

Author JACOBSEN

Classmark Store PD2483.J2

Book No. 1002611999

The University of
Nottingham

University of Nottingham
Hallward Library

UNIVERSITY OF NOTTINGHAM

PRESENTED TO
THE UNIVERSITY OF NOTTINGHAM
WITHDRAWN

FROM THE LIBRARY

Eirikur Benediktsson
Icelandic Collection

1999

R. JASCHKE
BOOKSELLER
LONDON W.C.2

10 0261199 9

UNIVERSITY OF NOTTINGHAM
WITHDRAWN
FROM THE LIBRARY

B. Benedikt

M. A. JACOBSEN OG CHR. MATRAS

FÆRØSK-DANSK ORDBOG

TÓRSHAVN

FELAGIÐ VARÐIN, TÓRSHAVN

J. H. SCHULTZ FORLAG A/S, KØBENHAVN

PRENTSMÍÐJA DIMMALÆTTINGAR

1927—1928

M. A. JACOBSEN OG CHR. MATRAS

FØROYSK-DONSK ORÐABÓK

TÓRSHAVN

FELAGIÐ VARDIN, TÓRSHAVN

J. H. SCHULTZ FORLAG A/S, KØBENHAVN

PRENTSMÍÐJA DIMMALÆTTINGAR

1927—1928

Danski staturin og Føroya lögting hava kostað útgávuna.

439.699 e
6071

NORTH-EAST ESSEX TECHNICAL COLLEGE AND
SCHOOL OF ARTS, SHEEPEN ROAD, COLCHESTER
**WITHDRAWN
FROM STOCK**

100264999T

FORORÐ

Okkurt um 150 ár eru liðin, síðan Føroyingarnir Jens Christian Svabo og Nicolai Mohr gjørdur fyrstu søvn síni av føroyskum orðum. Svabo helt áfram við arbeiðinum alla ævi sína, og eru til skjals eftir hann fimm orðabókahandskrift, elsta frá 1773, yngsta er skrivað í Føroyum í byrjan av 19. øld.

Mohrs orðabókahandskrift og hesi øll, ið Svabo hevði gjørt, lógu órørð at kalla í bókagoymslum í Keypmannahavn, til Svend Grundtvig og Jørgen Bloch í seinna parti av 19. øld fóru í holt við at draga tey saman í eina heild saman við orðatilfarinum úr føroyskum kvæðasøvnum og øðrum óprentaðum og prentaðum føroyskum skriftum, sum tá vóru til. Úrslitið úr hesum var hitt mikla orðabókahandskriftið:

„Svend Grundtvigs færøske ordbog. Bekostet af den Hjelmstjerne-Rosencroneske stiftelse.

Lexicon færøense indeholdende Jens Kristian Svabos og Nicolai Mohrs ordbogsarbejder i fuldstændigt sammendrag med tilføjelse af citater og nye artikler samt lister over færøske person- og stedsnavne udarbejdet efter Svend Grundtvigs plan og under hans ledelse og medvirkning af Jørgen Bloch. København 1887—88.“

Meðan Svabo og Mohr skrivaðu eftir framburðinum, nýttu Grundtvig og Bloch Hammershaimbs stavsetingina, ið er hin vanligi nú á døgum í Føroyum.

Jakob Jakobsen doktari heyði góða hjálp og nyttu av Lexicon færøense, tá ið hann gjørdi orðasavnið til „Færøsk Anthologi“. Henda fyrsta prentaða føroyska orðabók, 2. bind av „Færøsk Anthologi“, kom út í 1891. Seinni kom eitt uppískoyti í bók hansara: „Færøske folkesagn og æventyr“ 1898—1901. Hesar báðar bøkurnar, ið komu út í heldur fáum eintøkum, vórðu skjótt uppseldar, og varð tí hugsað um at fáa til vegar eina nýggja orðabók, ið kundi vera øllum teimum, ið góvu sær far um føroyskt mál, til hjálp og vegleiðing. Tað var A. C. Evensen prestur (seinni próstur), ið setti sær fyri at geva út eina slíka bók, sum fyrst og fremst skuldi innihalda orðatilfarið úr øllum hinum orðasøvnunum, prentaðum og óprentaðum. „Føroysk orðabók av A. C. Evensen“ kom út í heftum, men varð ongantíð fullförd; 1. hefti kom út í 1905, seinasta (8.—10.) hefti kom í 1908, tilsamans 160 blaðsíður, frá A—FORFUMMA.

Jakob Jakobsen doktari hevði hesi árin fingist við at savna tilfar til hina stóru hetlendsku orðabókina: „Etymologisk Ordbog over det norrøne Sprog paa Shetland“, og varð farið undir at prenta hana í 1908. Í 1918 varð hon prentað liðug at kalla, og ætlaði hann sær nú at fara í holt við at gera eina stóra vísindaliga føroyska orðabók. Í umsókn síni, dagsett 19. juni 1918, biður hann Føroya løgting veita sær 1000 kr. árliga í trý ár til hetta arbeiðið. Málið var til 1. viðgerðar á tingi 15. august s. á., og var tað væl undirtikið, men sama dag komu boð um, at hann var deyður (hann doyði 13. august).

Spurningurin um føroyska orðabók var aftur á tingi í 1920. Tað var Jóannes Patursson, ið bar hann fram. Tingið samtykti tá at biðja statin veita studning til eitt sovorðið verk, men staturin vildi ikki lata pening, uttan hann hevði vissu fyri, at fullkønur maður stóð fyri arbeiðinum. Steðgur kom so í, men í 1922 tók sjálfstýrisflokkurin á tingi málið upp aftur, og varð samtykt at veita ein lítlan styrk, sum skuldi latast til føroyskt orðabókaarbeiði.

Sama árið (1922) var fyrra helvt av hini stóru íslendsku orðabókini hjá Sigfúsi Bløndal prentað og útkomin, og skrivaði tá Johs. Brøndum-Nielsen doktari (nú professari) grein í „Politiken“ (30. november 1922) um hetta mikla orðabókaarbeiðið. Hann endar ummæli sítt við teimum orðum, at eftirynskjandi var, at skjótt kom ein føroysk „systurorðabók“. Dagin eftir at hetta hevði staðið í blaðnum, hevði Kr. Erslev ríkisskjalavørður lovað at veita pening frá „Carlsberg-grunninum“ til føroyskt orðabókaverk.

Av tí at mestur tørvur var á at fáa eina lítla orðabók, ið kundi vera fólki yvirhøvur til nytta, helt Johs. Brøndum-Nielsen tað vera best og gagnligast at fáa til vegar eina slíka bók, ið staturin átti at lata pening til. Á vári 1924 søkti hann um styrk frá statinum til hetta orðabókaarbeiðið, og varð peningur játtaður. Eftirsíðan hava danski staturin og Føroya løgting veitt pening bæði til sjálvt arbeiðið og til prentingina av bókini. Í hesum viðfangi eigur eisini at verða mint á, at frú Nina Bang, ið var undirvísingarráðharri, tá ið peningur á fyrsta sinni var játtaður, sýndi stóra vælvild fyri málinum, og gav hon eisini fegin sítt játtílsi til at lata tann pening, ið kemur inn av söluni, fara í ein serligan føroyskan orðabókagrunn.

*

Høvudstílfarið í orðabókini hava vit beinleiðis fingið úr orðasøvnnum dr. Jakobsens til „Færøsk Anthologi“ og „Færøske folkesagn og æventyr“. Umframt tey søvnini hava vit nýtt tað mikla seðlatílfarið, sum út er skrivað til hina stóru orðabókina — fyri nýtsluna av tí takka vit her stjórn Carlsberg-grunnins —, Lexicon færøense og onnur størri og minni søvn, sum einstakir menn hava gjørt: fyrst og fremst tær ríku og virðisfullu orðuppskriftir dr. Jakobsens, sum systir hansara frú Anna Horsbøl hevur verið so beinasom at geva okkum atgongd til — hesi søvn verða eitt høvudsgrundarlag fyri teirri stóru vísindaligu orðabókini —, harumframt søvn frá háskúlastjóra Símunni av Skarði, fyrrv. kennara og løgtingsmanni Joen Poulsen, prósti J. Dahl, kongsbónda og løgtingsmanni Jóannesi Paturssyni, kennarunum Mikkjali á Ryggi og H. M.

Eidesgaard o. ø., alt søvn, sum fyrst til fullnaðar verða nýtt til ta vís-indaligu orðabókina.

Hitt útskrivaða seðlatilfarið er fyri ein stóran part burtur úr bókum, tíðarskriftum og bløðum og inniheldur tí meginpartin av teim nýføroysku skriftmálsorðunum, men við tað at nógv orð av hesum slagnum ikki eru fóst enn hvørki í formi ella merking, hava vit verið varnir um upptøkuna av tilikum orðum. Av tí religiøsa máltílfarinum (úr evangelium, bíbliu-søgum o. t.) hava vit tó tikið við tað mesta, somuleiðis úr bókum, sum nýttar verða í skúlum okkara. Ætlast kann, at bókin inniheldur úti við helvtina av tí orðatílfari, ið til er í føroyskum máli.

Av hesum skilst, at henda lítla orðabókin má verða heldur ófull-komin. Hon hevur mong brek, og tað er ikki at ivast í, at mangar atfinn-ingar kunnu verða gjørdar, men vit vóna kortini, at bókin kann koma at verða mongum til nyttu og vegleiðing, soleiðis sum ætlanin var við henni.

*

At enda vilja vit takka danska statinum og Føroya lög-tingi, sum hava borið kostnaðin av bókini, og Johs. Brøndum-Niel-sen professara, sum hevur útvegað, at føroyskt orðabókaarbeiði varð upp-afturtikið eftir deyða Jakobs Jakobsens doktara. Somuleiðis takka vit øllum teimum, sum á onkun hátt hava stutt okkum við hesum verki. Eina ser-liga tøkk veita vit teimum, sum hava hjálpt okkum við rættlestrinum, J. Dahl prósti, Símunni av Skarði háskúlastjóra, frúnni Mariu R. Mik-kelsen arkivassistenti, Jóni Helgasyni doktara og Richardi Long kennara í føroyskum máli við Føroya kennaraskúla.

Tórshavn, juli 1928.

M. A. Jacobsen.

Chr. Matras.

A, Á.

á [åa] 1) *præp.* (med *acc.* og *dat.*) *paa.* A) *acc.* om *Bevægelse* (egenlig og overført): inn á Strendur, ind til Strendur; hann sprakk á fótur, han sprang op; drepa á nakað, berøre noget; fallast á nakað, samtykke i noget. B) *dat.* a) om en *Væren paa Stedet*: á skóginum, i Skoven. b) ved *Tidsangivelser*: á kvöldi, om Aftenen; á morgni, om Morgenen; á einum ári, i Løbet af et Aar. — á gongd, i Gang; á aldri el. aldrinum, i Henseende til Alder, af Alder; hondin á honum, hans Haand; tað er ringt lag á honum, han er i daarligt Humør; nú er geylan á honum, sikke han skraaler op; nevna á navni, nævne ved Navn. 2) *adv.* (i *Forbindelse med en Mængde Verber*): bera el. koma á, hændes, indtræffe; halda á, blive ved; herja á, angribe. — av og á, af og til.

á [åa] *f.* (ar; ir) Aa, Elv, Flod.
áarbakki [áarba^ctši] *m.* Aabred, Flodbred. **-fossur** [-fåssór] *m.* Fos i en Elv, Vandfald. **-föri** [-föæri] *n.* Elvenes Opsvulmen og Vejenes opblødte Tilstand ved stærk og vedholdende Regn; heftigt Regnvejr. **-lop** [-loep] *n.* det at en Elv gaar over sine Bredder. **-lökur** [-løækór] *m.* lille Bæk. **-mosi** [-moæsi] *m.* *astrophyllum* sp. (Plante). **-mylna** [-milna] *f.* Vandmølle. **-pisa** [-pisa] *f.* Søjuleunge, der kommer drivende ned ad en Elv. **-tunga** [-tongga] *f.* Jordtunge mellem to Aær. **-vökstur** [-vökstór] *m.* Elves Opsvulmen.

ábarur [åabæarór] *adj.* beliggende paa et for Vinde udsat Sted.

abbabeiggi [abbabad'dži] *m.* Broder til ens Bedstefader.

abbadissa [abbadís'sa] *f.* (u; ur) Abbedisse.

abbasonur [abbasoænór] *m.* Sønne- eller Dattersøn. **-systir** [-sístir] *f.* Søster til ens Bedstefader.

abbati [abbæati] *m.* (a; ar) Abbed.

abbi [abbi] *m.* (a; ar) Bedstefader.

á beint [åabai^cnt] 1) *adv.* lige, lige frem, lige for. 2) *præp.* (med *acc.* el. *dat.*) lige imod, lige over for. **-bending** [-bænding] *f.* Vink, Fingerpeg.

ábit [åabit] *n.* (s) Stykke Mad, som spises om Morgenenden inden Frokost.

áborin [åaboærin] *part. præt. og adj.* forsynet, godt i Stand. **-bót** [-bœu^ct] *f.* Tilgift, Aabød, Istandsættelse, Forbedring.

-breiðsla [-brai^csla] *f.* 1) Gødning, som spredes over Marken. 2) Bebrejdelse, Irettesættelse. **-burður** [-būrór] *m.* 1) Handlingen at fæste en Bjergline ved en Knold i et Fuglebjerg eller lignende Sted; Bjergknold eller Jerntap, hvorved en saadan Line fæstes. 2) Gødning, som spredes over Marken. **-byrgd** [-bird] *f.* Ansvar, Kaution.

aðal [æal] *n.* (s) 1) (ved Kornrensning) det rene, gode Korn. 2) (som første Led i Sammensætninger) Elite, det ypperste af noget, Hoved.

aðalævni [æalævni] *n.* Hovedemne.

-fundur [-fondór] *m.* Generalforsamling.

-korn [-kádn] *n.* det kærnebedste Korn.

aðalsmaður [æalsmæavór] *m.* Adelsmand. **-systkin** [-sístkin] *n.* pl. adelige Søkende.

aðaltræ [æaltræa] *n.* Stammen af et Træ, modsat Kvistene.

Adam og Eva [ādam oə eəva] plettet Gøgeurt (*orchis maculatus*).

áðan [āan] adv. (*i Udtrykket*) í áðni [oijāni] nys, for lidt siden.

aðilsfrúgv [æajulsfringv] f. Adelsdame. **-maður** [-mæavør] m. Adelsmand.

áðni se áðan.

aðrastaðni [æarastæami] adv. andensteds, andre Steder.

áðrenn [āarin] conj. førend, inden.

áðrir [æarir] m. pl. af annar.

áður [āavør] 1) conj. før, forhen, i Forvejen. 2) conj. = áðrenn. — áður enn = áðrenn.

áðurnevndur [āavørnevndór] adj. førnevnt, før omtalt.

advent [æadvænt] f. (ar) Advent.

áfastur [āafastór] adj. fast ved, hængende sammen med, á. við ein el. í e-m; vera áfastur, have Tag i hinanden (om to, der brydes). **-fatt** [-fa'tt] adj. n. vera á, være i Vejen; okkurt er á, der er noget i Vejen. **-fella** [-fædla] f. lille Hylde i en Baad mellem Spanterne at lægge Agnet paa (LF). **-felli** [fædh] n. = áfella. **-flatur** [-flæatór] adj. lidt fladtrykt (om Lege-mer). **-fram** [-fram] adv. længere frem, videre; halda á., fortsætte.

aftan [aftan] m. (s; aftnar) 1) Aften.

2) Dagen før en Hellig- el. Højtidsdag.

aftan [a'tan] adv. bagfra, bagtil, bagved; fyri aftan, adv. og præp. (med acc.) bagved.

aftaná [a'tanáa] adv. efter, bagefter.

aftanbøn [aftanbøen] f. Aftenbøn.

aftanfyri [a'tanfir] adv. bagved.

aftanlestur [aftanlæstór] m. Andagtslæsning om Aftenen.

aftan[til] [a'tantil] adv. bagtil. **-und-an** [-ondan] adv. bagud. **-vert** [-væ'rt] adv. paa den bageste Side, i el. paa den bageste Del af noget; a. við (med acc.), a. við lærið, paa Bagsiden af Laaret.

aftari [a'tari] adj. comp. bagest af to.

aftarlaga [a'talæa] adv. langt tilbage.

aftastur [a'tastór] adj. sup. bagest (comp. aftari).

aftna [atna, akna] v. (að) blive Af-ten, mørknes; tað aftnar el. dagur aftnar, Dagen gaar paa Hæld.

afttra [a'tra] v. (að) tage, flytte el. holde tilbage, standse; a. seg, vige tilbage, betænke sig.

afttran [a'tran] f. (ar; ir) det at standse, at betænke sig.

afttrat [atræat'] 1) præp. (med dat.) i Tilgift til, foruden; tætt hen (ind, op) til, aftrat vegginum; halda seg aftrat e-m, holde sig til en. 2) adv. i Tilgift, som Tilleg; har aftrat, desforuden.

afttur [a'tór] adv. 1) tilbage, agter, bag. 2) tilbage, igen. 3) til, i tillukket Stand, lukket; lata aftur, lukke, hurðin er aftur, Døren er lukket. 4) atter, igen, paa ny. — a. á hondina, tilbage; tað gongur a. á hondina; a. aftur, igen, tilbage igen; koma a. i aftur, komme for en Dag igen (om en forsvunden Person el. Ting); a. í árið, til samme Tidspunkt næste Aar; a. umaftur, om igen (paa en anden Maade); aftur um bak, tilbage; lita a. um bak, se sig tilbage.

afturá [a'tóråa] adv. tilbage, bagover, over. **-at** [-æt] adv. = aftrat.

-atlöga [-ætloəva, -ætloə] f. Tilføjelse. **-bein** [a'tó(r)bain] n. Bagben.

-bottur [a'tó(r)bø'tór] adj. istandsat, erstattet, godtgjort; gengældt. Jf. bota aftur.

-eftir [-æ'tir] adv. baglæns.

-farin [a'tórfæarin] adj. gaaet tilbage, forringet, svækket, aftaget i Huld og Kræfter, som har tabt sig, hann er a., han har tabt sig. Jf. fara aftur.

-ferð [a'tórfe(ə)r] f. 1) Tilbagerejse, Tilbagevej. 2) Tilbagegang (i Styrke, Kræfter el. Evner).

-fyri [a'tó(r)firi] adv. til Gengæld. **-gjald** [-džald] n. Vederlag, Erstatning.

-gongd [-gånd] f. Tilbagegang. **-hald** [-hald] n. 1) det at holde igen, Maadehold.

2) Konservatisme. **-haldandi** [-haldandi] adj. maadeholden, konservativ. **-haldsflokkur**

[há'slflá'kór] *m.* konservatívt Parti.
-haldsmaður [-há'slmæavór] *m.* konservatívt.
-hittan [-hi'tan] *f.* Gensyn.

afturi [a'tóri] *adv.* agter, bag; har afturi, agter (i et Fartøj).

afturímót [a'tóroimóu't] *adv.* —
afturímóti. **-ímóti** [-oimóu'ti] *adv.* igen paa sin Side, som Gengæld.

-koma [a'tó(r)koəma] *f.* Genkomst.

-koming [a'tó(r)koəmɪŋ] *f.* —

afturkoma. **-latin** [a'tó(r)læatin] *adj.* lukket. *Jf.* lata aftur.

-lating [a'tó(r)læatɪŋ] *f.* Lukning.

-leistur [a'tó(r)lai'stór] *m.* Hæl af en Strømpe.

-ljóð [a'tó(r)ljəu] *n.* Genlyd, Ekko.

-löntur [a'tó(r)löntór] *adj.* gengældt.

-partur [a'tó(r)pa'rtór] *m.* Bagdel.

-rikin [a'tó-rítʃm] *adj.* vraget, forsmaaet. *Jf.* reka

aftur.

-róður [a'tórəuór] *m.* 1) Roen tilbage paa Fiskepladsen (mið), naar Strømmen har ført en væk; ogsaa selve den roede Strækning. 2) Tilflugt, afturróðurin man verða higar, herhen tager han vel igen, naar han trænger til Hjælp.

afturs [a'tórs] (*i* Udtrykket) til afturs, til agters.

aftursetstur [a'tó(r)sæstór] *adj.* 1) som har sat sig ned igen. 2) som har opgivet en paatenkt Rejse. *Jf.* setast aftur.

-stavnur [-stavnór] *m.* Bagstavn, Agterstavn.

-stig [-sti] *n.* 1) (*i* Udtr.) dansa við afturstig, danse i tætt Rad med smaa Trin (*i* tilbagegaaende Retning). 2) Tilbagefald.

-svar [-svæar] *n.* Gensvar.

-um [a'tórom] *adv.* bagom, til Bagsiden af.

-umfarin [a'tór-om'fæarɪn] *adj.* forløbet (om Tiden).

-undir [a'tóron'dir] *adv.* bagved, bagom, af Syne; streymurin ger a., Hovedstrømmen (*i* Fjordene) frémkalder Nabostømme i modsat Retning.

-undirgerð [a'tóron'di(r)dʒæar] *f.* Strøm inde ved Land, gaaende i modsat Retning af Hovedstrømmen.

-úr [a'tóruur] *adv.* bagud.

-vaksin [-vaksin] *adj.* vokset ud igen.

-vendur [-vændór] *adj.* 1) vendt om, gaaet tilbage. 2) sat til Bænks, gennemhægt, gendrevet.

-við [-vi] *adv.*

til (som Sul til). **-yvir** [a'tórvir] *adv.* over (om en Tildækning), se yvir.

aga [æa] *v.* (að) revse, ave, tugte.

álgangur [áagængör] *m.* 1) slet Tilstand, trange Kaar. 2) det Sted, hvor Strømmen er haardest.

-gáva [-gáava] *f.* Sportel, Gave for udvist Villighed, spec. Skat, som alle Kongsbønder skulde betale til Staten hvert tredje Aar (ophævet ved Lov af 23. April 1897).

agg [agg] *n.* (s) Uvilje, Nag.

agga [agga] *v.* (að) a. á ein, bære Had til en, stikle paa en.

agi [æaj] *m.* (a) Ave, Tugt.

ágirnd [áadʒɪnd] *f.* Begærlighed.

-giti [-dʒiti] *n.* Omtale, Rygte, Ry, Berømmelse.

agn [agn] *n.* (s; øgn) Mading.

agnar [agnar] *gen. sing. el. nom., acc. pl. af øgn.*

agnarorð [agnaroər] *n. pl.* stiklende Ord, Skoser.

agnhald [agnhald] *n.* Hage paa en Fiskekrog.

á góði [áagou] *m.* Fortjeneste, Profit.

-gongd [-gænd] *f.* Betryk, Forlegenhed.

-grýtin [-groi'tɪn] *adj.* 1) ihærdig, ivrig. 2) graadig, gridsk.

-grýtni [-groi'tni] *f. el. n.* Ihærdighed, Ivrighed. 2) Gridskhed.

-haldandi [-haldandi] *adj.* 1) udholdende. 2) vedvarende.

-heitan [-hai'tan] *f.* Henvendelse, Opraab.

-hoyrari [-háirari] *m.* Tilhører.

-hugaverdur [-hūa-værdór] *adj.* interessant.

-hugi [-hūi] *m.* Iver, Interesse.

-hælsin [-há'lsɪn] *adj.* vera á., snuble.

-játtílsi [-já'ttɪlsi] *n.* Samtykke.

-javnt [-ja'mt, -ja'nt] *adv.* á. við, i Højde med, paa Niveau med.

aka [æaka] *v.* (ekur; ók, óku; íkin [eækór; ou'k, ou'kó; ítʃm]) age, lade sig glide, køre; a. á knøunum, være økonomisk slet stillet; a. undan, vige tilbage. — akast, skubbe sig af Sted, flytte sig (siddende el. liggende).

ákall [áakadl] *n.* (s) Paakaldelse, Anraabelse.

-kalla [-kadla] *v.* paakalde, á. Harran.

akferð [ækfæar] *f.* Køretur.

akker [aˈtʃeər] *n.* (s; *pl. ds.*) *Anker, Skibsanke.*

akkeri [aˈtʃeəri] *n.* (s; *pl. ds.*) = akker.

akkuleya [aˈkölæiˈja] *f.* (u; ur) *Engpragtstjerne (lychnis flos cuculi).*

áklæði [áaklæaj] *n.* *Dække, Sengetæppe.*

akna [akna] *v.* (að) = aftna.

ákoming [áakoeming] *f.* *det Sted, hvor Østen- og Vestenstrømmen mødes.*

aks [aks] *n.* (*pl. øks*) *Aks.*

aksa|knokkur [aksaknákór] *m.* *det nederste af et Aks; kort Aks med faa Korn. -kokkur [-káˈkór] m. forknyttet Aks. -lutur [-lütór] m. Toppen paa Korn.*

aksla [aksla] *v.* (að) *aksle, tage eller lægge paa Skuldrene, iføre sig ved at trække over Skuldrene.*

aksla|band [akslaband] *n.* 1) *Skulderbaand. 2) Baand, som holder Linen tæt til Brystet paa Fuglemanden, idet det er lagt om Skuldrene paa denne (ved Fuglefangst). *-grein [-grain] f. Arm.*

akslar [akslar] *gen. sing. af øksl.*

akslatak [akslatæk] *n.* *Skuldertag; taka akslatøk, tage Skuldertag (i Brydekamp).*

akt [akt] *f.* (ar) *Agt, Agtpaagivenhed; geva e-m akt, give Agt paa noget.*

akta [akta] *v.* (að) 1) *tage Vare paa, vogte; give Agt paa, lægge Mærke til, ænse (med acc. el. dat., ogsaa: a. eftir el. um). 2) adlyde, a. ein. *3) opdrage. — a. seyð, vogte Ager og Hjemmemark for Faar, holde dem til det Sted, hvor de skal græsse; a. seyðin av bönnum, genne Faarene fra Hjemmemarken.*

akting [aktiŋ] *f.* (ar) *Faarenes Genning fra Hjemmemarken.*

aktingarhundur [aktiŋgarhondór] *m.* *Hund, der vogter Ager og Hjemmemark.*

akksamur [aktsæamör] *adj. agtpaagivende, omhyggelig, a. um ein.*

akul [æköl] *m.* (s; *aklar*) *Hagel, Messehagel.*

akur [ækör] *m.* (urs; *akrar*) *Ager.*

akurskrift [ækórskrift] *f.* *Vagtelkonge (crex pratensis). -skritt [-skrift] f. = akurskrift.*

akurskurðar fólk [ækórskūra(r)-föˈlk] *n.* *Høstfolk. -maður [-mæavör] m. Høstkarl.*

akurskurður [ækórskūrór] *m.* *Kornmejning; den Tid, da Kornet mejes. -ull [-odl] f. Kæruld (almindeligere: mýrifípa).*

akvegur [ækveavör] *m.* *Kørevej.*

ákæra [áakæara] *f.* *Anklage.*

ál [áal] *f.* (ar; ir) 1) *Skindrem, Rem. 2) smalt Stykke, Strimmel; Strimmel Jord. Jf. álur¹, m.*

ála [áala] *v.* (að) *skære i Strimler, flænge, á. eitt sundur.*

ala [æala] *v.* (elur; ól, ólu; alin [ælór; ʊl, ʊló; æalín] *el. alir, aldi, aldur*) 1) *avle, ólu av sær unga sonine ein. 2) opføde, opfostre, underholde. — a. ein upp, opfostre, opdrage en; a. ein upp á seg, faa en til at holde af sig.*

álag [áalæa] *n.* *fremspringende Liste, hvorpaa noget kan lægges, spec. a) Liste over Skydedøren paa Alkoveseng, b) Tværtræ, hvorpaa Enderne af Løsetoften hviler; Hylde.*

ála|drumbur [áaladrombór] *m.* *lille (ung) Aal. -kálvur [-kálvör] m. = áladrumbur.*

albeittur [álbaiˈtór, al-] *adj. a. hagi, jævn, stenfri Udmark med Græsvækst over det hele (egl. Udmark, hvor der kan græsses overalt). -bilsin [-biˈlsin] adj. meget forbausset.*

albogaslag [albuaslæa] *n.* *Albuestød. albogi [alboəji] m. (a; ar) Albue.*

albrynjaður [álbrinjavör, al-] *adj. fuldtbevæbnet, i fuld Rustning.*

alda [alda] *f.* (u; ur) *(stor, høj) Bølge.*

alda [alda] *v.* (að) *bølge.*

aldamót [aldamouˈt] *n.* *Aarhundredskifte.*

aldan [aldan] *n.* (s; *pl. ds.*) = aldin.

*aldansfiskur [aldansfiskór] *m.* stort, fabelagtigt Sødyr.

*aldanshúð [aldanshúu] *f.* vistnok = isl. öldungshúð (*Hud af en gammel Okse*).

aldar [aldar] *gen. sing. af öld.*

aldavinur [aldavínór] *m.* trofast Ven.

aldeilis [aldai'lis] *adv.* aldeles, a. mong, et meget stort Antal.

aldin [aldín] *n.* (s; pl. ds.) Træfrugt, Olden. Jf. aldan.

aldin|svín [aldmsvoin] *n.* Oldensvin.

-træ [-træa] *n.* Frugttræ.

*aldirshúð [aldírshúu] *f.* = aldanshúð.

aldjarvur [aldžarvór] *adj.* meget djærv, dristig.

aldri [aldri] *adv.* aldrig.

aldrin [aldrín] *adv.* aldrig; so a., aldeles ikke, slet ikke.

aldu bára [aldóbåara] *f.* lille Bølge.

-brót [-broæt] *n.* Bølgebrydning, Brænding. -dalur [-dæalór] *m.* Bølgedal.

-dráttur [-drā'ttór] *m.* Bølgegang, Søgang.

aldur [aldór] *m.* (urs; aldrar) 1) Alder, Levetid, allan hennara a., a. og alla ævi el. ævi og allan a., evindeligt. 2) Alder, Periode af Levetiden. 3) Alderdom. — vera nakað við a., være noget til Aars, ikke helt ung; vera væl við a., aldrende, højt til Aars; vera ungur á aldrinum, ung af Aar; a. er dottin á ein, en er begyndt at se gammel ud.

aldurdómur [aldó(r)dóumór] *m.* Alderdom.

*aldursflikki [aldórsflí'tši] *n.* Stykke af aldansfiskur.

aldu'skot [aldóskoæt] *n.* Bølgeslag.

-skvatl [-skvatl] *n.* Bølgeskvulp.

aldutur [aldótór] *adj.* urolig (om Sø, naar Bølgerne gaar høje, men hele).

álleggja [áalæd'dža] *v.* paalægge, forpligte. -leiðis [-læis] *adv.* i Vej, i Gang, koma e-m á. el. koma á við e-m, komme nogen Vej med noget, sætte i Gang, iværksætte, hvat teir kundu koma á. -leika [-læi'ka]

v. vedrøre, tað skal tín skomm áleika, det skal være din Ære om at gøre.

aleina [alai'na] *adv.* alene.

alfaðir [a'lfæajr] *m.* Alfader. -fagur [-fæavór] *adj.* overmaade smuk. *-fara-brúgv [-fæarabrigv] *f.* stærkt befærðet Bro. -gongdur [algåndór] *adj.* almindelig, gængs. -goystur [algái'stór, ál-] *adj.* som styrter voldsomt af Sted. -heimur [alhaimór] *m.* Alverden, Univers.

alidjór [æahdžour] *n.* Husdyr, tamt Dyr. -dýr [-doir] *n.* = alidjór.

álíkur [áloi'kór] *adj.* lig, lignende.

alin [æahn] *f.* (ar; alin el. alnir) Ålen.

aling [æaling] *f.* (ar) Opdræt.

alinmál [æalnmáal] *n.* = alnamál.

alipisa [æalpísa] *f.* tam Søfugleunge,

álit [áalít] *n.* (s; pl. ds.) 1) Tillid. Fortrøstning. 2) Betænkning (Udvalgsbetænkning). — vera álitíð hjá e-m, være ens højre Haand. -lítandi [-loi'tandi] *adj.* til at lide paa, paa-lidelig. Jf. líta á.

álitis maður [áalítismæavór] *m.* Mand, man kan stole paa; Tillidsmand, Repræsentant. -prógv [-prægv] *n.* Tillidsvotum.

alivøkstur [æalivökstór] *m.* Kulturplante.

álka [á'lka] *f.* (u; ur) Alke, Alk (alca torda).

alkomin [a'lkoəmin] *adj.* 1) ankommet i stor Mængde (især om Søfugle). 2) som har naaet sin stærkeste Fart (om Strøm), vestfaldit er alkomið.

álku'boli [á'lköbøəli] *n.* Sted, hvor Alken bygger. -pisa [-písa] *f.* Alkeunge.

alkonur [alkəonór] *adj.* særdeles kyndig el. dygtig.

alla [alla] *kun. i* Udtrykket: við el. med (með) alla, for bestandig, uigenkaldelig.

álladrumbur [ádladrombór] *m.* = áladrumbur.

allahalgannadagur [adlahalgana-dæavór] *m.* Allehelgensdag.

allahanda [all(a)handa] *n.* *Allehaande (Krydderi).*

állakálvur [áðlakálvör] *m.* = *álakálvur.*

allar| mestur [allarmæstör] *adj. sup.* 1) *allerstørst.* 2) *allermest.* **-størstur** [-stöstör] *adj. sup.* *allerstørst.*

allastaðni [adlastæani] *adv.* *alle Vegne, overalt. Jf. allar staðir.*

alleing [allañði] *adv.* *meget længe.*

-ljósúr [-ljousör, áaljousör] *adj.* *helt lys, højlys, nú er alljóst, nu er det helt lyst (om den frembrudte Dag); a. dagur, højlys Dag.* **-loðin** [álloəjin] *adj.* *ganske laadden, laadden overalt.*

allra heilagastur [alrahailavastör] *adj. sup.* *allerhelligst.* **-náðigastur** [-náajijastör] *adj. sup.* *allernaadigst.* **-vakrastur** [-væakrastör] *adj. sup.* *allerskønnest.*

alls [a'ls] *adv.* *a. eingin, slet ingen, a. ekki, slet ikke, ingenlunde.*

allskyns [a'lstšins, a'lsšins] *adj.* *allskens, al Slags.*

allur [aðlör] *adj.* (øll, alt) *al, hel; allan dagen, hele Dagen; av øllum, fuldstændig, ganske. — nú er sögan øll, nu er Fortællingen ude, forbi; hann verður at siga „alt“, han bliver nødt til at sige stop; so var alt, saa var det forbi, nu er Fortællingen til Ende; alt fyri eitt, lige straks, paa Øjeblikket, med det samme; alt í einum, i samme Nu, straks; alt í senn, i samme Nu, straks; alt paa een Gang.*

állur [áðlör] *m.* (s; ar) = *álur.*

álmanakki [álmana'tši] *m.* (a; ar) *Almanak.*

almangur [almængör] *adj.* *særdeles mange.*

almanna|brú [almannabrúu] *f.* = *alfarabrúgv.* **-gagnligur** [-gagnlijör] *adj.* *almennytlig.* **-göta** [-gøeta] *f.* *Alfarvej.* **-kunnugur** [-konnóvör] *adj.* *almindelig bekendt.* **-kunnur** [-konnör] *adj.* *almindelig bekendt.* **-ogn** [-ågn] *f.* *hver Mands Eje.* **-vegur** [-veavör] *m.* *Alfarvej.* **-verk**

[-væ'rk] *n.* *noget, enhver beskæftiger sig med.*

al|máttugur [almá'tövör] *adj.* *almægtig.* **-máttur** [-må'tör] *m.* *Almagt.* **-mektigur** [-mæktijör] *adj.* = *almáttugur.* **-menningur** [-mænningör] *m.* 1) *Almenhed, Offentlighed, fyri almenningi, offentligt.* 2) *Alminding.* **-mennur** [-mænnör] *adj.* *almindelig, offentlig, officiel, tað almenna, det offentlige.* **-merkiligur** [-mæ'rtšiliör] *adj.* *fremragende.* **-mettur** [-mæ'tör] *adj.* *fuldkommen mæt.* **-mikið** [-mitši] *adj. n. og adv.* *overordentlig meget.* **-múga** [-múua] *f.* *Almue.* **-múgi** [-múui] *m.* = *almúga.* **-múgumaður** [-múuó-mæavör] *m.* *Almuesmand.*

almur [almör] *m.* (s) *Elm.*

almviður [almvíjör] *m.* *Elmetrø.*

almyrking [almi'rtšing] *f.* *total Formørkelse.*

alna|langur [alnælængör] *adj.* *alenlang.* **-mál** [-máal] *n.* *Alenmaal.*

alofast [aláf'ast] *adv.* *som oftest.*

álop [áaloəp] *n.* *Anfald, Angreb, Overfald.*

al|rasin [álræasin, al-] *adj.* *ganske rasende.* **-reyður** [-ræijör] *adj.* *ganske rød.* **-samt** [a'lsam't] *adv.* *stadig, stadig væk.* **-sjaldsamur** [a'lsə'lsæamör] *adj.* *meget sjælden.*

alskari [a'lskari] *m.* (a; ar) *Elsker.*

alskin [a'lstšim] *adj.* *kærlig, hengiven, kælen (nu mest om Børn og Dyr).*

alskur [a'lskör] *m.* *Kærlighed, Hengivenhed.*

alskyns [a'lstšins] *se* *allskyns.*

al|smáur [a'lsmaåvör] *adj.* *meget lille.* **-spentur** [á'lspe'ntör] *adj.* *meget spændt.* **-stórir** [-staurör] *adj.* *meget stor.* **-stöðugt** [-støævöt] *adv.* *bestandigt.* **-sutlari** [-sotlari] *m. en, som drikker meget og stedse.* **-sveittur** [á'lsvai'tör] *adj.* *gennemsvedt.*

alt [a'lt] *adv.* 1) *alt, allerede.* 2) *alt, helt, lige, ofte uden nogen prægnant Betydning, alt fyri uttan ekka; som en Slags Overgangspartikel,*

alt so mikið óminni læt hon har úti. 3) alt mere og mere, alt versnaði veðrið eftir veginum. 4) conj. hvor meget end.

altar [aˈltar] n. (s; pl. ds.) Alter.

altarábók [aˈltarabouˈk] f. = alt-arbók.

altarábók [aˈltarabouˈk] f. Alterbog.

-gangur [-gæŋgør] m. Altergang.

-gonga [-gæŋga] f. = altargangur.

-gongd [-gæŋd] f. = altargangur.

-gongudagur [-gæŋgøðævør] m. Dag,

paa hvilken Altergang finder Sted.

-klæði [-klæði] n. Alterklæde, Alterdug.

altarsfólk [aˈltarsføˈlk] n. Alter-

gangsfolk. -klæði [-klæði] n. pl. Altergangsklæder.

altíð [aˈltoi] adv. altid.

alting [aˈltiŋ] adv. alting.

altáur [aˈltriævør] adj. utrættelig,

haardnakket, stiv, begærlig, lysten; a.

eftir nøkrum, forhippet paa noget.

altvaldandi [aˈltvaldandi] adj. almægtig; hin a., den Almægtige.

álur¹ [áalør] m. (s; ar) 1) = ál.

2) smalt Strømløb.

álur² [áalur] m. (s; ar) Aal (anguilla vulgaris).

alv [alv] n. (s) Styrke.

álvaþruni [álvaþruni] m. et Slags

Udslæt. -fljóð [fljóu] n. Alfekvinde, Elvermø.

alvakin [álvæatšm] adj. lysvaagen.

-valdur [alvaldør] adj. almægtig.

álvaleikur [álvalaiˈkør] m. Alfeleg.

alvandaliga [alvandalia] adv. meget omhyggelig.

álvapíllur [álvapoilør] m. Splint

af Fodbenet hos Kreaturer, som løsnes

og falder ind i Marven, Ellepil.

álvápnadur [álvápnævør, al-] adj.

fuldstændig bevæbnet, fuldt rustet.

álvara [álvara] n. Alvor; nei álvara! nej virkelig!

álvarann [álvarann] n. Alfebo.

álvaratos [álvaratoəs] n. bruges adverbialt i Betydning: ærlig talt.

álvarældur [álvarældør] m. yderlig

Grad af Sygdommen eldkast. -hús [-hús] n. Alfebolig.

álvar[samur] [álvarsæamør] adj. alvorssfuld, alvorlig. -semi [-seəmi] f. el.

n. Alvor, Alvorlighed.

álvaskot [álvaskøt] n. Smerten af Ellepil, Elleskud.

alverjaður [álværjavør, al-] adj. fuldt bevæbnet, i fuld Rustning.

álvheggjur [álvhædˈdžør] m. Alfehøj.

alvi¹ [alvi] m. (a; ar) 1) legemlig Kraft, Styrke. 2) hvad der indeholder Spirer til Kraft; góður alvi er, (om et Barn) det er et godt Emne, tegner til at blive en dygtig og kraftig Fyr. 3) Mandighed, Sjælskraft.

alvi² [alvi] m. (a; ar) Barn, Søn.

alvi³ [alvi] m. (a; ar) 1) Ildsted, Esse. 2) den Ildstedsvæg, hvorigennem Røret fra Smedebælgen gaar. 3) Munden af Røret fra Smedebælgen ind i Ildstedet.

alvi [alvi] n. enten = alvi¹ el. alvi³.

álvinda [álvinda] f. (u; ur) lille (ung) Aal.

alvinur [álvínør, al-] m. oprigtig Ven.

álvuligur [álvóljör] adj. opfarende, heftig.

álvur¹ [álvør] m. (s; ar) Alf, Ellemand.

álvur² [álvør] m. (s; ar) = alvur¹

alvur¹ [álvør] m. (s; ar) Kæmpe.

alvur² [álvør] m. (s; ar) enten = alvi¹ el. alvi³.

alvæl [alvæl] adv. (i Forbindelse med et adj) meget.

áløga [áaløva] f. Brunstid (især hos Hopper), ryssan er á álögum.

ama [æama] v. (að) forøde.

amari [æamari] m. (a; ar) Ødeland.

amast [æamast] v. (að) a. upp á ein, stadig være i tæt Nærhed af en, kredse om en for at faa noget, gnide sig op ad en; maturin amast aftur á ein, Maden bevirker Opstød.

amber [ambear] *f.* (ar; ir) *stort Trækar, Bøtte (af ét Stykke Træ).*

amboð [amboə] *n.* *Redskab, Værktøj.*

ambráður [ambráavór] *adj.* *se and-bráður.*

ambæta [ambæata] *v.* (að) *oppasse, røgte (især om Køer), a. neytunum.*

ambæti [ambæati] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) = *embæti.*

ambæting [ambæatug] *f.* (ar) *Røgt.*

ámillum [áamidlón] *præp.* (med *gen.*) *imellem; sín á, imellem sig, indbyrdes.* **-minna** [-minna] *v.* *paa-minde, formane.* **-minni** [-minni] *n.* *Erindring, Minde, Ihukommelse.* **-minnilsi** [-minnilsi] *n.* *Minde, Erindring (Erindringsgenstand).* **-minning** [-minning] *f.* 1) = *áminnilsi.* 2) *Paa-mindelse, Formaning.*

amma [amma] *f.* (u; ur) *stor Tønde.*

ampa [a'mpa] *v.* (að) (med *dat.*) *hindre, fortrædige, være til Ujælighed; ogsaa ampast, a. fyri e-m.*

ampi [a'mpi] *m.* (a; ar) 1) *Hinder, Besvær, Ujælighed.* 2) *Uro, Hast, have ampa á sær.*

ampisliga [a'mpislía] *adv.* *fripostigt, stolt.* **-ligur** [-líör] *adj.* *fripostig, stolt.*

amt [a'mt] *n.* (s; *pl. ds.*) *Amt.*

amtmaður [a'mtmæavór] *m.* *Amt-mand.*

ámæli [ámæah] *n.* 1) *Omtale, Rygte.* 2) *Bagtalelse.* — *have gott (ringt) á. um ein, a) holde eller ytre sig godt (daarligt) om en, b) have, ytre godt (daarligt) Haab om en.*

an- [an-] *se and-.*

ana [æana] *v.* (nd) 1) *lyse el. brænde svagt.* 2) *være endnu i Live, skønt svag og skrøbelig (om Mennesker).*

anari [æanari] *m.* (a; ar) *svagt Lys, Vaagekone.*

ánari [áanari] *m.* (a; ar) *Ejer, Besidder, á. at e-m.*

and- [an] *Partikel, som danner den første Del af sammensatte Ord og gerne angiver Modsætning, Bevægelse imod eller Stilling lige overfor; skilles i Poesi*

ofte fra Verbet, hann svaraði Sjúrdá and.

***and** [and] *f.* *Aand.*

anda [anda] *v.* (að) *aande.* — *and-ast, opgive Aanden, dø, hensove.*

anda|blástur [andablástör] *m.* *Pust.* **-dráttur** [-drá'tör] *m.* *Aandedræt.* **-leyp** [-læi'p] *n.* *sidste Aandedræt; liggja í andaleypt, ligge paa sit yderste; strides med Døden.* **-leypsbrot** [-læipsbroat] *n. pl.* *de sidste Dødsstrækninger.*

andaliga [andalía] *adv.* *se and-liga.* **-ligur** [-líör] *adj.* *se and-ligur.*

andar|hald [andarhald] *n.* *den Tid, man kan holde Vejret; Øjeblik.*

andaris [andarís] *n.* *noget, som stritter, er i Urede, hárið stendur uppi í andarisi.*

andarúm [andarúum] *n.* *Pusterum.*

and|bráður [ambráavór] *adj.* *knej-sende, stolt.* **-gletti** [anglæ'ti] *n.* *Sted, hvor Vinden staar paa, sita í and-glettinum.*

andi [andi] *m.* (a; ar) 1) *Aande, Aandedræt.* 2) *Aand.*

and lát [andlát] *n.* *Død.* **-leysur** [anlæi'sör] *adj.* (i *Udtrykket*) *and-leyst føtt barn, dødfødt Barn.* **-liga** [-lía] *adv.* *aandeligt.* **-ligur** [-líör] *adj.* *aandelig.*

andlit [anlīt] *n.* (s; *pl. ds.*) *Ansigt.* **-litsskap** [-li(t)skæap] *n.* *Ansigtstræk.* **-negl** [-nægl] *f. pl.* *saare Neglerødder.* **-nes** [-neəs] *n.* *Udhuk, Udpynt, Næs.* **-rifti** [andri'f] *n.* *Lægte, Raft, Tvær-træ i Taget.* **-róður** [-róuör] *m.* *Roning imod Vinden; have a., ro imod Vinden.* **-skræmiliga** [a'nskræa'mlíá] *adv.* *græsseligt, frygteligt.* **-skræmiligur** [a'nskræa'mlíör] *adj.* *græsselig, frygtelig.* **-sperrri** [a'nsperri] *n.* *Stivhed i Lemmerne (af uvant Arbejde el. stærk, besværlig Gang).* **-streymur** [a'nsstræimör] *m.* *Modstrøm.* **-stroymi** [a'nsstráimi] *n.* *Modstrøm.* **-stygd** [a'nsstigd] *f.* *Vederstyggelighed, Modbydelighed, Afsky.* **-styggur** [a'nsstiggör] *adj.* *modbydelig.* **-svar** [a'nsvæar] *n.*

1) *Gensvar, Tilsvar, Svar; veita a., give Svar.* 2) *Ansvar, Ansvarlighed.*
-veður [-veðvór] *n. Modvind.* **-vekur** [-veækór] *m. Søvnløshed.* **-virki** [-vi'rtši] *Fortræd, Hindring, Modstand.* **-öva** [andöeva] *v. (vd)* 1) *ved Hjælp af Aarerne at holde en Baad stille, saa at den ikke driver for Vind og Strøm (helst paa en Fiskeplads); ogsaa med videre Brug (ikke blot om Baad): holde sig paa samme Sted uden at drive for Strømmen.* 2) *opponere, a. ímóti.*

andövsfiskur [andöfsfiskór] *m. Fisk, som andövsmáður (se dette Ord) faar ekstra i Løn for sit Arbejde.*
-maður [-mæavór] *m. den Mand, der ved Hjælp af to Aarer hindrer Baaden fra at drive, mens de andre fisker.*
-sessur [-sæssór] *m. den Plads, som andövsmáður har i Baaden under Roringen ud paa Fiskemedet.*

anfall [a'nfadl] *n. Anfald.*

anga [æŋga, aŋga] *v. (að)* *lugte (behageligt), dufte (om Hø).*

angi¹ [ændži, andži] *m. (a)* *Duft (især af Hø).*

angi² [ændži] *m. (a; ar)* *udstaaende Ende af Ribbenet; Gren el. Arm el. udstaaende Ende paa andre Ting, Takke, Tand.*

angist [ændzist, andžist] *f. Angest, Kummer.*

angra [æŋgra] *v. (að)* *angre.*

angur [æŋgór] *m. (urs)* *Sorg, Forskyldelse, Anger.*

ankar [æ'ŋkar] *n. (s; ankør)* 1) = *akker.* 2) *Anker, (lille) Tønde.*

ankra [æ'ŋkra] *v. (að)* *ankre.*

ann [ann] *Partikel: an, imod (med dat.), eg meini, hann vil mæra ann.*

annaðhvört [annakvö'rt] *conj. annaðhvört — ella, enten — eller; annaðhvört so — ella, det være sig — eller.* **-slíkt** [-sloi'kt] *adj. n. lige saa meget til.* **-staðni** [-stæani] *adv. andensteds.*

annans [annans] *adv. se annars.*

annanstað [annanstæa] *adv. andet Sted hen, andensteds.*

annar [annar] *pron. el. num. (onnur, annað; acc. annan, aðra, annað; dat. øðrum, aðrari, øðrum; gen. annars, annarar, annars; pl. aðrir, aðrar, onnur; acc. aðrar, aðrar, onnur; dat. i alle Køn øðrum; gen. annara) en anden, den ene eller den anden af to, den anden i Rækken. — annan dagin, den næste Dag; annar — annar, den ene — den anden; hvørt um annað, imellem hinanden; tað ber ekki annað til, det kan ikke være andet.*

annarhvör [annarkvøer] *pron. indef. (dat. sing. f. aðrihvörjari) hver anden.*

annarleidis (annarlais) *adv. anderledes.*

annars [annars] *adv. ellers.*

annarslíkur [annarsloi'kór] *adj. findes kun i n. annaðslíkt (se dette).*

ans [a'ns] *n. = ansur.*

ansa [a'nsa] *v. (að)* 1) (med dat.) *ælse, bryde sig om.* 2) (med acc. el. præp. eftir) *rægte passe, a. eftir neytum.* 3) (med acc. el. almindeligst med eftir) *passe paa, give Agt paa, lægge Mærke til.* 4) *mærke, opdage, blive var.*

ansaligur [a'nsaliör] *adj. stolt, vigtig.* **-lótir** [-loutir] *n. pl. Stolthed i Gæbder.* **-læti** [-læati] *n. pl. = ansalótir.*

ansin [a'nsin] *adj. agtpaagivende.*

ansni [a'nsni] *n. Omhyggelighed, Omhu.*

ansur [a'nsör] *m. 1) Agtpaagivenhed, Opmærksomhed, Eftertanke.* 2) *Opsyn, have ans við e-m. — vera í ansi (um 'nakað), være paa Nippet til.*

ansvar [a'nsvæar] *n. = andsvar.*

antar [a'ntar] *gen. sing. af ont.*

antarsteggi [a'ntastæd'dži] *m. Hannen hos ont (se dette Ord).* **-ungi** [a'ntaroúdzi] *m. Ungen hos ont (se dette Ord).*

antin [a'ntin] *conj. enten; antin — ella, enten — eller. Jf. annaðhvört.*

apa [æapa] *f.* (u; ur) *Abe.*

apa [æapa] *v.* (að) *a. seg, ábe sig, skabe sig.*

apaldgarður [æapalgæarðr] *m.* *Abildgaard.* **-gráur** [-gråavør] *adj.* *abildgraa.*

apaldur [æapaldør] *m.* *Abild, Æbletræ (pyrus malus).*

apalgráur [æapalgråavør] *adj.* = *apaldgráur.*

ápostlasøga [apås'tlasøva] *f.* *Apostlenes Gerninger.*

ápostul [apås'tól] *m.* (s; ápostlar) *Apostel.*

apríl [aproi'l] *m.* (s) *April.*

apukattur [æapóka'tór] *m.* *Abekat.*

apur [æapør] *adj.* *streng, stor, som har stærk Virkning; a. ótti, meget sterk Frygt.*

apuspjót [æapóspjou't] *n.* *Nar, naragtig Person.*

ár [áar] *f.* (ar; ar) *Aare (i Baad); bera á. á borði, kunne være i Stand til at ro.*

ár [áar] *n.* (s; pl. ds.) 1) *Aar.* 2) *Aaring.* — í á., í *Aar; at ári, næste Aar; árliga árs, hvert Aar, Aar ud og Aar ind; hava nógv ár á baki, være til Aars; ársins tíð, Tid af Aaret.*

***ár** [áar] *præs. sing. af eiga.*

ára bátur [áarabåatør] *m.* *Robaad.* **-bløðra** [-bløəra] *f.* *Vable i Haanden, foraarsaget af Roning.*

áraka [áaræaka] *præp. (med acc.)* *lige for, lige udfor.*

ára lag [áaralæa] *n.* (ret) *Maade at føre Aaren paa, Rotakt; hava á., ro i Takt.* **-leysur** [-læi'sør] *adj.* *uden Aarer.*

árar blað [áarablæa] *n.* *Aareblad.* **-leggur** [-læggør] *m.* *Aareskaft.*

-lummur [-lommør] *m.* *Aarelom.* **-skeyti** [-šæi'ti] *m.* *Stykke Eg paa Aaren, hvor den gnider mod Rælingen.*

-skraml [-skraml] *n.* *Larm af Aareslag.* **-slag** [-slæa] *n.* *Aareslag.* **-tak** [-tæak] *n.* *Aareslag.* **-vørrur** [-vørrør] *m.* *den Bevægelse af Vandet, som Aareslaget foraarsager.*

árás [áaråas] *f.* *Angræb, Anfald, mest i pl. áræsur.*

árþók [áarbou'k] *f.* *Aarbog.*

arbeið [arbai] *n.* (s; pl. ds.) = *arbeiði.*

arbeiða [arbaia] *v.* (dd) *arbejde.*

arbeiðari [arbaiari] *m.* (a; ar) *Arbejder.*

arbeiði [arbain] *n.* (s; pl. ds. el. r) *Arbejde.*

arbeiðisfólk [arbaisfö'lk] *n.* *Tjenestefolk; Tyende.* **-fóru** [-færor] *adj.* *arbejdsfær.* **-háttur** [-há'ttør] *m.* *Arbejdsmaade, Arbejdsmetode.* **-hugur** [-hūør] *m.* *Arbejdslyst.* **-kona** [-koəna] *f.* *Tjenestekvinde, Tjenestepige, Husassistent.* **-leysur** [-læi'sør] *adj.* *arbejdsløs.*

-loysi [-lái'si] *n.* *Arbejdsløshed.* **-maður** [-mæavør] *m.* *Arbejdsmand, Arbejder.*

-neyt [-næi't] *n.* *Øksne.* **-samur** [-sæamør] *adj.* *arbejdsom.* **-semi** [-sæmi] *f. el. n.* *Arbejdsomhed.*

arbeiðs- [arba(i)s-] = *arbeiðis-*

árendur [áarændør] *adj.* *som man let løber (støder) imod, leypurin stendur so á. í myrkrinum.*

áresta [áaræsta] *v.* *se resta á.*

arga [arga] *v.* (að) *ærgre; tirre, drille.*

árgangur [áargængør] *m.* *Aargang.*

argapisa [argapisa] *f.* *arrig Person.*

argir [ardžir] *nom. el. acc. pl. af ørg.*

argleiki [arglai'tši] *m.* *Arrigskab.*

argur [argør] *adj.* (ørg, argt) 1) *ond, slem.* 2) *arrig.* — *hin argasti, den lede, Fanden.*

ári [áari] *adv.* (i Udtr.) *í morgin ári, i Morgen tidlig.*

ark [a'rk] *f.* *Ark, Skib (kun om Noahs Ark), Nóa a.*

ark [a'rk] *n.* (s; ørk) *Ark (Papir).*

arkir [a'rtšir] *nom. el. acc. pl. af ørk.*

árla [árla] *adv.* *aarle, tidlig, árla dags el. árla á degi.* — *adjektivisk i Udtrykket: tað var um ein árla morgun.*

árliga [árlia] *adv.* *aarlig; árliga*

árs, hvert Aar, Aar ud og Aar ind.
-ligur [-lijør] adj. aarlig.

armingi [armiúdz] m. (a; ar) Stakkel; armingin! din Stakkel!

armóð [armou] f. 1) Armod. 2) stærk Udmattelse.

armóðsligur [armislíor] adj. fattig, kummerlig.

armur [armor] m. (s; ar) 1) Arm. 2) Fjordarm.

armur [armor] adj. (ørm, armt) 1) arm, ulykkelig. 2) fattig.

arnar [arnar] gen. sing. af ørn.

arnar klógv [arnarklægv] f. Ørne-klo; drekka av a., drikke Vand, hvori en Ørne-klo har ligget (for Gulsot). -vongur [-vångör] m. Ørne-vinge.

árnast [árnast] v. (að) lykkes, trives.

árni [árni] m. (a; ar) = árnur.

árnur [árnór] m. (s; ar) Arne, Ildsted (spec. Fordybning i Arnestenen til Gløderne).

árógvín [áarægvín] adj. = ár-røddur.

arr [arr] n. (s; arr) = err.

ársbók [ársbók] f. = árbók.

-dagur [-dæavör] m. Aarsdag, Fødselsdag.

-fundur [-fondör] m. Aarsmøde.

-gamal [-gæamal] adj. et Aar gammel.

-gjald [-džald] n. Aarskontingent.

-helmingur [-hælmungör] m. Halvaar.

-lok [-loøk] n. Udgangen af et Aar.

-mót [-mouót] n. samme Tidspunkt næste Aar el. Aaret efter; sama dagin aftur í árs mótið, samme Dag næste Aar, Aarsdagen efter.

-skrift [árskrift] n. Aarsskrift.

-tal [-tæal] n. Aarstal.

-tið [-toi] f. Aarstid.

-ungi [-oúdz] m. Aarsunge.

arsur [ársór] m. (s; ar) Ars, Bagdel. Jf. rassur.

art [árt] f. (ar) 1) Art, Gemytsart, Beskaffenhed. 2) Avledrift.

arta [árta] v. (að) a. seg, arte sig, forholde sig paa en vis Maade, a. seg væl el. illa.

artaður [ártavör] adj. af en vis Gemytsart, væl el. illa a.

artargóður [aártagouör] adj. af godt Gemyt.

árundur [áarondör] adj. afrundet.

arva [arva] v. (að) 1) arve, faa i Arv. 2) arve (en Person), tage Arv efter, a. ein.

arva gjald [arvadžald] n. Arveafgift. -grein [-grain] f. Arvelod. -gull [-godl] n. nedarvet Genstand af Guld. -jørð [-jører] f. Arvejord.

árvakin [árvæatšin] adj. tidlig vaagen.

arvaleysur [arvalæisór] adj. arveløs. -lutur [-lütör] m. Arvelod, Arvedel. -partur [-pártör] m. Arvedel. -skifti [-šifti] n. Udskiftning af Arv.

arvi¹ [arvi] m. (a; ar) Arving, Søn.

arvi² [arvi] m. (a) Fuglegræs (stellaria media, montia lamprosperma).

arvingi [arvínđzi] m. (a; ar) Arving.

arvingur [arvüngör] m. (s; ar) = arvingi.

arvur [arvör] m. (s) Arv.

áræði [áaræði] n. Mod. -ræsin [-ræasin] adj. paagaende. -rætta [-ra'ta] v. (að) fæste en Trænagle ved Hjælp af Kile (árætti). -rætti [-ra'ti] m. (a; ar) Kile i en Trænagles Ende, for at den ikke skal glide ud igen.

árøddur [áarøddör] adj. som staar i Vejen, og som Baaden let støder imod, skerið var so árøtt.

as [æas] n. stærkt Arbejde.

ás [áas] f. (ar; ir) Lægte til at hænge noget paa. Jf. ásur. — ásir, Stolper; hurðarásir, Dørstolper.

ásaka [áasæaka] v. (að) beskylde; á. ein fyrri nakað, beskylde en for noget.

-sakan [-sæakan] f. Beskyldning.

-samt [-samt] adv. koma á. við ein, komme overens med en. Jf. samur.

-sanna [-sanna] v. indrømme.

ásaroyting [áasarái'ting] f. = áseyðaroyting.

áseta [áaseeta] v. fastsætte, bestemme. -seting [-seeting] f. (ar; ar) Bestemmelse.

áseyðaroyting [áasæiarái'ting] f.

1) den Handling at rykke Ulden af áseyður (se dette Ord). 2) den Tid (om Sommeren), da man rykker Ulden af áseyður. -seyður [-sæiðr] m. Faarebesætning, Faar som man lader overvintre; enkelte Steder blot: Besætningen af Hunfaar.

-ásigling [áasigling] f. Paasejling.

ásin [áasin] n. (s; pl. ds.) Asen. Jf. asni.

ásjón [áasjón] f. Aasyn, Udseende; í á., af Udseende. -sjónd [-sjönd] f. Paasyn. -sjónligur [-sjöunljör] adj. vakker, net at se til. -skoðan [-sköan] f. Anskuelse, Syn (paa en Sag). -skot [-skoæt] n. Jord, som spredes over den lagte Gødning (ved reinavelting). Se reinavelta. -skrift [-skrift] f. Paaskrift.

asni [asni] m. (á; ar) Asen.

ass [ass] interj. udtrykker Ærgrelse, Fortrædelighed el. lign.

ást [ást] f. (ar; ir) Elskov, Kærlighed; leggja á. (ástir) við, fatte Kærlighed til, elske; binda á. (ástir) við ein, knytte Elskov med en; leggja ástir saman, elske hinanden gensidig, fatte gensidig Kærlighed; har runnu ástir saman, de blev forelskede i hinanden.

ástaður [áastæavör] m. Aasted.

ástarband [ástarband] n. Elskovsbaand. -bragd [-bragd] n. Elskovstilkendegivelse, Elskov. -fundur [-fondör] m. Støvnemøde. -gaman [-gæaman] n. Elskovsfryd. -hugi [-hū] m. = ástarhugur. -hugur [-hūör] m. Kærlighedsfølelse, Kærlighed; leggja ástarhug á ein, fatte Kærlighed til en. -tokki [-táʰtʃi] m. Kærlighed.

ástriki [ástroiʃi] n. Kærlighed.

ástundan [áastondan] f. Higen, Stræben, Attraa.

ásur¹ [áasör] m. (ar; æsir) As (hø-densk Gud).

ásur² [áasör] m. (s; ar) 1) Bjælke, tyk Tømmerstok; spec. Bjælke i et Tørrehus (hjallur), paa hvilken Faare-

kød ophænges til Vindtørring. 2) Aksel. 3) Bjergaas, Bjergryg.

ásýnligur [áasoinliör] adj. = ásjónligur. -sýnur [-soinör] adj. øjensynlig, aabenbar.

át [áat] n. (s; pl. ds.) Æden, Spisning.

át [áat] præt. sing. af eta.

at [æat] 1) præp. med dat. a) ad, til, hen til, hen imod (baade om Sted og Tid): leggja at landi, lægge til Land; komin at enda, endt, til Ende; kom ekki at hasum! kom ikke for nær til el. rør ikke det dér! b) paa, i, til (i enkelte Udtryk): koma at trongd, komme i Nød (Trængsel); verða e-m at bana, blive til Bane for en, volde ens Bane; fáa hug at e-m, blive forelsket i en. c) til, efter (ved Verber som: gaa, drage af Sted, for at betegne det, hvortil el. hvorefter man gaar): fara at seyði, tage af Sted for at søge efter Faar. d) ved adskillige Verber for at betegne en Handling, der gaar ud over en el. ud paa noget: finnast at e-m, dadle, udsætte paa; hava at e-m, udsætte paa, irttesætte; havast at e-m, beskeftige sig med; hyggja el. líta at e-m, se paa; koma at e-m, paakomme, overfalde, røre ved; leggja at, søkja at e-m, gøre Angreb paa; læa at e-m, le ad; rúka at e-m, lugte til; halda sær at gaman, være lystig, drive Skæmt; nevna at navni, nævne ved Navn. e) om andre Forhold: móreyður at liti, rødbrun af Farve; væl at sær komin, meget dygtig, udrustet med gode Evner, fortrinlige Egenskaber; omskrivende (for gen.): faðir at barninum, Fader til Barnet. f) ved, i Færd med: nú situr Mús at kvöldmáltíð við borðið. — 2) adv. a) ad: bera seg at, fara at, bære sig ad. b) ad, efter (om Under-søgelse): hoyra at, hyggja at, høre, se ad el. efter = hoyra, hyggja eftir (um); vita at, undersøge, prøve.

at [æat, áa] 1) *Infinitivsmærke at.* 2) *conj. at.* — av tí at, fordi; í tí at, idet; so at, saa at; til tess at, for at; tó at, skönt; tí at, fordi.

átak [áatæk] *n.* (kraftig) *Tagen fat, Kraftanspændelse, Rusken (om Storm, Uvej).* Almindeligst i pl. átøk. -tala [-tæala] *f.* *Paatale, Bebrejdelse.*

átarahít [áatarahoi't] *f.* *Grovæder.*

átari [áatarí] *m.* (a; ar) *Æder, Fraadser.*

atborið [ætboəri] *part. præter. n.* se bera at. -burður [abbūrór, æat-] *m.* *Adfærd, Fremgangsmaade; pl. at-burðir, Manerer, Gebærder.* -djúpur [-džúupör] *adj.* dyb tæt ind til Land (om Sø). -dráttarkraft [-drá'tarkraft] *f.* *Tiltrækningskraft, Gravitation.* -dráttarmegi [-drá'tarmeəji] *f.* = atdráttarkraft. -dráttur [-drá'tór] *m.* *Tiltrækning.* -fangadagur [-fængadavór] *m.* *Dagen før en Højtid.* -fangakvöld [-fængakvöld] *n.* *Aftenen før en Højtid.* -fangi [-fændzi] *n.* *Fangst; Forraad.* -ferð [-fæər] *f.* *Adfærd, Fremgangsmaade, Væremaade, Væsen.* -finning [-finning] *f.* (ar; ar) *Indvending, Anke; Kritik.* -finningarsamur [-finningasæamör] *adj.* *kritisk.* -gangur [-gængör] *m.* = atgongd. -gerð [-džæər] *f.* *Gerning, der har forvoldt noget ondt (LF).* -gonga [-gånga] *f.* *Angreb, veita e-m atgongu.* -gongd [-gånd] *f.* *Hjemsøgelse, Angreb; Adgang.* -gongdur [-gåndór] *adj.* som man kan gaa, komme til, tilgængelig.

-grunnur [-gronnör] *adj.* grund, med lavt Vand ved Kysten. -hugaverdur [-hūaværdör] *adj.* = áhugaverdur. -hyggur [-hogdör] *part. præter. se hyggja at.* -hugi [-hūi] *m.* = áhugi. -hyggjari [-hıd'džarı] *m.* *Tilskuer.* -holvin [-hölvin] *adj.* indbøjet oventil (LF).

átikin [áatitšin] *part. præter. se taka á.*

átjan [áatšan] *num. card. atten.*

átjandi [áatšandi] *num. ord. attende.*

atkoma [ætkoəma] *f.* *Ankomst*

(spec. om de unge Søfugles Flyvning i Fuglebjerget). -komandi [-koəmandi] *adj.* tilgængelig. -komufuglur [-koəmōfoglör] *m.* de unge, endnu ikke rugelystne Søfugle, som besøger Fuglebjerget med visse bestemte Mellemrum. -kvøða [-kvøa, kvøva] *f.* *Stemme (ved Afstemning).* -løga [-løəva] *f.* 1) det at lægge til Land (om en Baad). 2) Angreb; i fyrstu atlögu, ved det første Fremstød. -lögutangi [-løəvötændzi] *m.* *Landodde, der er tilgængelig fra Søen.* -reið [-rai] *f.* *Angreb til Hest.*

átrúnaður [áatrúnavör] *m.* (ar; ir) *Tro, Religion.* -trúni [-trúuni] *m.* (a; ar) = átrúnaður.

atsókn [æatsök] *f.* *Angreb.* -sóknari [-söknari] *m.* *Angriber.* -sóknarmaður [-söknarmæavör] *m.* *Angriber.* -stöða [-støəva] *f.* 1) Omstændighed, Lejlighed, Forhold. 2) Bistand, Medhjælp.

átta [á'ta] *num. card. otte.*

áttamannafar [á'tamannafæar] *n.* *Baad, der ros af otte Mand.*

áttandi [á'tandi] *num. ord. ottende.*

átta tí [á'tati] *num. card. firs.* -tíal [-tiál] *f.* = fire Gylden Jord, 1/4 mørk (se dette Ord). -tíalur [-tiálör] *m.* = áttatiál.

átta [á'ti] *part. sing. af eiga.*

áttingur [á'tingör] *m.* (s; ar) *Ottendedel.*

áttungur [á'tongör] *m.* (s; ar) = áttingur.

áttu(r) [á'tò(r)] *n. pl.* Otter (i Kortspil), eini á.; áttuni, Otten.

átufrekkur [áatöfreakör] *adj.* graadig. -fressa [-fræssa] *f.* *Ædedolk.*

-roppa [-rá'pa] *f.* *Ædedolk.*

atvinna [æatvinna] *f.* *Ervherv, Næring.* -völd [-völd] *f.* (ar; ir) *Grund, Aarsag.* -völdin [-völdin] *adj.* (i Udtr.) vera a. í nökrum, være Skyld i el. Ophavsmand til noget.

átökur [áatökör] *adj.* lig, lignende i Udseende, á. e-m.

august [avgost] *m.* *August.*

áum [áavón] se ávum.

av [æav] 1) *præp. med. dat. a)* af, fra (egl. fra Overfladen af, i Modsætning til úr, ud fra, fra det indre af, dog meget ofte brugt i Flæng med úr): leypa av bergi, springe ud fra el. ned af en Klippe; — yvir av e-m, over for. *b)* (om Tid) fra; over, ude over; av fyrstu tíð, fra først af; ganga av ári, leve Aaret til Ende. *c)* (i andre Forhold) af, fra; ein av teimum, en af dem; av hesum rópinum, ved dette Raab; talv av fílabæini, Brætspil af Elfenben; eitt glas av vatni, et Glas Vand; hava varhuga av nøkrum, have Anelse, Mistanke om; av øllum, ganske, fuldstændig; av øllum alvi, af al Kraft; av røttum, med Rette; av sanni, av sonnum, i Sandhed, for vist. *d)* (ved en Del Verber) siga av e-m = siga frá e-m, fortælle om en; verða av ongum, blive til intet; vinna sigur av e-m el. vinna av e-m, vinde Sejr over en. — 2) *adv. fóturinn er av*, Foden er brækket af; vera av, være til Ende, forbi, dimmið er av; hann tolir ekki nógv av, han kommer hurtig ud af Ligevegt, er irriterabel; av og á, af og til.

ávaring [áavæaring] *f.* 1) Erindring, Paamindelse, Underretning. 2) Advarsel.

avbardur [æavbardór] *adj.* slaaet ned, forslaaet. **-bendingur** [abbændingór] *m.* Krampetrækning i Halsen paa Faar. **-bendur** [abbændór] *adj.* skæv i Halsen. **-bera** [abbeæra] *adv.* = avbæra. **-bjóðing** [-bjóung] *f.* Udfordring. **-boð** [avboð] *n.* Afbud. **-bragdsstyrki** [avbragdstírtsi] *f.* overordentlig, usædvanlig Styrke. **-brongla** [-brångla] *v.* (að) bringe i Ulave, fordreje. **-brot** [avbroæt] *n.* et afbrudt Stykke; en halvfærdig Strømpe. **-broyting** [-brái'tung] *f.* forandret Fremgangsmaade. **-brýndur** [-broindór] *adj.* glat slebet. **-burðarmaður** [avbūramæavór, abb-] *m.* ypperlig, fremragende Mand. **-bygd** [avbigd] *f.* afsides Bygd.

-bygdur [-bigdór] *adj.* med store Mængder af Fugle (om Fuglebjergje). **-bæra** [avbæara, abb-] *adv.* særdeles, i høj Grad. **-bæstur** [avbæarór, abb-] *adj.* udmærket, ypperlig. **-dagast** [avdæast] *v.* blive rent borte (om Dagen), blive Nat. **-dagur** [avdæavór] *m.* Mørke, hvor Solen ikke kommer. **-dalur** [-dæalór, av-] *m.* afsides Dal. **-dankast** [-dæ'ŋkast] *v.* blive øde (om Bygninger). **-deyðalag** [avdæialæa] *n.* i a., i Selskab med Dødninger. **-deyðakúgv** [avdæiakúgv] *f.* Ko, som har udtjent. **-deyðaneyt** [avdæianæi't] *n.* Kreatur (Kvæg), som har udtjent. **-deyðær** [avdæi(a)æar] *f.* Hunfaar, som har udtjent, 'meget gammelt Hunfaar. **-deyður** [avdæiór] *adj.* som har udtjent (om et gammelt Kreatur). **-dottin** [-då'tin] se detta av. **-dráttur** [-drá'tór] *m.* 1) Afkniben ved Sparsomhed. 2) = avnot. **-dúka** [-dúu'ka] *v.* afsløre, a. ein minnisvarða.

ávegis [áaveæjs] *adv.* paa Vej; forlods. **-verkaður** [-væ'rkavór] *adj.* (let) beskadiget, húsini vóru áverkað (av vindi).

avfall [affadl] *n.* Nedbør (Regn el. Sne). **-fallin** [æavfadlin] *adj.* forfalden, skrøbelig. **-fararoð** [-fararø] *n.* = avfaraskjált (LF). **-faraskjált** [-farašá't] *n.* daarligt Skind af et i Udmarken dødt Faar (LF). **-faksa** [æavfaksa] *v.* skære Manke- og Halehaar af en Hest. **-felling** [æavfedling] *f.* Indknibning paa en Strømpfod i Strikningen og dens Fuldfærdigelse. **-flogin** [æavfloəjin] se flúgv av. **-gamal** [aggæamal] *adj.* meget gammel, ældgammel. **-gangur** [avgængór] *m.* 1) Afgang, Ende, Slutning. 2) det, som gaar fra el. tages af. Jf. ganga av. **-gerð** [avžæar] *f.* 1) Afgørelse, Bestemmelse. 2) Overdrivelse. **-gjörður** [avdžördór] *adj.* afgjort, fastsat, bestemt. Jf. gera av. **-gonga** [avgänga] *f.* Omslag i Vejret (især fra Snevejr og nordlig Vind under klart og stille Vejr). **-gongudagur** [avgängödæavór] *m.*

Dag, paa hvilken avgonga indtræffer.
-greiða [æavgrai̯a] v. gøre klar, ekspedere. **-greiðsla** [æavgrai̯'sla] f. Ekspedition. **-grevstur** [avgræfstør, æav-] m. 1) Afgravning, Bortgravning. 2) afgravet, bortgravet Jord. **-grund** [avgrond] f. Afgrund. **-gröði** [avgrøði] f. Afgrøde. **-gudur** [avgūdør] m. Afgud. **avgusta hövd** [avgöstahödd] n. 1) Kaskelothoved. 2) stort, deformt Hoved (paa Mennesker). **-hövur** [-hövør] n. = avgustahövd.

avgustur [avgöstør] m. (s; ar) Kaskelot.

avhald [æavhald] n. Afholdenhed (fra Spiritus).

avhaldsfelag [æavha'lsfeələ] n. Afholdsforening. **-maður** [-mæavør] m. Afholdsmand.

av helli [æavhædli] n. afsides Hule. **-henda** [-hænda] v. afhænde. **-hending** [-hænding] f. Afhændelse. **-hendingarbræv** [-hændingabræav] n. Afhændelsesdokument, Overdragelsesdokument. **-hildin** [-hildin] adj. afholdt. **-húða** [-húua] v. hudflette, tage Huden af. **-hylja** [-hulja] v. afsløre, a. ein. **-hövda** [-hödda] v. (að) skære Hovedet af (især om Fisk).

***avi** [æavi] m. (a; ar) Bedstefader. Jf. abbi.

ávik [áavik] n. Henvendelse om Hjælp; góður í ávikum, tjenstvilig; frálíkur í ávikum, udmærket tjenstvillig.

avillur [æavidlør] adj. meget ond, slem, vred; tað er avilt í brimi, der er stærk Brænding ved Landet.

avindsjúkur [æavinšjú'kør] adj. = avundsjúkur.

ávinningur [áavinningør] m. Fortjeneste, Profit. **-virka** [-vi'rka] v. paavirke. **-virkan** [-vi'rkan] f. Paavirkning, Indvirkning, Indflydelse.

ávis [avvoi's] f. (ar; ir) Avis.

ávísá [avvoi'sa] f. (u; ur) = ávis.

ávísan [áavoi'san] f. Anvisning; Henvisning. **-vísur** [-voi'sør] adj. bestemt.

avkanna [æavkanna] v. a. sær nakað, frasige sig Retten til noget.

-kom [afkoəm] n. Afkom. **-komi** [-koəm] m. (a; ar) Efterkommer. **-krók-**

ur [-krøu'kør, af-] m. Afkrog. **-kubb-**

aður [-kobbavør] adj. afhugget, afskaarret. **-kutaður** [-kütavør] adj. afhugget, afskaarret. **-kvettur** [-kvæt'tør] adj. af-

hugget, afskaarret. **-kvista** [-kvista] v. skære Vinger, Hale og Fødder af en (plukket) Fugl. **-kövður** [-kövdør] se

køva av. **-laga** [avlæa, æav-] v. bringe af Lave, forvanske, fordærve.

-lamis [avlæamis] adj. uarbejdsdygtig (p. G. af Sygdom, Alderdom o. lign.).

-lamismaður [avlæamismæavør] m. uarbejdsdygtig Mand, Invalid. **-langur**

[avlængør] adj. aflang. **-lát** [avlát] n. Aftad. **-lating** [-læating] f. (ar; ar)

det Kvantum Korn, som tørres paa een Gang paa sodnur. Jf. lata av og

sodnur. **-leiðis** [avlais, æav-] adv. bort fra ret Vej, paa Afvej, afsides.

-lima [avlima, æav-] v. skære Lemmerne af. **-litkast** [avli'kast, æav-] v. falme, miste Farven. **-lívis** [avloivis]

til avlívis, til Døden. **-lop** [avloep] n. hvad der bliver til overs, Overskud;

til avlops, til overs. **-lopsbiti** [avlösbiti] m. Smuler, Krummer. **-loysa**

[-lái'sa] v. give Syndsforladelse, a. ein. **-loysing** [-lái'sing] f. Aftøsning, Absolution. **-lukta** [-lokta] v. skille sig af

med, undvære. **-maktast** [-maktast] v. miste Kræfterne. — avmaktaður,

kraftløs. **-manna** [-manna] v. besætte med Folk for at drive Faar í Fold.

-marka [-ma'rka] v. forandre et Faarermærke. **-mergjaður** [-mærðjavør, av-]

adj. skindmager. **-mona** [-moəna] v. (að) afskære Hestens Haar. **-mæltur**

[-ma'ltør] adj. hæs. **-möddur** [-möddør] adj. udaset. **-möðingur** [ammøejingør]

m. Barn el. Lam, som Moderen tidlig er død fra (LF). **-nokta** [-nåкта, av-]

ganske nægte, fornægte en. **-nor** [avnoər] n. Vantrivning. **-not** [avnoæt] n. visse

indre Dele af et slagtet Kreatur, der gives som Slagteløn. **-oyða** [-áia] v.

ædelægge, udrydde. **-piðaður** [-piávór] adj. affillet. Jf. piða. **-ráða** [-ráa] v. fraraade. **-ráddur** [-ráddór] se ráða av. **-reiða** [avraia] v. udrede, afhænde som eller mod Betaling. **-reiðing** [avraing] f. det at afhænde Varer.

avrekshestur [avriðhestór] m. vældig, udmærket Hest, Kæmpehest. **-kappi** [-ka'pɪ] m. fortrinlig, udmærket Kæmpe. **-maður** [-mæavór] m. fremragende Mand. **-tjóð** [-tšəu] f. udmærket Folk. **-verk** [-væ'rk] n. Størverk, Heltegering.

avrika [avrika, æav-] v. (að) udrette, fuldføre. **-risp** [avrisp] n. Affald, Afgnidning. **-roð** [avroə] n. pl. Dele af et slagtet Kreatur (Faar), især brugt om: Hoved, Fodder, Lever, Lunge, Hjerte og Vom tilsammen taget. **-rokin** [avroətšin] part. præet. se rúka av. **-rokning** [-rākning] f. Afregning. **-rot** [-roət] n. Affald, Faaredød, Formindskelse af Udmarkens Faarebesætning p. G. af Sygdom, ugunstigt Vejr el. lign. **-røkjast** [-røətšast] v. forlade det sædvanlige Ynglested (om Fugle). **-sagdur** [æavsagdór] se siga av. **-saka** [æav-sæaka] v. undskyld. **-sakan** [æav-sæakan] f. Undskyldning. **-seta** [-seəta] f. det at Vandet uddunster, fordamper af noget (især brugt om det til Tørring liggende Hø); fåa góða avsetu, tørres godt. **-setra** [-seətra] f. hvad der skæres ned af Rendegarnet, naar Væven er færdig. **-settur** [æavsæt'tór] se seta av. **-setur** [-seətór] n. = avsetra. **-skapaður** [æavskæapavór] adj. forandret til det værre, forvansket, fordrejet. **-skarving** [æavskarving] f. Formindskelse; Afskrivning, Nedsættelse. **-skotin** [æavskoətin] adj. a. akur,

Ager, som er i Aks. **-skrift** [-skrift] f. Afskrift.

avskræmli [æavskræa'mli, av-] adv. frygteligt, afskyeligt. **-ligur** [-liór] adj. frygtelig, afskyelig.

avskurður [afskúrór] m. Afgift, som en Forvalter af Jord svarer til Jordens Ejer, og bestaaende af levende eller slagtede Faar. **-sláttur** [æavslá'tór] m. Afslag, Rabat. **-stað** [åastæa] adv. af Sted. **-taka** [æavtæaka] v. afskaffe. **-takamaður** [-tæakamæavór, æav-] m. ypperlig, ualmindelig Mand. **-takin** [æavtæatšin] adj. helt skjult, ganske bedækket. **-taksmaður** [-taksmæavór, æav-] m. = avtakamaður. **-tapa** [æavtæapa] v. glemme noget, som man har lært. **-trivnast** [æavtrivnast] v. vantrives. **-tøka** [-tøeka, æav-] f. 1) den Maske, som samles med en anden i Strikning, hvorved Strømpen indknebnes. 2) Afskaffelse, Ophævelse. **-tøkumaður** [-tøekomæavór, æav-] m. = avtakamaður.

ávum [åavón] (kun i Udtr.) av mínum (tínum, hansara o. s. v.) ávum, paa mit (dit, hans o. s. v.) Initiativ, ved min (din, hans o. s. v.) Hjælp.

avundsjúka [æavinšúu'ka] Avindsyge, Misundelse. **-sjúkur** [-šúu'kór] adj. avindsyg, misundelig, a. inn á ein el. við ein.

avveltur [æavvæltór] adj. faldet om paa Ryggen; som ikke kan rejse sig igen (om Kreaturer). **-ynna** [æav-inna] f. (u) Ulykke, Uheld.

avynnu barn [æavinnóbadn] n. Smertens Barn. **-dýr** [-doir] n. stakkels Person, usselt Menneske, Stakket. **-tíð** [-toi] f. ulykkelig Stund.

ávökstur [åavökstór] m. Frugt.

B.

babb [babb] *n.* (s) *Sludder, Vrøvl.*

babba [babba] *v.* (að) *studre, vrøvle.*

bað [bæa] *n.* (s; pl. ds.) *Bad.*

bað [bæa] *1. el. 3. pers. sing. præter. af biðja.*

baða [bæa] *v.* (að) *bade, b. sær.*

báði [båaj] *conj.* = *bæði.*

báðir [båajr] *pron.* (báðar, bæði, *gen. i alle casus beggja*) *begge.* — hann dró á bæði, han var tvívráadig; vera ímillum beggja, være (midt) imellem, d. v. s. hverken (fuldtud) af den ene el. den anden Sort, ullin var hvørki av versta ella besta slag, men var ímillum beggja.

badstova [basstöeva] *f.* *Badstue, Badeværelse.*

báðumegin [båavómeajm] *1) adv. paa begge Sider. 2) præp. (med acc.) paa begge Sider af.*

báðuminni [båavóminni] = *báðumegin.*

baga [bæa] *v.* (gd; bagdi [baddi]) *fejle, fattes, være i Vejen, e-m bagir okkurt.*

bága [båa] *v.* (að) *være til Hindring, Fortræd, Skade.*

bágagerð [båadžeər] *f.* *det at volde Skade el. Ulykke.*

bagga [bagga] *v.* (að) = *baga.*

baggi [bad'dži] *m.* (a; ar) = *beiggi.*

bági [båaj] *m.* (a; ar) *Hindring, Fortræd, Vanskelighed; hava bága av, have Vanskelighed ved, have Fortræd af.*

bágin [båajm] *adj.* *vanskelig, besværlig.*

bágsteinur [båastainór] *m.* *Hindring.*

bágur [båavór] *m.* (s) *Hindring, Modstand, til bágs, til Hindring.*

bak¹ [bæk] *n.* (s; bak el. bøk) *Bag, Bagside, Ryg; spec. Bagside,*

skraanende Side paa et Græstørværde. Jf. bróst. — bera á baki, bære paa Ryggen; hurðarnar smeldu aftur á bak, Dørene smældede tilbage paa við Gab; grindin tók sjógv á bak, Hvalerne skød pludselig en vældig Fart gennem Søen; bita í bak, bagtale; aftur um bak, tilbage; hava nógv ár á baki, være gammel (af Aar).

bak² [bæk] *n.* (s) *Opvarmning, varmt Omslag.*

baka [bækka] *v.* (að) *bage; ophede, spec. opvarme Yveret paa en Ko (efter Kælvning), b. kúnni.*

bakari [bækari] *m.* (a; ar) *Bager.*

bakarovnur [bækarávnór] *m.* *Bagerovn.*

bakbinda [bagbinda, bæak-] *v. bagbinde. -borð [-boər] *n.* *Bagbord.**

-borðsmegin [bagboərsmejm] *adv.* *paa Bagbordssiden. -borðsrúm [bagboər-rúum] *n.* = *rangarúm. -brot**

[-broət] *n.* *Bølgers Tilbageslag, tilbage-*

slaaende Bølger. -dyr [bækdir] *f. pl. Bagdør. -garn* [bæa(k)gadn] *n.* *den*

Halvdel af Garnet (paa den færøske Væv), som kun hænger i Stenene. Jf. forgarn.

baking [bæatšing] *f.* (ar; ar) *Bagning.*

bakkagonga [ba'kagǽŋga] *f.* *det at færdes i Fuglebjergerne, spec. for at*

fange Søfugle; einsýnamaður til bakkagongu, Mand med ualmindelig

Behændighed til at færdes i Fuglebjergerne. -lína [-loina] *f.* = *bjargalína. -maður* [-mæavór] *m.* =

bjargamaður. -reip [-rai'p] *n.* *Reb, der bruges ved Fuglefangst i Fuglebjergerne. -seyður* [-sæiør] *m.* *1) =*

bjargaseyður. 2) Faar, der græsser ved og i Skrånten ned mod Stranden.

bakkast [bækast] *n.* Tilbageslag, Reaktion.

bakka|stokkur [baˈkastáˈkór] *m.* Bankestok, Bedding, Stabel; fara av el. úr bakkastokki, løbe af Stabelen (om Fartøj). -**trom** [-troəm] *f.* den øverste Kant af en stejl Skrænt ved Kysten.

bakki [baˈtʃi] *m.* (a; ar) Banke, Skrænt, Bakke, spec. stejl Strandkant; Fuglebjerg. 2) Bred, Aabred, åarbakki. 3) Bag eller Ryg paa skærende Redskaber. — fara fyri bakka, styrte ned ad en Fjeldskrænt, omkomme ved Nedstyrtning (af Klippe, ad Fjeldskrænt, Fjeldvæg).

bakkulsi [baˈkólsi] *n.* (s) Bagværk, Bakkelse.

bak lás [bagláas] *n.* Baglaas. -**leiðis** [bæklaɪs] *adv.* baglæns. -**littur** [bækliˈtór] *adj.* med en anden Farve paa Ryggen, b. seyður.

bákn [bákn] *n.* Bavn, Vink.

bákna [bákna] *v.* (að) vinke, gøre Tegn til en, b. e-m.

bakrong [bækrong] *f.* Sæde i Bagstavnene i en Baad.

baks [baks] *n.* Anstrengelse, Møje, Slid, Slæb.

baksa [baksa] *v.* (að) anstrenge sig, tumle med noget, baksa el. baksast við nakað.

baksettur [baksæˈtór] *adj.* med megen Last bagi (om et Fartøj).

bakskuri [bækskūri] *m.* Svartbagmaagens Unge.

bak|skutur [bakskūtór] *m.* det bageste Enderum i en Baad, Bagstavn. -**sláttur** [bæksláˈtór] *m.* Bagslag, Reaktion. -**stavnur** [-stavnór] *m.* Agterstavn.

bakstur [bakstór] *m.* (urs; bakstrar) 1) Bagning. 2) varmt Omslag.

bak tal [bæktæal] *n.* Bagtalelse. -**tala** [-tæala] *v.* (að) bagtale, b. ein.

bakudagur [bækódæavór] *m.* (i Talemaaden) tað er ikki hvør dagur b., man skal ikke leve lige højt alle Dage.

bakur [bækør] *m.* (s; ar) Svart-bagmaage (*larus marinus*).

bál [báal] *n.* (s; pl. ds.) Baal.

bála [båala] *f.* (u; ur) 1) Blære, Boble. 2) Korkeknop og -blomster (Vorterne i Vinstenlav).

bálaeldur [báalældór] *m.* = bál-eldur.

balast [bæalast] *v.* (að) tumle, slæbe, udføre et Arbejde med Møje, kæmpe sig frem.

bala veður [bæalavævór] *n.* stærkt Uvejr.

baldra [baldra] *v.* (að) støje, larme, skralde.

baldrutur [baldrótór] *adj.* larmende, stormende (især om Vejret), b. vetur.

baldur [baldór] *n.* (s) Larm; Stormen, Rasen (især om Vejret).

baldur [baldór] *adj.* bold, djærv; (især i negative Udr.) god, dygtig, solid.

baldurs blað [baldórsblæa] *n.* = baldursbrá. -**brá** [-bráa] *f.* lugtløs Kamille (*matricaria inodora*).

baldýra [baldoiˈra] *v.* (að) baldyre, brodere.

báleldur [báalældór] *m.* flammende Baal.

balja [balja] *f.* (u; ur) Balje.

balla [badla] *v.* (að) 1) rulle sammen i Bylt, svøbe, vikle (sammen); ogsaa spec.: svøbe Hø (udbredt til Tørring) sammen i smaa Knipper, at det kan blive beskyttet mod Regn. Jf. nulva. 2) (om Tale) tungen vil ballast el. balla, Tungen slaar Sludder, taler ikke rent (egl. vil vikle sig sammen, komme i Ulave). — b. saman, a) vikle sammen, b) snakke, væve (om Tale).

ballingur [badingør] *m.* (s; ar) lille Knippe Hø, sammensvøbt for at beskyttes mod Regn. Jf. nulvingur.

ballur [badlór] *m.* (ar; ir) Bold, Kugle (lavet af en Tangstamme) til at lege med.

bal|snoðin [baˈlsnoəjɪn] *adj.* b. seyður = snoðbalingur. -**snøggur** [-snøggør] *adj.* = balsnoðin.

balstýrin [ba^lstoirin] *adj.* balstyrig, ustyrlig, vild.

bana [bæana] *v.* (að) dræbe, b. e-m.

bana|drykkur [bæanadr^íkór] *m.* Dødsdrik. **-hogg** [-høgg] *n.* Dødshug, Banehug. **-maður** [-mæavór] *m.* Bane-mand, Drabsmand. **-sár** [-sáar] *n.* Bane-saar. **-sótt** [-sö^t] *f.* dødbringende Syg-dom, Helsot. **-stingur** [-stingör] *m.* Dødsstød, dræbende Stød. **-stund** [-stond] *f.* Dødsstund, Banestund.

band [band] *n.* (s; bond) 1) Baand. 2) Spante i Baad. — hvussu tú bert tað í bandi, hvordan du end bærer dig ad, hvordan du end ter dig.

banda [banda] *v.* (að) lægge Baand om et Kar el. en Tønde.

bandadansur [bandada^{ns}ör] *m.* en Art af færøsk Dans.

band|feti [baⁿfe^ti] *m.* (a; ar) det øverste Spantestykke (i Styre- og Bag-bord), der først bliver indsats, naar Baaden er færdigbygget. **-skoyti** [-skåi^ti] *n.* indføjet Stykke Træ i en Baads Span-te. **-klavi** [-klæavi] *m.* et ringe Baand (LF).

bang [bang] *n.* Banken, Hamren.

bang [bang] *v.* (að) 1) banke, slaa, hamre. 2) ro, b. við árinu.

bangafullur [bængafodlör] *adj.* ængstelig, bange.

bangils [bændžils] *n.* Ængstelse.

bangin [bændžin] *adj.* frygtsom, bange.

bani¹ [bæani] *m.* (a; ar) 1) Bane, Død. 2) den el. det, som volder ens Død, Banemand.

bani² [bæani] *m.* (a; ar) Bane (paa Værktøj).

bank [bæ^hŋk] *n.* (s; pl. ds.) Ban-ken, Bank.

banka [bæ^hŋka] *v.* (að) banke.

banki [ba^hntši] *m.* (a; ar) 1) Fiske-banke. 2) Bank, Pengebank.

bann [bann] *n.* Band, Bandlysning; seta í b., sætte i Band.

banna [banna] *v.* (að) 1) bande, forbande, b. e-m el. fyri e-m. 2)

bande, banna el. bannast; banna og blóta, bande og sværge.

bannan [bannan] *f.* Banden.

banning [banning] *f.* (ar) Forban-delse.

bann|seta [baⁿse^ta] *v.* sætte i Band. **-settur** [-sæ^ttör] *adj.* bandsat, ustyrlig, uvorn.

bant [baⁿt] 1. el. 3. pers. sing. præt. af binda.

bar [bæar] 1. el. 3. pers. sing. præt. af bera.

bara [båara] *f.* (u; ur) 1) Bølge. 2) stærk Træk af Strøm; Strøg, hvor der er stærk Strøm, streymbára.

bara [bæara] *v.* (að) b. sær, bare sig.

bara [bæara] *adv.* bare, alene. Jf. bert.

bára|fjalla [båarafjadla] *f.* hornet Lappedykker (*podiceps cornutus*).

-fjatla [-fjatla] *f.* = bárafjalla.

-fjertur [-fjæ^rtör] *m.* = fulkobbi.

baraldur [bæaraldör] *m.* Enebær-lyng, Enebærris (*juniperus communis*).

bar|brot [barbroæt] *n.* Strid, stor Møje. **-dagamikil** [-dæamitsil] *adj.* krigersk. **-dagi** [-dæaji] *m.* (a; ar) Slag, Kamp, Slagsmaal. **-dagur** [-dæavör] *m.* = bardagi.

barðhol [bæarhoel] *n.* Hul i en Baads Forstavn, hvori den Line fast-gøres, hvormed Baaden drages paa Land.

bardi [bardi] *præt.* sing. af berja.

bargrev [bargreav] *n.* Redskab til at knuse bark med.

bark [ba^rrk] *n.* Bark, Tormentilrod, Rodstokken af *potentilla erecta*.

barka [ba^rrka] *v.* (að) barke, garve.

barka|band [ba^rrkaband] *n.* den Spante, som er nærmest ved Stævnen for og bag.

-knolli [-knådhi] *m.* = barkakýli.

-knöttur [-knö^ttör] *m.* = barkakýli.

-kýl [-koil] *n.* = barkakýli.

-kýli [-koil] *m.* Adams-æble.

-stokkur [-stá^ckör] *m.* = bakkastokkur.

-tak [-tæak] *n.* Tag i Kværken.

barkhella [baʁkhædla] *f.* Stenflade, hvorpaa man knuser Bark (Roden af Tormentil).

barki [baʁtʃi] *m.* (a; ar) 1) Strube, Luftrør. 2) det indknebne og snævraste Rum mellem Plankerne for og bag i Baaden.

bark|lögur [baʁkløævór] *m.* Bark-lud. **-sneis** [-snaiʁs] *f.* Pind til at grave bark med.

barlast [barlast] *f.* Ballast.

barmur [barmúr] *m.* (s; ar) 1) *Barm.* 2) hvad der væves, inden man opvinder paa Bommen (om en færøsk Væv). 3) Formation i et Fjeld, almindelig: Hulning ind i et Fjeld. 4) lille Havindskæring, Vig ind i en høj og stejl Strandbred.

barn [badn] *n.* (s; børn) *Barn.* — vera við barn, være frugtsommelig; vera nógv við barn, være høj-frugtsommelig; gera eina kvinnu við barn, besvange en Kvinde.

barna barn [badnabadn] *n.* Barne-barn. **-bundin** [-bondin] *adj.* som har mange Børn. **-dagur** [-dæavór] *m.* Børnedag (28. December). **-faðir** [-fæajir] *m.* Barnefader. **-ferð** [-fær] *f.* Forløsning, Nedkomst; Barnsnød. **-gaman** [-gæaman] *n.* Barneskæmt. **-klokka** [-kláʁka] *f.* Barneklokke, Barnekjole. **-kona** [-koæna] *f.* frugtsommelig Kvinde. **-móðir** [-mouór] *f.* Barnemoder, bundin er b. **-spæl** [-spæal] *n.* Børneleg. **-stakkur** [-staʁk-ór] *m.* Barnekjole. **-uppalari** [-oʁpæal-ari] *m.* Børneopdrager. **-uppaling** [-oʁpæahing] *f.* Børneopdragelse. **-uppfostran** [-oʁpfástran] *f.* Børneopdragelse, Børneopfostring.

barn|burður [banbūrór] *m.* den Alderstid, da en Kvinde kan føde Børn; hon er av el. úr barnburði, hun er kommet ud over den Tid, da hun kan føde Børn. **-dómur** [-døumór] *m.* Barndom. **-dómi** [-døæmi] *n.* 1) Barndom, gamle Menneskers Tab af Fornuftens fulde Brug, ganga í b. 2) Barneunoder, ilt er b. at kasta.

-faðir [baʁnfæajir] *m.* = barna-faðir. **-ferð** [baʁnfær] *f.* = barna-ferð. **-fostra** [baʁnfástra] *f.* Fostermoder, Plejemoder. **-leysur** [-læiʁsór] *adj.* barnløs.

barns|bein [baʁnsbain] *n.* Barns-ben; frá barnsbeini, fra Barns-ben (af). **-ferð** [-fær] *f.* = barna-ferð. **-ligur** [-liór] *adj.* barnlig, barnagtig. **-neyð** [-næi] *f.* Barnsnød.

barnsótt [baʁnsót] *f.* Fødselssmerte, -veer.

barns|verkur [baʁnsværkór] *m.* (især brugt i pl.) barnsverkir, Fødselsveer. **-øl** [baʁsøel] *n.* Barsel.

barsagdur [baʁrsagdór] *adj.* = bersøgun.

barsil [baʁrsil] *n.* (s; pl. ds.) = barnsøl.

barst [baʁrst] 1) 2. pers. sing. præet. af bera. 2) part. præet. n. af berjast.

bartols messa [baʁtalsmessa] *f.* Bartholomæi Dag (24. August). **-øka** [-øka] *f.* = bartolsmessa.

bartrog [baʁrtroæ] *n.* Skarn, Utyske. **bartskeri** [baʁrʃæri, baʁʃæri] *m.* (a; ar) Badskær, Barber, Saarløge.

barur¹ [bæarór] *adj.* fremspringende, høj, bari toppur av reyðargulli; synes endnu bevaret i Sammen-sætningen ábarur.

barur² [bæarór] *adj.* (s; pl. ds.) = berur.

basa [bæasa] *v.* (st) faa Bugt med, b. e-m.

baska [baska] *v.* (að) slaa stærkt; b. á, slaa hæftigt paa; teir vórðu baskaðir, de blev medtaget af Uvejr og Sø.

bassi [bassi] *m.* (a; ar) stor og stærk Person. Jf. sjóbassi.

bast [bast] *n.* (s) Bast (Lindebast); Bastreb.

basta [basta] *v.* (að) baste, binde med Bastreb.

básur [båasór] *m.* (s; ar) Baas (i en Kvægstald).

bata [bæata] *v.* (tt el. að) baade, gavne, hjælpe, b. e-m; hetta batar ikki, dette gaar ikke an.

bátafloti [báatafloeti] *m.* Flaade *el.* Skare af Baade. **-herur** [-heərór] *m.* = bátafloti. **-smið** [-smoi] *n.* Baade-bygning. **-smiður** [-smiör] *m.* Baade-bygger. **-stöð** [-stø] *f.* Landingsted for Baade. **-viður** [-viör] *m.* Baadetømmer.

bati [bæati] *m.* (a; ar) 1) Bedring, Forbedring, allur b. bætir (*hjælper*); leingi stendur mannsevní til bata, længe kan et Mandsemne *el.* ung Menneske staa til at forbedre. 2) Baade, Gavn, Hjælp.

bátleysur [bátlæi'sór] *adj.* uden Baad, bundin er bátleysur maður. **-maður** [-mæavór] *m.* = bátsmaður.

batna [batna] *v.* (að) blive bedre; læges.

batning [batnıng] *f.* (ar) Bedring. **bátsfarmur** [bátsfarmór] *m.* Baads-ladning. **-formaður** [-fármæavór] *m.* Formand paa en Fiskerbaad. **-gildi** [-džildi] *n.* aarligt Gilde for Baadsmandskabet, drekka b. **-longd** [-långd] *f.* Baadslængde (som Maal). **-maður** [-mæavór] *m.* en af Romandskabet paa en Baad. **-mannıng** [-mannıng] *f.* Baadsmandskab. **-mannshattur** [-ma'ns-ha'tór] *m.* brunella vulgaris (Plante). **-partur** [-pa'rtór] *m.* Baadejerens Andel i Fangsten. **-segl** [-sægl] *n.* Baadesejl. **-skipan** [-šıpan] *f.* en Baads Besætning.

bátur [báatór] *m.* (s; ar) Baad. — liggja á báti, være tilbage i Baaden for at passe paa den, mens de andre er paa Land.

bebbaræddur [bæbbaræddór] *adj.* (i Udtr.) hann er ikki b., han er ingen Kryster.

beð [beð] *n.* (s; pl. ds.) Sengedyne. Jf. beður.

***beðja** [bæija] *f.* (u; ur) Kvinde.

beður [beavór] *m.* (ar; ir) Seng.

beggja [bæd'dža] *gen. pl.* af báðir.

***beið** [bai] *præt. sing.* af bíða.

beiða [baija] *v.* (dd) udbede sig, begære, kvendi teg við ástum b.; enn beiði eg teg til mála, end-

nu, atter opfordrer jeg dig til at tale; Einar beiddi Ormari fyrst til orða: tiltalte ham først. — **beiðast** eftir e-m, bede om, begære.

bein [bain] *n.* (s; pl. ds.) 1) Ben, Ganglem (hos Mennesker og Dyr). Jf. fótur. 2) Ben, Knokkel, Knogle. — leggja gott í beinini, opføde godt.

beina [baina] *f.* (u; ur) = beini.

beina [baina] *v.* (nd) 1) rette, jævne, gøre lige. 2) faa ind paa *el.* vise paa ret Vej, b. á veg. 3) bevæge i en vis Retning, styre, sætte (Kursen), b. veg sín, b. ferðina. 4) b. fyri e-m, a) bortgemme noget, gemme noget til Side, b) rydde en af Vejen; b. eitt burtur *el.* b. burtur fyri e-m, bortgemme noget. — b. saman, sammenføje.

beinagrind [bainagrınd] *f.* Skelet.

beinanvegin [bainanveəim] *adv.* 1) med det samme, øjeblikkelig. 2) uden Omsvøb, direkte.

beinarúgva [bainarıgva] *f.* Bendinge, Benhob.

beina samur [bainasæamór] *adj.* tjenstvillig, hjælpsom. **-semi** [-seəmi] *f. el. n.* Tjenstvillighed, Hjælpsomhed.

beinasoð [bainasoa] *n.* Suppe, kogt paa Ben.

beinbrot [bainbroæt] *n.* Benbrud.

-brotin [-broetin] *adj.* med brækket Ben. **-hús** [-húus] *n.* Benhus, Lighus.

beini [baini] *m.* (a; ar) Hjælp, Tjeneste, gera *el.* veita e-m ein beina.

beinki [ba'ntši, bā'ntši] *dat. sing.* af bonkur.

beinknúta [bai'knúu'ta] *f.* Knokkel, Knogle.

beinleiðis [bainlais] 1) *adv.* lige-frem, direkte, umiddelbart. 2) *adj.* direkte, b. skattur.

beinleysur [bainlæi'sór] *adj.* benløs, uden Ben.

beinrakin [bainræatšın] *adj.* som sigter og rammer godt, træfsikker.

beinskerdur [bai'nšærdór] *adj.*

stækkt lige ind til Benet (om en Fugl).
-stórirur [-stórirór] adj. med stor Knokkelbygning.

beint [bai^{nt}] adv. 1) ret, lige, i lige Linje, b. á, fram, ímóti o. s. v. 2) ret, rigtigt. 3) lige, netop, b. nú, lige nu, i dette Øjeblik.

beinur [bainór] adj. 1) ret, lige, jævn. 2) ret, rigtig.

beinusamur [bainósæamór] adj. = beinasamur.

beinvegis [bainveðis] = beinleiðis.

beiskleiki [bai^{sk}lai^tš] m. (a) Beshked, Bitterhed. **-ligur** [-liór] adj. besk, bitter.

beiskur [bai^{sk}ór] adj. besk, bitter.

beit [bai^t] 1. el. 3. pers. sing. præt. af bíta.

beist [baist] n. (s; pl. ds.) Bæst.

beita [bai^{ta}] f. (u; ur) Bugstrimmel af en Fisk, benyttet som Mading; Stykke af en Helleflynder, der tilfalder den, som har fisket den.

beita [bai^{ta}] v. (tt) 1) faa til at bide, b. knív, hvæsse Knív. 2*) b. brandi el. knívi, hugge med Sværd el. Knív. 3) hidse (Hund), b. hund eftir e-m; jage (helst med Hund), hann skuldi b. hesar menninar úr bönnum. 4) græsse (om Kreaturer), sende paa Græsgang.

beiti [bai^{ti}] n. (s; pl. ds. el. r) Græsgang, Græsning.

beitisfórirur [bai^{ts}fórirór] adj. som har fisket en Helleflynder.

beitisrættur [bai^{ts}rá^tór] m. Græsningsret.

beittur [bai^tór] adj. skarp, hvas.

bekil [beátšil] m. (s; beklar) 1) en, som er daarlig til Fods; en, som træder sine Sko skæve. 2) klodset, kluntet Fod.

bekkfastur [bæ^{sk}fastór] adj. fyldt til Rorbænken med Fisk.

bekkjapeð [bæ^{sk}ja^pæð] n. (s; pl. ds.) bekkjapeðini, Bønderne foran Taarnene (i Skakspil).

bekk.sár [bæ^{sk}sár] n. Saar paa

Sædet, forårsaget ved lang Tids Roning. **-sárirur** [-sárirór] adj. som let faar Saar paa Sædet (ved Roning).

bekkur¹ [bæ^{sk}kór] m. (s el. jar; ir) Bæk.

bekkur² [bæ^{sk}kór] m. (s el. jar; ir) 1*) Bænk. 2) Rorbænk i Baad, Tofte.

bekla [beækla] v. (að) træde (en Sko) skæv, træde skævt og klodset.

belgja [bældža] v. (gd) b. seg, b. seg við, oppuste sig, søge at undertrykke Hosteanfald; ogsaa: overfylde sig.

beli [beəli] n. (s) Mave.

belj [bælj] n. Brøl (især om en Kos Brølen).

belja [bælja] v. (að) brøle (især om en Ko).

beljan [bæljan] f. Brølen (især om en Kos Brølen).

bella [bædla] v. (að) (med dat.) 1) skade, volde Skade el. Hinder. 2) mangle, fattes, einki bellar honum.

belsmaður [bæ^{ls}mæavór] m. Helvedesgast.

belti [bæ^{lt}i] n. (s; pl. ds. el. r) Bælte, Bæltsted. — vera undir beltí, være i Moders Liv.

beltisgyrði [bæ^{lt}isðžiri] n. (s; pl. ds. el. r) saa mange Fugle, som kan hænge ved Siden af hinanden i et Baand omkring Midjen paa Fuglefængereren. **-lundí** [-londí] m. Foræring til Fuglefængereren af saa mange Lunder, han kan bære i Bæltet.

ben [beən] n. (s; pl. ds.) 1*) Saar, (dødeligt el. farligt). 2) Snit igennem et dødt Dyr's Kød (om Kød el. Fisk); gabende Indsnit el. Revne; Snitflade.

ben [beən] f. (jar; jar) = ben, n. 1*).

benda [bænda] v. (nd) 1) bøje, bøje til Siden, vride af; b. horn, vride Hornene løse paa et slagtet Kreatur. — bendast, krummes. 2) b. á ein, pege paa en.

bendil [bændil] m. (s; bendlar) 1) Bændel. 2) Høbaand. Jf. hoybendil.

bending [bænding] f. (ar; ar) Bøjning.

bendla [bæn(d)la] *v.* (að) *b.* sátu, lægge Høbaand paa en Høstak.

bendlatang [bænlatæng] *n.* Bændel-tang (zostera.).

bendul [bændól] *m.* (s; bendlar) = bendil.

***benjarbaldur** [bænjarbaldór] *adj.* tapper til at give Saar (usikkert Ord).

***-dögg** [-dögg] *f.* Saardug, Saarvæske, Blod. ***-kolvur** [-kálvór] *m.* Saarpil, Sværd.

ber [bær] *n.* (s; *pl.* ds., *gen.* *pl.* berja) Bær.

bera [beæra] *f.* (u; ur) bar Plet, bart Sted, spec. Bakke eller mindre Højde, som skyder op af Sneen ved Tøvejr.

bera [beæra] *v.* (ber; bar, bóru; borin [bær; bæar, þauró; boærin]) 1) bære (føre, bringe; være bebyrdet med; være iført; taale, udholde). 2) upers. skride, gaa. 3) føde, *b.* í heim. — streymurin ber, Strømmen er med; búnin ber tygum væl, Dragten klæder Dem godt; *b.* ein undir við nøkrum, overvælde en med Gaver; *b.* e-m gott (væl) *el.* ilt (illa), give en et godt *el.* daarligt Skudsmaal; *b.* eyga við ein, faa Øje paa en; *b.* ilt fyri ein, bagvaske en; *b.* orð fyri, have det Ry *el.* Rygte paa sig; hvør ber, sum hann roynir, enhver siger, som han erfarer. — *bera* á, bære hen paa, oven paa; bringe i Berøring med, lægge paa; træffe, falde paa; (upers. og absolut) træffe sig, hændes; have Skin af, nærme sig til (om Farve), tað ber á reytt; *bera* á brá, ligne en lille Smule i Udseende *el.* Væremaade, eg vil ikki siga, at hann er sum pápin, men hann ber á brá. — *bera* skjótt at, gaa hurtigt til Værks; skjótt skal vera atborið, der skal gaas hurtig frem; illa atborið, daarlig handlet *el.* udført. — *b.* av, være ypperligere, mere end almindelig, *b.* av e-m, overgaa; gaa for vidt, gaa over Grænsen, være

paa Toppunktet, nú ber av. — *b.* burtur, lægge, sprede ud over Marken til Tørring (om Tørv). — *b.* fram, fremføre. — *b.* fyri e-m (upers.), bæres for, forestille sig for en i Drømme *el.* drømmelignende Tilstand; tað ber fyri tygara sál, det er et Varsel med Hensyn til Eders Sjel, Liv. — *b.* saman (helst upers. med dat.), passe sammen, komme overens, forlige sig; træffe, støde sammen, tá ið eggjar bóru saman (pers.); tá bar báðum saman (upers.); nú bar saman millum teirra, nu blev Afstanden mellem dem mindre. — *b.* sundur, være forskellig; sundur bar teirra lyndi, deres Sindelag var forskelligt; nú bar sundur millum teirra, nu blev Afstanden mellem dem større. — *b.* til, rime sig, stemme, passe; være tilpas, bekvemt; hænde sig, indtræffe, lykkes; *b.* til hjá e-m, lykkes for en; sum best ber til, som det falder sig. — *b.* upp, fremsætte, fremføre; *b.* upp kvøðu, frembære Hilsen, Frieri; *b.* upp bønarorð, bejle, fri; *b.* upp gátur, forelægge Gaader (til Besvarelse); *b.* uppfyri, komme op for, i Vejen for. — *b.* við, være (let) ved; anløbe, skipið bar við í Føroyum; træffe paa, teir bóru við fisk; undskylde; skyde Skylden paa. — *b.* yvir, gaa over Maalet (om Skydevaaben og desl.); overgaa, rage op over. — *b.* seg væl, have en værdig Holdning (især efter stærke Sindsbevægelser); *b.* seg illa, ikke være Herre over sin Sindsbevægelse. — *b.* seg at, bære sig ad. — *b.* seg undan, vige til Side, springe til Side for at undgaa Slag, Stød o. lign.; undslaa sig, undskylde sig. — *berast* á, indtræffe, hænde (om noget ubehageligt); mær barst á, jeg kom til Skade; *berast* frá (upers.), e-m berst frá, en bliver hindret, en faar Forfald; *berast* fyri e-m, bæres for, komme for (i Drømme *el.* Tanker),

fremstille sig for ens Tanker; mær barst fyrri, det forekom mig; tað berst mær fyrri munni, det ligger mig paa Tungen. — berast saman, støde sammen; berast til, hænde sig, tildrage sig; berast undan, undslaa sig, undskyldte sig; berast við, røre ved.

berajól [beərajól] (i *Udtr.*) hann lá úti á b., han laa under aaben Himmel.

berbaka [bærbæaka] adv. paa den bare Hesteryg. **-föttur** [bæʁfötʰör] adj. barfodet.

berg [bærg] n. (s; pl. ds.) lodret Klippe, Klippevæg, bar Klippevæg. — hann er av tí berginum brotin, han har sin Oprindelse derfra (om Afstamning); fóturinn stóð sum í berginum, Foden var ikke til at rokke, stod som i en Skruestik.

bergfrælsi [bæʁfraʁlsɪ] n. Steder i Bjergene, hvor Faar græsser. Jf. frælsi. **-gylta** [bærdʒiʁlta] f. (u; ur) ung Rødtorsk. **-klettur** [-klætʰör] m. stort Klippestykke. **-krókur** [-krəuʁkór] m. Krog, hvormed Fuglefængereren holder sig ind til Klippevæggen paa Steder (i Fuglebjerget), hvor der er loft (se dette Ord). **-lop** [bærgloəp] n. Bjergskred, Nedstyrtning fra en stejl Klippevæg. **-mál** [bærgmáal] n. Genlyd, Ekko. **-skor** [bærgskoər] f. Klipperift, Bjergkløft. **-skortur** [-skætʰör] m. fremstaaende Klippestykke. **-stokkur** [-stáʁkór] m. et Stykke Træ over Fjeldranden, hvorpaa Fuglelinen løber. **-sýra** [-soira] f. = eirissýra.

berja [bæja] v. (berjir, bardi, bardur) slaa, banke; hamre; knuse smaat, b. bark. — berjast (berjist el. berst, bardist, barst) slaas, kæmpe; brydes.

berjalyngur [bæjalyngör] m. Revling (*empetrum nigrum*).

berkin [bæʁtʃɪn] adj. (om Mad) tør i Munden, besværlig at synke; hatta verður tær ein b. biti, dette vil volde dig mange Ubehageligheder.

berligur [bærlijör] adj. bar; øde; spartansk (om Føde).

berlyngur [bærlɪngör] m. = berjalyngur.

bersagdur [bæʁsagdör] adj. = bersøgun.

berserkur [bæʁsærkór] m. (s; ir) Berserk.

berskaki [bæʁskæatʃɪ] m. (a) Bærme, Bundfald. — sjaldan er berskakin bestur, det sidste er sjældent det bedste.

ber'skollutur [bæʁsködlötör] adj. skaldet. **-sögin** [-søəjɪn] adj. = bersøgun. **-sögun** [-søəvön] adj. 1) som taler uforbeholdent, rent ud af Posen. 2) som holder af at sige utidige Sandheder el. tale i Utide. **-sögutur** [-søəvötör] adj. = bersøgun.

bert [bæʁt] adv. blot, alene, kun.

berur [bæərör] adj. 1) bar, blot. 2) blottet, ganske udtømt. — við berum eygum, med blotte Øjne; sita eftir á berum, være lens, paa bar Bund. **bervísa** [bærvøiʁsa] f. (u; ur) = berjalyngur.

best [bæst] adv. (sup. af væl) bedst.

bestimaður [bæstimæavör] m. Bestemand, Styrmand paa en Fisker-kutter.

bestur [bæstör] adj. (sup. af góð-ur) bedst.

betra [beətra] v. (að) bedre, forbedre, b. seg.

betri [beətri] adj. (comp. af góð-ur) bedre.

betur [beətör] adv. (comp. af væl) bedre.

beyð [bæi] 1. el. 3. pers. sing. præt. af bjóða.

***beygur** [bæijör] adj. 1) bøjlilig. 2) stærk, ikke skør (om Sværd).

beyka [bæiʁka] v. (að) læsse, fylde, proppe, b. i seg.

bibbaræddur [bibbaræddör] adj.

bebbaræddur.

bíbil [boibíl] f. (bíblar; bíblar) Bibel.

bíbilsøga [boibilsøva] *f.* *Bibel-historie.*

bíbla [boibla] *f.* (u; ur) = **bíbil.**

bíblia [boiblia] *f.* (u; ur) = **bíbil.**

bíbliusøgur [boibliósøvør] *f. pl.* *Bibelhistorie, Fortællinger af Bibelen.*

bið [bī] *n.* (s; *pl. ds.*) = **biði.**

biða [boija] *v.* (**biðar** *el.* ***biður** [boiør]; **biðaði** *el.* ***beið** [bai]) *bie, vente, b. eftir e-m el. b. e-m, vente paa en; (med gen.) kirkju-maður biðar tín; stórar sorgir at biða, vederfares, lide store Sorger; ilt undir kinnum beið (- búði) a: var, fandtes, boede; biða bót el. bétur, blive helbredet, komme sig af noget, forvinde noget, tú biður tess ikki bétur (biða her almindelig sammenblandet med bjóða (se dette Ord)).*

bidda [bidða] *v.* (að) *tigge.*

biddaraflökkur [bidðaraflá'kór] *m.* *Tiggerflok. -posi* [-poəsi] *m.* *Tiggerpose.*

biddari [bidðari] *m.* (a; ar) *Tigger.*

biddutur [bidðótør] *adj.* *som altid beder og trygler.*

biði [bīi] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) *Mælkekar, Mælkebøtte (af Træ).*

biðil [bījil] *m.* (s; **biðlar**) *Bejler, Frier.*

biði|dagur [bījīdæavør] *m.* *Bededag, dýri b., Store Bededag. -maður* [-mæavør] *m.* *Mand, der gaar rundt for at indbyde til Bryllup.*

biði|skinn [bījīšinn] *n.* 1) *raget Lammeskind, hvormed Mælkebøtten dækkes.* 2) *Frugtbunden efter Frøkastningen af Mælkebøtte (taraxacum). -skinnskjaftur* [-šmstšaftør] *m. en, som ikke har Skæg paa Hagen, Grønskolling. -tráður* [-tráavør] *m.* *Tráad, hvormed biðiskinn (se dette Ord) er bundet til Mælkebøtten.*

biðja [bīja] *v.* (**biður**; **bað**, **bóðu**; **biðin** [bījör; bæa, þouó; bījnn]) 1) *bede, b. ein um nakað el. b. ein med fölg. inf.; b. sær bát; b. sær ull, tigge Uld; biður frúgv við svári, beder Jomfruen om Svar.* 2) *b. sær*

gentu, bejle til en Pige; med gen. tín at b. 3) ønske, bað honum góðan dag, bað honum góðan frið; b. ilt, ønske ondt, bande, sværge; b. ilt fyri e-m, ønske ondt over en. — biðja seg undan, undslaa sig.

biðju|dagur [bījōdæavør] *m.* **biðidagur. -maður** [-mæavør] *m.* **biðimaður.**

biðla|fóru [bīlaførør] *adj.* *giftefærdig. -maður* [-mæavør] *m.* *Frier, Bejler. -sveinur* [-svainør] *m.* *Bejler. -vond* [-vånd] *adj. f. som vrager Bejlere. biggjar* [bod'džar] *gen. sing. af bður.*

bik [bīk] *n.* (s) *Beg.*

bika [bika] *v.* (að) *bege, overstryge med Beg.*

bikar [bīkar] *n.* (s; *pl. ds.*) *Bæger. bikasvartur* [bikasva'rtør] *adj.* *begsort.*

bikkja [br'čša] *f.* (u; ur) *Tispe, Tæve.*

bil [bīl] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) *Tidsrum, bestemt Tid paa Aaret.* 2) *Tidspunkt, Øjeblik, í sama bili.* 3) *(kort) Afstand.*

bila [bīla] *v.* (að) *mangle, fattes, svigte, e-m bilar nakað.*

bilbugt [bilbøkt] *f.* *Overmagt, Overtag, í Udtr.: fáa b. við e-m, faa Overtaget over en.*

bil|legging [boilæd'džng] *f.* *Bestilling, Rekvisition. -leggja* [-læd'dža] *v.* *bestille, rekvirere. -liga* [-līa] *adv.* *billigt. -ligur* [-līør] *adj.* *billig.*

billa [bidla] *v.* (að) *b. e-m inn, indbilde.*

bilsin [bīlsin] *adj.* *forbavset.*

bilsni [bīlsni] *n.* *Forbavselse.*

bil|uga [boilóva] *adv.* = **bíliga. -lugur [-lówør] *adj.* = **bíligur.****

bílæt [boilæat] *n.* (s; **bíløt**) **bílæti.**

bílæti [boilæati] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) *Billede. Jf. mynd.*

bína [boina] *v.* (nd) *stirre fast og længe; ikki b. av e-m (el. nðkr-*

um), *stirre ufravendt paa en (el. noget).*

bind [bind] *n.* (s; pl. ds.) *Bind.*

binda [binda] *v.* (bindur; bant, bundu; bundin) 1) binde, sammenbinde, knytte; b. felag, forene sig, slutte sig sammen. 2) forpligte. 3) strikke. — b. seg, forbinde, forpligte sig. — b. frið, holde Fred, være rolig. — b. seg í, gøre sig fast til Fuglelinen (paa en særlig Maade, saaledes at man indtager en siddende Stilling). — b. fyri, binde for Aabningen af noget; b. niður (seyð), binde Faar ved at sammenbinde Fødderne paa hvert især.

bindindi [bindindi] *n.* (s) Vedholdenhed, Stadighed, Taalmodighed.

binding [binding] *f.* (ar; ar) Sammenbinden, Sammenhæften; Strikning.

bindingar [bundi] [bindingabondi] *n.* stort Neg, der gives til Høstkarlen (LF).
-kona [-koəna] *f.* Strikkerske. **-stokkur** [-stá'kór] *m.* Strikkepind.

bingur [bingör] *m.* (s; ir) Kiste, Forraadskiste (LF).

bipa [bipa] *v.* (að) sove (om et Barn).

birgur [birgör] *adj.* rask, sund og kraftig (helst om en gammel Mand).

birki [bi'rtši] *n.* (s) Birk (betula).

birta [bi'rtá] *v.* (rt) 1) oplyse, faa til at skinne el. lue. 2) aabenbare; birtast, aabenbare sig. 3) b. í, være Ophavsmand til, stifte. — b. ilt upp undir ein, puste til Ilden, bagvaske en; b. upp, aabenbare, afsløre.

birætta [boira'ta] *v.* (að) berette, meddele en syg, gammel el. døende Alterens Sakramente, b. ein. **-rætting** [-ra'tung] *f.* Berettelse, Meddelelse af Alterens Sakramente.

biskoppur [biskápör] *m.* (s; ar) = biskupur.

biskupsdömi [biskopsdömi] *n.* Bispedømme, Stift. **-setur** [-seätör] *n.* Bispesæde.

biskupur [biskópör] *m.* (s; ar) Biskop, Bisp.

bismarapund [bismarapond] *n.* Bismerpund (12 Skaalpund).

bismari [bismari] *m.* (a; ar) Bismer.
bispa [bispa] *v.* (að) dysse et Barn i Søvn, sove (om et Barn).

bispa [búnaður] [bispaðunavör] *m.* Bispedragt. **-dömi** [-dömi] *n.* biskupsdömi. **-setur** [-seätör] *n.* = biskupssetur.

bispur [bispör] *m.* (s; ar) = biskupur.

bit [bit] *n.* (s; pl. ds.) 1) Biden, Bid. 2) Græsning (om Kreaturer), især: fara av biti, forlade Græsningsstedet (i Udmarken). — við bit og slit, med Nød og næppe, med Møje og Besvær.

bíta [boi'ta] *v.* (bitur; beit, bitu; bitin [boi'tör; bai't; bitö; bitn]) 1) bide. 2) bide, være hvas (egl. og overf.). 3) smerte, meiri beit honum Halgu orð. — b. hagan, græsse i Udmarken; b. í bak, bagtale; tað gevur at bíta, det erfarer man ofte desværre, el. det er der Eksempler nok paa; tað gav at bíta, tá —, det fik man et slaaende Eksempel paa, da —.

bitfluga [bitflúa] *f.* Stikflue.

biti [biti] *m.* (a; ar) 1) Bid, Mundfuld. 2) lille Stykke, Stump. 3) Faaremærke (lille Stykke, klippet ud af et Faars Øre). 4) Bjælke, Tværbjælke, Tværtræ.

bitil [bitil] *m.* (s; bitlar) lille Partikel. Jf. smørbitil.

bitskliga [boi'skliá] *adv.* bidsk, bistert.

bitskur [boi'skór] *adj.* bidsk, brøsig.

***bitur** [bitör] *adj.* (acc. m. bitran) skarp, hvas (mest om Vaaben).

bitutur [bitötör] *adj.* vranten, snærende.

biva [bi'va] *v.* (að) bæve.

bivan [bivan] *f.* Bæven.

bjálki [bjá'ltši] *m.* (a; ar) Bjælke.

bjálvi [bjálvi] *m.* (a; ar) 1) Pels, Ham (spec. Sælham). 2) Skindklædning. 3) (gammel og slidt) vid Overklædning.

bjarg [bjarg] *n.* (s; björg) = björg.

bjarga¹ [bjarga] *v.* (að) (med dat.) bjørge, redde.

bjarga³ [bjarga] *v.* (að) *gaa om bag Bjergene, gaa ned (om Solen), bjærge, sólin bjargar.*

bjargablóma [bjargablóuma] *f. melandrium rubrum (Plante).* -**blomstur** [-blá'mstór] *n.* = bjargablóma. -**flugur** [-foglór] *m.* Bjergflugl (*Fugle, der opholder sig i Fuglebjergene*). -**hvonni** [-kvánn] *f.* vild angelica (*Plante*). -**lína** [-loina] *f.* Line, hvori man føres ned langs en Klippevæg (*Fuglebjergvæg*), Bjergline til Fuglefangst. -**líri** [-loiri] *m.* ung Skrofe (*Skraape*), som fanges i Bjergene.

bjargaløn [bjargaløen] *f.* Bjærgeløn. **bjargamaður** [bjargamæavór] *m.* Mand, som er vant til at færdes i Fuglebjergene, dygtig Fuglefænger.

bjargari [bjargari] *m.* (a; ar) Redningsmand.

bjargaseyður [bjargasæiör] *m.* Faar, der lever paa græsbevoksede Afsatser i en Bjergskrænt.

bjarging [bjardžing] *f.* (ar) Bjærgning, Redning, Frelse.

bjarkar [bjá'rkár] *gen. sing. af bjørk.*

bjarnar'dúrrur [bjadnadúurór] *m.* Bedøvelsестilstand (*LF*). -**húð** [bjadnar-húu] *f.* Bjørnehud.

bjarnaterri [bjadnatærri] *m.* = bjarnterri.

bjarnir [bjadnr] *pl. af bjørn.*

bjarnterri [bjá'ntærri] *m.* stærk tørrende Vind omkring el. efter Mikelsdag (29. September) henimod 14. Oktober (*veturnetur*).

bjartskygdur [bjá'rsigdór] *adj.* optimistisk.

bjartur [bjá'rtór] *adj.* (bjørt, bjart) klar, lysende, skinnende, bjart hår; eitt bjart høvd, et lyst (klart) Hoved.

bjarva [bjarva] *v.* (að) 1) bøde, flikke. 2) indhulle, b. seg til, indhulle sig, klæde sig tykt.

***bjó** [bjou] 1. el. 3. pers. sing. præet, af búgva.

bjóða [bjoua] *v.* (býður [boijór] *el.*

bjóðar; beyð [bæi] *el.* bjóðaði, buðu [būō] *el.* bjóðaðu; boðin [boəjm] *el.* bjóðaður) 1) byde, tilbyde, b. e-m nakað. 2) indbyde (med dat.). 3) byde, befale. — eg bjóði tess ekki bót, jeg forvinder det ikke, jeg er rent paa Knæerne (eg bjóði staar her for eg biði). — b. e-m av, udfordre en; b. ímóti, vække Modvilje, Modbydelighed, tað býður mær ímóti; b. til, gøre et Forsøg, forsøge sig, vove; b. sær til, tilbyde sig; b. sær út, tage sig ud til sin Fordel, hatta býður sær einki út; b. við = b. ímóti. — bjóðast: bjóðast til handar, tilbyde sig; býðst e-m eitt, frembyder sig, tilbyder sig; fyrst sum býðst, ved første Lejlighed.

bjóðing [bjoung] *f.* (ar; ar) Indbydelse.

bjór¹ [bjour] *n.* (s) Øl.

bjór² [bjour] *n.* unyttig Snak, Digt, Skvalder (*LF*).

bjóra [bjoura] *v.* (að) 1) flikke, sammenflikke, b. skógv. 2) digte, lyve, b. nakað saman.

bjórari [bjourari] *m.* (a; ar) Sladderhank, Skrønemager (*LF*).

bjóri [bjouri] *m.* (a; ar) Lap, Skindlap, Strimmel.

bjølgagras [bjølgagræas] *n.* Skovpadderokke (*equisetum silvaticum*).

bjølgur [bjølgör] *m.* (ar; ir) 1) Bælg, Skindbælg (Skind, som er krænget af et Dyr). 2) Smedebælg. 3) hvilken som helst Genstand, som bulner ud el. er oppustet. 4) den Egenskab ved en Genstand, at den bulner ud el. er oppustet, opsvulmet, spec. om de til de færreste Huses Tækning benyttede Græstørvruder, som man ved Træstænger el. lange Træstykker, der lægges over, søger at værne imod Nedgliden og deraf opstaaende „bjølgur“.

bjøll [bjödl] *f.* = bjøllur; tað stóð bjöllin á hvørjum strá, Duggen glinsede paa hvert eneste Straa.

bjølla [bjödlá] *f.* (u; ur) Bjælde.

bjöllika [bjöðlika] *f.* (u; ur) *Knold paa den underjordiske Stængel af equisetum arvense.*

bjöllikuðrá [bjöðlikoðstráa] *n.* den overjordiske sterile Stængel af equisetum arvense.

bjöllur [bjöðlör] *m.* Dug, perleglinsende Dug, b. stendur á grasinum, Duggen perler paa Græsset.

björg [björg] *n.* (s; pl. ds.) Klippevæg, hvor Fugle yngler (fuglabjörg), el. Bjergskrænt, hvor Faar græsser (alm. ogsaa som Ord i pl. eini björg).

björk [bjö'rk] *f.* (bjarkar; bjarkir) Birk, Birketræ.

björkuviður [bjö'rkóviör] *m.* Birkeved, Birk.

björn [bjödn] *f.* (bjarnar; bjarnir) Björn.

björt [bjö'rt] *f.* sing. el. *n.* pl. af bjartur.

bláber [bláabeär] *n.* Blaabær, Moseblaabær (*vaccinium myrtillus*, v. *uliginosum*). -berlyngur [-be(r)hngör] *m.* Blaabærbusk.

blað [blæa] *n.* (s; bløð) 1) Blad (paa Plante). 2) Blad paa Aare, Kniv o. s. v. 3) Blad i Bog. 4) Stykke Papir. 5) Avis.

bláða [blæa] *v.* (að) blade.

bláðmaður [blæamæavör] *m.* Bladmand, Journalist. -stjóri [-stjóri] *m.* Bladredaktør. -stjórn [-stjödn] *f.* Redaktion af et Blad. -stýrari [-stoirari] *m.* = bláðstjóri. -stýri [-stoiri] *n.* = bláðstjórn. -tari [-tæari] *m.* Bladtang (*laminaria saccharina*). Jf. tarablað.

bláðugva [blæadigva] *f.* Klippedue, Fjelddue (*columba livia*).

bláðungur [blæaongör] *adj.* ganske ung.

bládypi [blæadoi'pi] *n.* det blaa Dyb, stor Dybde. -grýti [-groi'ti] *n.* Basalt, Trap. -grýtigrótt [-groi'tigrøut] *n.* = blágrýtisgrótt. -grýtisgrótt [-groi'tisgrøut] *n.* = blágrýti. -grýtisstólpur [-groi'tistø'lpör] *m.* Basaltstøtte. -hattur [-ha'tör] *m.* = blákolla.

blak [blæk] *n.* (s; bløk) 1) noget, man kaster, Kast, Kasten. 2) det, som af Mælken bliver tilbage, efter at Smørret er kærnet, Kærnemælk. — eingin ber blak fyri eyguni á mær, ingen kaster mig Blaar i Øjnene.

blaka [blæaka] *v.* (að) 1) flagre, vifte, leyvið blakar á himnum hátt, Lovet, Løvprydelsen, vifter højt i Sky. 2) kaste, ligge ujævnt (om Vinden), vindurin blakar. 3) kaste, smide, slænge, b. kava. — b. hondum (LF) el. b. sær, slaa Hænderne krydsvis bag om Skuldrene for at holde sig varm.

blakgreytur [blæa(k)græi'tör] *m.* Kærnemælksgrød.

bláklukka [blæaklá'ka] *rundbladet Klokke* (*campanula rotundifolia*). -kolla [-káðla] *f.* *succisa pratensis*; *viola silvestris* (Plante). -kollur [-káðlör] *m.* líragras.

blaktra [blaktra] *v.* (að) flagre, flimre, vifte for Vinden, blafre; spec. leve (om et Sejl), seglini b.

blaktur [blaktör] *n.* (s) Viften af Sejl for en forkert Vind (LF); leggja í b., lægge Baaden saaledes, at Sejlene slaar bag (LF).

bláland [blæaland] *n.* Morland, alm. i pl. blálond. -ligur [-liör] *adj.* blaalig.

bláma [blæama] *v.* (að) 1) farves blaa (om Søen ved Brænding el. stærk Røning). 2) blive blaamuggen. — blámaður, blaamuggen, skimlet.

blámaður [blæamæavör] *m.* Neger, Morian.

blámi [blæami] *m.* (a) den blaa Sø i høj og voldsom Bølgegang, især inde ved Stranden.

blámuskotin [blæamóskoetin] *adj.* skimlet.

blámutur [blæamötör] *adj.* = blámuskotin.

blámýltur [blæamoi'tör] *adj.* som har blaalig Ansigtssfarve, blaa om Kæften (LF).

blána [blæana] *v.* (að) blaane, blive

blaa; ogsaa: blive mørk; blánaði æl í botnum norður, det trak sammen til en Byge oppe (nordpaa) „í botnum“.

bland [bland] *n.* Blanding; koma í b., blandes.

blanda [blanda] *v.* (að) blande, sammenblande; b. ull, blande forskelligfarvet Uld ved Kartning.

blandingsdúkur [blandingsdúuˈkór] *m.* Hvergarn.

blanka [blæˈŋka] *v.* (að) gøre blank, polere.

blankur [blæˈŋkór] *adj.* (blonk, blankt) blank, skinnende.

blant [blaˈnt] *præp.* (med acc.) blandt.

bláoygdur [bláaagdór] *adj.* blaaøjet.

bláaramógvur [bláaramægvór] *m.* lerblandet Tørvejord (LF).

blárendur [bláarændór] *adj.* blárend mjólk, Mælk, som begynder at blive sur (LF).

blarv [blarv] *n.* Pludder, Skvalder.

blarva [blarva] *v.* (að) skvaldre, vrøle.

blása [bláasa] *v.* (*blæs el. blæsur; blæs el. blásti, blástu; blásið el. blást) 1) blæse, lufte. 2) blæse, puste; puste op, opblæse. 3) blæse paa Instrument.

bláseiður [bláasaijór] *m.* Sej i 3. Aar (LF).

blásin [bláasin] *adj.* opblæst, opsvulmet.

blásiusmessa [bláasiosmæssa] *f.* 3. Februar.

blásmessa [bláasmæssa] *f.* = blásiusmessa.

blástur [blástór] *m.* (urs; blástrar) 1) Blest. 2) Blæsen, Pusten; Hvalens Udpusten af sin Aande og den Vand søjle, som derved fremkommer. 3) Blæsen paa Instrument.

blástur [blástór] *n.* (s; pl. ds.) Hvalens Aandehul.

bláur [bláavór] *adj.* (blá, blátt) blaa (opr. sort, bevaret i Ord som blámaður).

bleikja [blaiˈtša] *f.* (u; ur) 1) en Art Ørred. 2) en Art Musling.

bleikja [blaiˈtša] *v.* (kt) blege.

bleiktra [blaiˈktra] *v.* (að) = blaktra.

bleikur [blaiˈkór] *adj.* bleg, lys.

blekk [blæˈk] *n.* Blæk.

blektabarur [blæktabæarór] *adj.* blot og alene (LF).

blending [blænding] *f.* (ar; ar) = blendingur.

blendingur [blændingör] *m.* (s; ar) Blanding, Raceblanding, Krydsning.

blesmanna [blæsmanna] (*i* Udtr.) ganga á b., løbe i Brunst (om Faar) (LF).

blesmanna [blæsmanna] *v.* (að) springe, coire (om Faar) (LF).

blessa [blæssa] *v.* (að) ikke kunne udtale Bogstavet „r“, men sige „j“ i Stedet.

blettur [blæˈtór] *m.* (s; ir) Plet.

bleytamannsbein [blæiˈtamaˈnsbain] *n.* (*i* Udtr.) frá bleytamannsbeinum, fra den spæde Ungdom (LF).

bleytlendi [blæiˈtlændi] *n.* blød, fugtig Jordbund.

bleytur [blæiˈtór] *adj.* 1) blød. 2) blødagtig. 3) svag, kraftesløs.

blíant [bloiˈaˈnt] *n.* (s) en Art Silketøj.

blíantskista [bloiˈaˈn(t)stísta] *f.* Kiste med blíant i. -stakkur [staˈkór] *m.* Kvindekjole (stakkur) af blíant.

blíðka [bloiˈka] *v.* (að) 1) gøre blid el. mild, formilde: 2) blive mildere, sagtne, stilles (helst om Uvej og Sø). — b. seg, blive blid, lade sig formilde. — blíðkast, blive blid, formildes.

blíðlátin [bloiláatin] *adj.* blid, venlig af Udseende.

blíðliga [blóidliˈa] *adv.* blidt, venligt.

-ligur [-liór] *adj.* blid, venlig.

blíðmæltur [bloimaˈltór] *adj.* sød-talende.

blíðni [bloidni, blóidni] *m.* Blidhed, Venlighed; Gæstevenskab. Jf. blíðskapur.

blíðni [bloidni, blóidni] *f.* el. *n.* Blidhed, Venlighed.

blíðoygdur [bloiagdór] *adj.* med venligt Udtryk i Øjnene, venlig. -skapur [bloiˈskæapór] *m.* Venlighed, Gæstfri-

hed. **-skortaður** [bloi'ská'rtavór] *adj.* = blíðsnýðutur. **-snýðigur** [bloi'snoijijór] *adj.* = blíðsnýðutur. **-snýðutur** [bloi'snoijótór] *adj.* med et glad, straalende Ansigt. **-spentur** [bloi'spæ'ntór] *adj.* venlig, mild; hann var ekki b., han var ikke mild at se til.

blíður [bloijór] *adj.* (blíð, blitt) 1) blid, venlig, mild. 2) gæstfri. — blíðum (dat. n.) som adv.: mælir við hana so blíðum. — í blíðum el. í øllum blíðum, i Venskab, i bedste Forstaaelse.

blik [blík] *n.* 1) bleg Glans (især om en klar Himmels Afspejling i Vandet), dernæst: meget stille (blikstille) og roligt Vej, blikalogn, blikastilli. 2) Bleg, Sted, hvor man bleger Tøj, leggja út á blik, liggja á blik. 3) Korkemosskorpe.

blika [blíka] *f.* (u; ur) hvidagtig Strøbe eller Aare i Fjelde og Bjerge (LF).

blika [blíka] *v.* (að) blive stille, blikstille (om Havet).

blikalogn [blikalágn] *f.* Havblik. **-stilli** [-stidh] *f.* fuldkommen Vindstille. **-stillur** [-stidlór] *adj.* især i n. blika-stilt, blikstille.

blikk [bli'k] *n.* (s; pl. ds.) 1) Blik, Jernblik. 2) Blikdaase, Drikkekar af Blik.

blikk|smiðja [bli'ksmíja] *f.* Blikkenslagerværksted. **-smiður** [-smijór] *m.* Blikkenslager.

blikna [bhkna] *v.* (að) blegne, blive bleg; hann bliknaði við, han blegnede (derived).

bliktalogn [bhktalágn] *f.* = blika-logn.

blikur [blikór] *m.* (s; ar) = æðublikur.

blikutur [blikótór] *adj.* sort- og hvidbroget (om Faar).

blinda [blinda] *v.* (að) blinde, gøre blind.

blindur [blindór] *adj.* (blind, blint) blind.

blinkstra [bli'ŋstra] *v.* (að) plire,

blinke; b. við eygunum, klippe med Øjnene, blinke til.

blinskra [bli'nskra] *v.* (að) = blinkstra.

blíva [bloiva] *v.* (blívr; bleiv, blivu; blivin [bloivór; blaiv, blívó; blívn]) blive. Jf. verða.

bljúgvur [bljgvór] *adj.* = blúgvur.

blóð [blou] *n.* (s) Blod; taka sær av blóði, lade sig aarelade.

blóð|bað [bloubæa] *n.* Blodbad.

-fossur [-fássór] *m.* Blodstrøm.

blóðga [blögga] *v.* (að) gøre blodig, saare; skære el. støde til Blods. (Kan ogsaa gengives ved:) dræbe, slagte, b. seyð; b. fisk, gøre Indsnit i Halsen paa nyfanget Fisk for at lade Blodet flyde ud.

blóð|geitur [blougai'tór] *f.* pl. blodigt Skurv i Hovedet. **-gras** [-græas] *n.* Skørbregne, Skørlok (cystopteris fragilis). **-hevnari** [-hæv'nari] *m.* Blodhævner.

blóðigur [blouijór] *adj.* blodig (især i uegentlig Forstand i Modsætning til blóðutur).

blóð|latur [bloulætór] *adj.* meget lad, meget doven, luddoven. **-leysur** [-læi'sór] *adj.* blodløs. **-lofnaður** [-láfnavór] *adj.* ganske forfrosset (om Fingrene). **-maður** [-mæavór] *m.* Morder. **-melta** [-mæ'ltá] *v.* støde, saa at der fremkommer størket Blod under Huden. **-mørsindur** [blömmørsindór] *n.* Blodpølse. **-mørur** [blömmørór] *m.* (coll.) Blodpølse **-nakin** [-næat'sin] *adj.* splitternøgen. **-reyður** [-ræijór] *adj.* blodrød.

blóðs|dropi [blö'sdroepi] *m.* Blodsdraabe.

blóð|sekur [blou'sækór] *adj.* blodbesmittet. **-sora** [-soæra] *v.* slaa til Blods. **-sótt** [-söt] *f.* Dysenteri. **-sprongd** [-spráñd] *f.* Anstrengelse af alle Kræfter. **-sprongdur** [-spráñdór] *adj.* blodsprængt, ophovnet af tilstrømmende Blod. **-spræni** [-spræani] *m.* Blodsprøjten, Blodstraale, Blodfos. **-sök** [-søk] *f.* Blodskyld. **-tap** [-tæap] *n.* Blodtab.

blóðugur [bləuónvór] *adj.* — blóð-
igur.

blóðutur [bləuótór] *adj.* blóðig. *Jf.*
blóðigur.

blóðvitni [bləuivitni] *n.* Blodvidne,
Martyr.

blóðvitnisdeyði [bləuivitnisdæji] *m.*
Martyrðod. — **maður** [-mæavór] *m.*
Martyr.

blóma [bləuma] *f.* (u; ur) *Blomst.*

blóma [bləuma] *v.* (að) blómstre.

***blómankinn** [bləumantšinn] *f.*
blomstrende Kind, Rosenkind.

blómi [bləumi] *m.* (a; ar) 1*) *Blomst.*

2) *Blomstring, standa í blóma.*

blóming [bləuming] *f.* (ar; ar)
Blomstring.

blomma [blámma] *f.* (u; ur) *Blomme.*

blomstra [blá'mstra] *v.* (að) =
blóma.

blomstur [blá'mstór] *n.* (s; pl. ds.)
= blóma.

***blómukinn** [bləumótšinn] *f.* =
*blómankinn.

blonda [blánda] *f.* (u) *den klare*
Valle af tyk, sammenløbet Mælk.

blöndu|skotin [blándöskoétin] *adj.*
som har Valle under sig (om Mælk).

-súpan [-súu'pan] *f.* *Suppe, hvori der*
er Valle.

blöndutur [blándótór] *adj.* spættet,
broget, blondut ull (LF).

blónk [blá'ŋk] *f.* sing. el. n. pl. af
blankur.

blot [bloæt] *n.* Blødgørelse, Udblød-
ning, Blød; leggja í b., lægge i Blød.

blót [bləu't] *n.* (s; pl. ds.) stærk
Banden.

blóta [bləu'ta] *v.* (að) 1) blote, ofre.
2) bande, forbande, b. e-m b. og
banna, bande og sværge. — blótast,
bande, sværge.

blótan [bləu'tan] *f.* stærk Ban-
den, b. og bannan, Banden og
Sværgen.

bloti [bloæti] *m.* (a; ar) Væde, Blød-
hed; blød Jord.

blótmaður [bləu'tmæavór] *m.* Blot-
mand, Afgudsdyrker.

blotna [blátna] *v.* (að) 1) blive blød;
blødes ud. 2) blive rørt.

blótvargur [bləu'tvargör] *m.* *Mand,*
som er slem til at bande.

bløyta [blái'ta] *f.* (u; ur) fejgt,
kevindagtigt Menneske, Kujón.

bløyta [blái'ta] *v.* (tt) 1) bløde,
gøre blød, blødgøre. 2) væde, gøre vaad.

blúgvast [blıgvast] *v.* (að) blues.

blúgvur [blıgvör] *adj.* bly, undselig.

blunda [blonda] *v.* (að) blunde,
slumre. — blundast = blunda.

blundur [blondór] *m.* (s; ir) *Blund,*
Slummer.

blunka [blö'ŋka] *v.* (að) blinke med
Øjnene.

blý [bloi] *n.* = blýggj.

blýantur [bloija'ntór] *m.* (s; ar)
Blyant.

blýggj [blö'dž] *n.* Bly.

blýggjast [blö'džast] *v.* (að) blues
ved (LF).

blýkar [bloikæar] *n.* Blykar. — **petti**
[-pæ'ti] *n.* lille Stykke Bly.

blæa [blæa, blæava] *f.* (u; ur) 1)
Linklede, Lintæppe; Lagen. 2) Ble,
Barneble.

blæma [blæama] *f.* (u; ur) Blegn,
Vable.

blæs [blæas] 2. el. 3. pers. sing.
præs. el. præet. sing. af blása.

bløð [bløæ] *pl.* af blað.

bløða [bløa] *v.* (dd) bløde, b. burt-
ur, forbløde (sig).

bløðka [blö'ka] *f.* (u; ur) stort Blad,
Kaalblad; (nogle Steder brugt om) de
første spæde Blade paa Kartoffel- el.
Kaalplante.

bløðra [bløæra] *f.* (u; ur) 1) Blære.
2) Blegn, Vable.

bløðru|skalli [bløæröskadlı] *m.* en
Person, der er til en Side. -sótt [-sö't]
f. Sygdom hos Faarene, hvorved Blæren
sprænges. — **-tari** [-tæari] *m.* Blæretang
(*fucus vericulosus, ascophyllum nodo-*
sum).

bløðrutur [bløærötór] *adj.* blæret.

bløk [bløæk] *pl.* af blak.

bløka [bløæka] *f.* (u; ur) to sam-

mensyede Fuglevínger, benyttede til Fejning (en halv kveistur).

bløkubein [bløkóbain] *n.* stort, buet Ben, umiddelbart under Gællerne (paa Helleflynder). 2) Hofteben (LF).

bobbaræddur [bábbaræddór] *adj.* bebbbaræddur.

boð [boə] *n.* (s; pl. ds.) 1) Bud, Budskab. 2) Tilbud, Vilkaar. 3) Bud, Befaling. 4) Stykke af en Line, som man firer (LF); geva e-m boðið ov langt, give en for meget Tøjlen (LF). — bera b. í bý (býggj) *el.* bera boðini heim, slippe med Livet, naa frem i frelst Behold; fegin *el.* glaður við boðið, meget tilfreds, over Forventning glad over noget; nakað stendur e-m í boði, det staar en frit for at vælge noget.

boða [bōa] *v.* (að) 1) bebude, forkynde. 2) varsle. — b. av *el.* frá nökrum, forkynde, kundgøre; b. fyri nökrum, varsle.

boðalbrot [bōabroæt, būa-] *n.* Vandets Bryden over blinde Skær. **-fles** [-fleəs] *f.* blindt, skjult Skær (= boði).

boðan [bōan] *f.* (ar; ir) Forkyndelse, Bebudelse.

boðanarbræv [bōanabræav] *n.* Reskript. **-dagur** [-dæavór] *m.* b. Mariu, Mariæ Bebudelsesdag.

boðaslóð [bōaslōu, būa-] *f.* Mærke, Spor efter Brænding paa boði, Skumstriber omkring boði.

boð|beri [boəbeəri] *m.* (a; ar) Budbringer, Budbærer. **-bræv** [-bræav] *n.* Anordning, Forordning. **-falt** [-fa^ˈlt] *adj.* *n.* honum er ekki b. á (LF), han forsømmer (undlader) ikke at bære Tidender frem. **-fretur** [-freätór] *m.* en, der løber med Rygter.

boði [boəj] *m.* (a; ar) 1) lav, skjult Grund, hvorpaa Søen bryder, blindt Skær. 2) Vandets Bryden over et saadant Skær, boðin brýtur.

boðin [boəjin] *part. præt. af* bjóða. **boðisbræv** [boəjsbræav] *n.* skriftlig Indbydelse til Bryllup.

boð|orð [bōoər] *n.* Bud, Befaling.

-sending [boəsænding] *f.* Bud, Budsendelse. **-skapur** [hoəskæapór] *m.* Budskab.

bóðu [bōuó] *præt. pl. af* biðja.

boga|maður [bōamæavór] *m.* Bueskytte. **-strongur** [-strångór] *m.* Buestreng.

bóg|bekkur [bōubæ^ˈkór] *m.* næstforreste Rorbænk i Baaden. **-hvituhvalur** [-kvo^ˈi^ˈtókvæalór] *m.* Spækhugger.

bogi [boəji] *m.* (a; ar) Bue.

bogin [boəjin] *adj.* krumbøjet, bøjet krum.

bogknívur [bā^ˈknoivór] *m.* Krumkniv.

bóglína [bōuloina] *f.* Bowline.

bogna [bågna] *v.* (að) bøje sig, krummes, give efter.

bogra [bågra] *v.* (að) 1) bøje. 2) = kroka. — bograst, arbejde med Besvær og paa kluntet Maade, bograst við nakað.

bógvur [bæg^ˈvór] *m.* (dat. bøgi *el.* bógvi, *gen.* bógs; *pl.* bøgir) 1) Bov (paa Dyr *el.* Fartøj). 2) Del (limur) af et slagtet Kreatur bestaaende af hækil, herðablað og válgari.

bók [bōu^ˈk] *f.* (ar; bøkur) 1) Bøg, Bøgetræ. 2) Bog.

bóka|búð [bōu^ˈkabūu] *f.* Boghandel, Boglade. **-goymsla** [-gā^ˈmsla] *f.* Bibliotek. **-handil** [bōu^ˈkhandil] *m.* = bóka^ˈbúð. **-handlari** [bōu^ˈkhanlari] *m.* Boghandler. **-maður** [-mæavór] *m.* Litterat.

bókarblað [bōu^ˈka(r)blæa] *n.* 1) Bøgeblad. 2) Blad af *el.* i en Bog.

bókasavn [bōu^ˈkasavn] *n.* Bibliotek, Bogsamling.

bók|bindari [bōu^ˈkbindari] *m.* Bogbinder. **-frøði** [-frøəji] *f.* *el.* *n.* Litteratúr; Bibliografi. **-frøðingur** [-frøəj^ˈingór] *m.* Litterat. **-færing** [-færing] *f.* Bogføring. **-haldari** [-haldari] *m.* Bogholder.

bokki [bā^ˈtši] *m.* (a) (i Udtr.) hann er ekki hvørs manns b. (LF), han lader sig ikke saadan spille paa Næsen.

bókleysur [bœuˈklæisør] *adj.* bogløs, blindur er b. maður. **-ligur** [-liør] *adj.* boglig. **-mál** [-máal] *n.* Skriftsprog, Bogspog.

bókmentafelag [bœuˈkmæˈntafeɬæa] *n.* Litteraturselskab. **-ligur** [-liør] *adj.* litterær. **-søga** [-sœva] *f.* Litteraturhistorie.

bókmentir [bœuˈkmæˈntir] *f. pl.* Litteratur, Bogverden.

boksl [båksl] *n.* (s; pl. ds.) Bidsel, Tømme.

boksla [båksla] *v.* (að) bidsle, optømme.

bókstavur [bœkstæavør] *m.* Bogstav. **-verk** [bœuˈkværk] *n.* Bogverk.

ból [bœul] *n.* (s; pl. ds.) 1) Leje, Liggested, spec. opredt Leje paa Gulvet. 2) Bosted. 3) slet Seng. 4) Fold i Udmarken, hvor Faarene kan søge Ly imod Uvejr. — liggja á bóli, ligge ned paa Græsningsstedet (om Kreaturer); taka ein á bóli, tage en paa Sengen.

bola [boəla] *v.* (að) skumle, se med onde Øjne (især brugt om en vred Tyr).

bólari [bœulari] *m.* (a; ar) Boler.

bólatari [bœulatæari] *m.* en Slags Tang (*ascophyllum nodosum*).

***bold** [båld] *f.* Djærvehed, Mandighed.

bólføra [bœulfœra, bœl-] *v.* føre i Skjul, bortgemme. **-fóran** [-fœran] *f.* Stikken til Side, Bortgemmen.

bóligna [bœlna] *v.* (að) hovne op, svulme op, bulne.

bólkur [bœlˈkør] *m.* (s; ar) fraskilt Del, Afdeling; Flok.

***bollaskál** [bådlaskåal] *f.* Kumme, rummelig Skaal.

bolli [bådli] *m.* (a; ar) 1) lille (rundt) Drikkebæger, buget Skaal el. Kop. 2) Hoved, Pande.

bollingur [bådliŋgør] *m.* (s; ar) lille Torsk (LF).

bolta [båˈlta] *v.* (að) vælte, rulle, boltre; b. sær, boltre sig; b. rút, slaa Kolbøtte.

bólta [bœlˈta] *v.* (að) = bolta.

boltapláss [båltapláss] *n.* Plads at spille Bold paa (LF).

boltur [båˈltør] *m.* (s; ar) Bold.

bóltur [bœlˈtør] *m.* (s; ar) = boltur.

bönd [bånd] *pl.* af band.

böndabrúk [bœndabrúuˈk] *n.* Bondebrug. **-bygd** [-bigd] *f.* Bygd, hvor Bondearbejdet spiller en stor Rolle.

-dóttir [-dœˈtir] *f.* Bondedatter. **-flókur** [-flœuˈkør] *m.* Bondekarl (som Skældsord), Bondetamp.

-fólk [-fœˈlk] *n. pl.* Bønderfolk. **-garður** [-gæarør] *m.* Bondegaard.

-kona [-koəna] *f.* Bondeskone. **-sonur** [-soənør] *m.* Bondesøn.

-starv [-starv] *n.* Bondearbejde, Bonde-syssel. **-træ** [-træa] *n.* Drivtømmer, som

ikke bærer Mærke af Menneskehaand og helt tilfalder Bonden, der har Strandrettigheder. Jf. kongstræ. **-viður** [-vi(j)ør] *m.* = böndatræ.

böndi [bœndi] *m.* (a; bøndur) Bonde, Gaardmand.

böndskur [bœˈnskør] *adj.* ubændig, haardhændt.

bongla [bångla] *f.* (u; ur) Bule.

bongla [bångla] *v.* (að) gøre krum og skæv, kludre, klodse; tygge med Besvær, tygge noget haardt. — bonglast, bære sig ubehændigt ad.

bonkarendi [bångkarændi] *m.* Enden af en Bænk.

bonkur [båˈŋkør] *m.* (dat. beinki el. bonki, gen. bonkar; pl. beinkir) Bænk.

boppa [båˈpa] *f.* (u; ur) Patte, Brystvorte.

bora [boəra] *v.* (að) bore.

borð [boər] *n.* (s; pl. ds.) 1) Fjæl, Bræt, Planke. 2) Bord, Spisebord. 3) Side, spec. Side paa et Fartøj, Ræling. 4) (øverste) Rand, Kant. — fyri borð, over Bord; fyri breiða borði, for bredden Bord; yvir breiða borði, over bredden Bord; verða á b. við nakað, være i Linje med noget, overensstemmende med noget.

borðagras [boəragræas] *n.* børstebladet Siv (*juncus squarrosus*; *carex salina*).

borðapetti [boərapæˈti] *n.* Stykke Kantebaand.

borð|bátur [bårbåatør] *m.* Legetøjsbaad (bygget som en færsk Robaad).
-blað [-blæa] *n.* Bordplade. **-búnaður** [-búunavør] *m.* Bordtøj, Dækketøj.
-búni [-búuni] *m.* = borðbúnaður.
-bætur [-bæarør] *adj.* 1) som kan sættes frem paa Bordet til Spisning (LF). 2) som kan gaa til Bords (i Udtr. som) eg eri ekki b., jeg er ikke saadan klædt paa (i saa rent Tøj), at jeg kan sætte mig ved Bordet (til at spise). **-diskur** [-diskør] *m.* = borðdiskur. **-dúkur** [-dúu'kør] *m.* Borddug. **-fjöl** [bår'rfjæl] *f.* Bordplade.
borðgras [bårgræas] *n.* = borðagrass.

borðhald [boørhald] *n.* Hold el. Samling af Gæster, som paa samme Tid faar Plads ved Bordet.

borði [boəri] *m.* (a; ar) = hoybendil.

borðiskur [boæriskør] *m.* (s; ar) Tallerken.

borð|ker [bår'tšær] *n.* Kar el. Bæger til at drikke af ved Bordet. **-knívur** [-knoivør] *m.* Bordkniv. **-prýði** [-proiji] *n.* Bordsmykke. **-reiða** [bårraia] *v.* dække Bord, rette an.

borðsendi [bår'sændi] *m.* Bordende; Ende af et Bræt.

borð|skæti [bår'skæ'ti] *m.* Stykke Eg, hvorpaa Aaren bevæges under Røining. **-stokkur** [-sták'kør] *m.* Stok, Planke, som danner den øverste Kant af et Fartøjs Side. **-stólur** [-staulør] *m.* Bordben, Underbygningen, hvorpaa Bordpladen (borðblað) hviler.

borður [boərør] *m.* = borðagrass.

borðviður [bårvijør] *m.* Samling Brædder, Planker; Plankeved.

borg¹ [bårg] *f.* (ar; ir) 1) Borg, befæstet Plads, By. 2) Slot, prægtig Bygning. — leypa í borg, rokere (i Skakspil); ráða fyrri borgum, raade, herske.

borg² [bårg] *n.* 1) Borgen, Kaution. 2) Borg, Kredit.

borga [bårga] *v.* (að) tage paa Borg, tage paa Kredit.

borgara|ligur [bårgaraliør] *adj.* borgerlig, civil. **-meistari** [-mai'stari] *m.* Borgmester.

borgararmur [bårgararmør] *m.* Borgefløj.

borgararættur [bårgarara'tør] *m.* Borgerret.

borgar|garður [bårgargæarør] *m.* Borgegaard. **-greivi** [-graivi] *m.* Borggreve.

borgari [bårgari] *m.* (a; ar) Borger.

***borgar|kálvi** [bårgarkálvi] *m.* det smalleste af Borgen, Ende af Borgari. **-kappi** [-ka'pi] *m.* Borgkæmpe. **-lið**¹ [-li] *n.* Borgeled, Borgeport. **-lið**² [-li] *n.* Besætning i en Borg, en Borgs Folk. **-lund** [-lond] *f.* Lund ved en Borg. **-salur** [-sæalør] *m.* Sal el. Hal i en Borg.

borglið [bårgli] *n.* = borgarlið¹.

borin [boærin] *part. præt.* af bera.

bos [boæs] *n.* Affald og Støv af Hø el. Halm.

bót [bøu't] *f.* (ar; bøtur) 1) Forbedring. 2) Bod, Bedring, Hjælp; eg bjóði (for biði) tess ekki b., jeg er fortabt, jeg forvinder det ikke. 3) Ben, Kød og andet, som Suppe koges paa, Kraft paa Suppen. 4) Lap (paa Klæder). 5) Bøde; Erstatning; Straf.

bóta [bøu'ta] *v.* (að) komme Ben, Kød og andet paa Suppen for at gøre den kraftig, - væl (illa) bótað súpan.

bótar|færur [bøu'tafæarør] *adj.* som staar til Redning (LF); solvent. **-súpan** [-súu'pan] *f.* Kraftsuppe (se bót under 3).

botnshaki [bå'ns(h)ætš] *m.* Tværtræ, der holder Bundfjælene i en Løb (leypur) (2 ialt).

botntilja [båntilja, bå'n-] *f.* Fjæl, som lægges over Kølsvinet i en Baad. Jf. tilja.

botnur [båtnør] *m.* (s; ar) 1) Bund, Grundflade. 2) en imod Havet aaben halvrunder Dal; det inderste af en Bugt el. Vaag, vågsbotnur. 3) Klap for

Öjnene (paa Kreaturer). — teir fingurongan botn, de kunde ikke lodde Havdybden (Loddet naaede ikke Havbunden); seta í botn, a) faa Fiskelinen fast i Havbunden, b) (i overf. Bet.) køre fast, gaa i Staa.

bótólvsmessa [bóu'tálsmaessa] f. Bótolfsmesse (17. Juni). **-øka** [-øøka] f. = bótólvsmessa.

boygga [båd'dža] v. (gd) bøje, krumme.

boysl [båksl] n. = boksl.

boyra [båira] v. (að) b. niður í pottin, faa ned i Gryden til et Maaltid med Nød og næppe (LF).

boysin [bái'sim] adj. haard, paa-gaaende, udfordrende.

brá¹ [bråa] f. (ar; ir) Øjenhaar; hon líkist honum í brún og brá, hun ligner ham aldeles.

brá² [bråa] f. (ar; ir) Ombøjningen paa et Spadejern, hvori Spaden fæstes.

brá [bråa] n. (s; pl. ds.) Øjekast.

brá [bråa] præet. sing af bregða el. brigða.

bráa¹ [bråa] v. (að) 1) lyse, flamme (om noget svævende). 2) glinse (f. Eks. om Tran el. Fedt paa Vand, Fedtøjne paa Suppe).

bráa² [bråa] v. (að) gøre det første Træk med Medestangen, naar Fisken bider paa Krogen.

bráð¹ [bråa] f. (ar; ir) Bytte, Rov (om Dyr, hvis Kød tjener Rovdyr el. Mennesker til Føde); Brad, Jagtbytte.

bráð² [bråa] f. (ar; ir) Hast, Hidsighed, Heftighed.

bráð³ [bråa] f. Farve, Bedækning af Tjære; liggja undir b., ligge for at tørres efter Tjæring (om Baade).

bráðasótt [bråasó't] f. Bradsoet, en Slags Miltbrand (hos Faar). **-sóttarlamb** [-só'talamb] n. selvdødt Lam, Lam, dødt af bráðasótt.

bráðdeyði [bråadæiji] m. pludselig Død. **-doyggja** [-dåd'dža] v. dø pludselig. **-feigur** [-faijör] adj. bestemt til at dø snart. **-feingi** [-fáindži, -fándži] = bráðfengi. **-fengi** [-fændži] n. (i

Udtr.) til bráðfengis el. í bráðfengi, gjort el. skaffet til Veje i Hast, midlertidigt. **-fengis** [-fændži] adv. foreløbigt, midlertidigt. **-fengisformaður** [-fændžisfármæavör] m. midlertidig fungerende Formand. **-friður** [-froiör] adj. = bráðvakur. **-kast** [-kast] n. hastig, pludselig Bevægelse. **-leiki** [-lai'tši] m. Hastighed.

bráðliga [bráðlia] adv. hastigt, pludselig. **-lyndur** [-lindör] adj. opfarende, hidsig.

bráðna [bråana] v. (að) smelte, blive flydende.

bráðneyðugur [bråanæijövör] adj. absolut nødvendig. **-nýttur** [-noi'tör] adj. som straks kan bruges (LF).

bráðpanna [brá'panna, bråa-] f. Smeltedigel.

bráðrisin [bråarisin] adj. hastig, hidsig, opfarende. **-ræsi** [-ræasi] f. Hastværk; ilt nýtst av b., Hastværk er Lastværk. **-ræsin** [-ræasin] adj. hastig, overilet. **-sintur** [-si'ntör] adj. = bráðlyndur. **-sjúkur** [-šju'kór] adj. pludselig syg. **-sótt** [-só't] f. = bráðasótt. **-taga** [-taga] v. pludselig tie.

bráðum [bråavön] adv. hurtigt, hastigt.

bráður [bråavör] adj. (bráð, brátt) 1) hurtig, hastig, pludselig. 2) utaalmodig. 3) snarsindet, kort for Hovedet. — b. eldur, sterk Ild; bráð er barnalund, Barnesind er utaalmodigt.

bráðvakur [bråavækör] adj. smuk ved første Øjekast.

bragð [bræa] n. (s; pl. ds. el. brögð) = bragd.

bragd [bragd] n. (s; brögð) 1) hurtig Bevægelse el. Vending; Øjeblik, á hesum bragdi. 2) Mandomsstykke, Bedrift. 3) Kneb, Puds. 4) (ulykkelig) Hændelse. 5) (daarligt) Lune. 6) Mine, Udtryk, Udseende. 7) Spor, Tegn; eitt b. var av torrahýsu, der var Spor til, der sporedes Februarkuller. 8) Snit i, Kendemærke paa Faars Øren (til Legitimation af ens Ejendomsret). 9)

sleikja sær um bragdið, *slikke sig om Læberne, nyde Maden.*

bragda [bragda] *v.* (að) 1) røre sig, vise Tegn til Liv; tað bragdaði ikki í honum, *han rørte sig ikke, han var stendø; har bragdaði ikki á tí miði, paa den Fiskeplads blev man ikke Fisk var.* 2) eygað bragdar á honum; *hans Øjelaag sitrer.* 3) smage (lidt) paa noget.

***bragdar** [bragdar] *m. pl. de, som besynger Bedrifter (brøgd), Digtere?*

bragdar | **hugur** [bragdarhúor] *m.* Lyst til at udføre Bedrifter. ***-táttur** [-tá'tor] *m.* Sang om Bedrifter.

bragdigur [bragdi'jor] *adj.* = brøgdigur.

bragdligur [braggli'jor] *adj.* snar, hurtig, behændig; kæk.

bragg [bragg] *n. Pral.*

bragga [bragga] *v.* (að) prale.

braggari [braggari] *m.* (a; ar) Pralhals.

braggutur [braggót'or] *adj.* pralende.

braggligur [braggli'jor] *adj.* = bragdligur.

brak [bræk] *n.* (s; pl. ds.) Bragen, Brag.

braka [bræaka] *v.* (að) brage, knage.

bráka [bráaka] *v.* (að) brække, knække, bryde, dog saaledes at det knækkede hænger sammen og ikke knækkes helt over; beskadige.

brakan [bræakan] *f.* Bragen.

bral [bræal] *n.* Boblen af Strøm (LF).

brala [bræala] *v.* (að) bruse smaat, boble op som Vand, naar det koger sterkt, spec. om Strøm i en Aa el. paa Havet.

bralan [bræalan] *f.* Brusen el. Boblen af Vand.

brangás [brangåas] *f.* Bramgaas (anser leucopsis; bernicla leucopsis).

***branda** [branda] *v.* (að) lue, skinne.

brandakol [brandakoel] *n.* glødende Kul.

brandaljód [brandal'jau] *n.* Sværd-sang, Vaabenklang.

brandaroykur [brandarái'kór] *m.* Røg af Tørvebrænde.

brandgás [brangåas] *f.* = bramgás.

brandstormur [bra'nstármór] *m.* Brandstorm, voldsom Storm.

brandur [brandór] *m.* (s; ar) 1*) Stok, Stolpe, almindeligst om Bjælke el. Stok i de gamles Fartøjer. 2) brændende el. noget brændt Stykke Træ, Brand; Stykke Tørv, der er begyndt at brænde uden at lue. 3*) Sværd. 4) om noget meget hvast el. skarpt skærende (som Kniv, Økse. el. Le); hatta er tann brandurin, ið er! det er en udmærket skarp Kniv (Le) den dér (helst i spøgende Tale). 5) ilter, temperamentsfuld Person. — verstur brandur liggur longest á eldi (Ordspr.), Ukrudt forgaar ikke saa let.

branegga [bræanæd'dza] *v.* (að) slibe, hvæsse (brugt om grovere Slibning). Jf. brýna.

braneggjaður [bræanæd'dzavór] *adj.* hovmodig, vigtig, storsnudet.

branka [bræ'ŋka] *v.* (að) stege lidt, brune.

brann [brann] *præt. sing.* ~ af brenna.

braska [braska] *v.* (að) 1) tale med stolt Tone, prale, sætte sine Ord paa Skruer (LF). 2) tale med Drøbel-r. Jf. skurra:

brast [brast] *præt. sing.* af bresta.

brátt [brá't] *adv.* snart, om kort Tid.

bratti [bra'ti] *m.* (a; ar) brat Strækning, stejlt Skrånt.

brattlendi [bra'tlændi] *n.* brat, stejlt Terræn.

brattur [bra'tór] *adj.* (brøtt, bratt) brat, stejlt.

bredda [brædda] *v.* (að) rage frem, komme til Syne med Kant el. Bred.

breddi [bræddi] *m.* (a; ar) Rand, Kant, spec. paa et Blad Papir; ovast á breddanum, øverst paa Siden;

bregd [brægd] *n.* (s; pl. ds.) Fletning, Snoning, Kast; gera eitt bregd á, gøre et Kast paa en Snor.

bregða [brēa] *v.* (bregður *el.* bregðar; brá *el.* bregðaði; bregðið *el.* bregðað [breāvór, brēar; bráa, brēaj; breaji, brēa]) 1) bevege hurtigt; hann brá (sær) í munn, han førte den (Haanden) hurtigt op i Munden; hann brá sær avstað, han sprang *el.* for af Sted; springe, skynde sig, hon snúgvilig úr sessi brá. 2) drage hurtigt (Sverd, Kniv af Skeden); svinge, slynge, brá hann sær á loftið upp, svingede sig op i Luftten; ogsaa: kastes, slynges, seglið brá fyrir borðið út. 3) b. á *el.* til ein, ligne en i sin Slægt, slægte en paa; b. í ætt, ligne sin Æt, sit Folk; b. úr ætt, vanslægte fra sin Æt. 4) flette, sno, b. tveingir. 5) b. við, gøre de første Træk paa Fiske-linen for at fæste Fisken paa Krogen (LF).

bregda [brægda] *v.* (bregður *el.* bregdar; brá *el.* bregðaði; bregðið *el.* bregðað [breāvór, brægdar; bráa, brægðaj; brēaj, brægda]) = bregða 1) 2) og 4) (*i* denne sidste Betydning altid svagt).

breggj [bræd'dž] *n.* Snakken, Praten, Pralen.

breggja [bræd'dža] *v.* (að) snakke, prate, prale.

breiða [braija] *v.* (dd) brede, udbrede; b. borð, dække Bord. — *spec.* udbrede et Lagen *el.* hvidt Klæde ved et Sund paa en bestemt Sted til Tegn paa, at man vil sættes over. — b. tðð, sprede Gødning; b. á ein; overvælde en med Skældsord og Bebrejdelser. Jf. ábreiðsla.

breiðageisli [braijagai'sli] *m.* Krydsben, Bækkenben.

breidd [braidd] *f.* (ar; ir) Bredde; til breiddar, med Hensyn til Bredde.

breiddarstig [braiddarsti] *n.* Breddegrad.

breiðka [brai'ka] *v.* (að) gøre brede; blive bredere.

breiðleittur [brailai'tór] *adj.* bredladen, med et bredt Ansigt.

breiðleittur [braidlai'tór] *adj.* = breiðleittur.

breiðskóra [brai'skøra] *f.* tussilago farfarus (Plante).

breiðsla [brai'sla, braisla] *f.* (u; ur) noget, som er blevet udbredt; udbredt eller udspredd Masse, *spec.* et som Tegn udbredt Lagen *el.* hvidt Klæde (se breiða).

breiðspölutur [brai'spølotór] *adj.* bredstribet.

breiður [braijör] *adj.* (breið, breitt) bred; eitt langt og annað breitt, syv lange og syv brede, hann bíðaði eitt langt og annað breitt eftir henni, han ventede „en hel Evighed“ paa hende.

breiðvaksin [braivaksin] *adj.* bredskuldret, bredvoksen.

brek [breæk] *n.* (s; pl. ds.) Mén, Skade, Brøst; Fejl.

breka [bræka] *v.* (að) (med dat.) fattes, skade, fejle, e-m brekar nakað, einki brekar.

brekaður [brækavór] *adj.* beskadiget, *spec.* som har faaet indvendig Skade. — vera b. við (med dat.), lide af (en *el.* anden legemlig Fejl *el.* Sygdom).

brekka [bræ'ka] *f.* (u; ur) Brink, Bakkeskrænt, Fjeldskrænt, Bakke. — hetta man koma tykkum aftur um brekkur *el.* brekku, dette vil komme jer dyrt at staa.

brekkutur [bræk'kótór] *adj.* bakket.

brekur [brækór] *m.* (ar; ir) = brek.

brell [brædl] *n.* stærk, kildrende Lyst, utidig Lyst, fáa, hava b. eftir nøkrum; loypa b. á ein, vække stærk Lyst hos en (efter noget).

brellast [brædlast] *v.* (að) ein b. eftir nøkrum, ens Tænder løber i Vand efter noget.

brellilystur [brædlilustór] *m.* = brell.

brellin [brædlin] *adj.* som har utidig Lyst, vera b. eftir nøkrum.

brellutur [brædlótór] *adj.* = brellin.

brenna [brænna] *f.* (u; ur) *Brand, Ildebrand.*

brenna¹ [brænna] *v.* (brennur; brann *el.* brendi, brunnu *el.* brendu; brunnin *el.* brendur [brænnór; brann, brændi, bronnó, brændó; bronnin, brændór]) *brænde, staa i Brand.*

brenna² [brænna] *v.* (nd) *brænde, opbrænde (tr.).*

brenni [brænni] *n.* 1) *Brænde, Ildebrændsel.*

brenning [brænniŋ] *f.* 1) *Bisol, b. fyrri sól og b. eftir sól; afbrudt Regnbue.* 2) *Forbrænding.*

brenni[nota] [brænninoata] *f.* *Brænde-nælde.* -**offur** [-áffór] *n.* *Brændeoffer.* -**steinur** [-stainór] *m.* *Scovl.* -**terri** [-tærrí] *m.* *meget stærk Tørke, brændende hed Tørke.* -**viður** [-víjór] *m.* *Brænde, Ved til Ildebrændsel.* -**vin** [-voin] *n.* *Brændevin.*

brennivins[drekking] [brænnivoin-s-dræʔtsiŋ] *f.* *det at drikke Brændevin, Brændevinsdrikken.* -**flaska** [-flöska] *f.* *Brændevinsflaske, en [Flaske Brændevin.* -**hol** [-hoal] *n.* *Fyldebøtte.*

bresta¹ [bræsta] *v.* (brestur; brast, brustu; brostin [bræstór; brast, brostö; brástin]) 1) *briste (med Biforestilling om Knald, Brag); b. fyrri nev el. nevi, slaa Hul (om Ægget med Unge i).* 2) *give en høj, klingende Lyd fra sig, knalde; innarlaga við heygssdyr tá hövsporið brast, nær inde ved Højens Dør knaldede Hovslaget; fegin var hann, tá hann hoyrði Grana bresta hóvum, glad blev han, da han hørte Grane knalde, smælde med sine Hove. 3*) opkomme, opstaa; tað brast í Buðlans tíð, det hændte i Kong Budles Tid. 4*) bryde frem, dagurin tók at bresta. 5) briste, slaa fejl, glippe; mongum brestur ætlan, for mange glipper det, som de har i Sinde (har bestemt). — bresta á, rejse sig pludselig, bryde løs (især om Uvej), brast óveður á; brast hann á av landnyrðingi, brød Uvej løst fra*

Nordøst; tá brast í ódnina, da brød Uvejret pludselig løs; koma brestandi, om hensynsløs, voldsom Gang; hurðin brast upp, Døren blev revet op med et voldsomt Ryk; b. út úr e-m, udbryde pludselig, tá brast út úr honum.

bresta² [bræsta] *v.* (st) 1) *bryde, knække med Knald. 2) lade briste med et Knald, lade knalde, b. bløðrur. 3) b. ein pinn, stryge en Tændstik. — brestast, brydes, bevæge Lemmerne voldsomt.*

brestur [bræstór] *m.* (s; ir) 1) *Brist, Bristen, Revne. 2) Knald, Brag. 3) højt klingende el. knaldende Slag, Hug. 4) Brist, Mangel. 5) haard Dyst.*

bredda [bræʔta] *v.* (tt) 1) *bøje opad. 2) b. sær, bryste sig, knejse.*

bretti [bræʔtu] *n.* (s; pl. ds. el. r) *Bræt, Fjæl.*

brettin [bræʔtin] *adj.* *knejsende, stolt, vigtig.*

breyð [bræi] *n.* (s; pl. ds.) *Brød.*

breyð[biti] [bræbbiti] *m.* *en Bid Brød.* -**flís** [bræffloiʔs] *f.* *en Skive Brød, en Rundtenom.* -**moli** [bræmmoali] *m.* *Brødkrumme.* -**spjað** [bræiʔspjæa] *n.* *Grissel, Skyldsel.*

breyt [bræiʔt] *f.* (ar; ir) *Sti, Vej (Vej, ad hvilken Kvæg drives, el. brolagt Vej el. Vej i uegentlig Forstand: Spor i Sneen).*

breyt [bræiʔt] 1. *el. 3. pers. sing. præet. af bróta.*

breyta [bræiʔta] *f.* (u; ur) = *breyt.*

brigd [brigd] *f.* (ar; ir) *Læg, Fold i vævet Tøj (som kommer af, at Væven er slaaet fastere paa et Sted end paa et andet) (LF).*

brigda¹ [brigda] *f.* (u; ur) = *brigd.*

brigda² [brigda] *f.* (u; ur) *Slibetrug.*

brigða [bríja] *v.* (brigður *el.* brigðar; brá *el.* brigdi *el.* brigðaði; brigðið *el.* brigt *el.* brigðað [bríjór, bríjar; bráa, briddi, bríjaj; bríji, bríʔt, bríja]) 1) = *bregða. 2) (med de svage Former) = brigda.*

brigda [brigda] *v.* (að) bebrejðe, forekaste, b. e-m nakað.

brigdarmatur [brigdarmæator] *m.* udvalgt god Mad (LF).

brigdugur [brigdövör] *adj.* (om vævet Tøj) som har brigd (se dette Ord).

brigdutor [brigdótór] *adj.* = brigdugur.

brigsl [briksl] *n.* (s; pl. ds.) Bebrejdelse, Beskyldning.

brigsla [briksla] *v.* (að) = brigda. — brigslast, skændes.

brik [broi'k] *f.* (ar; ir) lille fast Siddeplads ved Ildstedet.

brikka [bri'ka] *f.* (u; ur) Brikke.

brikka [bri'ka] *v.* (að) slaa Smut.

briksl [bröiksl] *n.* (s; pl. ds.) Fløjten, Fløjt.

briksla [bröiksla] *v.* (að) fløjte.

brikutur [bröi'kötór] *adj.* brikut luft, tavlet Luft ved Horisonten.

brillur [brillór] *f.* pl. Brillen. Jf. eygnaglós.

brim [brim] *n.* Brænding, Bølgebrydning. — brimið stendur í grasið, Brændingen gaar helt op til Græsset i Kystkanten, meget stærk Brænding.

brima [bríma] *v.* (að) blive Brænding, oprøres, nú er farið at b.

brim|alda [brímalda] *f.* Brændingsbølge. **-bardur** [-bardór] *adj.* forslaaet af Brænding. **-dun** [-dün] *n.* Brændingens Brusen. **-gangur** [-gængór] *m.* meget stærk Brænding. **-garður** [-gæarór] *m.* Havnedige, Mole.

brimil [brimul] *m.* (s; brimlar) Hansæl. Jf. opna.

brim|ligur [brimlijór] *adj.* tað er brimligt, der er (nogen) Brænding. **-ont** [brimá'nt] *f.* Strømand (cosmonetta histrionia).

brim|pláss [brímpláss, bri'm-] *n.* 1) = brimstøð. 2) Bygd, hvor der er vanskelige Landingsforhold formedelst Brænding. **-sjógvur** [brímsjægvór, bri'm-] *m.* oprørt Sø. **-støð** [brímsstöð, bri'm-] *f.* Landingssted (for Baade), som er farligt formedelst Brænding.

bringa [bringa] *f.* (u; ur) 1) *Bryst.* 2) *Bryststykke* (af Dyr).

bringu|bein [bringóbain] *n.* *Brystben.* **-brattur** [-bra'tór] *adj.* som sætter *Brystet frem.* **-breiður** [-brai'jór] *adj.* med bredt *Bryst.* **-hvítur** [-kvoi'tór] *adj.* hvidbrystet. **-kollur** [-kådlór] *m.* *Bryststykke af Dyr* (Okse el. Ko) (LF).

bringur [bringór] *m.* (s; ar) udstaaende Knold (i Fjeld), lille afrundet Høj.

bris [brís] *n.* (s; pl. ds.) 1) Knude i Kød, kærtlet Kød el. Fedtklump. 2) Bugspytkirtel, Brissel.

brjós [brösk] *n.* = brósk.

brjóst [bröst] *n.* = bróst.

brobber [bråbbeær] *n.* vild Timian (thymus serpyllum).

broðber [bråbbeær] *n.* = brobber.

brodda [brádda] *v.* (að) 1) forsyne med Brod(der) el. Spids(er). 2) fiske, naar Strømmen er stærkest.

broddaður [bráddavór] *adj.* paa det stærkeste, højeste (om Strøm), teir komu aftur broddað vestfall (el. eystfall).

broddaull [bráddaodl] *f.* = broddur 3).

broddstavur [brádstæavór] *m.* lang Stok med en Jernpig forneden, Alpe stok.

broddur [bráddór] *m.* (s; ar) 1) Brod, Pig, Spids. 2) Strøm (Øst- el. Vestfald, se eyst- og vestfall) paa sit højeste, paa det Tidsrum, som ligger imellem „stigende“ (komandi) og „fallende“ (fallandi) Øst- el. Vestfald. 3) de yderste og grove Haar af Faarenes Uld (broddaull).

bróðir [brœur] *m.* (cobl. bróður; pl. brøður) Broder. Jf. beiggi.

bróður|dóttir [brœuð(r)dö'ttur] *f.* Broderdatter **-kona** [-koæna] *f.* Broderkone. **-leysur** [brœuðrlæi'sór] *adj.* broderløs, bert er bróðurleyst bak (Ordspr.). **-sonur** [-soænór] *m.* Brodersøn.

brók [brœu'k] *f.* (ar; brøkur) 1) Brog, Bukse, Bukseben. 2) Stykke Tøj til Benklæder. 3) = byrsubrók. 4) pl. brøkur, Bukser, Benklæder;

einar brøkur, nu ofte om et Par gamle og daarlige Bukser. — vera gyrdur í brøkur, være sat i Knibe, i stor Forlegenhed.

bróka|belti [brəuˈkabæˈlti] *n.* Bukserem, Livbælte. **-dirðil** [-dírɪl] *m. en,* hvis Bukser hænger altfor sidt (LF). **-leysur** [-læiˈsør] *adj.* uden Benklæder, bukseløs. **-sótt** [-søˈt] *f.* Brynde, stærk Kønssdrift (især hos Kvinder), Nymfomani. **-tak** [-tæk] *n.* se brókratøk.

brókutur [brəuˈkótʊr] *adj.* broget.

bröndingur [brándingʊr] *m. (s; ar)* lille Torsk, der paa de lave Grunde nær Land har begyndt at faa en rød Farve.

bröndum [brándón] *dat. pl. af* brandur.

bröndutur [brándótʊr] *adj.* stribet.

bröngl [brångl] *n. (s; pl. ds.) 1)* Vridning. *2)* Uorden; loypa b. í, skabe Virvar, Forvirring.

brongla [brångla] *v. (að)* vride, krumme, bringe i Ulave; forvanske.

brönglutur [brånglótʊr] *adj.* indviklet.

bröngul [brångól] *n.* = bröngl.

brönk [bråŋk] (*i* Udr.) reka á b., give Skoser (LF); brígða á b., gøre Øjne ad, se spødsk til (LF).

brös [bröes] *n. (s; pl. ds.)* Smil.

brösa [bröesa] *v. (st el. að)* smile.

brósk [brösk] *n. 1)* Brusk. *2)* det forreste Stykke af et vindtørret Faarslag. Jf. fótamörur.

brösma [bråsma] *f. (u; ur)* Brosme (brosmius brosmæ).

brösmukálvur [bråsmókálvʊr] *m.* lille Brosme.

bróst [bröst] *n. (s; pl. ds.) 1)* Bryst. *2)* Indervæg, Bræddevæg, Panel. *3)* Forside, stejl Side paa et Græstørværde, modsat den skraanende Bagside (bak).

brósta [brösta] *v. (að)* sætte Panel, Bræddevæg op.

brósta|barn [bröstabarn] *n.* Pattedbarn, diende Barn. **-kona** [-koəna] *f.* Kone, der har diende Barn. **-viður** [-viʊr] *m.* Tømmer til Bræddevæg.

bróstband [brös(t)band] *n.* den yderste Hanehjælke i Gavlen, hvortil Bræddebeklædningen nagles fast.

bröstin [bråstin] *part. præt. af* bresta.

bróstmœði [brös(t)mœði] *f.* Stakåndethed, Astma. **-sviði** [brössviji] *m.* Halsbrynde, Opstød.

bröt [bröat] *n. (s; pl. ds.) 1)* Bryden, Brud; leggja til brots, a) lande, hvor man kan, for at redde Livet, b) vove sig ud paa oprørt Sø. *2)* Bølgebrud, Brænding. *3)* Brud, Overtrædelse. *4)* Brudstykke, Stump. *5)* Ombøjning, Kant. *6)* Bræk. Jf. hosubrot, sátubrot. — *pl. brot*, Konvulsioner, Døds-kamp.

bróta [brəuˈta] *v. (brýtur; breyt, brutu; brotin [broiˈtʊr; bræiˈt, brütʊ; broətin]) 1)* bryde, brække. *2)* (om Søen) bryde, aldan breyt í bæði borð; boðin brýtur, der er Brænding paa Skæret. *3)* gøre, kæmpe, illskan í henni breyt. *4)* overtræde, forbryde sig, forse sig. — b. slóð, bane Vej; av tí berginum brotin, se berg; b. av, afvige, være anderledes; tað brýtur nógv av, der er stærk Afvigelse (jf. broyta av); b. inn, bryde ind, gøre Indbrud; b. inn fyri, bøje et Bladhjørne om i en Bog; b. upp, rydde, bearbejde til Opdyrkning (om Jordarbejde), b. upp grót; b. út, bryde ud (af Fængsel). — skipið breytst, Skibet knustes, led Skibbrud.

brötagóðs [bröetagöss] *n.* forbrudt el. konfiskeret Gods.

brótaraross [brəuˈtararæss] *n.* en Hest, der smider af sig, ustyrlig Hest.

bröta|jógvur [brötaʃægʊvʊr] *m.* Styrtesø, Braadsø.

bröttillur [brötúdlʊr] *adj.* som let brækkes, gaar itu (om Tørv), torvið er ógvuliga brotílt, modsat haldgóður.

brotna [brátna] *v. (að)* brydes, gaa itu.

brots|gerð [bröetsdʒær, bræss-] *f.*

Forbryðelse. -maður [-mæavór] *m.*
Forbryder.

broysa [brái'sa] *f.* (u; ur) *kraftigt*
Kvad, fyndig Vise.

broyskin [brástšm] *adj.* *som let*
knækkes, skør.

broyskur [brái'skór] *adj.* =
broyskin.

broyta [brái'ta] *v.* (tt) 1) *omskifte,*
forandre, gøre Forandring ved, b. mål
(máli, málinum), b. siðir; b. á
máli, blande fremmede Ord ind i sit
Modersmaal. 2) afvige, være forskellig,
b. av, tað broytir av = tað
brýtur av, se bróta.

broytan [brái'tan] *f.* (ar; ir) *For-*
andring, Omskiften.

broyting [brái'ting] *f.* (ar; ar)
Ændring, Forandring, Omskiftelse.

broytingaruppskot [brái'tingarop-
skoæt] *n.* *Ændringsforslag.*

brú [brúu] *f.* = *brúgv.*

*?*brúðarbekkur* [brúuarbæ'kór] *m.*
Brudebænk. -bonkur [-bá'ŋkór] *m.* =
brúðarbekkur. -dansur [-da'nsór]

m. *Brudedans. -ferð* [-feər] *f.* *Brud-*
gommens Rejse for at afhente sin Brud.

-gáva [-gáava] *f.* *Brudegave. -gólv*
[-gól] *n.* *Brudegulv. -greytur* [-græi't-

ór] *m.* *Bryllupsgrød. -hús* [-húus] *n.*
Værelse, hvori Brud og Brudgom, sid-

dende ved et Bord, modtager Bryllups-
gæsternes Gaver paa Bryllupshøjtidens

sidste Dag. -húsdagur [-høsdæavór]

m. *Bryllupshøjtidens sidste Dag. Jf.*
brúðarhús. -klæði [-klæaj] *n. pl.*

Brudedragt. -kona [-koəna] *f.*
brúðkona. -maður [-mæavór] *m.*

= *brúðmaður. -messa* [-mæssa] *f.*
Brudevielse. -moyggj [-mád'dž] *f.*

Brudepige. -pallur [-padlór] *m.* *Brude-*
bænk. -par [-pæar] *n.* *Brudepar. -song*

[-sång] *f.* *Brudeseng. -vígsla* [-voiksla]

f. *Brudevielse. -vísa* [-voi'sa] *f.* *Brude-*
vielse.

bruddi [broddi] *præt. sing. af*
bryðja.

brúðgómur [brøggəumór] *m.* *Brud-*
gom. -gummi [brøggommi] *m.*

brúðgómur. -gummur [brøgg-
ommór] *m.* = *brúðgómur. -kona*
[brø'koəna] *f.* *Brudepige.*

brúðleyp [bridlæi'p] *n.* (s; pl. ds.)
Bryllup.

brúðleyps|aften [bridløsaften] *m.*
Dagen for en Bryllupsdag. -breyð

[-bræi] *n.* *Bryllupsbrød. -dagur* [-dæav-

ór] *m.* *Bryllupsdag. -drekka* [-dræ'ka]

n. *Bryllupsdrikke. -fólk* [-fö'lk] *n.*
Bryllupsfolk. -gestur [-džæstór] *m.*

Bryllupsgæst. -hús [-húus] *n.* *Bryllups-*
hus. -klæddur [-kladdór] *adj.* *bryl-*

lupsklædt. -klæði [-klæaj] *n. pl.* *Bryl-*
lupsklæder. -kokkur [-ká'kór] *m.* *Bryl-*

lupskok. -kvöld [-kvöld] *n.* *Bryllups-*
aften. -kæurur [-kæarór] *adj.* *som er*

meget for at bivaane Bryllupper (LF).
-skreyt [-skræi't] *n.* *Bryllupsstads,*

Bryllupsdragt. -sníkur [-snoi'kór] *m.*
Snyltegæst ved Bryllup (LF). -stova

[-stoəva] *f.* *Bryllupsstue. -tvøga*
[-tvøəva] *f.* *Fruentimmer, som er til*

hvert Bryllup el. tager til hvert Gilde
(LF).

brúð|maður [brømmæavór] *m.*
Brudesvend. -song [brúusång] *f.* =

brúðarsong.

brúður [brúuór] *f.* (*nom., acc., dat.*
brúður, gen. brúðar; pl. brúðrar 1)

Brud. 2) Kone.*

brúður [brüór] *m.* *Sideform (i nom.)*
til brunnur.

*brugda*¹ [brøgda] *f.* (u; ur) *Brugde*
(selache maxima).

*brugda*² [brøgda] *f.* (u; ur) =
*brigda*².

brúgv [brigv] *f.* (*gen. brúgvær el.*
brúar; pl. brúgvir, brúgvær el. brýr

[broir], *dat. brúgvum el. brúm* [brúun])
1) *Bro; alt hvad der kan tjene som*

Bro. 2) brolagt Vejstrækning. 3) Dyn-
ge, Hob, tarabrúgv, Hob opdreven

Søtang.

brúgværsteinur [brigvastainór] *m.*
Brosten.

*brúk*¹ [brúu'k] *n.* (s; pl. ds.) *Brug.*
*brúk*² [brúu'k] *n.* (s; pl. ds.) =

tarabrúk.

brúka [brúʊˈka] *v.* (kt) *bruge.*

brukna [brokna] *v.* (að) *gaa i Forraadnelse; tabe Skindet, begynde at gaa i Forraadnelse (om Fisk), bruknaður fiskur. — bruknaður tari, Søtang, som har ligget sammenhobet og derved er blevet blød og begyndt at gaa i Forraadnelse.*

brúm [brúun] *dat. pl. af brúgv.*

brún [brúun] *f.* (ar; *pl. brýr* [broir] *el. *brýn* [broin], *dat. brúnum, gen. brúna*) 1) *Bryn, Kant. Jf. havsbrún.* 2) *Øjenbryn. — líkjast e-m í brún og brá, ligne en fuldkomment; sólin bráar í b., Solen spiller i det første Dagsskær, Dagens Frembrud (dagsbrún), el. i Horisonten (havsbrún). I daglig Tale siges nu almindelig brúgv o. s. v.).*

brúna|bein [brúunabain] *n.* *Pandebein, Pandebrask. -síður* [-soijör] *adj. med nedhængende Øjenbryn; med rynket Pande. *-skor* [-skoær] *f.* *Pandebryn, ei er blítt á brúnaskorum.*

brunasótt [brúnasöʊt] *f.* *Betændelse.*

brúnásur [brúunáasör] *m.* *en op og ned med en Hældning liggende Bjælke i Taget, hvorpaa andrifti hviler (LF).*

bruna trygging [brúnatridʒing] *f.* *Brandforsikring. -tryggja* [-tridʒa] *v.* *brandforsikre.*

brunda [bronda] *v.* (að) *bespringe, bedække.*

brundföru [broʊnføarör] *adj. avledygtig (om Hanner). -geldur* [brondʒældör] *adj. som ikke er bedækket, besprunget. -lamb* [bronlamb] *n.* *Vædderlam, udset til brundur. -tíð* [-toi] *f.* *Brunstid.*

brundur [brondör] *m.* (s; ar) *avledygtig Han (især blandt Faarene, spec. Vædder udset til at løbe med Hunfaar).*

bruni [bruni] *m.* (a; ar) 1) *Brænden, Brand. 2) stærk Varme i en el. anden Legemsdel, Feber. 3) Betændelse.*

brúnka [brøʊŋka] *v.* (að) *farve brunlig, brune, b. eplir.*

brúnni [brønni] *dat. sing. def. af brúgv.*

brunnin [bronnin] *adj. (egl. part. præt. af brenna) fordærvet, gaaet i Forraadnelse (især om Hvalkød), brunnið tvøst.*

brunnur [bronnör] *m.* (s; ar) *Brønd, Vandsted, Dam. Jf. brúður.*

brúnur [brúunör] *adj. brun.*

brús [brúus] *n.* (s; *pl. ds.*) *Brus, Brusen.*

brúsa [brúusa] *v.* (að) *bruse.*

brustu [brostó] *præt. pl. af bresta.*

brutu [brütó] *præt. pl. af bróta.*

bryðja [brīja] *v.* (bryður [brījör]; *bruddi; brutt*) *gnaske med Velbehag mellem Tænderne.*

brygging [bridʒing] *f.* (ar; ar) *Brygning.*

brýggja [brodʒa] *v.* (að) *b. seg um, bryde sig om; hann brýggjar seg so illa, han bruger en slem Mund; b. hævur, bryde sit Hoved med noget.*

bryggja [bridʒa] *f.* (u; ur) *Brygge, Skibs- el. Baadebro.*

bryggja [bridʒa] *v.* (að) *brygge.*

bryggjari [bridʒari] *m.* (a; ar) *Brygger.*

bryggju|bál [bridʒðóbáal] *n.* *vældigt Baal. -kar* [-kæar] *n.* = *bryggjuker. -ker* [-tšæar] *n.* *Bryggekar.*

***bryggju|sporði** [bridʒðóspoari] *m.* *Broende, Bryggeende, Brohoved. *-sporður* [-spoarör] *m.* = *bryggju-sporði.*

brýna [broina] *v.* (nd) *hvæsse, slibe; (overf.) knurre, give ondt af sig, sita og b.*

brýni [broini] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) *(flad) Bryne- el. Hvæssesten.*

brýning [broining] *f.* (a; ar) *Hvæssen.*

brynja [brinja] *f.* (u; ur) *Brynje.*

brynja [brinja] *v.* (að) *brynjeklæde, udruste.*

***brynju|baldur** [brinjóbaldör] *m.* (egl. *adj.*) *tapper Helt. -bjálvi* [-bjálvi] *m.* *Fanserskjorte. -maður* [-mæavör] *m.* *brynjeklædt Mand.*

-serkur [-sæ'rkór] *m.* = brynju-B þjálfvi.

brynna [brinna] *v.* (nd) *give* (*Kvæg*) *at drikke, lede til Vandstedet* (brunnur), *vande, b. neytum.*

brýr [broir] *pl. af brúgv el. brún.*

brýskast [broi'skast] *v.* (að) *sætte surt Ansigt op ved noget, slaa Rynker i Panden* (LF).

bryst [brist] *n.* (s; *pl. ds.*) *Bryst-dug, Brystsmække for Kvinder.*

brytja [brítša] *v.* (að) *hugge i smaa Stykker, sønderhugge; knuse smaat.*

brýtur [broi'tór] 2. *el. 3. pers. sing. præs. af bróta.*

bræða [bræa] *v.* (dd) 1) *smelte, faa til at smelte, gøre flydende, sólin bræðir kavan. 2) overstryge med Tjære, tjære.*

bræði [bræaj] *f. el. n. 1) Hastighed; ilt nýtst av b., Hastværk er Lastværk (jf. bráðræsi); sannur Gud í himiríki veiti mær styrk á bræði, yd mig hurtigt, snarest, Hjælp; í b., i Hast, skynd-somt. 2) Hidsighed, Fremfusenhed, Vrede.*

brækjufitla [bræa'tsifitla] *f.* (u; ur) = brækufitla.

brækufitla [bræakófitla] *f.* (u; ur) *Fedthinde (af Faar), som dyppes i Blod og steges paa Ilden (ristes).*

bræmaratunna [bræamaratonna] *f.* *Bremertønde, tjúkk sum ein b.*

bræv [bræav] *n.* (s; *pl. brøv el. bræv*) 1) *Brev. 2) Dokument. 3) beskrevet Blad Papir.*

brævaskifti [bræava'sifti] *n.* *Brev-veksling, hava b. við ein.*

brævhjálfvi [bræavbjálfvi] *m.* *Kon-volut.*

brøðra'messa [brøeramæssa] *f.* 20. *Januar. -tök* [-tøk] *n. pl.*

brøkratök.

brøður [brøævór] *pl. af bróðir.*

brøgd [brøgd] *pl. af bragd.*

brøgdigur [brøgdijör] *adj. behæn-dig, kvik.*

brøkratök [brøeratøk] *n. pl.*

Þuksetag, Tag i Bukselinningen (*i rydekamp*), *taka b.*

brøkur [brøækór] *pl. af brók.*

brøla [brøæla] *v.* (að) *brøle.*

brött [brø't] *f. sing. el. n. pl. af brattur.*

brøv [brøæv] *pl. af bræv.*

bú [búu] *n.* = búgv.

búð [búu] *f.* (ar; ir) 1) *Opholds-sted, Bolig. 2) Bod, Butik. 3) Oplags-rum i de gamle færøske Huse.*

búði [búu] *præt. sing. af búgva.*

***búðlungur** [būlongór] *m.* (s; ar) 1) *Konge, Fyrste (egl. Ætling af Kong Budle). 2) Helt, Kæmpe, Sjúrður misti minni alt og brúður úr búðlungs hjarta.*

búðu [būo] *præt. pl. af bjóða.*

búflutningsdagur [būufloftungs-dæavór] *m.* *Flyttedag. -frøði* [-frøaj] *f. el. n. Landbrugslære, Agronomi. -fuglur* [-foglór] *m.* *de Fugle (i Fugle-bjerget), som lægger Æg.*

buga [būa] *v.* (að) *bøje, krumme.*

bugfullur [būfodlór] *adj. med hele Krumningen, d. v. s. ganske (om en Fiskekrog), fekk hann krøkt ong-ulin bugfullan í kalvan.*

bugspryt [boksprít] *n.* *Bovspryd. Jf. stingunebb.*

bugt [bøkt] *f.* = bukt.

bugur [būör] *m.* (s; ar) *Bøjning, Krumning, spec. paa en Fiskekrog; Indskæring, Bugt.*

búgv [bigv] *n.* (*gen. bús; pl. ds.*) *Bo; Gaard (med hele sin Besætning og Inventarium); Husholdning.*

búgva [bigva] *v.* (býr; búði, býddi *el. bjó; búð el. búgvíð* [boir; búu, boiddi, bjou; búu, bigvi]) 1) *bo; (overf.) bo, være, findes; ofta býr fals undir friðum skinni, ofte bor, stikker, Falskhed under fagert Skind. 2) lave til, berede, udruste (med acc. og sjældnere dat.), b. skipini sín el. b. skipum sínum. — b. (nakað) til, berede, lave til, udruste; b. um beinini, klæde et Lig paa; b. út, udruste; b. seg til, gøre sig færdig,*

rede, berede sig. — búgvast, a) = búgva seg, b) have i Sinde at gøre noget el. at rejse nogensteds hen, have i Sinde, nú búgvist eg at halda upp; búgvast til skips, have i Sinde el. gøre sig rede til at drage til Søs; búgvast um = búgva seg, landnyrðingur fór at búgvast um at hava fyrsta takið; búgvast við, belave sig paa; bjóst eg ei við frið, jeg belavede mig paa Ufred, beredte mig til Kamp, býst tære ei við frið, der beredes dig Ufred.

búgválur [búgváalór] m. usædvanlig stor Aal.

búgvi [búgví] m. (a; ar) Beboer (af Land el. By) (som sidste Led i Sms.).

búgvín [búgvín] adj. 1) færdig, rede, beredt. 2) udrustet, klædt, og so búnir ganga teir í høggar hallir inn. 3) prydet, smykket, gull og búgvið belti; búgvín klæði, pragtfulde Klæder. 4) moden (om levende Væsener, almindeligst om Fugleunger: flyvefærdig), moden (om Frugt, jf. staðin). 5) som har i Sinde, agtende. — hann sat í búnum talvi, han sad midt i Tavlsplet; hon er búgvín at hvíla, hun er nær ved at gøre Barsel; tað er búgvið við, det er uden Tvívil saaledes.

buka [būka] v. (að) banke, slaa stærkt, gøre myg, prygle, b. jarn; b. fisk, banke Tørfisk til Spisning.

bukk [boʰk] n. (s; pl. ds.) Buk, Bøjning; leypa b., springe Buk.

bukka [boʰka] f. (u; ur) 1) Trækar, Botte. 2) Natpote. Jf. landbukka.

bukka [boʰka] v. (að) 1) bukke, bukke om, bukke sammen. 2) bukke, baje sig; segne, bukkaði niður til knæ.

bukkabjálvi [boʰkabjálvi] m. Bukkeham, Bukkeskindsvams.

bukkablað [boʰkablaə] n. Bitterkløver (menyanthes trifoliata).

bukka|horn [boʰkahədn] n. Bukkehorn. -klógv [-klægv] f. Bukkeklov.

bukkur [boʰkór] (s; ar) Buk, Gedebug.

bukla [būkla] f. (u; ur) Bugle, Indbøjning.

bukla [būkla] v. (að) slaa Bugle paa, gøre Indbøjning.

buklutur [būklótór] adj. buglet, forsynet med Bugle.

buksa [boksa] (u; ar) f. Bukse, Bukseben; mest i pl.: (einar) buksur, (et Par) Bukser.

búksjúka [būuʰkšūuʰka] f. Mavesygdom.

buksu|brók [boksóbrəuʰk] f. Bukseben. -kvarði [-kvæari] m. Bukselinning.

búksvangur [būuʰksvængör] adj. som har en slunken Mave.

bukt [bokt] f. (ar; ir) Bugt, Bugtning; Krumning, Fold. — liggja í buktini, være til Hinder for noget; hava buktina og báðar endarnar, raade vindskrenket.

bukta [bokta] v. (að) lægge i Bugter.

búkur [būuʰkór] m. (s; ar) 1) Bug, Mave. 2*) Legeme, Krop. — b. og bein, en Krops Kød- og Knokkelmasse.

búkutur [būuʰkótór] adj. som har stor Mave, buget.

bulatroyggja [būlatrádʰža] f. = þosatroyggja.

buldó [boldəuʰ] interj. bum!

buldra [boldra] v. (að) buldre, larme.

buldur [boldór] n. (s; pl. ds.) Bulder, Larm.

bulka [boʰlka] v. (að) henslænge, gøre (noget) hurtigt og daarligt, hann bulkaði hvört um annað, sum ein stappar kardús í pípu.

bulkutur [boʰlkótór] adj. som er daarligt, kluntet, udført.

bull [bodl] n. 1) Boblen, Syden, Kog. 2) utydelig el. uforstaaelig Tale; Pludren, Sludder.

bulla [bodla] v. (að) 1) boble, vælde op. 2) tale utydeligt el. uforstaaeligt; pludre, sludre.

bullur [bollór] m. (s; ar) Tyr.

bulur [būlór] *m.* (s; ar) 1) *Bul*, Træstamme. 2) *Krop*. 3) *Trøje* (*Uldtrøje*) uden *Ærmer*, *binda bul*.

bul'virki [bolvi'rtši] *n.* stor og klodset *Person*. -**virkisligur** [-vi'rtšislíór] *adj.* stor, tyk og klodset.

búmaður [búumævór] *m.* *Mand*, som *sídder i eget Bo*.

bumba [bomba] *f.* (u; ur) 1) *Tromme*. 2) *tykmavet Kvindfolk*.

bummull [bommodl] *f.* *Bomuld*.

bums [bo'ms] *n.* (s; pl. ds.) *Bump*, tungt *Fald*, *Plump*.

bumsa [bo'msa] *v.* (að) *bumpe*, *falde ned med et Bump*; *plumpe*.

búnaðarlamboð [búunavaramboð] *n. pl.* *Landbrugsredskaber*. -**ráðgevafi** [-ráððævari] *m.* *Landbrugskonsulent*. -**skúli** [-skúuh] *m.* *Landbrugsskole*.

búnaður [búunavór] *m.* (ar; ir) 1) *Udrustning*, *Bekledning*, *Dragt*, *Klædedragt*. Jf. *búni*. 2) *Hus el. Bo med alt tilhørende Inventar og tilliggende Jord*, *Husholdning*, *Gaard*. 3) — *landbúnaður*.

búnaður [búunavór] *part. præf. af búnastr*.

búnast [búunast] *v.* (að) *modnes*, *udvikles*, *kornið b. ekki*. — *búnaður*, *modnet*, *udviklet*; *flyvefærdig* (*om Fugleunger*). Jf. *búgvín*.

bundi [bondi] *n.* (s; pl. ds. el. r) *Bundt*, *Knippe Kornstraa*, *Kornneg*.

bundin [bondin] *part. præf. af binda*.

bunga [boŋga] *f.* (u; ur) *ophøjet Runding*, *Kugledannelse*.

búni [búuni] *m.* (a; ar) *Klædedragt*; *Ikklædning*.

***bunkabrún** [bo'ŋkabruun] *f.* *Dæksrand*, *det yderste af Skibsdækket*.

bunki [bo'ntši] *m.* (a; ar) 1) *Bunke*, *Dyng*. 2) *Ladning i de gamles Fartøjer*, *den midt i Fartøjet sammenstabilede Ladning*. 3*) *Dæk*, *Skibsdæk*, *gekk eftir bunka fram*; *stryka niður á bunka*, *stryge Sejlene*, *tage Sejlene ned*.

búnyttia [búuni'ta] *f.* (u; ur) *især*

i pl.: *búnyttur*, *Husgeraad*. -**pláss** [-pláss] *n.* *Boplads*.

buppa [bo'pa] *f.* (u; ur) = *boppa*.

búr [búur] *n.* (s; pl. ds.) *Bur*, *Madbur*, *Forraadsgemme*; *bróta b.*, *bryde ind i et Forraadsgemme for at stjæle*; *tikin á búri*, *grebet paa fersk Gerding i Færd med Indbrudstyveri*.

búrbiti [børbíti] *m.* *Bid Mad*, som *Ejeren af et Forraadsgemme giver den besøgende (LF)*.

burðamikil [búramitšil] *adj.* som *kan bære store Byrder* (*om Baade*) (LF).

burðarðrongur [búradrángór] *m.* *Bærer*, *Drager*. Jf. *klæðsekkdrongur*. -**týggj** [-tod'dž] *n. pl.* = *rossatýggj*.

burður [būrór] *m.* (ar; ir) 1) *Bæren*; *Byrde*. 2) *Fødsel*, *Byrd*. 3) (*om en nyfødt Skabning*, *f. Eks. et Lam*), *hatta er lítil (stórur) burður*. 4) (*om Strøm*) *b. av streymi*, *Strømdrag*, *Drift af Strøm*.

búreisingur [búurai'singór] *m.* (s; ar) *Mand*, som *sætter Bo*.

búrhundur [búurhondór] *m.* *Skarnsmenneske*, *Tyveknægt*. -**kattur** [bø'rka'tór] *m.* = *búrhundur*. -**kroppur** [bø'rkrá'ppór] *m.* = *búrhundur*.

burl [borl] *n.* (*i Udtr.*) *hurl um burl*, *hulter til bulter*.

búrmáltið [børmá'ltói] *f.* *vældigt*, *overdaadigt Maaltid*.

burnamannshalgi [bornama'ns-haldži] *f.* 28. *December*.

búrók [búuru'k] *f.* *en af Fugle bygget Afsats i et Fuglebjerger*.

burt [bo'rt] *adv.* = *burtur*.

búrtjóvur [bø'rtšəuór] *m.* *Tyv*, som „*bryder Bur*“ (*se búr*); *Tyveknægt*.

burtur [bo'rtór] *adv.* 1) *bort*, *af Sted*, *hen*; *fara b. í haga*, *drage af Sted ud i Udmarken*. 2) *borte*, *fraverende*; *henne*. — *stjala b. av e-m*, *stjæle*, *tage af noget*; *ekki verður dugandi maður*, *ið kallaður er b. úr ætt* (*Orðspr.*), *det bliver ikke nogen dygtig Mand* (*den Mand vanslægt*

ter), som ikke er opkaldt efter sin egen Slegt.

burtur|av [boʻrtóræavʰ] adv. 1) af, fra. 2) ganske og aldeles, een Gang for alle; ganga b., gaa uden Standsning el. skynde sig, gaa i en Fart; gera nakað b. el. burtur av sær, faa noget fra Haanden, gøre noget i en Fart. **-blíður** [boʻrtó(r)bloiðr] adj. 1) som er venlig udenfor sit Hus (LF). 2) ugæstfri. **-deyður** [boʻrtó(r)dæiðr] adj. hendøet, uddød. **-ferð** [boʻrtó(r)-feər] f. Bortrejse. **-gingin** [boʻrtó(r)-gĩndĩn] adj. omkommet paa Søen. Jf. ganga burtur. **-gloymdur** [boʻrtó(r)glāĩmdór] adj. fuldstændig glemt.

burturi [boʻrtóri] adv. borte, fraværende, henne. Jf. burtur 2).

burtur|kast [boʻrtó(r)kast] n. unyttig, overflødig Genstand. **-komin** [-koəmin] adj. bortkommet. **-koyrdur** [-kāĩrdór] adj. bortjaget. **-krógvður** [-krægvaðvðr] adj. skjult, gemt til Side. **-lagstur** [-lakstór] adj. som er løbet bort, som har skiftet Opholdssted (især om Husdyr, f. Eks. Hunde og Katte). **-leiga** [-laia] v. borleje. **-lopin** [-loəpin] adj. se leypa burtur. **-sagdur** [-sagdór] adj. forvist. **-skotin** [-skoətin] adj. forskudt, fortabt. **-staddur** [-staddór] adj. fraværende. **-úr** [boʻrtóruúr] adv. 1) ud af, bort fra; ud deraf (som Resultat), lítið verður b., der kommer lidet ud deraf. 2) (foran adj. og adv.) overvættet, ualmindelig, b. sterkur. **-vera** [-veəra] f. Fraværelse, Udeblivelse. **-vilstur** [-viʻlstór] adj. gaaet vild, fortabt.

busandi [būsandi] adj. fremstørmende.

búsetast [búuseəstast] v. (tt) sætte Bo, bosætte sig. — búsetstur, bosat.

busk [bosk] n. (s; pl. ds.) Smule, Gran; Stovgran.

búskapur [búuskæapór] m. (ar; ir) Husholdning.

***bussa** [bossa] f. (u; ur) Skib, Lastskib.

bust [bost] f. (ar; ir) 1) Børste

(paa Dyr), stift Haar. 2) Børste til at børste med.

busta [bosta] v. (að) børste, b. e-m, b. burtur av e-m.

bú|staður [búustæavðr] m. Bopæl, Bolig; taka upp bústað, tage Bopæl. **-stýriskona** [-stoiriskoəna] f. Husholderske.

butast [būtast] v. (að) slaas med Næverne (især i Spøg).

bútast [búuʻtast] v. (að) = butast.

býddi [boiddi] præet. sing. af búgva.

býður [boiðr] 2. el. 3. pers. sing. præet. af bjóða.

bygd [bigd] f. (ar; ir) Bygd, Flække; burtur á b. (landsbygd) el. á bygdini, (ude) paa Landet.

bygdar|drongur [bigdadráŋgðr] m. ungt Menneske fra Landet. **-fólk** [-föʻlk] n. Folk fra Landet; Folk fra samme Bygd. **-lag** [-læa] n. Bygdelag. **-maður** [-mæavðr] m. Mand fra Landet; Mand fra samme Bygd. **-mál** [-māal] n. Dialekt. **-siður** [-siðr] m. Bygdeskik. **-smoga** [-smoəva] f. Bygdesmøge. **-vegur** [-veavðr] m. Bygdevej, Vej mellem to Bygder.

bygg [bigg] n. Byg.

byggbreyð [bigbræi] n. Bygbrød.

byggilendi [bigʻdžĩləndi] n. Areal til Bebyggelse. **-meistari** [-maiʻstari] m. Bygmester.

bygging [bigʻdžĩŋg] f. (ar; ar) 1) Byggen, Opførelse af et Hus. 2) Bebyggelse, spec. Fuglenes Redebygning i Fuglebjergene, tað er góð b. í ár. 3) Yngletiden (om Søfugle) (LF).

byggja [bigʻdža] v. (gd) 1) bebygge, bebo. 2) bo. 3) bygge, opføre. — (spec. om Fugle) bygge Rede, have Tilhold; illa var bygt, der var daarlig Bebyggelse, d. v. s. faa Fugle, i Fuglebjerg.

býggja [boðʻdža] v. (að) b. um, bebude, gøre byvis Bud om (LF).

býggjur [boðʻdžðr] m. = býur.

bygg|korn [biʻkådn] n. Bygkorn.

-mjøl [bigmjøəl] n. Bygmel.

byggingur [bigningör] *m.* (s; ar) *Bygning, Hus.*

bylgja [bildža] *f.* (u; ur) *Bølge, Vove.*

bylgjast [bildžast] *v.* (gd) *bølge.*

bylgjugerð [bildžödžear] *f.* *Opstaaen af Bølger, Bølgedannelse.*

býlingur [boilingör] *m.* (s; ar) *bebygget Sted, Stad; almindeligst en Samling Huse, som udgør en særskilt Del af en Bygd.*

bylur [bilör] *m.* (s; ar) *stærkt Vindstød; byla millum, i de stille Mellemrum mellem Vindstødene.*

býr [boir] *3. pers. sing. præs. af búgva.*

býráð [boiråa] *n.* *Byraad.*

byrða [bira] *f.* (u; ur) = *byrði.*

byrðarleypur [biralæipör] *m.* *Løb, Løbfuld.*

byrði [biri] *f.* (ar; ar) *Byrde, Læs, Dragt, saa meget, som man kan bære paa een Gang; lítil b. er um langan veg tung, liden Byrde er tung, naar den skal bæres lang Vej.*

byrðumikil [birðmitšil] *adj.* *som kan bære en stor Byrde el. Last (LF).*

byrgi [birdži] *n.* (s; pl. ds. el. r) *omgærdet Plads, indhegnet Plads, særlig uden om en Faarefold, saa at Faarene ikke slipper ud.*

byrging [birdžing] *f.* (ar; ar) *Tillukkelse, Lukke, Indelukkelse; spec. det, hvormed man tillukker et gravet Hul ned til en Søfugls Rede for at hindre Vand i at trænge ind.*

byrgja [birdža] *v.* (gd) *tillukke, spærre, stenge. — b. gás, lukke en Gaas inde under Rugningen. — b. fyri, tilstoppe; forebygge. — b. ein inni, indespærre, indestænge en.*

byrja [birja] *v.* (að) *begynde; læt so orðum b., begyndte at tale saaledes. — hann byrjar luftina (el. hann byrjar seg) til óveður, det trækker op til Uvejr.*

byrjan [birjan] *f.* (ar; ir) *Begyndelse.*

byrsa [birsra] *f.* (u; ur) *Bøsse, Gevær.*

byrsu|brók [birsóbrœuk] *f.* *Kolbe (paa Bøsse). -kúla* [-kúula] *f.* *Geværkugle. -mál* [-māal] *n.* = *skotmál. -múli* [-múuli] *m.* *Bøssesunding. -pípa* [-poi'pa] *f.* *Geværløb. -skot* [-skoæt] *n.* *Bøsseskud.*

byrur [bīrör] *m.* (jar; ir) *Bør, spec. Medbør, Medvind; hann gav byr undir hann, han opmuntrede ham kraftigt (LF).*

býta [boi'ta] *v.* (tt) 1) *bytte, ombytte. 2) dele, udskifte; b. sundur, sønderdele, udskifte i flere Dele. 3) give i Bytte. — b. sín part burturav el. frá, tage sin Andel forlods.*

býti [boi'ti] *n.* (s; pl. ds. el. r) 1) *Bytte, Ombytning. 2) Deling, Udskifting. 3) Bytte, Rov. — vit eru bæði fyri einum býti, vi har begge ens Skæbne (LF).*

býtingur [boi'tingör] *m.* (s; ar) *Skifting, forbyttet Barn.*

býtisbarn [boi'tisbadn] *n.* *Skifting, forbyttet Barn; Skarnsmenneske (som Skældsord).*

bytta [bi'ta] *f.* (u; ur) *Botte, Spand.*

býttis|liga [boi'tislīa] *adv.* *dumt, taabeligt. -ligur* [-līör] *adj.* *dum, taabelig. -skapur* [-skapör] *m.* (ar) *Taabelighed, Daarskab.*

býttlinga [boi'tlia] *adv.* = *býttisliga. -ligur* [-lijör] *adj.* = *býttisligur.*

býttlingasöga [boi'tlingasœva] *f.* *Molbohistorie.*

býttlingur [boi'tlingör] *m.* (s; ar) *Tosse, Dumrian.*

býttur [boi'tör] *adj.* 1) *delt, byttet. 2) bortbyttet, omskiftet. 3) dum, taabelig.*

býur [boijör] *m.* (ar; ir) *By. Jf. býggjur. — bera boð i bý el. býggj, a) bære Bud i By, b) i spec. Bet.: „bære Bud i By“ = slippe med Livet, naa hjem i frelst Behold.*

bæði [bæaj] 1) *n. af báðir. 2) conj. bæði — og, baade — og.*

bænadiktsmessa [bæanadismæssa] *f.* 21. Marts.

bæriligur [bæarilīör] *adj.* *statelig*

af Udseende, statelig og med rank Holdning; klædelig.

bærligur [bærljör] adj. = bærligur.

bæsa [bæasa] v. (að) baase, sætte paa Baas; skjótt el. gott er ófóddum at bæsa, det er hurtigt (godt) at baase for ufødt Kvæg.

bævur [bæavör] n. Bævergejl, stærkt lugtende Materie, som Bæveren har i en Pose under Halen (benyttet i gamle Dage til at holde store Hvaler borte fra Baadene).

bævurgil [bæavördzil] n. = bævur.

bøðil [bøjil] m. (s; bøðlar) Bøddel, Skarpretter.

bøga [bøa, bøəva] f. (u; ur) Hun hos forskellige Fugle (især Svømmefugle).

bøgarður [bøægæarör] m. Gærde, som omgiver den opdyrkede Indmark el. Ejemmemark (bøur).

bøgi [bøjil] dat. sing. af bógvur.

bøk [bøk] pl. af bak.

bøkil [bøetšil] m. (s; bøkclar) Klump, uformeligt Stykke; Skyklump, bøkclar, klumpede Skyer.

bøkja [bøetša] v. (að) bødke.

bøkjari [bøetšari] m. (a; ar) Bødker.

bökkur¹ [böc'kór] m. (s; ar) Jordklump, Tue, spec. grønsværlædt Muldtue. Jf. moldbökkur.

bökkur² [böc'kór] m. (s; ar) Limurt (silene acaulis).

bøkla [bøkla] v. (að) klumpe, taarne sig sammen (om Skyer).

bøklutur [bøæklótör] adj. klumpet; bøkclut luft, Luft med klumpede Skyer.

bøksl [böksl] n. (s; pl. ds.) 1) Forluffe paa en Hval. 2) Dragen Fornes Vinger, uppi vóru hans bæði bøksl.

bøkul [bøkól] (s; bøkclar) m. = bøkil.

bøkur [bøkór] pl. af bók.

bøkutur [bøkótör] adj. (om Fugle) mørkefarvet paa Ryggen, bøkut gás.

bøla [bøəla] v. (ld) 1) lave Rede el. Leje. 2) varme, ruge, b. eggj-

unum (om Fugle). — bølast, faa Leje og Husly.

bøla|myrkur [bøəlamírkór] n. Bølgmørke. -**myrkur** [mírkór] adj. bølgmørk, tað er bølamyrkt.

-niða [-nija] f. = bølamyrkur, n.

bøli [bøəli] n. (s; pl. ds. el. r) Leje; Tilholdssted, især om vilde Dyr's Huler el. Fugles Reder.

bøllingur [böðlingör] m. (s; ar) halvoksen Torsk.

bøllur [böðlör] m. (s; ar) Bold, Kugle.

bøllutur [böðlótör] adj. 1) buttet, rund, kugleformet. 2) sammenviklet, sammenfiltret, i Urede.

bølmenni [bölmænni] n. Skurk.

bøl|myrkur [bölmírkór] n. = bølamyrkur, n. -**myrkur** [-mírkór] adj. = bølamyrkur, adj.

bøлта [böc'la] v. = bolta.

bøn¹ [bøən] f. (ar; ir) Bøn, Begering.

bøn² [bøən] f. (ar; ir) Bønne, Ært; spec. Kaffeønne.

bøna [bøəna] v. (að) bønfalde, b. ein.

bøna|bók [bøəna|bøc'k] f. Bønnebog.

-hald [bøn(a)hald] n. Andagt, Andagtsøvelse.

bønarfólk [bøəna(r)föc'lk] n. lejede Arbejdsfolk.

-maður [-mæavör] m. Daglejer. -**bræv** [-bræav] n. Bønskrift, Andragende.

-drottur [-drá'tör] m. den Herre, til hvem man beder, Gud.

-hald [bøənarhald] n. = bønahald.

-orð [bøənarør] n. Bejlen, Frieri; bera upp b., bejle, fri.

bøndur [böndör] pl. af bóndi.

bøn|hoyra [bøənháira] v. bønføre.

-hús [-húus] n. Bedehus. -**liga** [bönlia] adv. bønligt. -**ligur** [bönljör] adj. bønlig, bedende.

børa [bøəra] f. (u; ur) 1) Bærebør. 2) Baare, Ligbaare. Almindeligst i pl. börung; standa undir börung, ligge paa Ligbaare.

børka [böc'rka] f. (u; ur) Rod af Tormentilplanten (børkuvísa).

børkubóndi [bœrkøbõndi] *m.* Gøgeurt (*orchis maculatus*).

børkur [bœrkôr] *m.* 1) Bark, Træbark. 2) Hinde paa kogt Mælk o. lign.

børkuvísa [bœrkõvoi'sa] *f.* opret Tormentil (*potentilla erecta*).

børn [bõdn] *pl.* af barn.

børustong [bœaróstång] *f.* Baarestang.

bæss [böss] *n.* det at sammenlappe, flikke noget gammelt; noget gammelt (LF).

bæsssa [bösssa] *v.* (að) lappe, flikke, tømre, smede sammen (helst itubrudte Genstande).

bøta [bøeta] *v.* (tt) 1) forbedre, istandsætte, *b. el. b. um*; lappe, flikke. 2) helbrede, hjælpe. 3) bøde, betale Bod.

4) afbøde, parere. — *b.* aftur, raade Bod paa, erstatte, tað bætist ikki aftur; *b.* fyri nakað, bøde, undgælde for noget. Talemaade: tú mátti bött, det siger du ikke!

bøting [bøetng] *f.* (ar; ar) Reparation, Forbedring, *b. um* eitt.

bøtuflaki [bøetõflætši] *m.* (a; ar) (*i* Udr.) bera (*i*) bøtuflaka fyri ein, gøre Undskyldning for en, gaa i Forbøn for en.

bøtur [bøetôr] *pl.* af bót.

bøur [bøævôr] *m.* (gen. bœar el. biggjar; *pl.* bœir) Hjemmemark, Indmark, den opdyrkede og indhegnede Jord omkring en Gaard el. Bygd.

bøva [bøeva] *f.* (u; ur) = bøga.

D.

dáð [dåa] *f.* (ar; ir) Daad, Handling.

dadda [dadda] *f.* (u; ur) Barnepige, Amme, Opvarterske hos smaa Børn.

daddusonur [daddõsoenôr] *m.* Plejesøn hos dadda.

dáðfýsni [dåafoi'sni] *f. el. n.* Lyst til Daad, Handling. **-leysur** [-læi'sôr] *adj.* daadløs, uvirksom. **-ríkur** [-roi'kôr] *adj.* daadrig.

daga [dæa] *v.* (að) komme til Syne, vise sig i Omrids (med Luften som Baggrund), *d. upp í móti luftini.*

daga|munur [dæamünôr] *m.* Forskel (Forandring) fra Dag til Dag, tað sæst d. á e-m. **-skil** [-šil] *n.* Rede paa Ugens Dage, deres Tal og Orden, *vita d.*; ikki *vita d.*, a) ikke vide Rede paa Dagene, b) være ganske dum. **-tal** [-tæal] *n.* Dagétal, Antal Dage.

dag|bók [dagbœu'k] *f.* Dagbog. **-dvölja** [-dvölja] *f.* Tidsfordriv, Ting (Legetøj) til at fordrive Tiden med, Tankering; *spec. kunstigt udskaarne Træpinde til at sætte sammen og ad-*

skille igen; efter Svabo: Træpind med tre Huller og en med to Brikker behængt Snor, som indvikles og udløses gennem Hullerne. Jf. fimla. **-festa** [-fæsta, dæa-] *v.* datere.

dagga [dagga] *v.* (að) hænge og slænges, bevæges frem og tilbage, svinge, dingle (LF).

dag|langur [daglænggôr] *adj.* som varer hele Dagen. — (som adv.) **daglangt**, fra Morgen til Aften. **-liga** [-lia] *adv.* daglig; dags d., fra Dag til Dag. **-ligstova** [-hstoæva] *f.* Dagligstue. **-ligur** [-lijôr] *adj.* daglig. **-løn** [-løn] *f.* Dagløn. **-peningur** [-peæningôr, dæa-] *m.* Daggpenge, Diæter.

dags|arbeiði [daksarbæi] *n.* Dagsarbejde. **-brún** [-brúun] *f.* Dagens Frembrud, Daggrø.

dag|seta [dakseæta] *v.* 1) datere. Jf. dagfesta. 2) *i* Udr.: nú fer at d., nu begynder Mørket at falde paa; tað er dagsett, Dagslyset er borte af Himlen, der er indtraadt Mørke. **-setur** [-seætôr] *n.* Dagslysets Ophør, Mørkets Indtræden.

dagsglæma [daksglæama] *f.* Dag-skær, det første Dagslys. **-ljós** [-ljou^s] *n.* Dagslys, Lyset om Dagen. **-lýsi** [-loi^si] *n.* Dagslys; Tiden, hvori det er lyst; í d., medens det er lyst, inden Skumringen falder paa. **-løn** [-løen] *f.* = dagløn. **-skipan** [-šipan] *f.* Dagsorden.

dagstevndur [dakstævndór] *adj.* fastsat til en vis Dag; koma dagstevndan dag, komme paa en fastsat, bestemt Dag. **-stjórna** [-stjödna, -šödna] *f.* Morgenstjerne (Arkturus). **-stött** [-stö^t] *adv.* hver Dag, daglig.

dagur [dæavór] *m.* (dat. degi, gen. dags; pl. dagar, dat. dögum) 1) Dag; Dagstys; árla dags, tidlig paa Dagen; í dag, i Dag; ein dagin, en (el. anden) Dag, nú ein dagin, forleden Dag; á degi, om Dagen (som Modsætning til om Natten, á nátt); um dagin, om Dagen; við deginum, ved Daggrý; dag undan degi, Dag for Dag. 2) Tid (helst í pl. dagar): meðan Marjun var á dögum, medens M. levede; á dögum hansara, paa hans Tid; enn á dögum, endnu den Dag i Dag; nú á dögum, nu til Dags. — fyrsta dagin, en af de første Dage; í sín dag, i sin Levetid, i sit Liv; hetta verður dagur í viku, det bliver en usædvanlig Dag; koma fyrri ein dag, komme for en Dag, for Lyset. — pl. dagar (i Udtr.): taka dagar ímillum, tage Parti for (den ene af to stridende Parter). Jf. ódagar.

dái [dåaji] *m.* (a; ar) alm. Hanekro (galeopsis tetrahit).

dala [dæala] *v.* (að) dale, gaa ned.

dálari [dåalari] *m.* (a; ar) = dáli.

dalbúgvi [dalbúgvi] *m.* (a; ar) Dalbo.

dáli [dåali] *m.* (a; ar) Daler, Rigsdaler.

dálk [då^llk] *n.* Smuds, Søle.

dálka [då^lka] *v.* (að) søle, tilsmudse.

dálkaður [då^lkavór] *adj.* a) tilsmudset, b) = sjódálkaður.

dálkan [då^lkan] *f.* Tilsmudsning; spec. Overstækning, Gennemblødning, af

Søvand, ogsaa: Sørejse, hvorunder Fartøjet tager meget Vand over.

dalsbotnur [da^slsbåtnór] *m.* Dalbund.

dalur [dæalór] *m.* (s; ar el. ir) Dal.

dáma [dåama] *v.* (md el. að) (upers. med dat.) tækkes, behage; mær dām-ar hana væl, jeg synes godt om hende; tað dāmar mær ekki, jeg synes ikke derom.

dāmaður [dåamavór] *adj.* (i Udtr. som) skjúrtan er illa dāmað, Skjorten har et grimt Skær (Farveskær).

dámdur [dåamdór] *adj.* afholdt, væl el. illa d.

daml [daml] *n.* Plask, Plasken; sagte Bevægelse med Aarerne for at ro.

damla [damla] *v.* (að) plaske; ro sagte med Aarerne.

dámligur [dåmlijór] *adj.* takkelig; behagelig, tiltalende. — tað er ekki dāmligt, tá sólin skínur á morgni, det er ikke noget godt Tegn (om Vejret), naar Solen skinner om Morgen.

dammur [dammór] *m.* (s; ar) Dam.

Jf. hylur.

dampa [da^smpa] *v.* (að) stinke, sárinu d., líkið dampar.

dampari [da^smpari] *m.* (a; ar) Damp, Dampskib.

dampskip [da^smpšíp] *n.* Damp, Dampskib.

dampur¹ [da^smpór] *m.* Damp, Os, Lugt, Liglugt.

dampur² [da^smpór] *m.* Ende af en Line (LF).

dámur [dåamór] *m.* (behageligt) Udseende, Farve, Skær, spec. Hudfarve, Ansigtifarve, hava góðan (ringan) dām; missa dām sín, miste sin ægte Farve, miste sin sunde Hudfarve. Jf. dæmi.

dána [dåana] *v.* (að) daane, besvime.

danda [danda] *v.* (að) 1) gyng.

2) gaa i Tanker, ganga dandandi.

dándisligur [dåndisliór] *adj.* brav, retskaffen.

dáni [dåani] *m.* Under, hvad der opvækker Forundring: ei d. í, intet Under da (= ei undur í).

dani|maður [dæanimæavór] *m.*
Dannemand. -sveinur [-svainór] *m.*
Dannesvend.

dansa [da'nsa] *v.* (að) *danse.*

dansistova [da'nsistöva] *f.* *Dansestue.*

danskaskógvur [da'nskaskægvr] *m.*
Lædersko med Saal (egl. dansk Sko til Forskel fra de færøske Skindsko).

dansklæddur [da'nskladdór] *adj.*
í almindelig evropæisk Dragt (egl. „i danske Klæder“ til Forskel fra „i færøske Klæder“).

danskur [da'nskör] *adj.* (donsk, dansk [da'nsk, da'ŋkst]) *dansk;*
danskt klæðir, almindelig evropæisk Dragt (se dansklæddur).

dansur [da'nsór] *m.* (ar; ir) *Dans.*

dansustova [da'nsöstöva] *f.* =
dansistova.

dánur [dåanór] *adj.* *nogenlunde (tilfredsstillende); hann hefur verið ógvuliga sjúkur, men nú er hann so dánur el. nú livir hann so dánt, han har været meget syg, men nu har han det saa nogenlunde.*

dapur [dæapór] *adj.* (døpur, dapurt; *acc. m. dapran*)-1) *nedslaaet, sørgmodig, trist, dimmur er hesin dapri dagur niður í mold at fara. 2) (i Udtr.) duld eru døpur mein (om en Kvinde, som er frugt-sommelig). Jf. døpur. 3) tankefuld, uvis, tvivlraadig, vera í døprum huga (se døpurhugi).*

dapur|hugi [dæapórhūi] *m.* =
døpurhugi. -skygdur [dæapó(r)-šigdór] *adj.* *svagsynet, som ser bedst i Tasmørke; skeløjet.*

dára [dåara] *v.* (að) *daare, bedaare, forføre, d. ein.*

dára|lop [dåaraloöp] *n.* *Daarlighed, daarlig Gerning (LF). -verk* [-væ'rk] *n.* *Daareværk.*

dári [dåari] *m.* (a; ar) *Daare.*

darl [darl] *n.* (s; pl. ds.) *Vedhæng, Appendix (LF).*

darla [darla] *v.* (að) *hænge og dingle.*

darra [darra] *v.* (að) *hænge løselig ved og bevæges (LF).*

dárskapur [då'rs kæapór] *m.* (ar; ir) *Daarskab.*

darta [da'rt a] *v.* (að) 1*) *svinge frem og tilbage, svinge (Vaaben, Spyd, Økse), darta við øksi í hendi. 2) gaa uafsladelig, være i Bevægelse frem og tilbage, darta út, darta inn. 3) forrette et Arbejde i en Fart og for et Syns Skyld, pusle med noget for et Syns Skyld, d. við stokkum.*

darva [darva] *v.* (að) *hindre en i hans Bevægelser el. Gang, fortrædige, sinke, d. ein.*

dási [dåasi] *m.* (a; ar) *Praas (LF).*

dast [dast] *n.* (s) *Glansen af noget, det bedste el. den bedste Kraft af noget; dastið (tað besta dastið) er av honum, den egentlige Glans er gaaet af ham, den bedste Kraft har forladt ham; dastið er farið av klæðunum, Glansen er gaaet af Klæderne.*

datt [da't] 1. el. 3. pers. sing. præet. af detta.

dátt [då't] *adj. n.* (af et ubrugeligt *adj. dáu*) og *adv. heftigt, pludselig, hastigt, teir telva títt, teir telva dátt. — e-m verður dátt við, en rammes af en heftig og pludselig Sindsbevægelse; tá varð honum dátt við, da fik han en pludselig Forskrækkelse; varð honum dátt við dagin, han blev højst ubehageligt overrasket.*

dáttliga [då'tlia] *adv. pludselig.*

davasekkur [dæavasæ'kór] *m.* *Lomme, Taske (LF).*

degi [deəji] *dat. sing. af dagur.*

degna [dægna] *v.* (að) *blive Dag.*

degningsæl [dægningssæl] *n.* *Byge i Daggrý, Byge ved Dagens Frembrud.*

degningur [dægningór] *m.* (s; ar) *Dagning, Daggrý.*

degnur [dægnór] *m.* = *deknur.*

deiggj [dað'dž] *n.* *Dej.*

deigligur [dailiör] *adj. dejlig.*

deigna [daina] *v.* (að) *dejne, lægge Dej (LF).*

deigningartrog [dainingatroö] *n.* *Dejtrug (LF).*

deigur [daijór] *adj.* blød, skør (om Sværd), stungu aftur í slíðra tá brandin tann hin deiga.

deila [daila] *f.* (u; ur) *Trætte, Kiv, Strid.*

deila [daila] *v.* (ld) 1) dele, partere, dividere. 2) tvistes, skændes; skælde, bruge Mund; d. um nakað, skændes om noget; teir fóru at deila hvør við annan, de begyndte at skændes med hinanden. 3) skælde paa, udskælde, d. ein. — deilast, skændes, tvistes.

deilari [dailari] *m.* (a; ar) *Divisor.*

deild [daild] *f.* (ar; ir) *Del, Afdeling, afdelt Stykke, spec. Stykke Jord.*

deildstovnur [daildstávnór] *m.* *Dividend. -tal* [-tæal] *n.* *Kvotient.*

deiling [dailing] *f.* (ar; ar) *Deling, Division.*

deilingarmerki [dailinggarmæʁtʃi] *n.* *Divisionstegn.*

deilur [dailór] *m.* (s; ar) *Del.*

deingja [dańdʒa, dańʒa] *v.* (deingir, dongdi, dongdur) *dænge, slaa, banke.*

dekan [dekan] *m.* (i *Udtr.*) d. fari! *Pokker tage, Pokker staa i det!* hann er d. og illa farin, han er skam slemt medtaget.

dekansettur [deʁkansæʁtór] *adj.* (kun som *Udraab*) d.! *slemme Fyr! din Gæst!* dekansett! *for Pokker!*

dekin [deʁtʃin] *m.* (bestemt *Form*) *Fanden;* (kun i visse *Udtr.*): d. el. dekan fari, *Pokker tage, Pokker staa i det; dekans tíð, veður, Fandens Tid, Vejr; til dekans! for Fanden!*

dekk [dæʁk] *n.* (s; pl. ds.) *Dæk, Skibsdæk.*

dekkur [dæʁkór] *m.* (ar; ir) dekk.

deknur [dæknór] *m.* (s; ar) *Degn.*

demma [dæmma] *v.* (md el. að) 1) *dømme.* 2) ro op imod Strømmen for at holde Baaden paa samme Sted (under *Fiskeri*).

dentur [dæʁntór] *m.* *Flid, Interesse;* (i *Udtr.*) leggja dent á (nakað), lægge Vind paa, beflitte sig paa.

dergur [dærgór] *pl.* af dorg.

des [deəs] *f.* (ar; ir) *Høhæs, stor Høstak.*

desasneið [deəsasnai] *f.* (ar; ir) *Høstgilde ved Højbjergningen.*

desember [desæmʁbɪr] *m.* *December.*

destin [dæstin] *adj.* stolt, forvoven, pralende, brovtende (*LF*).

detta [dæʁta] *v.* (dettur; datt, dattu; dottin [dæʁtór; daʁt, doʁtó; dæʁtɪn]) *falde, styrte, dratte.* — dagur dettur av degi, en Dag gaar, en anden kommer. — d. á, bryde løs (om Storm, Uvejr, Snefog og desl.); aldur er dottin á hann, han er begyndt at se gammel ud; d. av, falde i Søvn p. G. af Beruselse; d. burtur, falde bort; d. niðurfyri, ikke blive til noget (om et Foretagende); d. oman, falde, styrte ned fra stejle Steder.

devul [deəvöl] *m.* (s; devlar) *Djævel.*

devulsettur [deəvólssæʁtór] *adj.* forbandet. **-skapur** [-skæapór] *m.* *Djævelskab.*

deyða [dæija] *v.* (að) *dræbe, aflive, d. ein.*

deyðaaks [dæijaaks] *n.* *tomt Aks.*

-dagur [-dæavór] *m.* *Dødsdag.* **-drukk-in** [-droʁtʃin] *adj.* *døddrukken.* **-gras** [-græas] *n.* *vissent Græs.* **-kav** [-kæav] *n.* *egl. dødelig Dykning (Svømmning), komin av deyðakavi, med Nød og næppe reddet fra at drukne.* **-kyrrur** [-tʃírrór] *adj.* — *deyðkyrrur.* **-mein** [-main] *n.* *dødeligt Men, dødbringende Skade.* **-rak** [-ræak] *n.* *den yderste Grad af Magerhed; soltna upp í d., afmagres i yderste Grad.* **-rak** [-ræak] *adj.* *overordentlig mager, skindmager.* **-sjúkur** [-sjúuʁkór] *adj.* *døds syg.* **-slættur** [-slaʁtór] *ganske stille, helt rolig (om Søen).* **-spakur** [-spæakór] *adj.* — *deyðspakur.* **-stillur** [-stídlór] *adj.* *helt stille.* **-strá** [-stráa] *n.* *Ligstraa.* **-stund** [-stond] *f.* *Dødsstund, Døds-time.* **-tak** [-tæak] *n.* *yderste Anspændelse af ens Kræfter.* **-vatn** [-vatn] *n.* *strømfri Sø.*

deyði [dæiji] *m.* (a; ar) *Død.* —

hann gekk við deyðanum í hondini el. hann bar deyðan uppi á sær, *han var dæðsmærket; nú er deyðin í durunum, nu er stor Nød til Stede; nu er Pokker løs, nu gik det hele i Stykker.*

deyðkyrrur [dæʰtʰirrør] *adj.* fullstændig rolig (*om Søen inde ved Kysten*).

deyðligur [dæðlijør] *adj.* sen, langsom; kedelig, aandsfortørende.

deyðlúgvður [dæihgvavør] *adj.* dødtræt. **-móður** [-mouør, dæm-] *adj.* dødtræt.

deyðningur [dæðningør] *m.* (s; ar) Dødning.

deyðræddur [dæiraddør] *adj.* overordentlig bange. **-seyðaær** [dæssæi(a)-ær] *f.* selvdødt Hunfaar. **-seyði** [dæssæi] *m.* (a; ar) selvdødt Faar. **-seyður** [dæssæiør] *m.* = deyðseyði. **-sjúk-ur** [dæssjúkør] *adj.* = deyðasjúkur. **-spakur** [dæsspækør] *adj.* overordentlig tam. **-stund** [dæistond] *f.* = deyðastund.

deyður [dæijør] *adj.* (deyð, deytt) død. **deymur** [dæimør] *m.* stærk Lugt (*af Spiritus, Kaffe og desl.*).

deysa [dæiʰsa] *v.* (að) dejse, falde ned.

deyvur [dæivør] *adj.* døv.

didda [didda] *f.* (u; ur) lille Pige, Søster (*som Kælenavn*).

diddarak [diddaræk] *n. el. adj.* = tussarak.

diddurak [diddøræk] *n. el. adj.* = tussarak.

diddur [diddør] *m.* Skindmagerhed (LF).

diddur [diddør] *adj.* overordentlig mager, skindmager (LF).

digagóður [dijagauør] *adj.* tyk, fed, saftig; digagóð mjólk, digagott smør, fed og kraftig Mælk, fedt Smør; digagott hoyggj, saftigt Hø.

digga [digga] *v.* (að) kilde (*i Barnesprog*).

digur [dijør] *m.* Tykhed (*om Vædsker*), tað er góður d. í mjólkini.

digur [dijør] *adj.* (*acc. m. digran*) 1)

tyk, svær, fyldig, fed. 2) tyk, fed (helst om Mælk), d. mjólk; saftig (jf. digagóður).

dik [dík] *n.* (s; pl. ds.) kraftigt Slag el. Stød; *Fart, Løb, tak eitt dik í!*

dika [dika] *v.* (að) 1) slaa stærkt, d. á (— díkja). 2) komme løbende med *Fart*.

díki [doiʰtʰi] *n.* (s; pl. ds. el. r) Mudderpøl, Sump, Morads.

díkja [doiʰtʰa] *v.* (kt) slaa (*hamre*) af alle Kræfter, slaa løs, prygle, Jákup díkir á ryssuna.

díli [doil] *n.* (s; pl. ds. el. r) Plet i Skind (LF).

dilkadagur [dílʰkadævør] *m.* Navn paa visse Højtidsdage i Aaret, paa hvilke man faar særlige Retter. Jf. dilkur.

dilkur [dílʰkør] *m.* (s; ar) en el. anden Højtidsret (*især af Lam*) paa enkelte særlige Dage. Jf. dilkadagur. **dilutur** [doilótør] *adj.* plettet.

dimbildagavika [dumbildæavika] *f.* = dymbildagavika.

dimma [dímma] *v.* (md) 1) gøre mørk. 2) (*upers.*) mørknes, blive mørkt; (*pers.*) blive mørk, gøtur tóku at dimma.

dimmalætting [dimmalaʰtʰng] *f.* (ar; ar) Daggrý, Dagens Frembrud.

dimmláur [dímbláavør] *adj.* mørkeblaa.

dimmi [dímmi] *n.* 1) Mørke; dimmið lættir (av), det dages. 2) Midnat om Sommeren, den mørkeste Del af Natten om Sommeren. Jf. hádimmi.

dimmilundi [dímmlondi] *m.* Lunde, der fanges om Aftenen.

dimming [dímming] *f.* (ar; ar) Skumring.

dimmléittur [dímleiʰtør] *adj.* mørkeladen. **-ligur** [-lijør] *adj.* noget mørk. **-littur** [-liʰtør] *adj.* mørk af Farve. **-móreyður** [-márræiør] *adj.* mørkerødbrun. **-reyður** [-ræiør] *adj.* mørkerød.

dimmur [dím-mør] *adj.* mørk, dunkel.

dimmvæðraður [dím-vægravør] *adj.*

dimmviðraður. -viðraður
[-vigravór] adj. mörk el. taaget i
Vejet.

dingla [dɪŋgla] v. (að) dingle.

dintil [dɪˈntɪl] m. — dyntil.

dirðil [dɪrɪl] m. (s; dirðlar) 1) kort
Hale, Faarehale. 2) Mæhæ, sløvt, vilje-
løst Menneske.

dirla [dɪrla] v. (að) — darla.

dirva [dɪrva] v. (vd) tilskynde; sætte
Mod i, gøre djærv, hesin sami
búni brandur dirvir meg til
vígga (LF).

dirvi [dɪrvi] f. el. n. (s) Djærvhed,
Dristighed, Mod.

dirvisliga [dɪrvislia] adv. dristigt,
kækt. -ligur [-lɪør] adj. dristig, kæk.

-mikil [-mɪtʃɪl] adj. dristig, modig.

diskur [dɪskør] m. (s; ar) Fad,
Disk; betri eru smáir fiskar
enn tómir diskar (Ordspr.).

dism [dɪsm] n. Støv, Fnug.

disma [dɪsma] v. (að) støve, falde
ned i smaa Dele (LF).

ditta [dɪˈta] v. (tt) tilbyde sig el.
vove at gøre noget, man ikke er i Stand
til (LF), d. sær til; d. sær aft-
ur, vove sig en anden Gang (LF).

dittin [dɪˈtɪn] adj. forvoven, som
vover over Evne; forhippet.

djarvur [dʃarvør] adj. (djærv, djarvt)
djærv, dristig, modig.

djevul [dʒævól] m. (s; djevlar)
Djævel.

djevulsettur [dʒævólsæˈtør] adj.
besat af Djævelen.

djór [dʒør] n. (s; pl. ds.) Dyr;
ogaa om Mennesker i nedsettende Bet.:
Dyr, Drog.

djóra|frøði [dʒórafrøði] f. Zoologi.
-lækni [-lakni] m. Dyrlege. -veiði
[-vaiji] f. Jagt paa (vilde) Dyr.

djúp [dʒúup] n. (s; pl. ds.) Dyb.

djúplendur [dʒúuplændør, dʒøp-]
adj. som har dyb Jord (om Jordstræk-
ning, Mark, Ager); hvor djúplent
er, hvor der er dyb Jord.

djúpshædd [dʒøpshadd] f. en Længde
paa 60 à 80 Favne (om en Fiskeline);

en Fiskeline, som er en djúpshædd
lang. Jf. dýpshædd.

djúpur [dʒúupør] adj. dyb.

djörv [dʒörv] f. sing. el. n. pl. af
djarvur.

doddafimmur [dåddafimmør] m. (s;
ar) Snuden af en færøsk Sko, Taaspids
(LF).

doddur [dåddør] m. (s; ar) Tot,
Haartop, spec. langt Pandehaar el. For-
haar (paa Mandfolk).

doktari [dåktari] m. (a; ar) Doktor,
Læge.

dólgligur [döˈlslijør] adj. trolldagtig,
andre Mennesker ulig (LF).

dólgur [dölgør] m. (s; ar) sløvt,
klodset Menneske; Dumrian.

dómadagur [dømadæavør] m.
Dommedag.

dómari [døumari] m. (a; ar) Dommer.

dóm|kirkja [døumtʃiˈrtʃa] f. Dom-
kirke. -stólur [-støulør] m. Domstol.

dóms|vald [døumsvald] n. dømmende
Magt. -veldi [-vældi] n. = dóms-
vald.

dómur [døumør] m. (s; ar) 1) Dom,
Meningsudtalelse. 2) Dom, Kendelse.
3) Domstol, Ret.

dongdi [dångdi] præt. sing. af
deingja.

dópur [døuˈpør] m. (s; ar) Daab.

dorg [dårg] f. (gen. dorgar el.
dargar; pl. dorgir el. dergur) Medesnor.

dós [døuˈs] f. (ar; ir) Daase.

dósin [døuˈsɪn] adj. døsig.

dossa [dåssa] v. (að) gøre vaad,
fugtig (f. Eks. om Klæder).

dossutur [dåssótør] adj. vaad, fug-
tig (om Klæder).

dóttin [dåˈtɪn] part. præt. af detta.

dóttir [döˈtɪr] f. (cobl. dóttur;
pl. døtur) Datter.

dóttur|maður [döˈtø(r)mæavør] m.
Dattermand, Svigersøn. -sonur [-soenør]
m. Dattersøn.

dövin [døvɪn] adj. 1) mat, sløv,
dorsk, doven. 2) som har tabt sin Smag,
doven, kraftløs. 3) fugtig (f. Eks. om
Hø, Tobak o. lign.).

dovis/liga [doəvislīa] *adv.* dovent, mat, sløvt. **-ligur** [līør] *adj.* doven, mat, sløv.

dovna [dåvna] *v.* (að) 1) blive mat, sløves, dovene. 2) tabe sin Smag, blive kraftløs, dovene.

doya [dåija] *v.* (dd) ophede noget over en jævn Ild uden at lade det komme i Kog; d. sveita, opvarme Blod over Ilden til en vis Varmegrad, saa at det kan spises; d. tógv, varme Garn i Vanddamp.

doyða [dåija] *v.* (dd) døde, dræbe.

doyðin [dåijm] (*i* Udtr.): leggja d. á, anstrenge sig af alle Kræfter.

doyggja [dåd'dža] *v.* (doyr; doyði; doyð [dåir; dåiji; dåij]) dø; d. út, uddø, spec. om Personer, der henlever deres sidste Tid hos andre (uden for deres Fødehjem).

doypa [dåi'pa] *v.* (pt.) døde.

doypari [dåi'pari] *m.* (a; ar) Døber.

doyr [dåir] 3. pers. sing. præs. af doyggja.

doyva [dåiva] *v.* (vd) 1) døde, sløve, afstumpe, d. vápn, svørð. 2) sløve, dysse, neddysse, ogsaa: d. niður. 3) gøre døv. 4) tæmme, tvinge. 5) dyppe, stikke ned i Vand. (jf. dýva), d. niður í vatn; d. niður á nakað, presse noget ned, trykke paa noget.

drabb [drabb] *n.* noget urolig Sø, smaa, ikke brydende, Bølger inde ved Land.

drabba [drabba] *v.* (að) være urolig (om Søen).

drabbatur [drabbótør] *adj.* lidt urolig, som giver noget Stænk (om Søen).

drag [dræa] *n.* (s; pl. ds. el. drøg) 1) Drag, Langdrag. 2) Fald paa Sejlfaldline. — tað kom í d., det kom til at trække i Langdrag.

draga [dræa] *v.* (dregur; dró, drógu; drigið el. dragið [dreəvør; drəu, drəuó; drīji, dræaji] 1) drage, trække, slæbe; d. svørð, drage sit Sværd; d. anda, drage Aande; d. sátu, udtrække det løse Hø af Ydersiden paa en Høstak (for at give den Form, Snit),

sátan var drigin uttan; spec. trække Bjergfugle, Lunder, ud af deres Huler, d. lunda. 2) overtrække, beklæde, Hjørdis gongur at kistuni, sum øll var í gulli drigin (indfattet i Guld). 3) tegne, male. 4) (upers.) drive (om Skyerne); tað dregur, Skyerne driver; tað dró ekki skýggj fyrri sól, ikke en Sky formørkede Solen (trak op foran Solen); hann dregur (aftur) á luftina, det trækker op til Uvejr. 5) trække ud, trække i Langdrag; d. upp á málið, trække paa Ordene, tale langsomt. — d. bát, trække en Baad op af el. ned i Søen; d. fisk, trække Fisk op af Søen (fiske med Haandsnøre); d. hoyggj, hente Høfoder (egl. udtrække Høet af en Høstak); d. hýr á seg, blive melankolsk, tungsindig; d. eina línu, staa enige, staa sammen. — d. á bæði, være tvivlraadig; d. at, nærme sig, stunde til, tað dregur at tí myrka æli; d. av, gaa over, drive over; d. frá, trække fra, subtrahere; alt dró megin frá honum, alt forlod Kræfterne ham; d. fram, trække frem, fremhæve; d. saman, trække sammen, samle; d. sundur, fjernes fra hinanden; tað dregur saman (sundur) millum teirra, de nærmer (fjerner) sig hinanden, Afstanden bliver mindre (større) imellem dem (f. Eks. om to, som løber); d. undan, undslaa sig; leve Vinteren over (helst om Faar); overstaa en farlig Sygdom; d. seg undan, undslaa sig (= d. undan); d. (inn) undir seg, tilvende sig, bemægtige sig; d. út, trække ud, trække i Langdrag. — dragast, hann dróst undan, han undslog sig.

dragari [dræari] *m.* (a; ar) Drager.

dragna [dragna] *v.* (að) 1) forlænges ved Udstrækning, løsne, give efter, gaa op (om Reb, Tov). 2) begynde at blive bedre (efter svær Sygdom, haabeløs Tilstand), ogsaa: begynde at vokse. — d. aftur el. d. frá, sakke bag-

ud; d. eftir, løsnes, glide ud; d. úr, gaa ud, gaa løs.

dragsa [drassa] v. (að) bære paa noget tungt, slæbe.

dragukista [dræavótšista] f. Dragkiste, Kommode.

drakk [dra'k] 1. el. 3. pers. sing. præt. af drekka.

drál [dráal] n. (s; pl. ds.) 1) Sendrægtighed, Nølen. 2) sendrægtig, nølevorn Person.

drála [dráala] v. (að) trække Tiden ud, nøle.

drálin [dráahn] adj. nølende.

drálutur [dráalótór] adj. — drálin.

dralvi [dralvi] m. (a; ar) Mælk, tætnet ved paasat Løbe (kveikamagi), og som ophedes, til Osten skilles ud fra Vallen; ostet Mælk.

dramblátur [drambláatór] adj. hovmodig, overmodig, opblest. **-læti** [-læati] n. Hovmod, Overmod.

drambsligur [dra'msliör] adj. hovmodig, overmodig.

drammur [drammör] m. (s; ar) Dram.

drangi [drændži] m. (a; ar) drangur.

drangsi [dræ'ngsi] m. (a; ar) lille drangur.

drangur [drængör] m. (s; ar) smal og høj, helst enkeltstaaende, Klippe i Søen tæt ved Land.

dráp [dråap] n. (s; pl. ds.) Drab; Slagt.

drap [dræap] 1. el. 3. pers. sing. præt. af drepa.

drápa [dráapa] f. (u; ur) Drapa.

drápilegur [dráapiliör] adj. dræbende, dødelig, drápileg sjúka.

drápsþvalur [drápskvælör] m. den Del af en dræbt Hvalflok (grind), som Folk udenfor Distriktet (grindadistrikt) faar, naar de deltager i Drabet. **-maður** [-mæavör] m. Morder. **-neyt** [-næi't] n. Slagtekvæg.

drassa [drassa] v. = dragsa.

dratl [dratl] n. (s; pl. ds.) 1) klodset, sen Adfærd. 2) klodset, sendrægtig Person.

dratla [dratla] v. (að) gaa sendrægtigt og slæbende; komme drattende bagefter.

dráttarflak [drá'tarflæk] n. Stykke af Helleflynder, som tilfalder Fangeren. **-maður** [-mæavör] m. en af de Mænd, som firer Fuglefængereren ned i Bjergline og trækker ham og hans Fangst op igen. **-tíð** [-toi] f. den Tid (sidste Halvdel af Maj Maaned), da man trækker Bjergfugle (især Lunden) ud af deres Huler.

dráttarflak [drá'traflæk] n. = dráttarflak. **-lundi** [-londi] m. Lunde, der er fanget ved dráttur (se dette Ord). **-maður** [-mæavör] m. dráttarmaður.

dráttur [drá'tör] m. (gen. dráttar el. dráttar; pl. dráttir el. dráttir) 1) Handlingen at drage, trække, Dragning, Trækning, spec. Handlingen at trække Baaden i og op fra Søen. 2) det Sted paa Strandbredden, hvorover Baaden drages. 3) Handlingen at trække Bjergfugle (Lunder) ud af deres Huler. 4) den Tid (sidste Halvdel af Maj Maaned), da man trækker Bjergfugle (især Lunden) ud af deres Huler. 5) Vindens Træk i Skyerne, Skyernes Dri-ven for Vinden (jf. skýdráttur). 6) Langdrag, Opsættelse, tað kom dráttur á, det kom til at trække i Langdrag. 7) Spot, Finte, Skose; draga e-m dráttir, give en Skoser. 8) Uenighed.

drav [dræav] n. (s) 1) Affald, Mask, spec. Affald ved Brygning. 2) Øl af tyndeste Sort.

dravin [dræavin] adj. fugtig.

dravlorikutur [dravla'rkötör] adj. plump, kejtet. **-síður** [drafoiör] adj. gennemblødt af Regn, med Klæderne hængende langt ned om sig. **-vátur** [-våatör] adj. gennemblødt. **-veður** [-veavör] n. fugtigt Vejr.

dregil [dreajil] m. (s; dreglar) 1) Strimmel, smalt Baand. 2) Stribe (paa en Fugls Hals). 3) lang og smal Ting.

dregur [dreavör] 2. el. 3. pers. sing. præs. af draga.

dreingiliga [drańdzilja] *adv.* tappert, modigt, kækt. **-ligur** [-liór] *adj.* tapper, modig, kæk.

dreingir [drańdzir] *pl.* af drongur.

dreingjalbarn [drańdzabarn] *n.* Drengbarn. **-rippa** [-ri'pa] *f.* Pige, der holder meget af unge Mænds Selskab. **-sporl** [-spárl] *n.* de yderste smaa Rygled af en Helleflynder, tilligemed Fiskene paa samme; det runde Ben, hvortil Halefinnerne af en Helleflynder er føjede (LF). **-veldi** [-vældi] *n.* Kæmpestyrke, Kæmpeskare, mægtigt Kæmpefølge.

dreit [drai't] 1. *el.* 3. *pers. sing.* præt. af drita.

dreiv [draiv] 1. *el.* 3. *pers. sing.* præt. af driva.

dreiva [draiva] *v.* (að) 1) hilde, fange i Snare, indvikle; kvikur sum dreivaður hani, hurtig som en hildet Hane (Hane, bundet om Benene), om en, som er meget sen, naar han vil skynde sig stærkt. 2) gaa, som man var hildet, gaa skrævende. 3) tale forvirret Tøj.

dreki [dreætzi] *m.* (a; ar) 1) Drage. 2) Drageskib, Krigsskib.

drekka [dræ'ka] *n. indecl.* Drikke, Drik.

drekka [dræ'ka] *v.* (drekku; drakk, drukku; drukkin [dræ'kór; dra'k, dro'kó; dro'tšin]) 1) drikke. 2) fejre ved Drik, d. brúðleyp, d. jól, holde (fejre) Bryllup, Jul. 3) drikke, være drikfældig. — báturin drekkur, Baaden tager Sø ind over Rælingen; d. í seg, opsuge, absorbere. — (overf.) hann man fara at d. tað uppáttur, han kommer nok til at undgælde for sin Handling.

drekkaþogur [dræ'kalævór] *m.* spirituose Drikke. **-munur** [-monnór] *m.* Taar (f. Eks. Kaffe).

drekkingarvatn [dræ'tšingarvatn] *n.* Drikkevand.

***drekkja** [dræ'tša] *f.* (u) Drikkelag.

drepa [dreapa] *v.* (drepur; drap, drópu *el.* drupu; dripin [dreapór;

dræap, dræ'pó, drúpó; dripin]) 1) *egl.* bringe noget ud af sin Stilling *el.* Tilstand ind i en anden; skyde *el.* stikke noget et Sted hen, støde; hann drap fingurinn niður í sjógvin, han stak Fingeren ned i Søen; d. niður í vatn, dyppe, stikke ned i Vand; d. á nakað, støde paa noget, berøre noget; d. burtur úr e-m, vaske noget ud (jf. droypa og drýpa); at hoyggið ekki skuldi verða dripið av vætuni, at Høet ikke skulde blive gennemtrængt af Regnen; d. (nakað) av munninum, lade noget slippe ud af Munden, lade et Ord undslippe sig; tað hvørki drepur ella dettur úr honum, han er fuldstændig tavs, siger ikke et Muk; tað drepur gott á hann, han er lykkelig. 2) røre sig (helst om Strømmen); tað drepur ekki, Strømmen er ganske stille, kan ogsaa betyde: der er ganske øde, tomt for Fisk (ikke en Fisk rører sig). 3) lække, dryppe. 4) dræbe, slagte; d. niður, dræbe, fælde (i Mængde). — d. upp, dyppe noget i Vand for at skylle det, vaske et Stykke Tøj; d. uppi, være Vindstille paa Lusiden af et Bjerg, Klippe o. s. v. (naar Vinden støder imod en Bjergside, kan Luften ikke komme frem; medens de øvre Luftlag stiger op over Bjerget, kan der være stille nede ved Jorden (Havet)).

drepsótt [dreapsót] *f.* Pest.

dreypur [dræijör] *m.* (s; ar) 1*) dødt Legeme, Lig. 2) Genfærd, Gen ganger. 3) = sjóðregil.

dreymmaður [dræmmaævór] *m.* Person (afdød *el.* levende), som viser sig for en i Drømme for at tilkende-give ukendte *el.* tilkommende Ting.

dreymur [dræimór] *m.* (s; ar) Drøm. — vakna við kaldan dreym, faa uforventet Øjnene op for en slem Situation; ofta er ljótur dreymur fyri lítlum (Orðspr.); ofte varslar en stýgg Drøm om en ringe Ting.

drift [drift] *f.* (ar; ir) Drift, Gang, Fart.

drifta [driʰta] v. (tt) *vippe op og ned, vippe (helst om Fugle); d. velinum, vippe med Halen; d. sær, brotve.*

driftingur [driʰtingʊr, driʰtingʊr] m. (s; ar) *Sving, Rystelse, Stød; pl. driftingar, svær Bølgegang, Oprør i Søen.*

drigin [driʰjm] part. præt. af draga.

drilur [droilʊr] m. = drýlur.

dripin [driʰpin] part. præt. af drepa.

drísla [droiʰsla, droiʰsla] v. (að) *være nølevorn, sendrægtig.*

dríslutur [droiʰslótʊr, droiʰslótʊr] adj. *nølevorn, sendrægtig.*

drísta [droiʰsta] v. (að) 1) *driste, fordriste sig.* 2) *d. uppá, d. seg á, stole paa, forlade sig paa, tú drístaði teg á brynjuna.*

***drístuliga** [droiʰstólīa] adv. *drístigt, kækt.*

drít [driʰt] n. (s) *Skarn, Hønseskarn (LF).*

dríta [droiʰta] v. (drítur el. drítir; dreit el. drítti, dritu el. dríttu; dritin el. dríttur [droiʰtʊr, droiʰtir; draiʰt, droiʰtti, drítʊ, droiʰttʊ; dritin, droiʰttʊr]) *kaste sit Skarn, gøre sit Behov (om Fugle), ringur er fuglur, í sítt reiður drítur (Ordspr.).*

drítta [driʰta] v. = drifta.

drív [driʰv] n. *fin Regn.*

dríva [droiva] v. (drívur; dreiv, drivu; drivin [droivʊr; draiv, drívʊ; drívm]) 1) *drive, føre af Sted med Fart, jage.* 2) *drive, slaa, støde (ind).* 3) *drive, nøde.* 4) *drive paa noget, paa Udførelsen af noget, d. upp á nak-að.* 5) *drive styre.* 6) *føres af Sted med Fart, flyge; blóðið dreiv í ský, Blodet stod højt op mod Sky; blóðið dreiv í barmen niður, Blodet strømmede ned over Barmen; d. undan, vige hurtigt tilbage.* 7) *drive for Vind og Strøm.* 8) *drive, gaa ledig.* 9) *bedrive, d. h. or. — d. á, anspænde sine Kræfter; sætte Fart paa, anspore.*

drjúgvur [driʰgvʊr] adj. = drúgvur.

drjúpa [drúuʰpa] v. = drúpa.

dró [drou] 1. el. 3. pers. sing. præt. af draga.

drógu [drouʊ] præt. pl. af draga.

drongur [drångʊr] m. (dat. dreingi, gen. dreingjar el. drongs; pl. dreingir) 1*) *brav el. tapper Mand, Kæmpe.* 2) *Karl, Ungkarl (ugift, i Modsætning til maður).* 3) *Tjener, Tjenestekarl.* 4) *Dreng.* 5) *Knægt (i Kortspil).*

dropi [droəpi] m. (a; ar) *Draabe.*

drópu [drouʰpʊ] præt. pl. af drepa.

***drós¹** [drouʰs] f. el. n. *Kvinde, Mø.*

***drós²** [drouʰs] n. *Skare, Følge.*

drottin [dráʰtin] m. (s; drottnar) *drottur.*

drottning [dráʰtning] f. (ar; ar) *Dronning.*

drottningar [dráʰtninganavn] n. *Dronningenavn. -ringur* [-ringʊr] m. *Dronningering.*

drottur [dráʰtʊr] m. (s; ir el. ar) *Drot, Hersker; Gud, Vorherre.*

droyma [draiʰma] v. (md) *drømme, eg el. meg droymdi; Áslakur droymdi dreyrnar.*

droymari [draiʰmari] m. (a; ar) *Drømmer.*

droypa [draiʰpa] v. (pt) 1) *stænke (egl. lade dryppe); kúgvín droypir el. tað droypir úr kúnni, Køen malker ganske lidt, giver nogle Stænk fra sig; standa og d., være meget længe om en Ting.* 2) *d. burtur úr e-m = drepa burtur úr e-m; d. niður í vatn = drepa niður í vatn (se drepa).* 3) *ved Sammenblanding med drýpa (drúpa): boje, lude, sænke; d. niður hævdi(ð), hænge med Hovedet, sænke Hovedet; nu alm. om en, der er meget søvrig, d. hævdið.*

droyri [draiʰri] m. (a; ar) *Blod af Saar, Blod.*

drúgførur [drøfførʊr] adj. *sendrægtig, langsom til at komme.*

drúgván [driʰgván] adv. *næsten vist, næsten sikkert.*

drúgvast [driʰgvast] adv. sup. 1) *for største Delen.* 2) *saa godt som,*

næsten, helst. 3) næsten vist, næsten sikkert (jf. drúgvan).

drúgvur [drɪgvør] adj. (drúgv, drúgt) drøj, som indeholder el. forslaar meget; som varer længe, holder længe ved, -drúgt er tað, ið drýpur (Ordspr.)

drukkin [droʔtʃɪn] adj. drukken, beruset.

drukkinskapur [droʔtʃɪnskæpør] m. Drukkenskab.

drukna [drokna] v. (að) drukne. — klúkarnir vóru druknaðir av regninum, Høknipperne var fuldstændig gennemblødt af Regnen.

drukku [droʔkó] præet. pl. af drekka.

drumbur [drombør] m. (s; ar) den sidste i Raden; sendrægtig Person.

drumbutur [drombótør] adj. sendrægtig.

drunn [hvíti] [droʔŋkvoiʔti] m. Stormsval (procellaria pelagica). **-skeki** [droʔnʃeətʃi] m. den Uld, som sidder tilbage paa Faarets Rumpe, naar den øvrige er afrykket (LF).

drunnur [dronnør] m. (s; ar) Rumpestykke med Halen paa af et Kreatur.

drunsla [droʔnsla] v. (að) være sendrægtig, komme bagefter.

drunslutur [droʔnslótør] adj. sendrægtig.

drúpa [drúʔpa] v. dryppe, kun brugt i Formen drýpur (præs. sing. 3. pers.), sum droyrin drýpur á snjó; drúgt er tað, ið drýpur (Ordspr.), drøjt er (længe forslaar) det, som drypper.

drupu [drúpó] præet. pl. af drepa.

drýggja [drodʔdʒa] v. (að) gøre drøj, faa noget til at forslaa bedre, være sparsommelig med noget, d. sær nakað.

drykkjuhús [driʔtʃóhúus] n. Drikkehus. **-kar** [-kæar] n. Drikkekar. **-lag** [-læa] n. Drikkelag. **-maður** [-mæavør] m. Dranker. **-offur** [-áför] n. Drikoffer. **-skál** [-skáal] f. Drikkeskaal.

-steyp [-stæiʔp] n. Drikkebæger. **-stova** [-stoəva] f. Drikkehus, Drikkestue.

-veitsla [-vaiʔsla] f. Drikkegilde.

drykkur [driʔkør] m. (jar; ir) Drik.

drýl [biti] [droilbíti] m. Stykke, Bid af drýlur. **-endi** [-ændi] n. Stump, Endestykke af drýlur.

drýlur [droilør] m. (s; ar) cylinderformet, usyret Brød, bagt i Emmer.

drymbingur [drumbingør] m. (s; ar) en stor Hund (LF).

drynj [drɪnj] n. svagt og langtrukket Brøl.

drynja [drɪnja] v. (að) give en svag og langtrukket Lyd, brøle svagt og langtrukket.

drýpa¹ [droiʔpa] v. (pt) d. niður í vatn og d. burturúr, se droypa 2) og drepa 1).

drýpa² [droiʔpa] v. (pt) bøje, lude, sænke; d. hævur niður, hænge med Hovedet, sænke Hovedet (drýpa for drúpa).

drypp [driʔp] n. (s; pl. ds.) Dryp.

dryppa [driʔpa] v. (að) dryppe.

dryppur [driʔpør] m. (s; ar) Dryp, Draabe, lille Drik.

drýsla [droiʔsla] v. (að) = drisla.

drýslutur [droiʔslótør] adj. = drislutur.

drýsta [droiʔsta] v. = drísta.

drýstuliga [droiʔstóli] adv. dristuliga.

drøg [drøe] pl. af drag.

dubba [dobba] v. (að) udstyre, beklæde, udruste, Geyti læt tá d. seg; d. út = dubba; d. seg inn, pakke sig ind, indhyle sig.

***dubla** [dobla] f. (u; ur) Kugle, Knap til Smykke; dublur hanga við stengur, Prydelserne hænger paa Stængerne (Sværdene?); eller maaske: Boble, Skumboble; dublur hanga við stengur, Skumboblerne hænger ved Hestenes Bidsler (?).

duffa [doffa] v. (að) gyng, vippe (om et Fartøj).

duga [dūa] v. (dugir, dugdi, dugt el. dugað) due, kunne, være nyttig, være

dygtig; nytte, tjene, hjælpe; barnið dugir hvørki at ljúgva ella loyna (Ordspr.).

dugandi [dūandi] *adj.* 1) *dygtig, flink, rask; ekki verður dugandi maður, ið nevndur (kallaður) er burtur úr ætt (Ordspr.), det bliver ikke nogen dygtig Mand (den Mand vanslegter), som ikke er opkaldt efter sin egen Slægt.* 2) *nyttig.*

dúgilliga [dūulia] *adv.* **dúg-**
liga. **-ligur** [-liör] *adj.* **dúgligur**.
dugiligur [dūliör] *adj.* **dúg-**
ligur.

dúgilliga [dūulia] *adv.* *dygtigt; flittigt, til Gavn, i rigeligt Maal.* **-ligur** [-lijör] *adj.* *duelig, dygtig, flittig, rask.*

dúglugur [dūulövor] *adj.* = **dúg-**
ligur.

dugna [dūna, dogna] *v.* (að) *hjælpe, d. e-m.*

dugnaður [dūnavör, dognavör] *m.* *Hjælp, Understøttelse, Tjeneste, veita e-m dugnað. Jf. dugni.*

dugnaligur [dūnaliör, dogna-] *adj.* *flink, omhyggelig, paapasselig.*

dugna maður [dūnamæavör] *m.* *dygtig Mand.* **-skapur** [-skæapör] *m.* *Dygtighed.*

dugni [dūni] *m.* (a) 1) *Duelighed.* 2) *dugnaður.*

dúguilliga [dūuölia] *adv.* = **dúg-**
liga. **-ligur** [-liör] *adj.* = **dúg-**
ligur.

duguligur [dūöliör] *adj.* = **dúg-**
ligur.

dugur [dūör] *m.* 1) *Dygtighed, Kraft, Evne.* 2) *Gavn, Nytte.*

dúgva [digva] *f.* (u; ur) *Due.*

dúgvuhol [digv(ö)hoel] *n.* =
dúvuhol.

dúka [dūu'ka] *v.* (að) *dække, duge, d. borð. — seglið dúkar, Sejlet bugner.*

duka [dūka] *v.* (að) *hamre løs paa, banke.*

dukka [do'ka] *f.* (u; ur) *Dukke.*

dukku/didda [do'kóid'da] *f.* *Dukke (nedsettende om en ubetydelig Kvinde).*

-lappi [-la'pi] *m.* *Tøjlap, tjenlig til Dukkeklæder.*

dúkur [dūu'kór] *m.* (s; ar) 1) *Dug, Klæde, Stykke vævet Tøj; Sejldug, Borddug. 2*) Sejlr.*

dularfullur [dūlarfodlör] *adj.* *hemmelighedsfuld, mystisk.*

duld [döld] *f.* (ar) *Skjul, Løn, Løndom.*

duldarfullur [doldarfodlör] *adj.* =
dularfullur.

duldi [doldi] *præt. sing. af dylja.*

duli [dūli] *m.* (a) *Sanseløshed, dybe Tanker, ganga í dula.*

dullast [dodlast] *v.* (að) *formindskes, hensvinde, d. burtur (LF).*

dulsmál [do'lsmaál] *n.* *Hemmelighed.*

dulur [dūlör] *m.* (s) *noget dulgt el. skjult, Hemmelighed.*

dulur [dūlör] *adj.* *sanselos, sløv, döv.*

dumba [domba] *f.* (u; ur) *Støv, som fremkommer ved Korntærskning, fint, i Luften svævende, Kornaffald (Avner) under el. efter Korntærskning; navnlig tørre Emter (Avner, Akseskæg).*

dumba [domba] *v.* (að) *(i Ultr.) hann dumbar luftina, Luften bliver stærkt diset.*

dumbur [dombör] *adj.* *stum, dövstum.*

dumbuskriði [domböskriji] *m.* *Klæ, foraarsaget af dumba.*

dumbutur [dombötör] *adj.* *opfyldt af dumba; dumbut luft, stærkt diset Luft.*

dummur [dommör] *adj.* =
dumbur.

dumpa [do'mpa] *v.* (að) *gøre noget paa Lykke og Fromme (LF).*

dums [do'ms] *n.* (s; pl. ds.) *tungt Stød el. Fald, Dump.*

dumsa [do'msa] *v.* (að) *bumpe, dumpe, falde med et Bump.*

dun [dūn] *n.* (s) *Døn, Larm.*

dún [dūun] *n.* (s) *Dun.*

duna [dūna] *v.* (að) *dønne, drøne, bruse, suse.*

dunau [dūnan] *f.* (ar) *Drønen, Lar-men, Brusen.*

dúnast [dúunast] *v.* (að) *faa Dun (LF).*

dundi [dondi] *præt. sing. af dynja.*

dundra [dondra] *v.* (að) *dundre, buldre.*

dundur [dondör] *m.* (urs) *Kæfert, Beruselse.*

dundur [dondör] *n.* (s) *Dundren, Bulder.*

dúnfök [dúunfoæk] *n.* *Fnug (LF).*

dunga|kavi [dongakæavi] *m.* *tyk, tæt og dyb Sne (LF).* **-rok** [-roæk] *n.* *meget tykt Snefog.*

dungi [doñdži] *m.* (a; ar) *Dynge, Hob.*

duni [dūni] *m.* (a) — *dun.*

dunk [doˈŋk] *n.* (s; pl. ds.) *Dunk, dumpt lydende Slæg.*

dunka [doˈŋka] *v.* (að) *dunke, banke, frembringe en dump Lyd.*

dunna [donna] *f.* (u; ur) (*tam*) *And (anas domestica).*

dunnu|ber [donnóbeær] *n.* *Mosebær (vaccinium uliginosum).* **-steggi** [-stædˈdži] *m.* *Andrik.* **-ungi** [donnoñdži] *m.* *Ælling.*

dupla [dopla] *f.* — *dubla.*

dupul [dūpól] *n.* (s; pl. ds.) *Bøje, Skibsbøje (LF).*

dupultur [dūpóltór] *adj.* *dobbelt.*

dúra [dúura] *v.* (að) *smaasove, slumre, sove let.*

dura|brik [dūrabroik] *f.* *lille, fast Siddeplads tæt ved Døren.* **-gekkur** [-džæˈkór] *m.* *Dørfals.* **-glopp** [-gláˈp] *n.* *den Aabning, som fremkommer, naar Døren staar paa Klem.* **-grind** [-grind] *f.* *Dørendfatning.* **-kelling** [-tšædɿŋg] *f.* *Kællingen ved Døren el. Døren selv (LF); d. blæsur ljósið út, Kællingen ved Døren blæser Lyset ud, d. v. s. Døren, som oplukkes, bevæger Luften saa meget, at Lyset i Nærheden af samme derved udslukkes (LF); kyssa d., staa nær ved en Dør, vende Ryggen mod samme og bøje sig saa meget bagover, at man kan kysse Døren (en Leg) (LF).* **-stavur** [-stæavˈór] *m.* *Dørstolpe.* **-træ** [-træa] *n.*

Dørræ. **-vaktari** [-vaktari] *m.* *Dørvogter.*

durum [dūrón] *dat. af dyr.*

dúrur [dúurór] *m.* (s; ar) *lille Slummer, Blund, Lur.*

durva [dorva] *v.* (að) *kæmpe med Sønnen, sidde og nikke med tillukkede Øjne; slumre. — d. á, være paa Nippet til at falde; d. við, være lige ved at segne om af et Slag el. et Hug.*

durvur [dorvór] *m.* *Slummer (LF).*

dusa [dūsa] *v.* (að) *d. sær, sysle, nusle med noget, som er en kært, more sig.*

dusm [dosm] *n.* *Støv.*

dust [dost] *n.* *Støv (især af Mel).*

duttu [doˈtò] *præt. pl. af detta.*

dúva [dúuva] *f.* (u; ur) = *dúgva.*

duvaligur [dūaliór] *adj.* *fugtig, dampfyldt, duvaligt veðurlag.*

duvaveður [dūvavevór] *n.* *fugtigt og taaget Vejr.*

dúvu|hol [dúu(vó)hoæl] *n.* *Duehul, det Sted, hvor Duen bygger sin Rede.*

-ungi [-oñdži] *m.* *Dueunge.*

dvaladrykkur [dvæaladríˈkór] *m.* *Dvaledik.*

dvaldi [dvaldi] *præt. sing. af dvölja.*

dvali [dvæal] *m.* (a; ar) *Dvale.*

dvína [dvoina] *v.* (nd el. að) *ophøre, lade af, give efter; d. undan e-m, vige for en.*

dvíning [dvoing] *f.* (ar) *Aftagen, Formindskelse. vera í d.*

dvöl [dvøæl] *n.* (s; pl. ds.) *Tøven, Dvælen, Ophold.*

dvölja [dvölja] *v.* (dvölur; dvaldi el. dvöldi, dvaldu el. dvöldu; dvalt el. dvølt) 1) *opholde, sinke.* 2) *forhale, opsætte.* 3) *dvæle, opholde sig; tove, nøle. — dvöljast = dvölja 3).*

dvörgabælti [dvörgabæˈlti] *n.*

Dvergebælte. **-brynja** [-brinja] *f.*

Dvergebrynje. **-herur** [-heorór] *m.*

Dvergehær. **-hetta** [-hæˈta] *f.* *Dvergehætte, usynliggørende Hat (LF).*

-höll [-hödl] *f.* *Dvergehal.* **-kransur** [-kraˈnsˈór] *m.* *Kreds af Dverge.*

-kvinna

[-kvinna] *f.* Dværgekvinde. **-mál** [-máal] *n.* 1) Dvärgemaal. 2) Ekko, Genlyd. *Jf.* bergmál. **-megin** [-meəjin] *n.* Dværgestyrke. **-moyggj** [-måd'dž] *f.* Dværge-mø. **-skógvur** [-skægvr] *m.* Dværge-skov. **-steinur** [-stainór] *m.* Dvärgesten. **-tól** [-toul] *n.* Dværgeværktøj. **-veldi** [-vældi] *n.* Dværgerige.

dvørgur [dvörgör] *m.* (s; ar) Dvärg.

dygd [dɪgd] *f.* (ar; ir) Dyd, god Egenskab.

dygdar [dɪgda(r)džaur] *n.* 1) udmærket godt Dyr. 2) et dydigt og godt Menneske (LF). **-góður** [-gouór] *adj.* af god Kvalitet, fortrinlig. **-hoyggj** [-håd'dž] *n.* udmærket godt Hø. **-kona** [-koəna] *f.* udmærket Kvinde. **-ljós** [-ljou's] *n.* Dydsmonster. **-maður** [-mæavór] *m.* retskaffen Mand.

dygdugur [dɪgdövör] *adj.* retskaffen, dydig.

dyggiliga [dɪd'džilja] *adv.* grundigt, fuldkomment, eftertrykkeligt.

dýggja [dod'dža] *v.* (að) 1) gøre noget pjaskvaadt. 2) (intr.) vatnið dýggjaði í skónum, Vandet skvulpede i Skoene.

dyggur [dɪggör] *adj.* 1) tro, trofast, paalidelig. 2) stærk, solid. 3) fast, eftertrykkelig. — (som *adv.*) dygt, i rigeligt Maal, bravt, til Gavn.

dyggst [dɪkst] *adv.* sup. d. í el. við, klods ved, tæt ved.

dyl [dɪl] *n.* (s; pl. ds.) = dylhøvd.

dylhøvd [dɪlhödd] *n.* Dosmer, Fæhoved. **-høfur** [-hævör] *n.* = dylhøvd.

dylja [dɪlja] *v.* (dylur [dɪlör]; duldi, duldu; duldur) dølge, skjule; d. fyri e-m, dølge noget; d. nakað inni, fordølge noget, holde (noget) skjult.

dylla [dɪdla] *f.* (u; ur) Botte, Mælkebøtte, Spand af Træ.

dylhøvd [dɪlhödd] *n.* = dylhøvd.

dymbildagavika [dɪmbildæavika] *f.* den stille Uge, Passionsuge.

dýna [doina] *f.* (u; ur) Dyne.

dýna [doina] *v.* (að) fjerne Dunene af en plukket Fugl, d. fugl.

dyngjumosi [dɪndžomoəsi] *m.* Graamos (grimmia hypnoides).

dynja [dɪnja] *v.* (dynur [dɪnör]; dundi, dundu; dunt) 1) dønne, drøne, dundre. 2) styrte frem med Larm og Voldsomhed; sejle frem under Døn og Brag, tå skeiðir dynja í.

dýntil [dɪ'ntil] *m.* (s; dyntlar) (kort) Hale, Faarehale; Bagdel.

dyntla [dɪ'ntla] *v.* (að) sjokke bagefter, komme drattende bagefter.

dýnuver [doinöveər] *n.* Dynevaar.

dýpa [doi'pa] *v.* (pt) gøre dybere, uddybe. — dýpast, blive dybere.

dýpd [doibd] *f.* (ar; ir) Dybde.

dýpi [doi'pi] *n.* (s; pl. ds. el. r) Dybde, Dyb.

dypp [dɪ'p] *n.* (s; pl. ds.) Dyppelse.

dyppa [dɪ'pa] *v.* (að) dyppe.

dýpshædd [doi'pshædd] *f.* = dýpshædd.

dýr [dɪr] *f.* pl. (dat. durum, gen. dura) 1) Dør, Døraabning. 2) Forstue. — á d., til Dørs; út fyri d., udenfor (Døren). *Jf.* hurð.

dýr [doir] *n.* (s; pl. ds.) Dyr. *Jf.* djór.

dýrabarur [doirabæarör] *adj.* dyrebar.

dýrabiði [dagsskeið] [doirabíðakskai] *n.* Tidspunktet omkring „Store Bededag“ (dýri bíðidagur). **-dagur** [-dæavör] *m.* se bíðidagur.

dýradoyð [doiradái] *interj.* Gudsød!

dýrd [doi'rd] *f.* (ar; ir) 1) Herlighed. 2) særdeles stille og godt Vejr paa Søen, udmærket rolig Sø; tað er d. í sjónum, Søen er ganske rolig.

dýrdar [gripur] [doi'rdargripör] *m.* Klenodie. **-lutur** [-lütör] *m.* herlig Genstand, Klenodie. **-ríkur** [-roi'kór] *adj.* herlig. **-sjógvur** [-šægvr] *m.* særdeles stille og godt Vejr paa Søen, udmærket rolig Sø. *Jf.* dýrd. **-veður** [-veävör] *n.* udmærket godt Vejr.

dýrdleiki [doi'rdlai'tši] *m.* Herlighed.

dyrging [dɪrdžɪŋg] *f.* (ar; ar) det at dyrgja.

dyrgja [dirdža] v. (gd) fiske med Medestang fra roende Baad ved at trække Stangen frem og tilbage i Vandet.

dýr|goldin [doirgáldin] adj. dyrt betalt. **-gripur** [-grípör] m. Kostbarhed, Klenodie.

dýrka [doi'rka] v. (að) 1) gøre dyrere, fordyre; blive dyrere. 2) dyrke, tilbede, ære, d. Gud.

dyrka [di'rka] v. (að) 1) dyrke (Jorden). 2) = dýrka 2).

dýrkan [doi'rkan] f. (ar; ir) 1) Fordyrelse. 2) Dyrkelse, Tilbedelse, Forherligelse.

dyrkan [di'rkan] f. (ar; ir) 1) Dyrkning. 2) = dýrkan 2).

dýrkari [doi'rkari] m. (a; ar) Dyrker, Tilbeder.

dýrki|jörð [di'rtsijør] f. opdyrkelig Jord. **-lendi** [-lændi] n. opdyrkelig Jordstrækning.

dýr|meta [doirmeæta] v. herliggøre. **-metin** [-meätin] adj. = dýrmettur. **-mettur** [-mæ'tör] adj. dyrebar, kostbar. **-mætur** [-mæatör] adj. dyrebar, kostbar; herliggjort. **-tið** [doi'rtoi] f. Dyrtid.

dýrur [doi'rör] adj. 1) dyr, kostbar; leggja e-m nakað dýrt við, forsikre en noget højt og helligt, under Ed. 2) dyrebar, herlig; tá bliknaðu dreingir dýrir, da blegtede de herlige Kæmper. 3) hellig; dýri biðidagur, Store Bededag; svörja dýrt, sværge højt og helligt. — í ein dýran hast, i største Hast; dýrasta orkan, den største Kraftanspændelse; hann gekk undan teimum tað dýrasta, ið hann orkaði, han søgte at slippe fra dem ved at gaa saa hurtigt, som han formaaede.

***dysjadólgur** [disjadölgör] m. Høj-trold, Gravhøjsbeoer.

dyst [dist] f. (ar; ir) Dyst.

dystaleikur [distalai'kór] m. Dystløb (en Leg), renna dystaleik.

dællur [dædlör] adj. = dælur.

dælur [dæalör] adj. tilgængelig, fortrolig, behagelig, mest brugt i n. dælt:

gera sær dælt við ein, stille sig paa en fortrolig Fod med en, være fri og utvungen overfor en; tað er ikki dælt at koma í holt við hann el. hann er ikki dælur at koma í holt við, det er ikke behageligt (ikke nogen let Sag) at komme i Kast med ham; dælt er manni vit-andi orð (Ordspr.), den forstandige Mand fatter let en Tale.

dæmdur [dæmdör] adj. af en vis Hudfarve (Teint); væl el. illa d., have en smuk el. styg Teint.

dæmi [dæami] n. (s; pl. ds. el. r) (behageligt) Udseende, Farve; spec. Hudfarve, Ansigtsteint. Jf. dāmur.

dögg [dögg] f. (ar) Dug, Fugtighed.

döglungur [döghngör] m. (s; ar) 1) Næbhval. 2) enøjet Person.

dögum [döuvón] dat. pl. af dagur.

dögurða|mal [döuvóramaal] n. den Tid, paa hvilken man spiser Middag, ogsaa: Middagsmaaltid, hvad der spises til et Middagsmaaltid. **-matur** [-mæatör] m. Mad til Middagsmaaltid. **-pottur** [-pá'tör] m. Gryde, hvori Middagsmaden bliver kogt. **-tið** [-toi] f. Tiden, paa hvilken man spiser Middag.

dögurði [döuvóri] n. (acc. dögurða el. dögurð; pl. dögurðar) Middagsmaaltid, Middagsmad.

dökkast [dö'kast] v. (að) blive mørk; sløves (om Synet).

dökk|leittur [dö'klai'tör] adj. mørkladen. **-ormur** [-ärmör] m. Hudorm.

dökkur [dö'kór] adj. mat, dunkel, mørk.

döll [dödl] f. (ar; ir) lille Lerkar, (hjemmegjort) Kar af brændt Blaaler; nu ofte anvendt i det haanlige Udtr.: hatta er tann döllin, ið er! dels a) om en Gryde, som er sen til at koge, dels b) om en daarlig og klodset Ting el. Person.

döllur [dödlör] m. (s; ar) = döll.

dölskur [dö'lskór] adj. dvask, sløv, ligegyldig.

döma [döøma] v. (md) 1) dømme, afsige en Dom. 2) tildømme, d. e-m til; fradømme, d. e-m frá. 3) bedømme.

dömi [døəmi] *n.* (s; *pl. ds. el. r.*) 1) *Eksempel.* 2*) (*mærkelig*) *Begivenhed*; tað merkir dömi stór, det betyder, varslar om, store *Begivenheder*; fornar kempur av Noregi, sum dömini (*Hændelser, Æventyr*) hava stór. 3*) *Beretning, Fortælling*; so sigist í dömum frá, saa fortæles i gamle *Sagn el. Kvad.*

døpul [døəpøl] *adj.* = **døpur.**

døpur [døəpør] 1) *adj.* = **dapur** 2) og 3); dult er døpurt mein; vera í døprum huga, se **døpurhugi.** 2) *f. sing. el. n. pl. af dapur.*

døpurhugi [døəpørhū] *m.* 1) *Mismodighed.* 2) *tankefuld Uvished, Trivl-raadighed*; vera (ganga) í døpurhuga, være *trivlraadig.*

døttur [døʔtør] *m.* (ar; ir) 1) *Fald (LF).* 2) *sammenrynknet og tilbundet Hul el. Rift paa Skind el. Tøj, som da ligner en Knast el. Knude (LF); binda døtt, sammentrække et Skind for at stoppe et Hul paa samme (LF).* 3) *lille klumpet Byrde.*

døtur [døətør] *pl. af døttir.*

døv [døəv] *f. Kryds, Bagkrop, Bagdel, hestarnir fullu aftur um döv.*

E.

edikur [eədikør] *m.* (s) *Eddike.*

***edilingur** [eəðilɪŋgør] *m.* (s; ar) *Ædling, ædelbaaren Mand, Adelsmand.*

***eðilingur** [eəðilɪŋgør] *m.* = ***edilingur.**

edilsteinur [eəðilstainør] *m.* *Ædelsten.*

eðilsteinur [eəðilstainør] *m.* — **edilsteinur.**

edrúur [eəðrúuør] *adj.* *ædru.*

efstur [æfstør] *adj. sup.* 1) *øverst.* Jf. *ovastur.* 2*) *sidst, yderst, nú er komið at efstu stund; á efstu, til sidst.*

eftir [æʔtʏr] 1) *præp. A)* med *acc.*, a) *efter (ens Død el. Bortgang), tilbage efter, som Efterladenskab efter, hvad havi eg í bótur tikið e. sæla faðir mín? hon sprakk av harmi e. hann; ogsaa med dat., leggja e. sær, legge tilbage efter sig, glemme at tage med sig. b)* *efter (i Tid), senere end; efter (bagefter) i Rækken, dag e. annan; hann kongin e. reið. c)* *af, ved (om Op-hav, Forfatterskab). B)* med *dat. a)* *efter (om Bevægelse, Retning); fylgja e. e-m, følge efter en; snarlíga*

tað e. honum leið, hurtigt tilbage-lagde han Vejen; e. hævðinum, paa Hovedet; e. liðini, sidelængs. b) *langs (hen) ad, over, ofte i Forbindelse med adv. som: aftur, fram, inn, niður, upp, út og andre, for at betegne Retningen, Ólavur ríður e. björgunum fram; út e. gólv-inum, ud over Gulvet. c)* *efter (for at finde, træffe, hente, faa o. lign.), fara, hyggja, leingjast, trákkast o. s. v. e. e-m. d)* *efter, i Overensstemmelse med, e. mínum ráðum; tað fór e. vón. e)* *i Løbet af (om Tiden), e. e-m kvöldi. 2)* *adv., ein fyrri, annar e., den ene efter den anden; dagin e., den næste Dag; árið e., Aaret efter.*

eftiransan [æʔtraˈnsan] *f.* *Paa-passelighed. -ansin* [-aˈnsin] *adj.* *paa-passelig. -ansur* [-aˈnsør] *m.* *Opsyn, Kontrol; Opsigt. -bátur* [-báatør] *m.* *Person, som sejles agterud af, som staar tilbage for en. -biti* [-bítu] *m.* *lækker Bid, som man gemmer til Slutningen af Maaltidet, átari goymir sær eftirbita (Ordspr.) -burður* [-būrør] *m.* *Efterbyrd. -dömi* [-døəmi]

n. Eksempel. **-farandi** [-fæarandi] *adj.* til at stole paa, paalidelig. **-fylgjandi** [-fildžandi] *adj.* følgende. **-komari** [-koəmari] *m.* Efterkommer. **-kanning** [-kanning] *f.* Undersøgelse. **-látur** [-låtör] *m.* Latter, som ikke kan standses; læa e. á seg, ikke kunne holde op med at le. **-leggin** [-læd'džin] *adj.* ivrig, ihærdig. **-leikur** [-lai'kór] *m.* Efterspil. **-líka** [-loi'ka] *v.* (med *dat.*) føje, gøre efter ens Vilje, give efter for, Símun eftirlíkaði honum nú; lata sær e., falde til Føje, give efter. **-lit** [-līt] *n.* Eftersyn, Tilsyn. **-litur** [-lītör] *m.* Efterfarve; Vand, hvori man allerede har farvet noget; den Farve, Tøjet faar ved Farvning deri. **-læti** [-læati] *n.* Føjelighed, Indrømmelse; geva e-m e., føje en, tilstaa en noget. **-løn** [-løn] *f.* Pension, Efterløn. **-maður** [-mæavör] *m.* Efterfølger, Efterkommer. **-mæli** [-mæah] *n.* Eftermæle; Efterskrift. **-ráð** [-ráa] *n.* Raad, som kommer for sent. **-síðan(i)** [-soijan(i)] *adv.* siden, senere. **-sitandi** [-sitandi] *adj.* efterladt (ved Dødsfald). **-skettin** [-šæ'tin] *adj.* agtpaagivende. **-skoðan** [-skōan] *f.* Eftersyn, Revision. **-snarur** [-snæarör] *adj.* snar bagefter, bagklog, betri er at vera fyrivarin enn e. (*Ordspr.*). **-spurdur** [-spordör] *adj.* adspurgt. **-spurn** [-sporn] *f.* Efterspørgsel. **-spurningur** [-sporningör] *m.* = eftirspurn. **-spæl** [-spæal] *n.* = eftirleikur. **-stjóri** [-šjuri] *m.* 1) Strop *el.* Tov til at drage noget op ad en brat Fjeldvæg *el.* over et Dyb med. 2) Tov, fastgjort til Bjergrinen (bjargalína), hvorved denne fra Land *el.* fra en Baad kan føres i forskellige Retninger. **-stöða** [-stōa] *f.* Rest; Restance. **-tekt** [-tækt] *f.* Opmærksomhed, Agtpaagivenhed. **-tið** [-toi] *f.* Eftertid. **-torv** [-tårv] *n.* Udskud af Tørvestakken, naar Torv bæres hjem fra Heden (*LF*). **-ynskjandi** [-i'nstšandi] *adj.* ønskeligt.

eg [eə] *pron. pers.* (*acc.* meg, *dat.*

mær, *gen.* mín; *pl. vit el.* (ældre) vær; *acc.* okkum *el.* (ældre) os, oss; *dat.* okkum *el.* (ældre) oss, osum; *gen.* okkara *el.* (ældre) osara) jeg.

egg [ægg] *f.* (jar; jar) 1) Æg, skarp Kant (paa skærende Redskaber). 2) Fjeldkam, Bjergkant, øverste Kant af en stejl Bjergvæg.

egg [ægg] *n.* (s; *pl. ds., dat.* eggjum, *gen.* eggja) Æg; verpa e., lægge Æg.

egg|böllur [ægbödlör] *m.* Æggestok (*LF*). **-fuglur** [-foglör] *m.* Fugle, som lægger Æg.

eggja [æd'dža] *v.* (að) 1) ægge, skærpe, e. knív. 2) med *acc.* (og *dat.*) ægge, ophidse, tilskynde, e. ein (einum) til nakað, ilt er honum at e.

eggja hvítaevni [æd'džakvoi'tævmi] *n.* Æggehvidestof. **-hvíti** [-kvoi'ti] *m.* Æggehvide. **-koppur** [-ká'pör] *m.* (hel) Æggeskal.

eggjan [æd'džan] *f.* (ar; ir) Æggen, Tilskyndelse, Opmuntring.

eggja prilla [æd'džapridla] *f.* se prilla. **-reyði** [-ræiji] *m.* Æggeblomme.

eggjartrom [æd'džatroəm] *f.* øverste Kant af en stejl Bjergvæg.

eggjaskal [æd'džaskæal] *n.* Æggeskal.

***eggjateinur** [æd'džatainör] *m.* Sværd.

eggjúkur [ægšju'kór] *adj.* 1) eggesyg, eggsjúk hōna. 2) meget forlegen for at faa noget fremført *el.* iværksat; ganga sum eggsjúk hōna, være meget forlegen for at gøre eller sige noget.

egin [eəjm] *adj.* 1) egen. 2) ejendommelig, sær.

egini [eəjmi] *n.* *pl.* (best. Form) spirende Ager *el.* Mark (*LF*).

eginkærleiki [eəjnkæarlai'tši] *m.* Egenkærlighed. **-liga** [-liā] *adv.* egentlig.

-skapur [-skæapör] *m.* Egenskab. **-vilji** [-vilji] *m.* Egenvilje.

egna [ægna] *v.* (nd) 1) sætte Maadning paa Fiskekrog, forsyne med Maadning. 2) drage en til sig ved Lokke-

mað, lokke, e. ein. 3) e. ein, give en en Smule at spise.

egning [ægning] *f.* (ar; ar) Handlingen at sætte Mading paa Fiskekrog.

ei [ai] *adv.* ej, ikke.

eið [ai] *n.* (s; pl. ds.) eiði.

eiðargerð [aijardžear] *f.* Edsafleggelse.

eiðasörur [aijasørór] *adj.* aldeles blottet *el.* lens; *alm.* i Udtr.: tað er (var) so eiðasört, at —, der er (var) ikke Antydning, ikke det fjerneste Tegn til, at —.

eiði [aij] *n.* (s; pl. ds. *el.* r) smal Strimmel Land mellem to Have, Isthmus, Landhals.

eiðisbakki [aijsbaʔtsi] *m.* stejl Bred paa en Landhals.

eiðsvorin [aisvoərni] *adj.* edsvoren.

eiður [aijór] *m.* (ar; ir) Ed.

eiga [aija] *v.* (eigur, (ældre) ár; átti, áttu; átt) 1) eje, have, besidde; e. við ognum, eje helt og holdent, med Hud og Haar. 2) have til Ægte. 3) avle, faa (Barn), e. barn. 4) have Rede og Æg, bygge paa et vist Sted (om Fugle). 5) have, i Udtr. som: e. at gera, have at gøre; e. eftir at ganga, have tilbage at gaa, o. lign. 6) (med *inf.*) have at, burde, skulle; hann, sum einki kann at loyna, eigur einki at vita (bør intet vide, fortjener intet at vide); ekki eigur at smíða nøgluna fyrr enn bátin, man skal ikke smede Bundproppen (i en Baad) før selve Baaden. — e. av sær, avle (Barn); e. saman, have noget at afgøre (have Mellemværende) med hinanden; e. orð *el.* orðum saman, tale sammen. — e. við ein, have Mellemværende med en, have at gøre med en. — e. sær stað, finde Sted. — nú eigur tú at leika, nu er det din Tur at trække (i Skakspil). — e. á, have til Gode, staa for Tur; e. (uppi) í, have Andel i; hann eigur einki í tí, det har han ikke nogen Del i.

eigari [aijari] *m.* (a; ar) = ánari.

eiggiligur [ad'džiliór] *adj.* = eigiligur.

eigiligur [aijiliór] *adj.* værd at eje, skøn, herlig.

eigindóms [fólk [aijindómsfö'lk] *n.* Ejendomsfolk. **-maður** [-mæavór] *m.* Ejendomsbesidder.

eigindómur [aijindóumór] *m.* Ejendom.

eik [ai'k] *f.* (ar; ir) Eg, Egetræ.

eiki [kelvi [ai'tšitsælvi] *n.* Egekvælv, Egestok. **-lund** [-lond] *f.* Egelund. **-rót** [-rou't] *f.* Egerod. **-stokkur** [-stá'kór] *m.* Bjælke af Egetræ. **-træ** [-træa] *n.* Egetræ.

eimast [aimast] *v.* (að) brænde uden at lue (LF).

eimíngur [aimiŋgór] *m.* (s; ar) svag Ild, optændt lille Baal; særlig om Ild i sodnhús (som et Slags Tabunavn).

eimur [aimór] *m.* (s) 1) (hed Damp) Varme af Gløder. 2) Emmer, glødende Aske.

ein [ain] *num. card., adj., pron. indef.* og ubest. Art. (ein, eitt) 1) *num. card.* een; een og samme; teir fóru allir ein veg, de drog alle een og samme Vej; tað er alt eitt, det er eet og det samme; alt fyri eitt, lige straks, paa Øjeblikket; í einum, uafbrudt, i eet væk, alt paa een Gang; eitt er (nú), for Eksempel, tag for Eksempel, mangt er gott á seyði, eitt er nú nakkaspikið. 2) *adj. ene, alene, sat í borgum ein.* 3) *pron. indef. en, nogen; man (som Subj.).* 4) *ubest. Art. en; ved Tidsangivelser tilføjes i visse Tilfælde den best. Art., ein dagin, en af de nærmest foregaaende Dage; nú eitt kvöldið, en af de sidste Aftener. — ein hesin, saadan en, ein henda feita livurin. — pl. einir, 1) eini tjúgu, en Snæs. 2) et Par, einar hosur, et Par Strømper. 3) (ved Talangivelser) omtrent, cirka, einir (einar, eini) tjúgu; einir fáir, nogle faa. 4) alene, for sig selv (om to *el.* flere), tveir einir, de to alene, blot to; tvey eini (om Mand*

og Kvinde). 5) *gen. pl. eina i Forb. med efterfølgende sup. a) aller-, kappin eina mesti, b) eina bestur, blandt de bedste, vel (maaske) bedst.*

eina [aina] 1) *adv. ene, alene, blot; i yderste Grad (i Udtr.): leggja sær e. við, anvende den yderste Flid, gøre sig den største Umage.* 2) *adj. ene, alene.*

einahandil [ainahandil] *m. Enehandel, Monopolhandel.*

einans [ainans] 1) *adj. een eneste, kun een, undertiden i Forb. med den best. Art., e. náttina; n. eittans, eittans havi eg vatnker drukkið.* 2) *adv. = eina.*

einari [ainari] *m. (a; ar) Ener.*

eina[ræði] [ainaræði] *n. Enevælde.*

-rættur [-raʰtór] *m. Eneret.*

einasta [ainasta] *adv. kun, blot.*

einastaðni [ainastaðni] *adv. etsteds.*

einasti [ainasti] *adj. eneste.*

einastur [ainastór] *adj. = einasti.*

eina[vald] [ainavald] *n. Enevælde, Eneherredømme. -valdskongur [-vals-kångör] *m. Enevoldskonge.**

ein[borin] [ainboarin] *adj. enbaaren, Guds einborni sonur. -búgví [-bigví] *m. Eneboer, Eremit. -býli [-boili] *n. enligt beliggende Gaard el. Hus, Enebolig; eingin metir e. (við tað), sum tað er vert, ingen skutter Ensomhed, som den fortjener det. -býlismaður [-boilismaævór] *m. Mand, som bor ene for sig selv el. paa et enligt Sted. -faldur [aiʰnfaldór] *adj. 1) enkelt, ikke sammensat. 2) simpel, enfoldig, ligefrem.*****

eingil [áándžil] *m. (s; einglar) Engel.*

eingilsk[dansur] [áándžilsdaʰnsór] *m. egl. engelsk Dans, europæisk Dans (i Modsætning til færøsk Dans). -maður [-mævór] *m. Englender.**

eingilskur [áándžilskór] *adj. engelsk. Jf. enskur.*

eingin [áándžin, áándžin] *pron. indef. (f. eingin, n. einki; acc. m. ongan, f. onga, n. einki; dat. m. og n. ongum, f. ongari; gen. n. einkis; pl. m. eingir, f.*

ongar, n. eingi; acc. m. og f. ongar, n. eingi; dat i alle Køn ongum) ingen (som subst. og adj.). — n. einki; fyri einki, a) gratis, b) til ingen Nytte, c) uden Grund; standa fyri einki, staa ledig, staa og drive; vera fyri einki, due til intet, intet formaa; vera fyri ongum = vera fyri einki; fara fyri einki, ødelægges, gaa tabt, gaa til Grunde; tað verður av ongum, det bliver der ikke noget af; til einkis, til ingen Nytte; forgæves; vera til einkis = vera fyri einki; gera tað til einkis, slaa op med en. — einki som adv. = ikki, sig mær einki tað..

eingir [áándžir] *pl. af ong.*

eingjargarður [áándža(r)gæarór] *m. = bøgårdur.*

einglabarn [ainglabadn] *n. Englebarn.*

einhvör [aínkvör, aiʰnkvör] *pron. indef. = onkur.*

einiber [aimibeær] *n. Enebær.*

einihandil [ainihandil] *m. = einahandil.*

eingingur [ainiggör] *m. (s) (i Udtr. som): einsamallur á einingi, ganske alene, mutters alene; einings einsamallur (i samme Bet.).*

einirættur [ainiraʰtór] *m. = einarættur.*

einkarbarn [aiʰŋkabadn] *n. se onkabarn.*

einkasonur [aiʰŋkasoənór] *m. se onkasonur.*

einkenniligur [aintšænniliör] *adj. ejendommelig, typisk.*

einki [áʰntši] *n. (s; pl. ds.) et Intet, hann er eitt e. (egl. n. af eingin).*

einkisverdur [áʰntšisværdór] *adj. uden Værdi, værdiløs.*

einkja [aʰntša] *f. (u; ur) Enke.*

einkju[maður] [aʰntšómævór] *m. Enkemand. -mannasorg [-mannasårg] *f. Enkemandssorg.**

einkróna [ainkróna] *f. (u; ur) Enkrone, Enkronestykke.*

einkultur [ai'ŋkóltór] *adj.* enkelt.

ein|leiki [ainlai'tši] *m.* Enhed, i einleika hins heilaga anda. **-liga** [-lia] *adv.* — einslígá. **-ligur** [-lijór] *adj.* = einsligur. **-listum** [-listón] *kun* i *Udtr.*: av e., efter alle Kunstens Regler. **-littur** [-h'tór] *adj.* ensfarvet. **-mánaður** [-máanavór] *m.* Maaned i den færøske Almanak, fra 25. Marts (mariumessa) til 25. April (markusarmessa). **-mánasól** [-máanasól] *f.* Maane (Nymaane) i Maaneden einmánaður. **-máni** [-máani] *m.* = einmánaður. **-mælt** [-ma'lt] *adv.* enstemmig. **-náttarsodnur** [ai-ná'tasádnór] *m.* det Korn, som ligger een Nat paa Korntørringslægterne for at tørres. **-oygdur** [-ágdór] *adj.* enøjet. **-røða** [-rōa] *f.* Entale, Monolog.

eins [ai'ns] 1) *adv.* ens, paa samme Maade. 2) *conj.* eins — og, ligesom. **einsamallur** [ai'nsamadlór] *adj.* (einsamøll, einsamalt) ene, alene, ensom.

einsháttaður [ai'ns'hátavór] *adj.* ensartet, paa samme Maade overalt.

ein|skefta [ai'n'sæfta] *f.* (u) Vadmel, vævet med et Skaft, hvad der væves med et Skaft (LF). **-skila** [-šila] *adv.* enestaaende, ualmindelig, e. vakur. **-skilamaður** [-šilamæavór] *m.* sjælden Mand, udmærket el. ypperlig Mand.

eins|liga [ai'nsliá] *adv.* enligt, ensomt. **-ligur** [-lijór] *adj.* enlig, ensom.

ein|staka [ai'nstæaka] *adv.* = ein-skila; e. góður, ualmindelig god. **-staklingur** [-stæaklingór] *m.* (s; ar) Enkeltperson, Individ. **-stakur** [-stæak-ór] *adj.* (einstøk, einstakt) enkelt, sørlig, enestaaende.

einsvegna [ai'nsvægna] *adv.* paa en el. anden Maade; tú hevur fjálgað (um hana) e., det er nok saa som saa, at du har sørget for hende.

ein|sína [ai'nsóina] *adv.* enestaaende, ualmindelig; e. vakur, ualmindelig smuk. **-sínamaður** [-soinamæavór] *m.* sjælden Mand, udmærket

el. ypperlig Mand. **-særi** [-sæari] *adv.* alene for sig selv, af sides; til Side, særskilt; hvør einsæri, hver for sig, hver enkelt. **-særis** [-sæaris] *adv.*

einsæri. **-sølumaður** [-søelómæavór] *m.* Eneforhandler. **-tak** [-tæk] *n.* Eksempplar. **-tal** [-tæal] *n.* 1) Samtale under fire Øjne. 2) Ental.

eintingum [ai'ntingón] i *Udtr.*: av sínum e., uopfordret, paa eget Initiativ.

einusinni [ainósinni] *adv.* engang (i fordoms Tid).

ein|valdsharri [ainvalsharri] *m.* Enevoldsherre. **-valdur** [-valdór] *adj.* enevældig, eneherkende. **-vera** [-veæra] *f.* Ensomhed. **-viggi** [-vod'dži] *n.* Tvekamp, Duel, sum í einum e. torir berjast við hann (LF).

eir [air] *n.* (s) Malm, Kobber.

eira¹ [aira] *v.* (rd) irre, ruste, potturin eirir.

eira² [aira] *v.* (rd) spare, skaane, e. e-m; tá var ikki at e., da var det ikke Tiden at gaa frem med Lempe (LF). — e. saman, passe sammen, komme ud af det med hinanden; e. við, synes godt om, komme vel til Rette med (LF), mær eirir væl við hann (LF).

eirdömi [airdøami] *n.* Kobber-rust. Ir.

eiriliga [airilía] *adv.* sagte, varsomt, med Lempe.

eirin [airin] *adj.* eftergivende, lemfældig.

eirindi [airindi] *n.* pl. Skaansel, Lemfældighed; við eirindum, med Lempe, skaansomt.

eiris|gras [airisgræas] *n.* Kokleare, Skeurt (cochlearia officinalis). **-hvonn** [-kvánn] *f.* (LF) = eirissýra.

eirisliga [airisliá] *adv.* = eiriliga. **eirissýra** [airisoira] *f.* Fjeldsyre (oxýria diggna).

eisini [aisini] *adv.* ogsaa, tillige, ligeledes.

eista [ai'sta] *n.* (a; eistu el. eistur) Testikel.

eistna|meltingur [ai^sstnamæ^sltingór] *m.* 1) *en, som har knuste Testikler (LF).* 2) *Lam, hvis Testikler man forðum knuste for at faa det des federe (LF).* **-skölpur** [-skö^olpór] *m.* *Pung (scrotum).*

eita [ai^sta] *v.* (eitur; æt, itu [æt, ító]; itið) *hedde, kaldes.*

eiti¹ [ai^sti] *n.* (s; pl. ds. el. r) = heiti¹.

eiti² [ai^sti] *n.* (s; pl. ds. el. r) 1) *Navn, Benævnelse.* 2) *en meget ringe Ting, et „Nul“; sita fyrir eitt e., sidde til ingen Nytte, som et Nul, være med for et Syns Skyld; tað er ekki e., det er noget, som kan forslaa; tað var ekki e. av pengum, det var en ordentlig Bunke Penge.*

eitil [ai^stil] *m.* (s; eitlar) *Kirtel (i Fedt, Kød o. s. v.), haard Knude, tað er eisini e. í válgara (Ordspr.)*

eitlaspik [ai^stlaspik] *n.* *Spæk med Kirtler i (LF).*

eitra [ai^stra] *v.* (að) *forgifte.*

eitrandi [ai^strandi] *adj.* *giftig.*

eitt [ai^st, ai^st] *n.* *af ein.*

eittoyra [ai^staira, ai^st] *n.* *Enøre.*

eitur [ai^stór] *n.* (s) *Edder, Gift.*

eitur|bland [ai^stórbland] *n.* *Edder-blanding, Gift.* **-blásin** [-bláasin] *adj.* *opsvulmet af Edder el. Gift.* **-blóð** [-blóu] *n.* *giftigt Blod.* **-fon** [-foən] *n.* *Spindelvæv.* **-kelda** [-tšælda] *f.* *Edder-kilde.* **-koppur** [-ká^opór] *m.* *Edderkop.* **-korn** [-kádn] *n.* *Edderkorn.* **-kynur** [-tšínór] *adj.* *giftholdig, giftig.* **-padda** [-padda] *f.* *giftig Padde, Øgle.*

ekka|leysur [æ^skalæi^ssór] *adj.* *uden Frygt, uden Bekymring.* **-móður** [-móuór] *adj.* *træt efter en kortvarig, men stærk Anstrengelse; aandeløs, forpuset.*

ekki [æ^stšl] *m.* (a) 1*) *Smerte, Sorg, Bekymring.* 2) *pludselig Ængstelse, smertelig Forskrækkelse; loypa ekka á ein, gøre en angst, forskrækket.*

ekla [ækla] *v.* (að) *udpine, gnie (LF); e. til, pine ud, udstykke for sparsomt, være alt for gnievorn (LF).*

ekrukúgv [ækrökúgv] *f.* 1) *Ko, som gaar paa Stub (LF).* 2) *en doven Fraadser (LF).*

eksibiti [æksibiti] *n.* *Træpind, hvor-med Børn leger (LF), spæla e. (LF).*

ekt [ækt] *kun i Forb. til ektar, til ekta, til Ægte.*

ekta|barn [æktabadn] *n.* *ægtefødt Barn.* **-felagi** [-feal(æ)aji] *m.* *Ægtefælle.* **-kona** [-koəna] *f.* *Ægtehustru.* **-maður** [-mæavór] *m.* *Ægtemand.*

ekur [ækör] 2. el. 3. pers. sing. præs. af aka.

elalítil [elaloi^stil] *adj.* *lille bitte.*

-pinkulítil [-pi^sŋkóloi^stil] *adj.* *bitte, bitte lille.* **-pinkutur** [-pi^sŋkótór] *adj.* = elapinkulítil.

elda [ælda] *v.* (að) *varme, opvarme, ilde; e. hús, røgte et Hus med Ild, naar det er ubeboet (LF).*

eldast [ældast] *v.* (ld) *ældes, blive gammel.*

eld|band [ælband] *n.* *Baand, Stykke Tov, hvori Grydekrogen er fastgjort, og hvorved Gryden hænger over Ilden (mest i Udhuse).* **-brík** [-broi^sk] *f.* *lille, fast Siddeplads ved Ildstedet.* **-flmur** [æ^slfimór] *adj.* *let fængelig, let fængende.* **-fóri** [æ^slfœri] *n.* *Fyrtojt.*

eldgamal [ælgæamal] *adj.* *æld-gammel.*

eld|gos [ælgœs] *n.* *vulkansk Udbrud, Ildsprudning.* **-hugaður** [ældhüavór] *adj.* *ildhuet, begejstret.* **-hugi** [ældhü] *m.* *Ildhu, Begejstring.*

eldbrandur [ældbrandór] *m.* 1) *brændende Stykke Træ.* 2) *Brændsel.* 3) *Ildebrand.*

eld|kast [æ^slkast] *n.* *en Art Udslet.* **-kjaftur** [-tšaftór] *m.* (i Udtr.) *blåsa eldkjaft, holde en gloende Pind mellem Tønderne (LF).* **-kvæmur** [-kvæamór] *adj.* = eldfimur. **-leysur** [ællæi^ssór] *adj.* *uden Ild, som mangler Ild.* **-loysi** [ællói^ssi] *n.* *Mangel paa Ild.*

eldri [ældri] *adj.* (comp. af gamal) *ældre.*

eldsbruni [æˈlsbrūni] *m.* Ildebrand (LF).

eldslökkingur [æˈlslöˈtʃingʊr] *m.* den Omstændighed, at Ilden (paa Arnen) er gaaet ud; tað er e., Ilden er gaaet ud; gera eldslökking, slukke Ilden (paa Arnen).

eldsovnur [æˈlsávnór] *m.* gloende Ovn.

eldstaður [æˈlstæavór] *m.* Ildsted.
-stólpi [-stöˈlpi] *m.* Ildstøtte. **-tinna** [-tídná] *f.* en Art hvid Flint (LF). **-træ** [-træa] *n.* Stykke Træ, anbragt paa tværs over Ildstedet imellem to Bjælker el. i Røgfanget; til dette eld-træ fæstes eldband el. skerðingur.

eldur [ældór] *m.* (s; ar) 1) Ild. 2) Ildløs, Ildebrand. — seta eld á, antænde; e. er í, det brænder, der er Ildebrand; so var e. í koluni el. í skálanum, saa var alt i Fyr og Flamme, saa var Fanden løs; bráður e., stærk Ild; makur e., svag Ild.

eldurt [ældoˈrt] *f.* Skov-Storkenæb (*geranium silvaticum*) **-vatn** [-vatn] *n.* brennivín.

elfinbein [æˈflinbain] *n.* Elfenben. Jf. fílabein.

elja [ælja] *f.* (u; ur) et vist Ben i Torsk tæt ved Hovedet (LF); den tynde Fisk nær ved Kravebenet paa en Torsk (LF).

eljustríð [æljöstroi] *n.* 1) Skinsyge, egl. Strid el. Uenighed foraarsaget af Skinsyge. 2) vedvarende og heftig Trætte.

ella [idla] *conj.* eller.

ellgamal [ælgæamal] *adj.* = eld-gamal.

elli [ædh] *f.* (s. el. indecl.) Ælde, Alderdom; líva e-m við elli, hytte en for at blive gammel, forkorte ens Dage (LF).

ellidagar [ædhidæar] *m. pl.* Alderdom.

ellifti [ædhifti] *num. ord.* elleve.

ellikampur [ædhkaˈmpór] *m. op-*

staaende Hud paa Fingerleddene (LF). **-ljótur** [-ljouˈtór] *adj.* ilde udseende af Alderdom.

ellisár [ædhlsáar] *n. pl.* Alderdoms-aar, Alderdom. **-fólk** [-föˈlk] *n.* æld-gammelt Menneske. **-maður** [-mæavór] *m.* gammel Mand. **-rukka** [-roˈka] *f.* Rynke af Alderdom. **-studningur** [-stodningór] *m.* = ellisstyrkur. **-styrkur** [-stírkór] *m.* Alderdoms-understøttelse.

ellivti [ædhifti] *num. ord.* = ellifti.

ellivu [ædhivó] *num. card.* elleve.

elma [æлма] *f.* (u; ur) Stubmark, den afmejede Kornmark.

elska [æˈlska] *v.* (að) elske.

elskhugi [æˈlskhū] *m.* = elsk-hugur.

elskhugsríma [æˈlskhusroima] *f.* Elskovsvis.

elskhugur [æˈlskhūór] *m.* Elskov.

elskiligur [æˈlstíliór] *adj.* elskelig.

elskuligur [æˈlskólíór] *adj.* = elskiligur.

elstur [æˈlstór] *adj.* (sup. af gamal) ældst.

elta [æˈlta] *f.* (u; ur) Ælte, Søle, Dynd.

elta [æˈlta] *v.* (lt) 1) ælte; e. tálga, ælte Tælle. 2) følge en i Hælene, altid være tæt i Hælene paa en, e. ein; forfølge.

eltilbløðra [æˈtlublœra] *f. en,* som følger i Hælene paa en og er til Besvær.

eltin [æˈltin] *adj.* tilbøjelig til at følge en i Hælene; e. hvalur, Hval, der har Tilbøjelighed til at følge efter Fiskerbaade.

eltिंगur [æˈltungʊr] *m.* (s; ar) Hvalp af Fåarehund.

elubiti [ealóbíti, ælló] *m.* det inderste Fed i et Nøgle Garn; hann hevur vundið bygdina upp í elubita, han har sat Bygden paa den anden Ende.

elur [ealór] 2. el. 3. pers. sing. præs. af ala.

elva [ælvá] *v.* (vd) 1) iværksætte, foraarsage; elvist nú meiri

vandi, nu æges Faren. 2) øve, drive, her elvist ein illur siður. 3) (med dat.) faa, lokke, tilskynde; e. tveimum saman, faa to i Haar sammen. — e. seg, opføre sig paa en vis Maade, e. seg so stinnan; e. sár upp, rive et Saar op.

elvarbakki [ælvaryaˈtʃi] m. Aabred.

elvarfljóð [ælvaryljou] n. = álvafljóð.

-geingi [-gaŋdʒi] n. Alfefølge, Alfeslæng.

-hús [-húus] n. = álvarhús.

-rann [-rann] n. = álvarann.

elvur¹ [ælvór] m. (ar; ar) Alf. Jf. álvar¹.

elvur² [ælvór] m. (ar; ir) Elv.

embar [æmbar] n. (s; embør) = embari.

embari [æmbari] m. (a; ar) lille Træbøtte med to Ører og med Laag.

embæti [æmbæti] n. (s; pl. ds. el. r) Embede, Bestilling, Ombud.

embætisbróðir [æmbæatisbrœur] m.

Embedsbroder, Kollega.

-fólk [-föˈlk] n. Embedsfolk.

-hús [-húus] n. Embedsbolig.

-maður [-mæavór] m. Embedsmand, Ombudsmand.

-vald [-vald] n. Embedsherredømme.

emming [æmming] f. (ar) Forandring i Vej, Vejrskifte (LF).

enda [ænda] v. (að) ende, 1) gøre Ende paa. 2) tage Ende. — endast = enda 2).

enda|brestur [ændabræstór] m. Afslutning, ens sidste Bedrift.

-dagur [-dæavór] m. sidste Dag, afsluttende Dag.

-knútur [-knúuˈtór] m. 1) Knude paa Enden af et Reb. 2) Afslutning, hetta verður endaknúturin á honum.

-leysur [-læiˈsór] adj. uden Ende, endeløs, uendelig.

-ligur [-liór] adj. endelig, bestemt.

-lykt [-hkt] f. Endeligt.

-mál [-máal] n. Formaal, Hensigt.

-mark [-maˈrk] n. Grænse.

-stund [-stond] f. Endeligt, Udgang.

endi [ændi] m. (a; ar) 1) Ende, Spids af noget. 2) Stykke, Stump (af noget tyndt og langstrakt: Tov, Garn o. lign.). 3) Ende, Slutning; á enda, til Ende; í endanum, til sidst, til

Slut; til endans, til Slut, endelig; koma at enda, nærme sig Enden, være næsten færdig med et el. andet Arbejde. — hava buktina og báðar endarnar, se under bukt; fáa endarnar at rökka saman, faa til at strække til; nú er endi í hendi, nu er det oppe el. til Ende (LF).

endilangur [ændilæŋgór] adj. fra Ende til anden; hann tveitti seg endilangan á jörðina, han kastede sig saa lang han var paa Jorden.

endiliga [ændilía] adv. endelig, omsider.

endur|bæta [ændórbœta] v. forbedre, istandsætte.

-bæting [-bœting] f. Istandsættelse.

-fæða [-fœa] v. genføde.

-fæðing [-fœjng] f. Genfødelse.

-gjald [-džald] n. Godtgørelse, Erstatning.

-loysa [-láiˈsa] v. genløse.

-loysan [-láiˈsan] f. Genløsning.

-loysari [-láiˈsari] m. Genløser.

-loysing [-láiˈsing] f. = endurloysan.

-nýggja [-nodˈdža] v. (að) forny.

-nýggjan [-nodˈdžan] f. Fornylse.

-reisa [-raiˈsa] v. genrejse.

-skoða [-skōa] v. gennemse, revidere.

-taka [-tæaka] v. gentage.

*enn¹ [æn] conj. men.

enn² [in, æn] conj. end.

enn³ [ænn] adv. 1*) endnu en Gang, atter. 2) end, endnu (forstærkende ved højere Grad). 3) endnu, endnu paa denne Tid.

enni [ænni] n. (s; pl. ds. el. r) 1) Pande. 2) pandelignende Fjeldformation.

ennihvítur [ænnikvoiˈtór] adj. med hvid Blis (om en Hest).

ennisbrattur [ænnisbraˈtór] adj. med høj Pande.

ennispónur [ænnispœunór] m. Stykke Træ, som forbinder en Baads Rælinger fortil el. bagtil med Stavnen.

enntá [æˈntáa] adv. 1) endnu, endnu paa det Tidspunkt, fremdeles. 2) endnu, fremdeles, videre, e. skalt tú siga mær. 3) saa, da, e. man

hann vísa tær á sínar herkonur tólv.

*enska [æˈnska] *f.* (u) *Engelsk, Old-engelsk.*

enskur [æˈnskʊr] *adj. engelsk.*

entur [æˈntʊr] *pl. af ont.*

eplaflus [eˈplafliʊs] *n. Kartoffel-skrælling. -sjúka* [-ʃúuˈka] *f. Kartoffelsygdóm. -slokkur* [-sláˈkʊr] *m. Kartoffelstængel. -spilla* [-spidla] *f. en Slags Kartoffelsygdóm. -velta* [-væˈlta] *f. Kartoffelmark. -velting* [-væˈlting] *f. Kartoffeldyrkning.*

epli [epli] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) Kartoffel.

eplisong [eˈplisang] *f. Mark, hvori der har været dyrket Kartoffler.*

er [eər] 3. pers. sing. præs. af vera.

erji [ærji] *m.* (a; ar) se eyrriði.

erki|biskupur [æˈrtʃibiskopʊr] *m. Erkebiskop. -bispur* [-bispʊr] *m. Ærkebisp.*

erkvisi [æˈrkvisi] *f. Ømskindethed, Klynken for en Ubetydelighed.*

erkvisin [æˈrkvisin] *adj. som intet taaler, ømfindtlig og klagende, ømskindet.*

erkvisni [æˈrkvisni] *n. = erkvisi.*

erkymla [æˈrtʃimla] *v.* (að) = ørkymla.

erla [ærla] *f.* (i Forb.) erla kongsdóttir, Vipstjært, Stenpikker (*motacilla alba*, L.).

erma [ærma] *f.* (u) = ermi.

ermaleysur [ærmalæiˈsʊr] *adj. ærmeløs.*

ermi [ærmi] *f.* (*pl. ermar*) Ærme.

ernast [ærnast] *v.* (að) oplives, kvikkes op.

erpa [ærpa] *v.* (að) e. sær, vigte sig, gøre sig vigtig; e. sær av nækrum, bryste sig af noget.

erpin [ærpin] *adj. vigtig, knejsende, som bryster sig.*

erpisliga [æˈrpislīa] *adv. vigtigt, brystende.*

err [ærr] *n.* (s; *pl. ds.*) Ar.

erra [ærra] *v.* (að) gøre kæk, faa til at knejse, mande op, e. upp; e. seg

upp, mande sig op, skyde Hjertet op i Livet.

errin [ærrin] *adj. 1) frejdig. 2) knejsende, stolt, som bryster sig.*

ersmáur [æˈrsmáavʊr] *adj. meget lille, lille bitte.*

erta [æˈrta] *v.* (rt el. að) tirre, oppirre, drille; e. saman, faa i Haarene paa hinanden ved Tirren, Drillerier.

ertingarsamur [æˈrtinga(r)sæamʊr] *adj. drillevorn, drillesyg, tilbøjelig til at tirre.*

ertna|kíkur [æˈrtnakoiˈkʊr] *m. „Ærtemave“, en, som elsker at spise Ærter. -súpan* [-súuˈpan] *f. Ærtesuppe.*

ertur [æˈrtʊr] *f.* (ertrar; *pl. ertrar, gen. ertna*) Ært.

ervi [ærvi] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) Arveøl, Grævel, drekka e.

ervi [ærvi] *adj. comp. = evri; i erva luta, i Aften (egl. den sildigere Del af Dagen, Eftermiddag); i erva, foroven, øverst oppe.*

esil [eəsil] *n.* (s; *pl. ds.*) Æsel.

esja [eəʃa] *v.* (að) gøre, komme i Gæring.

eskir [æstʃir] *m. pl. de Edderhanner, der er hvide paa Brystet (LF).*

eskja [æstʃa] *f.* (u; ur) Æske.

espingur [æspingʊr] *m.* (s; ar) lille Baad, Smakke, Færgebaad.

ess [æss] *n.* (*pl. ess*) Es (*i Kortspil*).

eta [eəta] *v.* (etur; át, ótu; etin [åat, ʊˈtʊ, eətin]) æde, spise.

etan [eətan] *f.* (ar) Æden, Spisen.

etandi [eətanði] *adj. (egl. part. præs.) som kan spises, spiselig.*

evarska [eəvaˈrʃka] *adv. e. litil evurlitil.*

evja [ævja] *f.* (u; ur) Dynd, Muddergrund, Slam.

evjudíki [ævjódoiˈtʃi] *n. Morads, Mudderpøl.*

evjutur [ævjóʊtʊr] *adj. dyndet, solet.*

evna [ævna] *v.* (að) 1) tilberede, forarbejde, tillave, e. til. 2) udrette,

udføre; borin til gott at evna, født til at udrette noget godt, stort.

evnafrøði [ævnafroði] *f. el. n. Kemi.*

-góður [-gauðr] *adj. 1) bemidlet. 2) = evnaligur. -ligur* [-liðr] *adj. lovende, haabefuld. -rikur* [-roi'kór] *adj. evnerig, begavet.*

evni [ævni] *n. (s; pl. ds. el. r) 1) Emne, Stof, gott var í honum evni. 2) Person el. Ting, som kan blive til noget. 3) Emne, Genstand, Formaal. 4) Anledning, Lejlighed. 5) Sag, Forhold. 6) Evne, Kraft. — pl. evni, evnir, 1) Kræfter, Midler, gott er at taka til evna. 2) Aandskræfter, Evner.*

evnisfang [ævnisfæng] *n. Stof, Materiale. -megn* [-mægn] *n. Stofmængde, Masse. -tilfar* [-ti'lfæar] *n. Bestanddele. -umbroyting* [-ombráit'ung] *f. Stofskifte, Dekomposition. -yvirilit* [-ívi(r)lit] *n. Indholdsfortegnelse.*

evri [ævri] *adj. comp. øvre, højere; e. veit eg ætlanan, tú hefur í ráðagerð, jeg ved en højere (mægtigere) Bestemmer, som du har ved Raadslagsning (Afgørelser). Jf. ervi.*

evstur [æfstór] *adj. sup. = efstur.*

evurlítill [ævórlói'til] *adj. lille bitte.*

evurslítill [ævórsloi'til] *adj. = evurlítill.*

ey [æi] *interj. = eya.*

eya [æija] *interj. e. meg! ak! o ve! ve mig!*

eyðátin [æiáatin] *adj. blød og lækker at spise (LF). -biðin* [-biin] *adj. let at bede (LF). -fingin* [æi'fínðin] *adj. let erholdt (LF). -funnin* [æi'fónnin, æg-] *adj. let fundet (LF). -fóru* [æi'fóerór, æg-] *adj. let at føre, let at haandtere.*

eyðið [æiji] *part. præt. n. bestemt af Skæbnen, beskikket af Skæbnen; verður mær tess eyðið, falder det i min Lod. Jf. laga.*

eyðkendur [æi'tsændór, æ'ts-] *adj. let at kende (fra andre), let kendelig, særkendelig. -kenna* [-tsænna] *v. særkende. -kenni* [-tsænna] *n. Særkende. -mintur*

[æimi'ntór] *adj. som let kan huskes.*

-mjúkt [æimjòkt] *f. = eyðmýkt.*

-mjúkur [æimjúu'kór] *adj. ydmyg.*

-mýki [æimoi'tsi] *f. el. n. = eyðmýkt. -mýkja* [æimoi'tsa] *v. ydmyge.*

-mýkt [-moikt] *f. (ar) Ydmyghed.*

eydna [æd'na] *f. (u; ur) 1) Skæbne; ymis er mannsins e., omskiftelig er Menneskets Skæbne. 2) lykkelig Skæbne, Lykke.*

eydnast [æd'nast] *v. (að) times, forundes, lykkes.*

eydnismaður [æd'nismæavór] *m. = eydnumaður.*

eydnu|borin [æd'nóboærin] *adj. lykkelig, barnleys gifta er ongantíð e. -leysur* [-læi'sór] *adj. som ingen Lykke har med sig, ulykkelig. -maður* [-mæavór] *m. Mand, hvem Lykken følger, en Lykkens Yndling. -rikur* [-roi'kór] *adj. lykkelig. -sæla* [-sæala] *f. Lyksalighed.*

eyðnæmur [æinæamór] *adj. som let læres udenad (LF). -skildur* [-šildór] *adj. let forstaaelig. -sveipin* [-svai'pin] *adj. hurtig, villig (LF). -sýnur* [-soinór] *adj. tydelig, aabenbar. -sæddur* [-saddór] *adj. (n. eyðsætt el. eyðsæð) let at se; let at indse; tað er eyðsæð, det er tydeligt, aabenbart. -tøkur* [æi'tøkór] *adj. som let slipper op, udrej.*

eyður [æijór] *m. Rigdom, Herlighed, (overflødig) Ejendom.*

eyður [æijór] *adj. øde, blottet, tom. eyðvitað [æivíta] *adj. n. let at indse, indlysende, tað er e.**

eyeyameg [æiæiamæ] *interj. ak og ve! ve mig!*

eyga [æija] *n. (a; pl. eygu, eygur el. *eygun, gen. eygna) 1) Øje. 2) hvad der har Lighed med et Øje, Aabning. 3) Maske paa en Strømpe. 4) lille Tørvegrav. 5) lille rund Fordybning i en Strandklippe, hvor Bjergfugle (især Lomvæn og Alken) yngler eller sidder. — vaska sær um eyguni, vaskesit Ansigt; bera e. við, faa Øje paa; hava gott e. til ein, have*

godt Øje til en, hava ringt e. til ein, se skævt til en, synes daarligt om en.

eyg|brúnur [ægbrúunór] adj. brun-øjet. **-leiða** [-laija] v. følge (en, noget) med Øjnene. **-littur** [-li'tór] adj. (om et Faar) hvidt (med hvidt Hoved) og med sort Rand uden om Øjnene el. omvendt.

eygna [ægna] v. (nd) øjne.

eygnabein [ægnabain] n. Benet mellem Øjnene paa en Flynder. **-brá** [-bráa] n. Øjekast, Blik. **-bragð** [-bræa] n. = eygnabragd. **-bragð** [-bragd] n. Øjekast, Blik; Øjeblik. **-brúgv** [-brigv] f. = eygnabrun. **-brún** [-brúun] f. Øjenbryn. **-glös** [-glæs] n. pl. Brillen. **-hagur** [-hæavór] adj. som ser nøje og rigtigt (LF), eg eri e., tó eg eri ekki handahagur. **-hvíti** [-kvoi'tu] m. det hvide i Øjnene. **-kast** [-kast] n. Øjekast, Blik. **-lappi** [-la'pi] m. Klud, hvormed man vasker sig om Ansigtet. **-lok** [-loæk] n. Øjelaag. **-mið** [-mi] n. Øjemed, Formaal. **-mørur** [-mørór] m. 1) det Dække, hvori Øjet holdes og bevæges (LF). 2) den Fedme, hvori Øjet bevæges (LF). **-riv** [-riv] n. stor Opsigt ved at se noget nyt og behageligt, noget, som forekommer større end det er (LF). **-skot** [-skoet] n. Øjekast. **-steinur** [-stainór] m. 1) Øjesten, Pupil. 2) Øjesten (noget, man elsker). **-tænasta** [-tæanasta] f. Øjen-tjeneste.

eyg|sjón [ækšoun] f. Øjesyn, Syn, Sigte; hava í (missa úr) e., have i (tabe af) Sigte; báturinn hvarv úr e., Baaden forsvandt for Øjet. **-svartur** [ægsva'rtór] adj. sortøjet. **-sýni** [-soim] n. = eygsjón.

eyingras [æijingræas] n. Øjentrost (*Euphrasia* sp.).

eyk [æi'k] n. (s; pl. ds.) Øg (LF).

eyka [æi'ka] v. (að) 1) øge, forøge, formere; e. nakað til, lægge til, tilføje; e. um, forøge. — **eykast** (præt. ókst el. eykaðist) forøges, tiltage; orð ókst av orði, det ene Ord tog det andet.

eyka|aðalfundur [æikaæalfondór] m. ekstraordinær Generalforsamling. **-bind** [-bind] n. Tillægsbind, Supplementsbind. **-broytingaruppskot** [-brái'tingaropskoet] n. Underændringsforslag. **-fundur** [-fondór] m. ekstraordinært Møde. **-lögting** [-lökting] n. ekstraordinær Lagtings-samling. **-prógv** [-prægv] n. Tillægs-eksamen. **-rættur** [-ra'tór] m. Ekstraret. **-setning** [-sætning] f. Bisætning. **-skattur** [-ska'tór] m. Tillægsskat. **-ting** [-ting] n. ekstraordinær Samling af Lagtinget (ogsaa brugt om andre Forsamlinger). **-tingseta** [-tingseata] f. ekstraordinær Tingsamling. **-tökur** [-tøkór] f. pl. Biindtægter, Sportler.

eyk|nevna [æknævna] v. give Øgenavn, kalde med Øgenavn. **-nevni** [-nævni] n. Øgenavn.

eymd [æimd] f. (ar; ir) Elendighed.

eymka [æ'ŋka] v. (að) ynke, beklage; e. seg, klage sig, jamre sig.

eymkan [æ'ŋkan] f. (ar) 1) Medynk, Medlidenshed. 2) Jamren, Klage.

eymliga [æimlia] adv. ynkeligt.

-ligur [-lijór] adj. ynkelig, elendig.

eymur [æimór] adj. 1) elendig, ussel, e. er maður, id agn sparir. 2) øm, ømtaalig, ømsindet. 3) øm, kærlig, monge er kvinnan eym.

eyr|bakki [æirba'tši] m. Sand- el. Grusshænt. **-botnur** [-båtnór] m. Sand- el. Grusbund. **-hol** [æirhoel] n. Grusgrav.

eyris|gras [æirisgræas] n. = eiris-gras. **-sýra** [-soira] f. = eirissýra.

eyr|kendur [æi'rtšændór] adj. som indeholder Sand el. Grus, sand- el. grusholdig. **-lind** [æirlind] f. Sand- el. Grusaare. **-mold** [æirmåld] f. sand- el. grusholdig Muld.

eyrriða [ærja] f. (u; ur) = eyrriði.

eyrriðasild [ærjasild] f. = eyrriði.

eyrriði [ærji] m. (a; ar) Ørred, Hvidørred (*salmo trutta*).

eyrur [æirór] m. (s) grov Sand, Grus. — tað lekur í eyri og seyri, det lækker overalt.

eyrutur [æirótór] adj. sand- el. grusholdig.

eyr|vika [æirvika] f. (u; ur) Jord i Udmarken, blandet med grov Sand el. Smaasten og staaende under Vand, fugtig, sumpet Lerjord. — pl. **eyrvikur**, Steder, hvor der er sumpet Ler- el. Muldjord. **-vikujörð** [-víkøjøær] f. fugtig, sumpet Muldjord. **-vikukynur** [-víkótšínór] adj. som har el. indeholder sumpet Jord, mest i n. eyrvikukynt. **-vøka** [-vøeka] f. eyrvika. **-vøkujörð** [-vøkøjøær] f. = eyrvikujörð. **-vøkukendur** [-vøkótšændór] adj. = eyrvikukynur.

eys|kar [æskæar] n. Øsekar (i en Baad). **-rúm** [-rúum] n. Øserum (i en Baad). **-rúmsbekkur** [-rømsbæ'kór] m. den tredje Rorbænk i en Baad.

eystan [æstan] adv. østfra; vindurin er e., Vinden er østlig; e. fyri el. fyri e., østen for; fyri e., i Øst; (som subst.) i e., i Øst, mod Øst.

eystan|duni [æstandūni] m. Torden fra Øst. **-eftir** [-æ'tir] adv. østfra, i Retningen fra Øst til Vest. **-fyri** [-firi] adv. østfor. **-til** [-tíl] adv. paa den østlige Side, mod Øst. **-veður** [-veøvör] n. Østenvej. **-vert** [-væ'rt] adv. paa den østlige Side; e. við (med acc.), lidt øst for, i østlig Retning af. **-vindur** [-vindór] m. østlig Vind, Østenvind.

eystaramegin [æstarameəjin] adv. paa den østlige Side.

eystari [æstari] adj. comp. østligere.

eystarlaga [æstalæa] adv. østligt, langt mod Øst.

eystastur [æstastór] adj. sup. østligst.

eystfall [æsfadl] n. Østfald, d. v. s. Strøm, der løber i østlig Retning.

eystur¹ [æstór] m. el. n. 1) m. Øsen, Øsning; sita i eystri, sidde og øse (Vandet ud af Baaden). 2) n. Øserum i en Baad (= eysrúm). 3) = soga.

eystur² [æstór] n. 1) Øst, den østlige Himmelvej; i eystri, i Øst; i eystur, mod Øst; hann rekur á eystri, Skyerne driver for Østenvind (LF). 2) om Tiden: tað er e., Klokken er seks om Morgen; hálvga eystur, Kl. 4¹/₂ om Morgen.

eystur [æstór] adv. øster, østerpaa, mod Øst.

eystur|eftir [æstøræ'tir] adv. mod Øst, i østlig Retning. **-hallur** [-hadlór] adj. østlig; e. landnyrðingur, Nordøst til Øst; e. landsynningur, Sydøst til Øst; e. norðan, Nord til Øst; e. sunnan, Syd til Øst.

eysturi [æstóri] adv. østpaa, har e.

eystur|lendskur [æstórlæ'nskór] adj. østerlandsk, østlandsk. **-lond** [-lånd] n. pl. Orienten, Østen.

eysturmáli [æstórmáali] m. (a; ar) Sø, som fylder Baaden til den Højde, som nødvendiggør Øsning; fáa eysturmála, faa saa megen Sø ind, at det er nødvendigt at øse (om en Baad).

eystur|vegur [æstórveøvör] m. Landene Øst for Østersøen. **-ætt** [-a't] f. Østenvind.

F.

fáa [fāa] v. (fær; fekk, fingú; fingin [fæar; fæ'k, fingó; fíndžin]) 1) faa, faa fat i, fange. 2) faa, opnaa; f. sær konu (mann), tage sig en Kone (Mand) til Ægte. 3) forbundet med part. præet.; faa udrettet, kunne, være

i Stand til, við einari hond kundi hann ikki fáa teymin loystan av snørinum, med en Haand kunde han ikke faa løsnet Fortømmen fra Snøren; tey fáa ikki drigið anda, de faar ikke draget,

kan ikke drage Aande; bátur fær ekki staðið undir berginum, Baad kan ikke staa under Bjergvæggen.

4) faa, modtage. 5) faa, møde, blive udsat for, f. regn. 6) skaffe, bringe, skaffe til Veje. 7) f. e-m nakað, levere, fly en noget, række. — f. ein aftur, indhente en i Løb, indhente en; f. í (ein), f. aftur í, fau fut í; f. til, tilvejebringe, seint manst tú, Hjørdis, f. til tey ráð; fáa orðið upp el. f. upp, faa sagt et Ord; hann fekk ekki (orðið) upp, hann var ikke i Stand til at sige et eneste Ord. — fáast (2. og 3. pers. præs. sing. fæst), faas, skaffes; findes, gives; fáast við ein, give sig af med en; fáast við nakað, sysle med, befatte sig med noget, give sig af med noget; fást ekki við! lad bare være! bryd dig ikke om det!

fáastaðni [fáastæam] adv. faa Steder.

fábroyttur [fáabrái'tór] adj. ensformig.

faddur [faddór] m. (urs; faddrar) Fadder.

faðir [fæajr] m. (faðirs el. føður; fedrar, (ældre) føður, feður el. feðir) Fader.

faðir|arvur [fæajrarvór] m. Fædrene arv. -bróðir [-bróur] m. Farbroder, Onkel. -fólk [-fö'lk] n. Fædreneslægt. -hús [-húus] n. Fædrehjem. -leivd [-laivd] f. Fædrenegods. -leysur [-læi'sór] adj. faderlos. -ligur [-liór] adj. faderlig. -loysingur [-lái'singór] m. faderløst Barn.

faðirsnavn [fæajrsnavn] n. Fadernavn.

faðir|vár [fæajrvár] n. Fadervor. -ætt [-a't] f. Fædreneside, Faders Slægt.

fá|fongd [fåafånd] f. (ar; ir) Forføngelighed, Forkrænkelighed. -fongdur [-fåndór] adj. forføngelig, forkrænkelig.

fafta [fafta] v. (að) være usikker, ryste paa Haanden, f. við.

faftra [faftra] v. (að) — fafta.

fagna [fagna] v. (að) 1) modtage venligt, gæstfrit; væl fagnaður, gæstevenligt behandlet. 2) modtage, f. e-m.

fagnaðar fundur [fagnavarfondór] m. glædeligt Møde. -offur [-áför] n. Glædesoffer, Jubeloffer. -róp [-rø'p] n. Fryderaab. -songur [-sångór] m. Jubelsang.

fagnaður [fagnavór] m. (ar) Jubel, Glæde, glad Modtagelse.

fagnarboð [fagnarboæ] n. Glædesbud.

fagur [fæavór] adj. (fögur, fagurt; acc. m. fagran) smuk, skøn. — veðrið var av tí fagrasta, Vejret var overordenlig smukt.

fagur|bláur [fæavórblåavór] adj. azurblaa, himmelblaa. -grönur [-grøen-ór] adj. frisk grøn. -gulur [-gülór] adj. straalende gul. -látin [-låtín] adj. som viser sig venlig (LF). -leiki [-lai'tši] m. Skønhed. -leikur [-lai'kór] m. = fagurleiki. -liga [-líá] adv. smukt, skønt. -ligur [-líór] adj. smuk, skøn at se til. -reyður [-ræijór] adj. straalende rød, højrød. -skrivning [-skríving] f. Skønskrift.

faks [faks] n. (s; pl. ds.) 1) de lange Haar paa Hestens Manke el. Hale. 2) Manke. 3) (overført) langt Haar.

faksa [faksa] v. (að) afskære el. afklippe Mankehaaret.

faksaband [faksaband] n. Reb af de lange Haar paa Hestens Manke el. Hale.

faktir [faktir] f. pl. (i Údtr.) kúgvín hefur f., Koen har Luner (d. v. s. malke undertiden lidt, undertiden meget).

fá|kunna [fåakonna] f. Vankundighed, Uvidenhed. -kunni [-konni] f. = fákunna. -kunnigur [-konni'jór] adj. vankundig, uvidende. -kunnugur [-konnóvór] adj. = fákunnigur. -kunnur [-konnór] adj. = fákunnigur.

falda [falda] v. (að) 1) kante, sømme. 2) multiplicere, folde.

faldari [faldari] *m.* (a; ar) *Multiplikator.*

falding [falding] *f.* (ar; ar) 1) *Handlingen at kante, sømme.* 2) *Multiplikation.*

faldingar|merki [faldingarmæʁtʃi] *n.* *Multiplikationstegn.* -**talva** [-talva] *f.* *Multiplikationstabel.*

faldstovnur [faʁlstávnør] *m.* *Multiplikand.*

faldur [faldør] *m.* (ar; ir) 1) *Fold, Læg, Kantning; koma undan móður falði, fødes til Verden.* 2) *Hovedbeklædning for Kvinder.*

fáligur [fáalijør] *adj.* *modfalden, lavs.*

falkur [faʁlkør] *m.* (s; ar) 1) *Falk.* 2) *dig. om en hurtig Hest, et hurtigsejlende Skib.*

fálkur [fáʁlkør] *m.* (s; ar) *falkur.*

fall [fadl] *n.* (s; fáll [födl] *el.* fall) 1) *Falden; Fald.* 2) *Fald, Kasus.* — *koma e-m til falls, bringe en til Fald, volde ens Fornedrelse.*

falla [fadla] *v.* (fellur; fall *el.* (ældre) fell, fullu; fallin [fædlør; fadl, fædl, fodlò; fadln]) 1) *falde, falde ned; f. í berginum, falde, styrtede ned og omkomme ved. Fuglefangst i et Fuglebjerg.* 2) *falde, synke; aftage, sagtnede, lægge sig; streymurin fellur, Strømmen aftager i Styrke; nú man ríman f., nu lakker Kvadet mod Enden; hann letur ikki sína røðu f., han er fast i sin Mening og forfægter den til det yderste.* 3) *falde bort, ophøre, forsvinde.* 4) *falde i Kamp, blive dræbt.* 5) *falde el. gaa i en vis Retning (egl. og overf.); hon letur av tungu f., hun udbrøder.* 6) *passer; behage, synes om, spec. om Smag; tað fellur mær væl, det smager mig godt, det synes jeg godt om.* — *f. á, a) overfalde, bemægtige sig; ræðsla féll á tey ungu, Rædsel overfaldt de unge.* b) *„anløbe“, bedække med et Læg Rust el. Mug; tað er fallið á silvurið (el.*

silvurið er áfallið), „Sølvet“ er anløbet; tað er fallið á skerpi-kjøtið, der har sat sig et muggent Læg uden paa det vindtørrede Kød. — *f. frá, a) falde fra, svigte.* b) *afgaa ved Døden, dø.* c) *falde i Søvn p. G. af Druk-kenskab.* — *f. væl (illa) í lag, gaa godt, lykkes vel; f. (niður) í óvit, besvime; f. niður, holde op, slutte, bryde af; f. niðurfyri = detta niðurfyri; f. við, tað fellur mær væl (illa) við, jeg synes godt (ilde) derom.* — *fallast á nakað, bifalde noget, give sit Samtykke til noget.*

fallhatur [falhaʁtør] *m.* *Faldhat.*

falligur [fadlijør] *adj.* *skøn, vakker.*

fallin [fadln] *adj.* *hengivet, forfalden, f. til drykk.*

fallkomin [faʁlkoæmn] *adj.* *faldefærdig, som staar for Fald, fót settir eingin fyri annan, uttan f. er sjálvur (Ordspr.).*

fallstykki [faʁlstítʃi] *n.* *løst Bræt, som sættes imellem to Lofttværbjælker (se biti) i et Værelse i det aabne Rum fra „Oversylden“ (en af de øverste Hoved- el. Bærebjælker, der forbinde Stolperne i en Bygning, se syll) op til Loftet, da Bjælkerne i Almindelighed ikke falses (kneppast) helt ned i Oversylden.*

fals [faʁls] *n.* *Falskhed, Svig, ofta býr f. undir friðum skinni (Ordspr.).*

falsari [faʁlsari] *m.* (a; ar) *falsk og svigefuld Person, Bedrager.*

falsk [faʁlsk] *n.* = fals.

falska [faʁlska] *v.* (að) *falske, forfalske, gøre Falsk.*

falskleysur [faʁlsklæiʁsør] *adj.* *uden Svig, ærlig.*

falskur [faʁlskør] *adj.* *falsk.*

falsleysur [faʁlsleiʁsør] *adj.* = falskleysur. -**lærari** [-læarari] *m.* *falsk Profet.* -**mæli** [-mæali] *n.* *falsk Udsagn.*

falsnari [faʁlsnari] *m.* (a; ar) = falsari.

fals|snóta [faˈlsnɔta] *f. falsk Kvinde. -vitni* [-vitni] *n. falsk Vidne.*

falur [fæalór] *adj. (falt) fal, til fals, som kan købes, vilt tú keypa tað væna vív, vit hava falt at selja; til fals, til fals.*

famna [famna] *v. (að) = favna.*

fá|mentur [fåamæˈntór] *adj. faaltallig, ikke mandstærk. -mæltur* [-maˈlt-ór] *adj. faamælt, ordknapp.*

fána [fåana] *v. (að) blive faamælt, forlegen, f. burtur.*

fananskapur [fæananskæapór] *m. Djævelskab.*

fánevndur [fåanævndór] *adj. sjælden nævnt, sjælden.*

fang [fæŋg] *n. (s) 1) Favn (Rummet imellem de to favnende Arme), ogsaa: Rummet imellem de omsluttende Laar; Skød; sita í fangi, sidde paa Skødet. 2) Bytte, Krigsbytte, Fangst.*

fanga [fæŋga] *v. (að) 1) fange, gribe. 2) (mest i Poesi) faa; opnaa; skaffe; hann fangaði helsótt stríða.*

fanga|hús [fæŋgahúus] *n. Fangehus, Fængsel. -vaktari* [-vaktari] *m. Fangevogter.*

fangi [fæŋdzi] *m. (a; ar) Fange.*

fangilsí [fæŋdzílsí] *n. Fangenskab.*

fanglast [fæŋglast] *v. (að) f. eftir nøkrum, søge at fange el. faa fat i noget (LF); f. við nakað = fonglast við nakað.*

fani [fæani] *m. (a; ar) Djævel; fanin, Fanden.*

fann [fann] *f. (ar; ir) Snedrive, digt. for fonn.*

fann [fann] *1. el. 3. pers. sing. præter af finna.*

fannakavi [fannakæavi] *m. Sne, der ligger i Driver.*

fannir [fannir] *pl. af fonn.*

fansur [faˈnsör] *m. (s; ar) Hestens Avlelem, Hestepenis.*

fanta [faˈnta] *v. (að) f. seg, arte sig, lykkes.*

fantabú [faˈntabúu] *n. daarligt, letfærdigt Bo el. Hus (?).*

fá|nyti [fåaniti] *m. (a; ar) 1) Tosse. 2) som adj. hin fányti, Fanden (egl. den lidet nyttige). -nýti* [-niti] *m. (a; ar) = fányti. -orðaður* [-oeravör] *adj. faatalende, ordknapp; kortfattet.*

far¹ [fæar] *n. (s; far el. før) 1) Færd, Gang. 2) Vej, Spor. 3) Befordring til Søs, Overfart. 4) Fartøj, Baad.*

far² [fæar] *n. Agtpaagivenhed, Opmærksomhed, Eftertanke; geva sær f. um, give Agt paa, være opmærksom paa.*

fár¹ [fåar] *n. (s; pl. ds.) 1) Faar. 2) enfoldigt Menneske.*

***fár²** [fåar] *n. Hidsighed, Vrede; Ondskab.*

fara [fæara] *v. (fer; fór, fóru; farin [fæar; fæur, fæuró; fæarin] 1) bevæge sig, fare, gaa (baade egl. og overf.); f. upp á tjólegg og detta niður á langlegg (Ordspr.), begynde paa noget stort, som man ikke kan magte (egl. rejse sig op paa Laarbenet og falde ned paa Skanken, alm. brugt om Kalve); tá ið ölið fer inn, fer vitið út (Ordspr.), naar Øllet gaar ind, gaar Forstanden ud; eingin fer undan lagnuni (Ordspr.), ingen undgaar (undflyr) sin Skæbne. 2) drage, rejse, gaa el. begive sig et Sted hen; f. burtur at biðja, drage ud at bejle; f. út at biðja, drage ud at betle, tigge; drongurin fór fyri prest og dekn, Drengen gik til el. fremstillede sig for Præst og Degn; (med acc. af Ord, som betegner Færd, Rejse, Vej) f. sín veg, f. sín kós, drage sin Vej; f. illa, drage el. komme af Sted paa en daarlig Maade. 3) gaa bort, forsvinde, tilintetgøres (se farast); briste, f. sundur. 4) gaa, forløbe paa en vis Maade, falde ud. 5) befinde sig i en vis Tilstand: eingin fer væl av tí, at annar fer illa, ingen har det godt el. nyder Fordel, fordi det gaar en anden ilde; farið nú væl í Harrans frið,*

lev nu vel i Herrens Fred (her brugt om den bortdragendes Hilsen til de tilbageblivende). 6) fara med efterfølgende inf. med at, a) give sig til at, begynde at; tað var farið at kreyma, Sneen var begyndt at tæ op, der var indtraadt Tøbrud. b) komme til at, maatte; annar fór at falla, den ene maatte falde. c) ofte blot omskrivende: tað man so f. at vera, det er nok saaledes. — fara hoyggj el. blot fara, rettere f. um hoyggj, vende Hø; f. skeivur, tage fejl. — f. aftur, 1) gaa tilbage. 2) aftage (i Kræfter), tage sig. 3) vove paa ny. — f. at, bære sig ad; f. av, 1) udviskes, udslettes. 2) afmønstre. — f. avstað, 1) drage af Sted. 2) = f. at. — f. burturímillum, gaa tabt; f. eftir (e-m), 1) gaa for at hente (noget). 2) tro, lide paa. — f. frá (e-m), 1) forlade en. 2) gaa af, trække sig tilbage fra et Embede el. Stilling. — f. fram, 1) gaa frem paa en vis Maade; foregaa. 2) tiltage i Kræfter el. Fedme. 3) staa op (af Sengen). — f. í, 1) iføre sig, f. í brynju. 2) klæde sig paa (jf. lata seg í). — f. niður, 1) gaa i Seng. 2) gaa ned (om Solen). — f. niðurfyri, falde paa Sæn; f. sundur, gaa itu; f. um, 1) f. um ein, gaa, fare o. lign. forbi'en; omgaas ret; far um trúgvann og ótrúgvann (Ordspr.), søg at omgaas den tro og den utro paa rette Maade. 2) f. um = f. fram 1). 3) berejse, befare; vítt um at f., vídt at befare. — f. undir, 1) f. undir at bera, tage en Byrde paa Nakken el. Skuldrene (f. undir byrðina), tage fat paa at bære (spec. om Hø). 2) f. undir kúnna, gaa hen at malke Koen (om Malkepigen). — f. upp, staa op (af Sengen); f. úr, afføre sig, klæde sig af (jf. lata seg úr); f. úr um fót-urnar, tage Fodtøjet af; f. útav, 1) komme ud over den øverste Bjergkant for at fires ned i Fugljherget.

2) styrtede ned, falde ud over en Kant. — f. væl (illa) við e-m, behandle en godt (ilde); *tú far ekki við so hátt, gaa ikke saa højroestet til Værks, vær ikke saa højroestet. — farast, 1) e-m ferst væl (illa), det gaar en godt (ilde). 2) tilintetgøres, gaa til Grunde (jf. forfarast). 3) trúgvur og ótrúgvur farast (Ordspr.), tro og utro er blandede (gaar i Flæng) mellem hverandre. 4) farast um (nakað), bringe paa Bane, omtale. — part. præs. farandi, 1) farende, dragende. 2) farbar, fremkommelig; tað er ekki farandi, det er ikke Vejr (el. Omstændigheder) til at tage af Sted i, Vejen er ikke fremkommelig. — part. præt. farin, 1) faret, draget. 2) stædt; illa farin, ilde stædt. 3) ødelagt; borte.

fáragudda [fåaragodda] f. særindet Menneske, som er ujævn af Tænke-maade (LF). -lóti [-lou'ti] n. naragtig Lade el. Adfærd (LF); nú-eru fáralótini komin á hann, nu overdriver han sit Gækkeri (LF).

farbróðir [farbrour] m. = faðir-bróðir.

farg [farg] n. tung Vægt, som lægges paa noget for at presse det sammen; Presse; undir fargi, i Presse.

farga [farga] v. (að) farve.

fargafiskur [fargafiskór] m. Fisk, som tørres væsentlig ved at presses i Stabler med Brætter og Sten som Overlag.

farging [fardžing] f. (ar; ar) Farvning.

fargipottur [fardžipá'tór] m. Gryde til at farve i.

fári [fåari] m. (a; ar) Fare.

farmabátur [farmabáatór] m. Baad med Ladning.

farmaður [farmæavór] m. Sømand.

farma|gjald [farmadžald] n. Fragt. -sigling [-sigling] f. Fragtfart. -skip [-šíp] n. Fragtskib, Handelsskib. -skúta [-skúu'ta] f. = farmaskip.

farmur [farmór] *m.* (s; ar) *Byrde; Ladning, Last.*

farri [farrí] *m.* (a) *tyndt Lag, Hinde; Skær.*

far|sótt [fa'rsöt] *f.* *Farsot. -um-kring* [fæaromkring] *n.* (s; pl. ds.) *Landstryger, omløbende -Tigger (LF).*
-vatn [farvatn] *n.* *Farvand. -vegis* [farveajis] *adv.* *i Nærheden. -vegur* [farveavór] *m.* *Spor (efter noget), far-vegurin* *sást eftir teimum, har teir vóru farnir el. oman-dottnir.*

farvæl [farvæal] *n.* *Farvel.*

fast [fast] *conj.* *skönt, omendskönt. Jf. tóat, hóast.*

fasta [fasta] *v.* (að) *faste, afholde sig fra Mad. — fastandi, fastende, som intet har spist.*

fástaðni [fástæani, fáa-] *adv.* *fáastaðni.*

fasta|stýri [fastastoiri] *n.* *fast Ror (modsat leysastýri). -sökk* [-sök] *n.* *Sten, som-bindes til Fiskelinen. -tökur* [-tøkór] *f.* *pl. fast Tag; taka f. á (i) ein, gribe et fast Tag i en (f. Eks. i Brydning).*

fastir [fastur] *f.* (cobl. *fastur*; *pl. fastar*) *Faster.*

fast|leiki [fastlai'tši] *m.* (a) *Fasthed. -liga* [-lia] *adv.* *fast, kraftigt, stærkt.*

fastna [fastna] *v.* (að) *blive fast, fæstes; løbe sammen, storkne (LF).*

fastnaðar|band [fastnarband, fastnavar-] *n.* *Trolovelsesbaand, Trolovelse. -orð* [-oær] *n.* *Fæstensord, Trolovelsesord.*

fastnar- [fastnar-] *se fastnaðar-. fastsvøntur [fastsvöntór] *adj.* *tungsvønt.**

fastur [fastór] *adj.* (föst, fast) 1) *fast, ubevægelig; f. í e-m, stikkende el. hængende fast i noget; standhaftig. 2) fast, paalidelig, sikker. 3) bundet, ufri. — f. sum í berginum, urokkelig fast; hava fótin fastan, kunne naa Maalet for ens Rejse til Lands el. ad Landjorden; seta ein fastan, a) arrestere en, b) bringe en*

til at blive Svar skyldig i en Diskus-sion. — vera f. í fiski, faa Bid.

fat [fæat] *n.* (s; fót) *Fad.*

fata [fæata] *v.* (að) 1) *gribe. 2) ramme, virke (uegl.) 3) fatte, opfatte.*

fatalepi [fæataleapi] *m.* *Klædelap, Klædningsstykke (Pjalt, Trævl).*

fatla [fatla] *v.* (að) *binde el. vikle Baand (fetil) om, spec. binde Baand om en Bylt (til at bære paa Ryggen).*

fatli [fatli] *dat. sing. af fetil (i Udtr.): bera el. hava hond í f., bære el. have Armen i Bind.*

fátrúgvín [fåatrigvín] *adj.* *lidet troende.*

fátt [fát] *se fáur.*

fattast [fátast] *v.* (að) *mangle, fat-tes, mær f. nakað. Jf. vanta og skorta.*

fattna [fatna] *v.* (að) *blive svejryg-get, rankrygget.*

fattur [fátór] *adj.* (fött, fatt) *krum-met el. bøjet tilbage, svejrygget, rank; ennið hefur hann fatt (tilbage-bøjet knejsende Pande).*

fatur¹ [fæatór] *n.* *Haandtag paa en Le.*

fatur² [fæatór] (*i Udtr.*) *fáa (taka) f. á e-m el. ein, fáa f. í ein, hava f. á (i) e-m, faa, have, tage fat paa en.*

fátæka|dýr [fåatakadoir] *n.* *Stakkel. -fólk* [-fölk] *n.* *Fattigfolk.*

fátæk|dómur [fåatakðumór] *m.* *Fattigdom. -ðomi* [-ðømi] *n.* = *fátækðómur.*

fátækra|fólk [fåatakrafölk] *n.* *Fat-tigfolk. -kassi* [-kassi] *m.* *Fattigkasse. -lóg* [-lœu] *f.* *Fattiglov.*

fátæks|liga [fåatakslíia] *adv.* *fattigt, elendigt, usselt. -ligur* [-líör] *adj.* *fattig, elendig, ussel. -mannssonur* [-manssöonór] *m.* *Fattigmandsson.*

fátækt [fåatakt] *f.* (ar) *Fattigdom.*

fátækur [fåatakör] *adj.* *fattig; (som Udraab) Stakkel!*

fáur [fåavór] *adj.* (fá, fátt; *comp. færri, sup. fæstur* [fåa, fát, farri, fastór]) 1) *ringe i Antal, faa (= pl.*

fáir); f. kann eitt barn at eiga, *kun faa forstaar at eje et Barn.* — n. fátt, a) lídet, lídt; fátt verði tær á vási, *kun lídet Besvær skal du faa.* b) faa (= fáir), *faa Ting*, fátt er sum faðir, einki sum móðir (*Ordspr.*); fátt er betri (verri) enn á orði haft, *faa Ting er bedre (værre), end der fortælles.* 2) faamælt, ordknapp; (*upers.*) vera fátt um ein, være ordknapp el. modfalden. — falla í fátt, blive tavs og ilde til Mode, miste Modet; blive stum af Forundring, falde i dyb Forundring. — pl. fáir, faa.

fávitska [fåaviska] f. Enfoldighed, Uvidenhed. -vitskutur [-viskótór] adj. enfoldig, uvidende.

favna [favna] v. (að) favne, omfavne; maale med Favn, i Favnevis. Jf. fevna.

favnlag [favnlæa] n. Favntag, Omfavnelse (LF).

favnur [favnór] m. (s; ar) 1) Favn. 2) Favn som Længdemaal.

februar [február] m. Februar.

feðgar [fæggar] m. pl. 1) Fader og Søn, ogsaa: Bedstefader, Fader og Søn ílsammen el. to af dem. 2) to, som altid følges ad, to, som holder sammen i tykt og tyndt.

feðir [feəjir] pl. af faðir.

fedrabygd [feðrabígd] f. Fædrenebygd.

fedrar [feðrar] pl. af faðir.

feður [feavór] pl. af faðir.

fegin [feəjm] 1) adj. glad, fornøjet; f. um nakað, fornøjet over noget. 2) adv. gerne, fegin vildu teir.

feginsbrúgv [feəjnsbrígv] f. det venstre Øjenbryn; meg skríður í feginsbrúgv, mit venstre Øjenbryn klør, der venter mig noget glædeligt. -brún [-brúun] f. = feginsbrúgv; meg skríður um feginsbrún (= meg skríður í feginsbrúgv).

fegna [fægna] v. (að) 1) glæde, fornøje. 2) blive glad el. fornøjet (—

fegnast), tekur nú fljóðið at fegna.

fegni [fægni] n. (s) Glæde.

feigd [faígd] f. (ar) nærforestaaende Død, feigdin dregur mannin.

feigðar[dýr] [faijardoir] n. = neyðardýr. -maður [-mæavór] m. = feigmaður.

feigmaður [faimæavór] m. Mand, som er Dødsens; hetta var ikki feigmannsróp, eg hoyrði á hesum bragdi, det Raab, jeg hørte i dette Øjeblik, kom ikke fra en Dødsens.

feigur [faijör] adj. dødsviet, hvis Død er nærforestaaende; ogsaa: viet til Undergang, lótu byggja ein feiguan knørr.

feikna [faikna] adj. forføderlig, uhyre.

feimin [faimin] adj. sammenhængende, klæbrig, fast (om Sne, Mel o. lign.).

feiti|bein [fai'tibain] n. Kaaben paa et Flynderhoved (LF). -kúgv [-kígv] f. Fedeko. -lendi [-lændi] n. Holm el. Afsats i et Fuglebjerg, hvor Græsvæksten er særlig frodig p. G. af den stærke Gødning af Søfuglene. -neyt [-næi't] n. Fedekvæg. -ær [-æar] f. fedt, goldt Hunfaar.

feitur [fai'tór] adj. fed.

fekk [fæ'k] 1. el. 3. pers. sing. præt. af fáa.

felag [feələa] n. (s; felög) 1) Fællig, Fællelskab, Sameje. 2) Forening, Forbund; vera í felagi, staa sammen, være i Kompagni; ganga saman í felög, slutte sig sammen, organisere sig.

felagagjald [feələadžald] n. = limagjald.

felagi [feələaji] m. (a; ar) Fælle, Kammerat; Medlem.

felags [feələks] adv. fælles.

felagslimur [feələkslimör] m. Foreningsmedlem. -maður [-mæavór] m. 1) = felagslimur. 2) Kammerat, Fælle. -navn [-navn] n. Fællesnavn. -ogn [-ågn] f. Fælleseje. -skapur [feələskæapör] m. Sammenhold, Kom-

pagniskab. **-skrivari** (feəla(k)skrivari) *m.* Foreningsskriver. **-triðingur** [-tri-
ingør] *m.* Tredieparten i et Fællig.

feldur [fældør] *m.* (ar; ir) 1) Kappe, Overkappe. 2) Pels, Skind; verm tén frosin feld.

feli [feəli] *m.* (a; ar) = felagi.

fell [fædl] *præt. sing. af falla.*

fella [fædla] *f.* (u; ur) Fælde.

fella [fædla] *v.* (ld) 1) fælde, nedlægge, f. niður; f. av, slutte en Strømpe (jf. læsa av). 2) fælde, indfælde.

felli¹ [fædli] *n.* (s) Ødelæggelse paa Faarene, stor Dødelighed blandt Faarene (især p. G. af Vinterens Streng-
hed); f. hefur verið á seyð-
inum, Faarene er omkommet i Massevis.

felli² [fædli] *n.* (s) (kun som sidste Led i Stednavne) fjall.

fellikníður [fædliknioivør] *m.* Foldekniv, Lommekniv.

fellisár [fædliisáar] *n.* Aar, hvor der dør mange Faar. Jf. felli¹.

felv [fælv] *n.* (s; pl. ds.) = fólvi.

felva [fælva] *v.* (að) = fólva.

felvan [fælvan] *f.* fólvan.

fen [feən] *n.* (s; pl. fen, gen. fenja) dyb Sump, ufremkommeligt Morads.

fenaður [feənavør] *m.* (ar; ir) 1) Kvæg, Kreaturer. 2) Fjerkræ (især Høns).

feður [feəpør] *m.* (urs) Feber.

fer [feər] 3. pers. sing. præs. af fara.

ferð [feər] *f.* (ar; ir) 1) Færd, Rejse. 2) rejsende Følge, Ekspedition. 3) Bevægelse, Adfærd. 4) Fart. 5) Gang, Skifte; aðra ferð, anden Gang; tvær ferðir, to Gange; eina ferð(ina), en Gang; engang. — taka f. á seg, sætte Farten op, fremskynde Løbet; vera á f., være paa Færde (i Gang); iðra seg eftir ferðina, angre noget; koma í f. við ein, komme i Kast med en.

ferða|fólk [-feərafø'lk] *n.* rejsende. **-fluglur** [-foglør] *m.* Trækfugl. **-fúsur**

[-fúusør] *adj.* som har Lyst til at rejse, rejselysten. ***-garpur** [-ga'rpør] *m.* en, som farer i Ledtog.

-hugur [-hūør] *m.* Rejselyst, Udve. **-kostnaður** [-kåstn-
avør] *m.* Rejseudgifter. **-lag** [-læa] *n.*

Rejseselskab, gera f. saman. **-leið** [-lai] *f.* Rejsevej. **-loyvi** [-láivi] *n.*

Rejsetilladelse. **-loyvisbræv** [-láivis-
bræav] *n.* Pas, License. **-maður**

[-mæavør] *m.* rejsende. **-mikil** [-mítšil] *adj.* hurtig p. G. af stærk Travlhed, ilsom.

-móður [-møuør] *adj.* rejsetræt. **-peningur** [-peəningør] *m.* Rejsepenge.

ferðar|búgvín [feəra(r)búgvín] *adj.* rejseferdig. **-vegur** [-veəvør] *m.* Rejse, Vej, der tilbagelægges.

ferðaskrin [feəraskroin] *n.* Rejsekuffert.

ferðast [feərast] *v.* (að) færdes, rejse, være paa Rejse; gaa paa Besøg, være paa Besøg. — **ferðandi**, koma ferðandi, komme rejsende.

ferðastyrkur [feərast'rkør] *m.* Rejseunderstøttelse.

ferðfúsin [fæ'rfúusin] *adj.* modig, dristig, fremfusende (LF).

ferðigur [feərijør] *adj.* = ferð-
ugur.

ferðing [feəring] *f.* (ar) (coll.) Rejser; Besøg.

ferðingarmaður [feəringa(r)mæav-
ør] *m.* Mand, der rejser meget.

ferðmikil [færmítšil] *adj.* =
ferðamikil.

ferðugur [feərovør] *adj.* rask, kvik, livlig.

fer|faldur [fæ'rfaldør] *adj.* firdob-
belt, firfoldig. **-föttur** [-fö'tør] *adj.* fir-
føddet, firbenet.

fergja [færdža] *v.* (gd) presse, tryk-
ke, f. vadmál.

feril [feəril] *m.* Spor; Fornemmelse, Sansning, Lugt, hava f. av nøkr-
um; svagt Anfald (af Sygdom).

ferma [færma] *v.* (md) lade (et Fartøj).

fermenningur [færmningør] *m.* (s; ar) Slægtning i fjerde Led.

fermur [færmør] *adj.* behændig, rask.

feskmatúr [fæskmæatør] *m. fersk Mad (Fisk el. Kød).*

feskur [fæskør] *adj. fersk, frisk, ny.*

fasta [fæsta] *v. (st) 1) fæste, gøre fast. 2) fæste, sikre, tilsikre. 3) fæste til Giftermaal, trolove. — f. sundur garð, ved Deling bortfæste en Gaard til to el. flere; f. í (nakað), fænge i, antænde (om Ild); f. sær í (pípu), tænde sin Pibe; festast, fæste sig.*

festari [fæstari] *m. (a; ar) Fæster (af en Gaard).*

festar|maður [fæstarmæavør] *m. Fæstemand. -moyggj* [-måd'dž] *f. Fæstemø. -öl* [-øal] *n. Forlovelsesgilde; drekka f., drikke (holde) Fæstensøl.*

festi [fæsti] *n. (s; pl. ds. el. r) 1) Tov, Baand; Fæste. 2) Fæste, Ejendomsfæste.*

festi|bræv [fæstibræav] *n. Fæstebrev. -garður* [-gæarør] *m. Fæstegaard.*

festnar|band [fæstnarband] *n. fastnaðarband. -orð* [-oær] *n. fastnaðarorð.*

fet¹ [feæt] *n. (s; pl. ds.) 1) Fjed, Skridt; f. fyri f., Skridt for Skridt. 2) Skridt el. Fod som Maal (sjæld.). — hann fór ekki av fetinum, han rørte sig ikke af Pletten.*

fet² [feæt] *n. (s; pl. ds.) feti, m. feta* [feæta] *v. (að) skridte, skridte ud.*

feti [feæti] *m. (a; ar) Fed, Del af en Haspe.*

feti [feæti] *n. — fet¹ 2), tað var favn og feti mest.*

fetil [feæti] *m. (dat. sing. fetli el. (ældre) fatli, gen. fetils; pl. fetlar el. (ældre) fatlar) Baand, Rem til at bære noget i (spec. over Skuldrene el. Hovedet).*

fetta [fæ'ta] *v. (tt) bøje tilbage opad; f. sær, strække sig, skyde Brystet frem og Ryggen ind, bryste sig.*

fevna [fævna] *v. (nd) favne.*

feyk [fæi'k] *1. el. 3. pers. sing. præt. af fúka.*

fiandi [foijandi] *m. (a; ar) Fjende. Jf. figgindi.*

***fiðri** [fi'ri] *dat. sing. af fjøður.*

figgindi [fod'džindi] *m. (a; ar) Fjende.*

figgindskapur [fod'džindskæapør] *m. Fjendskab.*

figgja [fod'dža] *v. (að) hade.*

figgjar [fod'džar] *gen. sing. af fæ.*

figgjar|ár [fod'džaráar] *n. Finansaar. -liga* [-liá] *adv. finansielt. -lóg* [-ləu] *f. Finanslov. -nevnd* [-nævnd] *f. Budgetudvalg. -skaði* [-skæaji] *m. Skade paa Gods el. Fæ (LF). -standur* [-standør] *m. økonomiske Forhold, Status.*

fiindskapur [foijindskæapør] *m. figgindskapur.*

fíka [fíka] *f. (u; ur) Figen.*

fíkka [fí'ka] *f. (u; ur) Lomme.*

fíkta [fíkta] *v. (að) fægte, kæmpe. — fíktast — fíkta.*

fíkutræ [fíkötræa] *n. Figenetræ.*

fíl [foil] *f. (ar; ir) Fil.*

fíla [fíla] *v. (að) begynde at skyde ny Uld (om Faar); væl (illa) fil-aður seyður, Faar, hvis ny Uld er godt (lidt) udvokset.*

fíla [foila] *v. (að) file.*

filabein [foilabain] *n. Elfenben.*

fíling [fíling] *f. (ar; ar) det at den ny Uld er udvokset (paa Faar), góð (ring) f.*

fílla [fílla] *f. (u; ur) = fitla.*

fílpur [fí'lpør] *m. (s; ar) lille Knort.*

fílpur [fí'lpótør] *adj. knortet; ujævn.*

fílva [fílva] *v. (að) forvilde (LF).*

fímla [fímla] *f. (u; ur) en Pind med 3 Huller, en Snor og to Brikker, som Børn især finder Fornøjelse i at indvikle og opløse (LF), loysa fímlu.*

fímlast [fímlast] *v. (að) være i Vilderede, tvivlrædig.*

fímlaikahöll [fímlai'kahödl] *f. Gymnastiksal.*

fímlaiki [fímlai'tši] *m. (a; ar) 1) Behændighed. 2) Idræt, Sport, Gymnastik.*

fímligur [fímlijør] *adj. behændig.*

fímm [fímm] *num. card. fem.*

fimmu(r) [fimmó(r)] *n. pl.* Fem (*i Kortspil*), fimmuni, Femmen.

fimt [fi'mt] *f. (ar)* 1) fem Dages Frist, Forbud med fem Dages Frist. 2) bestemt Tidsfrist, Forbud med bestemt Tidsfrist.

fimta [fi'mta] *v. (að)* gøre Forbud mod ulovlig Gang af Faar i en andens Udmærket (LF).

fimtán [fi'mtan] *num. card.* femten.

fimtandi [fi'mtandi] *num. ord.* femtende.

fimti [fi'mti] *num. ord.* femte.

fimti [fi'mti] *num. card.* halvtreds.

fimtingur [fi'mtingör] *m. (s; ar)* en Femtedel.

fimtungur [fi'mtöngör] *m.*

fimtingur.

fimur [fi'mör] *adj.* behændig, snar i sine Bevægelser; *f. á fótunum*, rask og let til Bens.

findarblíður [findarblóiðör] *adj.* overstrømmende venlig. **-gláður** [-glævaðör] *adj.* overordentlig glad. **-ríkur** [findaroi'kór] *adj.* umaadelig rig.

findra hit [fi'gr(a)hoi't] *f.* Fingertut. **-vottur** [fi'gravö'tör] *m.* Fingerhandske, Fingervante, Handske.

findu [fi'gö] *præt. pl.* af fáa.

findur [fi'gör] *m. (urs; findrar)* Finger.

findurbolli [fi'görbáðli] *m.* Fingerbøl. **-gull** [-godli] *n.* Guldring, Finderring af Guld.

findkast [foi'pkast] *v. (að)* blive finere.

finna [finna] *f. (u; ur)* 1) Bonde (*i Skakspil*). 2) — finnur.

finna [finna] *v. (finnur; fann, funnu; funnin)* [finnör; fann, fonnö; fonnin] 1) opsøge, (søge at) finde; *f. ein á máli* el. *f. ein til máls*, opsøge en for at faa ham i Tale, besøge en. 2) finde, støde paa, træffe. 3) opfinde (nu alm. finna upp el. uppfinna). 4) mærke, fornemme; hann læt ekki á sær *f.*, han lod sig ikke mærke med noget. — *f. á (uppá)*, finde, støde paa; *f. (nakað)* til, opfinde el. anføre noget som Grund. —

finnast, findes, træffes, mødes; finnast at *e-m*, udsætte paa noget, dadle, laste; kritisere; finnast *um: e-m* finnast mikið (lítið) (ogsaa: væl, illa) *um nakað*, en synes godt (ilde) om noget.

finningarbátur [finningarbáatör] *m.* Baad, som først kommer til en Flok Grindehvaler og til Belønning faar den bedste Hval, naar Flokken er drøbt. **-fiskur** [-fiskör] *m.* den bedste Hval (af en Flok Grindehvaler), som tilfalder finningarbátur. **-lön** [-lön] *f.* Findelön. **-maður** [-mævaðör] *m.* Mand, som først ser en Flok Grindehvaler. — *pl.* finningarmenn, Mandskab paa finningarbátur.

finnur [finnör] *m. (s; ar)* (haarbevokset) lille Udvækst, Knort (*i Huden*), lille Vorte.

finnska [fi'nska] *v. (að)* blive muggen (*f. Eks. om Korn*).

finnskur [fi'nskör] *adj.* finsk.

finur [foinör] *adj.* fin.

fiól [fi'völ] *f. (ar; ir)* Fiöl, Violin.

fiþa [foi'pa] *f. (u; ur)* Kæruld (*eriphorum*).

fíra [foira] *v. (rd)* 1) fire, give løs. 2) give efter, vige. — *f. undir ein*, a) drive frem, skynde paa en. b) støde til en, skubbe en, ogsaa: *f. ein*. — hann firdi lítið fyrir at gera tað, det var ham en let Sag at gøre det.

fírdír [fi'rir] *pl.* af fjórður.

firvaldur [firvaldör] *m. (s; ar)* = firvaldur.

fírnast [fi'rnast] *v. (að)* holde sig undselig tilbage, være undselig.

findar- [findar-] *se* findar-.

fírra [fi'ra] *v. (að)* (med dat.) 1) fjerne, bortfjerne; tað fírraði hann sínum lívi, da frelste han sit Liv ved Flugt. 2) hindre, forebygge. — fírrast, fírrast undan, flygte, flygte bort; fjerne sig.

firtin [fi'rtin] *adj.* fornærmet, fortrønet.

firvaldur [firvaldör] *m. (s; ar)*

Sommerfugl. — fára sum ein f., fare hastigt og ustadigt af Sted, fare hid og did (travlt beskeftiget).

físa [foi'sa] v. (st) 1) = gjósa. 2) hvæse (om Gæs). 3) faa til at flyge ved Blæsen, hvirule op, f. øskuna út í stovuna.

físibjörgur [foi'sibjörgör] m. Røg-svamp (*lycoperdon* sp.).

físka [físka] v. (að) fiske.

físka bein [fískabain] n. Fiskeben.
-fjødur [-fjævör] f. Finne paa en Fisk. Jf. fjødur. **-fólk** [-fö'lk] n. pl. Personer, der er beskæftiget med Fiske-tørringsarbejde. **-genta** [-džæ'nta] f. Kvinde, der er beskæftiget med Fiske-tørringsarbejde. **-greipa** [-grai'pa] f. to Fisk, sammenbundet ved Halen. **-gørn** [-gödn] f. Indvolde af en Fisk. **-hjallur** [-tšadlör] m. Tremmekus, hvori Fisk vindtørres. **-kelling** [-tšædl-ıng] f. Fiskekælling. **-knetti** [-knæ'tı] n. Bolle af Fiskefars. **-leypur** [-læi'p-ör] m. Tremmekurv til Transport af Fisk. **-lús** [-lúu's] f. Fiskelus. (især paa Helleflynder) (LF). **-merki** [-mæ'rtši] n. Fisker (Stjernebillede). **-murtur** [-mo'rtör] m. lille bitte Fisk, spec. Sejmygel. **-mörur** [-mørör] m. fed Fiskeriet. **-oyði** [-äıı] n. Fiskeøde. **-roðsla** [-räsla] f. = roðsla. **-rusk** [-rosk] n. Affald af Fisk. **-skrædl** [-skradl] n. det afskrællede Skind af Fisk. **-slógv** [-slægv] n. Affald af Fisk, Indvolde. **-soð** [-soø] n. Vand, hvorpaa Fisk er kogt. **-spæl** [-spæal] n. en Leg. **-terri** [-tærri] m. Vejr, som er gunstigt m. H. t. Tørring af Fisk (Klipfisk). **-torva** [-tärva] f. Fiskesteme. **-veiði** [-vaiıı] f. Fiskefangst.

físki [fistši] n. Fiskeri.

físki ár [fistšiár] n. fiskerigt Aar, gott el. ringt f. **-gávur** [-gäavör] f. pl. Anlæg til at fiske. **-gruður** [-grüör] m. = fiskigrunnur. **-grunnur** [-gronnör] m. Fiskegrund, Banke. **-klakkur** [-kla'kör] m. Fiskegrund, Banke. **-klógv** [-klægv] f. en Person, der fisker godt. **-krókur** [-kräu'kör]

m. Fiskekrog. **-maður** [-mæavör] m. 1) en, som har Anlæg til at fiske. 2) Fisker. **-mási** [-määsi] m. Havmaage (*larus argentatus*). **-mið** [-mı] n. Fiskebanke. **-skapur** [-skæapör] m. Fiskeri. Jf. físki. **-skip** [-šıp] n. Fiskerskib. **-snöri** [-snøari] n. Fiskeline. **-tíð** [-toi] f. den Tid, Fiskeriet drives. **-tilja** [-tlja] f. Fjæl, lagt paa tværs under forreste og bageste Rorbænk, at Fisker i For- og Bagrummet kan ligge støt (LF).

fiskur [fískör] m. (s; ar) 1) Fisk; ganga í fiskin, gaa paa Fiskearbejde, især Fisketørring. 2) spec. mindre torskur.

fit [fit] f. (jar; jar) 1) Svømmehud (paa Fugle). 2) (lav, fugtig) Eng.

fitja [fita] f. (u; ur) fitja 2).

fitja [fita] v. (að) fede, gøre fed.

fitfuglur [fitfoglör] m. Svømmefugl.

fiti [fitı] f. Fedme.

fitievni [fitævni] n. Fedtstof.

fitja [fitsa] f. (u; ur) 1) = fit 1). 2) Lalle, Lab paa en Sælhund, ogsaa spec. Baglalle.

fitja [fitsa] v. (að) hilde, indvikle (LF); f. vev, i den nederste Del af Væven af ombinde el. samle nogle af Rendegarnets Traude (LF).

fitjing [fitšıng] f. (ar; ar) = fitja.

fitjufuglur [fitšöfoglör] m. = fitfuglur.

fitla [fitla] f. (u; ur) Fugleskind.

fitna [fitna] v. (að) blive fed.

fitliga [fitlia] adv. temmelig. **-ligur** [-lijör] adj. net, pæn; let, bekvem.

fittur [fı'tör] adj. (fitt, fitt) 1) bekvem, duelig, f. til nakað. 2) net, vakker, flink. — hann eigur fitt av bókum, han har ikke saa faa Bøger; eitt fitt gul, en temmelig stærk Kuling.

fívil [foivıl] m. Nar.

fjaðra [fjæara] v. (að) f. seg el. f. seg í, „fjere“ sig, pudse sig op, pynte sig.

fjaðraleysur [fjæaralæi'sör] adj. uden Fjer. **-magi** [-mæajı] m. Flyndermave, tørret og fyldt med Fjer (LF).

fjaðrar [fjærar] *gen. sing., nom. el. acc. pl. af fjøður.*

fjaður[sáurur] [fjævørsáarór] *adj. (om Fugle) fældesyg. -skot [-skoæt] n. Fodbenet af et Faar, hvori Børn sætter (to) Fjer og leger dermed (LF). -skotin [-skoætín] adj. 1) som har fældet sine Fjer. 2) nedslaaet, bedrøvet.*

fják [fjáak] *n. (s; pl. ds.) Nar, Gæk.*

fjákast [fjáakast] *v. (að) opføre sig naragtigt, fjase.*

fjákaðesin [fjáakaveðsin] *n. naragtig Opførsel.*

fjakk¹ [fjáˈk] *n. Urede, Forvirring.*

fjakk² [fjáˈk] *n. sagte og rolig Gang.*

fjakka [fjáˈka] *v. (að) gaa sagte og med smaa Skridt, slentre.*

fjákutur [fjáakótór] *adj. naragtig.*

fjala [fjæla] *v. (fjalir; *fjól, fjaldi; *fjalíð, fjalt [fjæhír; fjoul, fjaldi; fjæh, fjáˈlt]) fjæle, skjule; f. um kúgv (kú), gemme og opføde en Ko; ást fjalir lýti (Opdspr.), Kærlighed gør blind.*

fjálga [fjálga] *v. (að) 1) varme, lune. 2) hæge, pleje, f. um. 3) sætte i net og hyggelig Stand, pudse op, f. um hús.*

fjalga [fjalga] *v. (að) = fjálga.*

fjálgan [fjálgan] *f. Varmen, Lunen, Hægen om.*

fjálgur [fjálgór] *adj. varm og lun, f. er móður andi.*

fjalir [fjæhír] *pl. af fjöl.*

fjall [fjatl] *n. (s; fjöll [fjöldl]) Fjeld, Bjerg. — ganga á f., gaa i Udmarken for at drive Faarene fra Fjeldet til Faarefolden; fara á f., gaa af Sted for at drive Faarene fra Fjeldet til Faarefolden; vera á fjalli, være beskæftiget med at drive Faarene fra Fjeldet til Faarefolden; fjallið er komið í, det Tidspunkt er kommet, da man skal ganga á fjall.*

fjalla[dalur] [fjatladaelór] *m. Dal, indelukket af Bjerge. -dun [-dūn] n. Fjelddøn, dump Larm fra Bjergene. -grein [-grain] f. Konturerne af et Fjeld. -gul [-gūl] n. Vindkast fra Fjeldene.*

-kavi [-kæavi] *m. Fjeldsne, Sne-paa Fjeldene. -land [-land] n. Bjergland.*

-líri [-loiri] *m. ung Skrofe, som har Ophold i en Fjeldli. -mjörki [-mjöˈrtʃi] m. Fjeldtaage. -murra [-morra] f. = fjallmurra. -røð [-røə] f. den skarpe Kant paa et Fjeld. -tindur [-tındór] m. Fjeldtinde. -trom [-troəm] f. Fjeldrand.*

-tussi [-tossi] *m. Fjeldturse.*

fjallboð [fjalboə] *n. pl. Bud om at deltage i fjallgonga. -dagur [-dæavór] m. Dag, paa hvilken fjallgonga finder Sted. -fóruur [fjaˈlførór] adj. som har stærke Knæ el. Styrke nok til at løbe i Udmarken at samle de halvville Faar (LF). -gonga [-gānga] f. 1) Handlingen at drive Faarene fra Fjeldet til Faarefolden. 2) Drift Faar til Fjelds. -lýsi [-loiˈsi] n. klart Vejr at drage til Fjelds i (ved fjallgonga). -løn [-lœn] f. Løn for fjallgonga. -maður [-mæav-ór] m. Mand, der deltager i fjallgonga. -murra [-morra] f. Ryle (tringa alpina). -skipan [fjaˈlsipan] f. Mandskab til Drivning af Faar (fra Fjeldene).*

fjallsmegin [fjaˈlsmeəjin] *adv. ad Fjeldsiden, langs med Fjeldet.*

fjallstavur [fjaˈlstævór] *m. lang og fornedet jernbeslaaet samt med Pig forsynet Stav. -veður [fjalveavór] n. Vejr til at foretage fjallgonga i.*

fjáltra [fjáˈltra] *v. (að) ryste, skælve.*

fjáltur [fjáˈltór] *n. Rysten, Skælven. — f. kom á hann, han blev nervøs.*

fjálva [fjálva] *v. (að) = fjálga.*

fjandi [fjandi] *m. (a) kun som: fjandin, Djævelen.*

fjant [fjaˈnt] *n. (s; pl. ds.) Narrestreg; Nar.*

fjantast [fjaˈntast] *v. (að) drive Narleri, Fjas.*

fjantavesin [fjaˈntaveəsin] *n. = fjákavesin.*

fjantutur [fjaˈntótór] *adj. fjantet, naragtig.*

fjara [fjæara] *v. (að) ebbe, blive Ebbe (om Søen); hann fjarar*

sjógvín *el.* hann fjarar, *det* ebber, *Søen falder*; tá ið av fjar-aði *el.* avaftur fjaraði, *da det blev Ebbe igen.*

fjarðar [fjæarar] *gen. sing. af* fjørður.

fjarðarmunni [fjæara(r)monni] *m.* Fjordmunding.

fjarðrøtt [fjarrøt] *adj. n. tað er f., Vejret er saadant, at man kan ro over Fjorden.*

fjarlagdur [fjarlagdør] *adj. fjern.*

-lagin [-læajm] *adj. = fjarlagdur.*

-leiki [-lai'tʃi] *m.* Fjernhed, fjern Beliggenhed.

-lægur [-læavør] *adj. fjern.*

fjarri [fjarr] *adj. comp. af fjarur.*

fjar|skotin [fja'rskoetn] *adj. 1) afsondret, langt borte. 2) fraværende. 3) bortstødt, forskudt; ein f. ravnur, et Skumpelskud; maður er ikki fjar|skotnari frá góðum enn ravnur (Ordspr.). -støða [-støva]*

f. Afstand.

fjarur [fjæarør] *adj. (fjar, fjart) fjern,*

fjas [fjæas] *n. Fjas.*

fjasast [fjæasast] *v. (að) fjase.*

fjatla [fjatla] *f. (u; ur) et særligt Navn paa Kragen.*

fjatla [fjatla] *v. (að) 1) forvikle. 2) famle.*

fjendi [fjændi] *m. (a) kun som: fjendin, Fanden, Djævelen.*

fjeppast [fjæ'past] *v. (að) være forgæbet i, løbe efter, f. uppi í e-m.*

fjeppin [fjæ'pin] *adj. forgæbet i nyt (LF).*

***fjól** [fjoul] *1. el. 3. pers. sing. præet. af fjala.*

fjón [fjoun] *n. Had (LF).*

fjóna [fjouna] *v. (að) hade.*

fjórði [fjouri] *num. ord. fjerde.*

fjórðings|sáta [fjouringsáata] *f. Høstak, hvøraf der gaar fire paa et Foder til en Ko (LF). -vegur [fjouringsveavør] m. Fjerdingsvej.*

fjórðingur [fjouringør] *m. (s; ar) 1) Fjerdedel, Fjering. 2) Fjeringvej.*

fjórðungur [fjaurøngør] *m. = fjórðingur.*

fjórfoldur [fjör'rfaldør] *adj. = ferfaldur.*

fjós [fjous] *f. (ar; ir el. ar) 1) aflangt Stykke Sælhundespek, Del el. Part af en i (ti) Stykker skaaren Sæl; Stykke af aldansfiskur. — alt ein fjósin, alt af en Slægt el. Art, alt samme Slags. 2) aflangt Stykke Spek af Grindehval.*

fjós [fjous] *n. (s; pl. ds.) Kostald, Stald.*

fjós|dyr [fjous'dir, fjös-] *f. pl. Stald-dør, Dør til Kostalden. -kona [-koəna]*

f. Kvinde, som rægter Kvæget i Stalden.

fjúrtan [fjörtan] *num. card. fjorten.*

fjúrtandi [fjörtandi] *num. ord. fjortende.*

fjøður [fjævur] *f. (dat. sing. fjøður el. *fiðri, gen. fjaðrar; pl. fjaðrar [firi, fjæarar]) 1) Fjeder, Fjer. 2) Fjeder, Spændefjeder. 3) Blad paa Spyd el. Økse. 4) Finne paa Fisk. Jf. fiskafjøður. 5) Faaremærke: Skraa-*

snit ind i et Faars Øre, især ovenfra ned-

ad. 6) Fjerpen. Jf. fjøðurpennur.

fjøður|hamur [fjævørhæamør] *m. Fjederham. -pennur [-pænnør] m. Fjerpen.*

fjögga [fjögga] *v. (að) udpylte og ilde klæde (LF).*

fjoggur [fjöggør] *m. gammel Pjalt el. Lap.*

fjoggutur [fjöggótør] *adj. som har uglet sig ud.*

fjøl [fjøl] *f. (fjalar [fjæalar]; fjalir) Fjæl, Bræt. — hvør fjøl var á sjógv, hver eneste Baad var paa Fiskeri.*

fjøl|broyttur [fjölbráit'ør] *adj. mangeartet, afvekslende, broget. -bygdur [-bigdør] adj. tætbefolket.*

fjöld [fjöld] *f. (ar; ir) Mængde, stor Skare; fjöldin, Størsteparten, de fleste.*

fjølga [fjölga] *v. (að) forøge, formere.*

fjøl|gongdur [fjölgañdør] *adj. be-*

færðet. **-kunnugur** [fjöˈlkonnóvör] adj. trolddömskyndig.

fjöll [fjœdl] pl. af fjall.

fjöl|mangur [fjœlmæŋgør] adj. særdeles mange. **-mentur** [-mæˈntør] adj. mandstærk, med mange Folk. **-mæli** [-mæali] n. Mistanke, fáa f. á nökru.

fjöppast [fjöˈpast] v. (að) = fjeppast.

fjöppin [fjöˈpin] adj. = fjeppin.

fjör¹ [fjœr] „fjör mitt!“ Udraab i Tiltale, særlig tillagt Folkeeventyrenes Riser.

fjör² [fjœr] (i Udr.) i fjör, i Fjör, forrige Aar. — i fjör summ-ar (vetur o. s. v.), sidste Sommer (Vinter o. s. v.)

fjóra [fjœra] f. (u; ur) 1) Ebbe, Lavvande. 2) Forstrand, „Fjære“ o: den Del af Stranden, som er tør ved Ebbe, men som overskylles af Flodvandet.

fjörður [fjœrør] m. (dat. sing. firði, gen. fjardar [fir, fjæarar]; pl. firðir) 1) Fjord. 2) bredere Sund imellem to Øer. — hansara f. man fara at líða, hans Levetid lakker mod Enden (LF).

fjörugarður [fjœrögæarør] m. Stengærde, der gaar ned i „Fjæren“ (Forstranden). **-grót** [-grœut] n. Stene i Stranden. **-maðkur** [-maˈkør] m. Sandorm. **-sandur** [-sandør] m. Strand-sand. **-seyður** [-sæijør] m. Faar, der opholder sig nede ved Stranden (for at æde Tang). **-slættur** [-slaˈtør] adj. fladstrandet, hvor der er flad Forstrand, mest brugt i n. fjöruslætt. **-tröll** [-trœdl] n. grim Trolld (fra Strandkan-ten).

fjöruti [fjœrótí] num. card. fyrret-tve.

fjörutjaldur [fjœrótšaldør] n. tjaldursgrælingur (LF).

fjösismikil [fjœsismítísl] adj. ud-pustet, som har stort Omfang (LF).

fjösutur [fjœsötør] adj. pjusket, uordentlig.

fjöttra [fjœtra] v. (að) lænke, lægge i Lænker, fastbinde; tryllefæste.

fjötur [fjœtør] f. (fjotrar; fjotrar) = fjötur, n.

fjötur [fjœtør] n. (s; pl. ds.) Læn-ke, Fangejern.

fláborð [flåaboər] n. den anden Planke i Baaden fra Kølen. Jf. blá-borð.

flag [flæa] n. (s; flög) Græstørv.

flaga [flæa] v. (að) 1) grave Græs-tørv. 2) dække (et Tag) med Græstørv, f. eina lon.

flagbróst [flabbröst] n. den nederste Del af Brystet, Brystbrusk. **-bróstílska** [-bröstílska] f. Mellemgulvsmerter.

flagd [flagd] f. = flagd, n.

flagd [flagd] n. (s; flögd) 1) Jættekvinde. 2) ond Kvinde i Almindelighed.

flagdaskáli [flagdaskáali] m. Trolld-kvindestue, Trolldkvindebolig.

flagdkona [flagdkoəna] f. Trolld-kvinde.

flagg [flagg] n. (s; flögg) Flag.

flagga [flagga] v. (að) flage.

flaggardur [flæagæarør] m. Græs-tørrgerde.

flaggstong [flagstang] f. Flagstang.

flagsa [flaksa] v. (að) slaa med Vingerne; flagre.

flagtak [flæataak] n. Græstørvtag. **-torva** [-tärva] f. Græstørvrude, Stykke Græstørv. **-veggur** [-væggør] m. Græs-tørvæg. **-velta** [-væˈlta] v. afskrælle Græstørv og lægge den omvendt over Gødningen (ved Jorddyrkning). **-velting** [-væˈltiŋg] f. det at flagvelta.

flái [flåai] m. (a; ar) større, i Søen udskydende, landfast Helle (flad Sten), som overskylles af Flod el. Brænding.

fláir [flåaij] pl. af flóg v.

flak [flæak] n. (s; flök) kileformet Stykke, som skæres af Ryggen el. Ma-ven paa en Helleflynder.

flaki [flæatí] m. (a; ar) 1) løs-revent Stykke, Vrag, som flyder paa Søen. 2) lille Tømmerflaade. 3) Flage af sammenslaaede Fjæle, Ragnar

legði skip undir flaka (for at dække Ladningen).

flakka [flaˈka] v. (að) flakke, vanke om.

flakna [flakna] v. (að) flækkes, revne lagvis el. i Skiver.

flakr [flækr] n. (s) 1) sagte Vindpust, Aande. 2) Lugt af en Ting. 3) Nys om noget, f. av nøkrum.

flákra [fláakra] v. (að) flagre.

flakti [flakti] præt. sing. af flekja.
flana [flæana] f. (u; ur) Flane (LF).

flana [flæana] v. (að) være altfor fri og fjantevorn, bære sig naragtig ad (LF).

flána [flána] v. (að) blive flad el. lavere (LF).

flatdrýlur [fladdroilør] m. aflangt, fladt Brød (drýlur).

flati [flæti] m. (a; ar) Flade, flad Strækning.

flatkoka [flaˈkøka] f. Fladkage, tynd, rund Kage, sædvanlig af Rugmel, som bages paa Gløder el. paa en Pande.
-land [flæatland] n. pl. Fladland, Sletterne (brugt om Danmark).

flatna [flatna] gen. pl. af fløta.

flatna [flatna, flakna] v. (að) 1) blive flad el. fladere. 2) blive flad, fløv, skamfuld ved en pludselig Overraskelse, f. við.

flatur [flæatør] adj. (flöt, flatt) flad, jævn.

fláur [fláavør] adj. (flá, flátt) flad, lav, som skraaner ud til Siden, bliver fladere, flá skál.

fleingja [flándža, flándža] f. (u; ur) Pisk, Ris, Hug.

fleingja [flándža, flándža] v. (fleingir, flongdi, flongdur) 1) piske, prygle, give Ris. 2) skære Flænger i.

fleiri [flairi] adj. (comp. af mangur) flere.

fleiristaðni [flairistæani] adv. flere Steder.

fleirtal [flaiˈrtæal] n. Flertal.

fleking [fleatšing] f. (ar) Flækning af Fisk.

flekingarknívur [fleatšinga(r)knoiv-ør] m. Kniv til at flække Fisk med.

flekja [fleatša] v. (flekir; flakti, flaktu; flaktur) flække; afrive. — f. fisk, flække Fisk; f. seg, gøre sig kølen for Hanen (om Høner) (LF).

flekjari [fleatšari] m. (a; ar) Mand, der flækker Fisk.

flekka [flæˈka] f. (u; ur) en spraglet, broget Ko.

flekkur [flæˈkør] m. (jar; ir) Flæk, Skjold, Plet.

flekkutúr [flæˈkótór] adj. skjoldet, plettet.

flenn [flænn] n. (s; pl. ds.) Grin; Grinebider.

flenna [flænna] f. (u; ur) letsindigt Pigebarn.

flenna [flænna] v. (nt) grine.

flensa [flæˈnsa] v. (að) flænse.

flerra [flærra] f. (u; ur) 1) aabent Snit, Skramme. 2) det kvindelige Avlem (cunnus).

fles [fleās] f. (jar; jar) Skær, flad Klippe i Søen (ragende op i el. lidt op over Vandskorpen).

flesk [flæsk] n. (s) Flæsk.

flestallir [flæstallir] adj. pl. de allerfleste. **-alt** [-alt] adv.: f. er hann av gívrum treystur, hann er stærk i de allerfleste Trolddomskunster.

flestur [flæstør] adj. (sup. af mangur) flest.

fletta [flæˈta] v. (tt) flaa, tage Skindet af; f. upp um seg, (om Kvindfolk) blotte sig, tage Skørterne op.

fletting [flæˈting] f. (ar; ar) Flaa-ning.

fleyg [flæi] n. 1) det at fange Fugle i Luften med fleygistong. 2) den Tid, paa hvilken denne Fangst finder Sted.

fleyg [flæi] 1. el. 3. pers. sing. præt. af flúgva.

fleyga [flæija] v. (að) fange Fugle i Luften med fleygistong.

fleygafluglur [flæijafoglør] m. de unge Fugle, som endnu ikke yngler, og som fanges i Luften med fleygistong.
-sessur [-sæssør] m. = fleygi-

sessur. -stong [-stǽŋg] *f.*
fleygistong. -tíð [-toi] *f.* =
fleyg 2).

fleyggj [flæd'dʒ] *n.* = fleyg.

fleyging [flæijŋg] *f.* (ar) det at
fleyga.

fleygingarmaður [flæijŋga(r)mæav-
ór] *m.* Fuglefænger.

fleygi'sessur [flæijisæssór] *m.* Plads,
hvor Fuglefængereren sidder og fanger
Fugle med fleygistong. -stong [-stǽŋg]
f. Stang med Net paa til at fange Fugle
med.

fleyr [flæir] *n.* sagte Vind, som
spreder Taagen; Vindpust.

fleyra [flæira] *v.* (að) 1) sprede sig,
lette (om Taage), *f. i.* 2) blæse sagte
(om Vind), hann fleyraði av
útsynningi.

fleyt [flæi't] 1. *el.* 3. *pers. sing.*
præt. af flóta.

fleytagjald [flæi'taðʒald] *n.* Betaling
med fleytir; nú fekkst tú lön fyri
fleytagjaldið, nu fik du Løn for
den tynde, daarlige Mælk, du har trak-
teret mig med.

fleytir [flæi'tir] *f.* pl. Mælk med
Osteløbe, som bliver rørt *el.* pisket til
Skum. — tað verður ikki alt
fleytir, tyril kemur í (Ordspr.).

flíða [flíja] *f.* (u; pl. flíður, *gen.*
flidna) Fløskel, Albueskæl (Musting);
stinga *el.* prika flíður, stikke
Albueskæl løse (til Mading).

flidna[muddur] [flidnamoddór] *m.*
lille, slet Kniv, som bruges til at stikke
Albueskæl løse med. -soð [-soa] *n.* Vand,
hvori Albueskæl er blevet halvkogte og
lønnet fra Skallerne.

flíðuskel [flíjðseal] *f.* Skal af Al-
bueskæl.

flíggj [flod'dʒ] *n.* (pl. flíggj) Flí,
Hage som paa Anker og Harpun, samt
nederste Hjørner af en Spadesko (LF).

flíka [flíka] *f.* (u; ur) et stort Kniv-
snit, Skure.

flíkki [flí'tʃi] *n.* (s; pl. *ds. el. r*)
Skinke, Flæskeside.

flindur [flindór] *n.* (s; pl. *ds.*) 1)

lille Stykke, Gran, Smule. 2) Dække af
korki paa Stene.

flíppa [flí'pa] *f.* (u; ur) Flíp.

flíppur [flí'pór] *m.* Flig, yderste
Hjørne af et Klædebon.

flís [flói's] *f.* (ar; ir) 1) Skive (af
Brød, Ost o. lign.). 2) Splint, Træ-
splint.

flísa [flói'sa] *v.* (að) skære i Skiver.

fljóð [fljəu] *n.* (s; pl. *ds.*) Krinde.

fljóta [fljəu'ta] *v.* = flóta.

fljótur [fljəu'tór] *adj.* hurtig til Bens.

fljúga [fljəua] *v.* = flúgva.

fljúgandis [fljəuandis] *adj. og adv.*
yderlig opbragt, rasende, heftig(t).

fljúgva [fljigva] *v.* = flúgva.

flóð [fləu] *f.* (ar; ir) 1) Flod, Høj-
vande. 2) voldsom Regn, Skylle. —
flóðin mikla, Syndfloden.

flóð [fləu] *n.* (s; pl. *ds.*) = fljóð.

flóðar[máli] [fləuarmáli] *m.* den
Højde, hvortil Vandet stiger i Flodtiden.
-steinur [-stainór] *m.* Sten, yderst i
Strandkanten og omskyllet af Højvandet.

flóðfall [fləu'fadl] *n.* Ebbens Be-
gyndelse. -friur [-froiðr] *adj.* liggende
oven for Flodmaalet, draga bátin
flóðfrián.

flög [fləa] *n.* (s; pl. *ds.*) 1) Flyven,
Flugt. 2) flyvende Fart. 3) Løben,
Sværm. 4) Vingefang (paa en Fugl).
5) Flyvefærdighed; Tidspunkt, paa hvil-
ket de unge Søfugle bliver flyvedygtige.
— fara á f., flyve op, af Sted, lette;
sætte af Sted i flyvende Fart.

flögboð [fləəboə] *n.* Telegram.

-boða [-bōa] *v.* (að) telegrafere. -dreki
[-dreətsi] *m.* flyvende Drage. -feitur
[-fai'tór] *adj.* smækfed. -fyl [-fil] *n.*
flogsa.

flögin [fləəjŋ] *part. præt. af*
flúgva.

flögkykt [fləətsikt] *n.* Insekt.

flögsa [flåksa] *f.* (u; ur) vilter, liv-
lig Pige; Tøjte.

flögsa [flåksa] *v.* (að) rende om,
føjte.

flögsutur [flåksótór] *adj.* som hol-
der meget af at rende om og føjte.

flógv [flægv] *f.* (fláar; fláir *el.* flaur [fláar; fláajr, flævór]) 1) vandret Lag i en Opstabling (*spec. Lag i en Høstak*). 2) en af de Afdelinger (*Stabler*), hvoraf en opstablet Masse bestaar (*f. Eks. Tørv, Saltfisk*).

flógvi¹ [flægv] *m.* (a) = flóni.

flógvi² [flægv] *m.* (a; ar) *Munding* af en Fjord imellem to Øer; *Fortsettelse* af et Sund, som udvider sig imod Havet.

flógvit [flævīt] *n.* en stor Begavelse (om en Person).

flógvur [flægvór] *adj.* (flógv, flótt [flægv, flöt]) *lunken*.

flokksfelagi [fláksfeal(æ)aj] *m.* *Partifælle*. -**fundur** [-fondór] *m.* *Partimøde*. -**maður** [-mæavór] *m.* *Stimand, Ransmand*.

flokkur [flákór] *m.* (s; ar) *Flok, Gruppe, Parti*.

flokxa [fláksa] *f.* = flogsa.

flokxa [fláksa] *v.* = flogsa.

flóna [flouna] *v.* (að) *blive lunken el. varm*.

flongdi [flāndi] *præt. sing. af fleingja*.

flongja [flāndža] *f.* = fleingja.

flongja [flāndža] *v.* = fleingja.

flóni [flouni] *m.* (a) *Lunkenhed, Varme*.

flórir [flaurór] *m.* (s; ar) *Grebning*.

flot [floet] *n.* (s; pl. ds.) 1) *Flyden* (paa Vand, Vædske); *báturin fór á f.*, Baaden kom ud paa Vandet. 2) *Flaad, Bøje*.

flota [floeta] *v.* (að) *faa til at flyde, sætte ud paa Vandet* (helst om en Baad, et Fartøj).

flóta [flouˈta] *v.* (flýtur; fleyt, flutu; flotin [flóiˈtór; flæiˈt, flütó; floetin]) 1) *flyde paa Vand*. 2) *flyde, rinde, være drivvaad*; *f. í grát, flyde hen i Graad, briste i Graad*. 3) *være til Stede i Overflodighed*.

flotdreki [floədreəʃi] *m.* *Drageskib*.

floti [floəti] *m.* (a; ar) *Flaade*.

flotkelda [flaˈtʂældə] *f.* *Hængemose, mosdækket Sump*.

flotna [flátna] *v.* (að) *komme op paa Vandfladen, flyde op*.

flotoyggj [floetäðˈdʒ] *f.* *flydende Ø*.

flótt [flöt] *n.* af flógvur.

***floy** [flái] *n.* (s; pl. ds.) *Fartøj, Skib*.

floygdur [flågdór] *adj.* *flyvefærdig, flyvedygtig*.

floyggja [flåðˈdʒa] *v.* (gd) *lade flyve*; **kaste, slænge*.

floyma [fláima] *v.* (md) *strømme, vælde ud*.

floyta [fláiˈta] *f.* (u; ur) *Fløjte*.

floyta [fláiˈta] *v.* (tt) *lade flyde, sætte ud paa Vandet*. — *f. út, tage ud paa Fiskeri* (med Baad).

floytifullur [fláiˈtʃodlór] *adj.* *bredfuld, fuld op til Rælingen* (om Baade).

fluga [flūa] *f.* (u; ur) *Flue*.

flugva [flugva] *v.* (flýgur; fleyg, flugu; flogin [flóiʃór; flæi, flüó; flojml]) *flyve; ile, løbe hastigt*. — *f. aftur, komme flyvende igen* (om Søfugle i Fuglebjergene, naar de flyver i Kreds); *f. av, flyve af Reden el. Pinden* (om Fugle).

flukt [flokt] *f.* *Flugt; i fluktini, rasende, yderlig opbragt*.

flundra [flondra] *f.* (u; ur) *Flynder*.

flundruagn [flondrøagn] *n.* *Mading til Flynder*. -**tak** [-tæak] *n.* *Ryk i Snøren for at hale en Flynder, som har bidt paa Krogen, ind i Baaden*.

***flúr** [flúur] *n.* *Blomst* (Lilje)? *el. fint Hvedemel?* (brugt for at betegne en meget hvid Farve); *hvítt var hon (hondin) sum f.*

flúrir [flúurór] *m.* (s; ar) *blindt Skær, flad Sten el. Helle i Søen tæt ved Land*.

flus [flūs] *n.* 1) *Frugtskal, Skrælling*. 2) *Skæl* (i Hovedbunden).

flusmógvur [flūsmægvór] *m.* en Art Tørvejord.

flusna [flosna] *v.* (að) *afskrælles, afskalles*.

flusti [flosti] *præt. sing. af flysa*.

flutti [floˈtu] *præt. sing. af flyta*.

fluttmaður [floʰtmæavór] *m.*
fluttningsmaður.

fluttningsgjald [floʰtningsdǫld] *n.*
Transportomkostninger, *Fragt*. -**kassi**
[-kassi] *m.* Befordringskasse. -**keyp**
[-tšæiʰp] *n.* Drikkepenge, som gives ved
Skyds *el.* Flytning (LF). -**maður**
[-mæavór] *m.* Mand, der beforder en
rejsende.

fluttningur [floʰtningör] *m.* (s; ar)
Flytning, Befordring, Skyds.

flutu [flütó] *præt. pl. af flóta.*

flýggja¹ [flod'dʒa] *v.* (flýggjar;
flýggjaði *el.* flýddi; flýggjaður *el.*
flýddur) fly, flygte; f. undan e-m,
flygte for en; f. undan, undfly.

flýggja² [flod'dʒa] *v.* (flýggjar;
flýggjaði *el.* flýddi; flýggjaður *el.*
flýddur) fly, række, levere, f. e-m
nakað. — f. út, ekspedere (i en
Butik).

flýggjaligur [flod'dʒaliör] *adj.* med-
gorlig, let at komme til Rette med.

flýggjan [flod'dʒan] *f.* (ar) *Flugt.*

flýgur [floiʰjör] 2. *el.* 3. *pers. sing.*
præs. af flúgvá.

flykkjast [fliʰtšast] *v.* (kt) flokkes,
stimle sammen.

flykra [flikra] *f.* (u; ur) Sneflok,
Sneflage.

flykrukavi [fliʰkrökæavi] *m.* Floksne,
Tøsne.

flysa [flisa] *v.* (flysur; flusti; flustur)
afskalle, skrælle.

flyta [flita] *v.* (flytur; flutti; fluttur)
1) flytte, transportere, bringe. 2) flytte,
drage bort. 3) f. røðu, holde en Tale.
— f. fram, fremføre, fremsige, ogsaa:
kvæde, synge. — f. um (med ácc.),
ofte upers.: tað flytur ikki stórt
um skriftina hjá mær, det gaar
kun langsomt for mig med at skrive;
f. undir ein, skynde paa en.

flytifuglur [flitʰfoglör] *m.* Trækfugl.

flytja [flitša] *v.* = flyta.

flytur [floiʰtör] 2. *el.* 3. *pers. sing.*
præs. af flóta.

flæsa [flæasa] *v.* (st) 1) blæse. 2)
opskære Næsen paa en Hest, for at den

des lettere kan trække Aande (LF). —
flæstur, hvis Næsehuller er opskaa-
ret (om en Hest) (LF).

flætta [flaʰta] *f.* (u; ur) flettet Haar-
lok, Fletning.

flætta [flaʰta] *v.* (að) flette, sammen-
slynge; f. sær, flette sit Haar. —
eingin kann f. við hann *el.* tað
flættast ikki við hann, ham kan
man ikke komme nogen Vej med.

flóa [flóa] *v.* (dd) dele lagvis; tage
fláir (se flógv) af en Høstak.

flóða [flóa] *v.* (dd) 1) blive Flod,
Højvande; stige (om Havet), tá tók
sjógvur at f. 2) lække stærkt, tað
flóðir sum sáld. — f. inn,
strømme ind (om ens Indtegter), tað
flóðir inn hjá honum; f. und-
ir, blive dækket af Vand (ved Høj-
vande); f. út, blive flod ved Højvande;
overraskes af Højvande og skyldes bort
af Bølgerne.

flóðufall [fløəvofadl] *n.* Flod, Strøm-
mens Løb; við fyrsta flóðufalli,
ved første belejlige Strøm, ved første
Lejlighed (LF).

fløg [fløə] *pl. af flag.*

flögd [flögð] *pl. af flagð.*

flögg [flög(g)] *pl. af flagg.*

flök [fløək] *pl. af flak.*

fløkja [fløətša] *f.* (u; ur) 1) Urede.
2) Forvikling, Forvirring. 3) Klam-
meri, Strid.

fløkja [fløətša] *v.* (kt) bringe i Ure-
de, forvikle. — fløkjast, komme i
Urede, komme i Ulave.

flöska [flöska] *f.* (u; ur) Flaske.

flösku|brot [flösköbroʰt] *n.* Flaske-
skaar. -**hálsur** [-háʰlsör] *m.* Halsen
paa en Flaske.

flöt [fløʰt] *n.* (s) smeltet Tælle, Madfedt.

flöt [fløʰt] *f. sing. el. n. pl. af*
flatur.

flöta [fløəta] *f.* (u; *pl.* fløtur, *gen.*
flätna) Slette, jævn Mark.

flöt|pottur [fløʰtpáʰtör] *m.* Gryde
med flöt. -**spónur** [-sp unör] *m.* Ske,
hvormed Madfedt skummes oven af
Gryden.

flöttur [flōt'or] *m.* (s; ar) *Stykke jævnt Mark.*

flour [fløv'or] *pl. af flógv.*

fløva [fløva] *v.* (að) *lunke, opvarme.*

fløvi [fløvi] *m.* (a) = flóni.

fóati [fouæti] *n.* (s; *pl. ds.*) = fógverni.

fóðra [fou'ra] *v.* (að) 1) *fodre.* 2) *fore (Tøj).*

fóður [fou'or] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) *Foder.* 2) = kúfóður. 3) *For (til Klæder).*

fóðurevni [fou'orævni] *n.* *Foderstof.*

-frekur [-frek'or] *adj.* *som behøver meget Foder.*

-góður [-gou'or] *adj.* *som har megen Foderværdi.*

-lættur [-la'tor] *adj.* *som kun behøver ringe Foder, som trives af kun lidt Foder.*

-neyð [-næi] *f.* *Fodermangel.*

-tari [-tæari] *m.* *Tang, som bruges til Foder (= søl).*

-tungur [-ton'gór] *adj.* *som behøver meget Foder.*

fógvati [fægvæti] *n.* (s; *pl. ds.*) = fógverni.

fógvorni [fægvædni] *n.* (s; *pl. ds.* el. r) *Kro i Fugl.*

fok [foæk] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) *Fygen.* 2) *Snefog; stærk Vind (med Sne).* 3) *hastig Løben.* 4) *hastigt flyvende el. løbende Væsen.*

fokin [foet'sin] *part. præt. af fúka.*

fokka [fá'ka] *f.* (u; ur) *Fok (paa et Skib).*

fola [foæla] *v.* (að) *fole, føde Føl (om en Hoppe).*

fold [fæld] *f.* (ar; ir) *Jord (Jorden); á foldum, paa Jorden.*

foli [foæh] *m.* (a; ar) *Fole. ung Hest.*

fólk [fō'lk] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) *Folk, Skare Mennesker.* 2) *Stamme, Folkeslag.* 3) *et Steds Beboere.* 4) *Slægt, Familie.* 5) *Menneske.* — *vera f., være et ordentligt Menneske.*

fólkaeydna [fō'lkædna] *f.* *den Skæbne hos enkelte altid at være velset og ikke støde an, have góða (ringa) fólkaeydnu.*

-eygu [-æijó] *n. pl. standa væl (illa) í fólkaeygum,* — *have góða (ringa) fólkaeydnu.*

-ferð [-fæar] *f.* *Folke-*

færd, Slægt, Familie, især m. H. t. visse Egenskaber, líkjast aftur í fólkaferðina.

-flokkur [-flā'kór] *m.* *Folk, Nation.*

-fundur [-fond'or] *m.* *Folkemøde.*

-hár [-háar] *n.* *Menneskehaar.*

-háskúli [-háaskúh] *m.* *Folkeshøjskole.*

-kjöt [-tš'æt] *n.* *Menneskekød.*

-ligur [-li'or] *adj.* *sømmelig; høflig, venlig.*

-líf [-loiv] *n.* *Liv, der sømmer sig for Mennesker.*

-lyndi [-lind] *n.* *Folkekarakter.*

-matur [-mæat'or] *m.* *Mad, der sømmer sig for Mennesker.*

-mentan [-mæ'ntan] *f.* *Folkekultur.*

-minni [-minni] *n.* *Folkeminde.*

-múgva [-mugva] *f.* *Menneskemængde.*

-munur [-monn'or] *m.* *í fólkamunni, i Folkemunde.*

-navn [-navn] *n.* *Menneskenavn.*

-ogn [-ågn] *f.* *Folkeej.*

-rúgva [-rugva] *f.* *Menneskehog.*

-siður [-si'or] *m.* *Folkeskik.*

-skapils [-skæapils] *n.* *mennekelig Skikkelse.*

-skikkur [-š'ik'or] *m.* *duga fólkaskik, kunne opføre sig som et dannet Menneske.*

-skúli [-skúh] *m.* *Folkeskole.*

-slag [-slæa] *n.* *Folkeslag, Slægt.*

-tal [-tæal] *n.* *Folketal.*

-teljing [-tæljing] *f.* *Folketælling.*

fólskur [fō'lsk'or] *adj.* *halvtosset.*

fón [foan] *n.* (s; *pl. ds.*) *Stov, Støvdekke, Fnug, Dun.*

fongdur [fångd'or] *adj.* *befængt.*

fonglast [fånglast] *v.* (að) *behandle ubehændigt, fjase med. Jf. fanglast.*

fongsil [få'nsil] *n.* (s; *pl. ds.*) *Fængsel.*

fongsla [få'nsla] *v.* (að) *fængsle.*

fongsul [få'nsól] *n.* = fongsil.

***fongul** [fångöl] *m.* = fongur? (se dette Ord) el. maaske Fiskeresskab, tær goymið væl tygara fonglar.

fongur [fångg'or] *m.* *Bytte, Fangst; Nytte, Værdi, tað er ongín fongur í tí.*

fonn [fånn] *f.* (fannar; fannir) 1*) *Sne.* 2) *Snedrive.*

for [foær] *f.* (ar; ar) *Fure, Agerfure.*

for [får] *præp.* = fyri.

fór [fɔur] 1. el. 3. pers. sing. præst. af fara.

fora [foəra] f. (u; ur) = for.

foragn [foəagn] n. Stykkè Mading, skaaret af Halsen paa en Fisk.

for'arga [fáar'ga] v. drille, ophidse. **-argiligur** [-ar'džiliór] adj. tirrende, ærgerlig. **-argilsi** [-ar'džilsí] n. Ærgrelse, Forargelse. **-bankaður** [-bæ'ŋ'k-avór] adj. forbistret, forbandet. **-banna** [-ban'na] v. forbande. **-bannilsi** [-ban'n-ilsí] n. Forbandelse. **-bardur** [-bar'dór] adj. vejrbitdt. **-berg** [fárbærg] n. Forbjerg. **-biðin** [-bi'jín] adj. nederdrægtig. **-bjóða** [-bjóu'a] v. forbyde, f. e-m nakað. **-boð** [fárbøa] n. Forbud. **-borgin** [-bár'džín] adj. forborgen, skjult. **-brendur** [-bræn'dór] adj. = forbiðin. **-brongla** [-brán'gla] v. forkludre. **-bøn** [fárbøen] f. Forbøn.

forða [foəra] v. (að) (med dat.) 1) frelse, redde; fátt kann feigum f., faa Ting kan redde den, som er Dødsens. 2) hindre, forhindre, standse, f. e-m; f. e-m nakað, forhindre en i (fra) noget.

forðan [foəran] f. (ar; ir) Hindring.

forðum [foəron] adv. forðum, i f.

foreldur [fárel'dór] n. pl. (dat. foreldrum, gen. foreldra) Forældre.

forfarast [fárfæa'rast] v. tilintetgøres, gaa til Grunde, forgaa.

forfedrar [fárfeðdrar] m. pl. Forfædre.

for'fjóna [fárfjóu'na] v. tilsidesætte, f. ein. **-fjöl** [fá'rfjæl] f. den forreste Fjæl af noget, spec. det øverste Bræt af en Sengs Forside. **-fumma** [-fom'ma] v. (að) f. seg, gøre noget ubetænksomt, tage fejl, begaa en Dumhed. **-ganga** [-gæn'ga] v. 1) forgaa, omkomme. 2) hengaa (om Tiden). **-garður** [fárgæarór] m. Forgaard. **-gera** [-džæ'ra] v. (med dat.) 1) forgøre, forhekse. 2) bringe af Dage, rydde af Vejen; f. sær, begaa Selvmord. 3) forspilde, = fyrigera. **-gjördur** [-džör'dór] adj. forgjort, forheksset. **-gyltur** [-dži'l'tór] adj. forgyldt. **-hang** [fárhæng] n. Forhæng.

-hánisliga [-háa'nislía] adv. haanligt.

-harmaður [-har'mavór] adj. bedrøvet.

-herða [-heə'ra] v. forhærde. **-herð-**

aður [-heə'ravór] adj. forhærdet, uvorn.

-herðilsi [-heə'rilsí] n. forhærdet Men-

neske. **-herðing** [-heə'ring] f. Forhær-

delse. **-herðingur** [-heə'ringör] m. for-

hærdet Menneske. **-hoýr** [-háir'] n.

Forhør. **-hoýra** [-háir'a] v. forhøre,

fori [foəri] m. (a; ar) det nederste (yderste) af et hældende Stykke Ager.

for'kyrkja [fá'rtší'rtša] f. Vaaben-

hus. **-koma** [fárko'a] v. (med dat.)

1) forkomme, kaste bort, spille. 2)

dræbe, bringe af Dage; f. sær, tage

Livet af sig. — forkomast, for-

dærvæ, gaa tabt. **-kroystur** [fárkrái'st-

ór] adj. = kroystur. **-kunnigur**

[-konniör] adj. lækker og længselsfuldt

attraet, men som man kun sjælden

faar (helst om Mad); hatta er for-

kunnigt hjá tær at fáa, det der

er en Lækkerbiskken, som du sjælden

faar. **-kunnugur** [-konno'vór] adj. =

forkunnigur.

***forlag¹** [fárlæa] n. (s; forløg)

Skæbne. — pl. forløg = forlag,

mongum eru forløg tung.

forlag² [forlæa] n. (s; forløg) For-

lag, Bogforlag.

forláta [fárláa'ta] v. 1) forlade, op-

give, drage bort fra. 2) (med dat.) for-

lade, tilgive.

***forligur** [fárlíör] adj. skøn. Jf.

fagurligur.

for'ljóð [fárljóu] n. Indledningsdigt.

-lovári [-loə'vari] m. Forlover. **-lov-**

ilsismaður [-loə'vilsismæavór] m.

Forlover.

forlögsmáður [fárlösmæavór] m.

Mand, som raader for ens Skæbne.

forlög tungur [fárlætongör] adj.

skæbnesvanger.

for'máa [fármā'a] v. (formár; for-

máddi el. (ældre) formátti; formátt)

formaa. **-maður** [fármæavór] m. For-

mand. **-máli** [fármáali] m. 1) om-

stændelig, vidtløftig Indledning (til en

Tale). 2) Fortale, Forord.

formur [fármór] *m.* (s; ar) *Form.*
for|mæli [fármæal] *n.* *Forord,*
Fortale. **-navn** [-navn] *n.* *Pronomen,*
Stedord.

forneskur [fádnæskór] *adj.* *under-*
jordisk, hedensk, hørende Huldrefolket
tíl; f. maður, underjordisk Mand,
Huldremand.

fornfedrar [fá'nfæðrar] *m. pl.* *For-*
fædre.

forni [fáðni] *m.* (a; ar) *længe udyr-*
ket Jord.

forn|mál [fád(n)máal] *n.* *Oldsprog.*
-mentir [-mæ'ntir] *f. pl.* *Humaniora.*
-minni [-mínni] *n.* *Fortidslevning.*
-norrunur [-nárrønór] *adj.* *oldnordisk.*

fornur [fáðnór] *adj.* 1) *gammel, fra*
gamle Dage, fordums. 2) *som længe*
har ligget udyrket (om Jord), tað
forna í bönnum. 3) *forsynet med*
gamle Ting, forsynlig, som forstaar at
gemme paa noget.

fornöld [fáðnöld] *f.* *Oldtid.*

for|orð [fároer] *n. pl.* *Forord.*
-ræði [-ræaj] *n.* *Herredømme, Over-*
herredømme. **-rættindi** [-ra'ttíndi] *n.*
pl. *Forrettighed, Privilegium.*

forsdyr [fáðdir] *f. pl.* *Forstuedor.*

forsendi [fá'rsændi] *m.* (a; ar) *For-*
tømme, nederste Del af en Fiskesnøre.

for|siggja [fársod'dža] *v. f. seg,*
forse sig, begaa noget strafværdigt.

-sjón [fá'rsjoun] *f.* *Forsyn, Omsorg.*

-sjónari [fá'rsjounari] *m. en, som dra-*
ger Omsorg for en anden; Værg.

-skammaður [-skam'mavór] *adj.* *skam-*
fuld. **-skeyti** [fá'rsjëi'ti] *m.* = *fyrir-*
skeyti. **-skrift** [fá'rskríft] *f.* *For-*
skrift. **-skylda** [-šil'da] *v. f.* *forskyld.*

-smáa [-smä'a] *v. f.* *forsmaa.* **-sónast**
 [-sounast] *v. (að)* *gaa tabt, forsvinde*
(mest om smaa Ting). **-stova** [fástoava]

f. *Forstue.* **-stöðumaður** [fá'rstöavö-
mæavór] m. Forstander. **-svörja**
 [-svör'ja] *v. f.* *forsværg, love at sky,*
fornægte under Ed; f. seg, aflægge
falsk Ed. **-syndast** [-sin'dast] *v. (að)*
blive fortørnet, vred. **-sæti** [fá'rsæati]

n. *Forsæde; hafa f., præsidere.* **-tala**

[fá'rtæala] *f.* *Fortale.* **-teipaður** [-tai'p-
avór] adj. fløv og skamfuld. **-tíð**

[fá'rtói] *f.* *Fortid.* **-uttan** [-o'tan]

præp. med acc. og adv. foruden. **-vitin**
 [fárvitin] *adj. nysgerrig.* **-vitinskapur**

[fárvitinskæpór] *m.* *Nysgerrighed.*
-vitnast [fárvitnast] *v. (að)* *være nys-*
gerrig efter at erfare (høre el. se) no-
get, efterforske; f. um nakað el.

eftir nøkrum, udforske, udfritte
om noget, søge at faa Kundskab om
noget. **-vitni** [fárvitni] *f.* *Nysgerrighed.*

-vitnisliga [fárvitnislíla] *adv. interes-*
sant. **-vitnisligur** [fárvitnislíör] *adj.*
som vækker Nysgerrighed, Spænding,
interessant.

fossa [fássa] *v. (að)* *fosse, strømme*
som Fos.

fossur [fássór] *m. (gen. foss; pl.*
fossar) Fos, Vandfald.

fostr|bróðir [fás(t)bröur] *m.* *Fost-*
broder. **-bróðralag** [-brøralæa] *n.* *Fost-*
broderskab.

fostra [fástra] *f. (u; ur) Fostermo-*
der; ogsaa undertiden: Fosterdatter.

fostra [fástra] *v. (að)* *fostre, opfostre,*
f. upp.

fostri [fástri] *m. (a; ar) Foster-*
fader.

fostur [fástör] *n. (s; pl. ds.) 1)*
Opfostring. 2) Foster. — einki f.
er tað, det Menneske er der intet ved,
duer ikke (LF).

fostr|dóttir [fástördót'tir] *f.* *Foster-*
datter, Plejedatter. **-faðir** [-fæajr] *m.*

fostri. **-jorð** [-jøer] *f.* *Fosterjord,*
Fædrelænd. **-land** [-land] *n.* *Fædrelænd.*

-móðir [-moud] *f.* *Fostermoder. Jf.*
fostra. **-sonur** [-soenór] *m.* *Foster-*
søn, Plejesøn. **-systkin** [-sístšm] *n. pl.*
Fostersøskende, Plejesøskende.

fóta [fou'ta] *v. (að)* *f. sær, faa*
Fodfæste.

fóta|blað [fou'tablæa] *n.* *Fodblad.*
-bugur [-büör] *m.* *Vinkel mellem de*
(med haft) sammenbundne Ben paa et
Kreatur. **-far** [-fær] *n.* *Fodspor.*

-ferð [-fær] *f. (i Udtr. som) tá var*
f. á honum, sikke han løb. **-festi**

[-fæsti] *n.* Fodfæste. **-fet** [-fæst] *n.* Skridt. **-fimur** [-fímör] *adj.* = fót-fimur. **-kuldi** [-koldi] *m.* Fodkulde. **-lag** [-læa] *n.* Benende, Fodende (paa en Seng). **-lunnur** [-lonnör] *m.* Tværstok i en Baad til Støtte for Fødderne under Roning. **-mörur** [-mørör] *m.* uflækket Slag af et slagtet Faar. **-spor** [-spoər] *n.* 1) Fodspor. 2) Skridt. **-traðk** [-tra'k] *n.* 1) Træden under Fødder. 2) Skumpelskuð (LF). 3) kvæðið var haft til fótatraðk, Visen blev fortærsket (ved at synges evig og altid til Dans).

fótflimleiki [fou'fímlai'tši] *m.* Behændighed til Fods, Fodraphed. **-fimur** [-fímör] *adj.* hurtig, let til Bens. **-góður** [-gouör] *adj.* sikker paa Foden, fodfast. **-gongumaður** [-gængömæavör] *m.* Infanterist. **-ongul** [-ängöl] *m.* Fodsnare, Fodhilde. **-skör** [-skør] *f.* Fodskammel. **-spor** [-spoər] *n.* = fótaspor.

fótur [foutör] *m.* (dat. fóti *el.* fœti, *gen.* fótar; *pl.* fœtur) Fod, Ben; Fodstykke; Fod som Maal. — á fœti, i Løb; vera á fœtum, være paa Benene; springa *el.* leypa á fœtur, springe op; lættur á fœti, let til Bens; koma aftur á fœtur, komme paa Fode igen; hava kvæðið undir fœtunum, syngre Visen levende med god Dansetakt.

foykja [fai'tša] *v.* (kt) 1) faa til at flyge, sætte i flygende hastig Bevægelse, sum vindur foykir báurur. 2) drifte, reense Korn fra Avnerne.

foyra [fåira] *f.* (u; ur) Fure, Agerfure.

foyra [fåira] *v.* (að) gøre Fure.

foyrur [fåijör] *adj.* forlegen, flov, skamfuld.

frá [fráa] *præp.* med dat. 1) (om Sted) a) fra, bort fra, i Retning fra. b) borte fra, eg vildi ei frá mínum harra sita. 2) (om Tid) fra (fra det Tidspunkt); frá tí degi, fra den Dag. 3) fra, fremfor, til For-skel fra, kennast frá øðrum. 4)

om, i Udtr. som: frætta frá (e-m), erfare om; hoyra frá, høre om; siga frá, fortælle om. 5) som adv. fra, flúgva til og frá; táíð Skopunarbygd er frá, er Sandoy . . . , fraregnet Bygden Skopun, er Sandoy

frá|bregðilsí [fråabreajlsí] *n.* Afvigelse fra det sædvanlige, særlig om Mad: Lækkeri. **-býtisrættur** [-boi'tis-ra'tör] *m.* den Ret, som et Skibsmandskab har til at tage sin Andel af Fiskefangsten forlods. **-dragari** [-dræari] *m.* (a; ar) Subtrahend.

frádráttur|merki [fråadrá'tarmæ'rtši] *n.* Subtraktionstegn. **-stovnur** [-ståvnör] *m.* Minuend.

frá|dráttur [fråadrá'tör] *m.* Fra-dragning, Subtraktion. **-fallin** [-fadlín] *adj.* 1) frafalden. 2) se falla frá. **-faring** [-fæaring] *f.* Afsked, Afrejse. **-faringardagur** [-fæaringardæavör] *m.* Rejsedag, sidste Dag i det Tidsrum, en Bryllupsfest varer. **-garður** [-gæarör] *m.* et Gærde ud fra Faarefolden, langs med hvilket Faarene drives i Folden (LF).

fragd [fragd] *f.* (ar) Glæde, Fryd, Fornøjelse. Jf. frægd.

fragdarljóð [fragdarljou] *n.* Frydesang, Glædesang. Jf. fragd og frægd.

frá|gera [fråadžeera] *adv.* udmærket, fortrinlig. **-gerðarmaður** [-džearamæavör] *m.* Mand med fremragende Egenskaber. **-greiðing** [-graijng] *f.* Redegørelse, Forklaring. **-greiðsla** [-grai'sla] *f.* Meddelelse. **-hald** [-hald] *n.* Afhold, Afholdenhed. **-haldandi** [-haldandi] *adj.* afholdende.

frakki [fra'tši] *m.* (a; ar) Frakke.

frá|líka [fråaloi'ka] *adv.* udmærket, fortrinlig. **-líkur** [-loi'kór] *adj.* som udmærker sig frem for andre, som overgaar de fleste andre; vera f., høre til de ypperste; (styrende dat.) enntá tóktist Brúsajökil f. øðrum monnum, endnu da syntes B. at overgaa andre Mænd.

fram [fram] *adv.* 1) frem, fremad;

forud (paa Fartøj). 2) frem i Tiden, fram á dagin; hvussu el. hvat er fram? hvad er Klokken? 3) frem, til et Maal, til Afgørelse; koma fram, naa Land efter en lang, besværlig Sørejse; fáa nakað fram, faa noget sat igennem (fremmet). 4) frem, til Syne. — koma fram á nakað, tilfældig støde paa noget; bera (flyta) fram, fremføre; fara fram, gaa frem, handle; staa op af Sengen. — siga fram, fremsige. — koma el. renna fram fyri ein, falde en ind, komme i ens Tanker; koma vegin fram, komme til Bestemmelsesstedet; koma longur fram á vegin, komme med et lille Stykke Vej til; fram um, forbi (om Bevægelse), hen foran; fram um stokkin, op af Sengen. — fram við (med dat.), frem, langs med.

framá [framáa] adv. fremad.

***framandi** [fræamandi] adj. fremmandi.

framát [framæat] adv. sleppa f., komme til. **-av** [-æav] adv. ud af den forreste Del, fremover. **-bein** [-bain] n. Forben.

framburðar/fúsur [frambūra(r)fúus-ór] adj. fremskridtsivrig. **-strev** [-streav] n. Fremskridtsstræben.

framburður [frambūrór] m. 1) Fremskridt. 2) Udtale.

framdi [framdi] præet. sing. af fremja.

frameftir [framæʰtir] adv. fremad; og so frameftir, og saa videre.

framendi [framændi] m. den forreste Ende.

frámerki [frāamæʰrtši] n. Kendemærke, særligt Mærke. **-merkja** [-mæʰrtša] v. betegne, mærke.

framfaks [fraʰmfaks] n. Manke. **-farin** [-fæarin] adj. se fara fram. **-ferð** [-feər] f. Fremfærd, Opførsel; Fremgang. **-ferðarhugur** [-feərarhūór] m. Lyst til Fremskridt. **-fitjing** [-fitšing] f. Forlab paa en Sæl. **-fúsur** [-fúusór]

adj. fremadstræbende; fremskridtsivrig. **-fýsi** [-foiʰsi] n. Fremadstræben, Fremskridtsiver. **-fýsni** [-foiʰsni] n. = framfýsi. **-forur** [-føərór] adj. dristig, ugenert, ikke undselig. **-gangur** [framgængör] m. Fremgang. **-gonga** [framganga] f. = framgangur. **-gongd** [framgånd] f. Fremgang, Fremme. **-hald** [framhald] n. Fortsættelse. **-haldsálit** [framhaʰlsaalit] n. Kontinuationsbetænkning.

frami [fræami] m. (a) 1) Forfremmelse. 2) Ære, Berømmelse. 3) Held (Held til at udføre noget).

framíhjá [framitšáa] adv. udenom, stukket til Side (for ens egen Mund), hemmeligt; ekstra; hava nakað f., have noget udenom el. ved Siden af noget andet.

framíhjá/løn [framitšáaaløn] f. Ekstraløn, særligt Vederlag. **-prógv** [-prægv] n. Tillægsprøve, Tillægseksamen. **-rættindi** [-raʰtindi] n. pl. Privilegium. **-rættur** [-raʰtór] m. = framíhjárætti ndi.

framíhjárarbeiði [frammitšáasarbaiji] n. Udenomsarbejde. **-ørindi** [-øərindi] n. Svinkeærinde.

framímóti [framoi mouʰti] adv. henimod. **-koma** [fraʰmkoəma] f. Fremkomst. **-komin** [fraʰmkoəmin] adj. ældre, til Aars. **-leiða** [-laija] v. frembringe, producere. **-leiðis** [-laijis] adv. fremdeles. **-leiðsla** [-laiʰsla] f. Frembringelse, Produktion. **-leistur** [-laiʰstór] m. Strømpfod, den forreste Del af en Strømpe. **-ligur** [-lijór] adj. som ikke generer sig. **-lop** [-loəp] n. drepa í framlopi, slaa en passant (i Skakspil). **-lopin** [-loəpin] adj. dristig; næsvis (LF). **-løga** [-løa, -løəva] f. Fremlæggelse, Forelæggelse. **-maður** [-mæavór] m. Forstavnsmænd (i Baad).

framman [framman] adv. forfra, fortil, foran, paa den forreste Del el. Side. — som præp.: framman stavn, foran Stavnen (egl. fyri framman stavn).

frammaná [frammanáa] adv. geva

e-m f., give en en paa Kassen. **-fyri** [frammanfiri] adv. foran. **-ífrá** [frammanífrá] adv. forfra. **-til** [frammantil] adv. fortíl. **-undan** [-on'dan] adv. foran, i Forvejen; før-end, før; dagin f., Dagen i Forvejen, (paa) den foregaaende Dag.

frammarlaga [frammalæa] adv. temmelig langt fremme, langt fremme.

frammi [frammi] adv. 1) fremme. 2) forude. 3) oven Senge. — hvørt frammi hjá øðrum, klos op ad hinanden.

framlóreyður [frammlæræiør] adj. tørvebrun fortíl, paa Forkroppen (om Faar). **-partur** [fra'mpa'rtør] m. den forreste Del af noget, spec. Forkrop. **-síða** [fra'msoija] f. Forside. **-siggin** [fra'msod'džin] adj. fremsynet, synsk. **-skógvur** [fra'mskægvor] m. Forpartiet af en Sko. **-skutur** [fra'mskütör] m. det forreste Enderum i en Baad. **-skygdur** [fra'mšigdör] adj. fremsynet, synsk; forudseende. **-skygni** [fra'mšigni] n. Forudseenhed, Fremsyn. **-stavnur** [fra'mstavnör] m. Forstavn. **-stig** [fra'msti] n. 1) Fremskridt. 2) Fremtræden. **-sýndur** [fra'msoindör] adj. (LF) framsígginn. **-tíð** [fra'mtoi] f. Fremtid. **-tjúkkur** [fra'mtšøkör] adj. tyk foran (LF). **-tonn** [fra'mtánn] f. Fortand. **-tøkur** [fra'mtøkör] adj. driftig, foretagsom, energisk. **-undir** [framon'dir] adv. henimod; reka el. rógva f., antyde. **-vegis** [-veøjis] adv. fremdeles, videre, for Fremtiden; og so f., og saa fremdeles, og saa videre. **-við** [framvi] adv. af Sted, langs med, forbi; tæt ved. — vera f., passe sin Chance (ofte brugt ironisk i Bet. være begærlig); liggja f., være paa Post for at opnaa en Fordel. **-yvir** [-i'vir] adv. fremover; hava f., ro lidet at Fiskelinerne kan staa lodret i Vandet (LF). **-æis** [-æas] f. et af de to Huller foran i Skindskoens Kant, hvorigennem Tvingerne drages.

fransa|gras [fra'nsagræas] n. gul Fladbælg, Aurikel (*lathyrus pratensis*,

primula acaulis). **-skonnart** [-skánna'rt] f. fransk Fiskerskonnert. **-terna** [-tædna] f. Hættemaage (*larus ridibundus*).

fransmaður [fra'nsmaevör] m. Franskmand.

fransur [fra'nsör] m. (s; ar) Franskmand.

fras [fræas] n. Skrab, Skrabsamen.

frá|siga [fráasía] v. frásige. **-skila** [-šila] adv. = frálíka. **-skilaður** [-šilavör] adj. udmærket, fortrinlig. **-skilagenta** [-šiladžæ'nta] f. udmærket Pige. **-skilamaður** [-šilamæavör] m. udmærket Mand. **-skildur** [-šildör] adj. fraskilt. **-søga** [-søva] f. Referat, Beretning. **-sögn** [-sögn] f. Beretning, Fortælling, Sagn.

frata [fræata] v. (að) fjerte.

frávera [fráaveæra] f. Fraværelse.

fregn [frægn] f. Nys, Efterretning, fåa f. um nakað el. av nøkrum.

fregna [fræгна] v. (að) 1) spørge, fritte, f. eftir e-m el. um nakað. 2) erfare, faa at vide; f. tíðindi, spørge om nyt el. erfare nyt. — fregnast um nakað el. eftir nøkrum, spørge flittigt efter noget, udforske, udfrutte.

freist [frai'st] f. = frest.

freista¹ [frai'sta] v. (að) 1) friste, sætte paa Prøve. 2) forsøge, prøve.

freista² [frai'sta] v. (að) fresta.

freistari [frai'stari] m. (a; ar) Frister.

freisting [frai'stun] f. (ar; ar) Fristelse.

frekur [frækör] adj. 1) begærlig, graadig, som kræver meget. 2) heftig, haard, voldsom; frekt æl, voldsom Byge; Dollur gjørdist í tøkum f. 3) fræk, ublu.

frelsa [fræ'lsa] f. (u; ur) Frelse.

frelsa [fræ'lsa] v. (st) frelse.

frelsari [fræ'lsari] m. (a; ar) Frelser.

fremja [fræmja] v. (fremur; framdi; framdur) 1) forfremme. 2) fremme, fuldføre; øve, udøve; f. leik, øve Leg.

fremmandafólk [fræmmandafö'lk]

n. fremmed Folk. -maður [-mæavör] m. fremmed Mand.

fremmandur [fræmmandör] *adj. fremmed.*

fremmindur [fræmmindör] *adj. fremmandur.*

fremri [fræmri] *adj. comp. længere foran, forrest af to.*

fremstur [fræmstör] *adj. sup. forrest. — fremsti fingur, Pegefinger.*

frensur [frænsör] *m. (s; ar) = fressur.*

fressur [fræssör] *m. (gen. fress; pl. fressar) Hankat. — verða til fress, blive ganske bestyrtet.*

frest [fræst] *f. Frist, Opsættelse. Jf. freist og froyst.*

fresta [fræsta] *v. (að) med dat. opsætte, udsætte. Jf. froysta, freista.*

fretla [frætla] *v. (að) give en blæsende el. prustende Lyd fra sig; smaa-fjerte.*

fretur [frætör] *m. (s; ar) Fjert.*

fria [froi] *v. (að) frigøre, befri, frelse.*

friða [fri] *v. (að) frede.*

friðarðýr [fri] *adj. n. fredsommeligt Menneske. -hövdingi [-hövdmndži] m. Fredsfyrste. -ligur [-fri] *adj. fredelig. -maður [-mæavör] m. fredsommeligt Mand. -sáttmáli [-sátmáli] m. Fredspagt, Fredstraktat, -skip [-šip] n. fredeligt Skib. -skjöldur [-šöldör] m. Fredsskjold.**

friðhalging [frihaldžing] *f. Fredhellighed.*

friðing [fri] *f. (ar) Fredning.*

friðka [froi] *v. (að) f. um, forskønne. — friðkast, blive smuk, blive smukkere.*

friðleysur [fri] *adj. fredløs.*

friðligur [fri] *adj. = friðarligur.*

friðsamur [fri] *adj. fredsommeligt, fredelig. -semi [se] f. el. n. Fredsommelighed. -skjól [-šöl] n. Sted, hvor man kan være i Fred, hvor man er sikker. -sælur [-sælör] adj. fredsæl.*

friður [fri] *m. (ar; ir) Fred, Ro; og undertiden i pl.: dansum væl i friðum.*

friður [froi] *adj. (frið, fritt) smuk, fritt er Eyðfelli frá at fara.*

friggja¹ [frod] *v. (að) = fria, Gud friggi og frelsi.*

friggja² [frod] *v. (að) 1) fri, bejle. 2) besøge el. være sammen med sin Kæreste.*

friggja *dagur* [frod] *m. Fredag. — langi f., Langfredag.*

-kvöld [-kvöld] *n. Fredagten.*

friggjara *ferð* [frod] *f. Bejlerferd. -fólk [-fölk] n. Kærestefolk. -stavur [-stævör] m. Frierstav.*

friggjari [frod] *m. (a; ar) Friest.*

frihandil [froi] *m. Frihandel (modsat Monopol).*

frilla [fridla] *f. (u; ur) Frille.*

fri *lyndur* [froi] *adj. frisindet.*

-maður [-mæavör] *m. Frimand.*

fri *sa* [froi] *f. (u; ur) Haartjavs.*

fri *sa* [froi] *v. (að) bringe Haaret i Urede.*

fri *skur* [froi] *adj. frisk; rask, sund.*

fri *sutur* [froi] *adj. i Urede (om Haar), med Haaret i Urede el. i uordentlige Krøller.*

fritlast [fritlast] *v. (að) f. við, arbejde med noget, som man ikke har Forstand paa, smaa pusle med noget.*

friur [froi] *adj. (fri, fritt) fri, ubundet.*

froða [fröa, frúa] *f. (u; ur) Fraade, Skum.*

froðleiki [frö] *m. = froðskapur.*

froðliga [frö] *adv. muntert, lystigt. -ligur [-lijör] adj. 1) belærende, meddelsom. 2) glad, munter, lystigt.*

froðskapur [frö] *m. (ar) Kundskab, Lærdom.*

froður [frö] *adj. (fróð, frótt) kundskabsrig, klog, vis.*

frosin [frö] *adj. frossen.*

frost [frást] *n. (s) Frost.*

frost|eta [fráste̞ta] *v.* smuldre *p.* *G.* af Frostens Indvirkning (helst om Muld).
-eting [-e̞ting] *f.* Smuldren, fremkaldt af Frost.
-herðingur [-he̞ring̊or] *m.* Isslag, Frost, efter en paa Sne falden Regn.
-kavi [-kæavi] *m.* Snevejr i Frost.
-leki [-le̞t̚ʃl̥] *m.* Læk, forårsaget af Frost.

fróur [fr̥ou̯or] *adj.* (fró, frótt [fr̥o̞t̚t]) fro, glad.

froyða [fr̥ai̯ja] *v.* (að) fraade, skumme.

froyður [fr̥ai̯jor] *m.* Skum, Fraade.

froysa [fr̥ai̯sa] *v.* (st) sprutte, udsende Fraade; fnyse, sprude. — *f.* útúr, give sig til at sprutle.

froyst [fr̥ai̯st] *f.* = frest.

froysta [fr̥ai̯sta] *v.* (að) — freista.

frú [fr̥u̯u] *f.* (ar; frýr [froir]) = frúgv.

frúa [fr̥u̯ua] *f.* (u; ur) Frue, Hustru.

frúgv [fr̥u̯gv] *f.* (ar; frýr *el.* frúgv var [froir, fr̥igvar]) 1) Kvinde, Frue, spec. Hustru; fornem Kvinde. 2*) = jomfrúgv. 3) Dronning (i Skakspil); Dame (i Kortspil).

frukt [frokt] *f.* (ar; ir) Frugt.

frukta [frocta] *v.* (að) bære Frugt, give (god) Afgrøde; frugte, nytte.

frukt|góður [froktag̊ou̯or] *adj.* frugtbar, frugtrig. **-leysur** [læi̯s̊or] *adj.* frugtløs.

fruktbarur [froktbæar̊or] *adj.* frugtbar.

frum|burðarrættur [fromb̥ura̯ra̯t̚or] *m.* Førstefødselsret. **-gitin** [-d̥ʒ̥it̚in] *adj.* førstefødt. **-gróður** [-gr̥ou̯or] *m.* Førstegrøde.

fruntur [fro̞nt̚or] *m.* (s; ar) Pandehaar.

frygda [fr̥igda] *v.* (að) *f.* seg, fryde sig (LF).

frygða [fr̥i̯ja] *v.* (að) = frygða.

fryggja [fro̞d̥d̥ʒa] *v.* (dd) *f.* e-m, bebrejde, forekaste en noget (helst Manglen *el.* Undladelsen af noget); ættirnar tær tarv̥t tú ikki *f.* tær, din Ætteløshed, Mangel paa Slægt, behøver du ikke at beklage dig over.

frykt [frikt] *f.* (ar) Frygt.

frykta [friкта] *v.* (að) frygte.

frynt|liga [fr̥i̯nt̚li̯a] *adv.* venligt, elskværdigt. **-ligur** [-li̯jor] *adj.* venlig, elskværdig.

frýr [froir] *pl.* af frú *el.* frúgv.

frysta [fr̥ista] *v.* (st) 1) fryse, være Frostvejr; hann (tað) frystir, det er Frostvejr. 2) fryse til; tað frystir frost við træ, Træerne fryse til, Frosten lægger sig over Træerne.

fræn [fræa] *n.* (s; *pl.* ds.) Frø; Sæd.

fræa [fræa] *v.* (að) befrugte; kaste Frø (om en Plante).

frægd [fragd] *f.* (ar) Ære, Berømmelse, Ry. — halda *f.* at e-m, gøre sig lystig over en, drive Spot med en. *Jf.* fragd.

frægleiki [fræalai̯t̚ʃi] *m.* Fremgang, bedre Befindende (LF).

frægur [fræav̊or] *adj.* (fræg, frægt [fra̯t̚t]) 1*) *egl.* navnkundig, berømt; rask, tapper; hvat er hann Sjórður frægari enn aðrir kongsins sveinar? hvori udmærker Sigurd sig fremfor (hvori er S. taprere end) andre Kongens Svende? 2) dygtig, (tilstrækkelig) duelig, god (til noget), *f.* til nakað; saa pas rask (efter Sygdom). 3) beredvillig, tjenstvillig; ver so *f.*, gør mig den Tjeneste, vær af den Godhed. — *comp.* frægari, dygtigere, noget bedre, lidt raskere (om en syg). — *sup.* frægstur, dygtigst; bedst (mindst daarlig).

frækorn [fræak̊a̯dn̥] *n.* Frø, Frøkorn.

frælsa [fra̯lsa] *v.* (að) underholde Faar og Kvæg i Udmarken (LF).

frælsi [fra̯ls̥i] *n.* (s; *pl.* ds. *el.* r) 1) Frihed. 2) Stykke Græsgang, tilstrækkeligt til et enkelt Kreaturs Fodring.

frælsis|andi [fra̯ls̥is̥andi] *m.* Frihedsaand. **-hugur** [-h̥u̯or] *m.* Frihedsaand. **-kríggj** [-krod̥d̥ʒ̥] *n.* Frihedskamp.

fræls|lyndi [fra̯ls̥l̥m̥di] *n.* Frisind.

-lyndismaður [-lindismæavör] *m.* frísindet Mand, frísindet. **-maður** [-mæavör] *m.* Frimand.

frælsur [fraˈlsör] *adj.* fri.

frænarormur [fræanararmör] *m.* glinsende Orm el. Slange.

frændi [frandi] *m.* (a; frændur) Frænde, Slægtning.

frændkona [fraˈŋkoəna] *f.* kvindelig Slægtning, Frænke.

frænnir [fræanir] *f. pl.* Nys, (en Smule) Underretning; fáa f. av nøkrum, faa Nys om noget.

***frænur** [fræanör] *adj.* glinsende, skinnende.

frænutur [fræanótör] *adj.* broget.

frætta [fraˈta] *f.* (u; ur) en nysgerig, som gerne spørger om nyt (LF).

frætta [fraˈta] *v.* (tt) 1*) fritte, udspørge. 2) faa Kundskab om, erfare; faa Efterretninger; f. frá e-m, erfare, høre om en, faa Efterretninger fra en; f. til (tess), høre om (det), hefur tú mína systur fest og eg ekki til tess frætt.

frættin [fraˈtʰin] *adj.* som gerne spørger om nyt og Tidender (LF).

frøa [frøa] *v.* (dd) glæde.

frøði¹ [frøði] *n.* (s; pl. ds. el. r) Digt, Kvad.

frøði² [frøði] *f.* indecl. Lærdom, Lære, Videnskab (forekommer helst som sidste Led i Sms.).

frøi [frøði] *f.* indecl. Glæde, Fryd.

frøkna [fröknə] *f.* (u; ur) Fregne.

***fröknur** [fröknör] *adj.* kæk, uforfærdet, modig.

fröknutur [fröknótör] *adj.* fregnet.

fuglaþein [foglalain] *n.* Fugleben.

-berg [-bærg] *n.* Fuglebjerg, Fuglebjerg.

-björg [-björg] *n.* = fuglaberg.

-flokkur [-fláˈkór] *m.* Fugleflok.

-hundur [-hondör] *m.* Hund, der bruges til Fuglejagt (LF).

-land [-land] *n.* Klippeparti ved Kysten, hvor Søfugle bygger.

-líki [-loiˈtʰi] *n.* Fugleskikkelse (LF).

-list [-list] *f.* Kunsten at tyde Fuglenes Skrig el. Sang, Kunsten at forstaa Fuglenes

Tungemaal; hon kann allar fugla-

listir at týða, hun forstaaer alle Fugles Tungemaal. **-lús** [-lúuˈs] *f.* Fuglelus. **-maður** [-mæavör] *m.* Fuglefænger. **-mál** [-máal] *n.* 1) Fuglestemme. 2) Fuglesprog. **-ringur** [-ringör] *m.* Flok Søfugle, der kredser i Bjergene. **-slag** [-slæa] *n.* Fugleart. **-songur** [-sångör] *m.* Fuglesang. **-stong** [-stång] *f.* Stang til Fuglefangst. **-vongur** [-vångör] *m.* Fuglevinge.

fuglur [foglör] *m.* (s; ar) 1) Fugl. 2) = stórfuglur. — glaður sum f. við ljósan dag, glad som Fuglen ved den lyse Dag. — vera el. fara til fugla, være el. tage ud paa Fuglefangst i Bjergene.

fúgvín [figvin] *adj.* raadden.

fúka [fúuˈka] *v.* (fýkur; feyk, fuku; fokin [foiˈkór; fæiˈk, fükö; foætʰin]) fyge, bevæges hastigt (gennem Laften); ryge, flyve. — vera fokin, være borte, pludselig forsvundet; ogsaa: være fortabt.

fúkandi [fúuˈkandi] 1) *adj.* rasende. 2) *adv.* f. óður, flyvende gal, vred.

fukka [foˈka] *v.* (að) bedække, beligge (coire).

fulkobbi [foˈlkábbi] *m.* Søkonge (mergulus alle).

fullbúgvín [folbugvin] *adj.* fuldmoden.

-borin [-boərin] *adj.* fuldbaaren.

-figgjaður [foˈlfodˈdʒavör] *adj.*

1) som har fuld Besætning (om Græsgang). 2) fuldstændig; som er udarbejdet i alle Enkeltheder.

-flótt [foˈlflöt] *adj.* n. tað er f., Floden (Højvande)

er paa sit højeste. **-føra** [foˈlføəra] *v.*

fuldkomme. **-gera** [-dʒəəra] *v.* fuldende,

fuldbringe. **-gjolla** [-dʒödlə] *adv.* ganske

tydeligt, grant. **-góður** [-gouör] *adj.*

fuldgod, lige saa god. **-klaktur** [foˈlklaktör]

adj. helt udklækket.

-koma [foˈlkoəma] *v.* fuldkomme, fuldbyrde.

-komileiki [foˈlkoəmlaiˈtʰi] *m.* Fuldkommenhed.

-komiliga [foˈlkoəmlia] *adv.* fuldkommen, til Fuldkommenhed,

ganske. **-komin** [foˈlkoəmin] *adj.* fuldkommen,

fuldstændig. **-komnast** [foˈlkámnast] *v.* (að) fuldkommengøres.

-kønur [fo'lkæonór] *adj.* helt kyndig.
-ljósur [-ljou'sór] *adj.* helt lys.

fullnaður [folnavór] *m. (ar)* Fyldestgørelse, Fulðbringelse, Fyldest. — til fullnaðar, til fulde; gera e-m fullnað, tilfredsstille en.

fullnar [folnar] *kun i* Udtr. til f., til fulde. *Jf.* til fullnaðar.

fullrygndur [folrɪndór] *adj.* hvis Æg er modne (om Fisk) (LF). **-skipaður** [fo'lskipavór] *adj.* som har fuld Besætning (om Græsgang); fuldtallig.

-svøntur [fo'lsvö'ntór] *adj.* som har faaet sin fulde Søvn, som har udsovet.

-takka [fo'ltakka] *v.* fuldtakke. **-tíkin** [fo'ltitšin] *adj.* tagen for fulde (LF).

-trúi [fo'ltrúu] *m. (a; ar)* Fuldmægtig.

fullu [fodló] *præt. pl.* af falla.

fullur [fodlór] *adj.* (full, fult; *comp.* fyllri, *sup.* fyllstur [fílrí, fí'lstór]) 1) fuld, fyldt. 2) drukken, fuld. — hon er full upp undir hendur, hun er højst frugtsommelig.

fullvakin [folvæatšin] *adj.* helt vaagen, lysvaagen. **-vaksin** [-vaksin] *adj.* fuldvoksen. **-vissa** [-vissa] *f.* fuld Sikkerhed, Vished. **-væl** [-væal] *adv.* meget vel, fuldkomment.

fúlur [fúulór] *adj.* ful, styg, væmmelig.

fumma [fomma] *f. (u)* Røg (Tabuord).

fummisliga [fommisliá] *adv.* ubesindigt, hovedkulds. **-ligur** [-liór] *adj.* fremfusende, ubesindig, hovedkulds.

fummum [fommón] (*i* Udtr.) fara fram eftir f., gaa ubesindigt frem, efter Næsen.

fúna [fúuna] *v. (að)* raadne, smuldre (til Støv).

fundar[bók [fondarbou'k] *f.* Forhandlingsprotokol. **-fólk** [-fó'lk] *n. coll.* Deltagere i et Møde. **-skipan** [-šipan] *f.* Forretningsorden. **-stýrari** [-stoirari] *m.* Dirigent, Ordstyrer.

fundur [fondór] *m. (ar; ir)* 1) Opsegning; fara (ganga) á fund eftir e-m, gaa ud at opsøge en, gaa paa Spor efter en. 2) Fund, noget fun-

det, ein góður f. 3) Sammenkomst, Møde, Forsamling; á (til) eins fund el. á fund eftir e-m, for at træffe, møde en. 4) (fjendtligt) Sammenstød.

fundvísur [fonvoi'sór] *adj.* flink til at finde el. opspore noget, som er bortkommet.

funnu [fonnó] *præt. pl.* af finna.

funnvísur [fonvoi'sór] *adj.* = fundvísur.

funs [fo'ns] *n.* sjusket og pjaltet Paaklædning; sjusket, skødesløs og kludrevorn Person.

funsá [fo'nsa] *v. (að)* udføre noget paa en sjusket og skødesløs Maade.

funsutur [fo'nsótór] *adj.* sjusket, skødesløs, kludrevorn.

funtur [fo'ntór] *m. (s; ar)* Døbefont.

fura [fūra] *f. (u; ur)* Fyr, Fyrretræ (pinus).

furkur [fo'rkór] *m. (s; ar)* Fork, Stage, Hage.

fursti [fo'rsti] *m. (a; ar)* Fyrste.

furuviður [fúrovíör] *m.* Fyrreved, Fyrretræ.

fúsur [fúusór] *adj.* 1) tilbøjelig, lysten, begærlig, f. til nakað. 2) fyrrig, ivrig, rask (til noget); hidsig (paa noget).

fúti [fúu'ti] *m. (a; ar)* Foged, Landfoged.

fygla [figla] *v. (ld)* fange Fugle (*i* Fuglebjergene ved Hjælp af Stang med Net paa).

fygling [fighɪŋg] *f. (ar)* Handlingen at fygla.

fyglingar|maður [fighɪŋgarmæavór] *m.* Mand, der fanger Fugle ved at fygla. **-stong** [-stǽŋg] *f.* Fuglefængerstang, der anvendes ved fygling.

fýkur [foi'kór] 2. el. 3. pers. sing. præs. af fúka.

fyl [fil] *n. (s; pl. ds.)* Føl.

fýlast [foilast] *v. (lt)* være misfor- nøjet, fordi man faar for lidt, se skævt til, at en anden faar mere end en selv, f. á.

fylgdar|maður [fildarmæavør] *m.* Ledsager. **-moyggj** [-måd'dž] *f.* ledsagende *Mø*, Ledsagerinde. **-sveinur** [-svainør] *m.* Følgesvend.

fylgi [fildži] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) 1) Følge, Ledsagelse. 2) Følge, Selskab. 3) Flok Faar (*el. andre Kreaturer*), som græsser paa eet Sted.

fylgiblað [fildžibläa] *n.* Følgeblad. **-bræv** [-bræav] *n.* Følgebrev.

fylgisflokkur [fildžisflākør] *m.* ledsagende Flok, Selskab, Følge.

fylgiskjal [fildžisšæal] *n.* Bilag.

fylgis|maður [fildžismæavør] *m.* Ledsager, Tilhænger. **-moyggj** [-måd'dž] *f.* ledsagende *Mø*, Selskabsdame. **-neyt** [-næi't] *n.* = fylgisneytur. **-neyti** [-næi'ti] *m.* = fylgisneytur. **-neytur** [-næi'tør] *m.* (s; ar) Følgesvend, Ledsager, spec. en, som bærer noget for en, Tjener, Drager.

fylgisveinur [fildžisvainør] *m.* = fylgdarsveinur.

fylgja [fildža] *v.* (gd) med *dat.* 1) følge, ledsage. 2) følge, drage ad *el. langs med.* 3) følge, rette sig efter; ogsaa: *f.* eftir. — fylgjast, følges, følges ad.

fylki [fi'tłši] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) Fylke.

fylking [fi'tłšing] *f.* (ar; ar) Fylking, Slagorden.

fylkja [fi'tłša] *v.* (kt) fylke, opstille i Slagorden, *f.* seg *el.* fylkjast.

fylla [fidla] *f.* (u; ur) Fyld, Dej (*i en Søfugl, der skal koges*).

fylla [fidla] *v.* (lt) fylde, *f.* við nœkrum. — teir fyltu batin *el.* teir fyltu seg, *de fiskede Baaden fuld.* — fyltur fuglur (lundi *el.* lomvigi), Fugl (Lunde *el.* Lomvie) med Fyld (*jf.* fylla, *f.*). — hann fyllist ekki, han faar aldrig nok, han er stadig utilfreds.

fylling [fidling] *f.* (ar) 1) Fyldning. 2) en stor Bølge, som brydes paa Strandsbredden. 3) Fylde, Fuldkommelse.

fyllri [filri] *comp.* af fullur.

fyllskapur [fi'łskæpør] *m.* (ar) Fuldskab, Drukkenskab.

fyllstur [fi'łstør] *sup.* af fullur.

fyl|skotin [fiłskoetin] *adj.* som har kastet Føl i Utide. **-tung** [-tong] *adj.* *f.* drægtig (*om en Hoppe*).

fýlgrani [foiłgræani] *m.* en, som altid er misfornøjet med, hvad han faar (LF).

fynd [find] *f.* (ar) Fynd, Kraft, Eftertryk.

fyndugliga [findóliā] *adv.* fyndigt, med Fynd og Klem.

fyndugur [findóvør] *adj.* fyndig.

fýra [foira] *num. card.* fire.

fýramannafar [foiramannafæar] *n.* Baad, roet af fire Mand.

fýrati [foirati] *num. card.* fyrrer, fyrreretyve. *Jf.* fjøruti.

fýr|faldur [foi'rfaldør] *adj.* = fer-faldur. **-föttur** [-fö'tør] *adj.* = fer-föttur.

fyri [firi] *præp.* med *acc.* og *dat.* A) med *acc.* 1) om Sted (Bevægelse, Retning), a) for, hen for, foran, ganga *f.* ein, út *f.* dyr; ofte med *Bet.:* for at beskytte *el.* skjule, halda, heingja, seta *f.* b) forbi, hen (ud) over; vestur *f.* öll Vágabjörgini, vesterpaa forbi alle Vaagøens Klipper (Klippeveggene ud imod Havet); fara *f.* bakka, falla *f.* björg, omkomme ved Nedstyrtning (af Klippe, ad Fjeldskrænt, Fjeldvæg); *f.* borð, over Bord; *f.* eystan (vestan) *el.* eystan (vestan) *f.*, øst (vest) for. 2) (om Tid) før, stutt *f.* tað. 3) om andre Forhold: a) for, i Stedet for; hann sá ekki nátt *f.* ljósan dag, han kunde ikke skelne Nat fra lys Dag. b) til Gengeld for (*jf.* aftur *f.*). c) til Bedste for, til (ogsaa med *dat.*), so verður seðil skriv-aður fyri hvørja bygd. d) for, paa Grund af, formedelst (ogsaa med *dat.*), viðgitin maður *f.* styrki, *f.* tað (— tí), *f.* hvat (— hví). — alt *f.* eitt, med det samme. B) med *dat.* 1) (om en Væren paa et Sted) for, foran, standa *f.* landi. 2) (om Tid) a) for — siden. b) før (= A 2)).

3) om andre Forhold: a) for, i Overværelse el. Paahør af, kvøða, lesa f. e-m. b) for, i Spidsen for, standa f. e-m, ráða f. e-m. — f. mær, for min Skyld. C) som adv. 1) for, foran. 2) for, for at beskytte (skjule); læsti ramliga fyri, laasede forsvartig derfor. 3) i Vejen, til Hinder; tað er einki fyri, det er en let Sag. 4) til Stede, for Haanden; hvor bygdir vóru f., hvor der fandtes Bygder. 5) først, i Forvejen, forud, árið f. — ein fyri og annar eftir, den ene efter den anden.

fyri [firi] conj. fordi.

fyri|brigdi [firbrigði] n. Fænomen, Foreteelse. **-búgva** [-búgva] v. forberede, berede. — **fyribúgvín**, forberedt. **-burður** [-būrør] m. Forvarsel, Tegn. **-bøn** [-bøen] f. Forbøn. **-dømi** [-dømi] n. Forbillede, Eksempel. **-dóttur** [-dótør] m. Forvarsel. **-farast** [-fæarast] v. (upers.) gaa for sig, vederfares (en). **-gera** [-džæra] v. 1) forgøre, forhekse. 2) forgøre (forbryde) sit Liv; forbryde sin Ejendom, forspilde, f. ogn síni. **-geva** [-džæva] v. tilgive, forlade, f. e-m. **-geving** [-džæving] f. Tilgivelse, Forladelse. **-gonga** [-gǫnga] f. Gaaen i Spidsen. ***-gongur** [-gǫngør] m. det, som gaar i Forvejen, Følge, som gaar i Forvejen(?), tú hoyrir so miklan fyrigong við harpur og við gný. **-játtan** [-játan] f. Forjættelse. **-klæði** [-klæði] n. Forklæde. **-komin** [-koəmin] se koma fyri. **-koming** [-koəming] f. Fænomen, Forekomst. **-lagstur** [-lakstør] se leggjast fyri. **-láta** [-láata] v. forlade, tilgive, f. e-m nakað. **-lestur** [-læstør] m. Forelæsnings, Foredrag. **-lit** [-līt] n. 1) Forsigtighed, Varsomhed, Omtanke, hava f. 2*) hvad man forudser, Syn ud i Fremtiden, Forvarsel; veitst tú nakað f. at greina frá várum sigri? kan du spaa os noget, fortælle os et Varsel om vor Sejr? **-litur** [-lītør] m. = fyrilit. **-munur** [-münør] m. Fordel, Forspring. **-mynd** [-mind] f.

Forbillede. -reika [-raiˈka] v. forberede. — **fyrirreikaður**, forberedt, udrustet; oplagt. **-setingarorð** [-seatingar-ør] n. Forholdsord, Præposition. **-setningur** [-sætningør] m. foresat Dagsarbejde (LF). **-skeyti** [-šæiˈti] m. Klampe paa Aaren nærmest Rorpinden [Aaretolden] (LF). **-skipan** [-šipan] f. Anordning, Forordning; Forskrift.

fýrisliga [foirisliˈa] adv. ivrigt, fyrrigt, voldsomt. **-ligur** [-liør] adj. ivrig, voldsom.

fyri|sprákari [firispråakari] m. Talsmand, Fører (brugt ironisk). **-støða** [-støva] f. Ledelse. **-stöðukvinna** [-støvøkvinna] f. Forstanderinde. **-stöðumaður** [-støvómæavør] m. Leder, Forstander. **-taksandi** [-taksandi] m. Foretagsomhed. **-tráður** [-tråavør] Traad, der gaar igennem de yderste Masker i Nettet paa fleygisting og forbinder „Armenenes“ (se stangarmur) yderste Spidser med hinanden. **-tøka** [-tøka] f. 1) Foretagende; tað er ein f., det gælder blot om at faa begyndt; ogsaa spec. om hvad der koster Overvindelse at tage fat paa; tað er ein (heil) f. hjá honum, det koster ham megen Overvindelse. 2) Foretagsomhed, Energi. **-varin** [-væarin] adj. forudseende, betri er at vera f. enn eftirsnarur (Ordspr.). **-varur** [-væarør] adj. = fyrivarin.

fyrnast [fidnast] v. (nd) blive gammel (f. Eks. om Madvarer, opdyrket Jord o. lign.). Jf. fornur.

fyrnd [find, firnd] f. (ar) Oldtid, ældgamle Dage; fyrst i fyrndini, i den graa Oldtid; eftir fyrndar siði, efter ældgammel Skik.

fyrndar|gota [findargøta] f. gammel hævdevunden Sti. **-hús** [-húus] n. gammelt, ældgammelt Hus (Husholdning) i en Bygd. **-kirkja** [-tšiˈrtša] f. Oldkirke. **-steinur** [-stainør] m. stor Sten, som fra ældgammel Tid har ligget i Ro (LF). **-tið** [-toi] f. Oldtid, Fortid.

fýrr [firr] adv. før, tidligere. — **fýrr** var illa, det manglede bare.

— fyrir enn, conj. *förend, för.* — sup. *fyrst, först.*

fýrr [furr] conj. *för, förend.*

fyrri [firri] adj. comp. *först af to.* — í fyrra árið, í *Forfjör*; í fyrra dagin, í *Forgaars*; í fyrra kvöldið, í *Forgaars Aftes.* — sup. *fyrstur, först.* — av fyrstu tíð, fra *först af*; tað fyrsta (*brugt som conj.*), *saa snart som*; fyrri fyrst, for *det første, foreløbig.*

fyrri [firri] adv. comp. = *fýrr.*

fýrs [fo'rs] num. card. *firs.*

fyrst [fist] adv. sup. se *fýrr.*

fyrsta [fista] f. (u) *Begyndelse, første Tid*; í fyrstuni, í *Begyndelsen, i Førstningen.*

fyrsta [fista] adv. nú f., ikke *för nu, först nu*; tá f., da *först.* — som conj.: *saa snart som.*

fýrstaður [foi'rstævör] m. *Ildsted.*

fyrstani [fistani] adv. *först, ikke för*; nú f., *nu först*; tá f., *da först.*

fýrstrendur [foi'rstrændör] adj. *firkantet, fireægget.*

fyrstur [fistör] adj. sup. se *fyrri.*

fýsa [foi'sa] v. (st) *have Lyst, være i Lune*; (*upers.*) meg (*mær*) *fýsir el. tað fýsir meg (til nakað), jeg har Lyst til noget; ogsaa pers.: eg fýsi mær ekki, jeg har ingen Lyst.*

fýsin [foi'sin] adj. *lysten, begærlig, f. eftir nøkrum.*

fæ [fæa] n. (*gen. sing. figgjjar* [fo'd'dzar]; *dat. pl. figgjum, gen. figgja*) 1) *Fæ, Kvæg.* 2) *Fæ, Ejendom, Gods.*

fækka [fa'ka] v. (að) (*upers.*) f. *um, blive færre, tað fækkar nú um teir.*

fær [fæar] 3. pers. sing. *præs. af fáa.*

færri [farri] comp. *af fáur.*

fæstur [fastör] sup. *af fáur.*

föða [føa] v. (dd) 1) *føde, føde til Verden (om Mennesker).* 2) *opføde, underholde.*

föðga [fögga] v. (að) f. *upp, opfordre (vel).*

föði [føði] f. indecl. *Føde.*

föðilevni [føðiævni] n. *Fødemiddel.*

-land [-land] n. *Fødeland.*

föðing [føðing] f. (ar; ar) *Fødsel.*

föðingardagur [føðingardævör] m. *Fødselsdag.*

föðimelting [føðimæltung] f. *Forøjelse.* **-staður** [-stævör] m. *Fødested.*

föðsla [føsla] f. (u) *Føde, Mad.*

föðsludagur [føslödævör] m. = *föðingardagur.*

föður [føvör] gen. sing. el. nom. el. acc. pl. *af faðir.*

föðurland [føvörland] n. *Fædreland.* **-systir** [-sistr] f. *Farsøster, Fæster.*

fögur [føvör] f. sing. el. n. pl. *af fagur.*

föla [føla] v. (ld) *føle, mærke, fornemme. Jf. kenna.*

fölin [føalm] adj. *bleg, falmet, vissen.*

föll [fødl] pl. *af fall.*

fөлna [fölna] v. (að) *blegne, falme, visne.*

fölv [fölv] n. (s) *tyndt Lag (Snelag, Lag af Smør paa Brød).*

fөлva [fölv] v. (að) *bedække med et tyndt Lag: smøre ganske tyndt (f. Eks. Smør paa Brød), sne ganske lidt (danne et tyndt Snedække paa Jorden).*

fөлvan [fölv] f. = *fölv.*

fөra [føera] f. (u) *Ladning, fuld Last.*

fөra [føera] v. (rd) 1) *føre, flytte, bringe; báturin fördi (underforstaaet: segl) yvirum, Baaden satte over for fuldt el. fulde Segl, uden at man behövede at stryge.* 2) (*intr.*) *føre, lede (et Sted hen el. til noget.)* 3) *føre, drive, styre.* — f. fram, *føre, fremføre*; f. sundur, *kløve, splitte.* — *förast undan*, 1) *undslaa sig, undskylde sig.* 2*) *frigøre sig, rense sig (for Anklage).*

fөri [føeri] f. (pl. *fөrir*) *Transport, Ladning.*

fөri [føeri] n. 1) *Føre (Vejenes Tilstand, Farbarhed).* 2*) *Befordring, Fartøj.* 3) *hvad man kan magte, er i Stand til at gøre; Dygtighed, Evne, tað er ekki eins manns f. hans*

høvur frá búki at skilja; seta sær f. á, *se sig i Stand til.* 4) *Omständighed, Lejlighed; i øllum för-um, i alle Henseender.*

förlús [förlúu's] *f. Faarelus.*

förimunur [förmünör] *m. Evne; eftir förimuni, efter Evne.*

föring [föaring] *f. (ar; ar) = föri, f.*

förka [fö'rka] *v. (að) bevege el. flytte en Smule.*

förligur [förljör] *adj. förlig, tyk.*

förningur [föarningör] *m. (s; ar) Ladning.*

Føroyar [fö'rjar] *f. pl. Færøerne.*

Føroyingur [föaringör] *m. (s; ar) Færing.*

føroyskur [föriskör] *adj. færøsk. — f. dansur, færøsk Dans (Kædedans), modsat eingilskdansur; f. klæðir, færøsk Dragt, modsat dansk klæðir (se danskur); f. stavnur, færøsk Stævne (paa en Baad), modsat norskur stavnur.*

førsla [fö'rsla] *f. (u) Førse, Transport(?), dalir og førslu fjøll (farbare Fjælde?).*

förur [föarör] *adj. 1) i Stand til noget, mægtig at gøre noget; til víggja f., kampdygtig; f. fyrri nökrum; i Stand til (at udrette) noget. 2) svær, før.*

föst [föst] *f. sing. el. n. pl. af fastur.*

fösta [fösta] *f. (u; ur) 1) Faste, Afholdenhed fra Mad. 2) Fastetiden mellem Fastelavn og Paaske.*

föstu|gangur [föstögæggör] *m. = föstuinngangur. -hald [-hald] n. Fasten. -inngangur [-ingæggör, -gæggör] m. Fastelavn. — mána-dagur á föstuinngangi, Fastelavnsmandag.*

föt [föat] *pl. af fat.*

fött [fö't] *f. sing. el. n. pl. af fattur el. föttur.*

föttur [fö'tör] *adj. beskaffen med Hensyn til Fødder, væl (illa) f.*

fötur [föatör] *pl. af fötur.*

fövning [fövnng] *n. (s; pl. ds.) Knippe (Hø).*

fövningur [fövnngör] *m. (s; ar) Favn, Favnfuld.*

G.

gá [gaa] *v. digt. for ganga.*

gáa [gaa] *v. (gáar; gáaði el. gáddi [gääji, gáddi]; gáað) give Agt (paa), ænse, skotte; g. eftir e-m el. um nakað, være opmærksom paa noget, give Agt paa noget; hann gáar einki, han er ganske ligegyldig, agter ikke paa noget.*

gabb [gabb] *n. Pral.*

gabba [gabba] *v. (að) prale; narre, tage (en) ved Næsen.*

gaddajörð [gaddajör] *f. = gaddur.*

gaddur [gaddör] *m. tyndt Jordlag paa Stengrund.*

gaffil [gaffil] *m. (s; gafflar) Gaffel.*

gágga [gägga] *f. (u; ur) skalbærende Søsnegl.*

gagga [gagga] *f. (u; ur) Lus (i Børnesproget).*

gagn [gagn] *n. (s) Gavn, Nytte.*

gagna [gagna] *v. (að) gavne, nytte; gagnast e-m, bekomme en vel; væl gagnist! velbekomme!*

gagn|fuglur [gagnföglör] *m. Nyttefugl. -ligur [-ljör] adj. gavnlig, nyttig, bekvem. -planta [-pla'nta] f. Nytteplante.*

gagnsligur [gagnsljör] *adj. = gagnligur.*

gagn|stöður [gagnstöævör] *adj. modsat, i modsat Retning. -turrur [-torrör] adj. gennemtør. -vegur [-veävör] m. Genvej.*

gáin [gáajin] *adj.* forsigtig, agtpaa-givende.

gákur [gáakör] *m.* (s; ar) 1) Gab, Kæft. 2) Flabmund.

gal [gæal] *n.* Galen, Skrig, Skraal.

gala [gæala] *v.* (gelur; gól, gólu; galið [džeólör; goul, gouló; gæali]) 1) gale; synge, give Lyd fra sig. 2) skrige, skraale.

galda [galda] *v.* (geldur; galt, guldu; goldin [džældör; ga'lt, goldó; galdin]) gælde, gælde om, komme an paa, være nødvendigt.

galdra [galdra] *v.* (að) snakke op, skrige op.

galdur [galdör] *m.* (acc. galdur) 1) Tryllesang, Trylleformular; Galder, Trolddom. 2) Snakken op, Skrigen op.

gálgamatur [gálgamæatör] *m.* Galgenknebel (LF), Person, som er moden til Galgen. -**rann** [-rann] *n.* Galgested, Galge.

gálgi [gáldži] *m.* (a; ar) Galge.

galin [gæahn] *adj.* gal (fra Forstanden); gal, forkert.

gall [gatl] *n.* (s; göll) Gaide.

gall [gatl] *præt. sing. af gella.*

gallharður [gadhæarör] *adj.* (i Udr.) gallharða frost, klingende Frost. -**róp** [galrœu'p] *n.* vældigt (gjal-dende) Raab.

gallsótt [ga'lsö't] *f.* Galdesygdom, Galdefeber. -**súrir** [ga'lsúurör] *adj.* bitter som Galde, eddikesur.

gáloysi [gáalái'si] *n.* Skødesløshed, Tankeløshed, Vanvare. -**loysin** [-lái'sin] *adj.* skødesløs, uagtsom. -**loysisliga** [-lái'sisliga] *adv.* skødesløst, tankeløst.

***galtagjörð** [ga'ltadžær] *f.* om Hesten Granes Sadelgjörd.

galti [ga'lti] *m.* (a; ar) = galtur.

galtur [ga'ltör] *m.* (s; ar) 1) Galt. 2) overmaade fedt og triveligt Kreatur. Jf. göltur.

gálv [gálv] *n.* Mundvrængen (LF).

gálva [gálva] *v.* (að) vrænge el. skære Mund, gøre haanlige Grimaser; g. eftir e-m, vrænge Mund ad en.

galvur [galvör] *m.* (s; ar) Enden af Husets Loft, Gavl.

gamal [gæamal] *adj.* (gomul, gam-alt; *m.* acc. gamlan; *comp.* eldri, *sup.* elstur) 1) gammel (af Aar), som har været til længe. 2) gammel, af en vis Alder; níggju vetra g., ni Aar (egl. Vintre) gammel; árs gamal, aarsgammel. 3) gammel, tidligere, forbi-gangen. — hin gamli, gamle Svend, gamle Kammerat (som Kælenavn).

gamalsaldur [gæamalsaldör] *m.* (i Udr.) á gamalsaldri(num), paa ens gamle Dage.

gamalseyða|bógvur [gæamalsæija-bægvör, gæamalsa-] *m.* Bov af gam-alseyður. -**kjaftur** [-tšaftör] *m.* Mund paa gamalseyður. -**krov** [-kroöv] *n.* Krop af gamalseyður.

gamalseyður [gæamalsæijör] *m.* Faar, som er over eet Aar gammelt.

gamalsligur [gæamalsliör] *adj.* gammelagtig.

gamalur [gæamalör] *adj.* = gam al.

gaman [gæaman] *n.* (dat. gamni, *gen.* gamans) Gammen, Spøg; tað er gaman í, det gør jeg med Fornøjelse; det er et billigt, rimeligt Forlangende; g. í! med Fornøjelse! ogsaa: ganske vist.

gamans|leikur [gæamanslai'kör] *m.* Spøg, Morskab, tað er ikki g. -**táttur** [-tá'tör] *m.* Skæmteviser. -**vísa** [-voi'sa] *f.* = gamanstáttur.

gammur [gammör] *m.* (s; ar) 1*) fabelagtig Fugl, Gam, Grib. 2) rivende arbejdsomt Menneske; kraftig og dygtig Arbejder (Arbejderske).

gána [gáana] *v.* (að) strække Hal-sen, stirre opad (med fjølet Udtryk).

ganda [ganda] *v.* (að) 1) forhekse, fortrylle. 2) hekse, gøre Trolddom.

ganda|fluga [gandaflūa] *f.* lille Flue af grøn Farve med metalglinsende Vin-ger. -**kallur** [-kadlör] *m.* Troldkarl. -**kelling** [-tšædhjg] *f.* Troldkælling, Heks. -**kraft** [-kraft] *f.* Trolddomskraft. -**kunstur** [-ko'nstör] *m.* Trolddomskunst. -**steinur** [-stainör] *m.* Tryllesten, Amulet.

gandur [gandör] *m.* Trolddom, Hekseri.

ganga [gæŋga] *v.* (gongur; gekk, gingu; gingin [gǫngör; dʒæˈk, dʒingö; dʒiˈndʒin]) 1) gaa (om Bevægelse til Fods). 2) (om livløse Ting) gaa, bevæge sig, glide af Sted el. fremad. 3) (overf.) gaa paa en vis Maade, løbe af; e-m gongur væl (illa), det gaar en godt (ilde). 4) strække sig, naa. 5) gaa, gælde. 6) høre sig (om den ved Gærtilsætning frembragte Hævning i Dej, Brød under Bagning). — g. fjall, ved fjallgonga at drive Faarene til Folden; hurðin gongur, Døren bliver lukket op; toran gongur, det tordner; *hvussu ræðslan honum gekk, hvorledes Rædselen trængte ind paa ham, bemægtigede sig ham; men gakk! der kan du se! — g. á, a) kunne anbringes (faa Plads) paa, b) trænge ind paa, overvælde; g. aftur, gaa igen (om en Død); g. at, have en særlig Smag el. Lugt; g. av, a) forlade, g. av e-m; gaa (bort) fra, g. av vitinum, gaa fra Forstanden. b) gaa fra, tages af (om en Part af noget), c) formindskes, d) gaa over, drive over, e) løsnes (om Skud), f) g. av ári, leve Aaret til Ende, g. ein av, gaa hurtigere end en, naa en ind paa Livet. — g. burtur, omkomme paa Soen, forulykkes paa Baad; g. frá, a) glemme, tað gongur ikki frá honum, han glemmer det ikke, b) miste, svigte; sjónin gekk frá honum, Synet svigtede ham. — g. fram, gaa fremad, vinde frem; g. fyri, a) gaa foran, b) ødelægges, gaa i Stykker (jf. g. fyri skeyt); g. í, kunne anbringes (faa Plads) i; g. inn við ein (um nakað), slutte Aftale med en (om noget); g. til, a) blive konfirmeret, gaa til Præsten, b) gaa til, gaa for sig; g. um, a) (ved fjallgonga) gaa omkring Grænserne af vedkommende Del af Udmarken og samle Faarene til en større Flok, b) gaa forbi el. igennem, passere, c) g. væl (illa) um ein (nakað), behandle en (noget) godt (daarlign), pleje, passe paa, d) g.

loyniliga um nakað, behandle noget som Hemmelighed. — g. undan, gaa i Forvejen; g. undir, a) g. undir byrði, tage Byrde paa Nakken, b) g. undir (nakað), finde sig i noget, baje sig, c) gaa til Grunde; g. (aftur) undir, gaa af Syne, forsvinde bag ved noget (Forhøjning o. lign.). — g. út, a) gaa i Opfyldelse, b) ende, tage Ende, árið gekk út, c) slippe op (jf. útgingin); g. við, a) gaa vel, lykkes, g. e-m við, b) vedgaa, tilstaa noget, paatage sig Skylden for noget, g. við nokrum el. nakað, c) g. við barni, være frugtsommelig (om en Kvinde); g. yvir, drøfte, diskutere. — gangast, e-m gongst væl (illa), det gaar en godt (ilde) (jf. ganga 3)); gangast av árinum, = ganga av ári; gangast við = ganga við.

gangarahestur [gæŋgarahæstör] *m.* = gangari.

gangari [gæŋgari] *m.* (a; ar) Ganger.

gangur [gæŋgør] *m.* 1) (sjæld.) Gaaen, Gang. 2) (stærk) Bevægelse, Røre; á gangi, paa Færde, i Bevægelse. 3) Støj, Spektakel.

gáningur [gáaniggør] *m.* Smag; hetta er ikki mín gáningur, (om Mad) dette er ikke noget, der falder i min Smag.

ganir [gæanir] *f. pl.* Hudtakker i Munden paa en Ko.

gap [gæap] *n.* Gab, Aabning.

gapa [gæapa] *v.* (að) gabe; være aaben el. adskilt.

gápur [gáapør] *n.* Indvolde (LF).

garða [gæara] *v.* (að) blæse stærkt, gøre Striber paa Soen (LF).

garðallið [gæarali] *n.* Port, Led i et Gærde. -torva [-tårva] *f.* Stykke Grønsver til et Gærde under Opbygning.

garðslað [gæˈrslæa] *n.* Gærdestade, Levninger af et gammelt Gærde (Jorddige).

garður [gæarør] *m.* (s; ar) 1) Gærde, Hegn. 2) indhegnet Stykke Jord,

indhegnet Stykke. 3) Gaardsrum. 4) Gaard, Bondegaard. 5) Vindstrøg el. Vindstrib, som ses paa Havets Overflade, Hvirvelvind, Kast paa Søen (LF).

garmur [garmór] *m.* (s; ar) Hund.

garn [gadn] *n.* (s; gørn) 1) Garn, Traad (til Vævning); Rendegarn. 2) Fiskegarn, Fiskenet.

garnar [gadnar] *gen. sing. el. nom. el. acc. pl. af gørn.*

garnatál [gadnatál] *f.* Fedt (Tælle) omkring Stortarmen i Faar, Rutælle, Pluktælle.

garnmörsoyra [gammø(ə)rsåira] *n.* Fedtlap paa garnmørur. **-mörur** [gammørør] *m.* Fedt omkring Tarmene i et Kreatur; ogsaa: Fedtet sammen med de Tarme, det omslutter.

garpi [gaʀpi] *m.* (a; ar) = garpur.

garpur [gaʀpør] *m.* (s; ar) Kæmpe, Helt; stærk og kæk Fyr.

garta [gaʀta] *v.* (að) være uregerlig; g. i, larme, støje.

gartalabond [gaʀtalabånd] *n. pl.* = hosubond.

gás [gáas] *f.* (ar; gæs [gæas]) Gaas. — tað er sum at sletta vatn á gás, det er ganske frugtesløst.

gásahold [gáasahöld] *n.* Gaasehud. **-par** [-pæar] *n.* et Par Gæs (Han og Hun).

gásarlegg [gáasarægg] *n.* Gaaseæg.

-ungi [-óndži] *m.* Gæsting. **-knokkur** [-knáʀkór] *m.* Tosse, Dumrian. **-krov** [-kroäv] *n.* Gaasekrop.

gásasteggi [gáasastædʒi] *m.* Gasse, Gase.

gassi [gassi] *m.* (a; ar) Trækølle.

gastur [gastør] *m.* ond Aand (LF).

gat [gæat] *n.* Hul (LF).

gat [gæat] *1. el. 3. pers. sing. præter. af gita.*

gata [gæata] *f.* (u; ur) = göta.

gáta [gáata] *f.* (u; ur) 1) Spaadom, gátan gekk út; nú er mín gáta gítin, nu er min Spaadom gaaet i Opfyldelse. 2) Gaade.

gata [gæata] *v.* (að) slaa Huller i, gennemhulle; g. sáld, stikke, gøre Huller i et Sold. — gataður, gennemhullet; gatað, spec. om et Faars Øren, der er mærket med et firkantet Hul midt igennem (Faaremærke).

gátt [gáʔt] *f.* (ar; ir) Dørtærskel, Dørtrin.

gátuförur [gáatöföror] *adj.* hemmelighedsfuld, mystisk.

gav [gæav] *1. el. 3. pers. sing. præter. af geva.*

gáva [gáava] *f.* (u; ur) Gave.

gávi [gáavi] *con. præter. af geva.*

gávuþræv [gáavöþræv] *n.* Gavebrev. **-mikil** [-mĩtʃil] *adj.* gæmild (LF). **-mildur** [-mĩldör] *adj.* gæmild.

-ríkur [-roiʀkór] *adj.* givtig. **-seyður** [-sæijör] *m.* Faar, der gives som Gave. **-virði** [-vĩrĩ] *n.* Spotpris.

***gegn** [džægn] se ígegn.

gegna [džæгна] *v.* (nd) (med dat.) 1*) møde, vende sig imod. 2) stemme (overens) med; staa i Sammenhæng med, betyde; hvat skal slíkum g.? hvad skal saadant betyde? Krist gevi tað fyri góðum g., Krist give, det maa betyde noget godt. 3) være belejlig el. passende. 4) være til Gavn (= gagna), trý ynskir skal eg ynskja tær, øll tey skulu tær g. — gegnast e-m væl (illa), bekomme en vel (ilde); gegnast = gagnast.

gegniligur [džægniliör] *adj.* brugelig, tjenlig, nyttig.

gegnistræ [džægnistræa] *n.* Stykke Gavtræ (LF).

geil [gail] *f.* (ar; ir) Gennemgang el. Vej (for Kreaturer) med Gærder paa Siderne.

geilarhorn [gailarhádn] *n.* Gadehjørne.

geilastrok [gailastroæk] *n.* omstrygende Person, Landstryger.

geingi [gáandži] *n.* Føre.

geip [gaiʀp] *n.* Skryden, Pral.

geipa [gaiʀpa] *v.* (að) prale, skryde.

geipari [gai'pari] *m.* (a; ar) *Præl-hals, Stortaler.*

geiri [gairi] *m.* (a; ar) (*kileformet*) *Lap, Kile; Stykke Skind, Stykke Tøj og desl.; Strimmel Tøj.*

geisa [gaisa] *v.* (að) 1) *brænde stærkt, slaa el. lue højt, ogsaa: g. upp. 2*) skinne stærkt, lue, straale, har skein gull, sum geisar av sól.*

geisari [gaisari] *m.* (a; ar) *stor Ild (LF).*

geislast [gai'slast] *v.* (að) *straale, give Genskin, afspejles.*

geisli [gai'sli] *m.* (a; ar) *Ryghvirvel; Straale.*

geisp [gai'sp] *n.* (s; pl. ds.) *Gaben.*

geispa [gai'spa] *v.* (að) *gispe, gabe af Mathed el. Søvnighed.*

geispi [gai'spi] *m.* (a; ar) *Gispen, Gaben; g. fer millum manna, den ene faar den anden til at gabe.*

geit [gai't] *f.* (ar; ir) 1) *Ged; mong er geitin aðrari lík, det ene ser ofte ud som det andet. 2) blaagraa Striber i Træ; vandgaaet Træ. Jf. geitiviður. 3) pl. geitir, Kopskurv, Skurv.*

geitasveinur [gai'tasvainór] *m.* *Gedevoget.*

geitlknokkur [gai'tkná'kór] *m.* = *geitiskalli. -skalli [-skadli] m.* *Person, som har Kopskurv. -viður [-viðr] m.* *vandgaaet Træ. Jf. geit 2).*

gekk [džæ'k] 1. *el. 3. pers. sing. præt. af ganga.*

gekkaskortur [džæ'kaská'rtór] *m.* *Muske (Ansigtssække).*

gekkur [džæ'kór] *m.* (s; ar) 1) *Gæk. 2) Skodde (LF). 3) Laasedel (i tyske Laase), som ved at paavirkes udløser Tilholderen, naar Laasen skal lukke. 4) et af de Indhak i en Bøsse-laa, hvorved Hanen kan spændes op i forskellige Stillinger. Jf. miðgekkur.*

gelda [džælda] *v.* (ld) *gilde, kastrere. — geldast, (om en Ko) blive gold. Jf. geldur.*

geldfuglur [džæ'lfoglór] *m.* *Fugl, der ej yngler i et givet Aar (LF).*

gelding [džælding] *f.* (ar) *Gilden, Kastrering.*

geldingur [džældingór] *m.* (s; ar) 1) *gildet Vædderlam. 2) Gilding, Kastrat, Eunuk.*

geldkókkur [džæ'lká'kór] *m.* *levende Væsen (af begge Køn), som ikke har Afkom. -kúgv [-kígv] f.* *gold Ko. -neyt [džælnæi't] n.* *goldt Kvæg, Høved, som ikke giver Mælk. -seyður [-sæijór] m.* *Bede.*

geldur [džældór] *adj.* 1) *gold, som ikke malter. 2) gildet, kastreret.*

geldur [džældór] 2. *el. 3. pers. sing. præs. af galda el. gjalda.*

geldær [džældæar] *f.* *Hunfaar uden Lam.*

gella [džædla] *v.* (*gellur el. gellir; gall el. gelti, gullu el. geltu; gollid el. gelt [džædlór, džædlir; gadl, džæ'lti, godló, džæ'ltó; gádh, džæ'lt]*) *gjalde, klinge el. knalde, genlyde; skrige; úlvar tóku at g., Ulve begyndte (gav sig til) at tude.*

gelur [džædlór] 2. *el. 3. pers. sing. af gala.*

gemlingur [džæmlingór] *m.* (s; ar) *gjólingur.*

genta [džæ'nta] *f.* (u; ur) *Pige, Pigebar; ugift Kvinde; g. e-s, ens Kæreste.*

gentubarn [džæ'ntóbarn] *n.* *Møbarn, Pigebar. Jf. moybarn.*

ger [džear] *f.* *Gær.*

gera [džæara] *v.* (*ger; gjordi; gjordur [džear, džördi, džördór]*) 1) *gøre, tilvirke, lave, indrette; g. dögurða, lave Middagsmad; g. bók, forfatte el. skrive en Bog; g. sögu, lave en Fortælling; g. konu við barn, besvare en Kvinde; g. (kvinnu) heiman, (ved Giftermaal) udstyre (en Kvinde) hjemmefra, give hende Medgift, nú skal eg hana heiman g. við hálvum mínum ríki (give hende mit halve Rige i Medgift); g. brúðleyp, holde Bryllupsgilde; gerið tygur av tí gott, gør Eder til gode dermed; hann gjordi ríð, der*

indtraadte Snefog, forrygende Vejr. 2) gøre, udføre; udrette; bedrive. 3) gøre, handle paa en vis Maade. 4) gøre, foretage; g. eina gongu, gøre en Fodrejse. 5) gøre (med (to) acc.): g. ein illan, gøre en vred; g. ein útlagan (útlagdan), gøre en fredløs; g. ein til nakað, gøre en til noget. 6) bevirke, foraarsage. 7) sende; g. boð, sende Bud; g. boð av nøkrum, bebude, forkynde noget. 8) udgøre, beløbe sig til. 9) med efterfølgende inf. med at, a) formaa: eingin ger at forða tí, ið nornur leggja á, ingen formaa at afvende det, som Norner bestemmer, b) have nødig, behøve, tú gert einki at fara, du behøver ikke at gaa (tage af Sted); eg geri tað ei at loyna, jeg behøver ikke at dølge det. 10) (om Strøm) gaa i en vis Retning; tað ger norður við landi, Strømmen begynder at gaa nordpaa ved Landet. 11) til tað (tess) at gera, i den Henseende. — g. aftur, reparere, istandsætte; g. afturat, bygge til, udvide; g. av, a) afgøre; aftale, g. av við ein. b) tage Munden fuld, overdrive, g. nógv av, av e-m; g. langt av, være omstændelig, vildtloftig; g. stutt av, fatte sig i Korthed, være hurtig i Vendingen; g. (nakað) burturav el. burtur av sær, faa noget fra Haanden, gøre noget i en Fart. — g. eftir (e-m), a) forarbejde efter (efter Model), b) handle efter ens Eksempel, efterligne, c) hekse, spec. mane noget forsvundet el. stjaalet tilbage, „vise igen“. — g. fyrri (nøkrum), a) forbryde; gjort hevur tú fyrri liv og góðs, du har forbrudt dit Liv og Gods. b) = fyrigera, hekse; g. niðurfyrri, gøre i Forvejen, før det behøves. — g. saman (hoyggj), gøre Høstak (LF); g. til, tilberede, lave til; g. nógv um seg, være støjende og larmende i sin Opførsel; g. lítið um seg, være beskeden og stille; g. upp, oppgøre; g. upp hoyggj, sætte

Hø op i Stak; g. upp snøri, opvikle et Fiskesnøre; g. upp um seg, opbinde sine Bukser. — hava úrat g., have Arbejde nok for Hænderne; g. út á, a) g. út á brotið (sátubrotið), (ved Opførelse af en Høstak) lægge Hø ud paa Kanten, ud til Siderne, b) g. út á súpan, røre Mel i Sulevællingen. — g. við, behandle, gøre ved; gøre for; tað var ilt við at g., det var ikke nogen nem Sag, det var ikke saa lige til. — g. seg inn á ein, forulempe, trænge ind paa en; g. seg undan, rense sig for Beskyldninger. — gerast, gøres; blive, blive til; gerast ótolin, blive utaalmodig; tá ið nakað gerst á, naar der er Fare paa Færde; tað gerst ikki við, det er der ikke noget at gøre ved.

gerandi [džearandi] (i Udtr.) g. og heilagt, Hellig og Sønn.

gerandisdagur [džearandisdæavór] m. Sønne dag. -klæði(r) [-klæði(r)] n. pl. Hverdagssklæder.

gerð [džear] f. (ar; ir) 1) Udførelse af noget, Arbejde; hava í g., arbejde paa noget, have under Arbejde; standa í g., være under Opførelse. 2) Gerning. 3) Frembringelse, Opstaaen, Foretagen (især i Sms.).

gerða [džeara] v. (rd) indgærde, indhegne.

gerðabók [džearabouk] f. Forhandlingsprotokol, Mødeprotokol. -býti [-boi'ti] n. gera g., Ombytning af Arbejde, vit gera g.: eg arbeði hjá tær í dag og tú hjá mær í morgin.

gerði [džeari] n. (s; pl. ds. el. r) indhegnet Plads, spec. indhegnet og opdyrket Stykke Mark, Stykke af Hjemmemarken.

gerðisgarður [džearisgæarór] m. Gærde omkring gerði.

gerningur [džærmngör] m. (s; ar) Gerning. Jf. gerð 2).

gersemi [džæ'rseami] f. = gersemi.

gersimi [dʒæˈrsimi] *f.* Kostbarhed; Skat, Klenodie.

gesta [dʒæsta] *v.* (st) = gista.

gestaboð [dʒæstaboð] *n.* Gæstebud.

gestur [dʒæstør] *m.* (s; ir) 1) fremmed; Gæst. 2) brugt om Strandskaden (tjaldur).

geva [dʒæva] *v.* (gevr; gav, góvu; *con. præt.* gávi *el.* gævi; givin [dʒævør; gæav, gðuð; gáavi, gæavi; dʒívin]) 1) give, skænke, lade faa, g. e-m nakað; *spec. give* (Kvæg) Foder, fodre, g. neytunum; udrede; afgive, yde. 2) give, tilstaa, indrømme, g. e-m grið (Fred); g. e-m eftirlæti, faje en; Gud gevi, gávi *el.* gævi, Gud give. — g. á, gaa løs (paa), drive stærkt paa noget, anstrenge sig; g. eftir, give efter, eftergive; g. inn, g. út, (om Søren) skyllø op paa Strandbredden, strømme tilbage igen; g. upp, a) opgive, slaa Haanden af, lade fare, overgive, b) hæve sig, stige op ad (om Søens Bevægelse inde ved Kysten); g. ein upp, angive en (for Øvrigheden); g. uppát, holde op. — g. seg, a) give tabt, b) vaande sig, c) give efter, rokkes (om Ting); g. seg frá, fratræde (et Embede, Stilling); g. seg illa, a) være utaalmodig, misfornøjet, b) klynke, klage sig ilde; g. seg til, byde sig til, gaa ind paa, hann gav seg treyður til; g. seg til tols, slaa sig til Taals; g. seg undir, underkaste sig, indrømme; g. seg upp (í uppgávu), fledføre sig, afstaa sin Ejendom til en anden mod at faa Underhold af denne; g. seg væl, være fornøjet, slaa sig til Taals. — gevast, a) gives, b) give tabt, blive udmattet, miste Kræfterne; gevast á, blive heftigere ved.

geykn [dʒækn] *f.* (ar; ir) 1) en Haandfuld. 2) hvad der rummes i begge sammenholdte Hænder.

geykur [dʒæiˈkør] *m.* (s; ar) Gøg.

geyl [dʒæil] *n.* (s; *pl. ds.*) Skraal, Brøl.

geyla [dʒæila] *v.* (að) skraale, brøle.

geylan [dʒæilan] *f.* Skraalen, Brølen.

geymi [dʒæimi] *m.* Opmærksomhed, Agtpaagivenhed; geva (nakað) í geyma, være opmærksom paa, agte paa, ønske; leggja (sær) nakað í geyma, agte *el.* huske vel paa noget, skrive sig noget bag Øret.

geymur [dʒæimør] *m.* = geymi.

geyrur [dʒæirør] *m.* (s; ar) Tangstilk med Blade paa.

geys [dʒæiˈs] 1. *el.* 3. *pers. sing. præt.* af gjósa.

gidda [dʒidda] *v.* (að) bæve, ryste, dirre, rokke.

gift [dʒift] *f.* Gift. *Jf.* eiturbland.

***gifta**¹ [dʒifta] *f.* (u) Lykke, Skæbne.

gifta² [dʒifta] *f.* (u; ur) Giftermaal; triggjar giftur hefur faðir meg gift, tre Gange har min Fader bortgiftet mig.

gifta [dʒifta] *v.* (ft) gifte, bortgifte, honum skal eg teg gifta. — g. seg = giftast, gifte sig, giftast við gentu; *dig.* ogsaa blot *dat.*: giftast ekki livandi manni; giftast inn (hjá) e-m, flytte ind til andre for at bo (om nygifte); giftast uppáftur, gifte sig igen.

giftarmál [dʒiftarmál] *n.* = gifta².

giftingar [dʒiftiŋgar] *fúsúr* [dʒiftiŋgarfúsór] *adj.* giftelysten. -**förur** [-færor] *adj.* som er i Stand til at giftes.

giftur [dʒiftør] *adj.* gift.

gigla [dʒigla] *v.* (að) = gykla.

gignast [dʒignast] *v.* (að) gaa paa en vis Maade, e-m g. væl (illa).

gikt [dʒikt] *f.* Gigt.

giktjúkur [dʒiktʃúuˈkør] *adj.* gigtsyg.

gil [dʒil] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) Kløft, Revne (i Jorden). 2) lille græsbevoksen Fordybning, smal lille Dal (ofte med et lille Vandløb). 3) Elv med høje Bredder.

gilbakki [dʒilbaˈtʃi] *m.* Skrænt af et gil.

gildi [dʒildi] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) 1) Gælde, Gæstebud. 2) Gyldighed, Kraft; koma í gildi, træde i Kraft.

gildis|offur [džildisáfför] *n.* Gilde-offer. -**skáli** [-skáah] *m.* Gildesal.

gildistova [džildistoəva] *f.* Gildestue.

gilja [džilja] *v.* (giljaði *el.* gildi) *fri, fri til, g. gentu; ogsaa: lokke, forføre.*

gilt [džilt] *adv.* rigtig meget, fiska gilt.

gima [džima] *v.* (að) have stram Lugt og Afsmag (om Kødet af Væderlam i Brunsttiden).

gimakjot [džimatšøet] *n.* Kød af Hanfaar, som har stram Lugt og Afsmag.

gimbrarlamb [džimbralamb] *n.* et aarsgammelt Faars Lam.

gimbri [džimbri] *f.* = gimbur.

gimbur [džimbör] *f.* (gimbrar; gimbrar) ungt Hunfaar, Gimmer.

gimburlamb [džimbólamb] *n.* Gimmerlam, Hunlam.

gimsteinur [džimstainör] *m.* Juvel, Ädelsten.

gin [džin] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) Skræv. 2) = kinnklovi (*i* Suðuroy).

gina [džina] *v.* (að) skræve, gaa skrævende; *g. tvørturum, skræve over.*

gingu [džingó] *præt. pl. af ganga.*
girða [džira] *v.* (rd) indgærde, indhegne.

gírigur [goirijör] *adj.* gerrig.

girnast [džidnast] *v.* (nd) gerne ville faa, attraa, eftertragte, begære.

girnd [džind] *f.* (ar; ir) 1) Lyst (kodelig), Lidenskab, Begær. 2) Attraa, Begærlighed.

girndar|hugur [džindarhüör] *m.* = girnd. -**mikil** [-mĩšil] *adj.* som er stærkt erotisk anlagt.

gírni [goirni] *n.* Gerrighed.

gírugur [goiróvör] *adj.* = gír-igur.

gisin [džisín] *adj.* gisten, gissen.

gisna [džisna] *v.* (að) gistne, blive utæt af Tørke, sprække.

gista [džista] *v.* (st) gæste; eingin veit á morgni at siga, hvor hann á kvöldi gistir (Ordspr.).

gistihús [džastihúus] *n.* Gæstgivergaard, Hotel.

gita [džita] *v.* (gitir, gitar *el.* gitur; gitti, gitaði *el.* *gat, gittu, gitaðu *el.* *gótu; gitt, gitað *el.* gitið [džítir, džítar, džítör; džítu, džítaju, gæat, džítö, džítavö, gəu'tö; džít, džita, džítu]) 1*) *egl. faa, opnaa el. frembringe, dernæst: undfange, avle, tey vóru ekki leingi saman, til tey gótu (fik) svein; hann var á góðum stundum gitin (undfanget), so var hann borin í heim. 2*) formaá (faa udrettet), kunne (med part. præt. *el. inf.*). 3) omtale, berøre; hoyrt havi eg gitið tess, det har jeg hørt omtale *el. fortælle; g. á máli, omtale, berømme; part. præt. gitin, omtalt, berømt. 4) gætte, antage, formode.**

gitan [džítan] *f.* Gætten.

giti [džítu] *n.* Rygte, Ry, víða fer mannsins g., helst har hann kemur ekki (Ordspr.).

gitin [džítin] *se under gita.*

gitnaðar|dagur [džitnavardæavör] *m.* Undfangelsesdag. -**stund** [-stond] *f.* Undfangelsesøjeblik.

gitnaður [džitnavör] *m.* (ar) Undfangelse.

gívin [džívin] 1) *part. præt. af geva.* 2) *adj. udmattet, som ikke formaar mere, hvis Kræfter er udtømte.*

gívrar [goivrar] *f. pl.* Troldomskunster, heldur er hann í gívr-um treystur.

gívur [goivör] *f.* (gívrar; gívrar) Jættekvinde, Trolkvinde.

gjá [džáa] *f.* = gjógv.

gjáir [džáajr] *pl. af gjógv.*

gjáarbakki [džáarba'tsi] *n.* Randen af en gjógv. -**kjaftur** [-tšaftör] *m.* Munden af en gjógv. -**lag** [-læa] *n.* lille gjógv.

gjald [džald] *n.* (s; gjöld) 1) Betaling, Udredsel. 2) Erstatning, Gengæld. 3) Gengældelse, Straf, teir skulu fáa so tungligt g.; Undgældelse.

gjalda [džalda] *v.* (geldur; galt, guldu; goldin [džældör; ga'lt, goldö; galdm]) 1) betale; erstatte, gengælde. 2) undgælde, bøde. — *g. í hond*, betale kontant.

gjaldari [džaldari] *m.* (a; ar) Betaler, betri er svart salt frá ringum gjaldara enn einki (Ordspr.).

gjalv [džálv] *n.* Bølgegang, (mindre) Søgang, toppet Sø.

gjalva [džálva] *v.* (að) være lidt urolig (om Søen) (LF).

jánka [džá'ŋka] *v.* (að) — **jánka**.

gjánka [džá'ŋkalía] *adj.* jánkaliga. **-ligur** [-líör] *adj.* jánkaligur.

gjar [džæar] *n.* smaa Skaldyr, spec. Bjergkrur, Andeskæl.

gjár [džáar] (*i* Udtr.) *í g.*, *i* Gaar.

gjara [džæara] *v.* (að) *g. út*, kaste *gjar ud paa Søen for at hidlokke Fisk.*

gjáramorgun [džáaramárgön] *m.* *í* gjáramorgunin, *i* Gaar Morges.

gjarðir [džæarir] *pl.* af *gjørð*.

gjárvöld [džö'rkvöld, džá'r-] *n.* *í* gjárvöldið, *i* Gaar Aftes.

gjarna [džarna] *adv.* gerne.

gjógv [džægʋ] *f.* (gen. gjáar; *pl.* gjáir, *dat.* gjáum, *gen.* gjáa [džáar; džáajir, džáavón, džáa]) Klippekløft, Fjeldkløft.

gjólingur [džóuhgør] *m.* (s; ar) Gimmerlam, førend det har baaret.

gjósa [džóu'sa] *v.* (gýsur; geys, gusu; gosin [goi'sör; džæi's, güsö; goəsin]) (om Vind) trænge igennem, blæse; tað gýsur væl í hjallinum, Vinden blæser godt igennem Tremmerne i Tremmehuset.

gjóstur [džöstör] *m.* (acc. gjóstur) tørrende Blæst, stærk Lufttræk.

gjóta [džóu'ta] *f.* (u; ur) mindre Klippekløft, Bjerghule.

gjótulag [džóu'tólæa] *n.* lille gjóta.

gjöðin [džöəjin] *adj.* forcoven, dumdrístig.

gjøgnum [džögnön] *prep.* med acc. igennem. *Jf. ígjøgnum.*

gjøgnumdálkaður [džögnöndá'lk-avör] *adj.* gennemtilsolet. **-gataður** [-gæatavör] *adj.* gennemhullet. **-hugsa** [-huksa] *v.* gennemtænke.

gjöld [džöld] *pl.* af *gjald*.

gjöldum [džöldön] (*i* Udtr.) halda fyrir *g.*, holde for Nar.

gjöldur [džöldör] (*i* Udtr.) halda fyrir *g.*, holde for Nar.

gjølla [džöðla] *adv.* = *gjölliga*.

gjølliga [džöðlia] *adv.* tydeligt, nøjagtigt, nøje.

gjørð [džøær] *f.* (gjarðar; gjarðir [džæarar, džæarir]) Gjord (spec. Sadelgjord), Baand; Baand paa Kar.

gjörði [džörði] *præt. sing.* af *gera*.

gjörðutur [džøærötör] *adj.* *g. seyður*, Faar med Farvestriber ned ad Siderne.

gjöt [džøæt] (*i* Udtr.) upp á *g.*, paa Slump, paa Lykke og Fromme.

glað [glæa] *n.* skraa Stilling, snørini standa á *g.* (út í sjögvín).

glæða [glæa] *f.* (u; ur) 1) ophvirvlet Søskum, tæt Sørøg el. Damp af Søen, som opstaar ved heftig Storm. 2) Bavn.

glæða [glæa] *v.* (að) 1) (om Søen) hvirvles op i forrygende Storm; (om Stormen) piske Vandet som Stovskyer op i Luften. 2) (om Bavn) stige (hvirvle) op, flamme op. 3) signalisere fra et Sted til et andet ved Røg om Dagen og Ildbavn om Aftenen el. Natten.

***gladdi** [gladdi] *præt. sing.* af *gleða*.

glæðiliga [glæajilia] *adv.* gladelig.

glæðlyndur [glæalindör] *adj.* munter.

glæður [glæavör] *adj.* (glæð, glatt) glad.

glæðustrok [glæavöstroek] *n.* forrygende Storm, som pisker Bølgerne til Skum og ophvirvler dette.

glámlýsi [glámlöi'si] *n.* blændende Sammenstød af Lysstraaler fra modsatte Sider, alt for stærkt Lys, som forblinder Øjnene.

glampa [glá'mpa] *v.* (að) glimte, skinne, kaste Glans.

glampi [gláˈmpɪ] *m.* (a; ar) *Skær, Skin, Glans.*

glana [glæˈana] *v.* (nd) *glo, stirre nysgerrigt og dumt.*

glanssólja [gláˈnsölja] *f. alm. Smørblomst, krybende Ranunkel (ranunculus acer, ranunculus repens).*

glapp [gláˈp] *1. el. 3. pers. sing. præter. af gleppa.*

glappakast [gláˈpakast] *n. Fejlkast; ubehagelig Hændelse (LF).*

glar [glæˈar] *n. (s) Glar, Glas.*

glara [glæˈara] *v. (að) gøre gennem-sigtig; g. horn, gøre Horn gennem-sigtigt.*

glar|eygu [glæˈaræijó] *n. pl. Briller.*
-gluggi [glarglɔdˈdʒi] *m. Aabning el. Vindue med Glasrude. -oygdur* [-ágðór] *adj. glasøjet.*

glas [glæˈas] *n. (s; gløs) 1) Glas. 2) Glas til at drikke af. 3) lille Flaske, Medicinflaske. — fáa upp í glasið, faa en Dram.*

glaseyga [glæˈasæija] *n. Glasøje, Øje af Glas. — pl. glaseygu = glareygu. -gluggi* [glasglɔdˈdʒi] *m. = glargluggi.*

glasing [glæˈasing] *f. (ar; ar) Glat-hed under en Hudesko.*

glasstova [glasstoˈva] *f. Stue med Glasvindue, modsat roykstova i de gamle færøske Huse.*

glata [glæˈata] *v. (að) give ud, for-mindske. — glatast, fortæbes, gaa til Spilde, ødelægges.*

glatan [glæˈatan] *f. Fortæbelse, For-dærvelse.*

glatt [gláˈt] *n. af glaður.*

glatunarvegur [glæˈatónarvævór] *m. Fortæbelsensvej.*

***glavarspjót** [glæˈavarspjuˈt] *n. Lanse, egl. Glavindspyd (Glavind).*

gleða [glæˈa] *v. (gledði el. *gladdi) glæde, gøre glad. — gleðast, glæde sig.*

gleði [glæˈji] *f. (sing. indecl.; pl. gleðir) Glæde, Fornøjelse.*

gleði|boðskapur [glæˈjiboðskæpór] *m. Glædesbudskab, Evangelium. -hátíð*

[-háatói] *f. Glædesfest. -liga* [-līa] *adv. glædeligt. -ligur* [-līör] *adj. glædelig. -ljóð* [-ljou] *n. Frydesang. -neisti* [-naiˈsta] *m. Glædesgnist. -stund* [-stond] *f. Glædesstund, glædelig Stund.*

glefs [glæˈfs] *n. (s; pl. ds.) = gleps.*

glefsa [glæˈfsa] *v. (að) = glepsa.*

gleið [glai] *1. el. 3. pers. sing. præter. af gleiða.*

gleiða [glaiˈva] *v. = gleiva.*

gleiðbeintur [glaiˈbbaːntór] *adj. 1) med udsperrede Ben, skrævende. 2) stolt og glad; fremfusende.*

gleimur [glaimór] *m. Lystighed, Munterhed; halda sær á gleim, være lystig, i lystigt Humør; heldur at tí gleim, morer sig derover, gør sig lystig derover; hann slær tað í ein gleim, han slaar det hen i Lystighed.*

gleiv [glaiˈv] *n. (s; pl. ds.) stort Skræv; stort Skridt.*

gleiva [glaiˈva] *v. (að) være udsper-ret, skræve.*

glens [glæˈns] *n. Fjas, Fjanteri, Spøg; sláa nakað upp í g., slaa noget hen i Spøg.*

glent [glæˈnt] *n. Spøg, Lystighed, Fjas; sláa nakað upp í g., = sláa nakað upp í glens (se dette Ord).*

glentan [glæˈntan] *f. = glent.*

glentast [glæˈntast] *v. (að) spøge, fjase.*

gleppa [glæˈpa] *v. (gleppur; glapp, gluppu; glöppin [glæˈpór; gláˈp, glóˈpó; gláˈpni]) 1) glide pludselig ud af sin Stilling; g. av, glide af. 2) glippe. 3) fare ud (pludselig), (om et Ord, en Bemærkning). — g. niður-fyri, mislykkes; tað glapp niður-fyri hjá honum, det mislykkedes for ham.*

gleps [glæˈps] *n. (s; pl. ds.) 1) Snappen efter noget, Haps (om en Hund). 2) bidsk og arrig Tiltale.*

glepsa [glæˈpsa] *v. (að) 1) snappe efter noget, glamse, hapse (om en Hund).*

2) tiltale en þaa en bidsk og arrig Maade, g. í ein.

gler [glæʀ] *n.* (s) *blank, spejll-klar Is.*

gler|hella [glæʀhædla] *f.* 1) spejl-blank Isflade. 2) Glathed þaa en Slibe-sten, saa at man ikke kan slibe þaa den; ogsaa: Glathed þaa Kværnen þaa Møllen, naar Kornet har været fugtigt, og Melet hæfter fast ved Stenen, myln-an melur glerhellu á seg. **-þípa** [glæʀpɔi'pa] *f.* Istap. **-stoyttur** [glæʀstái'tør] *adj.* overiset, dækket med spejllklar Is.

glett [glæ't] *n.* (s; pl. ds.) Latter, støjende Latter, Grin.

gletta [glæ'ta] *f.* (u; ur) Fruen-timmer, som altid griner og er altfor frit (LF).

gletta [glæ'ta] *v.* (tt) smaale, grine saa smaat (og haanligt); g. á tonn, smile haanligt, slaa et lille haanligt Grin op.

glið [gli] *n.* Gled; fara á g., begynde at glide.

glíða [gloiʝa] *v.* (glíður; gleið, glíðu; glíðin [gloiʝor; glai, glíʝ; glíʝin] glide, falde ved Glidning.

glíggja [glod'dʒa] *v.* (að) glinse, glimre, skinne.

glíma [gloima] *f.* (u; ur) Bryden, Brydekamp.

glímast [gloimast] *v.* (md) brydes, tage Brydetag.

glímma [glimma] *v.* (að) lyse svagt, vise sig som et svagt Lysskær, dagur glímma.

glint [gh'nt] *n.* (s; pl. ds.) Klirren, Klingen.

glinta [gh'nta] *v.* (að) klirre, give en klirrende Lyd, klinge.

glintra [gh'ntra] *v.* (að) = glinta.

glitra [glitra] *v.* (að) glimre, funkle.

***glitramerki** [glitræmæ'rtʃi] *n.* funk-lende Banner.

glóð [glou] *f.* (ar; glóður [gløvør]) Glød, gloende Stykke Tørv (el. Kul).

glóð|heitur [glouhai'tør] *adj.* glohed.

-reyður [-ræijør] *adj.* rød som Ild, gløred.

glógva [glægva] *v.* (að) tindre, lyse, skinne stærkt; g. í, a) falde i Øjnene, straale, b) hæve sig over Mængden, udmærke sig. — glógvandi, iøjne-faldende.

***glógvi** [glægvi] *m.* (a; ar) Handske.

***glógvuræddur** [glægvoræddør] *adj.* overmaade bange, frúgvinn var so glógvurødd.

glóma [glouma] *f.* (u; ur) stort stirrende Øje; nú gerast glómur í huldubarninum, nu gør Huldrebarnet store Øjne.

gloparegn [gloeparægn] *n.* = glopraregn.

glopp [glá'p] *n.* (s; pl. ds.) Aabning, Hul; seta hurð á g., stille Døren þaa Klem.

gloppa [glá'pa] *v.* (að) aabne lidt, aabne þaa Klem.

glopparegn [glá'parægn] *n.* = glopraregn.

gloppin [glá'pin] *part. præt.* af gleppa.

gloppregn [glá'prægn] *n.* = glopraregn.

glopra [gloæpra] *v.* (að) = gloppa.

glopraregn [gloæprarægn] *n.* voldsom Regn.

gloprutur [gloæprótør] *adj.* med store Huller og Huler (imellem store Sten), groprut urð.

glopur [gloæpør] *n.* (s; pl. ds.) stort Hul el. stor Hule imellem store Sten, f. Eks. i urð.

glósa [glou'sa] *f.* (u; ur) Glose, Skose, Stikleri.

glotta [glá'ta] *v.* (tt) klare lidt op, lette, saaledes at man kan se Himlen mellem Skyerne; tað glottir í, det klarer lidt op (om Vejret).

glotti [glá'ti] *m.* (a; ar) = glottur.

glottur [glá'tør] *m.* (ar; ir) Aabning mellem Skyerne.

gloyma [gláima] *v.* (md) glemme.

gloymska [glái'mska] *f.* (u; ur) Glemsel; Glemsomhed.

gloymskur [glái'mskør] *adj.* glemsom.

gloypa [glái'pa] *v.* (pt) *sluge*, *g. e-m.*
gloypingur [glái'pingör] *m.* (s; ar)
lille Torsk (LF).

gloypubiti [glái'pöbiti] *m.* *lækker*
Mundfuld, Himmerigsmundfuld.

gloypur [glái'pör] *m.* *god Bid, stor*
Mundfuld.

gluggaluft [gloggaloft] *f.* *skyfuld*
Luft, gennembrudt som med Glugger
(LF).

gluggi [glod'dža] *m.* (a; ar) *Glug,*
Aabning, Vindue.

glumdi [glomdi] *præt. sing. af*
glymja.

glunti [glo'nti] *m.* (a; ar) =
gluntur.

gluntur [glo'ntör] *m.* (s; ar) *Knøs.*
gluppu [glo'pö] *præt. pl. af*
gleppa.

glúpskur [gløskör] *adj. glubsk.*

glúpur [glüu'pör] *m.* (s; ar) *Net*
paa en Stang til at fange smaa Fisk i,
Glib.

glýðra [gloira] *f.* (u; ur) *Flane,*
Kokette:

glymja [glimja] *v.* (glymur; glumdi,
 glumdu; glumt [glímör, glomdi,
 glo'mt]) *buldre, genlyde, runge, larme.*

glymur [glímör] *m.* *Bulder, Genlyd,*
Rungen, Larm.

glyvur [glívör] *n.* (s; pl. ds.) *Bjerg-*
kløft.

glæma [glæama] *f.* (u; ur) *Lysning,*
Straale, spec. det første Dagslys, Dag-
skær (jf. dagsglæma); klar Sky.

glærar [glæarör] *adj. gennemsigtig*
(LF).

glæsa [glæasa] *v.* (st) *glimre, skin-*
ne, straale.

glæsiligur [glæasilíör] *adj. prægtig,*
glimrende, anselig.

***glæstriborg** [glastribårg] *f.* *straa-*
lende, prægtig Borg. ***hús** [-húus] *n.*
prægtigt Hus. ***skeið** [-skai] *f.* *prægtigt*
Skib (Krigsskib).

***glæstur** [glastör] *adj. glimrende,*
straalende, prægtig.

gløa [gløa] *v.* (dd) *glo, spile Øjnene*
vidt op, stirre med opspilede Øjne.

gløða [gløa] *v.* (dd) *gøre glødende,*
gløde.

gløður [gløævör] *pl. af glóð.*

gløgg|liga [glög|tia] *adv. tydeligt,*
nøjagtigt. **-skygni** [-šigni] *f.* *Skarp-*
synethed. **-sýni** [-soini] *n.* = *gløgg-*
skygni.

gløggur [glöggör] *adj. skarpsynet,*
som let opdager noget, gløgt er
gestsins eyga.

gløs [gløæs] *pl. af glas.*

gnadda [gnadda] *v.* (að) *give en*
skrabende el. skrattende Lyd (f. Eks.
om Uldkarter.)

gnag [gnæa] *n.* *Gnav, knarvornt*
Menneske (LF).

gnaga [gnæa] *v.* (að) *gnave. Jf.*
naga.

gneggj [gnæd'dž] *n.* (pl. *gneggj*)
Vrinsken.

gneggja [gnæd'dža] *v.* (að) *vrinske.*

gnella [gnædla] *v.* (lt) *give en høj*
og gennembrængende Lyd fra sig, knirke
el. skratte stærkt.

gníggja [gnod'dža] *v.* (að) *gnide.*

gníst [gnoi'st] *n.* (s; pl. ds.) *Hvin,*
gennembrængende Skrig.

gnísta [gnoi'sta] *v.* (st) *hvine, ud-*
støde hvinende, gennembrængende Skrig.

gný [gnoi] *n.* = *gnýggj.*

gnýggj [gnod'dž] *n.* (pl. *gnýggj*)
Gny, Larm.

góðdýr [göddoir] *n.* *godmodigt,*
skikkeligt Menneske, godt Skind.

góðfjöld [gou'fjöld] (*i Udtr.*) *við*
góðfjöldum, med det gode (LF).

-fýsi [-foi'si] *f.* *Godhed.* **-gerð** [-džear]
f. *god Gerning.* **-gerin** [-džearin] *adj.*
godgørende. **-gripur** [gripör] *m.* *kostbar,*
værdifuld Genstand. **-gæti** [göggæati]
n. *Lækkeri, Slikkeri.*

góði [gou] *m.* (a) *lækre Sager.*

góðkenna [gou'tsænna] *v.* *godkende.*

-kenning [-tšænning] *f.* *Godkendelse.*

gódlív [göðloiv] *n.* = *góðdýr.*

***góðmærar** [gæmmæarör] *m.* *god,*
flink Hest. **-menni** [goumænmi] *n.* *god-*
modigt Menneske. **-ráð** [-ráa] *n.* *godt*
Raad.

góðs [göss] *n.* Gods, Ejendom.

góðsemja [gəuˈsæmja] *f.* Enighed, god Forstaaelse.

góðska [göska] *f.* = gøðska.

góðsligur [gösliǰør] *adj.* godmodig.

góðtrúgvín [gəuˈtrúgvín] *adj.* godtroende.

góður [gəuðr] *adj.* (góð, gott; *comp.* betri, *sup.* bestur [gəuðr, gāˈt; beðtri, bæstør]) god (af god Værði el. Beskaffenhed; dygtig, flink; brav, retskaffen; venlig, kærlig; rigelig; nem); .g. við ein, god, kærlig imod en; við góðum, med det gode; til góðs, (ironisk Udtr. i Bet.) forgæves, til ingen Nytte. — g. í sær, venlig, af godt Gemyt; ein góðan mun frægari, en hel Del bedre; í öllum góðum, i god Behold. — brugt substantivisk: góðin, *m.*, góðan, *f.*, min kære, min Ven (i Tiltale). — Gud náði tann, ið ongan góðan hefur, Gud naade den, som staar ene i Verden.

góðvarin [gəuvæarin] *adj.* godtroende. **-veður** [-veavør] Godvejr. **-veðursdagur** [-veavørsdæavør] *n.* Godvejrsgdag. **-viðri** [-vigr] *n.* vedholdende godt Vejr (LF). **-vild** [-vild] *f.* Velvilje, Godhed.

gögga [gögga] *f.* (u) Herlighed; Lækkerbidsken, Lækkerier.

goggur [gāggør] *m.* (s; ar) = kleppur 1).

gól [gəul] *n.* (s) Støj, Støjen, Skrig, Skraal.

gól [gəul] 1. el. 3. pers. sing. præt. af gala.

góla [gəula] *v.* (að) støje, larme; skændes.

gólan [gəulan] *f.* Larm, Skraalen.

goldin [gāldin] *part. præt. af galda* el. gjalda.

gollið [gādh] *part. præt. n. af gella.*

gólvi [gölvi] *n.* (s; pl. ds.) Gulv; liggið í gólvi, ligge i Barselseng; fara í g., komme i Barselseng; fara inn á gólvið hjá e-m, aflægge en et kort Besøg.

gólvi|skitin [gölˈšitin] *adj.* meget snavset. **-sóp** [-səuˈp] *n.* Fejeskarn.

gómi [gəumi] *m.* (a; ar) Gane.

gomul [gəömöl] *f. sing. el. n. pl. af gamal.*

gómur [gəumør] *m.* (s; ar) = gómi.

gonga [gāŋga] *f.* (u; ur) 1) Gaaen, Gang; fara til gongu, drage til Fods. 2) rejse til Fods; gera eina gongu, gøre en Fodrejse. 3*) Angreb, Anfald (for *atgonga). 4) Flok Faar, der græsser sammen paa eet Sted og drives i Fold paa een Gang.

gongd [gāŋd] *f.* (ar; ir) 1) det at gaa, Gaaen, Gang. 2) Gang, Bevægelse; Fart; fátt var fólk á g. (i Bevægelse, ude at gaa); koma á g., komme i Gang, Bevægelse; gera g. á, tage Fart; gongd (Fart) kom á flokkinn.

gongdur [gāŋdør] *adj.* 1) som kan befærdes, stíggjurin er g.; tað er gongt, det er fremkommeligt; har er væl (illa) gongt, det er godt (vanskeligt) at gaa. 2) som har Færdighed til at gaa, væl (illa) g.

gongu bátur [gāŋgóbáatør] *m.* Baad, der skyder god Fart (p. G. af sin Bygning). **-fóru** [-fəuðr] *adj.* i Stand til at gaa. **-kallur** [-kaldør] *m.* omflakkende Person, Betler. **-klæði** [-klæði] *n. pl.* Hverdagsklæder. **-lag** [-læa] *n.* (ret) Maade at gaa paa; hava gott (ringt) g., have god (daarlig) Gang. **-maður** [-mæavør] *m.* Mand, som er dygtig til at gaa. **-pokur** [-pøkør] *f. pl.* i Udtr.: hann hefur fingið g., han har Bisseklæder i Skoene.

gongur [gāŋgør] 2. el. 3. pers. sing. pres. af ganga.

gongu|stjórna [gāŋgöstjødna, -šødna] *f.* Planet. **-vit** [-vīt] *n.* i Udtr.: hava g., have saa megen Forstand, at man kan gaa, ikki hava g., være ganske dum.

gor [gəør] *n.* (s) halvfjordøjet Føde i Dyrs Indvolde.

gora [gəøra] *v.* (að) give det halv-

fordøjede Foder (opad) fra sig (om Kvæg, naar det slagtes) (LF).

gorfuglur [gáʀfoglór] *m.* Gejrfugl (*alca impennis*).

gorhungraður [goərhongravór] *adj.* skrupsulten.

góri [gʊuri] *m.* (a; ar) = hav-góri.

gorp [gáʀp] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) stærk Hoste. 2) den Lyd, der følger med stærk Opkastning.

gorpa [gáʀpa] *v.* (að) 1) hoste stærkt og ubehersket; ophulke, opspy. 2) = gorra.

gorpur [gáʀpór] *m.* (s; ar) Ravn. Jf. det almindeligere ravnur.

gorr [gárr] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) Skrig, Ravneskrig. 2) Riven af sig, Skvalder.

gorra [gárra] *v.* (að) 1) (om Ravnene) skrige (hæst). 2) rive af sig, skvaldre, snakke meget og unyttigt.

gorran [gárran] *f.* Skraalen, Skvaldren.

gos [goəs] *n.* (s; *pl. ds.*) Luftstrøm, Træk af Vind, Spruden. — fara út á g., gaa op i Røg, forædes; vera úti á gosi, være borte, forædt.

gosin [goəsin] *part. præet.* af gjósa.

got [goət] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) udgydt Rogn, Fiskeyngel. 2) = gothol.

gothol [goəthoəl] *n.* Gatbor.

gott [gáʀt] *n.* af góður.

gótu [gʊtʊ] *præt. pl.* af gita.

gotur [goətór] *n.* (s; *pl. ds.*) = goturstykki.

goturstykki [goətórstuʀtʃi] *n.* Kanon.

góvu [gʊvʊ] *præt. pl.* af geva.

goyggi [gáð'dʒ] *n.* (*pl. ds.*) 1) Gøen. 2) stærk Skænden.

goyggja [gáð'dʒa] *v.* (goyr, goyði, goyð [gáir, gáiji, gái] 1) (om Hunde) gø. 2) skælde stærkt, skraale op.

goyma [gáima] *v.* (md) 1) (digt.) give Agt el. passe paa, vogte, passe; g. geit, vogte Geder; goym (pas) tú lyfting so vælí dag, sum eg skal stavnin verja; ogsaa med dat.: tú skalt durum g., el. med at: goýmírat smalu og geit, vogter Faar og Geder. 2) gemme, forvare.

goymd [gáimd] *f.* = goyming; tað er eingin g. í tí, det er ikke værd at gemme.

goymín [gáimín] *adj.* som gerne gemmer og holder paa sine Ting (LF).

goyming [gáimíng] *f.* eingin g. er í tí, det er ikke værd at gemme. Jf. goymd.

goymsa [gáʀmsa] *v.* (að) søge i Hukommelsen, g. eftir nøkrum.

goymsla [gáimsla] *f.* (u; ur) 1) Varetægt, Forvaring, Gemme. 2) Gemme, Gemmested.

goyr [gáir] 3. pers. sing. præet. af goyggja.

goysa [gáirsa] *v.* (st) 1) sprude, udsprude, eldin goysti, eitur spýði; faa Vandet til at sprøjte op, skumme i Søen (om Fartøj). — hann goysti tað út úr sær, han skældte voldsomt; (intr.) larme og skælde. 2) styrte frem el. af Sted (med Voldsomhed).

grábein [gráabain] *n.* lille Hellefynder (LF).

grað [græa] *n.* (s) en Hests Sæd (LF); missa graðið, kaste Sæden (om Hopper) (LF); ganga á graði, gaa i Rid, være lysten (om Hopper) (LF).

graðhestur [græahæstór] *m.* Hingst.

gráði [gráai] *m.* (a; ar) svag Vind, som kruser Vandets Overflade.

graðungur [græavóngör] *m.* = greðungur.

graður [græavór] *adj.* (grað, gratt) 1) gejl, brunstig; vrinsk (om Heste). 2) ugildet, ikke kastreret; g. hestur, Hingst.

grágás [gráagáas] *f.* Graagaas (anser cinereus). -**grælingur** [-græalingör] *m.* sortgraa Ryle (tringa maritima). -**hærdur** [-hardór] *adj.* graa-haaret.

gráin [gráaim] *adj.* (i Udtr.) við g. takk, med uforrettet Sag.

gráklæddur [gráakladdór] *adj.* i graa Klæder. -**leittur** [-laiʀtór] *adj.* graalig.

gramdi [gramdi] *præt. sing.* af gremja.

graml [graml] *n.* løseligt Rygte, løselig Omtale af noget, hoyra g. um nakað.

grammur [grammór] *adj.* 1) gram i Hu, vred, forbitret. 2) begærlig, g. eftir nøkrum.

grána [grána] *v.* (að) graane, blive graa.

granar [grænar] *gen. sing. el. nom. el. acc. pl. af gron.*

granarbein [græanabain] *n.* Næseben paa Kreatur (ogsaa som Skældsord anvendt paa Mennesker).

grand [grand] *n.* (s; pl. ds.) 1) Skade, Beskadigelse. 2) det kvindelige Avlelem (cunnus).

granda [granda] *v.* (að) (med dat.) skade, tilføje Skade, g. e-m.

grani [græani] *m.* (a; ar) Snude, Tryne, Mule (paa Heste); (overf.) ogsaa om Mennesker (LF).

granna|kona [grannakoëna] *f.* = grannkona. **-skikkur** [-š'kór] *m.* i Udtr. som: fara til grannaskikk, (om Sysselmanden og hans Kaldsmænd) rejse om for at holde Grandestævner; halda grannaskikk, holde Grandestævner. **-stevna** [-stævna] *f.* Grandemøde, Grandestævne.

grannhavandi [granhævandi] *adj.* ekki g., som ej kan have til Nabo (LF).

granni [granni] *m.* (a; ar) Nabo.

grannkona [gra'ŋkoëna] *f.* Naboeske, Nabokone.

grann|siggin [gra'nsod'džin] *adj.* som ser nøje efter, som lægger nøje Mærke til noget. **-skoða** [-skōa] *v.* undersøge omhyggelig; revidere (om Regnskab). **-skoðan** [-skōan] *f.* nøjagtig Undersøgelse; Revision (af Regnskab). **-skoðari** [skōari] *m.* Revisor.

granska [gra'nska] *v.* (að) granske, undersøge, forske.

granskari [gra'nskari] *m.* (a; ar) Gransker, Forsker.

grant [gra'nt] *adv.* grant, tydeligt.

gras [græas] *n.* (s; grøs) Græs, Urt.

grasa [græasa] *v.* (að) græsse, gaa paa Græs.

grasagarður [græasagæarór] *m.* Urtegaard, Have.

gras|endi [græasændi] *m.* Stykke Græstov. **-garður** [grasgæarór] *m.* = grasagarður. **-góður** [grasgouór] *adj.* græsrig. **-grönur** [grasgröenór] *adj.* græsgrøn. **-hoppa** [-há'pa] *f.* Græshoppe. **-loysi** [graslái'si] *n.* Mangel paa Græs, ualmindelig daarlig Græsvækst. **-mikil** [grasmitšil] *adj.* = grasgóður.

grasningur [grasningór] *m.* 1) Græsning, Græsningsret. 2) Stykke Græsgang, hvorom der hersker Trætte. 3*) Trætte om Grænseskel (Udmarksgrænser).

gras|ormur [græasármór] *m.* (s; ar) Insektlarve (larva tipulæ oleracææ (LF)). **-strá** [grasstráa] *n.* Græsstraa.

grásúla [gráasúula] *f.* Havsule (efter sit første Aar). Jf. ompil.

grasvaksin [grasvaksin] *adj.* græsbevokset.

gráta [gráata] *v.* (grætur; græt, grótu; grátin [græatór; græat, gróu'tó; gráatin]) 1) græde. 2) smaa regne, støvregne.

grátitlingur [gráatoi'tlingór] *m.* Engpiber, Skærpiber (anthus pratensis og anthus obscurus).

grát|ródd [gráatródd] *f.* grædende, klynkende Stemme. **-surra** [-sorra] *f.* en Flæber, en, som græder meget (især om Børn) (LF).

gratt [gra't] *n.* af graður el. præt. sing. af gretta.

grátur [gráatór] *m.* Graad, skera í g., briste i Graad.

gráur [gráavór] *adj.* (grá, grátt [gráa, grá't]) graa; anvendt som Skældsord: tú hin grái drongur.

grava [græava] *v.* (grevur el. grav-ar; gróv el. gravaði, gróvu el. gravaðu; grivin el. gravaður [græavór; græavar, gróu, græavaji, gróuó, græavavó; grívin, græavavór]) 1) grave (gennemgrave el. frembringe ved

Gravning), ogsaa overf.: rode, søge, efterforske iøvrigt. 2) grave ned, begrave, ogsaa: g. niður. 3) opode el. heftigt opføre Søen (om stærk Storm).

gravarbakki [græavarbaʰtʃi] m. Kanten af en Grav, eingin kann fylgja vininum longur enn á gravarbakkan.

gravari [græavari] m. (a; ar) Graver.

gravgangur [gravgængör] m. Rift (om noget).

gravir [græavir] pl. af grøv.

gravlegging [gravlædʰzing] f. Begravelse.

gravrustaður [gravrostavör] adj. som er forteret af Rust. -skitin [grafʃitin] adj. overmaade snavset.

greði [græði] f. indecl. Gejlhed, Brunst.

greðingur [græjngör] m. Tyr (LF).

greðungur [grævöngör] m. Tyr, kun i Udtr.: hann er sum g. á gori, han er rasende (LF).

grefligur [græflijör] adj. med store, grove Ansigtstræk; iøjnefaldende, tydelig, stor.

grefstur [græfstör] m. (urs; grefstrar) 1) Gravning. 2) Begravelsesplads. 3) stærk Storm med høj Søgang.

greiða [graija] f. (u) = greiði.

greiða [graija] v. (dd) 1) rede, istandbringe, ordne; bringe noget, som er i Ulave, i Lave igen; vikle ud. — g. orð síni, g. orðum, lægge sine Ord til Rette, føje sine Ord; g. hár sitt el. g. sær, rede, kæmme sit Haar. 2) levere, udlevere, g. e-m nakað. 3) udrede, betale, g. aftur, betale, levere tilbage; g. frá, udvikle, fortælle (omstændeligt), aflægge Beretning; g. til, gøre rede.

greiði [graiji] f. indecl. 1) Rede, Orden; har er eingin g. í, der er ingen Orden el. Sammenhæng deri; fáa g. í (med dat.), faa Orden i vordentlig henkastede Sager; fáa, hava g. á (med dat.), faa, have Rede paa (ordentlig Kundskab om). 2) Udlevering;

Udredning, Udbetaling. 3) Samling af Sager, (i Forb.): øll greiðin, alt hvad der er el. hører til, hele Redeligheden.

greiðikambur [graijikambör] m. = greiðkambur.

greiðkambur [graiʰkambör] m. Redekam.

greiðleiki [graidlaiʰtʃi] m. Klarhed, Tydelighed, Orden. -liga [-lia] adv. tydeligt, klart.

greiður [graijör] adj. (greið, greitt) 1) som ikke er i Ulave; let at ordne, let. 2) let at faa Rede paa, letfattelig, klar og simpel. 3) let at komme overens med, medgørlig (helst med Nægtelse), hann er ikki g.

grein [grain] f. (ar; ir el. ar) 1) Forgrening, Gren, spec. Gren paa Træ. 2) Afdeling; Art; Artikel, Opsats, Bladartikel; Paragraf. 3) Adskillelse, Skelnen; gera g. (imillum), skelne (imellem); hann hevur g. í sínum máli, a) han fører forstandig, grundig Tale, b) der er noget i det, han siger. 4) (omstændelig) Udvikling, Forklaring; gera g. á nökrum, forklare el. give Besked om noget; ger mær á tí g., giv mig Besked derom.

grein [grain] 1. el. 3. pers. sing. præet. af grína.

greina [graina] v. (nd) 1) skelne. 2) forklare; fortælle (g. frá), so er greint fyri mær; kannst tú mál at g., hvis du evner at tale el. fortælle o: hvis du til den Tid endnu har Talens Brug, er i Live; hann letur so orðum g., han taler saaledes.

greinilliga [grainilla] adv. tydeligt, klart; udførligt. -ligur [-liör] adj. 1) let at skelne, tydelig, klar. 2) omstændelig, udførlig.

greip [graiʰp] 1. el. 3. pers. sing. præet. af grípa.

greipa [graiʰpa] f. (u; ur) et sammenbundet Par af noget, spec. to Fisk, som er bundet sammen ved Halen (saaledes at de kan hænges op til Tørring).

greipa [grai^ˈpa] *v.* (greipaði *el.* *greipti) 1) bringe til at gribe ind i hinanden, binde sammen, sammenføje, stokkur var hvør av stáli gjørdur, greiptur við harðar greppar. 2) binde Fisk sammen parvis ved Halen, *jf.* greipa, *f.*; (*overf.*) sammenkoble.

***greipt** [grai^ˈpt] *f.* Sammenbinding, Sammenføjning; við harðan greiptar knút (*fast sammenknyttede?*)

greivi [grai^ˈvi] *m.* (a; ar) Greve.

gremi [græ^ˈmi] *f.* indecl. Græmmelse, Fortrydelse.

gremja [græ^ˈmja] *f.* (u) = gremi.

gremja [græ^ˈmja] *v.* (gremur; gramdi, gramdu; gramdur [græ^ˈmór; gramdi, gramdó; gramdór]) græmme; gremjast *el.* g. seg, græmme sig (um nakað, over noget).

grenj [græn^ˈj] *n.* (*pl.* grenj) 1) Knurren, Snerren. 2) knarvorn Person.

grenja [græn^ˈja] *v.* (að) snerre, knurre.

***greppur** [græ^ˈpór] *m.* (s; ar) Kæmpe, Jætte; greiptur við harðar greppar (greppur her sikkert ved Sammenblanding med greipt).

gretta [græ^ˈta] *v.* (grettur *el.* gretti; ir; gratt *el.* gretti, gruttu *el.* grettu; grottið *el.* grett [græ^ˈtór, græ^ˈtir; græt, græ^ˈti, grótó, græ^ˈtó; gråt, græ^ˈt]) 1) begynde at ebbe, fjære. 2) slaa fejl (ogsaa: g. á), altid med Nægtelse; tað grettir (honum) ikki, det slaaar ikke fejl (for ham); honum grettir ikki á at koma, det slaaar ikke fejl, at han kommer. 3) kny, mukke (altid med Nægtelse); tað gretti ikki i honum, han gav ikke et Kny fra sig, han døde som en Sten; eg havi ikki hoyrt tað grett, jeg har ikke hørt et Muk derom; hann gretti tað ikki, han berørte det ikke med et Ord.

grev [græ^ˈv] *n.* (s; *pl.* ds.) Redskab

til at grave med, som sættes paa haka-fótur (*se dette Ord*).

grevstur [græ^ˈfstór] *m.* = grefstur.

grevur [græ^ˈvör] 2. *el.* 3. *pers.* sing. *præs.* af grava.

greytar [græ^ˈtasnais] *f.* Træpind (forsynet nedentil med Takker), hvormed man rører i Grød. -**spónur** [-spounór] *m.* 1) Ske til Grød. 2) Skefuld Grød.

greytheili [græ^ˈthaili] *m.* uklart Hoved, Grødhoved.

greytur [græ^ˈtór] *m.* (ar) Grød.

grið [grí] *f.* Fred, Sikkerhed, Tryghed; geva g. og frið, give Pardon.

griðleysur [grí^ˈlæi^ˈsór] *adj.* fredløs, uden Fred og Sikkerhed. -**staður** [-stævör] *m.* Tilflugtsted.

griður [gríjör] *m.* = grið.

griffil [gríffil] *m.* (s; griffilar) Griffel.

grift [gríft] *f.* (ar; ir) Grøft, Rende, Fure. — griftin stóð frá honum, = grøvin stóð frá honum (*se grøv*).

gríma [groima] *f.* (u; ur) Gríme.

grímd [grímd] *f.* Grumhed, Forbitrelse.

grímliga [grímlia] *adv.* vredt, grumt. -**ligur** [-líjör] *adj.* af grumt frygteligt Udseende.

grímmur [grímmór] *adj.* grum, forbitret; bister, af frygtindgydende Udseende. — grímt var henni i huga, hun var grum, vred i Hu.

grímur [grímór] *adj.* = grímmur; av grímunum, i Grumhed, i Vrede.

grímuskortur [grímo^ˈská^ˈrtór] *m.* en, som er snarset i Ansigtet (*LF*).

grímutur [grímo^ˈtór] *adj.* smudsig *el.* sortstribet i Ansigtet, ogsaa om Køer: mørkstribet paa Forhovedet.

grína [groina] *v.* (grínur; grein, grínu; grinið [gríno^ˈr; grain, gríno^ˈ; gríni]) 1) gríne. 2) vindur kemur grínandi, Vinden kommer pludselig med Regn *el.* Sne (*LF*).

grind [grímd] *f.* (ar; ir) 1) (*egl.*

Karm el. Ramme, Indfatning) Tralværk, Gitterværk, Sprinkelværk; Bindingsværk i Huse. 2) Led (lille Port af Trægitter) el. Aabning paa et Stengærde. 3) Flok Grindehvaler. 4) Kød af Grindehvaler.

grindaboð [grindaboə] *n.* Grindebudskab, Budskab om en Grind (Flok Grindehvaler). **-breiðsla** [-braiˈsla] *f.* Grindebudskab ved udbredte Lagener (LF). **-distrikt** [-distrikt] *n.* Distrikt, hvorover Udbyttet af en fangen og dræbt Grind (Hvalflok) fordeles. **-dráp** [-draap] *n.* Dræbning af en Grind. **-fiskur** [-fiskør] *m.* = grindahvalur. **-formaður** [-färmaevør] *m.* Mand, som forestaar Ledelsen af en Grindefangst. **-glæða** [-glæa] *f.* Bavn, der tændes for at förkynde en Grinds Ankomst i Farvandene. **-hvalur** [-kvæalør] *m.* Grindehval (globiceps melas). **-knívur** [-knoivør] *m.* (stor) Kniv, der bruges ved Grindefangst. **-lína** [-loina] *f.* Line til Brug ved Grindefangst. **-lokkur** [-lâˈkør] *m.* Stankelben, langbenet Myg (hvis Tilsynkomst skal varsle Grindehvalers Komme). **-maður** [-mæavør] *m.* Mand, der er dygtig til Grindefangst. **-mjörki** [-mjöˈrtši] *m.* tyk Taage, hvorved Grindeflokke forvilder sig ind mellem Øerne. **-pláss** [-pláss] *n.* Sted (Bugt), som egner sig til Dræbning af Grindeflokke. **-regn** [-rægn] *n.* voldsom Regn (der menes at staa i Forbindelse med Grindeflokkes Ankomst). **-reiðskapur** [-raiˈskæapør] *m.* Samling af Redskaber til Brug ved Grindefangst. **-róður** [-ræuør] *m.* stærk Roning for at komme tidnok til en Grindeflok. **-skoltur** [-sköˈltør] *m.* Hovedskal, Kranium, af en Grindehval.

grindast [grindast] *v.* (að) (om en Flok Grindehvaler) ligge stille med Hovederne i Vandskorpen for at hvile el. sove.

grindatvöst [grindatvöst] *n.* Kød af Grindehval

grípa [groiˈpa] *v.* (grípur; greip, gripu; gripin [groiˈpør; graiˈp, grípø; grípin]) gribe, snappe; omfatte.

gripaborð [grípaboər] *n.* = gripsborð.

gripsborð [gripsboər] *n.* (om en tungt lastet Baad) den Omstændighed, at der kun er en Afstand af en Haandslængde, regnet fra Tommelfingergrebet, fra Rælingen og ned i Vandet; laðin (laddur) til g., (om en Baad) ladet saaledes, at der indtræder gripsborð.

gripur¹ [grípør] *m.* (ar el. s; ir) (værdifuld) Genstand, Klenodie.

gripur² [grípør] *m.* (s; ar) Grib(vultur).

gripur³ [grípør] *m.* Pladsen imellem Tommelfingeren og den øvrige Haand.

grísa [groiˈsa] *v.* (að) 1) (om Kvæg i Udmarken) sprede sig, forlade det sædvanlige Liggsted, neytini g. 2) (om Malkepigerne) søge Køerne i Udmarken forgæves, komme hjem uden at have fundet Køerne.

griskur [groiˈskør] *adj.* gridsk.

grísl [groiˈsl] *n.* (s; pl. ds.) 1) skarpe Smaasten i Jordsmonnet, som Spaden skurer imod. 2) skarp, hvinnende Lyd.

grísla [groiˈsla] *v.* (að) give en skarp, skrigende Lyd; g. tonnum el. við tonnum, skære Tønder (LF).

grísla [grísla] *v.* (að) faa den første Skorpe (om noget, der bliver bagt el. tørret).

grísur [groiˈsør] *m.* (s; ar) Gris.

grívin [grívin] *part. præt.* af grava.

grjót [græuˈt] *n.* = grót.

gróa [græua] *v.* = grógva.

gróddi [gráddi] *m.* (a; ar) 1) Tandstump. 2) Tak el. Pind, som er afstumpet ved Slid; Bjergknort.

gróði [græu] *præt. sing.* af grógva.

gróðrarhold [græura(r)háld] *n.* saarlægende Evne, som Kød el. Hud besidder; hann hevur gott (ringt) g., hans Saar læges hurtigt, let (langsomt, sent). **-lendi** [-lændi] *n.* Jord m. H. t. Frugtbarhed, gott (ringt) g. **-mikil** [-mítíl] *adj.* frodig, frugtbær, vækstrig. **-smakkur**

[-sma'kór] *m.* Grødesmag (LF). **-veður** [-vea'vór] *n.* Grødevejr.

gróður [grau'ór] *m.* (*gen.* gróðrar *el.* gróðurs) 1) Plantevækst, Vegetation. 2) Groning, Vækst.

grógv [grægv] *f.* 1) Fordybning, Lavning (*i* Stednavne). 2) Fordybningen, Furen, imellem Menneskets Sædeballer, i grónni (*i* denne Fordybning).

grógva [grægva] *v.* (grør; gróði, gróðu; gród *el.* grógvíð [grøær; græu, græuó; græu, grægvi]) 1) gro, vokse. 2) gro til, heles, læges (om Saar).

gróm [græum] *n.* Grums, Snavs.

gróma [græuma] *f.* (u; ur) Stribe *el.* Plet af Snavs *el.* Smuds.

grómatur [græumótór] *adj.* snarset, smudsig.

grón [græun] *n.* (s) Kornspise, Melspise.

gron [græun] *f.* (granar; granar [græanar]) 1) Næse paa et Kreatur. 2) Snude, Fjæs. — *pl.* granar, et Kreaturs Næse *el.* dets to Næsebor. — eldur feyk úr gronum hans, Ilden stod ud af dens (Hestens) Næsebor.

gróna|føði [græunaføði] *f.* = grón. **-matur** [-mæatór] *m.* = grón.

grónnoða [grånnua] *n.* rundt klumpformet Stykke Brød af Mel, som er æltet sammen med Lever og bagt i Emmer.

grópa [græu'pa] *v.* (að) udhule, opgrave (Jord), rode Jord op, g. upp.

grót [græu't] *n.* (s) Sten (*coll.*), Stene.

grót|garður [græu'tgæarór] *m.* Sten-gærde. **-hús** [-húus] *n.* Stenhus, Udhus, spec. Tørvehus; Forraadshus. **-leypur** [gró'tlæi'pór] *m.* en særlig indrettet leypur til Transport af Sten. **-rúgva** [-rígva] *f.* Stendynge. **-slag** [-slæa] *n.* Stenart. **-sleða** [-sleava] *f.* Slæde til Transport af Sten. **-smiður** [-smijór] *m.* Stenhugger.

grotti [grá'ti] *m.* (a; ar) Nav i

Kværn- *el.* Møllesten, Stykke Tve *el.* Kork, som udfylder Øjet i den nederste Kværn- *el.* Møllesten, og hvorigennem Aksetappen gaar.

grottið [grá'ti] *part. præt. n.* af gretta.

grótu [græu'tó] *præt. pl.* af gráta. **grótveggur** [græu'tvæggór] *m.* Stenvæg.

gróv [græu] 1. *el.* 3. *pers. sing. præt.* af grava.

grovkast [grá'kast] *v.* (að) blive grovere.

grovmæltur [gråvma'ltór] *adj.* som har en dyb Stemme.

grovur [græa'vór] *adj.* grov (*sammensat af store, grove Bestanddele; grov, tyk; ujævn at føle paa; raa, ufin, simpel; uhøflig, ublu; — ogsaa om Stemme: grov, dyb*).

gruddi [groddi] *præt. sing.* af gryða.

gruður [grü'ór] *m.* se grunnur.

grugg [grogg] *n.* (s) Grums, Bundfald, Bærme.

grugga [grogga] *v.* (að) grumse, mudre op.

gruggatur [groggótór] *adj.* 1) grumset. 2) vred.

grúgva¹ [grigva] *f.* (u) (*i* Udtr.): á grúgvu; fram eftir grúgvu, næsegrus; detta á grúgvu *el.* fram eftir grúgvu, falde næsegrus; komin á grúgvu, kommet paa Kæerne.

grúgva² [grigva] *f.* (u; ur) Ildsted, Arne.

grúgvu|sessur [grigvósæssór] *m.* Siddeplads ved Arnen. **-steinur** [-stain-ór] *m.* Sten i Ildstedet.

grúkur [grúu'kór] *m.* (s; ar) 1) Hoved paa Sælhund. 2) ualmindelig stort Hoved; lille Barn med stort Hoved.

grulva [grólva] *v.* (að) kravle, krybe paa alle fire.

grumla [gromla] *v.* (að) = grulva.

grummur [grommór] *adj.* grum.

gruna [grüna] *v.* (að) ane, have Anelse (Mistanke) om, formode. —

hetta mundi meg g., jeg havde en lumsk Anelse derom; eg grunaði tað, jeg havde en Anelse om det.

grund [grond] f. (ar; ir) 1) Grund, Underlag; Bund, Jordbund; i g., til Bunds. 2) Grund, Grundkarakter. 3) Bevegggrund, Aarsag.

grunda¹ [gronda] v. (að) grunde, lægge Grunden til noget, stifte, ogsaa: g. fyri.

grunda² [gronda] v. (að) grunde, spekulere.

grundan [grondan] f. Grublen.

grundarlag [grondarlæa] n. Grundlag. **-stig** [-sti] n. Grundform, Positiv.

grundlóg [gronlɔu] f. Grundlov. **-lógdagur** [-lɔudæavór] m. Grundlovsdag. **-orð** [grondoær] n. Grundled, Subjekt. **-tal** [gróʰntæal] n. Grundtal, Kardinaltal, Mængdetal. **-völlur** [-vödl-ór] m. Grundvold.

grunn|brot [gronbroæt] n. Grundbrød. **-bróta** [-brɔʰta] v. danne Grundbrød (om Søen).

grunningshövd [gronnishödd] n. Torskehoved, som ved Henliggen er gaaet i Gæring.

grunningur [gronningör] m. (s; ar) Torsk (nu foreldet).

grunn|skygdur [gróʰnsígdör] adj. kortsynet, overfladisk. **-skygni** [-sígni] f. Overfladiskhed.

grunnur [gronnór] m. (nom. ogsaa grúður, gen. grunns; pl. grunnar) 1) Grund, Bund (Havbund). 2) Fiskebank. 3) Kasse, Fond.

grunnur [gronnór] adj. (comp. grynri, sup. grynstur [grinri, gríʰnstór]) grund, ikke dyb, lavvandet.

grunsil [gróʰnsil] m. Anelse, Mistanke, hava g. á.

grunur [grünór] m. Anelse, Mistanke; tá rann henni í grun, da fik hun en Anelse (om noget).

gruttu [gróʰtò] præt. pl. af gretta.

grúva [grúua] f. (u) = grúgva.

gryða [gríja] v. (gryður; gruddi; grutt [gríjör; groddi; gróuʰt]) være

tyndslidt til Hul, begynde at gaa fra hinanden (om Klæder) (LF).

grýla [groila] f. (u; ur) Skræmsel, maskeklædt Person.

grýlu|kvöld [groilókvöld] n. hvide Tirsdag. **-veitsla** [-vaiʰsla] f. Karneval, Maskerade.

grýn [groin] n. (s; pl. ds.) 1) Gryn (coll.). 2) Grynkor.

grynna [grinna] f. (u; ur) grundt Sted, Banke, Forhøjning i Søen.

grynna [grinna] v. (nt) 1) naa Bunden, faa Grund under Fødderne (især i grundt Vand). 2) (tr.) mindske Dybden, gøre mindre dyb. — grynna st, blive mindre dyb, grunde op.

grynka [gríʰnka] f. (u; ur) lille Grund (i Havet) (LF).

grynri [grinri] comp. af grunnur.

grýta¹ [groiʰta] f. (u; ur) Gryde. Jf. pottur.

grýta² [groiʰta] f. (u; ur) Vandarve (montia lamprosperma).

grýta [groiʰta] v. (tt) 1) kaste med Sten; kaste Sten paa, stene; g. tekju, lægge Sten paa Tagets Grønsver. 2) slænge hen (i Uorden), smide bort, g. burtur.

grýtutur [groitótór] adj. stenet, klippefuld.

gryvja [grivja] f. (u; ur) Grav, Grøft, Grube.

grækarismessa [græakarismæssa] f. 12. Marts.

græla [græala] v. (að) 1) begynde at koge, boble. 2) give en svag indeklemt Lyd fra sig; tað grælar ekki í honum, han rører sig ikke, ligger ganske stille (som død).

grælingafjødur [græalngafjævór] f. egl. Fjer af grælingur (i Udtr.): hann er ekki vaksin upp av grælingafjaðrum (om en Person, som har faaet god og kraftig Kost i Opvæksten).

grælingur [græalngör] m. (s; ar) islandsk Ryle (tringa canutus).

grætur [græatór] 2. el. 3. pers. sing. præs. af gráta.

gröða [grøa] *v.* (dd) *faa til at gro, helbrede, læge.*

gröði [grøəji] *f. indecl.* 1) Grøde, Afgrøde. 2) Plantevækst, Vegetation.

gröðievni [grøəjiævm] *n.* Lægemiddel.

gröðing [grøəjɪŋ] *f.* Helbredelse, Lægedom.

gröðisteinur [grøəjistainør] *m.* Sten, der menes at have helbredende Virkning.

***grøn** [grøen] *f.* forældet Sideform til grön; risin gjördist grimur í grönnum, Risen satte et bistert Fjæs op.

grøna [grøəna] *f.* (u; ur) grøn Plet, Græsflade.

grøna [grøəna] *v.* (að) farve grøn.

grönkast [grø̃ŋkast] *v.* (að) grönnes, blive grøn.

grön|landsselur [grönlansealør] *m.* Grönlandssæl (LF). **-lendskur** [-læ̃nskör] *adj.* grönlandsk.

grönska [grö̃nska] *f.* (u; ur) 1) Grönhed. 2) grøn Vækst, grønne Vækster (*f. Eks. brugt om Korn*).

grönur [grøənør] *adj.* 1) grøn, af grøn Farve. 2) grøn, umoden.

grør [grøər] 3. pers. sing. præs. af grógva.

grös [grøəs] *pl.* af gras.

gröta [grøəta] *v.* (tt) *faa til at græde, røre til Taarer, konur man hann g.*

grötiliga [grøətilia] *adv.* overordentlig(t), uhyre, g. stórir, g. leingi. **-ligur** [-liør] *adj.* 1) som bringer en til at græde, bedrøvelig. 2) frygtelig, gruelig, ein g. larmur.

grötutur [grøətotør] *adj.* som er snar til at græde (LF).

grøv [grøəv] *f.* (gravar [græavar]; gravir) 1) Grøft, Grav. 2) grøvin stóð frá honum, (om en Baad, der sejler hurtigt) Skummet stod fra Støvnet.

gubbi [gobbi] *m.* (a; ar) Gudfader. Jf. gudpápi.

guð [gūd] *m.* (dat. guði [guji, gūi]) = gud.

gud [gūd] *m.* (s) Gud. — guds friður í húsi, Guds Fred (Hilsen, naar man kommer ind); guds hús, Kirken; hvar í guðs garði, hvor i Alverden; g. gævi! Gud give! gid! — g. signi! prosit! (siges, naar en nyser).

gud|dómligur [goddámliør] *adj.* guddommelig. **-dómur** [-døumør] *m.* Guddom. **-dóttir** [-dø̃tir] *f.* Guddatter. **-fröði** [güðfrøəji] *f.* Teologi. **-fröðingur** [güðfrøəjɪŋgør] *m.* Teolog.

gudligur [güðlijør] *adj.* gudelig.

gudleysur [güðlæĩsør] *adj.* ugudelig. **-loysi** [-láĩsi] *n.* Ugudelighed.

-mamma [gomamma] *f.* Gudmoder.

-óttandi [-ø̃tandi] *adj.* gudfrygtig.

-pápi [gõpáapi] *m.* Gudfader.

guds|badn [gosbadn] *n.* et Guds Barn, tað er g., ið batnar (Ordspr.). **-doyð** [gostái] *interj.* Guds-død. **-dýrkan** [-doĩrkan] *m.* Gudsdyrkelse. **-dýrkari** [-doĩrkari] *m.* Gudsdyrker. **-frykt** [-frikt] *f.* Guds-frygt.

gudsonur [gossoənr] *m.* Gudsøn.

guds|ótti [gosø̃t] *m.* Guds-frygt.

-spottan [-spå̃tan] *f.* Gudsbespottelse.

-svikari [-svikari] *m.* Gudsfor nægter.

-tænasta [-tæanasta] *f.* Gudstjeneste.

gudur [güðør] *m.* (s; ar) (hedensk) Gud.

gul [gūl] *n.* jævn og svag Vind, Kuling; Luftning.

gula¹ [gūla] *v.* (að) (om Vind) blæse jævnt og svagt, kule; lufte.

gula² [gūla] *v.* (að) farve gult.

gularót [gūlarø̃t] *f.* Gulerod.

gulbeita [golbaĩta] *f.* (u; ur) Skovsnelde (*equisetum silvaticum*).

gulborð [golboər] *n.* Lu, et Fartøjs Vindside.

guldu [goldò] *præt. pl.* af galda el. gjalda.

gulhærdur [gūlhardør] *adj.* gulhaaret.

gull [godl] *n.* (s) Guld.

gull|band [golband] *n.* Guldbaand.

-bjølla [-bjødla] *f.* Guldbjælde. **-björg**

[*-björg*] *n.* *Guldbjerg*. **-boltur** [*-báltór*] *m.* *Guldbold*. **-brúðleyp** [*-bríðlæip*] *n.* *Guldbryllup*. **-búgvín** [*-bigvín*] *adj.* *udrustet el. prydet med Guld, guldvirket*. **-börur** [*-bøerór*] *f. pl.* *Guldbaare*. **-hespa** [*godlhæspa*] *f.* *Guldhæspe*. **-horn** [*godlhádn*] *n.* *Guldhorn*. **-kálvur** [*go'lkálvór*] *m.* *Guldkalv*. **-kambur** [*go'lkambór*] *m.* *Guldkam*. **-kelvi** [*-tšælví*] *n.* *Guldkæp, Guldstok*. **-ker** [*-tšær*] *n.* *Guldkar*. **-kista** [*-tšista*] *f.* *Guldkiste*. **-krúna** [*go'lkruuna*] *f.* *Guldkrone*. **-peningur** [*go'lpeaningór*] *m.* *Guldmønt, Guld*. **-regn** [*-rægn*] *n.* *Guldregn (cytissus alpinus)*. **-reinur** [*-rainór*] *adj.* *ren som Guld, ganske ren*. **-reyður** [*-ræijór*] *adj.* *gyldenrød*. **-ringur** [*-ringór*] *m.* *Guldring*. **-roykur** [*-ræi'kór*] *m.* *gylden Røg; — hildin yvir gullroyk, = gyltur (forgylt), egl. holdt over Guldrøg*. **-saðil** [*go'lsæajil*] *m.* *Guldsadel*. **-salur** [*go'lsæalór*] *m.* *Guldsal*. **-skruð** [*go'lskrúu*] *n.* (og *f.*) *Guldskrud, gyldent Skrud (Stads, Klæder)*. **-stólur** [*go'lstólór*] *m.* *Guldstol*.

gullu [*godló*] *præt. pl. af gella*.

***gulmarur** [*golmæarór*] (?) *glæður í gulmars gangi (geingi), maa-ske = góðmarur*.

gulmutur [*golmótór*] *adj.* = *gulmøgutur*.

gulmøgutur [*golmævótór*] *adj.* *med gullig (lys el. rødgul) Bug (om Faar)*.

gulna [*golna*] *v. (að)* *blive gul, gulne*.

gulur [*gúlór*] *adj.* *gul*.

gulusótt [*gúlösót*] *f.* *Gulsot*.

gulutur [*gúlótór*] *adj.* *bruges om Farve paa Faar, betegnende forskellige Farveafskygninger og Farvefordelinger mellem gulligt, brunligt og hvidt*.

gumma [*gomma*] *f.* *Gudmoder. Jf. gudmamma*.

gumpur [*go'mpór*] *m. (s; ar)* *Bagdel (især paa Heste)*.

gusu [*güsó*] *præt. pl. af gjósa*.

guva [*güa*] *f. (u; ur)* *Damp, Dunst, Røg, Støv*.

guva [*güa*] *v. (að)* *ryge, dampe, dunste, støve*.

guvan [*güan*] *f.* *Dampen, det at ryge, støve, dunste*.

guvuskip [*güöšip*] *n.* = *dampskip*.

gykl [*džikl*] *n.* *Gøgl*.

gykla [*džikla*] *v. (að)* *gøgle, trylle, foresæve en (i Vildelse); forvandle, omskabe ved Hekseri. Jf. umgyklaður*.

gyklari [*džiklari*] *m. (a; ar)* *Gøgler*.

gylla [*džidla*] *v. (lt)* *forgylde*.

gyllin [*džidln*] *m. (s; pl. ds.) 1) ^{1/16} mørk el. 20 skinn (se nærmere under mørk). 2) gyllin og skinn bruges som Størrelsesbestemmelse ved skønsommæssig Vurdering af de enkelte Hvaler i en dræbt Flok*.

gyllinatal [*džidlnateal*] *n.* *Antal af gyllin*.

gyllinsfiskur [*džidlnsfiskór*] *m.* = *gyllinshvalur*. **-hvalur** [*-kvæalór*] *m.* *Hval i en dræbt Flok, som efter skønsommæssig Vurdering er anslaaet til en gyllin (i Størrelse)*.

gyltur [*džil'tór*] *adj.* *forgylt*.

gyrða [*džira*] *v. (rd)* *1) gjorde, omgjorde. 2) (i daglig Tale) tage Benklæder paa, g. upp um seg. — gyrdur, a) gjordet, omgjordet, b) udstufferet, pyntet. — gyrdur í brókum, som har faaet Bukser paa; gyrdur í brøkur, sat i Knibe, i stor Forlegenhed*.

gýsur [*goi'sór*] *2. el. 3. pers. sing. præs. af gjósa*.

gýta [*goi'ta*] *v. (tt)* (om *Fisk*) *ka-ste Rogn*.

gýtusól [*goi'tösöl*] *f.* *næste Maane (Nymaane) efter einmánasól*.

gæruskinn [*gæarösm(n)*] *n. egl. Skind af Faar med Ulden paa. — tenja g. (spøgefuldt Udtr. for at gabe)*.

gæs [*gæas*] *pl. af gás*.

gæsa [*gæasa*] *f. (u; ur)* *fremfusede, støjende Fruentimmer (LF)*.

gæsa [*gæasa*] *v. (að)* *fare vildt af Sted, styrte af Sted uden at sanse noget, gæsandi við hövðinum*.

gæsutur [gæasótór] *adj.* som farer vildt og hastigt af Sted; stundesløs.

gæta [gæata] *v.* (gætaði, *gætti) 1*) vogte, tage Vare paa, have Opsyn med, spec. vogte Kvæg. 2) belure, iagt-tage nøje; lure, latið ei kallin svíkja os, ið kominn er her at g.

gætur [gæatór] *f. pl.* Agt, Opmærksomhed; geva e-m g., give Agt paa en; geva nökrum *g. el.* geva g. eftir nökrum, give Agt paa, være opmærksom paa noget.

***gæva** [gæava] *f. (u)* Lykke.

gævi [gæavi] *con. præf. af* geva.

***gævu|leikur** [gæavólai'kór] *m.* Gævhed, Bravhed, Tapperhed. *-**ligur** [-liór] *adj.* = *gævur.

***gævur** [gæavór] *adj.* gæv, ypperlig, brav, tapper.

***gævustund** [gæavóstónd] *f.* lykkelig Stund.

gø¹ [gøə] *n.* den Maaned, som ligger mellem torri og einmáni, fra 24. Februar (leypsársmessi) til 25. Marts (mariumessi); ravnur verpur í gø.

gø² [gøə] *n.* Høvelse i Haandleddene *el. i* Haandbagen, især *p. G.* af stærk Anstrengelse, tað kemur gø eftir andspærri.

gøða [gøə] *v. (dd)* fede, opfede, mæske (Kreature).

gøðing [gøəjng] *f. (ar)* Mæskning, Fedning.

gøðingarkálvur [gøəjngakálvór] *m.* Fedekalv.

gøðska [gøska] *f. (u; ur)* 1) hvad der har god Værdi, Genstand af Værdi, har er eingin *g. í.* 2) Godhed.

gøðskumiunur [gøskómünór] *m.* Kvalitet.

gøfjóra [gøəfjæra] *f.* stor Ebbe, som falder især ved Foraarsjævnðagn (LF).

gøla [gøəla] *f. (u; ur)* Skænderi, Klammeri.

gøltur [gø'tór] *m. (ar; ir)* 1) Galt, Orne. 2) (som Skældsord) a) om en, som sviner sig til (Svinebæst), b) om en fed, klumpet Person.

gørn [gödn] *f.* (garnar; garnar [gadnar]) Tarm.

gørn [gödn] *pl. af* garn.

gørtur [gø'rtór] *m. (s; ar)* lille Garnrulle; ogsaa undertiden om en lille Person.

gøsól [gøəsoul] *f.* Maane (Nymaa-ne) i Maaneden gø.

gota [gøəta] *f. (u; ur)* 1) Vej, Sti. 2) Gade (i en By). — lágur í gøtuni, ganske ung, ganske lille.

gotubrá [gøætöbráa] *f. (ar; ir)* Vej-bred, Brunelle, Ensian, Mælkeurt, Dueurt(?) (plantago major, brunella vulgaris, gentiana campestris, polygala serpyllacea, epilobium(?)).

***gøvigur** [gøəvijör] *adj.* gæv, ypperlig, herlig.

***gøvugur** [gøəvövör] *adj.* = *gøvigur.

H.

há [háa] *n.* Støj, Larm; rópa upp í h., raabe højlydt.

ha [há] *interj.* hvad behager? hvad?

há|borð [háaboər] *n. (i Udtr.)* til háborðs, til Højborðs. -**beintur** [-bai'ntór] *adj.* med høje Ben, højbenet. -**borðaður** [-boəravör] *adj.* (om en Baad) som har høje Sider. -**borg** [-bårg] *f.* Højborg. -**borin** [-boərin] *adj.* højbaaren.

-**brigdi** [-brigdi] *n. pl.* = hábrøgd.

-**brýr** [-broir] *f. pl.* = hábrøgd.

-**brøgd** [-brögd] *n. pl.* Gebærder.

-**bærsliga** [-ba'rsliä] *adv.* stolt. -**bærsligur** [-ba'rsliör] *adj.* rank og stolt, knejsende.

háð [háa] *f.* (ogsaa *n.*) (ar; ir) Haan, Spot; halda ein fyri h., drive Spot med en.

háða [háa] *v. (að)* haane.

hádagur [háadæavór] *m.* Middag, Tiden midt paa Dagen.

haðan [hæan] *adv.* derfra.

haðani [hæani] *adv.* = haðan.

hádimmi [háadimmi] *n.* den mørkeste Del af Natten, Midnatstid.

hádingsmaður [háadingsmæavór] *m.* slet, haanlig og spotsk Mand.

háðliga [háalia] *adv.* = háðuliga. **-orð** [-oər] *n. pl.* haanende Ord. **-samur** [-sæamór] *adj.* spottende, spottelysten.

háðuliga [háavólia] *adv.* haanende, haanligt. **-ligur** [-liör] *adj.* haanende, haanlig.

hálfjóra [háafjœra] *f.* Lavvande. **-flóð** [-flou] *f.* Højvande.

haft [haft] *n.* (s; høft) 1) Baand, Hilde, især: Baand, hvormed man sammenbinder Fødderne paa et Kreatur, leggjaa hund i h. 2) Hindring, Standsning. — koma upp í h., (overf.) køre fast.

haftseyður [hafseijör] *m.* hildet, bundet Faar.

haga|bark [hæabaˈrk] *n.* Bark (Tormentilrod), som vokser i Udmarken. **-fuglur** [-foglör] *m.* = heiðafuglur. **-jörð** [-jœr] *f.* Jord, som ikke er opdyrket, Udmarksjord. **-lamb** [-lamb] *n.* Lam, der lever i Udmarken (modsat heimalamb). **-lendi** [-lændi] *n.* Stykke Udmark (til Græsning).

-leysur [-læiˈsör] *adj.* (om Indmark) uden tilliggende Rettigheder i Fjeld og Udmark. **-lóg** [-lou] *f.* Lov vedrørende Udmarken. **-maður** [-mæavór] *m.* = seyðamaður. **-mark** [-maˈrk] *n.* Grænseskel i Udmarken. **-partur** [-paˈrtör] *m.* et vist Areal af Udmarken, skilt fra andre hagapartar ved hagamark, i Reglen dannende et Fællig (felag), tilhørende et vist Antal Lodsejere, udgørende et vist Antal merkur (se mörk), der er samhørende med matrikulerede merkur i Indmarken (bœur).

hagar [hæar] *adv.* derhen; higar og h., hid og did.

haga skurður [hæaskürör] *m.* Afvanding af Udmarken ved Grøftegravning. **-sólja** [-sölja] *f.* Mælkebøtte, Løvetand, Borst (*taraxacum*, *leontodon autumnale* og *hieracium*).

hagfastur [hagfastör] *adj.* (om Faar) som holder sig til sin bestemte Græsgang.

hagi [hæaji] *m.* (a; ar) uopdyrket Jord, Udmark (benyttet til Græsgang for Faar og Kvæg); **ganga burtur** i haga, røgte Faar i Udmarken; **bita hagan**, græsse i Udmarken.

hagl [hagl] *n.* (s; høgl) 1) Hagl, Haglkorn. 2) Draabe; leska meg eitt hagl upp í glasið, giv mig en Draabe i Glasset til at læske mig paa.

haglendi [haglændi] *n.* Udmarksjord, egnet til Græsgang, gott (ringt) h.

hag|reiða [hagraia] *v.* (dd) sætte Skik paa, behandle paa en vis Maade; spec. ordne angaaende Udmarken (LF); illa hagreiddur, ilde behandlet el. medtaget. **-reiðing** [-raing] *f.* Behandling paa en vis Maade.

hag|seyður [hagsæiör] *m.* Faar, som græsser i Udmarken. **-tal** [-tæal] *n.* Antal af Faar i Udmarken.

hagur [hæavór] *adj.* (hag, hagt) kunstferdig, behændig, haandferdig, h. i hondunum. Jf. handahagur.

hakafótur [hæakafuˈtör] *m.* Skaft paa haki. **-grev** [-greav] *n.* = grev.

hákallur [háakadlör] *m.* = brugda¹.

hakaspjæð [hæakaspjæa] *n.* (s; hakaspjød) gammel, udsidt Spade.

hákelling [háatsædhng] *f.* Havkal (somniosus microcephalus).

haki [hæatši] *m.* (a; ar) 1) Redskab med Hage. 2) Spade, Tørvespade.

hakka [haˈka] *v.* (að) hakke.

hákunar|drongur [háakónardrángör] *m.* Søvnens Genius („Ole Lukøje“; siges til Piger). **-genta** [-džæˈnta] *f.* Søvnens Genius („Ole Lukøje“; siges til Drengene).

halafaks [hælafaks] *n.* Halehaar (paa en Hest). **-hoykin** [-hái'tšin] *adj.* slukøret. **-kleppur** [-klæ'pør] *m.* Urenlighed paa Faarenes (især Smaalammene) Haler. **-klúkur** [-klúu'kór] *m.* den Stilling, naar man sidder paa en andens Skulder med Benene foran paa Brystet, bera ein í halaklúki (LF). **-kukkur** [-ko'kór] *m.* = halaklúkur. **-langur** [-længgór] *adj.* langhalet, med lang Hale. **-stjorna** [-stjødna, -šjødna] *f.* Komet. **-tagl** [-tagl] *n.* = halafaks. **-tógvi** [-tægvi] *m.* en Tot sammenløben Uld, som lægges under Hestens Hale, naar den bærer paa Kløv (LF).

hald [hald] *n.* (s; hald *el.* höld) 1) det at holde, Holden; Hold, Greb. 2) Holdbarhed, Varighed; tað er gott (einki) h. í hasum, der er god (ingen) Varighed, Styrke i det der. 3) det at holde vedlige *el.* underholde, Vedligeholdelse, Underhold, Aftægt. 4) Tilbageholdelse, Beslag, leggja h. á. 5) Greb, Hank, Øre (*f.* Eks. paa en Krukke). 6) lille Liste langs med en Væg, hvor man anbringer Knive, Skeer o. lign. (mellem Listen og Væggen). 7) Smerte i Siden.

halda [halda] *v.* (heldur; helt, hildu; hildin [hældör; hæ'lt, hildö; hildin]) holde. A) med dat. 1) holde, omfatte, fastholde. 2) holde, stoppe, holde tilbage (alm. ogsaa med acc., h. munn). 3) holde noget i en vis Stilling, styre noget i en vis Retning. B) med acc. 1) holde, underholde. 2) holde, vedligeholde, h. frið; h. gang, støje, larme; overholde, h. orð sitt. 3) afholde, forrette, h. jólaglimur, h. brúðleyp, h. fund; helligholde, h. jól. 4) i visse Talemaader, helst for at udtrykke en Handling, der gaar ud over en anden; h. gaman at e-m, drive Skæmt med, gøre sig lystig over en *el.* noget; h. ein fyri háð, drive Spot med en, haane en; h. spott at e-m *el.* h. ein fyri spott, drive Spot med en, spotte en; h. sær at

gaman, være lystig, drive Skæmt, = h. gaman at sær. 5) holde (*for*), mene, anse, h. ein fyri nakað; h. ein vera ov góðan, anse en *for* altfor god. — vit bæði h. eitt, vi to mener et og det samme, er enige. C) absolut, uden Styrelse, 1) stævne, styre et Sted hen, h. norður. 2) holde, være tilstrækkelig stærk; holde ved, vare. 3) synes, sige. — halda seg til, tilbyde sig at udføre noget, mene sig i Stand til. — haldast, holde hinanden; hildust tey um hendur, de holdt hinanden i Haand. — h. á, a) (med dat.) holde paa, b) (med acc.) stævne, styre imod, c) holde længe ved, vedblive; h. aftur, a) spare, b) holde igen; h. at; h. at ti gaman, more sig derover, have Gammen deraf; h. sær at gaman (*se* under B 4)). — h. av, boje af, standse (Udførelsen af noget), afstaa fra sit Fortsæt; h. eftir, stryge Bølgerne med Aarerne for at dæmpe dem; h. (nøkrum) fram, a) holde frem, gøre gældende, b) blive ved med noget, fortsætte, kongurin helt fram síni ferð (fortsatte sin Rejse); (uden Styrelse) stævne fremad. — h. fyri, holde for, mene, sige; h. fyri háð, fyri spott (*se* under B 4)). — h. í nakað, holde fast i noget; h. saman, a) holde sammen; h. saman hendur, folde Hænderne, sidde med foldede Hænder. b) hænge sammen. — h. til, a) opholde sig et Sted, have Tilhold hos en, h. til hjá e-m, b) h. ein til nakað, tilholde, tilskynde *el.* drive en til noget, c) (med dat.) h. eini grind til, (umiddelbart før Dræbningen) drive en Flok Grindhvaler op paa Land (*el.* tæt ind mod Landet), efter at man ved Drivning har faaet den ind i en Bugt, d) h. hendurnar til, holde Hænderne fra en Ting, lade være at røre. — h. um, a) holde om, hann hevði gott um at h., han havde gode Kort paa Haanden, b) synes om, vurdere; h. litið um ein, ikke sætte

en *hójt*; hann heldur *nógv* um seg *sjálvan*, *han nærer store Tanker* om sig selv. — *h. undan*, *a)* styre bort el. til *Side*, dreje af (for *Vinden*), *b)* vige, baje af, trække sig tilbage, flygte. — *h. upp* el. *h. upp- at*, holde op, slutte, ophøre; *h. uppi*, opretholde; *h. sær uppi*, holde sig oven Vande. — *h. við*, holde Stand, blive ved, holde ud; *h. við e-m*, holde med en, samtykke.

halda|**kerald** [haldatšærald] *n.* lille Trækar med Hank. **-koppur** [-ká'pór] *m.* lille Trækar el. Kop med Hank (*LF*). **-leysur** [-læi'sór] *adj.* hankeløs.

haldaragjald [haldaradžald] *n.* Betaling for Abonnement.

haldari [haldari] *m.* (a; ar) Holder, Abonnent.

haldga [halga] *v.* (að) (om Fisk) tillokke, tiltrække, h. fisk.

haldgóður [hal(d)gouór] *adj.* holdbar, solid.

haldin [haldin] *adj.* (i *Udtr.*) heilur og h., hel og holden.

hálendskur [háalæ'nskór] *adj.* holdlandsk.

halga [halga] *f.* (u; ur) Højtid, sammenhængende Række Helligdage. *Jf.* halgir.

halga [halga] *v.* (að) hellige, helliggøre.

halgadóyð [halgadái] *interj.* Død og Pine!

halgan [halgan] *f.* Helliggørelse.

halgan [halgan] *acc. m.* af heil-agur.

halgi [haldži] *f.* = halga.

halgi|**brot** [haldžibroet] *n.* Helligbrøde. **-dagur** [-dæavór] *m.* Helligdag. **-dómur** [-dóumór] *m.* Helligdom. **-hald** [-hald] *n.* Helligholdelse, Højtideligholdelse. **-kvöld** [-kvöld] *n.* Helligdagsaften.

halgir [haldžir] *f. pl.* (sammenhængende Række af) Helligdage.

halgja [haldža] *f.* (u; ur) = halga.

halgu- [halgó-] = halgi-.

hali [hæali] *m.* (a; ar) Hale.

hálka [há'ka] *f.* (u; ur) Glathed, Slibrigthed; glat Føre, glat Sted, isbelagt Sted.

hálka [há'ka] *v.* (að) gøre glat.

hall [hadl] *n.* 1) hældende Stilling, Hældning; hann stóð (var) á halli, han var paa Nippet til at falde. 2) Hælding; veturin var á halli, Vinteren var paa Hældingen, lakkede mod Enden. 3) liða hungur og hall, lide Sult og Nød. *Jf.* halli, *n.*

halla [hadla] *v.* (að) hælde, være i hældende el. skraa Stilling; være paa Hældingen, nærme sig Enden.

hallar|**borg** [hadlarbårg] *f.* Borg med Hal. **-dyr** [-dír] *f. pl.* Dør paa en Hal.

-gölv [-gölv] *n.* Gulv i en Hal.

-veggur [-væggör] *m.* Væg i en Hal.

halli [hadli] *n.* (i *Udtr.*) liða hungur og h., lide Sult og Nød.

hallir [hadlir] *pl.* af hœll.

hallur [hadlór] *adj.* (hœll el. hall, halt) hældende, skraaende, i en skæv el. skraa Stilling; eingin fer h. av honum, han taler ingen til Skade (*LF*).

hálmahond [hálmahånd] *f.* lille hólgi (*Halmbundt*).

hálmstrá [hálmstráa] *n.* Halmstraa.

hálmur [hálmór] *m.* Halm.

hálova [háaloøva] *v.* forherlige. — **hálovaður**, højlovet.

hálsa|**blað** [há'slablæa] *n.* Stykke for og agter i Fortsættelse af hálsur (i en Baad). **-reyði** [-ræiji] *m.* Odins-hane (*phalaropus hyperboreus*). **-skoyti** [-skái'ti] *n.* = hálsablað.

háls|**band** [há'lsband] *n.* Halsbaand. **-bein** [-bain] *n.* Halsben. **-brotna** [-brátna] *v.* brække Halsen. **-fevna** [-fævna] *v.* lægge Armene om Halsen paa en, tage en om Halsen. — **háls-fevnast**, omfavne hinanden ved at tage hinanden om Halsen. **-hvítur** [-kvoi'tór] *adj.* 1) hvidhalset. 2) som Omskrivning for Præst, hin háls-hvíti. **-högga** [-högga] *v.* hals hugge. **-klútur** [-klúu'tór] *m.* Halstørklæde.

hálsur [háʎsór] *m.* (s; ar) 1) Hals (paa levende Væsner); ogsaa overf. paa livløse Genstande (flöskuhálsur). 2) Stykke for og agter tæt ved Kolen i umiddelbar Fortsættelse af fláborð (i en Baad). 3) smalt Højdedrag; ogsaa Sænkning mellem to Højder, hvoraf den ene alm. er lavere end den anden. — skera hval á háls, skære Halsen over paa en Hval.

hálsvola [háʎsvøla] *f.* (u; ur) øverste Led af Rygpiben (LF). **-vølu-geisli** [-vøluðgaiʎli] *m.* = hálsvola. **-völur** [-vølór] *m.* = hálsvola.

halta [haʎlta] *v.* (að) halte.

haltur [haʎltór] *adj.* (hølt, halt) halt; hann er ekki so h., sum hann hinkar, det er ikke saa slemt fat med ham, som han giver det Udseende af.

háalur [háalór] *adj.* glat, slibrig. — h. um at halda, ikke nem at holde fast; ulden.

hávaljóst [hávaljöst] *adj.* *n.* halvlyst (om Morgenen); tað var h., det var i Dagbrækningen.

halvarðsoka [halvarsøka] *f.* St. Halvards Dag (15. Maj).

hálvaskýming [hálvaskoimmg] *f.* Halvskumring, Halvmørkning. **-vegna** [-vægna] *adv.* halvvejs.

hálvbardur [hálvbardór] *adj.* (i Uðtr.) enn er hundur ekki hálvbardur, Arbejdet er endnu langt fra færdigt (om et vanskeligt og møjsommeligt Arbejde). **-beiggi** [-bað'dži] *m.* = hálvbróðir. **-bróðir** [-braur] *m.* Halvbroder. **-brokkast** [-brá'kast] *v.* (að) omtale noget paa en forblømmet Maade, antyde. **-brotin** [-brotin] *adj.* 1) (om Strøm) halvhaard (LF). 2) tosa hálvbrotið, ikke sige sin Mening lige ud. **-býttur** [-boi'tór] *adj.* halvtosset. **-deyður** [-dæijór] *adj.* halvdød. **-drigin** [-drijm] *adj.* 1) dragen (trukken) halvt op. 2) (i Uðtr.) hann tolir ekki hálvdrigið orð, han taaler ikke at høre mindste Indvending el. Hentydning. **-fems** [háʎfæ'ms] *num.*

card. = níti. **-fjerðs** [háʎfjæ'rs] *num.* *card.* = sjeyti. **-fullur** [háʎfodlór] *adj.* halvfuld.

hálvga [háлга] *kun i Forbindelserne:* h. eystur, Kl. 4¹/₂ Morgen (egl. halvgaaet øst, om Solen); h. landsuður, Kl. 7¹/₂ Morgen; h. middagur, Kl. 10¹/₂ Formiddag; h. nónn, Kl. 1¹/₂ Eftermiddag; h. vestur, Kl. 4¹/₂ Eftermiddag; h. út-norður, Kl. 7¹/₂ Eftermiddag.

hálvgingin [háldžmðžm] *adj.* halvgaaet (om Vej); halvforløbet (om Tid). **-gjörður** [-džördör] *adj.* halvgjort.

hálvgum [hálgön] *egl.* halvgingnum (*dat. sing. n.* af halvgingin) bruges ved Klokketsangivelser, *f.* Eks. hálvgum fimm, Kl. 4¹/₂, o. s. v.

hálvliðin [hállijn] *adj.* halvtudleden, halvt forløbet; ekki er meira enn hálvliðið á nátt, Natten er ikke mere end halvt forløben. **-mörk** [-mö'rk] *f.* en halv mørk Jord. **-ringur** [-ringör] *m.* Halvring, Halvkreds. **-runnin** [-ronnin] *adj.* (om Strøm) som har løbet Halvdelen af sin normale Tid, hálvrunnið, eystfall. **-settur** [háʎsæt'tór] *adj.* halvlatet (om en Baad). **-sperra** [háʎspærra] *f.* den ene Sparre i et Sparrepar. **-systir** [háʎsistr] *f.* Halvsøster. **-talaður** [háʎtæalavör] *adj.* halvtalet, halvt ud-talt.

hálvthundrað [háʎlthondra] *num.* *card.* halvhundrede, halvtreds.

hálvtrýss [háʎtroi's] *num.* *card.* = fimti. **-tunna** [háʎtonna] *f.* Halvtonde.

hálvur [hálvör] *adj.* halv; h. annar, halvanden; h. triði, halvtredje, o. s. v.; til hálv, halvt, til Midten. — hálvum, *dat. sing. n.*, i Forb. med comp. af *adj.* i Kvadene kan oversættes ved: dobbelt, lítið er mær um mjøðin tín, hálvum minni um vín, kun lidet bryder jeg mig om din Mjød, dobbelt saa lidt (el. langt mindre) om din Vin.

hálv|vakin [hálvæatʃɪn] *adj.* halv-vaagen. **-ætt** [hálvatʃ] *Vindretning el. Vind kommende frá ein Himmelegn, som ligger midt imellem to paa hinanden følgende af de fire Verdenshjørner: Nord, Øst, Syd, Vest, altsaa Vind frá et af Hjørnerne: Nordvest, Nordøst, Sydøst, Sydvest. De fire hálvættir er: landnyrðingur, útnyrðingur, land-synningur og útsynningur. -orur [hálvørór] *adj.* halvforvirret, halvgal.*

hamar [hæamar] *m.* (s; pl. hamrar, dat. homrum) 1) stejl Klippe, Bjerg-væg; stejl Afsats i en hældende Fjeld-side. 2) Hammer.

hamari [hæamari] *m.* (a; ar) = hamar.

hamarskjölur [hæamarʃøelór] *m.* (ar; ir) den Del af Hvalens Krop, som er nærmest Halen.

hamarsklettur [hæamarsklætʃór] *m.* stejl, lodret Klint el. Klippe, spec. ved Stranden, = sjóvarklettur. **-merki** [-mæʃrtʃi] *n.* et Faaremærke. **-spjalli** [-spjadli] *m.* lille Klippeafsats.

hamartungur [hæamartongór] *adj.* tung som en Hammer.

hamast [hæamast] *v.* (að) 1) (= hýma, hýmast) være syg og se ilde ud; falde hen. 2) h. afturá, have Fortræd af noget (spec. noget fedt), som man har spist, have Opstød. Jf. amast.

hánessa [háamæssa] *f.* Højmesse.

hamferð [haʃmfeər] *f.* egl. det at ferdes i Ham, i Udtr.: siggja ein í h., se et levende Menneske, som ikke er til Stede (hvilket anses for Varsel om vedkommendes nærforestaaende Død, inden Aarets Udgang); siggja seg í h., se sin egen Dobbeltgænger.

hámikil [háamĩtʃil] *adj.* støjende, larmende.

hampa¹ [haʃmpa] *v.* (að) gøre i Stand, gøre i Orden, fikse op, h. um nakað; h. seg, fikse sig op.

hampa² [haʃmpa] *adj.* indecl. ordentlig, proper, hon er eitt hampa fólk.

hampiliga [haʃmpĩli] *adv.* ordentligt. **-ligur** [-liör] *adj.* ordentlig; vel-opdragen.

hampasnælda [haʃmpasnalda] *f.* Ten til at spinde Hamp paa.

hampur [haʃmpör] *m.* Hamp.

hamra [hamra] *v.* (að) hamre.

hamsa [haʃmsa] *v.* (að) 1) tage Aksehoveder og Bælge af, naar Kornet drøftes. 2) tage haardt fat i, ruske. 2) befingre, beføle.

hamsi [haʃmsi] *m.* (a) Avner, Aksehoveder og grovere Dele, som bliver udskilt med Hænderne fra Kornet i tiningartrog.

hámund [háamond] *f.* = øvund.

hamur [hæamör] *m.* (s; ir) 1) Ham, Skind el. ydre Beklædning paa et levende Væsen, skifta (broyta) ham. 2) Spøgelse, Genfærd, ogsaa uegl. om et meget svagt og sygeligt Menneske.

hámur [háamör] *adj.* slukgret, skuffet, flov.

hana [hæana] *acc. sing.* af hon el. cobl. af hani.

hana|gal [hæanagæl] *n.* Hanegal.

-kjaftur [-tʃaftör] *m.* (i Udtr.) lot úr hanakjafti, meget svagt Vind-pust; hatta tolr ekki lot úr hanakjafti (siges om et svagt Menneske). **-riki** [-roiʃtʃi] *n.* (i Udtr.) mitt h.! mit fattige, ringe Hjem! (LF).

háanarorð [háanaroər] *n.* Haansord.

háanasaður [háanæasavör] *adj.* med høj, opstaaende Næse; her liggur h. av kalli, her ligger den gamle med den opstaaende Næse.

hanaungi [hæanaoũdʒi] *m.* Hane-kylling.

***hand** [hand] *f.* = hond.

handa [handa] *acc. sing. el. nom. f.* af hasin.

handa [handa] *v.* (að) række (en noget), h. mær hatta, ræk mig det der.

handa|band [handaband] *n.* Haand-slag. ***-festir** [-fæstur] *f. pl.* faste Tag

med Hænderne el. Armene, haard Bry-dekamp. **-fimur** [-fímór] adj. som har godt Haandelag, behændig, fingernem. **-hagur** [-hæavór] adj. = handafimur. **-hógv** [-hægv] n. (i Udtr.) gera nakað av handahógvi, gøre noget uvilkaarligt, mekanisk. **-lag** [-læa] n. Haandelag. **-leysur** [-læi'sór] adj. = handleysur.

handan [handan] 1) adv. hinsides fra. 2) præp. med acc.: hinsides; handan Hestin, hinsides Hestur (Stednavn); i Forb. med fyri: fyri h. el. handan fyri, paa den anden Side af, hinsides, Haki býr fyri handan á.

handanfyri [handanfir] adv. hinsides.

handar [handar] gen. sing. af hond.

handarbak [handabæk] n. Bagen af Haanden.

handari [handari] adj. comp. længer borte (paa den anden Side.)

handarkriki [handakritsi] m. den krummede Arm, bera í handa-krikanum.

handasterkur [handastæ'rkór] adj. haandsterk.

handastur [handastór] adj. sup. længst borte (paa den anden Side).

handastyrki [handastírtsi] f. Haandstyrke. **-verk** [-væ'rk] n. Værk, gjort med Hænderne.

handbók [handbœu'k] f. Haandbog. **-dikkur** [handi'kór] m. (s; ar) Træpind (bruges f. Eks. til at grave bark med, til at drive Lunden ud af dens Hule, o. s. v.). **-dragin** [handræajin] adj. som ikke kan lade noget i Fred, som skal pille ved alt. **-fang** [ha'nfægg] n. Haandtag, Skaft (f. Eks. paa en Aare). **-fara** [ha'nfæara] v. behandle, haandtere. **-fast** [ha'nfast] adv. (i Udtr.) náa e-m h., faa fat i en med Haanden, naa at gribe en (LF). **-gingin** [haúdzínúdzin] adj. haandgangen.

handil [handil] m. (s; handlar) Handel.

handilgur [handilíór] adj. hændig, fingernem, nævenyttig.

handilsfelag [handilsfealæa] n. Handelselskab. **-felagi** [-feal(æ)aji] m. Kompagnon. **-ferð** [-feær] f. Handelsrejse. **-frælsi** [-fra'lsi] n. Frihandel (modsat Monopol). **-loysing** [-lai'sing] f. Frigivelse af Handelen. **-par** [-pæar] n. et Par Handelshoser (een Alens Strømper). **-rokning** [-rákning] f. Handelsregning. **-tøð** [-tøæ] n. pl. Kunstgødning. **-vøra** [-vøæra] f. Handelsvare.

handklæði [ha'ŋklæaji] n. Haandklæde.

handla [hanla] v. (að) 1) undersøge med Haanden, beføle, spec. undersøge og løfte Faar, som skal vurderes, h. seyð. 2) h. um (med acc.), handle om, omhandle. 3) handle, drive Handel.

handleggur [hanlæggör] m. Haandle. Jf. skövnungur. **-leysur** [-læi'sór] adj. haandløs; klodset, ubehændig. **-rað** [handræa] n. Lædike. **-rit** [handrit] n. Haandskrift.

handska [ha'nska] v. (að) berøre med Haanden, beføle, befugre.

handski [ha'nstsi] m. (a; ar) Handske.

handskrift [ha'nskrift] n. Haandskrift, Manuskript. **-snalda** [-snalda] f. Haandten. **-stund** [-stond] f. Øjeblik, lille kort Tid, tað er bert ein h. at gera hatta. **-tak** [-tæk] n. Haandtag; Haandslag.

hanga [hænga] v. (hongur; hekk, hingu; hingin [hångör; hæ'k, hingo; húúdzin]) 1) hænge, være i hængende Stilling. 2) hænge fast, være fasthæftet. — alt hongur á honum, alt hviler paa ham, alt afhænger af ham.

hani [hæani] m. (a; ar) 1) Hane. 2) Hane paa et Gevær.

hankar [hæ'ncar] gen. sing. af honk.

hann [hann] pron. pers. (hon, tað; pl. teir, tær, tey [hoæn, tæa; tair, tæar, tæi]) han, hun, den, det (bruges

om Mennesker, Dyr, Ting): — hann bruges i en Del Talemaader, som angaar Vejrliget: hann rekur av eystri, Skyerne driver mod Vest; hann sló í rok, det blev Snefog; hann kavar, det sner; tað kennist úr honum, det regner smaat; hann linaði vindin, Vinden løjede af.

hannslag [ha'ns læa] *n.* Hanken.

hans [ha'ns] *gen. sing. af hann.*

hansara [ha'ns ara] *gen. sing. af hann.*

hansaramegin [ha'ns ara me:jm] *adv.* paa hans Side.

happ [ha'p] *n. 1*)* Lykke, Held. 2) = óhapp; vera fyri happi (*el. óhappi*), komme i Uheld, lide Skade; ofta lýstist h. av hundi (*Ordspr.*), ofte faar man Fortrød af Hund.

happa [ha'pa] *v. (að)* hundse, tiltale med haanende og vanærende Ord.

***happa drúgvur** [ha'pa dr:gvør] *adj.* Hvem Lykken følger, begunstiget af Lykken, lykkelig; ved Hilsen (*Afskedshilsen*) i Forb. med heilur: far væl heilur og h. ***dyggur** [-diggør] *adj.* = happadrúgvur; ved Hilsen: far væl heilur og h. **-sælur** [-sælór] *adj.* = happadrúgvur; ved Hilsen: far bæði heilur og h.

hárr [hárr] *n. (s; pl. ds.) 1)* Haar, enkelt Haar. 2) (*coll.*) Haar, Haarbedækning, Hovedhaar. — tað var um eitt h., det var paa et hængende Haar.

har [hæar] *adv. 1)* der. 2) (*relativt*) der hvor.

hara [hæara, hāra] *f. (u; ur)* Hare.

harav [hæaræav] *adv.* deraf.

harðbalin [harbæalm] *adj.* haardfør, sej, udholdende. **-bóligr** [-bøulhjør] *adj.* = harðbalin. **-förur** [ha'rførør] *adj.* 1) haardfør. 2) (*om Vejr*) streng, stormende; tað var harðført, det stormede. **-hjartaður** [-ja'rtavør] *adj.* haardhjertet. **-kóka** [ha'rkou'ka] *v.* koge haard (*helst om Æg*); harðkókað egg, haardkogt Æg. **-leiki**

[-lai'tši] *m.* Haardhed. **-lendur** [-lænd-ór] *adj.* med haard og stenet Jordbund. **-liga** [-lia] *adv.* haardt, stærkt, strengt. **-ligr** [-lijør] *noget haard, heftig, streng.* **-lyndur** [-lindør] *adj.* haardsindet. **-mæltur** [-ma'ltør] *adj.* høj-røstet.

harðna [harna] *v. (að)* hærdes, blive haard; blive streng, heftig.

harðræði [harræaji] *n.* haardt Styre, Tyranni, Despoti. **-skapur** [ha'rskæapør] *m.* Haardhed, Strenghed.

harður [hæarør] *adj.* (hørð, hart) 1) (*om Genstande*) haard, af fast Materie. 2) (*om Personer*) a) fast, ubevægelig, b) haard, haardfør, som kan taale meget, c) haard, streng. 3) haard, heftig, grum, h. bardagi. 4) tung at taale; svær, møjsommelig. — nú gerast leikur harðir, nu kniber det for Alvor; tveir harðir steinar mala ekki væl (*Ordspr.*)

harðvallaður [harvadlavør] *adj.* (*om Grønsvær*) tør og haard. **-veður** [-veøvør] *n.* strengt Vejr, Storm- og Uvejr. **-vunnin** [-vonnin] *adj.* som vanskelig tæmmes (*LF*), vanskelig at faa Bugt med.

hárfagur [háarfæavør, há'r-] *adj.* haarfager **-ferð** [há'rfær] *f.* Haarets Beskaffenhed. **-garður** [hárgæarør] *m.* Haargrøise.

***hargeir** [hargair] *n. (s; pl. ds.)* Orgel, eg hoyri harpur og hargeir troðin.

hárvassur [há'rkvassør] *adj.* meget skarp, skarp som en Ragekniv.

harímóti [hæaroimou'ti] *adv.* derimod.

hark [ha'rk] *n.* Hark.

harka [ha'rk a] *v. (að)* hærke.

harkalið [ha'rkali] *n.* Pak, Rakkerpak.

hárlökkur [háarlá'kør] *m.* Haarlok.

harma [harma] *v. (að)* 1) bedrøve, volde Sorg. 2) sørge over, h. ein. — harmast, bedrøves, sørge; harmast um ein, være bedrøvet, bekymret for ens Skyld.

harmfullur [harmfodlór] *adj.* sorgfuld, bedrøvet.

harmiligur [harmilíör] *adj.* sørgelig, bedrøvelig; til at hærnes over, ærgerlig.

harmiska [harmíska] *f.* (u; ur) Harm, Sorg, Græmmelse (LF).

harmur [harmór] *m.* Sorg, Kummer, Bedrøvelse.

harmur [harmór] *adj.* bedrøvet.

harnæst [hæarnast] *adv.* dernæst.

hárógva [harrægva] *f.* (u; ur) Rumpestykket paa et Kreatur med Hælen paa.

harpa [haʼrpa] *f.* (u; ur) Harpe.

harpeis [haʼrpaʼs] *n.* Harpiks.

***harpu|skjarmur** [haʼrpóðarmór] *m.* (s; ar) Plekter til at slaa Harpen med. **-sláttur** [-sláʼtór] *m.* Harpespil. **-strongur** [-strångör] *m.* Harpestreng.

harra [harra] *m.* Herre; denne Form bruges kun som Titel: h. Svein, h. gud; (ellers harri).

harra|blað [harrablæa] *n.* Herreblad, Billedkort (i Kortspil). **-boð** [-boø] *n.* Herrebud, Herskerbud. **-borg** [-bårg] *f.* Herreborg. **-dagur** [-dæavór] *m.* Herredag. **-dømi** [-døæmi] *n.* Herredømme. **-garður** [-gæarór] *m.* Herregaard.

hárrama [harræama] *f.* Roden af Haarene paa et Skind.

harra|maður [harramæavór] *m.* Herremand. **-veldi** [-vældi] *n.* Herrevælde.

harri [harri] *m.* (a; ar) Herre; Harrin, Herren, Gud.

hár|royttur [háar(r)áʼftór] *adj.* rusket, rykket i Haaret, kallur er tí kollutur, at hann er ofta h. (Ordspr.). **-ruska** [-roska] *v.* (að) ruske, rykke i Haaret. **-seting** [-seøting] *f.* Haarætning, Frisure.

hart [haʼrt] *adv.* haardt; højt (om Lyd).

harta [haʼrta] *v.* (að) irettesætte, revse.

hártari [háʼrtæari] *m.* en alm. Art af Alge (desmarestia aculeata).

hartil [hæartil] *adv.* dertil.

harting [haʼrtiŋg] *f.* (ar) Irettesættelse, Revselse.

harum [hæarom] *adv.* derom; om-trent, okkurt harum.

harumframt [hæaromfraʼmt] *adv.* desforuden.

harva [harva] *f.* (u; ur) Harve.

harvið [hæarvi, harvi] *adv.* dermed, derved, derhos; tað verður h., det er der ikke noget at gøre ved.

hárvækstur [háarvökstór, há-r] *m.* Haarvækst.

háryggur [háariggör] *m.* den øverste Del af et Kreaturs Ryg, Rygpartiet nærmest Halsen.

hasa [hæasa] *v.* (st) se hæsa.

hasin [hæasin] *pron. dem.* (handa, hatta [handa, haʼta]; *acc.* handa(n), hasa, hatta; *dat.* hasum, has(ar)i, hasum; *gen.* mangler; *pl.* hasir, hasar, hasi; *acc.* hasar, hasar, hasi; *dat.* i alle Kasus: hasum; *gen.* mangler) han der, den der, den, hin; — hatta, *n.* bruges ogsaa nedsættende om Personer. — hetta og hatta, dit og dat.

háskúla|kennari [háaskúulatʼsænnari] *m.* Højskolelærer. **-stjóri** [-stjouri] *m.* Højskoleforstander.

hálskúli [háaskúuli] *m.* Højskole; lærdur h., Universitet. **-songur** [-sångör] *m.* Højsang.

hasta [hasta] *v.* (að) haste.

hástig [háasti] *n.* højeste Grad, Superlativ.

hastigligur [hastilíör] *adj.* hastig.

hástórus [háastórus] *adj.* hovmodig, opblest.

hastur [hastór] *m.* Hast.

hasumegin [hæasómeəjm] *adv.* paa hin Side, den anden Side, hinsides.

hásummar [háasomar] *n.* Midsommer, Højsommer.

hásur [háasór] *adj.* hæ.

háseti [háasæti] *n.* Højsæde, Trone.

hat [hæat] *n.* Had.

hata [hæata] *v.* (að) hade.

hatari [hæatari] *m.* (a; ar) Hader.

hátíð [háatoí] *f.* *Højtid, Fest.*

hátíðar|dagur [háatoíjardæavör] *m.* *Højtidssdag.* **-liga** [-líá] *adv.* *højtideligt,*
-ligur [-líör] *adj.* *højtidelig, festlig.*
-songur [-ságnör] *m.* *Højtidssang, Festsang.*

hátíðsprúður [háatoisprúuör] *adj.* *(kun i Udtr.) hvønnndagsskrúðir eru ekki hátíðsprúðar, den, som bruger sine Stadsklæder om Hverdagen, bliver ikke prydelig i dem til Højtid el. Fest.* **-tign** [-tugn] *f.* *Højhed, Majestæt;* *tygara h., Deres Majestæt.* **-tignarligur** [-tignarlíör] *adj.* *majestætisk, ophøjet.*

hatskur [haskör] *adj.* *hadsk.*

hått [há't] *adv.* *højt; eg fari ei við tí h., jeg raaber det ikke ud, praler ikke deraf.*

hátta [há'ta] *v. (að) (med dat.) indrette paa en vis Maade (nu spec. ilde); bringe i en vis Stilling el. i et vist Forhold; hatta er háttað, (ironisk) det ser ud! jo, det er net! — h. sær illa, opføre sig, skikke sig ilde.*

hatta [há'ta] *nom. el. acc. sing. n. af hasin.*

háttaður [há'tavör] *adj.* *beskaffen; af maadelig Beskaffenhed.*

hátta|lag [há'talæa] *n.* *Skik, Væremåde, Fremgangsmaade; Forhold.*

***hattargerð** [há'tardžear] *f.* *Hatteramme, Hatterand.*

hattiril [há'tírl] *m.* = *havtyrðil.*

hattleysur [hatlæi'sör] *adj.* *barhovedet.*

hátlíkur [há'tloi'kór] *adj.* *ligedan, af samme Beskaffenhed (LF).*

hátturn [há'tör] *m. (acc. hátt, dat. hátti, hætti el. *hátttri, gen. háttar; pl. háttir, hættir)* 1) *Indretning, Beskaffenhed, Omstændighed.* 2) *Maade, Metode.* 3) *Skik, Maade at være paa (helst daarlig).* 4*) *Adfærd, Fremfærd; við so stórligum hátttri, med saa overmodig Adfærd.*

hattur [há'tör] *m. (s; ar)* *Hat.*

hatur [hæatör] *n. (dat. hatri, gen. haturs)* *Had, kasta h. á ein.*

háur [háavör] *m.* = *hávur.*

háur [háavör] *adj.* *(há, hátt; comp. hærri, sup. hæstur [háa, há't; harri, hastör])* 1) *høj, hann er drongur h.* 2) *hovmodig, stor paa det. Jf. høgur.*

hav¹ [hæav] *n. (s; hav el. hæv)* 1) *Hævning, Løften, især Løften af Sten.* 2) *Sten el. anden tung Ting, som man prøver Styrke paa ved at løfte (el. forsøge at løfte) den.*

hav² [hæav] *n. (s; hav el. hæv)* *Hav, aaben Sø.*

hava [hæava] *v. (hevur; hevði, hævdu; havdur [hæavör; hæiji, höddö; havdör])* 1) *have, bære, holde.* 2) *bringe, føre; bringe i en vis Stilling, hann hevði hann avfótum, han fældede ham, slog ham omkuld.* 3) *hæve, raade over, være i Besiddelse af, være forsynet med; have (i forskellige Udtr.): h. (góð-an) byr, have Medbør; h. tilhald hjá e-m, have Tilhold hos en; h. gam-an av nøkrum, have Gammen, Fornøjelse af noget; h. tokka til e-s, nære Yndest for en; — ogsaa: have, beholde, bevare, h. frið, holde Fred, være stille; h. í minni, h. í huga, minde, tænke paa.* 4) *have, bruge, anvende, tá má sami atburður vera havdur við knívinum, da maa den samme Fremgangsmaade anvendes med Kniven; — h. mjøl út á súpan, komme Mel i Sulevællingen.* 5) *hæve hastigt, løfte, h. upp; hon hevði upp sína høguru hond, hun hævede rask sin højre Haand; hevði hann upp sín bitra brand, han løftede hastigt sit skarpe Sværd. Jf. hevja.* 6) *have med efterfølgende inf. med at, (have at udrette), skulle, h. nógv at gera, have meget at gøre.* 7) *som Hjælpeverbum ved Dannelsen af Perfektum og Pluskvamperfectum. — h. (segl) á, hejse (Sejl); h. á lofti, a) løfte rask i Vejret, b) omtale, udtale, lade gaa fra Mund til Mund; h. á munni, omtale, sige; h. á orði, bringe paa Bane,*

omtale. — h. at, a) trække Linen lidt op igen (ved Nedstigning i Fuglehjergene), b) lægge (Baaden) til Land, manøvrere til Land, c) h. at e-m, i rettesætte en. — h. frá, lægge (manøvrere) fra Land; h. frammi, fremholde, hævde; h. framyvir, ro lidt for at holde Baaden imod Vinden, at den ej driver (LF); h. fyri, a) behandle, b) have for (i Lektier); h. fyri munni á sær, komme til at sige, udtale, sige; h. ímóti, have el. gøre Indvending imod, modsige; h. niðurfyri, have i Forraad, være velforsynet; h. til, h. væl til av nokrum, være vel forsynet med noget, have i Forraad; hann hevur ikki nógv til el. hann hevur lítið til, han er svagt begavet. — h. undan, flytte til Side; h. upp, se under 5); h. upp á seg, betyde, have Betydning (helst med Nøgtelse); h. upp aftur, oprippe, gentage; h. út á, se under 4); h. við, a) h. bátinum við, holde Baaden fra Land el. fra at drive, b) h. við e-m, have at udsætte paa en, finde Lyder hos en, c) h. við orði, omtale, berømme. — h. seg (i Forb. med en Del præp. og adv.), bringe sig i en vis Stilling, begive sig, forfølge sig; h. seg burtur, gaa til Side, flytte sig bort; h. seg frá (e-m), gaa lidt bort (fra noget); h. seg undan, vige til Side, gaa lidt bort, ogsaa: h. seg undan nokrum, undgaa noget, ikke ville gøre noget; h. seg upp, hæve sig (rask, hurtigt) op; h. seg útfyri, (ved Nedstigning i Bjergline) svinge el. kaste sig et Stykke ud over Klippekannten for at komme i hængende Stilling med Linen om sig. — havast, havast at (nokrum), sysle, beskæftige sig med (noget), tage sig (noget) for; havast undan, vige til Side; havast við, a) holde ud, vedblive, være standhaftig, (om Ting) være holdbar, solid, (om Personer): hann hevst væl við, han ser rask ud

(man kan ikke se, at han er blevet gammel), b) havast við nakað, bruge, anvende, havast við allar atburðir, bruge alle Fremgangsmaader.

hávaksin [háavaksin] adj. høj af Vækst, høj.

havald [hæavald] n. (s; høvøld) Vævsylle.

havalda [hæavalda] f. Havbølge.

hávasták [háavastáak] n. Larm, Rumsteren.

havbrúgv [havbrígv] f. = havsbrún.

hávetur [háaveotór] m. Midvinter, Hjertet af Vinteren.

hav[frú] [haffrúu] f. = havfrúgv. **-frúgv** [-frígv] f. Havfru. **-gás** [havgáas] f. Islom (*colymbus glacialis*). **-geiri** [havgairi] m. sammenpakket Skybanke ved Horisonten (LF). **-gerð** [havdžear] f. stærkt oprørt Sø (LF). **-góri** [havgauri] m. Skystøtte ved Havet (LF). **-hestur** [hæavhæstór] m. Malleuk, Stormfugl (*fulmarus glacialis*).

hávi [hávi] m. (a) Støj, Larm.

há|vetur [háaveotór] m. Midvinter. Jf. vetrarmagn. **-virða** [-vira] v. skatte højt, højagte. **-virðing** [-viring] f. Højagtelse, Ærbødighed. **-virðisliga** [-virisli] adv. ærbødigt. **-virdur** [-vird-ór] adj. højagtet.

havkallur [hæfakdlór] m. = hákallur. **-maður** [havmæavór] m. Havmand. **-mið** [havmi] n. Fiskemed i længere Afstand fra Land. **-miðaleið** [-mialai] f. Havomraadet, i hvilket havmið findes.

havn [havn] f. (ar; ir) Havn.

havna [havna] v. (að) forkaste, vrage; spy ud igen; ofta etur hundur tað, hann havnar (Ordspr.), ofte æder Hunden det, som den udspyr o: ofte søber man den Kaal, som man selv har spyttet i.

havnabygging [havvabíð'džing] f. Havnebygning.

havnarlag [havnalæ] n. Leje el. Ophold i en Havn. **-merki** [-mæ'rtši] n. Havnemærke.

havódn [hæavódn] *f.* voldsomt Op-rør i Søen.

havrakorn [havrakádn] *n.* Havre-korn.

havri [havri] *m.* (a) Havre (*avena sativa*).

havróður [havrauór] *m.* Roning ud paa Havet, ud paa havmiðaleið (for at fiske).

havsbotnur [hafsbatnór] *m.* 1) Havets Bund. 2) Havbugt, som skærer sig dybt ind i Landet, summir flýddu í havsbotnar. **-brúgv** [-brígv] *f.* = havsbrún. **-brún** [-brúun] *f.* Horisont (egl. Havbryn, Havkant). **-bylgja** [-bildža] *f.* Havbølge.

havtaska [haftaska] *f.* Havtaske, Bredflab (*lophius piscatorius*).

havtyróil [ha'tírl] *m.* drunn-hvíti.

hávur [háavór] *m.* (s; ar) Pighaj (*acanthias vulgaris*).

havur¹ [hæavór] *m.* Haandfuld el. lidet Knippe Korn (LF).

havur² [hæavór] *m.* (urs; havrar) Buk, Gedebug.

hefta [hæfta] *v.* (ft) 1) binde, binde haft om, især sammenbinde Fødderne paa et Kreatur; hilde, heftur hevur hann (seyðurin) bága av at ganga, hildet har det (Faaret) Vanskelighed ved at gaa. 2) hindre, standse. 3) hæfte (en Bog).

hefti [hæfti] *n.* (s; pl. ds. el. r) 1) Hæfte, Haandgreb, Skaft paa et hvilket som helst Redskab. 2) Hæfte (af et Skrift).

hefting [hæftíng] *f.* (ar; ar) 1) Hindren, Tilbageholdelse. 2) Hæftning (af en Bog).

***hegar**¹ [hījar] *adv.* (i Udtr.) h. ið, saa snart som.

hegar² [hēar] *adv.* = higar².

hegl [hægl] *n.* (s; pl. ds.) Hanespore.

hegla [hægl] *v.* (að) hagle, være Hagljejr.

hæglingssæl [hæglingssæl] *n.* Haglbyge.

heglingur [hæglingór] *m.* (s; ar) Hagljejr, Haglbyge.

hegnarmaður [hægnarmæavór] *m.* hændig Mand, en Mand med Færdighed og godt Haandelag.

hegni [hægni] *n.* Hændighed, Færdighed, godt Haandelag.

hegnigur [hægnijór] *adj.* hændig, som har godt Haandelag.

hegnismaður [hægnismæavór] *m.* = hegnarmaður.

hegrí [hægrí] *m.* (a; ar) Hejre (*ardea cinerea*).

heiða [haija] *v.* (að) være (blive) klart Vejr, især brugt om Taage: sprede sig, mjørkin heiðar.

heiðafuglur [haijafoglór] *m.* de Fugle, som yngler i Udmarken,

heiði [haiji] *f.* (ar; ar) Hede; Fjeldslette, Højslette; heiði *el.* (pl.) heiðar spec. = torvheiðar.

heiðin [haijin] *adj.* (acc. m. heidnan) 1) hedensk; bruges ogsaa som Benævnelse paa de underjordiske (Dværgene) i Modsætning til Menneskene; h. skógvur, Skov, beboet af og tilhørende underjordiske. 2) bruges til at betegne Dyr i Modsætning til Menne-sker; heiðið og kristið, Dyr og Mennesker

***heiðinmaður** [haijinmæavór] *m.* Hedning; ogsaa om en underjordisk *el.* Dværg. ***-mörk** [-mörk] *f.* hedensk Mark, Dværgemark. **-skapur** [-skæapór] *m.* Hedenskab.

heidni [haidni] *f.* indecl. Heden-skab.

heidningi [haidniðži] *m.* (a; ar) = heidningur.

heidningur [haidningór] *m.* (s; ar) Hedning.

heiðra [haira] *v.* (að) hædre, ære, h. ein.

heiður¹ [haijór] *m.* (Luftens) Klarhed *el.* Glans, klart og smukt Vejr, skyfri Luft.

heiður² [haijór] *m.* (urs) Hæder, Ære.

heiðursgáva [haijórsgáva] *f.* Hæ-

dersgave, Æresgave. **-limur** [-límór] *m.* Æresmedlem. **-løn** [-løen] *f.* Æresløn, Dotation. **-maður** [-mæavór] *m.* Hædersmand. **-merki** [-mæʳtʒi] *n.* Ærestegn, Orden. **-navn** [-navn] *n.* Hædersnavn. **-prógv** [-prægv] *n.* Æresbevisning. **-sessur** [-sæssór] *m.* Hædersplads, Æresplads.

heila [haila] *v.* (að) hele, læge.

heilag|leiki [hailavlaiʳtʃi] *m.* Hellighed. **-skapur** [-skæapór] *m.* = heilagleiki.

heilagur [hailavór] *adj.* (*n.* heilagt; *acc. m.* heilagan, halgan *el.* (sjældnere) helgan [hailaʳt; hailavan, halgan, hælgan]) hellig, ukrænkelig; hellig, som man helligholder, tað var um ein halgan dag; — halda heilagt, holde Helligdag, holde Fest (Højtid).

heilavillur [hailavidlór] *adj.* sindsforvirret.

heilbjargin [hailbjardʒin] *adj.* = heilskapaður.

heild [haild] *f.* (ar; ir) Helhed; i sini *h.*, i sin Helhed.

heili [hailh] *m.* (a; ar) Hjerne.

heiligdagskvöld [hailda(k)skvöld] *n.* Aften paa en Helligdag.

heiligdagur [haildæavór] *m.* Helligdag.

heiligur [hailijór] *adj.* = heilagur.

heilivágur [hailhvåavór] *m.* Salve, lægende Vædske.

heiltræði [hailtræði] *n.* godt og velment Raad.

heilsa [haiʳlsa] *f.* (u; ur) 1) Helsen, Helbred, Sundhed. 2) = heilsan.

heilsa [haiʳlsa] *v.* (að) (med *dat.*) hilse, hilse paa, spec. kysse til Velkomst *el.* til Afsked, *h.* e-m; lat meg *h.* tær, lad mig give dig et Afskedskys! — heilsast, hilse hinanden, give hinanden Velkomst-*el.* Afskedskys.

heilsan [haiʳlsan] *f.* (ar; ir) Hilsen.

heilskapaður [haiʳlskæapavór] *adj.* hel og holden, uskadt, i god Behold; helstøbt.

heilsu|bót [haiʳlsóbouʳt] *f.* Helsebod,

Lægedom, Helbredelse. **-brek** [-breæk] *n.* Svagelighed. **-góður** [-gouór] *adj.* af et godt Helbred. **-leysur** [-læiʳsór] *adj.* helseløs, svagelig, med nedbrudt Helbred. **-sterkur** [-stæʳkór] *adj.* helsestærk, med stærkt Helbred. **-veikur** [-vaiʳkór] *adj.* svagelig.

heilur [hailór] *adj.* 1) hel, uskadt. 2) sund, rask, i god Behold; lykkelig (*dig.*); — i Kvadene meget brugt i hilsende Tiltale *el.* direkte Hilsen (Afskedshilsen), *h.* og sælur, hil og sæl; ligg nú *h.*, Sigmundur, vær (*lig*) nu hilset, Sigmund; far væl *h.* og happadrúgvur, drag af Sted (*egl.* far vel) i god Behold og lykkelig; heilir allir mínir menn, vær hilsede, far vel alle mine Mænd. 3) let at hele *el.* læge (*i* Udtr. *som*): heilt er nýtt sár. 4) hel, udelte; fuldstændig. 5) hel, *al.* 6) (sjæld.) oprigtig (*i* enkelte Forb.): av heilum huga, med oprigtigt Sind *el.* af ganske Hjerte. — i heilum, uafbrudt, i eet væk, bestandig, for bestandig; i heilum líki, hel og holden, i sin Helhed; renna undir heilum, (om en Elv) have et underjordisk Løb, løbe under Jorden.

heim [haim] *n.* (s; pl. ds.) Hjem.

heim [haim] *adv.* hjem.

heima [haima] *adv.* hjemme; eiga *h.*, have hjemme.

heima|bark [haimabaʳk] *n.* Tormentilrod, som vokser i Hjemmemarken.

-beiti [-baiti] *n.* Stykke af Hjemmemarken, udlagt til Græsgang for Kvæg. **-brúðleyp** [-bridlæiʳp] *n.* Hjemmebryllup,

kokkagildi. **-búgv** [-bigv] *n.* Hovedgaard. **-fólk** [-föʳlk] *n.* de hjemmeverende Folk (*i* Modsætning til útróðrarmenn og skipsfólk); Husets Folk. **-fluglur** [-foglór] *m.* tam Flugl.

-gás [-gáas] *f.* tam Gaas. **-hvonn** [-kvánn] *f.* dyrket Angelica (*archangelica officinalis*).

-kona [-koæna] *f.* 1) Kvinde i Huset. 2) Mandsperson, som gerne ligger hjemme (*i* Stedet for at tage ud paa Fiskeri) (*LF*).

-korn

[**-kådn**] *n.* *hjemmeavlet Korn.* **-kúgv** [**-kúgv**] *f.* *Ko, som gaar paa Græs hjemme ved Gaarden (i Hjemmemarken).*

-lamb [**-lamb**] *n.* *Lam, der opfødes hjemme.* **-leiða** [**-lajja**] *f. (u)* *Kedsomhed el. Ulyst til at være hjemme (LF); den, der har Ulyst til at være hjemme.*

heiman [**haiman**] *1)* *adv. hjemmefra. — heiman fyri (nakað), nærmere Hjemmet (Gaarden, Bygden) end (noget). 2)* *præp. med acc. heimanfyri.*

heimaneftir [**haimanæʰtir**] *adv. i Retning fra Hjemmet, fra Hjemkanten.*

heimaneyt [**haimanæiʰt**] *n. pl. Kvæg, der græsser ved Gaarden.*

heimanfylgja [**haima(n)ʰildža**] *f. Medgift.* **-fyri** [**haimanʰiri**] *adv. nærmere ved Hjemmet (Gaarden, Bygden), paa denne Side.* ***-höll** [**haimanhödl**] *f. hjemlig Hal el. Bolig.* **-ífrá** [**haimanifråa**] *adv. = heiman.*

heimapartur [**haimapaʰrtór**] *m. Part af en grind, som tildeles dem, der har siddet hjemme og ikke deltaget i at dræbe el. føre Fangsten hjem.*

heimari [**haimari**] *adj. comp. nærmere ved Hjemmet (Gaarden el. Bygden).*

heimaseyður [**haimasæijör**] *m. Faar, der opfødes hjemme.*

heimastur [**haimastór**] *adj. sup. nærmest ved Hjemmet (Gaarden el. Bygden).*

heima|ting [**haima|ting**] *n. Hjemmeting, Forsamling i Hjemmet.* **-tøkur** [**-tøkór**] *adj. som man har hjemme (LF).* **-vígsla** [**-voiksla**] *f. Hjemmevielse, Stuebryllup.* **-yrki** [**-iʰrtši**] *n. Hjemmevirke.*

heim|býli [**haimboili**] *n. Hjem, Bolig.* **-eftir** [**-æʰtir**] *adv. hjemefter.* **-ferð** [**haiʰmfær**] *f. 1)* *Hjemfærd, Hjemrejse. 2)* *Færd i Hjemmet, mangur er harður í h. -føðingur* [**haiʰmføjingör**] *m. (s; ar) Hjemføding. -føðiskapur* [**haiʰmføjiskæapór**] *m. det at være hjemfødningsagtig. -føðis-*

ligur [**haiʰmføjusliör**] *adj. hjemfødningsagtig.*

heimil [**haimil**] *adj. hjemlet, som man har Ret el. Adkomst til; eiga heimilt, have Ret til, have lovlig Adkomst til noget.*

heimild [**haimild**] *f. (ar; ir) Hjemmel, Berettigelse, Adkomst.*

heim|koma [**haimkoema**] *f. Hjemkomst.* **-lega** [**-leäva**] *f. Hjemmeværen.*

-leið [**-lai**] *f. Hjemvej.* **-leysur** [**-læiʰsör**] *adj. hjemløs.* **-ligur** [**-liör**] *adj. hjemlig.*

-rust [**-rost**] *f. (ar; ir) aaben Plads i en Bygd, udlagt til Byggegrunde for Huse el. Udhuse samt Græsgang for Kvæg hjemme ved Hüsene.*

-rustadæmi [**-rostadæami**] *n. gusten Ansigtssfarve.* **-ræði** [**-ræaji**] *n. Herredømme i Hjemmet, Raadighed over Hjemmet.*

-speki [**-speatši, haiʰm-**] *f. indecl. Filosofi.* **-spekingur** [**-speatšingör, haiʰm-**] *m. (s; ar) Filosof.* **-sökja** [**-søetša, haiʰm-**] *v. hjemsoge.*

heimta [**haiʰnta**] *v. (að) = heinta.*

heimtrá [**haimtråa, haiʰm-**] *f. Hjemlængsel.*

heimul [**haimöl**] *adj. = heimil.*

heimur [**haimór**] *m. (s) 1)* *Verden; bera í heim, bringe til Verden, føde; koma í heim, komme til Verden, fødes; millum heims og heljar, mellem denne og den anden Verden 2: i drømmende Tilstand; mellem Liv og Død, i Dødsangst; ogsaa mellem Begyndelse og Ende. 2)* *Liv, Levetid. 3)* *meget lang Tid, lang og kedsommelig Ventetid. — burtur í øðrum heimi, i dybe Tanker, aandsfraværende; í tóman heim, forgæves.*

heimvist [**haimvist**] *f. Hjem, Opholdsted.*

heingi|lampa [**hañdzilaʰmpa**] *f. Hængelampe.* **-lås** [**-låas**] *n. Hængelaas.*

heingingartræ [**hañdzingatræa, hañdz-**] *n. Træstang, hvorpaa man ophænger Fisk o. lign. til Tørring.*

heingja [**hañdža, hañdža**] *v. (heingir; hongdi; hongdur* [**hañdi; hañdör**]) *1)* *hænge, ophænge. 2)* *hænge, fasthæfte.*

heinta [hai^ˈnta] *v.* (að) 1) hente, hjembringe. 2) fordre, fordre udbetalt, indkræve; h. aftur, kræve tilbage. 3) trække Fiskesnøren et Par Favne op fra Bunden (lige efter at Loddet har naaet denne).

heinti [hai^ˈnti] *m.* (a) det at heinta 3).

heita¹ [hai^ˈta] *v.* (tt) kalde; h. á ein, paakalde ens Hjælp, bede om at gøre sig en Tjeneste; — i Kvadene alm. blot: kalde paa, hidkalde, hon heitir á sveinin sín. 2*) love, afgive højtideligt Løfte.

***heita**² [hai^ˈta] *v.* kaldes, hedde, Sjúrdur heitir sami maður. Jf. eita.

***heitbróðir** [hai^ˈtbróur] *m.* Fostbroder.

heitfeingin [hai^ˈtfáindʒin, -fa^ˈndʒin] *adj.* som kan spise meget varm Mad el. drikke meget varme Drikke.

heiti¹ [hai^ˈti] *n.* (s; pl. ds. el. r) Løfte, især Løfte om at ægte en Pige, Frieri; hagar streingi eg h. mitt, did lover jeg at drage hen at bejle. — pl. heiti(r) ogsaa: Trusler, hildarmaður av heitum skalv, Kæmpen skælvede ved Truslerne.

***heiti**² [hai^ˈti] *n.* Navn, eg spyrji teg h. títt. Jf. eiti².

heitin [hai^ˈtin] *adj.* væl (illa) h., i godt (daarligt) Humør, vel (ilde) tilpas.

***heitstreingi** [hai^ˈtstráandʒi, -stra^ˈndʒi] *n.* Løfteafleggelse, Løfte, eg havi lovað h.

heitur [hai^ˈtör] *adj.* hed, varm; ogsaa negl.: hidsig, lidenskabelig.

hekil [he^ˈtsil] *m.* (s; heklar) 1) h. á knívi, det nederste af Ægsiden af en Kniv (LF); h. á liggja, vinkelbøjet Spids paa Leen, hvorved denne fastholdes til Skaftet (orv). 2) Hanespore (LF).

hekk [hæ^ˈk] 1. el. 3. pers. sing. præt. af hanga.

hekk^a [hæ^ˈka] *f.* (u; ur) Hæk (paa Fartøj).

heksmaður [hæksmæavör] *m.* hvid Sommerfugl.

hel [he^ˈl] *f.* 1) (digt.) Død, Døden, tað siggi eg á sjálvum mær, at h. er komin í hendi (at Døden er kommet over mig); til heljar, til Døde, íhjel; í hel, íhjel. 2) de dødes Rige, den anden Verden. 3) Døds gudinden.

held [hæ^ˈld] *f.* (ar; ir) Bøjle i Reb.

heldi [hæ^ˈldi] *n.* (s; pl. ds. el. r) Fold (spec. af Naturen dannet Fold) til Indfangning af Faar.

heldur [hæ^ˈldör] *adv.* comp. hellere, snarere; temmelig.

heldur [hæ^ˈldör] 2. el. 3. pers. sing. præs. af halda.

helft [hæ^ˈlt] *f.* (ar; ir) Halvdel, Halvpart; leggja í h., lægge dobbelt.

helftarbýti [hæ^ˈltarboi^ˈti] *n.* Halvering, Deling i to lige store Dele.

helga [hæ^ˈga] *f.* = halga.

helgan [hæ^ˈgan] *acc.* m. af heil-agur.

helheimur [hæ^ˈlhaimör] *m.* Underverdenen, Dødsriget.

hella [hæ^ˈlja] *f.* (u; ur) Frille.

***heljarmaður** [hæ^ˈljarmæavör] *m.* Mand, som er bestemt til Døden.

***-matur** [-mæatör] *m.* Føde for Hel, Døden (Døds gudinden).

hella [hæ^ˈdl] *f.* (u; ur) 1) flad Sten, Helle. 2) flad Klippestrækning, Stenslette (tæt ved Søen).

hella [hæ^ˈdl] *v.* (lt) hælde, gyde, udgyde.

helli [hæ^ˈdl] *n.* (s; pl. ds. el. r) Klippehule, Fjeldgrotte.

hellisborg [hæ^ˈdlisbörg] *f.* Borg (Dværgeborg), som dannes af en Klippehule. **-dyr** [-dir] *f.* pl. Dør for en Klippehule (Dværgebolig). **-gólv** [-gölv] *n.* Gulv i en Klippehule (Dværgehule). **-munni** [-monni] *m.* Aabning til en Klippehule.

hellufluglur [hæ^ˈdlófoglör] *m.* Lomviej, der sidder ved Foden af Fuglebjerget. **-røð** [-røð] *f.* Kant paa en

flað Sten. -svað [-svæa] *n.* Klippeflade el. Bjergskraaning, hvor Jorden er flækket af el. nedstyrtet ved Skred.

helma [hælma] *v.* (að) standse, høre op, gøre Ophold (*f. Eks. om Uvejr el. Smerter*); tað helmar ekki í, der er ingen Standsning i Uvejret el. Regnen; tað helmar ekki á, der er ingen Standsning i Smerterne.

***helmarreip** [hælmaraip] *n.* Reb til at slaa el. vikle om Roret paa et Skib (?).

helming [hælmɪŋg] *f.* Ophold, Standsning (*f. Eks. i Uvejr, Smerter*).

helmingur [hælmɪŋgør] *m.* (s; ar) Halvpart, Halvdel.

helsareyði [hælsaræiji] *m.* = hálarsreyði.

helsi [hælsɪ] *n.* (s; pl. ds. el. r) Halsbaand.

helsigás [hælsigáas] *f.* = helsingagás.

helsingagás [hælsɪŋgagáas] *f.* Knortegaas (anser torquatus).

helsótt [hælsøt] *f.* Helsot, dødelig Sygdom.

helst [hælst] *adv. sup.* 1) helst, snarest. 2) mest, især. 3) jo — desto. 4) vistnok, sikkert.

***helsti** [hælstɪ] *adv. altfor, tilstrækkelig, h. var hann gamál.*

helt [hælt] 1. el. 3. pers. sing. præet. af halda.

helviti [hælviti] *n.* (s) Helvede.

helvt [hælt] *f.* = helft.

hemar [heamar] *m.* (s; hemrar) Sildehaj (lamna cornubica).

hemari [heamari] *m.* (a; ar)

hemar.

hemarsgeisli [heamarsgai'sh] *m.* Ryghvirvel af Sildehaj.

hemingur [heamɪŋgør] *m.* Sygdom og daarligt Udseende (af for megen Æden), eta heming á seg.

henda [hænda] *nom. f. el. acc. m.* af hesin.

henda [hænda] *v.* (nd) 1) tage med Haanden, gribe, faa fat i, so var svørð í slíðrum heitt, hann

kundi tað ekki h. 2) (*med acc. og dat.*) hænde, vederfares, ramme, slikt skal meg ekki h.; tað hendir ongum (*hænder ingen*) nú; (*uden Styrelse*) ske, indtræffe.

hendi [hændi] *n.* (*i Udtr.*) til hendis, ved Haanden, til Stede.

hendi [hændi] *dat. sing. af hond.*

hending [hændɪŋg] *f.* (ar; ar) Hændelse.

hendinga- [hændɪŋga-] *som første Led i Sms.: usædvanlig, sjælden.*

hendinga|góður [hændɪŋgagøur] *adj. sjælden god. -maður* [-mæavør] *m.* 1) ekki meira enn h. er sjálvbjargin, det er de allerfærreste, som kan klare sig selv. 2) usædvanlig dygtig (god) Mand.

hendingur [hændɪŋgør] *m.* (s; ar) 1) = hending. 2) usædvanligt Tilfælde, Sjældenhed.

hendur [hændør] *pl. af hond.*

henkur [hæpkør] *pl. af honk.*

hennara [hænnara] *gen. sing. af hon.*

henni [hænni] *dat. sing. af hon.*

henta [hænta] *v.* (að) samle, opsamle, plukke, h. ber.

hentur [hæntør] *adj. tjenlig, passende, bekvem, nyttig.*

heppin [hæpin] *adj.* 1) heldig. 2) rask og snar, behændig.

heppnast [hæpnast] *v.* (að) lykkes.

heppni [hæpni] *n.* Held, Lykke.

her [heær] *adv. her, paa dette Sted.*

heraldshorn [heæralshádn] *n.* Hjørne, Krog.

herbergi [hærbærdži] *n.* (s; pl. ds.) Herberg, Rum, Værelse.

her|boð [hærboø] *n. pl.* Hærbud, Krigsbud. **-búðir** [-búuɪr] *f. pl.* Krigslejr, Lejr.

herða [heæra] *f.* (u; ur) 1) Haardhed. 2) Forhøjning i Terrænet.

herða [heæra] *v.* (rd) hærdde, gøre haard. — h. uppá, (om Vejret) tiltage i Voldsomhed.

herða|blað [heærablæa] *n.* Skulder-

blad. **-breiður** [-braiðr] adj. bred-skuldret.

herðar [hærar] f. pl. Skuldre; breiður um herðarnar, bred over Skuldrene, over Ryggen; yvir háls og herðar, over Hals og Hoved, i største Hast.

herða|skeki [hæraʃeatsi] m. den Uld, der sidder tilbage tværs over Skuldrene paa et Faar, naar den øvrige Uld er afrykket. **-toppur** [-tá'pór] m. den bageste Mankelok ved Ryggen paa en Hest; (nu kun i Udtr.) taka i herðatoppin á e-m, tage en i Nakken.

herðillitur [hærih'tór] adj. (om Faar) med en afvigende Farve over Skuldrene.

herðindi [hærimdi] n. pl. stærkt Anfald af Sygdom (LF).

herðing [hæriŋg] f. (ar; ar) 1) Hærdning. 2) Betonning, Tryk (gramm.).

herðsla [hæ'rsla] f. (u; ur) Haardhed, spec. haardt frossen Sne.

hereftir [hæra'ʃtur] adv. herefter, efter denne Tid.

herfang [hæ'rfaŋg] n. Bytte, Krigsbytte. **-ferð** [-fear] f. Felttog. **-flokkur** [-flá'kór] m. Afdeling Soldater. **-fongur** [-fångór] m. Bytte, Krigsbytte.

herfyrir [hærfiri] adv. før denne Tid; nokur ár h., for nogle Aar siden.

herhövdingi [hærhövdindži] m. hershövdingi.

herja [hærja] v. (að) hærge, paaføre Krig; hærge, plyndre; h. á, anfalde, angribe.

herjan [hærjan] f. (ar; ir) Hærgen.

***herjanssonur** [hærjansónór] m. Kæltring, lav og nederdrægtig Person (egl. Søn af Herjan (et af Odins Navne) el. Fandens Søn, idet Odin efter Kristendommen's Indtrængen efterhaanden kom til at staa som Repræsentant for det onde).

herkempa [hæ'rtʃæ'mpa] f. Hærkæmpe, Stridsmand.

herkja [hæ'rtʃa] v. (kt) 1) h. í

seg, sluge, æde graudigt. 2) hænge fast (særlig om en Fiskeline, der kommer fast i Harbunden), h. við, línan herkti við.

herklæða [hæ'rklaða] v. bevæbne, ruste. **-klæði** [-klaði] n. pl. Rustning. ***-kona** [-koona] f. Skjoldmø. **-lið** [hærlí] n. Hær, Krigerskare.

herma [hærma] v. (md) 1) eftersige ordret. 2) h. eftir e-m, efterligne, efterabe ens Tale, Manerer el. Gebærder.

hermaður [hærmævór] m. Soldat, Kriger.

hermalín [hærmaloin] n. Hermelin.

hermanns|liga [hærmansliða] adv. paa en stolt Maade, knejsende. **-ligur** [-liór] adj. strunk, knejsende.

herming [hærmíŋg] f. (ar) Efterabelse, Karrikeren.

hernaður [hærnavór] m. (ar; ir) Krigstog, Plyndringstog.

herróp [hærrau'p] n. Krigsraab.

hershövdingi [hæ'rshövdindži] m. Hærfører, Feltherre.

herskari [hæ'rskaeri] m. Hærskare.

herskin [hæstʃin] adj. (om Mad el. Drikke) usmagelig, vanskelig at faa ned.

herskip [hæ'rʃíp] n. Krigsskib.

herslag [hæ'rslla] n. Følge, Sel-skab; Ledtog.

hersoga [hæ'rsøva] f. Historie med stærk spændende Handling, tað var ein sovorðin h., hann segði frá.

hertaka [hæ'rtæaka] v. tage til Fange, fængsle; erobre.

hertugi [hæ'rtul] m. (a; ar) Hertug.

hertug|liga [hæ'rtulíða] adv. boldt og djærvt. **-ligur** [-liór] adj. bold og djærv.

hertænasta [hæ'rtæanasta] f. Krigstjeneste.

herur [hæror] m. (s; ar) 1) stor Skare, stor Flok. 2) Hær, Krigshær.

her|vagnur [hærvagnór] m. Hærvogn, Stridsvogn. **-verk** [-væ'rk] n. Hærværk, Ødelæggelse.

herviliga [hærvilíða] adv. fælt, vold-

samt, i voldsom Grad. **-ligur** [-lör] adj. voldsom, gruelig, overordentlig; — hann er h., han er slem, forhærdet.

hesin [hæsin] pron. dem. (henda, hetta [hænda, hæ^{ta}]; acc. henda(n), hesa, hetta; dat. hesum, hes(ar)i, hesum; gen. mangler; pl. hesir, hesar, hesi; acc. hesar, hesar, hesi; dat. i alle Kasus hesum; gen. mangler) denne, denne her. — ein h., saadan en, ein henda feita livurin.

hespa [hæspa] f. (u; ur) Haspe, Garnhaspe.

hespa [hæspa] v. (að) haspe, opvinde Garn.

hesputræ [hæspotræa] n. Garnvinde, Vinde.

hestadund [hæstadond] f. = hestadundur. **-dundur** [-dondör] n. Drøn af Heste, Hestetrampen. **-faks** [-faks] n. Hestemanke, Haar af Hestemanke. **-hógvur** [-hægvör] m. Hestehov. **-hús** [-hūs] n. Hestehus, Hestestald. **-lið** [-li] n. ridende Skare, Ryttteri. **-skógvur** [-skægvör] m. Hestesko. **-sveinur** [-svainör] m. Rideknægt.

hest|bak [hæstbæk, hæ-] n. Hesterygg; sita á hestbaki, sidde til Hest, ride. **-fólk** [hæstfö^{lk}] n. Hestfolk, Ryttteri.

hestur [hæstör] m. (s; ar) 1) Hest. 2) Hingst, avledygtig Hingst (jf. graður h., modsat geldur h.). 3) Klump i Grød.

hesumegin [hæsumégin] 1) adv. paa denne Side. 2) præp. med acc. paa denne Side (af).

***hetja** [hætša] f. (u; ur) Helt.

hetlendskur [hæ^tlæ^{nsk}ör] adj. shetlandsk.

hetta [hæ^{ta}] nom. el. acc. n. af hesin.

hetta [hæ^{ta}] f. (u; ur) Hætte.

hevd [hævd] f. Hævd.

hevda [hævda] v. (að) hævde, erhverve ved Hævd.

hevði [hæji] præt. sing. af hava.

hevja [hævja] v. (að) hæve, løfte,

h. upp, h. seg upp (se under hava).

hevna [hævna] v. (nd) hævne (en. el. noget), líkari var tær faðir at h.; — ældre og digt. ogsaa med gen.: bið hann Høgna h. mín; hann er eingin, ið teirra torir h. — hevnast, hevna seg, hævne sig.

hevnari [hævnari] m. (a; ar) Hævner.

hevnd [hævnd] f. (ar; ir) Hævn, Gengældelse; gera hevndir eftir e-m, hævne en, tage Hævn for en.

hevni|samur [hævnisæamör] adj. hævngerrig. **-sött** [-söt] f. Hævn, Hævnanslag; i h., som Hævn (for at hævne sig). **-sök** [-søk] f. = hevni-sött; gera nakað i h. el. i hevnisöku (for at hævne sig).

hevur [hævör] 2. el. 3. pers. præs. sing. af hava.

heyga [hæija] v. (að) = heyggja.

heyggja [hæd^dža] f. (u; ur) stort, omfangsrigt Kvindfolk.

heyggja [hæd^dža] v. (að) rejse sig højt i Vejret, tað heyggjar á boðanum (LF).

heyggjur [hæd^džör] m. (gen. heygs; pl. heyggjar) Høj, Jordhøj, (digt.) Gravhøj. — so var øll ættin út í heyggj, saaledes var hele Slægten fra sin Begyndelse; hetta plaggið er longu so vánaligt, at tað heldur tær ikki út í heyggj (det varer ikke din Levetid ud).

heyggjutur [hæd^džötör] adj. bakket.

heygsdyr [hæksdír] f. pl. Dør, som fører ind i en Jord- el. Gravhøj.

heygur [hæijör] m. (s; ar) = heyggjur.

heyk [hæi^k] 1. el. 3. pers. sing. præt. af húka.

heykur [hæi^kör] m. (s; ar) Høg.

heyst [hæst] n. (s; pl. ds.) Høst, Efteraar; — en uregelmæssig Genitiv heystar forekommer i nogle Sms. og i Udtr.; til heystar, til Efteraaret.

heysta [hæsta] v. (að) 1) (upers.)

hinumegin [hĩnõmeəjin] 1) *adv.*
paa hin Side, paa den anden Side. 2)

þræp. med acc. paa den anden Side (af).

hiplingsblettur [hĩplĩgsblæʰtør] m. hvid Plet paa Laaret af en hiplingur.

hiplingur [hiplĩngør] m. (s; ar) Aalekrage (*phalacrocorax carbo*).

hirð [hĩr] f. (ar; ir) 1) Hird, Hof; tívin telur málm og ring við sínar hirðir allar, Fyrsten uddeler Malm og Ringe til alle sine Hof-folk. 2) (omgivende) Kreds.

hirða [hĩra] v. (rd) 1*) tage Vare paa, vogte, forvare. 2) (holde Ild vedlige ved at) stikke Tørv ind i Emmer til at ulme om Natten indtil den følgende Morgen, h. eld el. blot hirða; hirdur brandur, halvt udbændt Stykke Tørv, som har ligget i Emmer. 3) stikke noget ned i Emmer el. hed Aske og derved bage el. stege det, h. drýl, h. eplir (jørðeplir). 4) skjule, putte, stikke ned. 5) bryde sig om, skotte om (h. um), alm. med Nægtelse.

hirði [hĩri] m. (a; ar) Hyrde.

hirðil [hĩril] m. (s; hirðlar) = hirði.

hirðingartorva [hĩringatárva] f. Stykke Tørv, som lægges i Emmer el. hed Aske for at holde Ild.

hirðir [hĩrir] m. = hirði.

hirðkona [hĩrkoəna] f. Kvinde, som hører til en Fyrstes el. Fyrstindes Hird el. Omgivelse, Hofdame. **-maður** [hĩr-mæavør] m. Hirdmand, Hofmand.

hirs [hĩrs] n. (pl. hirs) pludselig Ryk, Ryk.

hirsá [hĩrsa] v. (að) 1) trække, hale med pludselige Ryk. 2) h. seg, trække Skuldrene og Overkroppen i Vejret (ved et pludselig Ryk).

hissini [hissini] adv. uden Hensigt, hen i Vejret, for Spøgs Skyld; tað er ikki h., det er noget, som kan forslaa, det er ikke Smaating.

hissinislág [hissinislæa] n. besynderlig Slags, et el. andet besynderligt (i et færsk Eventyr).

hista [hĩsta] v. (st) hikke.

histi [hĩsti] m. (a) Hikken.

hít [hoiʰt] f. (ar; ir) Skindpose.

hita [hĩta] v. (að) ophede, opvarme.

hita|sött [hĩtasøʰt] f. Feber, Febersygdom. **-stig** [-sti] n. Varmegrad.

hiti [hĩti] m. (a) Hede, (stærk) Varme.

hítlingur [hoiʰtlĩngør] m. (s; ar) lille hít.

hitna [hitna] v. (að) blive varm, blive varmere.

hitta [hiʰta] v. (tt) træffe, hitte, finde; fara at h., søge hen til en (noget), opsøge; h. nakað upp, finde paa noget.

hittinorðaður [hiʰtinoəravør] adj. slagfærdig; vittig.

hivna [hivna] v. (að) (upers.) blive klar Himmel, klar Luft, h. í; tað hivnar ikki í, det er saa tyk Luft, at man ikke kan se Himmelen.

hjá [tšåa] A) præp. med dat. 1) hos, i ens Hus el. Hjem. 2) hos, ved, i Nærheden el. ved Siden af, sita hjá e-m, sidde hos en, ved ens Side. 3) nu meget hyppigt brugt til at betegne et Ejerforhold og for en stor Del erstattende den gamle Genitivform: húsini hjá pápa, min Faders Hus. B) som adv.: hos, til Stede, i Nærheden, ved Siden af, sita, vera hjá; eingin var staddur hjá, ingen var til Stede.

hjaðin [tšəajĩ] adj. som syner mere, end det i Virkeligheden er, eitt hjaðið lamb.

hjadna [tšadna] v. (að) svinde, hensvinde.

hjá|herðing [tšåaheəring] f. Bitryk (gramm.). **-kona** [-koəna] f. Medhustru, Konkubine. **-land** [-land] n. Biland. **-ljóð** [-ljou] n. Medlyd, Konsonant.

hjálabrúgv [tšadlabrĩgv] f. Bryn, Kant af en Fjeldafsats.

hjálast [tšadlast] v. (að) (om Røg og Taage) adskille sig og lægge sig i Lag.

hjálli [tšadhĩ] m. (a; ar) Fjeldafsats.

hjálls|lykil [tšəʰlĩtšĩl] m. Nøgle til

en hjallur. **-tekja** [-teət̪sa] *f.* Tag paa en hjallur.

hjallur [t̪sɑdl̪r] *m.* (s; ar) 1) (sjæld.) Stillads, Række jævnsides liggende Stænger, som hviler paa Støtter, og hvorpaa *f.* Eks. Fisk el. Korn tørres. 2) (nu alm.) Tremmekus, Udhus, hvis Vægge bestaar af lodrette Tremmer med aabne Mellemrum, og hvori Kød og Fisk vindtørres ved Luftens Træk imellem Tremmerne.

hjálmaband [t̪sɑlmaband] *n.* Hjælmbaand.

hjálmí [t̪sɑlmí] *m.* (a; ar) 1) Snare, der sættes for Fugle. 2) Hinde, hvori Børn undertiden fødes (Sejerskjorte).

hjálmur [t̪sɑlm̪r] *m.* (s; ar) Hjælm.

hjálp [j̪ɑlp] *f.* (ar; ir) Hjælp, Bistand.

hjálpá [j̪ɑlpɑ] *v.* (hjálpir el. hjelpur; hjálpti el. *hjálp; hjálpit el. hjálpið [j̪ɑlpir, j̪ɑlp̪r; j̪ɑlti, j̪ɑlp; j̪ɑlt, j̪ɑlp̪]) (med dat.) hjælpe, staa bi; nytte, være til Nytte. — hjálpast, kunne klare sig.

hjálpardómari [j̪ɑlpard̪umari] *m.* Hjælpedommer.

hjálpari [j̪ɑlp̪ari] *m.* (a; ar) Hjælper.

hjálparloysi [j̪ɑlp̪al̪ai̪sɪ] *n.* Hjælpeløshed. **-maður** [j̪ɑlp̪arm̪æv̪r] *m.* Hjælper, Assistent. **-prestur** [j̪ɑlp̪arpr̪æst̪r] *m.* Hjælpepræst, Kapellan. **-sagnorð** [j̪ɑlp̪arsagn̪œr] *n.* Hjælpeudsagnsord, Hjælpeverbum.

hjálpirót [j̪ɑlp̪ir̪œut̪] *f.* Rosenrod (sedum rhodiola).

hjálp|samur [j̪ɑlp̪s̪æm̪r] *adj.* hjælpsom. **-semi** [-se̪mɪ] *f.* indecl. Hjælpsomhed.

***hjalt** [t̪sɑlt̪] *n.* (s; hjølt [t̪s̪œlt̪]) Hjalte, Parerplade paa Sværd; Hæfte, Haandgreb paa Sværd, hann vá mann at hjøltum upp, han gen-nemborede en Mand, saa at Sværdet stod i lige til Hjaltet.

hjaltilandskráka [t̪sɑlt̪lanskr̪aaka] *f.* Sortkrage, Raage (corvus monedula og c. frugilegus).

hjá|maður [t̪s̪aam̪æv̪r] *m.* Boler.

-orð [-œr] *n.* Biord, Adverbium. **-putur** [-put̪r] *n.* et el. andet ubetydeltigt, som man foretager sig for et Syns Skyld.

hjarta [ja̪rt̪a] *n.* (gen. hjarta; pl. hjörtu el. hjörtur, gen. hjartna [j̪œrt̪œ(r), ja̪rt̪(na)]) 1) Hjerte; ogsaa uegl. om a) (kærlig) Følelse, Medfølelse, b) Mod, Mandshjerte. 2) Nav (f. Eks. i et Rokkehjul). — gen. hjartans som adv., hjartans fegin, hjertensglad, sjæleglad.

hjarta|blóð [ja̪rt̪abl̪œu] *n.* Hjerteblod. **-góður** [-g̪œu̪r] *adj.* godhjertet. **-illska** [-il̪ska] *f.* Hjerteondt. **-klapp** [-kla̪p] *n.* Hjertebanken. **-lag** [-l̪æa] *n.* Hjertelag. **-liga** [-li̪a] *adv.* hjerteligt. **-ligur** [-li̪r] *adj.* hjertelig. **-loysi** [-l̪ai̪sɪ] *n.* Hjerteløshed. **-mörur** [-m̪œr̪œr̪] *m.* Fedt el. Fedthinde omkring Hjertet. **-reinur** [-rain̪r] *adj.* ren af Hjertet. **-rót** [-r̪œut̪] *f.* Hjertesod. **-slag** [-sl̪æa] *n.* Hjerteslag; Hjertelammelse. **-sláttur** [-sl̪æt̪r] *m.* Hjerteslag, Hjertets Pulsslag. **-strongur** [-str̪ang̪r̪] *m.* Hjertestreng. **-táttur** [-t̪æt̪r] *m.* Hjertestraad, den røde Traad. **-vinur** [-v̪in̪r] *m.* Hjertensven, oprigtig Ven.

hjar|kiptur [ja̪rt̪s̪ipt̪r] *adj.* beklemt om Hjertet.

hjá|seyður [t̪s̪aas̪ei̪j̪r̪] *m.* Faar, som Røgterne har Tilladelse til at lade græsse i Udmarken (LF). **-staddur** [-stadd̪r] *adj.* nærværende, til Stede. **-stöða** [-st̪œva] *f.* Nærværelse. **-vinnuvegur** [-v̪inn̪œv̪œr̪] *m.* Binæringsvej. **-ær** [-æar] *f.* = kenningarær. **hjelpur** [j̪ɑlp̪r̪] 2. el. 3. pers. sing. præes. af hjálpa.

hjó [t̪s̪œu] 1. el. 3. pers. sing. præet. af høgga.

hjól [t̪s̪œul] *n.* (s; pl. ds.) Hjul.

hjóla [t̪s̪œula] *v.* (að) hule rundagtigt, hjulbrunde (LF).

hjó|beintur [t̪s̪œlb̪ai̪nt̪r̪] *adj.* hjulbenet. **-rokkur** [-r̪æk̪r̪] *m.* Hjulrok, Skotrok.

hjóm [t̪s̪œum] *n.* 1) klare Skyer. 2) Skum.

hjúka [tʃúuˈka] *f.* (u; ur) *Putte-høne.*

hjúka [tʃúuˈka] *v.* (að) = **hjúkla**.

hjúkla [tʃúukla] *v.* (að) *kæle, udstøde kælné Lyd; h. eftir hønu, kalde kælent paa en Høne; h. uppi yvir lambi, kæle for et Lam.*

hjún [tʃúun] *n.* (s; pl. ds.) *den ene af to Ægtefolk; annað hjúnið, den ene af Ægtefolkene. — hyppigst i pl. hjún, Ægtepar, Ægtefolk, Mand og Kone.*

hjúnaband [tʃúunaband] *n.* *Ægte-skab. -lag* [-læa] *n.* = **hjúnaband**.

hjølmutur [tʃölmótór] *adj.* *hjælmet (om en Ko).*

***hjölt** [tʃöˈlt] *f.* (hjaltar; hjaltir [tʃaˈltir]) = **hjalt**.

hjölt [tʃöˈlt] *pl.* af **hjalt**.

hjörtu(r) [jörˈtó(r)] *pl.* af **hjarta**.

hjörtur [jörˈtórt] *m.* (s; ir) *Hjort.*

hóast [hóuast] *conj.* *skönt. Jf. tóat.*

hógv [hægv] *n.* *Maadehold, Maade; háva h., holde Maade; so fáum kann hann h., saa faa Ting kan han holde Maade med; hann hevur ei hondum h., han holder ikke Maade med Brugen af sine Arme o: han bruger sine Arme alt hvad han formaar.*

hógvur¹ [hægvór] *m.* (gen. hóvs el. hóvar [hóuˈs, hóuar]; *pl.* **hógvar**, *dat.* **hógvum** el. **hóvum**, *gen.* **hógva** el. **hóva**) *Hov (paa Hest).*

hógvur² [hægvór] *m.* *de tilbagestaaende Stubbe paa en afmejet Græsmark; Markbund, efter at Græsset er blevet afmejet.*

hokin [hoətʃin] *adj.* *krummet, bøjet; h. í herðunum, krumskuldret (LF); h. í knæsbotunum, bøjet i Hæserne (LF). Jf. húka.*

hokna [háka] *v.* (að) *segne, synke i Knæ, h. niður.*

***hókumtræ** [hóuˈkontræa] *n.* *Ma-hognitræ (?).*

***hól** [hól] *n.* *Smiger, Praleri, Overdrivelse; er mær ei á tí h., jeg farer ikke med Pral, overdriver ikke; á*

fáum kann hon h. el. fáum kann hon h., hun forstaar sig kun lidt paa Pral el. Brovten.

hol [hoəl] *n.* (s; pl. ds.) *Hul.*

hola [hoəla] *f.* (u; ur) *Fordybning, Hule.*

hola [hoəla] *v.* (að) *hule, udhule; h. øðu, udtage Mustingen af Skallen.*

hóla [həula] *v.* (að) *prale, brovte.*

hold [háld] *n.* (s; pl. ds.) 1) *Kød, især Huld, Kødighed, Fyldighed; væl í holdum, fed. 2) det yderste Parti af Legemet, den synlige Overflade af Legemet, Hud, illa hevur tú, Óluva, spilt títt ljósa h. (din hvide, rene Hud). — hatta fer millum skinns og holds, det der bliver spist med Ulyst.*

holdligur [hádljör] *adj.* *kødrig, fyldig.*

hólgasáta [hólgaśaata] *f.* *Halmstak, Stak, dannet af hólgar (se hólgi).*

hólgi [höldži] *m.* (a; ar) *Halm-bundt.*

holing [hoəling] *f.* *Hulning, Indhulning, især brugt om Hulningen paa Brændingsbølger.*

hólkur [höˈlkör] *m.* (s; ar) *Holk, Ring omkring den nederste Ende af et Skaft el. af en Stav.*

holligur [hádljör] *adj.* *rummelig (f. Eks om en Baad).*

hollur [hádlör] *adj.* *huld, tro, oprigtig hengiven; huld, gunstig. — sær er hond hollast (Ordspr.), ved egen Hjælp udretter man alting bedst, man skal altid stole mest paa sig selv.*

hólmgonga [hölmgånga] *f.* *Holmgang, spec. Tvekamp, Brydekamp til Afgørelse af Grænsestridigheder.*

hólmur [hölmör] *m.* (s; ar) 1) *Holm, lille Ø. 2*) Kampplads (til Tvekamp), Stedet for en Holmgang; stevna á hólm, udfordre til Tvekamp el. Dyst.*

holt [hált] *n.* (i *Udtr.*): *geva seg í h. við ein, koma í h. við ein, give sig i Kast med en, komme i Kast med en.*

holtur [háʔltör] *n.* — holt.

holukøka [hoəʎókøəka] *f.* Æbleskive.

hólur [həʊlör] *m.* (s; ar) Forhøjning, Høj (Jordhøj).

holutur [hoəʎötör] *adj.* kullet.

holva [háʎva] *v.* (vd) 1) vende noget om, saa Bunden kommer i Vejret (altid om noget tomt, i Modsætning til hvøʎva), lægge omvendt. 2) være i omvendt Stilling, ligge omvendt el. med Bunden op.

hóma [həʊma] *v.* (að) 1) skimte, se en Ting utydeligt. 2) mindes utydeligt.

hómi [həʊmi] *m.* (a) utydeligt Syn af el. uklar Forestilling om noget, hava hóma(n) av nøkrum.

homla [hámla] *f.* (u; ur) det Baand (alm. af Hvalhud), der tjener til at fæste Aaren til Aaretolden under Roningen.

homluband [hámlöband] *n.*
homla.

homrum [hámrön] *dat. pl. af* hamar.

hómvegur [hámvævör] *m.* 1) af-sides halvmørkt Sted (egl. Vej), seta seg í ein hómveg. 2) utydeligt Spor efter en; uklar Forestilling om noget; um tey vita sær nakran hómveg til Vetil kongason, om de kan give hende en Smule Oplysning om, hvor Vedel Kongesøn er at finde.

hon [hoən] *pron. pers. f. hun, se* hann.

hond [hánd] *f.* (dat. hond el. hendi, gen. handar; pl. hendur [hændi, handar, hændör]) 1) Armen tilligemed Haanden; bera, hava undir hondini, bære, have under Armen; undir hondini, = i Armhulen, *f. Eks.:* hann svøllur undir hondini. 2) Haand; Haandfuld; h. er, ið hefur, den, der har en Ting, behøver ikke at gøre sig Umage for at faa den; ein h. av ull, en Haandfuld Uld. 3) Side, Retning, Kant; hon vegur á báðar hendur,

hún hugger til begge Sider; til ymsa handa, snart til den ene, snart til den anden Side. 4) Haandskrift. 5) i Forb. med flere præp. til at danne forskellige Udtr.: á h., á hendur fæjes undertiden (digt.) til en Dativsform, udvidende og forstærkende, henni komst barn á h., (det hændte hende, at) hun nedkom med et Barn, honum er vandi á hendur, han er kommet i Vaande; á hondum: taka á hondum, tage med Magt, lægge Haand paa; tað gongur fram á hondina, det gaar fremad; tað gongur aftur á hondina, det gaar tilbage; lata av h., give Slip paa, bortgive; frá h., over en lav Sko; fáa frá h., faa fra Haanden; vera fyrri h., være for Haanden; e-m gongur væl (illa) í h., det gaar en heldigt (uheldigt); í hendi, i Hænde; nú er tap í hendi, nu er Slaget tabt; hava (jörð) í hondum, have en andens Jord i Forpagtning; til handar, til handa, til Haande, til, for en, ganga e-m til handar, gaa en til Haande, sá er staddur í vörildini, ið lukkan snýst til handa, den Mand findes i Verden, til hvem Lykken vender sig el. hvem Lykken begunstiger; fáa (e-m nakað) til handar, overlevere, overrække; hava undir hond (fáa undir hendur), have (faa) i sin Varetægt; fáa e-m nakað upp í hendur, give en noget at bestille, give en (foreløbigt) Arbejde; geva el. lita e-m nakað upp í hendur, betra en noget, betra en Ledelsen af noget; ganga úr hond, (upers.) mislykkes.

hongdi [háŋdi] *præt. sing. af* heingja.

hongsl [háŋsl] *n.* (s; pl. ds.) Hængsel.

hongur [háŋgør] 2. el. 3. pers. sing. præs. af hanga.

honk [háŋk] *f.* (hankar; henkur [háŋkar, hæŋkór]) Hank.

honslag [hoəns læ] *n.* *Hunkøn.*

honum [hoənón] *dat. sing. af hann.*

hop [hoep] *n.* (*s*; *pl. ds.*) *Haab.*
Jf. vón.

hopa¹ [hoəpa] *v.* (*að*) *vige tilbage, trække sig tilbage; nu mest i Udtr.: h. aftur á hæl, uvilkaarligt gøre et Skridt tilbage (af Forskrækkelse o. lign.), vige lidt tilbage; h. undan, vige tilbage.*

hopa² [hoəpa] *v.* (*að*) *haabe. Jf. vóna.*

hópast [hoʉpast] *v.* (*að*) *gaa imod hinanden for at slaas, gaa hinanden paa Livet.*

hopp [háʔp] *n.* (*s*; *pl. ds.*) *Hop, Spring.*

hoppa [háʔpa] *v.* (*að*) *hoppe.*

hopra [hoəpra] *v.* (*að*) = *hopa¹.*

hópur [hoʉpór] *m.* (*s*; *ar*) *Hob, Mængde, (stor) Flok; koma í hóp, faa Fiskesnørerne vikled ind i hinanden (i Søen), vit komu í hóp.*

hor [hoər] *n.* *Hor, Utugt; dríva h., bedrive Hor.*

hora [hoəra] *f.* (*u*; *ur*) *Hore, Skøge.*

hóra [hoʉra] *v.* (*að*) *h. undan, med Nød og næppe komme sig.*

horarak [hoəraræk] *n.* *overordentlig Magerhed, Skindmagerhed.*

horarak [hoəraræk] *adj.* *overordentlig mager, radmager.*

horast [hoərast] *v.* (*að*) *bedrive Hor.*

hor|dómur [hárdəumór] *m.* *Hor.*

-kallur [háʔrkadlór] *m.* *Horkarl.*

-konusonur [háʔrkonósoənór] *m.* *Horeunge.*

horn [hádn] *n.* (*s*; *pl. ds.*) 1) *Horn (paa Dyr); Hornstof.* 2) *Drikkehorn, Blæsehorn (Instrument).* 3) *Rygfinne paa Healer og visse Fiskearter.* 4) *om andet, som har Lighed med et Horn, f. Eks. som Navn paa et Fjeld med spids Top el. smalt foroven.* 5) *Hjørne, Krog.*

hornaklingra [hádnaklingra] *f.* *cirkelrund Sammenføjning af Lammehorn, der med Enderne er stukne ind i hverandre (Legetøj for Børn). — stikla hornaklingru, trille med*

h. (paa Marken). -seyður [-sæijör] m. Faar el. Lam, som bærer Horn. -steinur [-stainór] m. = hornsteinur. -stólpi [-stöʔlpi] m. Hjørnestolpe.

horn|stavur [háʔnstæavór] *m.* *Hjørnestolpe. -steinur [-stainór] m. Hjørnesten.*

hors [háʔrs] *n.* (*s*; *pl. ds.*) 1) *Hest, = ross.* 2) *Tosse, Klodrian.*

horva [háʔva] *v.* (*vd*) 1) *vende (være vendt) i en vis Retning; hælurinn horvir ímóti seingini, Hælen vender imod Sengen; rótinn horvir til himmalls upp, og skarðið horvir niður, Røden vender op imod Himlen, og Spidsen vender ned (Gaade: Istap).* 2) *h. undan, skraane nedad, ligge skraat nedad (om en Vej i den Retning, hvori man gaar); h. ímóti, skraane ned imod den gaaende (om en Vej).*

horvin [háʔvin] *part. præet. af hvørva.*

hosa [hoəsa] *f.* (*u*; *pl. hosur, gen. hosna [háсна]*) *Strømpe; Sok; einar hosur, et Par Strømper.*

hosa [hoəsa] *v.* (*að*) 1) *være løs og opsvulmet, svampet, jørðin hosar.* 2) *være altfor vid (om Klæder, som ikke passer).*

hósdagur [hösdæavór] *m.* *Torsdag. Jf. tórsdagur.*

hóska [höska] *v.* (*að*) *passe, falde rigtig ind, passe sammen, harmonere, h. saman; stórum skipum hóska lítið, det passer kun daarligt for store Skibe. — varmin hóskaði ekki í stovuni, Varmen kunde ikke holde sig i Stuen, gik ud af Stuen. — hóskastr, tey hóskaðust ekki inni, de gik straks igen.*

hosna|maður [háснаmæavór] *m.* *Hosetager (ved den kgl. Monopolhandel). -par [-pæar] n. Par Strømper, Strømpepar. -tógv [-tægʋ] n. Garn til at strikke Strømper af. -tráður [-træavór] m. Strømpegarn.*

hosta [hásta] *v.* (*að*) *hoste.*

hostagras [hástagræas] *n.* Ulvefod (*lycopodium selago*).

hosti [hásti] *m.* (a) *Hoste*.

hosu|band [hoəsóband] *n.* Strømpebaand. **-brot** [-broæt] *n.* det øverste af en Strømpe. **-leggald** [-læggald] *n.* Strømpeskæft. **-par** [-pær] *n.* = hosnapar.

***hót** [həuˈt] *n.* (s; pl. ds.) Trusel, Gestur sat í sessi kvirrur, tí hann var sterkur í hóti.

hótta [høˈta] *v.* (að el. tt) true, især gøre truende Haandbevægelse som til Slag; h. e-m slag, truende løfte Haanden imod en (for at slaa); ogsaa: h. e-m, h. at el. ímóti e-m; h. við knívi.

hóttafall [høˈtafadl] *n.* Uheld (som træffer en el. noget, som har haft Lykken med sig), tá kom h. á hann.

hóttan [høˈtan] *f.* (ar; ir) Trusel, truende Bevægelse.

hóttur [høˈtór] *f.* pl. Trusler; ekki óttist eg hóttur tinar, ikke frygter jeg dine Trusler.

hóv [həu] *n.* (digt.) = hógv.

***hóv** [həu] *i* Forb.: til hóva(r), til Hove, væl má mín gangari sín saðil bera og sjálvan meg til hóvar (Omkvæð); til hóva lati eg riða (Omkvæð).

hóva [həua] *v.* (að) synes om, mær hóvar. — h. sær, te sig, opføre sig.

hóvarskegg [həuarʃægg] *n.* Hovskeg (paa Hestehov).

hóvaskegg [həuaʃægg] *n.* = hóvarskegg.

hóvasták [həuastáak] *n.* = hávasták.

hóvförur [həuˈfəorör] *adj.* jævn, maadelig, lempelig (især om Vind) (LF).

hóvgras [həugræas] *n.* Falfod (*tussilago farfarus*).

hovin [hoəvin] *adj.* 1) hoven, op-hovnet. 2) vigtig, hoven.

hóvliga [həulia] *adv.* med Maade, lempelig. **-ligur** [-lijör] *adj.* som farer

frem med Maadehold el. Lempe, lempelig, varsom.

***hóvmaður** [həumæavör] *m.* højtstaaende Mand, Riddersmand.

hovna [hávna] *v.* (að) hovne, blive hoven.

hóvsamur [həuˈsæamör] *adj.* maadeholden, stilfærdig.

hóvskegg [həuˈʃægg] *n.* = hóvarskegg.

hóvslag [həuˈslæa] *n.* = høslog.

hóvspor [həuˈspoər] *n.* Hovspor, Spor efter Hestehov; Hovslag.

hóvur [həuör] *m.* (digt.) = hógvur¹.

hóvverk [həuværk] *n.* ridderlig Bedrift, Stovværk.

hoy [håi] *n.* = hoyggj.

hoy|angi [háieéndzi] *m.* Høduft.

-bendil [-bændil] *m.* Baand af Hø, som lægges tværs over en Høstak for at beskytte den imod Fald el. Vind.

-beramaður [-beramæavör] *m.* Mand, der hjælper til ved Højbjergning.

-berareip [-beraraiˈp] *n.* Reb til Højbjergning.

-beratog [-beratoə] *n.* = hoyberareip.

-bering [-bearing] *f.* (ar; ar) det at bære Hø, Bæren (af) Hø.

-bos [-boəs] *n.* Støv af Hø.

-fólk [-föˈlk] *n.* de med Høsten sysselsatte Personer.

-gardur [hággæarör] *m.* indhegnet Plads til Opbevaring af Hø, Indhegning til Høhæs.

hoygging [háðˈdʒʏŋg] *f.* Høhøst, Højbjergning.

hoyggj [háðˈdʒ] *n.* Hø, afmejet Græs; ogsaa: Afdeling Hø, Høstak. — tað verður eitt hart h. at draga, det bliver ikke let at gennemføre.

hoyggja [háðˈdʒa] *v.* (að) arbejde med Høet i Højbjergningstiden, være sysselsat med Høsten.

hoyggj|angi [háðˈdʒæéndzi] *m.* = hoyangi.

-hús [-húus] *n.* Hølade.

hoykja [háitʃa] *v.* (kt) baje i Knæerne og Hofterne; h. seg, egl. sætte sig paa Hug, (nu alm.) lade sig ned (at sidde), sætte sig ned, h. seg niður.

hoy|kona [háikoəna] *f.* Kvinde, der er beskæftiget med Høsten. **-laða** [-læa, -læava] *f.* = hoyløða. **-loppa** [-láp] *f.* Gulaks (*anthoxanthum odoratum*). **-lús** [-lúus] *f.* Forglemmigej (*myosotis arvensis*). **-løða** [-læa, -læava] *f.* Hølade. **-lögur** [-lævör] *m.* Drikkevand til Køer, kogt paa Hø. **-moð** [-moə] *n.* Høfnug, Høstøv, Høfrø. **-neyð** [-næi] *f.* Hømangel.

hoyni [háini] *m.* (a) Højærgningstid, den Tid, da Høet indhøstes.

hoyra [háira] *v.* (rd) 1) høre, opfatte med Hørelsen. 2) høre, høre fortalt, erfare. 3) høre, bønheøre. 4) høre, lyde, adlyde; h. til, høre til *el.* under; vedrøre. — hoyrast, høres, lade sig høre; blive fortalt, rygtes.

hoyriligur [háirilíor] *adj.* hørig, lydig.

hoyrúgva [háirigva] *f.* Hømasse, Høbunke. **-sløð** [-sløə] *n.* Hø, som ligger henstrøet efter en, som bærer Hølæs. **-soppur** [-sápör] *m.* Høvisk. **-stöði** [-støəji] *n.* Stedet, hvor et Høhæs skal sættes, den til et Hæs (des) afmaalte Plads. **-tari** [-tæari] *m.* = hártari. **-terri** [-tæri] *m.* Vejr, som er gunstigt *m.* H. t. Tørring af Hø.

húd [húu] *f.* (ar; ir) 1) Hud paa Legemet. 2) Hud (større Skind).

húða|klássa [húuakláss] *f.* = klássa. **-lepi** [-leəpi] *m.* Hudlap. **-skógvur** [-skægvör] *m.* Hudesko, Sko af (Okse-) Hud. **-skøði** [-skøəji] *n.* Stykke Hud (især af Okse) til at sy et Par Hudesko af.

húð|fleingja [húuflándža, -flándža] *v.* hudstryge. **-fletta** [-flæt] *v.* hudflette.

huga [hūa] *v.* (að) ihukomme, erindre, eg kann hvørki h. ella minnast.

hugaður [hūavör] *adj.* frimodig i Sind, som har Lyst og Iver.

huga|góður [hūagöur] *adj.* som har Lyst til sit Arbejde, ihærdig, flittig. **-liga** [-lí] *adv.* med Lyst og Iver, ihærdigt. **-ligur** [-líor] *adj.* 1) =

hugagóður. 2) som giver Lyst, behagelig, fornøjelig, hugaligt arbeidi. **-rensl** [-ræns] *n.* Indfald.

hug|bit [hogbít] *n.* stærk Lyst, Stunden efter noget (LF). **-bíta** [-boíta] *v.* mær hugbitur (nakað), jeg føler stærk Lyst (til noget), jeg spidser Mund (efter noget). **-brotin** [-broətin] *adj.* modfalden.

hugdi [hogdi] *præt. sing. af* hyggja.

hug|dirvi [hūdirvi] *f. el. n.* Mod. **-djarvur** [-džarvör] *adj.* modig, dristig. **-fanga** [-fænga] *v.* fængsle, henrykke. **-farsligur** [hoffarslíor] *adj.* hyggelig.

hugi [hū] *m.* (a) = hugur.

hugla [hogla] *v.* (að) passe, pleje, drage Omsorg for, h. um ein.

hug|leiða [hūlaia] *v.* overveje, betragte. **-leiðing** [-laijng] *f.* Overvejelse, Betragtning. **-lyndi** [-lundi, hog-] *n.* Sind, Sindelag. **-mál** [-mål] *n.* Ideal. **-móð** [hogmou, hū] *f. el. n.* Hovmod, Overmod. **-móðigur** [-mouijör, hog-] *adj.* hovmodig. **-móðsandi** [-mou'sandi, hog-] *m.* Hovmodsaand.

hugna [hūna] *v.* (að) hue, behage, falde i ens Smag; ogsaa: hugnast, e-m hugnar *el.* hugnast nakað.

hugnaður [hūnavör] *m.* Behag, Glæde.

hugna|liga [hūnalía] *adv.* behageligt, fornøjeligt; hyggeligt. **-ligur** [-líor] *adj.* behagelig, fornøjelig; hyggelig.

hugprúður [hūprúuör] *adj.* stor-sindet.

hugsa [hoksa] *v.* (að) 1) tænke, overveje, h. um; h. um nakað, tænke paa *el.* over noget, overveje noget. 2) mene, tro.

hugsan [hoksan] *f.* (ar; ir) Tanke, Forestilling, Tænkning.

hugsingur [hoksingör] *m.* Tanke; tað var ikki h. um, at, der kunde ikke være Tale (egl. Tanke) om, at.

hug|sjón [hūšoun] *f.* Idé, Ideal. **-sjónarmaður** [-šounarmæavör] *m.* Idealist. **-sjúkur** [-šuu'kór] *adj.* tungsindig, melankolsk. **-skot** [-skoət] *n.*

Tanke, Indskydelse, Indfald. -stóru [hokstóru] *adj. n. hugstórt, = hugstoytt. -stoyttur* [hokstáitór] *adj. 1) bestyrtet. 2) forarsagende stærk Sindsrørelse; tað var mær so hugstoytt, det greb mig meget stærkt.*

hugsun [hoksón] *f. = hugsan.*

hugsunar|háttur [hoksna rhá tór] *m. Tænkemaade. -samur* [-sæamór] *adj. tankefuld; betænkksom.*

hug|tak [hütæk] *n. Begreb. -taka* [hütæaka] *v. betage, henrive; hug-tikin adj. betaget.*

hugur [hüör] *m. (s el. ar; ir) 1) Hu, Sind, Tanke (Mening, Forestilling, Erindring); hava í hugi (huga), have i Sinde; detta el. renna e-m í hug (huga), falde en ind; tað datt (rann) mær í hug, det faldt mig ind. 2) Stemning, især Lyst, Attraa; leggja hug á, fatte Kærlighed til; fáa hug at e-m, fatte Kærlighed til en. — av heilum hugi (huga), af oprigtig Hu, af ganske Hjerte; av litlum hugi (huga), med liden Lyst. 3) Mod; bilar tær ei hugur og hjarta, hvis ikke Mod og Hjerte svigter dig.*

húgva [higva] *f. (u; ur) Hue.*

hug|veking [hüveætšing] *f. Vækelse i Stemning. -vekjandi* [-veætšandi] *adj. interessant.*

húka [húu'ka] *v. (hýkur; heyk, huku; hokin [hoi'kór; hæi'k, huko; hoætšm]) sidde paa Hug; sidde, sidde ned en kort Stund.*

húkur [húu'kór] *m. (s; ar) Medekrog, Fiskekrog (uden Øje, i Modsætning til ongul).*

hulda [holda] *f. (u; ur) Huldre, Ellekone; h. hefur drigið yvir tað el. h. hefur tikið tað el. h. hefur fjalt, (om en Ting, Genstand) det er skjult og kan ikke findes (skönt man ved Stedet, hvor det skulde ligge) (LF).*

**huldanhattur* [holdan h á tór] *m. usynliggende Hat, sandsynligvis for: huldarhattur.*

**huldarheygur* [holdarhæijör] *m. Høj, hvor Huldrefolk bor, Huldrehøj.*

huldi [holdi] *præt. sing. af hylja.*

huldu|bátur [holdóbáatör] *m. Huldrebaad, Baad, bemandet med Huldrefolk. -fólk* [-fö'lk] *n. Huldrefolk, Ellefolk. -genta* [-džæ'nta] *f. Huldrepige, Ellepige. -kona* [-koəna] *f. Huldrekone. -kúgv* [-kigv] *f. Ko, som ejes af Huldrefolk. -maður* [-mæavör] *m. Huldremand. -neyt* [-næi't] *n. pl. Huldrekvæg. -søga* [-søəva] *f. Fortælling, Historie, om Huldrefolk.*

hulin [hüln] *adj. hemmelighedsfuld; indesluttet.*

hulinskapur [hühnskæapör] *m. Hemmelighedsfuldhed.*

hulis|liga [hühslia] *adv. hemmelighedsfuldt. -ligur* [-liör] *adj. hemmelighedsfuld.*

humhari [hommari] *m. (a; ar) Hummer.*

hummarklógv [hommarklægv] *f. Hummerklo, kinnin var reyð sum h.*

**hún* [hüun] *f. (ar; ar) det øverste af Masten, Mastetop; teir vinda segl í húnar hátt, de hejser Sejl højt op i Top.*

hunangur [hünangör] *m. (s) Honning.*

**húnbor(a)* [hünboər(a)] *f. (ar, u; ar, ur) Hul, højt oppe i Masten, hvor igennem Faldet gaar; vundu segl í húnborar hátt (= vundu segl í húnar hátt, se hún).*

hunda|dagar [hondadæar] *m. pl. Hundedage. -gras* [-græas] *n. Hundegræs (dactylis glomerata). -hvølpur* [-kvö'lpör] *m. Hundehvalp. -kuldi* [-koldi] *m. Hundekulde. -land* [-land] *n. Paddehat (agaricacæ). -lív* [-loiv] *n. Hundeliv. -veður* [-veävör] *n. Hundevær.*

hund|bitin [honbītn] *adj. bidt af en Hund. -føri* [ho'nfœri] *n. den Vej el. Længde, hvorpaa en Hund kan tage et Faar (LF).*

**hundinssonur* [hondinsoənör] *m. Hundsvot (Skældsord).*

hundrað [hondra] 1) *n.* (s; *pl. ds.*) *Hundred(e)*; stórt *h.*, = (*Antal af*) 120. 2) *num. card.* *hundrede*, *Hundredede*.

hundraðfaldur [hondrafaldór] *adj.* *hundredfoldig*. -**tal** [-tæal] *n.* *Hundredtal*; í *hundraðtali*, í *Hundredredvis*.

hundskur [ho^onskór] *adj.* *hundsk*; *karrig*.

hundsmoli [ho^onsmoeli] *m.* (*i Udtr.*) *taka upp í hundsmola*, *tage noget op med Spidserne af de fire forreste Fingre*. -**trýni** [-troim] *n.* *Hundesnude*.

hundtaka [ho^ontæaka] *v.* *fange et Faar ved Hjælp af en Hund*.

hundur [hondór] *m.* (s; ar) *Hund*; ogsaa anvendt som Skældsord om Personer, heiðin *h.* — *ganga sum h. í sama skinni*, *have det samme Tøj paa baade Hellig og Søg*; ekki biðja *hund standa frá sær*, *være god imod alle (LF)*; mala *sum h. um heitan greyt*, *have Lyst til noget, men ikke turde være det bekendt (LF)*.

hungra [hongra] *v.* (að) *hungre*, *sulte*.

hungur [hongör] *m. el. n.* *Hunger*, *Sult*, *h. er beiskt svörð (Ordspr.)*.

hungursband [hongörsband] *n.* *Sulterem* (*hvormed man snører Livet for at gøre Sulten mindre følelig*). -**brúðleyp** [-bríðlæi^op] *n.* *Bryllup*, *hvor der er for lidt Mad til Gæsterne*. -**neyð** [-næi] *f.* *Hungersnød*.

hungursvöltur [hongörsvöltór] *adj.* *hungerlidende*.

húni [húum] *m.* (a; ar) 1) *Trækrampe*, *Haandfang* (*f. Eks. om Haandfang paa Skrinlaag og Böttelaag*). 2) *Øre paa (Midten af) biði*, *hvorigennem Bærebåndet (fertil) gaar*.

hunskur [ho^onskór] *adj.* *hunnisk*, *som er fra Hunnernes Land*.

huppahvítur [ho^opakvoi^otór] *adj.* *hvid paa Lænderne*.

huppur [ho^opór] *m.* (s; ar) *Slag-*

side paa Kreatur; *Tyndside* (*mellem Ribbenene og Hoftene*). — *standa hendur í hupp*, *staa med Hænderne i Siden*.

hurð [hūr] *f.* (ar; ar) *Dør* (*ikke om Døraabningen*), *Dørflage*, *Dørføj*.

***hurðarásur** [hūraráasór] *m.* *Dørbjælke*, *Tværbjælke oven over en Dør*. -**bak** [hūrabæk] *n.* *Bagside paa en Dør*, *den indvendige Side af en Dør*; *aftur um h.*, *bag om Døren*; *aftan fyri h.*, *bagved Døren*. -**klovi** [-kloevi] *m.* *Fure i Dørkarmen*, *hvori Kanten af Døren gaar ind*; ogsaa (*sjæld.*): *Dørspærke*, *standa í hurðarklov-anum*, *staa og kige i Dørspærken*.

hurl [horl] *n.* *Faren frem og tilbage i stor Forvirring*; *hurl um burl*, *hulter til bulter*.

hurla [horla] *v.* (að) *buldre*, *larme*, *rulle*, *suse stærkt* (*om rullende Larm*, *Lyd af Hvirvelvind o. lign.*).

hurlivasi [horhivæasi] *m.* *stor Uorden*, *Forvirring*, *Hurlumhej*.

hurr [horr] *n.* (s; *pl. ds.*) *dump*, *susende Lyd*; *Faren af Sted*.

hurra [horra] *v.* (að) 1) *give en dump*, *rullende el. hvirvlende Lyd*, *summe*. 2) *fare hurtigt af Sted*, *hurte*.

hurta [ho^orta] *v.* (að) *skynde paa*, *sætte Fart i*, *h undir ein*.

hús [húus] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) *Hus*, *Bygning*. 2) *Hus*, *Husholdning*, *halda h.* 3) *Hus*, *Familie*. 4) *pl. eini hús*, *Beboelseshus*, *Bolig* (*jf. sethús*). — *húsa el. húsanna millum*, *fra et Hus til et andet*; *hús úr húsi*, *fra Hus til Hus*, *fra Dør til Dør*; *biðja um hús*, *bede om Natte*, *Herberge*; *vera til hús hjá e-m*, *logere hos en*; *fara til hús el. fara til húsa heim*, *gaa hjem*; *við hús*, *hjemme*.

húsa|gangur [húusagængör] *m.* *Armod*, *egl. Tiggeri*. — *fara el. koma á húsa|gang*, *blive ruineret*. -**gras** [-græas] *n.* *Rapgræs* (*poa trivialis og p. pratensis*). -**leiga** [-laia] *f.* *Husleje*. -**rúmd** [-rømd] *f.* *Husrum*,

Plads. -skýggj [-skod'dž] *n.* Omskrivning for roykur (Røg), egl. Husksky. -smíð [-smoi] *n.* Husbygning. -smíður [-smíjör] *m.* Hustømrer, Tømrer. -sýn [-soin] *f.* en af Fogden foretaget Synsforretning paa en Gaard. -toftir [-tåftir] *f. pl.* Ruiner af et Hus. -viður [-viör] *m.* Bygningstømmer.

hús|bóndafólk [høsböndafö'lk] *n. pl.* Husbonde og Madmoder. -bóndi [-böndi] *m.* Husbonde, Husfader. -brot [-broet] *n.* Odelæggelse, som anrettes paa Husene ved Storm; tað stendur við h., Stormen er saa stærk, at den truer med at anrette Skade paa Husene. -fólk [-fö'lk] *n.* Husfolk. -frú [-frúu] *f.* = húsfrúgv. -frúgv [-frígv] *f.* Husfrue, Husmoder. -hagi [húushæaj] *m.* den Del af Udmarken, som ligger nærmest ved Husene. -hald [húushald] *n.* Husholdning, det at holde Hus. -haldari [húushaldari] *m.* Husholder. -haldsskúli [húushalsküuh] *m.* Husholdningsskole.

húsi [húusi] *m.* (a; ar) Gemme, Hylster, Foderal.

húskallur [høskadlör] *m.* Tjenestekarl, Tjener.

húski [høstši] *n.* Husfolk, Familie. húsligur [høslíjör] *adj.* huslig. -lon [-loen] *f.* sammenhængende Række Huse, Husrække under eet Tag; dernæst: Tag over en saadan Husrække, ogsaa mere alm.: Hustag. -setur [-seötör] *n.* Forholdene el. Tilstanden i et Hus. har er ringt h. -trú [-trúu] *f.* Hustru. -virki [-vír'tši] *n.* Hjemmevirke. -vætti [-va'tti] *n.* Møl, Natsommerfugl (tinea). Jf. mølur.

huts [hots] *interj.* puds! (Udraab, hvormed man pudser en Hund paa Faar).

hutsa [hotsa] *v.* (að) pudse en Hund paa Faar ved Tilraabet: huts.

hvaðan [kvæan] *adv.* hvorfra, hvoraf (fra hvilket Sted, af hvilken Aarsag); h. av landi, fra hvilket Land, fra hvilken Ø.

hvaðani [kvæani] *adv.* = hvaðan.

hvaðna [kvæana] *adv.* forstærkende

foran *adj.* og *adv.* i comp.: endnu, h. verri, h. meira.

hvakk [kva'k] *1. el. 3. pers. sing. præet.* af hvækka.

hvala|flokkur [kvæalaflá'kór] *m.* Hvalflokk, Flokk Grindehvaler. -lýsi [-loi'si] *n.* Hvaltran. -stingari [-stingari] *m.* Hvalfangerskib. -stöð [-støe] *f.* Hvalstation. -töð [-tøe] *n. pl.* Hvalguano.

hval|rakstur [kvalrakstör] *m.* Bugt, hvori Grindehvaler inddrives (LF). -spýggj(a) [kva'lspod'dž(a)] *n. el. f.* Meduse, Gople.

hvalur [kvæalör] *m.* (s; ir) Hval. hválv [kválv] *n.* (s; pl. ds.) Hvelving; spec. hvelvet Hule i en Bjergvæg.

hval|vág [kvalvää] *f.* 1) Bugt el. Vig, hvor en Flok Grindehvaler inddrives og dræbes. 2) Bugt el. Vig, egnet til Dræbning af Grindehvaler. -vágur [-väävör] *m.* = hvalvág. -vákni [-våkn] *n.* spydlignende Vaaben, hvormed man stikker Grindehvaler, Hvalspyd. -våknastaki [-våknastætsi] *m.* Skaftet paa et Hvalspyd. -våknsskeiðir [-våknskair] *f. pl.* Skede til Hvalvaaben (Hvalspyd). -vápn [-våkn] *n.* = hvalvåkn.

hvann|garður [kvaŋgæarör] *m.* indhegnet lille Have, hvor Angelika dyrkes.

hvan|nir [kvannir] *pl.* af hvonn.

hvann|jóli [kvanjoul] *m.* = hvannjóllur. -jóllur [-joulör] *m.* Stilken af blomstrende Angelika. -rók [-rou'k] *f.* angelikabevokset Klippeafsats.

hvapp [kva'p] *1. el. 3. pers. sing. præet.* af hveppa.

hvar [kvæar] *adv.* 1) (spørgende) hvor, paa hvilket Sted. 2) (henvisende) som oftest i Forb. med ið: hvar ið. 3) (ubest.) víða hvar, vide omkring, paa mangfoldige Steder.

hvarmur [kvarmör] *m.* (s; ar) Øjenlaagenes Rand.

hvarv [kvarv] *1. el. 3. pers. sing. præet.* af hvørva.

hvass|liga [kvaslia] *adv.* hvast, skarpt. -orðaður [-oeravör] *adj.* som bruger skarpe Udtryk. -oygdur [-ægdör] *adj.* med hvast Blik.

hvassur [kvassør] adj. (hvæss, hvast) *hvas, skarp.*

hvast [kvast] n. (af hvassur, brugt som subst.) *hvast, skærende Redskab, især Kniv; h. við lær stendur eftir, min Kniv er glemt.*

hvat [kvæt] pron. n. 1) (spørgende) a) (som subst.) *hvad, hvilket,* b) (som adj. indecl.) *hvad for en, hvordan, hvilken; h. fólk, dagur, maður, hvad for Folk, hvad Dag, hvad for en Slags Mand.* 2) (henvisende) *oftest i Forb. med ið: hvad (det, som).* — *hvat illur hann er, hvor slem han end er; eg veit ekki hva!* *det er et stift Stykke!*

hvatligur [kvatlijör] adj. *rap, snar, hurtig.*

hvein [kvain] 1. el. 3. pers. sing. præter. af *hvína.*

hveiti [kvai'ti] f. el. n. *Hvede (triticum sp.).*

hveiti *breyð* [kvai'tbræi] n. *Hvedebrød.* -mjöl [-mjøl] n. *Hvedemel.*

hveppa¹ [kvæ'pa] v. intr. (hveppur; hvapp, hvuppu; hvoppin [kvæ'p-ör; kvæ'p, kvo'pó; kvå'pin] fare sammen.

hveppa² [kvæ'pa] v. (pt) h. seg, = hveppa¹.

hveppin [kvæ'pin] adj. *som let farer sammen; som gør pludselige Bevægelser, som let rokkes (f. Eks. om en Baad).*

hvessa [kvæssa] v. (st) 1) *hvæsse, skærpe, slibe.* 2) h. í ein, *tiltale en barsk, heftigt.*

hvæssingur [kvæssingör] m. (s; ar) *Springer (en Delfinart).*

hví [kvoi] adv. *hvorfor.*

hvíla [kvoila] f. (u; ur) *Hvile. Jf. hvíld.*

hvíla [kvoila] v. (ld) 1) *hvile, lade faa Hvile.* 2) *hvile, hvile sig.* 3) *hvíla av (med dat.), komme af, hidrøre fra, navnið hvílir av ti.* — *hvílast, hvíla seg = hvíla 2).* — *hon er búgvín at hvíla, hun skal snart føde, nedkomme.*

hvíld [kvoild] f. (ar; ir) *Hvile, Ro efter Arbejde el. Anstrengelse; ogsaa: Standsning, Ophold (for en Stund).*

hvíldagur [kvoilódæavör] m. *Hviledag.* -stóllur [-stóllör] m. *Lænestol.*

hvimis [kvímis] *Tabuord for Fejeredskab, Fejekost (Vinge).*

hvin [kvín] n. (s; pl. ds.) 1) *Hvin; Hvinen, Klynken.* 2) *Person, som altid klynker.*

hvína [kvoina] v. (hvínur; hvein, hvínu; hvinið [kvoinör; kvain, kvinö; kvínl]) *hvine; klynke.*

hvinus [kvínös] m. = *hvimis.*

hviril [kvírl] m. (s; hvirlar) *Isse.*

hvirla [kvírla] f. (u; ur) *Hvirvelvind, Kastevind.*

hvíta [kvoi'ta] v. (tt) *gøre hvid; tað hvítir ekki upp á land, Søen er saa rolig, at den ingen Steder brydes (egl. bliver hvid) imod Land.*

hvítabjörn [kvoi'tabjörn] f. *Hvidbjörn, Isbjörn.*

hvítæmdur [hvoi'tdamdör] adj. *hvidladen i Ansigtet (LF).*

hvíti [kvoi'ti] m. (a; ar) *Hvide, Æggehvide.*

hvítill [kvoi'til] m. (s; hvítlar) *Sengetæppe.*

hvítungur [kvoi'tungör] m. (s; ar) *Hvilling (gadus merlangus).*

hvítkjógvi [kvoi'tsægvi] m. *Hvidkjo. -klæddur* [-klæddör] adj. i *Skjorteærmer.*

hvítna [kvoi'tna] v. (að) *blive hvid, hvidne.*

hvíttravnur [kvoi'travnnör] m. *hvidbroget Ravn (corvus corax).* -rygna [-rygna] f. (u; ur) *en Art øda (mytilus barbatus).*

hvítur [kvoi'tör] adj. *hvid.*

hvítusunna [kvoi'tösonna] f. (u; ur) *Pinse, Pinsefest.* -sunnuaftan [-sonn(ö)aftan] m. *Pinseften, Dagen før Pinsedag.* -sunnudagur [-sonnódæavör] m. *Pinsedag.* -sunnukvöld [-sonnókvöld] n. *Pinsedagsaften.*

hvokkin [kvá'tšin] part. præter. af *hvökka.*

hvolv [kválv] *n.* (s; *pl. ds.*) = hválv.

hvonn [kván(n)] *f.* (hvannar [kvannar]; hvannir) *Angelika (archangelica officinalis).*

hvoппin [kváˈpin] *part. præt. af hveppa.*

hvorvin [kvárvín] *part. præt. af hvørva.*

hvukku [kvøˈko] *præt. pl. af hvökka.*

hvuppu [kvøˈpó] *præt. pl. af hveppa.*

hvorvu [kvorvø] *præt. pl. af hvørva.*

hvussu [kvossó] *adv. hvor, hvorledes (paa hvilken Maade, i hvilken Grad); i (el. ið) h. er, under alle Omstændigheder.*

hvussuleiðis [kvossólaijis] *adv. hvorledes.*

hvæs [kvæas] *n. hæs Lyd.*

hvæsa [kvæasa] *v. (st) hvæse, udstøde en hæs Lyd.*

hvæsing [kvæasing] *f. Hvæsen.*

hvökka [kvøˈka] *v. (hvökkur; hvakk el. hvökk, hvukku; hvokkin [kvøˈkór; kvaˈk, kvøˈk, kvøˈko; kváˈtšín]) 1) opskræmmes, fare sammen (af Skræk, Overraskelse). 2) formindskes hastigt, svinde i en Fart.*

hvökkur [kvøˈkór] *m. Opskræmmelse.*

hvolja [kvølja] *f. (u; ur) Hvalhud, Hvalskind.*

hvoljulopin [kvöljólopin] *adj. hvis Skind, Hud, har løsnet sig (om en Hval).*

hvøllur [kvödlór] *adj. klingende, skingrende, højtlydende; højrosted.*

hvolpalás [hvøˈlpaláas] *n. Trælaas med en Slaa (loka) til at skyde frem og tilbage, idet en Nøgle med et Par Hak el. Indsnit i føres ind igennem et lille Hul, anbragt tæt over Slaaen, og løfter to af de inde i Laasen anbragte lodretstaaende løse Pinde (hvolpar) op fra deres Leje i Slaaens Indsnit, hvorved denne kan skydes frem og tilbage; naar*

Nøglen tages ud, falder Pindene tilbage i de for dem affapsede Indsnit.

hvolpur [kvøˈlpór] *m. (s; ar) 1) Hvalp; ogsaa: Sælhundeunge. 2) de i hvolpalás anbragte lodretstaaende løse Pinde.*

hvolva [kvölva] *v. (vd) 1) (tr.) vende Bunden op paa (f. Eks. Kar), lægge el. stille omvendt, vende op og ned paa noget (om noget fyldt el. med Indhold, i Modsætning til holva). 2) (intr.) ligge (staa) med Bunden i Vejret, være i omvendt (hvælv) Stilling (om noget med Indhold). — hvølvast, vendes omkring (saa Bunden kommer i Vejret), helst om en Baad: báturin hvølvdist, Baaden kæntrede.*

hvønn [kvön(n)] *acc. sing. m. af hvør.*

hvønn dagsklæði [kvönda(k)sklæaji] *n. pl. Hverdagstøj. -liga [-lía] adv. daglig, hver Dag. -ligur [-líór] adj. hverdags, dagligdags. -skruð [-skruú] n. el. f. Højtidsdragt, som slides om Hverdagen.*

hvønnfall [kvøˈnfadl] *n. Genstands-fald, Akkusativ (gramm.).*

hvønnan [kvöngan] *acc. sing. m. af hvörgin.*

hvør [kvøer] *pron. (hvør, hvørt; acc. hvønn, hvørja, hvørt; dat. hvørjum, hvørj(ar)i, hvørjum; gen. hvørs, f. mangler, hvørs; pl. hvørjir, hvørjar, hvørji) 1) (spørgende) hvem, hvilken (baade subst. og adj.). — n. *hvørt, a) (som spørgende adv.) egl. hvad, hvad af to Ting, hvørt — ella, hvørt skulum vær við skipum fara ella við hestalið? skal vi drage med Skibe eller med Rytteri? b) (som spørgende conj.) om, hvørt — ella, om — eller. 2) (ubest.) hver, enhver; ogsaa: hver for sig af to, begge; hvør er snótin stríð, begge Kvinder er stridige; hvør ein, hver eneste; annar hvør, hveranden; triði (fjórði o. s. v.) hvør, hver tredje (fjerde o. s. v.); hvør — annan,*

hvör — **øðrum** *el. hvör i Forb. med en præp. som styrer annan el. øðrum, hinanden, hverandre (den ene — den anden), hvör deildi annan, de skændte paa hinanden, hvör brigdaði øðrum stuldur, de bebrejdede hinanden gensidig Tyveri, hvör bíðaði eftir øðrum el. teir bíðaðu hvör eftir øðrum, de ventede paa hinanden gensidig; hvørt um annað, mellem hinanden, hulter til bulter; — hvørt eftir øðrum, forholdsmæssigt; hvørt undan øðrum, det ene efter det andet, efterhaanden; i hvörjum, efterhaanden, tað versnar í hvörjum, det bliver værre og værre; við hvørt, undertiden; so hvørt (sum) — so hvørt, for hver Gang — saa, so hvørt stykki av hann hoggur, so hvørt rennur tað saman, (for) hver Gang han hugger et Stykke af, gror det sammen igen; so hvørt sum, efterhaanden som. — hvör ið, hvem der.*

hvör [kvør] *adv. digt. for hvussu.*

hvörfall [kvö'rfadl] *n. Nævnefald, Nominativ (gramm.).*

hvörgin [kvördžin] *pron. indef. (hvörgin, hvörki; acc. hvörgan el. hvönngan, hvörga, hvörki; pl. hvörgir, hvörgar, hvörgi) ingen af to, ingen af to Partier. — hvörki so, 1) ingen af Delene. 2) ikke saa behageligt, morsomt.*

hvörgumegin [kvörgömeajm] *adv. og præp. (med acc.) paa ingen af to Sider (af).*

hvörjumegin [kvörjömeajm] *adv. og præp. (med acc.) 1) paa hver Side (af). 2) (spørgende) paa hvilken Side.*

hvörjumfall [kvörjónfadl] *n. Hensynsfald, Dativ (gramm.).*

hvörki [kvö'rtši] *conj. (egl. n. af hvörgin) h. — ella, hverken — eller, ogsaa: h. — ei.*

hvörkikyn [kvö'rtšitšin] *n. Intetkøn, Neutrum (gramm.).*

hvørsfall [kvö'rsfadl] *n. Ejefald, Genitiv (gramm.).*

***hvört** [kvö'rt] *adv. hvorhen, hvört skalt tú ríða, Ólavur mín.*

hvört [kvö'rt] *n. af hvör.*

hvörva [kvörva] *v. (hvörvur; harvur, hurvu; horvin el. hvorvin [kvörvör; kvarv, kvorvó; hárvín, kvárvín]) forsvinde, blive borte, komme af Syne.*

hvörvi|sjón [kvörvišjun] *f. Øjenforblindelse, Blændværk. -steinur [-stain-ór] m. Slibe- el. Hvæssesten, rund Stenskive, som drejes rundt i en dertil indrettet Kasse.*

hvöss [kvös(s)] *f. sing. el. n. pl. af hvassur.*

hvötja [kvøtša] *f. Affald, som fremkommer ved Slibning.*

***hvötja** [kvøtša] *v. hvæsse, slibe, kun brugt i visse Forb.: eg hvötji.*

hygga [higga] *interj. se hyggja.*

***hyggi** [hid'dž] *n. Syn, tað h. at tí gár, der gaar Syn for Sagn (?); ørnin h. læsti, Ørnen tillukkede sine Øjne (?).*

hyggikavi [hod'džikæavi] *m. fin Sne, som gennem Sprækker trænger ind i Husene.*

hyggig [hid'džin] *adj. betænksom, forsigtig, klog.*

hyggiskotin [hod'džiskoetin] *adj. skimlet, muggen.*

hyggj [hod'dž] *n. tyndt Lag af noget, helst fugtigt, Skimmel, Mug.*

hyggja [hid'dža] *f. (u; ur) Betænk-somhed, Forsigtighed; Overvejelse, Tanke, hava í hyggju, have i Sinde.*

hyggja [hod'dža] *v. (að) h. inn, trænge ind (om fin Sne) (LF).*

hyggja [hid'dža] *v. (hyggur; hugdi; hugt [huggör; hogdi; hokt]) 1) have sin Hu (sine Tanker, sin Opmærksomhed) henvendt paa noget, hoyr um annan, hygg um teg sjálvan (Ordspr.), hör om en anden, men hav din Opmærksomhed henvendt paa dig selv, se til dig selv. 2) se, betragte, h. at e-m, betragte, se paa en el. noget; h. av e-m, se bort fra noget; h.*

eftir e-m, se efter noget, se til noget; h. upp, se op; h. aftur um seg, se sig tilbage. — hygga (uregelmæssig Sideform til hygg, imper.) bruges i visse Udraab, især ironisk: se, se! der skal man se! h. siggj! der skal man se.

*hyggjubekkur [hɪd'dʒóbæ'kór] m. Udkigsbænk (?).

hyggjuráð [hɪd'dʒóråa] n. forstandigt, veibetænkt Raad; forstandig, veloverlagt Plan el. Beslutning; bestu hyggjuráðini, den bedste og forstandigste Beslutning.

hyggjutur [hod'dʒótór] adj. = hýggiskotin.

hykl [híkl] n. Hyklen, Hykleri (LF).

hykla [híkla] v. (að) hykle.

hyklari [híklari] m. (a; ar) Hykler.

hýkur [hoi'kór] 2. el. 3. pers. sing. præs. af húka.

hyldligur [hillijór] adj. kofþuldr, fyldig.

hylja [hɪlja] v. (hylur; huldi; huldur [hílor, holdi, holdór]) tilþylle, indhülle, dække; skjule, ekki er yvir at h., ikke er det værdt at skjule (dække over).

hylki [hɪ'ltʃi] n. (s; pl. ds. el. r) Kapsel.

hylkja [hɪ'ltʃa] v. (kt) skæves, strammes paa den ene Side.

hylling [hɪdɪŋg] f. (ar; ar) (dunkel) Forestilling om noget; hava h. á nökrum, have begyndende Haandelag til noget, have en svag Forestilling om el. Opfattelse af noget; hava h. á at lesa, a) til Nød kunne se at læse, b) have begyndende Færdighed i at læse.

hyllingur [hɪdɪŋgór] m. = hylling.

hylur [hílor] m. (gen. hyljar el. hyls; pl. hyljar) lille Dam, Vandpyt.

hyppa [hɪ'pa] v. (að) hyppe.

hyppjarn [hɪ'pijadr] n. Hyppejern.

hypping [hɪ'pɪŋg] f. Hypning.

hýraður [hoiravór] adj. = hýrdur.

hýrdur [hoirdór] adj. i en vis Sinds-

stemning, til Mode, oplagt, væl (illa) h., i godt (daarligt) Humør.

hýrna [hɪdna] f. (u; ur) en af Spidserne paa et Økseblad el. paa et Spadeblad.

hýrndur [hɪndór] adj. hornet (om Dyr), væl (illa) h.

hýrni [hɪdni] n. (s; pl. ds. el. r) Hjørne.

hýrning [hɪdnɪŋg] f. (ar; ar) Hornvækst.

hýrur¹ [hoirór] m. Sindsstemning, Humør, í ringum hýri. — draga hýr á seg, tabe Humøret, blive tungsindig.

hýrur² [hoirór] m. Klædedragt, navnlig daarlige og snavsede Klæder.

hýsa [hoi'sa] f. (u; ur) Kuller (gaddus aeglefinus).

hýsa [hoi'sa] v. (st) (med acc. og dat.) huse, give Husly.

hýski [høstʃi] n. = húski.

hýsuþak [hoi'sóbæk] n. Hævelse i Haanden af at drage Kuller (LF).

þakvur [-kálvór] m. lille hýsa.

hædd [hadd] f. (ar; ir) 1) Højde, Udstrækning i Højden. 2) (om Lyd, Stemme) Højde, høj Tone el. Klang. 3) Højde, Forhøjning, Høj. — til hæddar, i Højden; nú er komið í h., Højden er naaet.

hægri [hagri] comp. af høgur.

hægstur [hakstór] sup. af høgur.

hækka [ha'ka] v. (að) 1) forhøje, gøre højere, h. um nakað. 2) blive højere, tiltage i Højden. 3) (om Vinden) gaa op imod Nord, blive (mere) nordlig, hann var nú hækkaður, Vinden var nu blevet nordlig.

hækkan [ha'kan] f. Forhøjelse, Stigning.

hæla [hæala] v. (að) sætte Hælene i Jorden, støde med Hælen, h. bökka- ar leysar.

hælaferð [hæalafær] f. (i Udtr.): ekki siggja hælaferðina aftur úr e-m, fuldstændig tabe ens Spor, ikke øjne en igen; eg sá í hælaferðina á honum, jeg saa ham lige, idet han forsvandt.

hælkappi [hæˈlkaˈpɪ] *m.* Hælkappe paa Sko el. Støvle. **-koyta** [-káiˈta] *f.* 1) Hulning bag Ankelkoden. 2) Fordybning, Spor efter en Hæl. **-sina** [-sína] *f.* Senen paa Hælen.

hælur¹ [hæalór] *m.* (ar; ir) 1) Hæl (paa en Fod, Sko, Støvle, Strømpe). 2) bageste Ende, tað stóð fast í knarrar hæli (se knarrar-hælur).

hælur² [hæalór] *m.* (ar; ir) 1) Pæl, Tøjrepæl; Pæl, hvorved noget fastbindes. 2) Haandfang paa en Le.

***hæra** [hæara] *f.* (u; ur) Haarbedækning, graaet Haar; allur í hær-um gráur, med fuldstændig graat Haar.

hæra [hæara] *v.* (að) rense for Haar, tage alle Haarene af, h. skinn.

hæri [harri] *comp.* af háur.

hæsa [hæasa] *v.* (að) h. av, rase ud, holde op, især om strengt Vejr (LF).

hæsi [hæasi] *n.* Hæshed.

hæsingur [hæasingór] *m.* Vind, som blæser i længere Tid fra samme Kant.

hæstur [hastór] *sup.* af háur.

hætta [hæˈta] *v.* (að) vove, udsætte sig for Fare; h. á nakað, vove noget; h. sær (nakað), vove sig, vove (noget).

hættir [hæˈtir] *pl.* af háttur.

hættiligur [hæˈtliör] *adj.* 1) vovelig, farlig. 2) truende (om Vejret), hann er nakað h. í morgun, Vejret ser noget truende ud til Morgen.

hættisligur [hæˈtsliör] *adj.* = hættiligur.

hödd [hödd] *n.* = hövð, *n.*

hödda [hödda] *f.* (u; ur) Hank, Haandfang (paa en Gryde).

höddi [höddi] *m.* = hövdi.

höft [höft] *pl.* af haft.

høgaloft [høaláft] *n.* Højeloft.

högd [hövd] *f.* = hövð, *f.*

högg [högg] *n.* (s; *pl.* ds.) Hug, Slag. — koma undir högg, (om en Helleflynder) komme op under Baa-

den, saa man kan naa at hugge i den (med kleppur).

högga [högga] *v.* (høggur; högdi, högg el. *hjó, högdu; högt el. *högg-ið [höggör; högdi, tšou, högdó; hökt, hödˈdži]) hugge (tilføje Hug, frembringe Skaar i noget ved Hug, tilhugge, udhugge, nedhugge).

höggormur [höggörmur] *m.* Hugorm.

högguljarn [höggójarn] *n.* Stemmejern. **-slokkur** [-sláˈkór] *m.* Blæksprutte. **-spónur** [-spounór] *m.* Hugspaan, især i *pl.* högguspönir.

högind [höəjnd] *n.* = högindi.

högindi [höəjndi] *n.* (s; *pl.* ds.) Hynde, Pude.

högl [högl] *pl.* af hagl.

högleiki [höglaiˈtši] *m.* Bekvemmelighed, Nemhed, passende (nær) Beliggenhed.

högligur [högljör] *adj.* nem, let, bekvem. — torvið er högligt, Tørvene (i Udmarken) ligger bekvemt, har en bekvem Beliggenhed.

högri [högrɪ] *adj.* (egl. *comp.*) højre.

högrumegin [högrómeəjin] *adv.* og *præp.* med *acc.* paa højre Side (af).

högtið [höktói] *f.* Højtid.

högur [höəvór] *adj.* (*comp.* hægri, *sup.* hægstur [hagri, hakstór]) 1) høj, som strækker sig højt op. 2) høj, højtydende (*f.* Eks. om Stemme, Tone). 3) høj, betydelig, stor, h. aldur, høj Alder, högt tal, højt Tal. 4) høj, anset, af høj Stand el. Stilling. 5) (om Vindretning) nordlig, hann er h. (í ættini), Vinden er nordlig; hann brast á h. við ódnarveðri, der rejste sig pludselig et stærkt Uvejr fra Nord; hann brast á högt, der rejste sig pludselig et Uvejr fra Nord. — h. útnyrðingur, Nordvest til Nord; h. vestan, Vest til Nord; h. landnyrðingur, Nordøst til Nord; h. eystan, Øst til Nord.

högætt [høaˈt] *f.* nordlig Vind.

högættagalur [høaˈtaðæəvór] *m.* Dag med nordlig Vind. **-svirr** [-svirr] *n.* kortvarigt Uvejr fra Nord.

høka [høəka] *f.* (u; ur) *Hage.*

høkil [høətšil] *m.* (s; høklar) *de to Ben (tillige med Kødet) i et slagtet Kreaturs (Faars) Bov nærmest Skulder-bladet.*

høkja [høətšja] *f.* (u; ur) *Krykke.*

høkubarn [høəkøbarn] *n.* *en, der naar en anden kun til Hagen, hann er h. mitt.*

hølast [høəlast] *v.* (að) *have Ly, Tilflugtsted.*

høld [höld] *pl.* *af hald.*

høldur [höldör] *m.* (s; ar) *Jord-ejer, Bonde.*

høli [høəh] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) *Ly, Tilflugtsted; leggja til hølís, gemme, lægge paa sit rette Sted (LF), nú er alt komið til hølís, a) nu er alt kommet paa (sin rette) Plads, b) nu er alle i Seng.*

høislamb [høəhslamb] *n.* *lidet moderløst Lam, som sættes i Bjergeres smaa Græspletter.*

hølka [hö'lkə] *v.* (að) *gaa daarligt paa Benene (sent og klodset).*

høll [hödl] *f.* (hallar [hadlar]; hall-ir) *Hal, Sal.*

høll [hödl] *f.* *sing. el. n. pl.* *af hallur.*

høllur [hödlör] *m.* (s; ar) *Ujævnhed, spec. Khump i Uldgarn.*

hølpur [hö'lpör] *m.* *Knort, Knude, Pukkel.*

hølpurur [hö'lpótör] *adj.* *knortet, ujævn.*

hølsutur [hö'lsótör] *adj.* (om Faar) *med Stribe af anden Farve om Halsen.*

hølt [hö'lt] *f.* *sing. el. n. pl.* *af haltur.*

hølum [høəlön] *dat. pl.* *af hali.*

hølva [hölvə] *v.* (að) *høvle.*

hølvuspónur [hölvöspünör] *m.* *Høvlspaan, især i pl. hølvspönir.*

hømilía [höəmilía] *f.* (u; ur) *Skræppe, Agersyre (rumex sp.).*

høna [høəna] *f.* (u; ur) *Høne.*

hønuungi [höənoúdzí] *m.* *Kylling (Hun).*

høpi [høəpi] *n.* 1) *Fylde, Huld.* 2) *Sammenhæng, Mening.*

høpin [høəpin] *adj.* 1) *nogenlunde fyldig (ved Huld).* 2) *sammenhængende.*

høpur [høəpör] *m.* = *høpi.*

høð [høər] *f.* *sing. el. n. pl.* *af harður.*

høpa [hö'rpə] *f.* = *harpa.*

høpusláttur [hö'rpöslá'tör] *m.* *harpusláttur.*

høslag [hösləə] *n.* *Hønselag, Gilde, Selskab; vera í h. við ein, være i Ledtog med en.*

høsn [hösn] *n. pl.* *Høns.*

høsnarlegg [hösnarəgg] *n.* *Hønsæg. -hús [-húus] n. Hønsesus. -ungi [-oúdzí] m. Kylling.*

høsnast [hösnast] *v.* (að) *have unødvendige smaa Sysler for, omhyggelig at forberede sig til noget (LF).*

høsnatjóvur [hösnatjouör] *m.* *Hønsetyv.*

høv [høəv] *pl.* *af hav.*

høva [høəva] *v.* (vd) *høve, passe, sømme sig.*

høvd [hövd] *f.* (ar; ir) *Forhøjning.*

høvd [hödd] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) *Ho-ved.* 2) *Forstand, Vilje, Sind. Jf. høvur. — loysa høvdið, (om Høner) lægge det første Æg.*

høvda [hödda] *f.* *se hødda.*

høvda|lag [höddaləə] *n.* *Hovedgærde (i en Seng). -ull [-odl] f. Hoveduld, Uld af et Faars Hoved.*

høvdi [höddi] *m.* (a; ar) *høj Klippe, som rager frem i Søen, Forbjerg, Bjerg-pynt.*

høvdingi [hövdiúdzí] *m.* (a; ar) *Høvding.*

høvdingur [hövdiúgör] *m.* (s; ar) *høvdingi.*

høvdu [höddö] *præt. pl.* *af hava.*

høvi [høəvi] *n.* *Lejlighed.*

høvil [høəvil] *m.* = *høvul.*

høviligur [høəvilijör] *adj.* *passende.*

høvisklaga [høəvislíə] *adv.* *paa høvisk Maade. -ligur [-liör] adj. = høviskur.*

høviskur [høvískór] *adj.* *høvisk, anstændig, dannet.*

hövn [hövn] *f.* (havnar; havnir) = havn.

hövuð|búni [hövóbúuni] *m.* *Hovedbeklædning.* **-gull** [-godl] *n.* *Hovedguld, Hovedsmykke af Guld.* **-hvítur** [-kvoi'tór] *adj.* (om en mørkfarvet Ko) *med hvidt Hoved, hjælmet.* Jf. *hjólmutur.* **-kambalótir** [-kambalou'tir] *f. pl.* *Herskelyst, Magtsyge.* **-kambur** [-kambór] *m.* 1) *Kam til at sætte i Haaret.* 2) *magtsyg og herskelysten Person.* **-leysur** [-læi'sór] *adj.* *hovedløs.* **-lin** [-loin] *n.* *Hovedlin, Hovedlinned.* **-pína** [-poina] *f.* *Hovedpine.*

hövuðs|kokkur [hövóská'kór] *m.* *Overkok, den øverste Kok.* **-maður** [-mævór] *m.* *Høvedsmand.*

hövuðsnøggur [hövósnøggór] *adj.* *hvis Haar el. Fjer ligger tæt til Hovedet, som har kort Haar paa Hovedet, som ser slikket ud om Hovedet (LF), h. sum ein lundi (LF).*

hövuðs|partur [hövóspar'tór] *m.* *Størsteparten.* **-prestur** [-præstór] *m.* *Ypperstepræst.*

hövuðsótt [hövósö't] *f.* *Ringsyge, Sygdom blandt Faar, som angriber Hovedet.*

hövuðs|staður [hövóståvór] *m.* *Hovedstad.* **-stova** [-stoəva] *f.* *Hovedstue, den bedste Stue.*

hövuðstyggur [hövóståggór] *adj.* *vild, uregerlig med Hovedet (LF).*

hövuðs|verk [hövósvæ'rk] *n.* *Hovedværk.* **-vinnuvegur** [-vinnóvævór] *m.* *Hovednæringsvej.*

hövuðtungur [hövótongór] *adj.* *tung i Hovedet, fortumlet.*

hövuð|turrlæði [hövóto'rklæajl] *n.* *Hovedtørklæde.* **-verkur** [-væ'rkór] *m.* *Hovedpine.*

hövul [hövól] *m.* (s; høvlar) *Høvl.* **hövundur** [hövóndór] *m.* (s; ar) *Forfatter.*

hövur [hövór] *n.* (*pl.* høvur) 1) *Hoved.* 2) *Forstand, Vilje, Sind.* 3) *Overhoved.*

hövurhallur [hövórhaglór] *adj.* 1) *som helder med Hovedet.* 2) *drukken, halvfuld.*

hövöld [hövöld] *pl.* *af havald.*

I, Í.

í [oi] *præp.* (med *acc.* og *dat.*) *i.* A) med *acc.* 1) *om Stedet, udtrykkende en Bevægelse til det indre af noget el. imod et Punkt (Bevægelse el. Retning), (ind) i, til, imod (i Retning af), út i dyrnar, ud i Døren; niður í jörðina, ned i Jorden; sláa ein í hövdið, slaa en i Hovedet; eystur í Borgardal, østpaa til Borgardalur; sigla í eystur, sejle mod Øst; stara niður í øksina, stirre fast ned i (paa) Øksen.* 2) *om en Bevægelse i overført Forstand og desuden i flere Tilfælde, hvor Spørgsmaalet om Bevægelse er mindre fremtrædende: tá brast í ódnina, da brød Uvej-*

ret pludselig løs; tá kom ilt í teir, da blev de forbitrede; skomm og last í teg, gid du faa Last og Skam; skifta í partar, skifte i Dele, udskifte; fáa í lið (flokk) við sær, faa i Ledtog med sig; detta (renna) e-m í hug (huga), falde en ind; bræddur í annað borð, (om Baad) tjeret paa den ene Side; — med Hensyn til, í allar mátar, i alle Maader. 3) *om Tiden, a) Tidspunktet: í dag, i Dag, í nátt, i Nat, í vár, i Vaar, sidste Vaar, í fyrra dagin, i Forgaars, í annað kvöld, i Morgen Aften, b) Tidsvarighed: í allan dag, hele Dagen, í*

tveir mánaðir, *i to Maaneder, i allar ævir, til evig Tid, for bestandig. B) med dat. 1) om en Væren paa et Sted, i, paa, i húsinum, i Huset; nykurin býr í vøtnum, Nøkken bor i Indsøer; i oyggjunum, paa Ærne. alm. ved Stednarne, som: Navne paa Lande, Ær, Byer, Bygder, Bygdele (býlingar), Pladser o. lign. (jf. á), i Danmørk, i Føroyum, i Sandoy, við bygdina í Bø í Vágum, ved Bygden Bøur paa Vágur, býlingurin í Húsi (i Kvadene alm. á ved Navne paa -land, som: á Húnalandi, á Sakslandi); i, indeholdt i; i overført Betydning, som: dvørgamegin er í beltinum, Drørgestyrke er i (indesluttet i) Bæltet. 2) i, i en vis Stilling el. Tilstand: i neyð, i Nød, i vreiði, i Vrede, i ringum hýri, i daarligt Húmor, i svøvn, i Sørne; standa í gerð, være under Opførelse; hava í varðveitslu, bevogte, have i Bevogtning; hava í minni, mindes, have i Erintring. 3) i forskellige Betydninger: a) i, iført, í klæðum, í koti (i Kofte). b) i, fast i. c) i, for at betegne, hvori noget bestaar, ogn í jørð, Ejendom i Jord, lön í peningum, Lön i Penge. d) i (som Del af), hava part í nökrum, have Del i noget. e) i (udgørende), í lön, i Lön, í býti, i Bytte. f) i, med Hensyn til, i Henseende til, í talvi hefur tú vunnið meg, i Brætspil har du overrundet mig; tó at tú ert í orðum stív, skönt du er stív i Ord. 4) om Tiden (Tidspunktet): í hesi tíðini, i denne Tid, í sama bili, i samme Øjeblik, í hoynanum, i Høbjergningstiden, i halguni, i Helligdagene. C) absolut, uden Styrelse: lata seg í (underforstået: klæðini), klæde sig paa; ei undur í, intet Under; nú kemur róp í, nu opstaar der Raaben. D) sammensat med et adj. betegner i noget, til en vis Grad el. svarer til den danske Endelse:*

-lig (-agtig), f. Eks. íbláur, blaalig, ígrønur o. s. v. (se disse Ord).

í áðni [oijáa'n] adv. se áðan. -birta [-birta] v. (rt) = birta í. -bland [-bland] 1) adv. (egl. i Blanding, i blandi), blandet, sum mjøðurin fleyt íbland, hvor den blandede Mjød strømmede. 2) præp. blandt, í. annað, blandt andet. -bláur [-bláavór] adj. blaalig. -búgví [-búgví] m. (a; ar) Beboer, Indbygger. -bundin [-bondin] part. præt. se binda í. -bygdur [-bigdór] adj. bebygget, beboet; hvar íbygt er av dvørgum, hvor Drørgar har deres Bo; spec. beboet af Huldrefolk; har sigst at vera íbygt, der skal (efter Sagnet) Huldrefolk bo.

íð [oi] pron. rel., adv. og conj. = ið.

íð [oi] 1) pron. rel. (indecl.) som, der. — hvør íð, hvem som, den som; hvat íð, hvad, det som. — skømm og last í teg, ið ringur ikki er (ert), hvor daarlig, udelig du dog er. 2) rel. adv. og conj. a) om Stedet, hvor, eystantil undir heyginum, ið dreingir reika á fold; ið Tíðrikur fyri var, hvor T. opholdt sig. — har ið, der hvor; hvar ið, hvor (der hvor). b) om Tiden: tá ið (alm. udtalt: [táaj]), da (dengang da), naar; nú ið, nu da. — hegar ið, saa snart som. c) i Kvadene ogsaa brugt afhængigt spørgende: hvor, i hvilken Grad, hygg, ið væl hann bitur, se hvor vel den (Kniven) bider.

íða [oija] f. (u; ur) Hvirvelstrøm, Strømhvirvel, især tilbagegaaende Strømning i Bugter og Fjorde ved Kysterne.

íðan [oijan] interj. og adv. svarende til dansk da (i utaalmodige Udtryk): íðan, hvat vilja tygum hava meg at gera, hvad vil De da, at jeg skal gøre. — í. so betegner Resignation i Sætninger som: íðan so, so noyðist eg at fara, ja saa er

der ingen Vej udenom, jeg bliver nødt til at gaa.

íðin [oi̯in] adj. nidkær, ivrig, flittig, stræbsom.

íðinskapur [oi̯jnskæpør] m. — ídni.

íðka [oi̯ka, o̯ka] v. (að) í. upp-aftur, genopfriske, hann hevði bókina liggjandi hjá sær fyri at kunna í kvæðini uppaftur, tá ið hann avtapaði tey.

ídni [oidni] f. Nidkærhed, Iver, Flid.

***íðningshorn** [oidniŋshådn] n. en ubestemmelig Slags Horn.

íðra [ira] v. (að) angre, fortryde, i. seg um nakað el. eftir nakað.

íðran [iran] f. Anger, Fortrydelse.

íðrun [irón] f. (ar) = íðran.

íðrunarfullur [irónarfodlør] adj. angerfuld. **-grátur** [-gråatør] m. Angergraad.

íðu|brot [oi̯jóbroæt] n. Bølgebrud, fremkaldt af en íða. **-kálvur** [-kålvør] m. lille Strømhvirvel el. Sidestrøm. **-kendur** [-tšændør] adj. fuld af Strømhvirveler.

íðuliga [oi̯jolia] adv. jævnlig, hyppigt.

íferð [oi̯feər] f. Skoens Aabning (LF). **-frá** [oi̯fråa] præg. og adv. frá. **-fylla** [-fidla] f. Fyld, Fyldefoder. **-fylling** [-fidling] f. Udfyldning, Lag af Jord imellem to Stenlag i en Udhusvæg.

***ígða** [oi̯ja] f. (u; ur) en vis Art Fugl.

***í|gegn** [oidžægn] 1) præg. med dat. imod, i Møde, ganga e-m í. 2) adv. igen, tilbage, eg skal taka mín hest í. **-gjøgnum** [-džögnon] 1) præg. med acc. igennem. 2) adv. ved Stedsadverbier for at betegne den yderste Grad: uppi í., øverst oppe, norður í., til det yderste Nord. 3) brugt adjektivisk: hann er í., han er gennemblødt.

igla|gras [iglagræas] n. Vandaks (potamogeton polygonifolius). **-sjúka** [-šúu'ka] f. = iglasótt. **-sótt** [-söt] f. Iktesyge, Distomatosis (Sygdom i Leveren páa Faar).

iglutur [iglótør] adj. (om Faar)

pletet med smaa Pletter, især om lyse (hvide) Faar, som begynder at faa mørkere Pletter og blive smudsiggraa (imutur).

igulker [ijóltšear] n. (s; pl. ds.) Søpindsvin.

íhald [oihald] n. Ophold i strengt Vej (LF). **-heimiligur** [-haimiliør] adj. behagelig, tiltalende, hyggelig. **-hjá** [-tšåa] præg. og adv. = hjá. **-hvar** [-kvæar] adv. ihvor, hvor som helst, hvor end. **-kast** [oi̯kast] n. Nævefuld Korn, hvad man paa een Gang kaster i Øjet paa Kværnen (LF).

íkin [itšin] part. præt. af aka.

íkki [itši, itši] adv. ikke.

íkring [oi̯kring] adv. og præg. med acc. i Kreds, rundt om, rundt.

il [il] f. (jar; jar) Fodsaal, Under-siden af Foden.

ílagaður [oilæavør] adj. bestemt af Skæbnen, i Udr.: vera el. verða e-m ílagað; verður tær nakað ílagað, bliver dig noget beskikket af Skæbnen.

ílasteinur [oilastainør] m. Sten, benyttet som Anker for en Baad.

ílát [oilåat] n. (s; pl. ds.) Kar, Spand, Æske, Kasse og desl., som man kommer noget i.

ílat [oilæat] n. (s; ilöt) = ílát.

ílfærd [ilfeər] f. Fodsaal (LF).

íli [oil] m. = ílasteinur. —

liggja fyri íla, (om en Baad) ligge opankret ved ílasteinur; fiske f. Eks. Rødtorsk fra en opankret Baad.

íljaskógvur [iljaskægvør] m. = il.

illa [idla] adv. (comp. verri, sup. verst [værri, væst]) ilde, daarligt, slet, uheldigt; knapt nok.

íllanstið [ídlanstoi] f. brugt adverbliet, svarende til dansk: Pokker heller.

íllavorðin [ídlavørin] adj. grim, styg.

ill|bati [ilbæati] m. Mistanke, hava illbata á nøkrum. **-bestur** [-bæstør] adj. a) den bedste af en daarlig Slægt el. Familie og selv ikke synderlig god, b) den bedste af en

Række daarlige Ting, som det staar til ens Raadighed at vælge imellem. **-bólkaður** [-bö^lkavör] adj. gnaven. **-bólkutur** [-bö^lkótör] adj. = illbólkaður. **-brýnskast** [-broi^lnskast] v. (að) rynke Bryn, sætte et bistert Ansigt op, hann illbrýnskaðist við. **-brýntur** [-broi^lntör] adj. bister, barsk af Udseende. **-bøn** [-bøæn] f. Forbandelse; pl. illbønir, Eder og Forbandelser. **-bönastykki** [-bönastitši] n. Læbe paa en Ko, Mule paa Hornkvæg (LF). **-djór** [-džour] n. Rovdyr, Skadedyr. **-dýr** [-doir] n. slemt Dyr; slemt Menneske; en, som har et slet Gemyt og bliver let vred (LF). **-dæmdur** [-damdör] adj. som har en styg Hudfarve (Ansigtssfarve), vera i., have styg Ansigtssfarve. **-fjöskutur** [i^lfjöskótör] adj. 1) uordentlig (f. Eks. om Klæder). 2) = illpjöskutur. **-frýntur** [i^lfroin^ltör] adj. vredladen af Udseende. **-frýnatúr** [i^lfroinótör] adj. barsk, uvenlig. **-fúsur** [i^llfúusör] adj. ondskabsfuld. **-fýsi** [i^lfoi^lsi] n. Ondskab. **-fýsin** [i^lfoi^lsin] adj. gnaven, en Del vred. **-födur** [i^lföörör] adj. vredagtig. **-gerð** [-džæar] f. Ildgerning, ond Gerning; Udaad, Misgerning. **-gerðarmaður** [-džæaramæavör] m. Ildgerningsmand. ***-gerðsfrú(gv)** [-džærsfrúu, -frigv] f. Ildgerningskvinde, Heks. ***-gerðsfrúva** [-džærsfrúua] f. = illgerðsfrú(gv). **-gerðsmaður** [-džærsmaævör] m. = illgerðarmaður. **-gerin** [-džærin] adj. som forretter sin Gerning daarligt, skødesløs i Arbejde; vera i., forrette sit Arbejde daarligt, skødesløst. **-gerning** [-džærning] f. illgerð. **-gerningur** [-džærningör] m. = illgerð. **-gerningsmaður** [-džærningmaævör] m. Ugerningsmand. **-gjörður** [-džördör] adj. illgerin. **-gongdur** [-gåndör] adj. daarlig el. vanskelig at gaa ad, helst i n. illgongt: har var bratt og illgongt, der var brat og vanskeligt at gaa. **-gras** [-græas] n. Ukrudt,

Ugræs. **-gresi** [-greəsi] n. = illgras. **-gresjaður** [-greəšavör] adj. (om Jord) hvori der vokser Ukrudt. **-gron** [-groæn] f. en, som er stedse vred, knarvornt Menneske (LF). **-grunasamur** [-grünasæamör] adj. mistænksom. **-grunaverdur** [-grünaværdör] adj. mistænkelig. **-gruni** [-grüni] m. Mistanke, have illgruna á e-m, nære Mistanke til en el. noget, ogsaa: have illgruna við ein. **-grunsil** [-gro^lnsil] m. = illgruni. **-hirsin** [i^ldh^lrsin] adj. ilde tilpas, utilpas. **-kenna** [i^ltšæna] v. mistænke uden Grund, i. ein. **-kvendi** [i^lkvændi] n. arrigt, ondskabsfuldt Fruentimmer. **-lýsi** [-loi^lsi] n. Uvejrbelysning, Uvejrstemning. **-menni** [-mænni] n. ondt Menneske. **-mæli** [-mæali] n. ond Tale, Bagvaskelse.

illn [iln] f. i Udtr.: koma til illnar (við ein), komme i Klammeri og Skænderi (med en); kom tí til illnar millum teirra, der opstod derfor vred Stemning og Skænderi mellem dem.

ill[nati] [ilnæati] n. Misundelse, Hævn-gerrighed, Ondskab. **-natin** [-næatin] adj. misundelig, hævn-gerrig, ondskabsfuld. **-pjöskutur** [i^llpjöskótör] adj. gnaven, som giver ondt af sig. **-ramur** [-ræamör] adj. ubehagelig-stram (spec. om Røg, Røglugt). **-ris** [-ris] n. ond Sø, uformodet: da Havvinden enten ej er endnu kommen, eller en stærkere Vind er forestaaende (LF). **-rýski** [-ristši] n. ondskabsfuldt Menneske. **-semja** [i^llsæmja] f. = illstøða. **-semjast** [i^llsæmjast] v. daarligt kunne forliges, komme daarligt ud af det med hinanden. **-sinnabiti** [i^lls(in)nabiti] m. Kød et ved Næseroden (hvor man mener Vreden har sit Sæde). **-sinnavætti** [i^lls(in)nava^lti] n. arrig Person. **-sinni** [i^llsinni] n. Vrede, Arrighed, Ondskabsfuldhed. **-sintur** [i^llsi^lntör] adj. som meget let bliver vred, hidsig.

illska¹ [i^llska] f. 1) Ondskab, Vrede, Arrigskab. 2) Ildebefindende, Smerte,

Sygdóm (helst kortvarig). 3) Urolighed i Søen (jf. sjóvarillska).

illska² [iˈlska] f. (u) Slagger.

illska [iˈlska] v. (að) gøre vred, opirre, i. ein upp. — illskast, blive utaalmødig og vred.

illskapur [iˈlskæapør] m. Ondskab, Vrede.

illskur [iˈlskør] adj. utaalmødig og vred, formaðurin gjørdist i, tí bátsmenninir drálaðu við at koma, og streymurin gekk frá teimum.

illskuráð [iˈlskóråa] n. pl. onde Anslag, onde Planer.

illsliga [iˈlslia] adv. vredt, vredladent. **-ligur** [-lijør] adj. 1) noget vred, vredladen. 2) (om Vejr) ubehagelig. 3) ussel, ringe, af liden Værdi (jf. illur).

illsnækin [iˈlsnætšm] adj. vranten, vredagtig, bidsk i Tale, hvasordet. **-stoða** [-støa] f. Uenighed, Klammeri.

illsvígginn [iˈlsvodˈdžm] adj. knarvorn, som er for at strides og klamres (LF); ikke indbydende, ubehagelig.

illtáki [iˈltæˈntši] m. Mistanke, have illtanka el. illtanka til ein, nære Mistanke til en. **-trúgvinn** [-trigvinn] adj. mistænksom, som er tilbøjelig til at tro det værste. **-tungur** [-tongør] adj. ubehagelig tung (om en Byrde, der er vanskelig at bære).

illur [iˈdlør] adj. (comp. verri, sup. verstur [værrí, væstór]) 1) ond, daarlig, slem; hann ið ilt gitir, hann ilt ger (Ordspr.), den, som formoder el. tænker ondt (tillægger ens Handling en ond Hensigt), han er selv ond i sine Handlinger; illi maður, „den onde Mand“, d. v. s. Fanden. 2) vred, forbitret; vranten. — illur í sær, vredagtig, som let bliver vred. 3) af ringe Værdi, ussel, elendig, einar illar hosur. 4) n. ilt tillige a) slem, vanskeligt, ilt er at skilja latan drong úr heitari song (Ordspr.), det er vanskeligt at skille en doven Dreng fra en varm Seng. b) ondt (om Smerte), fáa ilt, faa ondt,

spec. (om en frugtsommelig Kvinde) føle begyndende Fødselsveer. c) tað tók ilt fyri seg, (om et Saar) der kom Betændelse i. d) i en Del Udtryk for Vrede: ilt er í honum, han er vred; fáa ilt í ein, faa en vred, fortørne en; tá kom ilt í hann, da blev han vred. e) ilt liggur á tí, det er lige fedt. 5) ganga á illum, løbe (om en Hunhund el. Hunkat); av illum, naar slem skal være, endda; í illum, i Vrede. — sup. verstur spec. i Forb.: hin versti, den lede, Fanden.

illvari [iˈlværi] m. Mistanke (LF). **-veður** [-vevør] n. Uvejr, slem Vejr. **-verk** [-værk] n. Skade, ond(e) Gerning(er). **-vígginn** [-vodˈdžm] adj. stridig, ond (LF). **-víggjuttur** [-vodˈdžót-ør] adj. = illsvígginn. **-vild** [-vuld] f. fjendtligt Sindelag, Fjendskab. **-viljaður** [-viljavør] adj. ildesindet, fjendsk. **-vilji** [-vilji] m. = illvild. **-virkin** [-viˈrtšm] adj. som udfører sit Arbejde daarligt og skødesløst.

illn [iˈln] f. = illn.

illskógvur [iˈlskægvr] m. 1) = il. 2) Hudfortykkelse af Fodsaalen.

ím [oim] n. Sod (paa Gryder).

íma [oima] v. (að) sværte med Sod.

imbrimil [imbrimil] m. en Søfugl (LF).

ímeðan [oimēˈan] conj. og adv. = meðan. **-millum** [-miˈdlón] præp. med gen. og acc. og adv. imellem, tað er nógv í., der er stor Forskel paa. Jf. millum. **-millumat** [-miˈdlónæat] adv. undertiden, en Gang imellem. **-minnin** [-minnin] adj. = minnin. **-morginn** [-márˈdžm] adv. se morgin. **-mót** [-møuˈt] præp. med dat. og adv.

ímóti. **-móti** [-møuˈti] A) præp. med dat. 1) i Mode, imod (baade i venlig og fjendtlig Hensigt); imod (om Retningen). 2) (i overf. Bet.) henimod, veturin var á halli, og leið í summarmála, Vinteren var paa Hældningen, og Sommeren nærmede sig (det stundede mod Sommer). 3) i For-

hold til, i Sammenligning med; overfor. 4) i Stedet for, til Gengæld for. 5) imod (om Modstand, Hindring, baade egl. og overf., i denne Bet. hyp-pigt bag efter det styrede Ord); hann skal harðan deyðan tola, ið tær hevur gjørt í. (som har gjort dig noget imod, handlet imod dig). B) adv. igen, til Gengæld, ilt er at leggja ást við hann, ið onga leggur í., det er slemt at elske den, som ikke nærer nogen Genkærlighed; imod, til Hinder.

impottur [oimpþátór] m. sodet Gryde.

ímatur [oimótór] adj. sodet. — í seyður, hvidt Faar, som begynder at faa mørkere Pletter og blive smudsig-graat.

ímoraður [oimøravór] adj. seyðurin var í., Faaret var saa magert, at Tællen (Fedtet) omkring hver Nyre ikke var større end selve Nyren; ikki í., saa afmagret, at Nyrefedtet er mindre end Nyren. **-móri** [-møri] ikki í., som næsten ingen Tælle har; seyðurin er í., Faaret har Tælle lige saa stor som Nyren selv (LF). Jf. ímoraður.

índrasótt [índrasót] f. indvortes Sygdom hos Faar, som angriber især Leveren, samt den anden og tredje Mave (LF).

índur [índór] n. (s; pl. ds.) 1) Stykke Vom (Faarevom), som er sammensyet til at koge Blodpølse i. 2) i pl.: Indvolde, risin treiv í hansara kvið, so indrini hingu út.

índverskur [índvæʀskór] adj. indisk.

ingifer [índʒifeʀ] n. Ingefær.

inn [ín(n)] adv. ind; comp. innar, længere ind, ind; innar í roykstovu, ind i Røgstuen (modsat: uttar í glasstovu).

inna [inna] v. (nt) 1) udføre, forrette. 2) fremføre, sige, tungan mælir at inna (omskrivende Udryk).

innan [innan] 1) adv. a) indvendig, paa den indvendige Side, indvortes; i

Forb. med præp.: i. fyri el. fyri i. (med acc.), inden for, i. undir, under, inden for, i. undir klæðunum. b) indefra, i. úr sundi, indefra fra Sundet. 2) præp. med gen. el. acc. a) inden, inden for, i. garða, i. veggja; i. hallar, inde i Hallen, i Borgen. b) med acc. inden (om Tid), i. tríggar mánaðir.

innanbergs [innanbæʀs] adv. i Fuglebjergene. **-bíggjar** [-bod'dža(r)] adv. indenbys. **-bjálka** [-bjá'lka] adv. „inden for Bjælken“, d. v. s. indenfor den yderste Tværbjælke (biti) i Røgstuen. **-borða** [-boəra] adv. om Bord, inden Borde. **-borðs** [-báʀs] adv. indenbords. **-dals** [-daʀls] adv. inde i Dalen (som Stednavn). **-dura** [-düra] adv. indendørs. **-fóta** [-fəʊ'ta] adv. paa den indre Side af Foden. **-fyri** [-firi] adv. indenfor. **-garðs** [-gaʀrs] adv. „inden for Gærdet“, d. v. s. inden for bøgårdur, alm. betegnende den opdyrkede Del af Jordejendommen. **-garðsjörð** [-gaʀsʒør] f. den opdyrkede Del af Jordejendommen. **-handa** [-handa] adv. paa den indre Side af Haanden el. Armen. **-hýsis** [-hoi'sis] adv. inde i Huset, i selve Huset (om hvad der hører Huset til). **-hýsisfólk** [-hoi'sis-fó'lk] n. Husbeoer, Person, som hører til Husstanden. **-ífrá** [innanífráa] adv. indvendig fra, indenfra. **-syndis** [-sindis] adv. inde i Sundene, imellem Øerne. **-tanna** [-tanna] adv. „indenfor Tænderne“, d. v. s. sagte, saa ingen kan høre det, hann mutlaði i. **-veggja** [-væd'dža] adv. inden for Væggene, indenvægs, inde i Huset. **-vert** [-væ'rt] adv. ved den indvendige el. indre Side, i. við (med acc.), ved den indre Side af, inden for. **-vikar** [-voi'kar] adv. „inden for Vigen“ (som Stednavn).

innar [innar] comp. af inn.

innari [innari] 1) adj. comp. indre, inderst (af to). 2) adv. comp. længere inde.

innarlaga [innalæa] adv. langt inde, dybt inde.

innast [innast] *adv. sup. inderst.*

innastur [innastór] *adj. sup. inderst.*

innballing [inbadlɪŋ] *f. Indpak-*

ning. **-billningur** [-bɪlɪnɪŋgór] *m. Ind-*

bildning. **-bjóða** [-bjoʊa] *v. indbyde.*

-bjóðing [-bjoʊɪŋ] *f. Indbydelse, In-*

vitation. **-boð** [-boə] *n. = innbjóð-*

ing. **-drag** [-dræa] *n. naar Bræn-*

dingen trækker ind paa Landet (LF).

-flutningsgjald [ɪˈnfloʊˈtɪnɪŋsdʒald] *n.*

Indførselsafgift, Indførselstold. **-flutt-**

ningsmaður [ɪˈnfloʊˈtɪnɪŋsmæavór] *m.*

Importør. **-flutningstollur** [ɪˈnfloʊˈtɪnɪŋs-

tádlór] m. Indførselstold. **-flutningur**

[ɪˈnfloʊˈtɪnɪŋgór] *m. Indførsel, Import.*

-föddur [ɪˈnföddór] *adj. indfødt.*

-försla [ɪˈnföˈrsla] *f. = innflutt-*

ningur. **-förslutollur** [ɪˈnföˈrsló-

tádlór] m. = innflutningstollur.

-ganga [-gæŋga] *v. indromme.*

-gangur [-gæŋgór] *m. Indgang, Be-*

gyndelse, Indledning. **-gongd** [-gæŋd]

f. Indgang. **-heysting** [-hæstɪŋ] *f.*

Indhøstning. **-heystingartið** [-hæst-

ɪŋga(r)toi] f. Høstens Tid. **-huldur**

[-holdór] *adj. indhylllet, tilhylllet.* **-hurð**

[-húr] *f. Inderdør, den næstyderste Dør.*

***inni** [ɪnnɪ] *m. (a) Sind, helst tungt*

Sind, Sorg.

inni [ɪnnɪ] *adv. inde.*

inni|brunnin [ɪnnɪbrɒnnɪn] *part.*

præt. indebrændt. **-byrgdur** [-bɪrdór]

part. præt. indespærret, indelukket.

-föðing [-føʊɪŋ] *f. det at opføde*

Faarene inde. **-hald** [-hald] *n. Indhold.*

-halda [-halda] *v. indeholde.* **-kayaður**

[-kæavavór] *adj. indesneet.* **-lígá** [-lɪa]

adv. inderligt. **-löga** [-løva, -løa] *f.*

Hjemmeliggen (LF). **-lögugöltur**

[-løavögöˈltór] *m. en, som ligger stedse*

hjemme (LF). **-seyður** [-sæijór] *m.*

Faar, der opfødes inde. **-sælur** [-sælór]

adj. som opholder sig meget inde i Hu-

sene. **-stöða** [-støa, -støva] *f. det at*

staa inde, ikke kunne komme ud (mest om

Kvæg). **-stöðudagur** [-stöævóðæavór]

m. Dag, hvorpaa Kvæget ikke kan

komme ud. **-turking** [-toˈrtʃɪŋ] *f.*

kunstig Tørring af Klipfisk, modsat

sólturking. **-vist** [-vɪst] *f. Ophold*

i Hus, Husly, geva e-m i.

inn|kuldi [ɪˈŋkoldɪ] *m. Forkølelse.*

-lán [ɪnláan] *n. Indlaan.* **-legging**

[ɪnlædˈdʒɪŋ] *f. Indhegning af et Jord-*

stykke. **-loysa** [ɪnláiˈsa] *v. indløse.*

-löga [ɪnløva] *f. 1) Føde, Under-*

holdning til Hus og Familje (især om

Fiskeri) (LF). 2) Fortjeneste, Ind-

tægt i Almindelighed. **-lögumaður** [ɪn-

løavómæavór] m. Mand, som kan

skaffe Føde og Underholdning til Huset

(især om Fiskeri) (LF). **-myntur** [ɪm-

miˈntór] adj. fladmundet, som har

indbøjede Læber. **-reið** [ɪnrai] *f. Ind-*

ridning, Indtog. **-rið** [ɪnri] *n. Bugløb*

hos Faar el. Køer. **-ringur** [ɪnrɪŋgór]

m. den indre Kreds i Faarefolden (LF).

-rætt [ɪnraˈt] *f. = innringer.*

-seta [ɪˈnseəta] *v. indstifte.* **-sigla**

[ɪˈnsɪgla] *v. forsegle.* **-sigli** [ɪˈnsɪgh]

n. Segl. **-skot** [ɪˈnskoət] *n. 1) Indskydelse,*

Indfald. 2) indadgaende Strøm. **-stöða**

[ɪˈnstøa, -støva] *f. en Gaards Besæt-*

ning af Kreaturer, Faar. **-til** [ɪˈntɪl]

conj. indtil. **-töka** [ɪˈntøkə] *f. Ind-*

tægt. **-vaydur** [ɪnvavdór] *part. præt.*

indsvøbt. **-viðarband** [ɪnviaband] *n.*

Indholt i Skib el. Baad; honum

brekar innviðarband, han er

sulten, han behøver Islæt (LF). **-viður**

[ɪnviór] *m. Indholt i Baad (LF).*

-vik [ɪnvɪk] *n. lille Indskæring.* **-völur**

[ɪnvøælór] *m. Indvolde.*

irskra(st) [ɪˈrskra(st)] *v. (að) gyse.*

irskur [oiˈrskór] *adj. irsk.*

ísakaldur [oiˈsakaldór] *adj. iskold.*

ísandi [oiˈsandi] *adv. i. kaldur,*

isnende kold.

ísenn [oisænˈ] *adv. se senn.*

ís|landsmási [oiˈslaˈnsmáasi] *m.*

Stormmaage (larus canus). **-lendskur**

[-læˈnskór] *adj. islandsk.*

ísmannagorn [oiˈsmanagödn] *f.*

Fedttarmen af Nød (Kvæg) (LF),

alm. i pl. ísmannagarnar.

ístur [oiˈstór] *n. (s; pl. ds.) Ister.*

ísturkíkur [oiˈstórkoiˈkór] *m. Ister-*

bug, Istervom.

ísur [oi'sôr] *m.* Is.

ísöld [oi'söld] *f.* Istid.

ítari [oi'tari] *adj. comp.* bedre, fortrinligere.

ítar|liga [oi'tarliã] *adv.* særdeles vel.

-ligur [-liör] *adj.* særdeles god.

ítastur [oi'tastör] *adj. (sup. af ítari)* bedst, ypperligst.

ítriv [oi'triv] *n. 1)* Tag, Greb (LF).
2) hava nakað til ítriv, have noget (et Arbejde) at beskæftige sig med i ledige Øjeblikke.

itu [itö] *præt. pl. af eita.*

ivalleysa [ivalæi'sa] *adv.* rigelig, i stórir. -leyst [-læist, -læst] *adv.* utvivlsomt, uden Tvivl. -leysur [-læi's-ör] *adj.* sikker, utvivlsom; rigelig. -mál [-máal] *n.* Tvivlspørgsmaal. -samur [-sæamör] *adj.* tvivlsom. -spurningur [-sporningör] *m.* = ivamál.

ivast [ivast] *v. (að)* tvivle, i. í nökrum, tvivle om noget, være tvivl-raadig; tað er ikki at i. í, det kan der ikke være nogen Tvivl om; hann ivaðist í at fara, han tænkte halvvejs (saa smaat) paa at gaa.

ivaveður [ivavevör] *n.* tvivlsomt Vejr.

ivi [iví] *m. (a)* Tvivl, tað er ikki (el. eingin) i. í, det er der ingen Tvivl om.

ivingar|samur [ivingasæamör] *adj.* tvivlraadig, usikker, vaklende. -veður [-vevör] *n.* = ivaveður.

ivingur [ivingör] *m.* Tvivl, tað er eingin i. í, at . . . , der er ingen Tvivl om, at . . .

ivri [ivri] *f.* = yvri.

ivrugur [ivrovör] *adj.* halvt vred.

ivur [ivör] *m.* = ivi.

J.

ja [jæa] *adv.* ja.

jabba [jabba] *v. (að)* pludre.

jaðar [jæar] *m. (s; jaðrar [jæarar])*
m. Kant, især Kant paa (et Stykke vævet) Tøj, Æg paa Tøj; ogsaa som Stednavn: á Jaðri [áa jagri].

jaðari [jæari] *m. (a; jaðrar [jæarar])*
= jaðar.

jaður [jæavör] *n.* Lag.

jaga [jæa] *v. (að)* jage.

jagari [jæari] *m. (a; ar)* Jæger.

jagarsveinur [jæarsvainör] *m.* Jæger.

jagg [jagg] *n. 1)* vedholdende Smaaskænden. 2) Smaabølger, nogen Uro i Søen, j. í sjónum.

jagga [jagga] *v. (að)* 1) idelig smaaskænde og irettesætte, give ondt af sig. 2) (om Søen) være noget urolig, være fuld af Smaabølger, tað jaggar.

jaggutur [jaggötör] *adj. 1)* som idelig smaaskænder og irettesætter. 2) (om Søen) noget urolig.

jagl [jagl] *n.* det at tygge majsomt, Gumlen.

jagla [jagla] *v. (að)* gumle, tygge med Besvær.

jagstra [jakstra] *v. (að)* jage, drive, forfølge paa en voldsom Maade.

jagta [jakta] *v. (að)* jagte, jage.

jakki [ja'tši] *m. (a; ar)* Jakke.

jakslur [jakslör] *m. (ar; ir)* Kindtand.

jakstra [jakstra] *se* jagstra.

jakta [jakta] *v. (að)* *se* jagta.

já|kups|dagur [jáakösdæavör] *m.* St. Jakobs Dag, 25 Juli. -skel [-šeal] *f.* Jakobsmusling (pecten Jacobæus).

jalladömi [jadladöemi] *m.* Jarledømme.

jalls|dóttir [ja'lsdö'tir] *f.* Jarledatter. -sonur [-soenör] *m.* Jarlesøn.

jallur [jadelör] *m. (s; ar)* 1) Jarl. 2) det mellemste Led paa et Dyr's Klov.

jalov [jæaloøv] *m.* Samtykke, Be-

kræftelse paa Overdragelse el. Afstaaelse af noget, fáa j. upp á jörðina.

jamaldri [jamaldri] *m.* = javnaldri.

jamt [ja^ˈmt] *adj.* og *adv.* = javnt.

jánka [já^ˈŋka] *v.* (að) 1) j. um nak-að, omtale noget løseligt og halvt; give et halvt (utydeligt, modstræbende) Svar el. Løfte, svare halvvejs ja. 2) (tr.) lade noget falde paa Grund af Skødesløshed, j. niður úr hondunum.

jánka **liga** [já^ˈŋka^ˈli^a] *adv.* kun halvt, vaklende (om Given Svar el. Løfte). **-ligur** [-li^ˈör] *adj.* som giver et halvt Svar el. Løfte, vaklende.

januar [jannu^ˈär] *m.* Januar.

jaorð [jæao^ˈör] *n.* Jaorð, hann fekk j. gentunnar.

jarða [jæara] *v.* (að) jorde, stede til Jorden, begrave.

jarðar [jæara] *gen. sing.* af jörð.

jarðar **botnur** [jæara(r)b^ˈatn^ˈör] *m.* Jordbund. **-brúk** [-brúu^ˈk] *n.* Jordbrug.

-býti [-boi^ˈti] *m.* Jordskiftning, Udskeftning af Jord; ogsaa: Mageskifte af Jord.

-hvalur [-kvæ^ˈalör] *m.* „Jordhval“, d. v. s. den Part af en Flok Grindehvaler, der tilfalder Jordejerne paa det Sted, hvor Grindeflokken er blevet dræbt; ogsaa: den Jordejerne tilfaldende Part af en Hval (Storhval), som driver paa Land. **-kona** [-ko^ˈəna] *f.* Vandriks (rallus aquaticus).

-kringla [-kring^ˈla] *f.* = jarðarkringur.

-kringur [-kring^ˈör] *m.* Jordens Kreds.

-móðir [-m^ˈœur] *f.* Jordemoder. **-munur** [-m^ˈunör] *m.* Terrænforskel.

-ríki [-roi^ˈtši] *n.* Jorderige. **-sipa** [-si^ˈpa] *f.* Hundelav (peltigera canina).

-teigur [-tai^ˈjör] *m.* Strimmel Mark.

jarð **ber** [jarb^ˈær] *n.* Jordbær. **-frøði** [ja^ˈrfr^ˈœj^ˈði] *f.* Geologi, Jordlære.

-frøðingur [ja^ˈrfr^ˈœj^ˈŋg^ˈör] *m.* Geolog.

-frøðisligur [ja^ˈrfr^ˈœj^ˈsl^ˈiör] *adj.* geologisk. **-rok** [-ro^ˈæk] *n.* fin Sne, som flyger hen ad Snelag paa Marken. **-yrkismaður** [jæari^ˈrtšism^ˈæavör] *m.* Agerdykker.

jarki [ja^ˈrtši] *m.* (a; ar) den udvendige Kant af Fodbladet.

jarm [jarm] *n.* Brægen.

jarma [jarma] *v.* (að) bræge (om Faar).

jarman [jarman] *f.* Brægen.

jarn [jadn] *n.* (s; jörn) Jern; Redskab af Jern; Lænker.

jarn **ár** [jadn^ˈäär] *f.* Jernaare (Roaare).

-band [janband] *n.* Jernbaand. **-breyt**

[janbræi^ˈt, jam-] *f.* Jernbane. **-brot**

[janbro^ˈæt] *n.* Løftestang af Jern. **-kelvi**

[ja^ˈntš^ˈælvi] *f.* Jernstok, Jernstang.

-nagli [jannagl] *m.* Jernnagle. ***-nakki**

[janna^ˈtši] *m.* mindre Rofartøj af Jern,

Jernbaad. ***-nokki** [janna^ˈtši] *m.* =

jarnnakki. **-smíð** [ja^ˈnsmoi] *n.*

Forarbejdelse af Jern, smedede Gen-

stande. **-smíðja** [ja^ˈnsmi^ˈja] *f.* Smedje,

Smedeværksted. **-smíður** [ja^ˈnsmi^ˈjör] *m.*

Smed. **-stong** [ja^ˈnstång] *f.* Jernstang.

jarpur [ja^ˈrpör] *adj.* (jörp, jarpt

[j^ˈörp, ja^ˈrt] lysebrun, gulbrun (om

Haarfarve), jarpt hår.

jartekin [ja^ˈrt^ˈætšin] *n.* Jærtegn.

jassar [jassör] *m.* (gen. jass; pl.

jassar) 1) Knægten i Graviase (hol-

landsk Kortspil). 2) „Knægt“, Fyr.

jatnir [jatnir, jaknir] *pl.* af jötun.

játta [já^ˈta] *v.* (að) sige ja (til no-

get), samtykke (i noget), indrømme, j.

nøkrum; játtast e-m, (om en

Kvinde) give en sit Ja.

játtan [já^ˈtan] *f.* (ar; ir) Sigen ja

(til noget), Samtykke, Indrømmelse.

játtílsi [já^ˈtílsi] *n.* (s; pl. ds.)

játtan.

javna [javna] *v.* (að) 1) jævne,

gøre flad. 2) jævne, udjævne, bringe i

Orden; j. seg, jævne sig. 3) bejdse

før Farvning (jf. javni).

javnaðar **maður** [javnavarm^ˈæavör]

m. Socialist. **-merki** [-mæ^ˈrtši] *n.* Lig-

hedstegn.

javnaður [javnavör] *m.* (ar) Lighed.

javnaldri [javnaldri, jam-] *m.* (a;

ar) jævnaldrende.

javnan [javnan] *adv.* jævnlig, stadig,

altid.

javn|bjóða [janbjɔua] *v.* j. seg við ein *el.* j. e-m, *maale sig med en.* -bjóðis [-bjɔus] *adv.* paa Siden af, paa Højde med, j. við ein. -dögur [-døævør] *n.* Jævn døgn. -gamal [jangæamal] *adj.* lige gammel, lige saa gammel. -góður [jamgɔuór, jangɔuór] *adj.* lige god, lige saa god.

javni¹ [javni] *m.* (a; ar) 1) Lige, Ligemand. 2) Lighed (jf. ójavni).

javni² [javni] *m.* (a; ar) Ulvafod (*Lycopodium alpinum*).

javningi [javniŋdzi] *m.* (a; ar) javningur.

javningur [javniŋgør] *m.* (s; ar) Jævning, Jævnlig, Ligemand.

javn|liga [jamliɑ] *adv.* jævnlig, stadig. -líki [javnlɔiˈtʃi, jam-] *m.* Jævnlig. -meta [javnmeəta] *v.* vurdere lige, sidestille. -síðis [javnsɔiˈs] *adv.* jævnsides. -tramaður [jaˈntræamavør] *adj.* bredfuld, fyldt til Randen (modsat: rokaður), j. leypur.

javnur [javnør] *adj.* (jœvn, javnt) 1) jævn, flad. 2) jævn, lige, ens; jævnbyrdig, j. við ein í styrki, lige saa stærk som en; teir eru javnir, de er lige stærke, lige store o. s. v. — j. vindur, jævn Vind, Vind, som blæser med jævn Styrke. — tað gongur upp fyri javnt, det gaar lige op. — tað stendur á jœvn-um, det staar lige. — n. javnt [jaˈmt] bruges ofte som *adv.*: jævn, lige; javnt og samt, stadig, altid, evig og altid.

javnviga [janvĩɑ] *v.* (að) være i Lige-vægt, balancere.

jóansøka [jɔuansøka] *f.* St. Hans (Dag), 24. Juni. -økuaftan [jɔuansøkøaftan] *m.* St. Hans Aften. -ökudagur [jɔuansøkødævør] *m.* St. Hans Dag, 24. Juni. -ökugras [jɔuansøkugræas] *n.* Vejbred (*plantago lanceolata*). -økuleiti [jɔuansøkølaiˈti] *n.* Tiden omkring St. Hans, um jóansøkuleitið, ved St. Hans. -økunátt [jɔuansøkønát] *f.* St. Hans Nat.

jól [jɔul] *n. pl.* Jul, Julehøjtid, Juletid; á jólum, i Julen, til Jul.

jóla|aftan [jɔul(a)aftan] *m.* Juleaften.

-dagur [jɔuladævør] *m.* Juledag.

***-glíma** [jɔulagloima] *f.* helst i pl.: jólaglímur, Juleleg, som bestaar i

Styrkeprøver ved Brydekamp. -greytur [jɔulagræiˈtør] *m.* Julegrød. -hald [jɔulahald] *n.* Højtideligholdelse af

Julen; Julehøjtid. -klæðir [jɔulaklæajir] *n. pl.* Juleklæder, Stadsklæder til Brug ved Juletid. -kvöld [jɔulakvöld] *n.* Juledags Aften. -ligur [jɔulaliør] *adj.*

som sig hør og bór i Julen (om Vejr, Personer o. s. v.); i Julestemning.

-morgun [jɔulamårgón] *m.* Julemorgen.

-nátt [jɔulanát] *f.* Julenat, Natten imellem Juleaften og Juledag. -seyður [jɔulasæijør] *m.* Faar, som tages hjem

til Slagtning ved Juletid. -skekil [jɔula-šeətʃil] *m.* Ris, hvormed Børn trues

ved Juletid, hvis de ikke er artige. -sól [jɔulasɔul] *f.* den første Maane (Nymaane) efter Jul. -stingur [jɔulastingør] *m.*

„Julesting“, store Sting under Syning (formedelst Juletravhed), taka jóla-

sting. -summar [jɔulasommar] *n.* i Ordspr.: j. verður páskavetur, Somner ved Juletid bliver Vinter ved

Paasketid. -træ [jɔulatræa] *n.* Juletræ.

-ær [jɔul(a)ær] *f.* Hunfaar, der slagtes ved Juletid.

jóltíðir [jɔˈltoiir] *f. pl.* Juletid; um j., ved Juletid.

jomfrú [jåˈmfruu] *f.* Jomfru.

jomfrúgv [jåˈmfrigv] *f.* — jomfrú.

jomfrú|kinn [jåˈmfrútsinn] *f.* Jomfrukind. -mariugras [-marjògræas]

Gøgeurt (*orchis maculatus*). -merki [-mæˈrtʃi] *n.* Stjernebilledet Jomfruen.

jomfrúva [jåˈmfrúua] *f.* = jomfrú.

jorsalfærð [jåˈrsalfeər] *f.* Jorsalfærd, Pilgrimsgang.

jótra [jɔuˈtra] *v.* (að) tygge Drøv.

jú [jɔu] *adv.* jo.

júgur [jɔuør] *n.* (s; pl. ds.) Yver.

júka [jɔuka] *v.* (að) idelig gentage det samme, sita og j.

juli [jɔli] *m.* Juli.

juni [jūni] *m.* *Juni.*
júsá [júusáa, júusa] *adv.* *jó saa-mænd.*

jútskur [jøskór] *adj.* *jysk.*
júvur [júuór] *n.* (s; *pl. ds.*) = júgur.

jødiskur [jødiskór] *adj.* *jødisk.*
jøkil¹ [jøætšil] *m.* *Græs paa Sneen, naar denne smelter; Græs, som Isen ved Nedfald fra de bratte Fjeldsider, har afrevet.*

jøkil² [jøætšil] *m.* (s; jøklar) *Jøkel, Isfjeld.*

***jøkilstíggjur** [jøætšilstod'džór] *m.* *isbelagt, tilfrossen Sti el. Vej.* ***stígur** [-stojjór] *m.* = jøkilstíggjur.

***-stræti** [-stræati] *n.* jøkilstíggjur.

jøkslum [jökslón] *dat. pl. af jaksalur.*

jøkul [jøækól] *m.* (s; jøklar)

jøkil².

jørð [jøær] *f.* (jarðar; jarðir) 1) *Jord (Jorden, Jordkloden); ogsaa spec. om Jordens Overflade.* 2) *Jord, Jordsmon, Muld.* 3) *Jordejendom.* — blíð-ursum jørðin, overstrømmendevenlig.

jørðepli [jøæreəpli] *n.* *Kartoffel.*

jørp [jød̥rp] *f. sing. el. n. pl. af jarpur.*

jötun [jøetón] *m.* (*dat. jøtni, gen. jøtuns; pl. jatnir*) *Jætte. Jf. Stednavnet Jatnagarðar paa Vágar.*

K.

ká [kåa] *n.* (*pl. ká*) *Bogstavet K; káið tá í vegin kom, der kom noget i Vejen.*

kaðal [kæal] *m.* (s; kaðlar) *Line, Reb; Kabel.*

kaffi [kaffi] *n.* *Kaffe.*

kaffigrugg [kaffigrog(g)] *n.* *Kaffegrums.* **-ketil** [-tšætíl] *m.* *Kaffekedel.* **-krúss** [-kröss] *n.* *Kaffekrus.* **-munnur** [-monnór] *m.* *en Taar Kaffe.*

kaga [kæa] *v.* (að) *kige (efter en el. noget).*

kaggaber [kaggabear] *n.* *Moseballe (vaccinium uliginosum).*

kaggi [kad'dži] *m.* (a; ar) *tondeformet Kar, lille Anker, Bimpel el. Dunk (Trædunk).*

kahútt [kahø't] *f.* (ar; ir) *Kahyt.*

kaka [kæaka] *f.* (u; ur) *Kage. Jf. køka.*

káka [káaka] *v.* (að) *kagle (om Høns).*

kákur [káakór] *m.* *Kag; spæla kák, spille Kag (en Leg).*

kál [kåal] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) *Kaal, Kaalvækst; (coll.) Kaalvækster, Grøn-sager.* 2) *lille Romark.*

kalamank [kalama'ŋk] *n.* *Kale-mank (Uldstof).*

kálbløðka [kåalblø'ka] *f.* *Kaalblad.*

kaldasveitti [kaldasvai'ti] *m.* *kold Sved, Angstens Sved.*

kaldliga [kallia] *adv.* *køligt.* **-ligur** [-lijör] *adj.* *kølig.*

kaldur [kaldör] *adj.* (*køld, kalt*) *kold (modsat: heitur); ogsaa: kold, ufølsom; eg eri k., jeg fryser.*

kálgarður [kálgæarör] *m.* *Have til Grønsager.* **-hagi** [káalhæaji] *m.* = kálgarður.

kalikur [kæalhikór] *m.* (s; ar) *Kalk, Bæger.*

kálk [ká'lk] *n.* *Kalk.*

kálka [ká'ka] *v.* (að) *kalke.*

kall [kadl] *n.* (s; køll) 1) *Kald, Kaldelse.* 2) *Embede, spec. Præstekald.*

kall [kadl] *m.* *forekommer i Poesi som Sideform til kallur.*

kalla [kadla] *v.* (að) 1) *kalde, kalde paa, tilkalde (jf. rópa); indkalde.* 2) *kalde, nævne, benævne (med to acc.), jf. rópa. — at kalla, saa at sige, nú er hann friskur at*

kalla. — kallast, *give hinanden Øgenarne; skændes, udskælde hinanden.*

kall blóma [kalblóuma] *f. Hunblomst.* -kyn [ka'ltʃín] *n. Hankøn.* -leggur [kallæggör] *m. den mandlige Linie, Sværdside.* -maður [-mæavör] *m. Mandfolk, Mandsperson, kallmanns hefur hon mál, hun har Mandsstemme; stor og stærk Mand; mandhaftig Kvinde.*

kallsmaður [ka'lsmæavör] *m. den ene af en Sysselmands (se sýslumaður) to Medhjælperne i Udførelsen af hans Forretninger.*

kallur [kadlör] *m. (s; ar) 1) Mand, Mandsperson. 2) gammel Mand.*

kálsong [ká'lsǽng] *f. Mark, hvori der har været dyrket Roer Aaret i Forvejen.*

kálva [kálva] *v. (að) kælte.*

kálvahjarta [kálvaja'rta] *n. Kalvehjerte; hava k., være fejj, modløs; ekki hava k., være frygtløs, uforfærdet.*

kalvalína [kalvaloina] *f. Langline til Fangst af Helleflynder.* -móna [-møna] *f. Helleflynderens Rygmær.* -ongul [-ǽngól] *m. Angel, Fiskekrog til Helleflynderfangst.*

kálv|føddur [ká'lföddör] *adj. vel født og underholdt i Ungdom og Opvækst, væl k.* -hús [kálvhús] *n. Hus (Stald) til Kalve.*

kalvi [kalvi] *m. (a; ar) Helleflynder (hippoglossus vulgaris).*

kálvi [kálvi] *m. (a; ar) 1) Stykke af Benet mellem Tyklæggen og Hælen, teir troða jörð til kálva. 2) det smalleste Stykke af Aaren tæt ved Aarebladet. 3) Midten af et Fiskevod i Søn, det Parti af et Vod (nót), hvor Fisken samler sig (modsat oyruni, se oyra).*

kálving [kálving] *f. Kælving.*

kálv|sjúk [ká'lsjúk] *adj. f. kalvesyg.* -skinn [-šín] *n. Kalveskind; hatta skal verða tær afturlönt i gráum kálvskinni, det skal du faa tilbagebetalt med Renter, eftertrykkelig gengældt.* -skinnskógvur [-šín-

skægvör] *m. Sko af Kalveskind.* -skinnsull [-šínsodl] *kálvsull.* -skjótast [-šou'tast] *v. føde Kalv i Utide (om en Ko) (LF).* — kálvskotin (*part. præter.*), *som har kælvet i Utide (LF).*

kálvs|leggur [ká'lslæggor] *m. Lægben af en Kalv; nú er lopið av kálvsleggi, a) Kødet er saa meget kogt, at det har løsnet sig fra Benene, b) Strømperne er gledet ned til Ankelen.* -ull [-odl] *f. uldagtige Haar paa Kalveskind.*

kálvur [kálvör] *m. (s; ar) Kalv.*

káma [káama] *v. (að) gøre mat, dunkel, utydelig.* — kámast, *blive mat, utydelig, kámast burtur.*

kamar [kæamar] *n. (s; kømur) Kammer, Værelse.*

kambfjödur [ka'mfjövör] *f. Vorte.*

kambur [kambör] *m. (s; ar) 1) Kam. 2) langstrakt og foroven skarpt Fjeld.*

kám|liga [kåmlia] *adv. dunkelt, utydeligt.* -ligur [-lijör] *adj. dunkel, mat, utydelig.*

kampagrót [ka'mpagrou't] *n. Kampsten.*

kampatorv [ka'mpatårv] *n. en Slags Tørv, polytrichum-calluna-Tørv.*

kampur [ka'mpör] *m. (s; ar) Skæghaar, stift og stridt Haar, Knurhaar (de stride Haar omkring Munden paa Katte og Sælhunde); bíta á kampi, bide i Skægget, presse Underkæbens Tænder mod Overlæben, skære Tænder (af Raseri el. Smerte).* — *pl. kampar, Skæghaar, Knurhaar; ogsaa: Skægstubbe.*

kams [ka'ms] *n. Bolle af Lever, sammenæltet med Mel el. hakket Fisk.*

kamshövd [ka'mshödd] *n. Fiskehoved fyldt med kams.*

kámur [káamör] *adj. mørkladen, dunkel, mat, falmet, utydelig.*

kámutur [káamötör] *adj. = kámur.*

kana [kæana] *f. (u; ur) Snip af Baadstavn (LF).*

kann [kann] 1. el. 3. pers. sing. præs. af kunna.

kanna¹ [kanna] f. (u) Tilegnelse, hava kannu av nokrum, være berettiget til at tilegne sig noget.

kanna² [kanna] f. (u; ur) Kande.

kanna [kanna] v. (að) 1) ransage, undersøge, mønstre, udsøge, vit fara so lond at k.; ogsaa: k. eftir nokrum el. um nakað. 2) tilkende, efter Undersøgelse paastaa at være sin el. en andens Ejendom, k. sær el. e-m nakað; eingin skal kanna sær bitan, fyrr enn hann er svølgdur, ingen skal tilkende sig nogen Mundfuld el. kalde nogen Mundfuld for sin, førend den er nedslugt.

kannubjella [kannöbjöðla] f. Rodknold af kannubjelluvísa. **-bjellustrá** [-bjöðlöstáa] n. = kannubjelluvísa. **-bjelluvísa** [-bjöðlövöi'sa] f. Agersnelde (equisetum arvense). **-bæradryllur** [-bæaradroilör] m. dryllur indeholdende $\frac{1}{6}$ Skæppe Mel. **-bæri** [-bæari] m. (a; ar) $\frac{1}{6}$ Skæppe (Maal).

kanón [kanoun] f. (ar; ir) Kanon.

kanska [ka'nska] adv. kanske, maaske.

kansur [ka'nsör] m. Kans, Lejlighed, Snit, síggja sær kans til nakað.

kantra [ka'ntra] v. (að) kæntre. — kantrast, = kantra.

kantur [ka'ntör] m. (s; ar) Kant.

kánus [káanös] i Udtr.: standa sum k., staa aldeles forbløffet, som himmelfalden.

kápa [káapa] f. (u; ur) 1) Kaabe. 2) Gællelaag paa Helleflynder.

kapp [ka'p] n. Kap, Væddestríd, kun i Udtr.: um k., om Kap, og i Sms.

kappa [ka'pa] v. (að) kappe (skære) af.

kappa|bani [ka'pabæani] m. Kæmpers Bane, Kæmpers Banemand. **-kvæði** [-kvæaji] n. Kæmpevisé.

kappast [ka'past] v. (að) kappes.

kappfýsin [ka'pfoi'sin] adj. kap-

lysten. **-ganga** [-gængga] v. gaa (løbe) om Kap. **-gonga** [-gængga] f. Gaaen (Løben) om Kap.

kappi¹ [ka'pi] m. (a; ar) Kæmpe, Helt.

kappi² [ka'pi] m. (a; ar) Kappe, spec. Præstekappe.

kappingarförur [ka'pingarföarör] adj. konkurrencedygtig. **-hugur** [-hüör] m. Kappelyst. **-strið** [-stroir] n. = kappstrið.

kappleikur [kaplai'kór] m. Kapleg.

kappnósutur [kapnou'sótör] adj. som har Opstoppernæse.

kapprenna [kaprænna] v. løbe om Kap. **-renning** [-rænning] f. Kapløb, Væddeløb. **-róður** [-röuör] m. Kaproning. **-rógva** [-rægva] v. kapro. **-roða** [-röa] v. tale om Kap, disputere. **-sigling** [-siglung] f. Kapsejlds. **-sláa** [-sláa] v. slaa (Græs) om Kap. **-strið** [-stroir] n. Kappestríd, Konkurrence. **-svimjing** [-svimjung] f. Kapsømning. **-velta** [-væ'tla] v. grave Jord om Kap til Dyrkning.

kapteynur [kaptæi'nör] m. (s; ar) Kaptajn.

kar [kæar] n. (s; kør) (stort) Kar.

kára [káara] v. (að) k. roð, mýkja roð (se mýkja).

karbleytur [karblæi'tör] adj. meget blød.

karða [kæara] v. (að) karte, karte Uld.

karðavigli [kæaravilli] m. 1) kartet Tot Uld (rullet i Cylinderform ved Spinding paa Haanden). 2) den Uld, som kartes paa een Gang (= karði).

karði [kæari] m. (a; ar) 1) Karte, Uldkarte; einir karðar, et Par Kartar. 2) den Uld, som kartes paa een Gang.

karfúgvín [ka'rfigvin] adj. pilraadden.

kargur [kargör] adj. (kørg, kargt) karrig, paaholden.

karkatátur [ka'rkata'tör] m. Stykke Line el. Tov, Tovende.

karmur [karmör] m. (s; ar) 1)

Karm, Indfatning. 2) gennemblødt Sæt Klæder, vaade Klæder (paa ens Krop el. lagte i Bunke).

karra [karra] *v. (að) skrige (om Lomvien), lomvigin karraði.*

karlraur [karráavör] *adj. ganske raa (ukogt). -rotin* [-roetin] *adj. = kavrotin.*

karsi [ka'rsi] *m. (a) rosetbladet Springklap (cardamine hirsuta).*

kartis¹ [ka'rtis] *n. blasmophora brassica (Plante).*

kartis² [ka'rtis] *n. hæslige Negle med saare Neglerødder, Saar, Udslæt paa Benene og mellem Tærne, Saar mellem Klovene hos Faar (LF).*

kartnaglur [ka'rtnaglör] *m. knortet Negl.*

karva [karva] *v. (að) skære i smaa Stykker, k. sundur.*

karvi [karvi] *m. (a) Kummen (LF).*

karvingur [karvingör] *m. (s; ar) Kavring, Tvebak.*

kasa [kæasa] *v. (að) lægge i Dyng, opstable.*

kasaður [kæasavör] *adj. halvsur (ufrisk) (LF).*

kassabók [kassabou'k] *f. Kassebog. -meistari* [-mai'stari] *m. Kassemester, Kasserer.*

kassi [kassi] *m. (a; ar) Kasse.*

kassur [kassör] *m. (s; ar) lille Hulning i en Klippevæg.*

kast [kast] *n. (s; køst) 1) Kast. 2) et vis Længdemaal, saa langt man kan kaste. 3) Kast med el. Udsætning af Vod (Fiskegarn); jf. nótakast. 4) Kast, hastig Bevægelse. 5) Vindkast, Vindstød. 6) Kast, Slyngning (f. Eks. paa en Snor). 7) Haandfang, Sving (f. Eks. paa en Slibesten).*

kasta [kasta] *v. (að) med dat. og acc. 1) kaste, slynge, Sjúrdur kastar reyðum skildri niður á dökka fold, kasta teir sínum akkerum, kastar hann svörð og herklæði. 2) kaste Snørerne ud (til Fiskeri). 3) udsætte Fiskevød, k. nótt. 4) (om Vinden) kaste, blæse ujævnt.*

5) forkaste, opgive, k. trúnni, forkaste den rette Tro. 6) kaste, falme, k. litin. 7) i Forb. med præp. og adv.: k. av, hann kastaði av vindin, det blev pludselig stille (Vindstille); k. sær av vatni, lade sit Vand. — k. aftur, vrage, forsmå; k. burtur, a) smide væk, b) abortere; k. oman, kaste ned i Søen (fra stejle Steder), k. sær oman, styrte sig i Søen (fra et stejlt Sted). — k. saman, slaa sammen, kasta garðarnar saman; ogsaa: slaa Pjalterne sammen. — k. uppá, begynde paa en Strømpe el. Trøje, vikle de første Masker om Strikkepinden; k. út, smide over Bord.

kastikleppur [kastiklæ'pór] *m. karakterløst Menneske, Nathue.*

kastingarglas [kastingaglæas] *n. en Snaps rundt, naar et Hæs er blevet saa højt, at Høet ikke kan bæres op paa det, men maa kastes i Knipper til Mændene ovenpaa.*

kátogyður [káatágdör] *adj. skælsk.*
kattarklógv [ka'taklægv] *n. sværdbladet Benbræk (narthesium ossifragum).*

kattugla [ka'togla] *f. Katugle, Sneugle (otus vulgaris, otus brachyotus, nyctea nivea). -úla* [-úula] *f. = kattugla.*

kattur [ka'tör] *m. (s; ar) ketta. Jf. køttur.*

kátur [káatör] *adj. 1) munter, fornøjet, skæmtsom. 2) (i Poesi) som kalder Munterhed til Live, oplivende, Ragnar bað tá sínar menn so kátan mjöðin blanda.*

kav [kæav] *n. 1) (Havets) Dyb, sólin roðar úr kav', Solen stiger op af Havet og kaster sit røde Skær; (niður) í kav, ned under Vandet, ned i Havets Dyb; í kavi, nede under Vandet, halda í kavi. — Talemaade: koma upp undan kavi, komme for Lyset, blive aabenbar. 2) Overfladen af dybt Vand; undir k., ned i Vandet (helt nedsænket). 3) Neddykken under Vandets Overflade, Neddykken.*

káv [káav] *n.* = kávan.

kava [kæava] *v.* (að) 1) *dykke* (*ned i Vandet*), *dukke under*. 2) *sne*, *være Snevejr*, *hann kavar*, *det sneer*; **k.** *undir*, *sne til*, *blive helt dækket af Sne*.

káva [káava] *v.* (að) *famle*, *gribe famlende efter noget*; *gramse*, *beføle*, **k.** *uppi á e-m*; **k.** *út yvir nakað el. útyvir*, (*overf.*) *søge at skjule, til-dække* (*noget*).

kava/blak [kæavablæk] *n.* *Snebold*.
-flykra [-flíkra] *f.* *Snefløk*. **-fönn** [-fån] *f.* *Snedrive*. **-fölv** [-fölv] *n.* *tyndt Snelag*.

kávalæti [káavalæati] *n.* *Forstillelse, Hykleri*.

kavamikil [kæavamítíl] *adj.* *rig paa Sne*, *snefuld*, **k.** *vetur*.

kávan [káavan] *f.* *Famlen*, *Befølen*.

kavari [kæavari] *m.* (a; ar) *Dykker*.

kava/ríð [kæavaroi] *f.* *Snestorm*.

-rok [-roæk] *n.* *tykt Snefog*. **-tjúkn** [-tšøkn] *n.* *Sneytýkning*. **-æl** [-æal] *n.* *Snebygge*. **-ætt** [-aʰt] *f.* *Kant paa Him-melen*, *hvorfra der gerne kommer Sne*, *Snevind*.

kavbátur [kavbáaþór] *m.* *Under-vandsbaad*.

kavi [kæavi] *m.* (a; ar) 1) *Sne*; *hann leggur kava*, *der falder* (*tyk*) *Sne*; *blaka kava*, *kaste med Sne*, *slaaes med Snebolde*. 2) *Periode med liggende Sne*, *vit hava ongar stórar kavar haft í ár*.

kavlátur [kavláaþór] *n.* *Hule i Strandbredden*, *hvis Munding er under Vandskorpen*, *og hvori Søler yngler* (*LF*). **-myrkur** [-mírkór] *adj.* *tað er kavmyrkt í mjørka*, *Luften er ganske opfyldt (formørket) af el. møttet med Taage*. **-rotin** [kavroetin] *adj.* *pílaadden*.

keða [tšēa] *v.* (dd) *kede*, **k.** *ein við nòkrum*. — *keðast*, *kede sig*.

kegl [tšægl] *n.* *Kiv*, *Kævl*.

kegla [tšægla] *v.* (að) *vinde Garn daarligt*.

keglast [tšæglast] *v.* (að) *kives*, *kævles*.

keikja [kaiʰtša] *v.* (*keikir*, *kokti*, *koktur* [kaiʰtšir, kákti, káktór]) *dreje paa*, *vende paa* (*LF*); *skæve*, *drive til den modsatte Side* (*LF*); **k.** *bát á ein*, *ro stærkere i det ene Bord af Baaden*, *saa den gaar ulige* (*LF*); *forvride*, *forstuve* (*et Led*), *hann kokti fótin* (*hondina*), *han forstuede Foden* (*Haanden*).

keikur [kaiʰkór] *m.* (*pl.* *keikir*) *Tryk*, *Slag* (*LF*); *ondt Tilfælde*, *Modgangsstød* (*LF*); *Knæk*, *Ulykke* (*LF*).

keipa [kaiʰpa] *f.* (u; ur) *Knarvornhed*, *slet Lune*; *hava keipur*, *have Anfald af slet Humør*. — *pl.* *keipur* ogsaa: *Gebærder*, *Grimasser*, *gera keipur*.

keipast [kaiʰpast] *v.* (að) *skære Ansigter*, *efterabe en*, **k.** *eftir e-m*.

keisari [kaiʰsari] *m.* (a; ar) *Kejser*.

keka [tšēka] *f.* (u; ur) *Hulning*, *Fordybning*; *lille Morads*.

keki [tšēatši] *m.* (a; ar) = *keka*.

keks [kæks] *n.* (*pl.* *keks*) *Kiks*.

keksa [kæksa] *f.* (u; ur) *Stykke Kiks*.

keksa [tšæksa] *v.* *intr.* (að) *staa fast* (*som*) *i Morads og stræbe at komme der ud af* (*og ingen Vej komme*) (*LF*); *have Ben i Halsen* (*LF*).

keksa [tšæksa] *v.* *tr.* (að) **k.** *í seg*, *hugge i sig* (*LF*).

keksi [tšæksí] *m.* (a; ar) *Morads* (*LF*).

keksutur [tšæksótór] *adj.* *opblødt*, *moradsagtig* (*f.* *Eks. om en Vej*).

kela [tšēala] *v.* (að) *kæle for*.

kelivætti [tšēalvaʰti] *n.* *forkælet Person*, *Kæledægge*.

kelda [tšēlda] *f.* (u; ur) *Kilde*, *Vandpyt*, *Morads*.

keldufar [tšældófæar] *n.* *Smaa-kilder*.

kelkja [tšæʰltša] *v.* (kt) *drikke stærkt og meget*, **k.** *í seg* (*LF*).

kelling [tšædliŋ] *f.* (ar; ar) *gam-mel Kvinde*, *Kelling*; ogsaa (*ældre Sprog*): *gift Kvinde*, *Kone*, *kall* og **k.**

kellingarkjafur [tšædliŋgartšaftór]

m. Træskede til at sætte paa Æggen af skærende Redskaber. -nev [-neøv] n. Kællingenæse; lítið krevur til, at k. blóðir (Ordspr.), let bliver Fruentimmer vrede:

kelv¹ [tʃælv] *n. (s; pl. ds.) = kelvi.*

kelv² [tʃælv] *n. Yngel af krækl-ingur.*

kelvi [tʃælvɪ] *n. (s; pl. ds.) rund, aflang Træstok, Cylinderstok.*

kemba [tʃæmba] *v. (bd) kæmme, k. hår; k. sær, kæmme el. rede sit Haar; k. sátu, kæmme (glatte) en Høstak med Rive.*

kembikambur [tʃæmbikambór] *m. Kæmmekam.*

kempa [tʃæˈmpa] *f. (u; ur) Kæmpe.*

kempuvísa [tʃæˈmpóvoisa] *f. Kæmpevis.*

kemur [tʃæmór] *2. el. 3. pers. sing. præs. af koma.*

kenna [tʃænna] *v. (nd) 1) kende, kunne skelne, ikki k. „s“ fyri „k“, være fuldstændig uvidende; have Kendskab til; genkende. 2) føle, mærke, fornemme, kendi sær møði og mein; k. á sær, føle, mærke paa sig selv (overført om livløse Genstande), tá ið teirra snekkjan kendi fagurt land; spec. mærke Bid, hann kendi og dró ein stóran fisk. 3) k. e-m nakað, lære en noget, undervise en i noget; hann kendi honum lest (for: lestur), han lærte ham at læse. 4) k. gátu, tyde, løse en Gaade. 5) i Forb. med præp. og adv.: k. e-m á, rette haanende Bebrejdelser mod en, lade en høre ilde; k. til, være lidt beruset; k. e-m um nakað, haanligt bebrejde en noget, kenn mær einki um, ogsaa: beskyldte en for noget; k. e-m um, skyde Skylden paa en. — kennast, a) kende (genkende) hinanden; kennast við (nakað), kendes ved, erkende. b) kendes; føles, mærkes, tað kennist úr honum, det regner fint. — part. præt. kendur, vera væl (illa) kendur við ein, staa sig godt (daarligt) med en.*

kennara|felag [tʃænnarafealæa] *n. Lærerforening. -skúli [-skúuli] m. Lærerskole, Seminarium.*

kennari [tʃænnari] *m. (a; ar) Lærer.*

kennning [tʃænniŋg] *f. (ar; ar) 1) Faaregræsning i Udmarken uden for Fællig, Rettighed for en enkelt til at have Faar græssende særskilt. 2) Rus.*

kenningarær [tʃænningarær] *f. Hunfaar, tilhørende en enkelt Mand og uden for Fællig i en „Havgepart“ (hagapartur).*

kennigur [tʃænniŋgór] *m. (s; ar) bekendt, Kending.*

kenniorð [tʃænniør] *n. Kendeord, Artikel (gramm.).*

kensla [tʃæˈnsla] *f. (u; ur) 1) Kenden, (svag) Genkendelse, bera kenslu á ein (nakað), synes, at man kender en (noget). 2) Følelse. 3) Undervisning.*

keppur¹ [tʃæˈpór] *m. (s; ar) Kongehætte (den anden Mave hos drøvtyggende Dyr); Blodpølse, kogt i Kongehætte.*

keppur² [tʃæˈpór] *m. (s; ar) Kæp.*
ker [tʃeər] *n. (s; pl. ds.) 1) Kar. 2) = sodnker. 3) Hulning, For-dybning.*

kerald [tʃeərald] *n. (s; pl. ds. el. keröld) Kar, Trækar, hvori man opsamler el. gemmer noget (jf. matkerald); ogsaa spec. — landbukka.*

kerling [tʃædliŋg] *f. se kelling.*

kerta [tʃæˈrta] *f. (u; pl. kertur, gen. kertna) Kerte, Lys, spec. Tællelys, triati vóru kertur brendrar.*

kertil [tʃæˈrtiɫ] *m. (s; kertlar) Kirtel.*

kertnaflot [tʃæˈrtnaflæt] *n. smeltet Tælle af kertuljós, tann, sum sleikir k., skal ikki mettast.*

kertuljós [tʃæˈrtóljous] *n. Kertelys, Tællelys. -stubbi [-stobbi] m. Stump af et Tællelys.*

keta [tʃeəta] *f. (u; ur) Kæde; gamla k., en Slags (færøsk) Dans.*

ketil [tʃeətɪl] *m.* (s; ketlar) *Kogekar, Kogegryde; Kedel.*

ketilostur [tʃeətláustór] *m.* *kogt Raamælk, Kalvedans (kogt i ketil, saaledes at Ost og Valle er skilte ad).*

ketilsdrekka [tʃeətlɪsdræˈka] *n.* *varm Drik.*

ketta [tʃæˈta] *f.* (u; ur) 1) lóða². 2) *Kat.*

kettlingasótt [tʃætɪŋgasóˈt] *f.* *Kattens Smerter, naar den kaster Killinger (LF).*

kettlingur [tʃætɪŋgór] *m.* (s; ar) *Kattekillring.*

keymur [tʃæimór] *m.* *begge Hænder krummede og lagte til hinanden, blása i keym. Jf. kjómur.*

keyp [tʃæiˈp] *n.* (s; pl. ds.) *Køb.*

keypa [tʃæiˈpa] *v.* (pt) *købe; ogsaa overf.: dyrt skulu teir meg k., dyrt skal de købe mit Liv.*

keypmaður [tʃæpmæavór] *m.* *Købmand. -skáli [-skáal] m. Børs. -skapur [-skæapór] m. Købmandskab, Handel.*

keypsla [tʃæpsla] *f.* (u; ur) *Handel, Købmandskab.*

keypslustevna [tʃæpslóstævna] *f.* = *keypstevna.*

keypstaður [tʃæpstæavór] *m.* *Købstad. -stevna [-stævna] f. Købestævne, Marked.*

keys [tʃæiˈs] *præt. sing. af kjósa.*

kika [tʃíka] *v.* (að) *kige, se efter noget (strække sig for at se); se igen-nem Kikkert.*

kíka [koiˈka] *v.* (að) *fiskurin hevur kikað, Fisken har slugt Krogen med Madingen ned i Maven.*

kikari [tʃíkarɪ] *m.* (a; ar) *Kikkert.*

kíkaskógvur [koiˈkaskægvr] *m.* *Sko, lavet af Hvalens Mavesæk; knørrur leyp úr neysti oman sum k. á gleri (kíkaskógvur er altid glat under Fødderne og vanskeligt at gaa med paa Is).*

kikhosti [tʃíkhásti] *m.* *Kighoste.*

kikka [tʃíˈka] *v.* (að) *k. eftir*

ondini, snappe efter Vejret, være lige ved at tabe Vejret.

kíkna [tʃíkna] *v.* (að) *tað kiknaði í lærinum, Laaret blev forstrakt, kiknaði í lendunum, gav et Hold i Lænderne, k. í rygginum, faa et Stik el. Hold i Ryggen (LF).*

kíkur [koiˈkór] *m.* (s; ar) *Hvalmave, spec. opblest og tørret Hvalmave; Mave, Bug (i foragtelig Bet.).*

kíla [koila] *v.* (að) *kile, fæste med Kiler.*

kíli [koilɪ] *m.* (a; ar) *Kile.*

kilpa [tʃíˈlpa] *f.* (u; ur) *Hank paa en Bøtte.*

kilpur [tʃíˈlpór] *m.* (s; ar) = *kilpa.*

kíma [tʃíma] *v.* (að) *kime.*

kímaligur [tʃímalíör] *adj.* = *kimiligur.*

kímbil [tʃímbil] *m.* (s; kimblar) *Bundt, Knippe (især af Angelika).*

kímbul [tʃímból] *m.* (s; kimblar) = *kimbil.*

kímiligur [tʃímilíör] *adj.* *bekvem, let haandterlig.*

kímpurligur [tʃíˈmpó(r)líör] *adj.* *af anseligt, tiltalende Ydre.*

kín [koin] *n.* (s; pl. ds.) *Kærtegn.*

kína [koina] *v.* (að) *kærtégne, k. e-m.*

***kind** [tʃínd] *f. el. n. Barn.*

kinkur [tʃíˈŋkór] *m.* (s; ar) *Kurre paa Traad, især paa Messing- el. Jerntraad.*

kinn [tʃín(n)] *f.* (ar; ar) 1) *Kind. 2) Skråent, Fjeldside.*

kínningur [tʃínningór] *m.* (s; ar) *den ene Side af en Baads Forstavn.*

kinnklovi [tʃíˈŋkloəvi] *m.* *Mundvig.*

kinnur [tʃínnór] *m.* (s; ar) = *kinn.*

kippa [tʃíˈpa] *f.* (u; ur) *Knippe, Bundt. Jf. lyklakippa.*

kippa [tʃíˈpa] *v.* (pt) *rykke (til sig), trække med et Ryk el. hastigt og pludselig, snappe; i spec. Bet.: dræbe en Fugl ved at knække Halsen paa den mellem to Fingre; — om en Sten:*

komme med saa stor Hastighed ned i Vandet, at der kun ses en lille Stribe efter den. — kippast, rykkes, gøre smaa krampagtige Ryk, ligge i Krampe-trækninger, har lå hann og kipt-ist; (om Hjertet) slaa hurtigt og stærkt.

kirkja [tʃiˈrtʃa] *f.* (u; ur) Kirke.

kirkjuferð [tʃiˈrtʃófeər] *f.* Gang el. Færd til Kirken. **-gangur** [-gæŋg-ór] *m.* Kirkegang. **-garður** [-gæarór] *m.* Kirkegaard. **-gólv** [-gólʋ] *n.* Kirkegulv. **-gota** [-gøta] *f.* Kirkesti, Vej til Kirken. **-horn** [-hádn] *n.* Hjørne af Kirken. **-lið** [-li] *n.* Menighed. **-ligur** [-liór] *adj.* kirkelig. **-skot** [-skoæt] *n.* den smalle Gang el. Aabning imellem Kirkens Ydervæg (veggur) og Indervæg (bróst) (i de gamle Kirker), tú verður settur í kirkju-skotið (siges til uartige Børn). **-sókn** [-sökn] *f.* Kirkesogn. **-söga** [-søəʋa] *f.* Kirkehistorie. **-verjari** [-væjari] *m.* Kirkeværge.

kirna [tʃidna] *f.* (u; ur) Kærne, Smørkærne.

kirna [tʃidna] *v.* (að) kærne, kærne Smør; ogsaa: trække Medestangen frem og tilbage i Vandet under dyrging.

kirning [tʃidning] *f.* (ar; ar) 1) Handlingen at kærne (Smør). 2) hvad der kærnes paa een Gang.

kirsiber [tʃissibear] *n.* Kirsebær.

kirsuber [tʃissóbeər] *n.* = kirsiber.

kis [kís] *n.* svag Støj el. Lyd; har hoyrdist ikki eitt k., der hørtes ikke en Lyd.

kisa [kísa] *f.* (u; ur) (som Kælenavn el. som omskrivende Navn paa) Kat.

kiska [kiska] *f.* (u; ur) Missekat.

kista [tʃista] *f.* (u; ur) Kiste.

kista [koiˈsta, koɪˈsta] *v.* (að) ved Tilraab (kiss, kiss [koɪs]) at skræmme Dyr (især Fugle) bort.

kistil [tʃistil] *m.* (s; kistlar) lille Skrin, lille Kasse.

kistlaskrín [tʃis(t)laskroin] *n.* = kistil.

kistubotnur [tʃistóbátnór] *m.* Kiste-bund.

kitl [tʃitl] *n.* Kildren.

kitla [tʃitla] *v.* (að) kildre. — kitlast, honum kitlast, han er kilden.

kitlan [tʃitlan] *f.* = kitl.

kjaftband [tʃabband] *n.* Baand til at binde om Munden paa en Pose. **-flimur** [tʃaffimör] *adj.* som har et godt Snakketøj (LF). **-hvíti** [tʃafkvoiti] *m.* en Art sildreki, der skal være hvid om Kæberne (LF).

kjaftur [tʃaftör] *m.* (s; ar) 1) Kæft, Gab, Mund. 2) Munding, Aabning, jf. gjáarkjaftur. — standa eftir øðrum kjafti, hælde, staa skævt.

kjak [tʃæk] *n.* 1) Kiv, Klammeri, Vrovl; Diskussion. 2) Uro i Søen, urolig Sø (spec. Strømso).

kjakast [tʃækast] *v.* (að) kives, klammres; diskutere.

kjala [tʃæala] *v.* (að) danne Top el. Mønning (kjölur) paa et Høæs (des), lægge Hø i Toppen af et Høæs.

kjalar [tʃæalar] *gen. sing. af* kjölur.

kjalarborð [tʃæalaboər] *n.* den Planke i Baaden, som er nærmest Kølen, den inderste Planke i Baaden. **-hoyggj** [tʃæalarháðˈdʒ] *n.* det Hø, som lægges øverst i et Hæs og danner dettes Top el. Mønning (kjölur). **-hælur** [tʃæalarhæalór] *m.* den bageste Ende af et Fartøjs Køl; ogsaa: = kjalarvørrur, koma í kjalarhælin á einum báti. **-vørrur** [-vørrór] *m.* Stribe i Vandet efter et fremadskridende Fartøj, Køl vand.

kjalborð [tʃalboər] *n.* = kjalarborð.

kjálkabein [tʃáˈlkabain] *n.* Kæbe-ben.

kjálki [tʃáˈltʃi] *m.* (a; ar) 1) Kæbe. 2) Kind.

kjallari [tʃadlari] *m.* (a; ar) Kælder.

kjara [tʃæara] *v.* (að) udsende en stram Lugt, spec. om noget fedt el. trannet, som steges.

kjararoykur [tʃæararáiˈkór] *m.* *stram Røg af noget stegt, spec. fedt el. trannet.*

kjarnast [tʃarnast] *v.* (að) *blive stærkt ophidset. — part. præt. kjarnaður, stærkt ophidset, rasende.*

kjarni [tʃadni] *m.* (a; ar) *Kørne.*

kjógvi [tʃægvi] *m.* (gen. kjógva *el. kjós; pl. kjógvar*) *Struntjæger (lestris parasitica).*

kjóí [tʃou] *m.* (a; ar) = kjógvi.

kjólavel [tʃoulaveəl] *n.* *Kjoleftig.*

kjólí [tʃouli] *m.* (a; ar) *Kjole.*

kjómur [tʃoumór] *m.* = keymur, blása í kjóm.

kjós [tʃouˈs] *f.* (ar; ir) *Kro (første Mave) paa Fugle.*

kjósa [tʃouˈsa] *v.* (kýsur [koiˈsór] *el. kjósar; keys* [tʃæiˈs] *el. kjósaði, kusu el. kjósaðu; kosin el. kjósaður*) *kaare, vælge; foretrække.*

kjós|egg [tʃösægg] *n.* *Æg af kjógvi.*

-ungi [-óndʒi] *m.* *Unge af kjógvi.*

kjokr [tʃøækr] *n.* = kjak i Bet. 2).

kjokrutur [tʃøækrótór] *adj.* *uroelig (om Sø, især Strømsø).*

kjokur [tʃøækór] *n.* = kjøkr.

kjölfestugrót [tʃöˈlfæstógróuˈt] *n.* *Ballast (Sten til Ballast).*

kjölur [tʃøælór] *m.* (kjalar [tʃæalar]; kjölir) 1) *Køl (paa Fartøj).* 2) *hvad der har Lighed med Køl, lang og smal Ryg, spec. a) Fjeldryg, b) Top el. Mønning paa et Høæs (des).*

kjorbreyt [tʃörbræiˈt] *f.* *Korsvej.*

kjörubreyt [tʃøaróbræiˈt] *f.* = kjörbreyt.

kjöt [tʃøæt] *n.* *Kød.*

kjöt|biti [tʃöbbiti] *m.* *Bit Kød.*

-bolli [-bál(l)i, tʃøætballi] *m.* *Kød-bolle.*

-hjallur [tʃøættʃadlór] *m.* *Tremmehus til Vindtørring af Kød.*

-suppa [tʃøætsoˈpa] *f.* *Kødsuppe.*

kláa [kláa] *v.* (kláar *el. klær* [klæar]; kláaði *el. klerdi; kláaður el. klerdur*) *med dat., klø, k. sær í vanga, klø sig bag Øret.*

klaga [klæa] *f.* (u; ur) *Klage, Anklage.*

klaga [klæa] *v.* (að) *klage, anklage.*

klagari [klæari] *m.* (a; ar) *Anklager.*

klakabardur [klæakabardór] *adj.* *tilfrossen, som har Is i Ulden (om Faar) (LF).*

klaki [klæatʃi] *m.* (a) 1) *Frost i Jorden.* 2) *Is i Ulden paa Faar; vaad Sne, som hænger i Klæder og Uld.*

klakkur [klaˈkór] *m.* (s; ar) 1) *den ene af en Kløvsadels to udstaaende Ender; Pig i en Kløvsadel, hvorpaa den ene Halvdel af en klyv hænges; millum klakka, midt paa Hestens Ryg imellem de to Dele af Læsset.* 2) *opstaaende el. fremspringende Klippe, Bjergknold.* 3) *Grund i Søen, Fiskebanke.* 4) *(overf. om) noget, som tynger stærkt.*

klakti [klakti] *præt. sing. af klekja.*

klampa [klaˈmpa] *v.* (að) *forarbejde paa en klodset Maade, tømre klodset sammen, k. nakað saman.*

klamsa [klaˈmsa] *v.* (að) *smække, smælde, hann klamsaði hurðina aftur.*

klamsur [klaˈmsór] *m.* (ar; ir) *Smæk, Smæld.*

klandrast [klandrast] *v.* (að) *smaa-skændes, kives, trættes.*

klandur [klandór] *n.* (s) *Klammeri, Kiv, Trætte.*

klandur|samur [klandórsæamór] *adj.* *som ypper Klammeri, kivagtig. -semi [-seami] n. el. f. Kivagtighed.*

klandurs|evni [klandórsævni] *n.* *Stridsspørgsmaal. -oddur [-áddór] m. kivagtig Person.*

klantraligur [klaˈntraliór] *adj.* *noget smækker el. tynd af Legemsbygning.*

klapp [klaˈp] *n.* (s; pl. ds. el. kløpp) *Klap.*

klappa [klaˈpa] *v.* (að) *klappe, k. e-m.*

klappan [klaˈpan] *f.* *Klappen.*

klappus [klaˈpós] *m.* *Klapmyds, Søløve.*

klára [klåara] *f.* (u; ur) = klárur, *m.*

klári [klåari] *m.* (a; ar) *klart Stykke af Himmelen, Aabning mellem Skyerne.*

klárna [klárna] *v.* (að) *blive klar.*

klárur [kláarór] *m.* (s; ar) *Træstang med en firkantet Træplade paa den nederste Ende, som bruges til at jærne Jorden med, naar den er til-saaet.*

klárur [kláarór] *adj.* 1) klar, blank, ren. 2) klar, tydelig. 3) klar, færdig, rede.

klássá [klássá] *f.* (u; ur) gammel omsyet *Skindsko.*

klássá [klássá] *v.* (að) sy en gammel *Skindsko om, k. skógvar; og-saa: sy sammen, k. munnin á e-m.*

klavi [klæavi] *m.* (a; ar) *Stykke af et Tov, kort Tov.*

kleiggjutur [klad'dzótór] *adj.* klæg, dejagtig.

kleima [klaima] *v.* (md) 1) kline, smøre. 2) klemme, presse, trykke flad.

kleimin [klaimin] *adj.* klæbrig.

kleina [klaína] *v.* (nd) klemme, trykke stærkt (= kleima).

kleiv [klaiv] *f.* (ar; ir) stejl *Opgang el. Sti i en Bjergvæg, Bjergsti; stejlt Sted (Bjergvæg) med en farlig Sti.*

kleiv [klaiv] *præt. sing. af klíva.*

kleivverji [klaivværji] *m.* *Forsvarer af en stejl Opgang.*

kleking [kleætšing] *f.* (ar) *Udklækning (af Æg).*

klekingartið [kleætšingatoi] *f.* *Klækketid, Ægudklækningstid.*

klekja [kleætša] *v.* (klekir; klakti; klaktur) klække, udklække (*Æg*).

klemma [klæmma] *f.* (u; ur) *Klemme.*

klemma [klæmma] *v.* (að) klemme, trykke, presse.

kleppa [klæpa] *v.* (pt) binde *Træklofs paa Faar for at temme dem.*

kleppjarn [klæpjarn] *n.* *Jernkrog paa kleppur 1).*

kleppur [klæpór] *m.* (s; ar) 1) kort *Træstang med en stor Jernkrog (kleppjarn, sóknarjarn) paa Enden, hvormed man trækker store Fisk ind i Baaden el. Grindehvaler op paa Land; stor Jernkrog med Træfang. 2) Træklofs, som bindes paa Faar for at*

temme dem. 3) (overf.) i Talemaaden: hava kleppin við lærið, være bebyrdet med et Barn (om en Kvinde, som har begaaet Lejermaal). 4) Person el. Ting, som er til Byrde.

klerdi [klærdi] *præt. sing. af kláa.*

klerkur [klærkör] *m.* (s; ar) *Klerk, gejstlig (lærd) Mand.*

klettur [klæ'tór] *m.* (s; ar) *Klint, Klippe; stor Sten. — tað stendur við klettin, Søen er saa rolig, at Vandet ikke bevæger sig inde ved Klipperne (Stranden).*

kleyra [klæira] *v.* (að) træde voldsomt el. klodset (paa noget).

kleystur [klæi'stór] *n.* (s; pl. ds.) = kloystur.

kleyv [klæiv] *f.* (ar; ar) 1) *Klov, kløftet Hov paa Dyr. 2) Bjergkløft.*

kleyv [klæiv] 1. el. 3. pers. sing. *præt. af klúgva.*

kleyya [klæiva] *v.* (að) *trampe (paa noget).*

kleyyar'drongur [klæivardráng'gór] *m.* *Kløverknægt. -frúgv [-frígv'] f. Kløverdame.*

kleyyari [klæivari] *m.* (a) *Kløver (i Kortspil).*

kleyyarkongur [klæivarkán'gór] *m.* *Kløverkonge.*

klíbbari [klíbbari] *m.* (a; ar) *se klyvberi.*

klíggja¹ [klod'dža] *v.* (að) *behænge (en Høstak) med Stene (klíggjagrót), k. eina sátu.*

klíggja² [klod'dža] *v.* (að) *væmmes, være lige ved at kaste op.*

klíggja|grót [klod'džagróut] *n.* 1) (paa den gamle, nu ikke mere brugelige, færøske Væv) *Stene el. Lodder, fastbundne i Vævgarnet for at holde dette stramt. 2) Stene (Tyngestene), som bindes fast i Enderne af de snøede Høbaand (se hoybendil), der lægges over en Høstak el. et Hæs.*

-steinur [-stainór] *m.* 1) (paa den gamle færøske Væv) *Sten, Tyngesten. Lod, fastgjort til Vævgarnet for at holde dette stramt. 2) Sten til at binde*

fast i den ene Ende af et Hobaand, som lægges over en Stak el. et Hæs.

klíkk [klí'k] *n.* (s; pl. ds.) = klíkkur.

klíkkja [klí'tša] *v.* (kt) 1) *slaa el. støde let, knipse, k. ein, give en et let Slag, ogsaa overf.: tale ondt om en, sætte Plet paa en.* 2) *slaa Klik (om Gevær), byrsan klikti.*

klíkkur [klí'kór] *m.* (ar; ir) (*let*) *Slag, Knips.*

klína [kloina] *v.* (nd) *kline, smøre.*

klínga [klíŋga] *v.* (að) *klinge.*

klíngra [klíŋgra] *f.* (u; ur) 1) *Rundkreds; Kringle.* 2) *den Del af Fiskenes Hale, hvorudfra Halefinnerne gaar.*

klíngur [klíŋgór] *i Udtr.: i k., i Rundkreds, rundt, mala i k., dreje rundt.*

klínka [klí'ŋka] *f.* (u; ur) *Dørklinke.*

klínka [klí'ŋka] *v.* (að) *klinke, nitte, slaa med Hammer.*

klínkhamar [klí'ŋkhæamar] *m.* *Nithammer.*

klínku|band [klí'ŋkóband] *n.* *Klinkebaand, Baand til at løfte en Dørklinke op med.* -**pinnur** [-pinnór] *m.* *Pind til at løfte Dørklinken op med.*

klíntra [klí'ntra] *v.* (að) *klatre, klavre.*

klíntrast [klí'ntrast] *v.* (að) = klíntra.

klípa [kloi'pa] *f.* (u; ur) *lille Brudstykke af en Sten, Skaar, som bruges til at afstive større Sten el. udfylde Mellemrummene mellem disse.*

klípa [kloi'pa] *v.* (pt) *knibe.*

klípítong [kloi'pitång] *f.* *Knibtang.*

klíppa [klí'pa] *v.* (pt) *klippe.*

klípping [klí'píŋg] *f.* (ar; ar) 1) *Klipning.* 2) *den anden fjallgonga om Efteraaret, ved hvilken Lejlighed man udtager Hunfaar til Slagtning og klipper en Tot Uld (i Panden) af de Hunlam, Gimmerlam, der udtages som Tillægsdyr; Tiden, paa hvilken den anden fjallgonga finder Sted.*

klíppingsól [klí'píŋgsoul] *f.* *næste Maane (Nymaane) efter skurðsól (egl. den Maane, der skinner i klípping).*

klípútong [kloi'pótång] *f.* = klípítong.

klístra [klístra] *v.* (að) *klístre.*

klístur [klístór] *n.* *Klister.*

klív [klív] *f.* (ar; ar) *brat Sted, Brink.*

klíva [kloi'va] *v.* (klívur; kleiv, klívu; klívin [kloi'vór; klaiv, klívó; klívin]) *klavre, klatre. Jf. klúgva.*

klóddafyl [kláddafil] *n.* 1) *Føl i Haarføldningstiden.* 2) *pjaltet klædt Person, Lazaron.*

klóddi [kláddi] *m.* (a; ar) *Pjalt, Klud.*

klóddutur [kláddótór] *adj.* *pjaltet (klædt).*

kló|fastur [kloufastór] *adj.* *som er dygtig til at klavre og holde sig fast ved Hjælp af Kløer el. Negle, dygtig til at klatre (paa stejle Steder).* -**fuglur** [-foglór] *m.* *Fugl med Kløer (modsat fítfuglur).*

klógv [klæg'v] *f.* (ar; kløur [klø'v-ór]) *Klo.*

klókka [klá'ka] *f.* (u; ur) 1) *Klokke, Bjælde.* 2) *Klokke, Ur, spec. Ur med Slagværk.* 3) *Børneklokke.*

klókkari [klá'kari] *m.* (a; ar) *Klokke.*

klókku|tíð [klá'kótói] *f.* *Klokkeslæt.*

-**tími** [-toimí] *m.* *Time.*

klóklíga [klökli'a] *adv.* *klogelig.*

-**skapur** [-skæapór] *m.* *Klogskab.*

klókur [klou'kór] *adj.* *klog.*

klómbra [klámbra] *f.* (u; ur) *smal Hulning, lille Klippekløft.*

klómbra [klámbra] *v.* (að) *bære sig ubehændigt og klodset ad, fuske.*

klómbrotur [klámbrotór] *adj.* *klodset, ubehændig.*

klómbur [klámbór] *n.* (s; pl. ds.) 1) *grov Tang el. Klemme.* 2) *Fuskerarbejde.* 3) *klodset Person, Fusker.*

klóngur [klångór] *m.* *Klang.*

klór [klour] *n.* 1) *Kradsen.* 2) *Kragetæer.*

klóra [kloura] *v.* (að) *kradse, rive med Kløer el. Negle.*

klossa [klássa] *f.* *se klássa.*

klossa [klássa] *v.* *se klássa.*

klóta [klou^{ta}] *f.* (u; ur) 1) *Træklods, spec. Rodenden af en Træstamme (Driøtømmer).* 2) *Klode.*

kløv [kloæv] *n.* (s; pl. ds.) *Skræv.*

kløvastavur [kloævastævör] *m.* *Dørstolpe.*

klóvi [kloævi] *m.* (a; ar) 1) *Fure i Dørkarmen, hvori Kanten af Døren gaar ind, festa (fella) hurð í klova, lukke Døren til.* 2) *Ildtang.*

klóvin [kloævin] *part. præt. af klúgva.*

kløvlangur [klávlængör] *adj.* *med lange Ben (og Laar).*

kløvna [klávnna] *v.* (að) *kløves, spaltes, sprække.*

kløvningur [klávnngör] *m.* (s; ar) *afkløvet Stykke, spec. den ene Halvdel af en paa langs gennemskåret drýlur; en mindre Helleflynder, som skæres i to Stykker (modsat flakningur).*

kløykja [klái^tšja] *v.* (kt) 1) *hæfte noget løselig (ved).* 2) *k. seg niður el. niðurat, sætte sig yderlig og ube-kvemt.*

***kloystra|barn** [klái^tstrabadr] *n.* *Klosterbarn.* ***-vív** [-voiv] *n.* *Kloster-vív, Kvinde, som er gaaet i Kloster.*

kloystur [klái^tstör] *n.* (s; pl. ds.) *Kloster.*

***kloystur|borg** [klái^tstörbårg] *f.* = *kloystur.* ***-steinur** [-stainör] *m.* *Klostersten (som Omskrivning for Kloster).*

kloyva [kláiva] *f.* (u; ur) *Rift, Fure.*

kloyva [kláiva] *v.* (vd) *kløve, bide itu.*

klubbi¹ [klobbi] *m.* (a; ar) *Klub.*

klubbi² [klobbi] *m.* (a; ar) *rundagtig Forhøjning (i Stednavne).*

kluft [kloft] *f.* (ar; ir) *Kløft.*

kluftapil [kloftapil] *n.* *Ulk (cottus scorpius).*

klúgva [khgva] *v.* (klývur; kleyv, kluvu; klóvin [kloivör; klæiv, klūó; kloævin]) 1) *kløve, spalte itu; (overf.) kun gøre noget halvfærdigt. — kvørnin*

klývur, Kværnen mæler groft; hann kleyv ekki í tvey, der kom ikke et Ord af hans Mund. 2) *klavre, klatre (for klíva, se dette).*

klúka [klúu^{ka}] *v.* (að) (ved Høbjærgning) *sætte Hø op i smaa løse Stabler.*

klukka [klo^{ka}] *f.* (u; ur) *Bille. Jf. svartaklukka.*

klúkur [klúu^{ka}kör] *m.* (s; ar) *lille og løs Stabel Hø (der ligger til Tørring paa Marken).*

klumrutur [klomrótör] *adj.* *lummer (om Luft).*

klunkur [klo^{ka}ngör] *m.* (s; ar) *Klump.*

klútaleysur [klúutalæi^ssör] *adj.* *uden Halstørklæde, med nogen Hals.*

klútur [klúu^{ka}tör] *m.* (s; ar) *Klud; Stykke Tøj el. Tørklæde, spec. hvidt Kvindetørklæde (modsat det farvede turrklæði); Halsklud, Halstørklæde.*

kluvu [klūó] *præt. pl. af klúgva.*

klýv [klív] *f.* (jar; jar) *Kløv, Hestelæs i to Dele (Kurve, leypar), en paa hver Side af Hestens Ryg; (overf. om) noget, som er i større Mængde el. Omfang, end det skulde være, stor Mængde, k. av snúsi, en altfor stor Pris Tobak.*

klývari [klívari] *m.* (a; ar) 1) *Kly-ver.* 2) *en stor Næse.*

klývberi [klubbari] *m.* (a; ar) *Kløv-sadel (til en Hest), to Stykker Træ, satte korsvis over Hestens Ryg, og paa hvis Ender de to „leypar“ el. Kurve hænger.*

klývur [kloivör] 2. el. 3. pers. sing. *præs. af klúgva.*

klæða [klæa] *v.* (dd) 1) *klæde, paa-klæde.* 2) *beklæde, dvørgar k. fríð-an sal; spec. beklæde et Hus udvendig med Brædder. — klæðast, klæde sig paa.*

klæði [klæai] *n.* (s; pl. ds. el. r) *Klæde, Stykke Tøj; Beklædningsstykke, Klædebon; mest i pl. klæði (klæð-ir), Klæder (Gangklæder, Sengeklæder), Klædedragt.*

klædna|búni [kladnabúuni] *m.*
Klædedragt. -plagg [-plagg] *n.* Beklæd-
 ningsstykke. *-stykki* [-stútsi] *n.* Klæd-
 ningsstykke. *-trevil* [-treðvil] *m.* Trævl.

klædningsborð [kladningsboør] *n.*
*Bræt el. Planke til den udvendige Be-
 klædning af et Hus.*

klædningur [kladningör] *m.* (s; ar)
 1) *Klædning.* 2) *Beklædning, spec. ud-
 vendig Bræddebeklædning paa et Hus.*

klæð|seksdrongur [klassæksdrång-
 ör] *m.* Tjener, som bærer ens klæð-
 sekskur. *-sekkur* [klassæ'kór] *m.* Sæk
 (Skindsæk, især af Sælskind), hvori
 man medfører sine Klæder, naar man
 drager et Sted hen.

klæmintsmissa [klæamínsmæssa] *f.*
 23. November.

klænka [kla'ŋka] *v.* (að) blive tyn-
 dere el. smallere.

klænmaeltur [klanma'ltör] *adj.* som
 har en fin el. høj Stemme (modsat
 grovmaeltur).

klænur [klæanör] *adj.* tynd og smal,
 spinkel.

klænvaksin [klanvaksin] *adj.* spinkel
 af Vækst.

klökkur [klö'kór] *adj.* 1) som fa-
 rer sammen paa Grund af pludselig
 Overraskelse el. Skræk; verða k.,
 fare sammen, blive forskrækket. 2) (om
 en Vægt) fintmærkende.

kløtrutur [kløtrötör] *adj.* ujævn
 og stenet (om Terræn), har er so
 kløtrut at ganga.

klötur [klötör] *n. pl.* Ujævnheder
 i Klipper (spec. i en Klippevæg); koma
 í k., komme i en vanskelig Situation,
 komme i Knibe.

klóur [kløævör] *pl. af klógv.*

knabbi [knabbi] *m.* (a; ar) 1)
Knort, Knold. 2) = veður (paa
 en Stav). 3) *Knase.*

knaddi [knaddi] *m.* (a; ar) =
 knýkil.

knappatroyggja [kna'patráð'dža] *f.*
strikket Trøje med Knapper (til Mænd).

knapp|liga [kna'plia] *adv.* pludselig.
-ligur [-lijó] *adj.* pludselig.

knappsband [knasband] *n.* Baand,
 som fastholder Bunden i en ross-
 leypur el. tøðleypur.

knappur [kna'pör] *m.* (s; ar) 1)
Knep. 2) *Knop.*

knappur [kna'pör] *adj.* (knøpp,
 knapt) 1) snæver; knap (ikke fuldt til-
 strækkelig, temmelig lille; sparsom, som
 ikke giver meget; kortfattet). 2) rask,
 hurtig.

knarar [knæarar] *gen. sing. af*
knørur.

knarka [kna'rka] *v.* (að) knirke,
 knage, være knarvorn, smaagræde.

knarr [knarr] *n.* (s; pl. ds.) 1)
Knurren; Surmuleri. 2) *knarvorn Person.*

knarra [knarra] *v.* (að) knurre, give
 ondt af sig, smaaskende.

knarrar [knarrar] *gen. sing. af*
knørrur.

***knarrarhælur** [knarrarhæalör] *m.*
 den bageste Ende af et Fartøjs Køl. Jf.
 kjalarhælur.

knarrutur [knarrötör] *adj.* som
 knurrer, giver ondt af sig, knarvorn.

knarva [knarva] *v.* (að) lukke med
 knarvi.

knarvi [knarvi] *m.* (a; ar) Stykke
 Træ, fastgjort ved et Søm i Dørstolpen
 tæt ved Dørkanten, og som ved at drej-
 es omkring Sømmet hen foran Døren
 lukker denne, Vrider.

knasa [knæasa] *v.* (að) knase,
 knuse.

knasi [knæasi] *m.* (a; ar) meget
 lille Knort el. Fremspring i en Klippe-
 væg.

knaska [knaska] *v.* (að) knase, gnaske
 (mellem Tønderne).

knassi [knassi] *m.* (a; ar) rask og
 dygtig Fyr; tú ert ein k., du er en
 Knop.

knáur [knåavör] *adj.* knøv, kæk og
 udholdende.

knavi [knæavi] *m.* (a; ar) 1) Stump
 Horn, Horn, der lige begynder at
 vokse ud (hos Kalv el. Lam). 2) en
 kort Pibe (især Kridtpibe). 3) lille Snaps.

knektur [knæktör] *m.* (s; ar) 1)

(i Poesi) *Knægt*, *Tjener*. 2) *Knægt*, *Krabat*.

kneppa [knæˈpa] *f.* (u; ur) *to ved Næbbene sammenfældede Lomvier el. Maager.*

kneppa [knæˈpa] *v.* (pt) 1) *knappe, sammenhæfte ved Hjælp af Knapper.* 2) *sammenfælde (Bjælker), indfælde, k. syllar (se syll).* 3) *k. lomvigar, ritur, sammenfælde Næbbene paa (dræbte) Lomvier, Maager, saaledes 'at der fremkommer Knipper paa to Fugle i hvert. — k. at e-m, ryge ind paa en.*

kneppi [knæˈpi] *n.* (s; pl. ds. el. r) 1) *Favn, taka nakað upp í kneppið.* 2) *Knippe, saa meget som man kan bære i Favnen.* 3) = **kneppa**, *f.*

knetti [knæˈti] *n.* (s; pl. ds. el. r) (egl. *Bold el. Kugle*) 1) (sjæld.) *rundt Stykke Blodpølse.* 2) (alm.) *stor Bolle af Fiskefars.*

kneyka [knæiˈka] *v.* (að) *gaa tungt, kun vanskeligt kunne flytte Fødderne (f. Eks. naar man bærer en tung Byrde).*

kneykla [knæiˈkla] *v.* (að) = **kneyka**.

kneykra [knæiˈkra] *v.* (að) *med Vanskelighed kunne bære el. gaa under en Byrde, k. undir leypi, med Møje at bære en Løb (LF).*

kneysi [knæiˈsi] *m.* (a; ar) = **kneysur**.

kneysur [knæiˈsór] *m.* (s; ar) *Klippeknold.*

kniggja [knodˈdʒa] *gen. pl. af knæ.*

kniggjaspik [knodˈdʒaspik] *n.* *det Fedt, der ligger paa Knæleddet af et Faar el. andet Dyr (LF).*

knipin [knoiˈpin] *adj.* *kneben, karrig.*

kníffila [knoiffila] *v.* (að) *med en Kniv skrabe roturoð for at fjerne tilbagesiddende Haar og Fedtstof, k. roð. -leysur [knoivlæiˈsór] *adj.* uden Kniv.*

knífs|blað [knoifsblæa] *n.* *Knivs-*

blad. -oddur [-áddór] Knivsod. -skeiðir [knoifskair] f. pl. Knivskede.

knívur [knoiˈvór] *m.* (s; ar) *Kniv.*

knoða [knūa, knōa] *v.* (að) *ælte, lave Dej.*

knógva [knægva] *v.* (að) *anstreng sig, arbejde sig frem med Besvær; bære med Besvær; hann knógvaði tað el. tí til hús, han bar det med stor Anstrengelse hjem; k. undir nökrum, koma knógvandi við (undir) nökrum, komme slæbende paa en tung Byrde.*

knokkroyta [knáˈkráiˈta] *v.* *rykke en i Haaret.*

knokkur [knáˈkór] *m.* (s; ar) *Baghoved; Hovedskal, Hoved.*

knópur [knouˈpór] *m.* (s; ar) *lille Fremspring el. Afsats i en Klippevæg.*

knóri [knouri] *m.* (a; ar) *den øverste Halshvirvel.*

knortilbein [knáˈrtilbain] *n.* *haardt Ben, haard Knogle.*

knortlutur [knáˈrtlótór] *adj.* *knortet, knudret, ujævn.*

knos [knoəs] *n.* *Slæb, Stid.*

knosa [knoəsa] *v.* (að) 1) *slæbe med Besvær (en tung Byrde).* 2) *slæbe, slide.*

knoss [knáss] *n.* = **knos**.

knossa [knássa] *v.* (að) = **knosa**; ogsaa: **knossast**, **knössast** við nakað, *arbejde (slæbe) med Besvær paa noget.*

knota [knoəta] *f.* (u; ur) 1) *Knogle, Knokkel.* 2) (overf.) *Krummer; har eru knotur (i), ham (hende) er der Krummer i.*

knotustórir [knoəstóstaurór] *adj.* *med store Knokler.*

knotutur [knoətótór] *adj.* *med store, tykke Fingerled.*

knubbi [knobbi] *m.* (a; ar) *fremstaaende Knude, Knold.*

knubbutur [knobbótór] *adj.* *vranten.*

knugga [knogga] *v.* (að) *dukke med Hovedet i foroverbøjet Stilling under en tung Byrde, k. undir taraleypt; sidde og dukke med Hovedet, idet man*

bevæger Overkroppen frem og tilbage (f. Eks. med Smaabørn paa Skødet), k. undir småbørnum.

knúgvabragd [knúgvabragd] *n.* Afstanden fra Tømmelfingerens Spids til det første Led (brugt som Maal).

knúgvi [knúgvi] *m.* (a; ar) *Kno* (paa Finger); *Kno* el. *Hjørne* paa Middelddet af en Fuglevinge, fuglar tveir í lofti fljúgva, fast við knúgvum banga.

knukka [knó'ka] *v.* (að) = knugga.

knúkur [knúu'kór] *m.* (s; ar) stor Bjergknold.

knúlva [knólva] *v.* (að) = knúska.

knúska [knøska] *v.* (að el. kt) knuge, trykke ned, banke (med Næverne), hann knúskti honum so mik-ið, at tað var honum til deyða.

knúta [knúu'ta] *f.* (u; ur) *Knogle*, *Knokkel*.

knútur [knúu'tór] *m.* (s; ar) 1) *Knude*, *Sammenknytning*; hvør er sínum knúti kunnigastur (Ordspr.), enhver forstaar bedst selv at hitte Rede i det, han har gjort. 2) *Knude*, *Knort*.

***knýggja** [knod'dža] *v.* klemme, trænge, vit skulum okkur Angantýr við harðari gongu k.

knykil [knítšil] *m.* (s; knyklar) 1) *Klump*. 2) lille fremstaaende Bjergknold, fremspringende Sten el. lille Afsats i en Klippevæg. — seta knyklar í brýr, rynke Brynene.

knýta [knói'ta] *v.* (tt) knytte, binde (ved Knude); k. hondina, knytte Haanden.

knýti [knói'ti] *n.* (s; pl. ds. el. r) Bylt (Tørklæde med sammenbundne Hjørner).

knæ [knæa] *n.* (s; pl. nom. og acc. knø el. kníggi, dat. knøum el. kníggjum, gen. kníggja [knø, knod'dži, knod'džön, knod'dža]) 1) *Knæ*. 2) Led el. Bøjning paa noget; *Knude* paa

Straa. 3) *Krumholt* i en Baad, det krumme Stykke Træ, som gaar fra Rorbænkens Ende op til Baadens Ræling. 4) krumt Stykke Træ i ethvert af Hjørnerne foroven i et Tremmehus (hjallur).

knæbóndi [knæaböndi] *m.* fattig Bonde.

knæsbót [knasbøu't] *f.* Hase, *Knæhase*.

knæskjóta [knæašju'ta] *v.* skyde Muld paa udbredt Gødning ved at støtte Spaden paa Knæet (LF). — knæskotin *part.* præet. og adj., knæskotin velta, en Ager, tillavet el. vællet med knæstøttet Spade (LF).

knæsskel [knasšeal] *f.* *Knæskal*.

knø [knøə] *pl.* af knæ.

knøppum [knö'pön] 1) *dat. pl.* af knappur, *m.* 2) *dat. sing. m. el. n.* el. *dat. pl.* af knappur, *adj.*

knørrur [knörrör] *m.* (knarrar; knörrir) *Fartøj*, *Skib*.

knørrur [knøerör] *m.* (knarar; knørrir) = knørrur.

knøttur [knö'tör] *m.* (pl. knøttir) *Bold*, *Kugle*, rund Udvækst, *Knap* paa Stav; *Klode*, *Jordklode*.

kobba|keppur [kábbatšæ'pör] *m.* = kópagassi. -rá [-ráa] *f.* = kópagassi.

kobbi [kábbi] *m.* (a; ar) = kópur.

koddi [káddi] *m.* (a; ar) *Hovedpude*.

kódna [ködna] *v.* (að) *kveles*.

kógv [kægv] *n.* = mjørkakógv.

kók [kou'k] *n.* *Kog*, *Kogen*; koma á k., komme i *Kog*.

koka [koəka] *f.* (u; ur) *indvendig Hulning* bagest i Ryggen paa et Kreatur, *Bækken*.

kóka [kou'ka] *v.* (að) *koge*; fáa at k., faa saa stor Fangst som til et Maaltid Mad.

kóking [kou'tšing] *f.* (ar) *Kogning*.

kókingarstarv [kou'tšingastarv] *n.* *Umage* med Madkogning.

kokkagildi [ká'kadžildi] *n.* *Gilde*,

der holdes for dem, der har hjulpet til ved et Festmaaltid (f. Eks. ved Bryllup).

kokkast [ká'kast] v. (að) tilberede Mad og varte op.

kokkur [ká'kór] m. (s; ar) Kok.

koksast [káksast] v. (að) ikke turde spise sig mæt, være saa undselig, at man ikke tør spise saa meget, som man har Lyst el. Trang til.

kokti [kokti] præf. sing. af keikja.

kokumörur [koökómøør] m. Talgen i Faarets Bækken (LF).

kol [koəl] n. Kul.

kola [koəla] f. (u; ur) lille skaalformet Tranlampe af Jern (og med Væge af Plantemarv), forsynet med en Bøjle (hødda) oventil, hvorved den op-hænges i et Baand (koluband) i Røgstuen. — tá varð eldur í koluni, da blev han hidsig; nú er eldur í koluni, nu er Fanden løs.

kola [koəla] v. (að) 1) forkulle, brænde noget til Kul, k. upp. 2) brænde slemt, k. seg.

kóla [kəula] v. (að) kigge, titte.

kolamógvur [koəlamægvoər] m. Kultørvejord (humus picea) (LF).

kolarbeiði [koəlarbaei] n. Arbejde i en Kulmile el. Kulgrube.

kolatorv [koəlatərv] n. Kultørv (turfa picea) (LF).

kolbláur [kábláavør, köl-] adj. fuldstændig blaa. -gráur [-gráavør] adj. fuldstændig graa.

kolhol [koəlhoəl] n. Kulgrube.

kolla [káðla] f. (u; ur) 1) stor Mælkebotte uden Øre el. Hank. 2) kullet Ko (Ko uden Horn).

kolla [káðla] v. tr. (að) med acc. afstumpe, knække.

kollgita [káldžita] v. træffe nøjagtigt ved Gætning, gætte rigtigt første Gang. -húgva [káðlhigva] f. Kalot.

kolli [káðli] m. (a; ar) = kollur.

kollsigla [ká'lsigla] v. k. seg, kuldsejle.

kollur [káðlør] m. (s; ar) 1) rund Top, Top. 2) den øverste Del af Ho-

vedet, Hovedrunding, Isse; detta um koll, falde omkuld. 3) hovedlignende Bjergformation (Kulle).

kollutur [káðlötør] adj. 1) rundtoppet, med rund Top. 2) afstumpet; kullet, uden Horn (især om Køer); (overf.) som mangler Prydelse, ganske uden Pynt, bar.

kollvelta [kálvæ'lta] v. kulkaste, omvælte, omstyrte. -velting [-væ'ltiŋg] f. Omvæltning, Revolution. -veltingar-maður [-væ'ltiŋgarmæavør] m. Revolutionsmand, revolutionær.

kolmeistari [koəlmaistari] m. Leder af Arbejdet i en Kulmile, Overopsynsmand over Arbejderne i en Kulmile. -myrkur [kálmí'rkør, köl-] n. Bælgmørke. -myrkur [kálmí'rkør, köl-] adj. bælgmørk.

kólna [kólna] v. (að) 1) kølnes, blive kold. 2) (om Ild) gaa ud, k. út. 3) tabe sig, ophøre (f. Eks. om Venskab).

kolsvartur [ká'lsva'rtør, kö'l-] adj. kulsort.

koltursgarn [ká'ltørsgadn] n. fint Garn (til Strømper), egl. Garn fra Øen Koltur.

koluband [koəlóband] n. Baand, som kola hænger i.

koma [koəma] f. (u; ur) Komme, Ankomst.

koma [koəma] v. (kemur [tšəəmør]; kom, komu; komin) A) (intr.) komme (nærme sig et Sted, bevæge sig hen imod den talende; ankomme; indfinde sig; indløbe, indtræffe; naa frem til et vist Punkt; stedes i en vis Stilling el. Tilstand, med præp., k. í lag, í ólag; k. ásamt, komme overens, enes). — Med præp. og adv.: k. á, 1) overraske, overfalde, gribe (uegl., f. Eks. om Sindsstemning), ræðsla kom á hann. 2) komme paa, genkalde i Erindringen, k. á nakað. 3) indtræffe, komme for; komme til Udførelse. — k. at, 1) k. (fram) at nokrum, komme (tæt hen) til noget, røre ved noget. 2) k. at e-m., kom-

me over en, tilstøðe en (om Uheld). — k. av, komme af, hidrøre fra; k. burtur í einki, svinde hen, blive meget forringet; k. frá nøkrum, kunne overkomme (et Arbejde); k. fram, 1) naa frem. 2) med Nød og næppe fuldføre en Rejse; ekki k. fram, forlise, gaa til Grunde (om Baadsmandskab og Baad); k. fram á nakað, (uventet) træffe, støde paa noget; k. fram fyri ein, komme i ens Tanker. — k. fyri, k. væl fyri, være heldig, have Lykken med sig; k. illa fyri, være uheldig, ikke have Lykken med sig; k. fyri einki, = k. burtur í einki; k. fyri seg, gaa frem, have Fremgang; fremmes, forbedres, spec. komme sig af en Sygdom; k. aftur fyri seg, (efter Sygdom) komme til Kræfter igen, komme sig igen; k. e-m fyri: tað kemur mær fyri, det forekommer mig. — k. í, opstaa, nú kemur róp í, nu opstaa der Raab; k. í heim, komme til Verden, fødes; k. ilt í ein: ilt kemur í ein, en bliver vred, rasende. — k. til, vokse til, modnes (om Mennesker), part. tilkomin, voksen, moden; k. til nakað, vokse op til noget, blive noget, teir komu til útróðrarmenn; k. til einkis, 1) = k. burtur í einki. 2) tað kom til einkis (hjá teimum), Forlovelsen blev hævet. — k. undan, 1) komme frem (for Lyset), lade sig til Syne; (om Solen) staa op. 2) komme sig af en meget farlig Sygdom. — k. upp, 1) komme op. 2) komme frem, blive bekendt, rygtes. 3) (om Solen) staa op; k. upp í (uppí), 1) lægge sig imellem. 2) udvikle sig til, blive til, ende med; k. upp í leikin, tage Affære, gribe ind; k. uppímillum, lægge sig imellem. — k. út, (om en Aris o. lign.) udkomme; k. útí: har útí var tað komið, det var det hele, det var Resultatet. — k. við, 1) (med acc., alm. uden Styrelse) røre ved. 2) (med dat.) vedkomme. 3) indtræffe, k. væl við, komme (vel) tilpas, komme til Hjælp

i rette Tid, k. illa við, komme ilde tilpas, i en ubejelig Stund. 4) lata við seg k., lade sig mærke (med). B) (tr. med dat.) bringe en el. noget i en vis Stilling, komme, skaffe, bringe, tann sami gud, oss saman kom; bringe el. formaa en til noget. — k. sær fram, ikke være undselig, ikke holde sig tilbage; ekki k. sær (til) at —, ikke have Dristighed nok til at —, undse sig ved at —. C) komast, 1) komme, slippe, komast á land, komast á fótur, komme paa Benene. 2) spire frem, skyde op, fræið kemst, Frøet spirer op (jf. kvæmur). 3) blive bragt i en vis Stilling, komast á knæ. — komast av, 1) = k. av. 2) komast av í raki, svinde hen, afmagres i en yderlig Grad. — komast undan, undgaa. — komast við nakað, 1) undse sig ved, skamme sig ved noget, ofte upers.: mær kemst við, jeg undser mig derved (jf. koma sær). 2) kendes ved noget, synes at man kender el. genkender noget. D) komin: væl at sær komin, se under at.

kombikk [kåmbí'k] n. (s; pl. ds.) = kombikki.

kombikki [kåmbití] m. (a; ar) Hundestjle (*gasterosteus aculeatus*).

komfýrur [kåmfoi'rór] m. (s; ar) Komfur.

komíng [koæmíng] f. vera í k., være lige begyndt (at komme), veðrið var í k.

kona [koæna] f. (u; ur) 1) Kone, Kvinde. 2) Kone, Hustru.

konga dagur [kångadævór] m.

11. Februar. -**dóttir** [-dø'ttúr] f. =

kongsdóttir. -**dømi** [-dømi] n.

Kongedømme. -**fiskur** [-fiskór] m. Rødfisk (*sebastes marinus* og *decagonus*).

-**fundur** [-fondór] m. Kongemøde.

-**handil** [-handil] m. kongelig Handel.

-**kyn** [-tšín] n. Kongeslægt, kongelig

Byrd. -**ligur** [-líór] adj. = kongeligur.

-**ríki** [-roi'tši] n. Kongerige.

-**sonur** [-soænór] m. Kongesøn. -**stavur**

[-stæavór] *m.* Scepter. **-stevning** [-stævning] *f.* kongelig Stevning. **-stólur** [-stólór] *m.* Trone. **-vald** [-vald] *n.* Kongemagt.

kongligur [kåŋgliör] *adj.* kongelig.

kongs|bóndi [káŋsböndi] *m.* Kongsbonde, Fæstebonde paa Statens Jordegods (modsat óðalsbóndi). **-bræv** [-bræav] *n.* kongelig Resolution. **-dóttir** [-dö'tir] *f.* Kongedatter. **-festi** [-fæsti] *n.* Fæste af Statsjordegods (Kongsjord). **-góðs** [-göss] *n.* Jordegods, tilhørende Staten. **-jörð** [-jær] *f.* Kongsjord, Jord, tilhørende Staten. **-stavur** [káŋstæavór] *m.* Scepter. **-stova** [káŋstoæva] *f.* Hus (Røgstue), tilhørende Staten (paa en Fæstegaard).

kongul [kåŋgöl] *m.* (s; konglar) lille Stykke Tørv.

konguligur [kåŋgöliör] *adj.* = kongligur.

kongur¹ [kåŋgór] *m.* (s; ar) Konge; fara undir kong, a) blive Statsejendom, tá fór lítla Dímun undir kong, b) (overf.) miste alt, blive ruineret.

kongur² [kåŋgór] *m.* (s; ar) Øjebolt.

kongur³ [kåŋgór] *m.* (s; ar) det tredje Fodled paa tvekløftede Dyr; kasta kongar (en Leg), kaste Korder (hvortil bruges det tredje Led af Foden) (LF). Jf. purka.

kongurvág [kåŋgö(r)våa] *f.* Edderkoppespind, Spindelæav. Jf. eiturfon.

konu|belti [koənóbæ'lti] *n.* Konebælte, en Kones Bælte. **-bróðir** [-brœuör] *m.* Broder til ens Kone, Svoger. **-brot** [-broæt] *n.* rask og dygtigt Kvindfolk. **-fólk** [-fö'lk] *n.* 1) (coll.) Kvindfolk, Kvinder. 2) Kvinde, Fruentimmer. **-fólkaráð** [-fö'lkaraá] *n.* Fruentimmerraad. **-fólkaskapilsí** [-fö'lkaskæapílsí] *n.* Kvindeskikkelse. **-gildi** [-džildi] *n.* Kvindelag, Kvindeselskab. **-hjarta** [-já'rta] *n.* Kvindehjerte, Hustruhjerte. **-leysur** [-læi'sör] *adj.* uden Kone el.

Hustru. **-sessur** [-sæssör] *m.* reisa seg upp úr konusessi (en Leg), rejse sig op, medens man holder om Knæerne med foldede Hænder.

kópa|gassi [kœu'pagassi] *m.* Trækølle til at slaa Sælhunde med. **-genta** [-džæ'nta] *f.* Sælpige. **-hamur** [-hæam-ör] *m.* Sælhundeham. **-hvölpur** [-kvö'lp-ör] *m.* Sælhundeunge. **-kona** [-koəna] *f.* Sælkone, Sælhustru.

kopar [koəpar] *n.* Kobber.

koparormur [koəparärmör] *m.* Kobberslange.

kópa|skinn [kœu'pašin(n)] *n.* Sælhundeskind. **-spik** [-spík] *n.* Sælspæk. **-terri** [-tærri] *m.* Tørvejr, Tørke omkring Mikkelsdag. **-tvöst** [-tvöst] *n.* Sælkød.

koppa|prógv [ká'paprægv] *n.* Koppeattest.

koppar [ká'par] *m.* pl. Kopper.

kopphygginn [ká'phid'žin] *adj.* som lægger nøje Mærke til (noget).

koppseting [kápsæting] *f.* (ar) Vaccination.

koppsiggin [kápsod'džin] *adj.* = kopphygginn.

koppur [ká'pör] *m.* (s; ar) 1) Kop. 2) Blodkop.

kópur [kœu'pör] *m.* (s; ar) Kobb, Sælhund.

kór [kœur] *n.* (s; pl. ds.) Kor, spec. Kor i Kirke; ikki kemur í k. tað, ið sjálvst vil fara í flór (Ordspr.), den kommer ikke højt til Vejrs, som selv vil ned i det lave.

kor [koər] *n.* (s; pl. ds.) 1) Valg, velji eg út av fyrstu korum Mýlint riddaran snjalla (ved mit første Valg). 2) Kaar, Vilkaar, Betingelse.

kora [koəra] *v.* (að) vælge. Jf. kjósa.

korða [koəra] *f.* (u; ur) = korði.

korði [koəri] *m.* (a; ar) Kaarde.

korka [ká'rkka] *v.* (að) korke eller farve brunrødt (rødbrunt) (LF).

korkajarn [ká'rkajadn] *n.* Red-

skab af Jern, hvormed man afskraber Vinstenslav af Stene og Klipper. **-leivur** [-laivór] m. (s; ar) rund Klump (Lev) af tilberedt korki, Klump rød Farve. **-lit-aður** [-lítavór] adj. farvet ved Hjælp af korki; karða korkalitað bruges som Talemaade om et Arbejde, der er besværligt og tager Tid. **-littur** [-lĩtór] adj. af samme Farve som den, der tilberedes af korki. **-litur** [-lítór] m. den af korki tilberedte Persiofarve el. Purpurfarve.

korki [kártši] m. (a) 1) Vinstenslav (lecanora tartarea), hvoraf der tilberedes Persiofarve el. Purpurfarve (korkalitur). 2) den af denne Plante tilberedte røde Farve.

kórkirkja [kóurtšiˈrtša] f. Korkkirke, Kirke med Kor.

korn [kádn] n. (s; pl. ds.) 1) Korn, Sæd, især Byg. 2) Frækorn; lille bitte Kugle, lille Klump, Sandskorn.

kornast [kádnast] v. (að) kornes, blive moden (om Korn) (LF).

korn|bingur [kámbingór] m. Kasse til Korn, Kornbing. **-mát** [kánmaat] n. Apparat til Udmaaling af Korn. **-neyð** [kánnæi] f. (stor) Kornmangel. **-skurðtið** [káˈnskúrtoi] f. 24. August. **-turking** [káˈntoˈrtšing] f. Kornør-ring. **-velting** [kánvæˈltug] f. Korn-dyrkning.

kórsgátt [kóuˈrsgáˈt] f. Kordør.

kort [káˈrt] n. (s; pl. ds.) Kort (Landkort; Spillekort); eini k., et Sæt Spillekort.

korta [káˈrta] v. (að) skorte, mangle, alm. upers. med Personen i dat. el. acc. (ogsaa Personen i nom.) og Tingen i acc. el. gen., e-m kortar eyð, k. figgja(r); tá kortar os ei til eyð, da skal vi ikke mangle Rigdom. Jf. skorta.

korter [kártæˈr] n. (s; pl. ds.) Kvarter (af Time, Alen).

kortini [káˈrtini] adv. alligevel, ikke des mindre.

kort|spæl [káˈrtspæl] n. Kortspil. **-spælari** [-spælari] m. Kortspiller.

kortur [káˈrtór] adj. i Udtr.: fyri kortum, for kort Tid siden; korta nei, absolut Nej.

kós¹ [kóuˈs] f. (ar; ir) 1) rundagtig Fordybning el. Sænkning; den nederste (nærmest stangarhorn værende) Del af et poseformet Net (paa fleygisting). 2) lille trang Bugt, Vig.

kós² [kóuˈs] f. (ar; ir) Kaas, Kurs, Retning, *Vej.

kósarband [kóuˈsaband] n. det Baand, der trækkes igennem de nærmest ved stangarhorn værende Masker i Fuglennettet og bindes fast til dette.

kosin [kóəsin] part. præf. af kjósa.

kossur [kássór] m. (ar; ir) Kys.

kosta [kásta] v. (að) 1) anvende, ofre, bekoste, k. upp á nakað; k. til, = k.; tóat vær kostum lív og lund (ofre, sætte paa Spil). 2) koste, volde Omkostning; volde, k. e-m arbeiði, stríð. 3) koste, være sat til en vis Pris, gælde.

kostarhald [kástarhald] n. Kost, Ophold.

kostnaðarætlan [kástnavaratlan] f. Overslag.

kostnaður [kástnavór] m. (ar; ir) Bekostning, Omkostninger.

kostnarhald [kástnarhald] n. = kostarhald.

kostur [kástór] m. (ar; ir) 1) Vilkaar, Betingelse. 2*) god Egenskab ved en Ting; værdifuld Ting, Klenodie. 3) Kost, Spise, Føde. 4) den fra Vallen (mysa) adskilte Ost i dralvi og i ketilostur (se disse Ord).

kósur [kóuˈsór] m. = kós², sigla, stýra sín kós; fara sín kós, drage (gaa) sin Vej, drage bort.

kot [koæt] n. (s; pl. ds.) Vadmelskøfte (alm. af brun, mørkebrun, rødbrun Farve).

kotalummi [koətalommi] m. Lomme paa kot.

kova|reising [koəvaraiˈsing] f. koyggja 2). **-song** [-sång] f. = koyggjusong.

kovi [koəvi] *m.* (a; ar) *Spisekammer.*

koyggja [kåd'dža] *f.* (u; ur) 1) *Sengested, anbragt et Stykke oppe fra Gulvet imellem Panelet (bróst) og Ydervæggen (veggur) i roykstova og med Dør til at skyde for, indelukket Sengested, Alkoveseng.* 2) *lav Skraatagsbygning paa Siden af Hovedbygningen, som foruden til Sengesteder ogsaa bruges til Forraadskammer, Gemmested for Gryder, Spader, Tørv o. s. v.* 3) *Køje (om Bord i et Skib).*

koyggju|galvur [kåd'džógalvór] *m.* *Gavl af en Alkoveseng (koyggja).*
-reising [-rai'sing] *f.* — *koyggja* 2).
-song [-sång] *f.* *Alkoveseng.*

koykla [kái'kla] *v.* (að) *dreje (uegl.), lirke.*

koyna [káina] *f.* (u; ur) *Blegn.*

koyrukoppur [kainóká'pór] *m.* *Blegn, inden der er gaaet Hul paa den.*

koyra [káira] *v.* (rd) 1) *drive (frem, bort); k. undir ein, a) give en et Stød, skubbe en, b) skynde paa en; — støde, jage (bort), trælur var koyrdur úr há sæti.* 2) *støde, stikke noget ind i noget andet; hann koyrði húgvuna í lumman, han stak Huen i Lommen; hann varð koyrdur í skansan, han blev puttet i Arresten; k. í seg, proppe sig (med Mad).* 3) *(tr.) komme, lade, k. mjólk í krússið, komme Mælk i Kruket; — bringe noget pludselig og voldsomt ud af sin Stilling, slynge.*

koyril [kåiril] *m.* (s; koyrlar) 1) *Pisk, Svøbe.* 2) *en Slags Alge (laminaria saccharina).*

koyring [kåiring] *f.* = *koyril* 2).

koyta [kái'ta] *f.* (u; ur) *Hulning, Fordybning, Hulvej.*

kráar [kráar] *gen. sing. af krógv.*

kráarfla [kráarflæa] *n.* *Græstørve til at tække en krógv med.*

krabbagongd [krabbagånd] *f.* *Krebsegang; ganga k. (en Leg).*

-klógv [-klægv] *f.* *Kio af en Krabbe;*

ogsaa: en, som har forfrosne Fingre (LF). **-lok** [-loæk] *n.* *Laaget paa en Krabbe (operculum canchri) (LF).*
-merki [-mæ'rtši] *n.* *Stjernebilledet Krebsen.* **-skel** [-šeæl] *f.* *Krabbeskal, Krebseskal.*

krabbi [krabbi] *m.* (a; ar) *Krabbe, Krebs.*

kradda [kradda] *v.* (að) *skrabe sammen, rage til sig, k. (inn) undir seg, til sín.*

kraddari [kraddari] *m.* (a; ar) *Person, der er slem til at rage til sig (kradda).*

kraddutur [kraddótór] *adj.* *slem til at rage til sig.*

kraft [kraft] *f.* (ar; kreftur) *Kraft, Styrke.*

kraftagerð [kraftaðžeər] *f.* = *kraftargerð.*

kraftargerð [kraftardžeər] *f.* *vældig Gerning; Mirakel.* **-verk** [-væ'rk] *n.* *vældig Gerning.*

kraftaverk [kraftavæ'rk] *n.* = *kraftarverk.*

kraftur [kraftór] *m.* = *kraft.*

kragi [kræaj] *m.* (a; ar) *Krave; spec. Præstekrave.*

krak [kræak] *n.* *Uro i Soen (spec. i Strømsø), urolig Sø (Strømsø).*

kráka [kráaka] *f.* (u; ur) 1) *Krage (corvus cornix).* 2) *Traad, som sidder mellem Stilken og Pladedelen paa Tangplanten alaria esculenta, kráka á tangi.*

krakkur [kra'kór] *m.* (s; ar) 1) *trebenet Stol uden Rygstød, Krak.* 2) *opstablet Bunke Hø, i Talemaaden: brenna krakk eftir e-m, (om en Bygds Piger) brénda Høknipper (kastede sammen i Bunke) efter en bortdragende Frier, som har hentet sig en Kurv; deraf: geva e-m krakk, give en Frier en Kurv (et haanligt Nej), fáa krakk, faa en Kurv, faa Nej.*

krakl [kræakl, kragl] *n.* = *krak.*

kraklutur [kræaklótór, kraglótór] *adj.* *urolig, toppet (om Sø, Strømsø).*

kráku|bein [kráakóbain] *n.* Krageben. **-ber** [-beər] *n.* umodent Bær af *empetrum nigrum*. **-fótur** [-fouˈtør] *m.* Kragefod; Traadvikling om Fingrene, lignende en Kragefod, gera krákufót (en Leg); *pl.* krákufótur, Krimskrams, indviklede Figurer, Kragetæer (LF). **-klór** [-klour] *n.* Kragetæer. **-mál** [-máal] *n.* Kragemaal. **-mánaður** [-máanavør] *m.* meget kort Tidsrum. **-máni** [-máani] *m.* = krákumánaður. **-ting** [-tɪŋ] *n.* 1) „Krageting“, Forsamling af Krager, som holder Raadslagning og Dom (alm. endende med, at de forsamlede Krager overfalder en af Flokken og eftertader denne dræbt paa Stedet). 2) sammenligningsvis og spottende: støjende Forsamling, som forhandler om ubetydelige Sager med megen og unyttig Snak. **-ungi** [kráakofndʒi] *m.* Krageunge.

kráma [kráama] *v.* (að) kramme, gribe krammende med Haanden efter noget, k. eftir nøkrum.

kramarhús [kræamarhúus] *n.* Kræmerhus.

krambúð [krambúu] *f.* Krambod, Handel, Butik.

krambúðar|kallur [krambakadlør] *m.* Krambodsvend, Ekspedient. **-sveinur** [-svainør] *m.* = krambúðar-kallur.

krampi¹ [kraˈmpɪ] *m.* (a; ar) Krampe, Krog.

krampi² [kraˈmpɪ] *m.* (a) Krampe (Sygdom).

kransa [kraˈnsa] *v.* (að) kranse, omkranse, bekranse.

kransur [kraˈnsør] *m.* (s; ar) Krans.

krapi [kræapi] *m.* (a) halvsmeltet Sne, halvoptøet Is, Sjapis.

***krapparúm** [kraˈparúum] *n.* (i Viki-*gesskib*) det andet Rum foran „Løftingen“ (lyfting) paa det Sted af Skibet, hvor dette begynder at indsnævres fortil.

krappur [kraˈpør] *adj.* (krøpp, krap) 1) stærkt krummet, indbøjet (modsat: rættur), ligginn stendur ov k. í. 2) krap (om Bølger).

krás [kråas] *f.* (ar; ir) 1) lækker Mad (Kødmad). 2) Kraas af Gaas.

kras [kræas] *n.* smaa Stykker, i Udtr.: fara í k., gaa i meget smaa Stykker (LF).

krav [kræv] *n.* (s; krøv) Krav, Fordring.

kreftur [kræftør] *pl.* af kraft.

kreingja [krañdʒa] *f.* (u) en Danseleg.

kreppa [kræˈpa] *v.* (pt) krumme, gøre krum.

krevja [krævja] *v.* (krevur; kravdi; kravdur) kræve, fordre; k. ein eftir nøkrum, kræve et Tilgodehavende hos en; (upers. med acc.) udkræves, være fornøden, behøves, har krevur töl at bíða, der udkræves Taalmodighed for at vente, ogsaa: k. til og krevjast; honum krevur lítið til, han bliver let vred. — *k. út, udfordre. — (digt.) a) byde, befale, kongurinn krevur sín sendisvein, b) ægge, tilskynde, Guðrun krevur sín unga son.

kreyma [kræima] *v.* (að) (om Sne) blive blod, blive sammenpresset og tung ved at optø.

kreyp [kræiˈp] 1. el. 3. pers. sing. præet. af krúpa.

kríatúr [kroiˈjatuur] *n.* (s; pl. ds.) Kreatúr.

kríggj [kroˈdʒ] *n.* (gen. krígs; pl. kríggj) Krig.

kríggja [kroˈdʒa] *v.* (að) krige, føre Krig. — kríggjast, = k.

krígsmaður [kroˈksmæavør] *m.* Krigsmand, Kriger.

kríkastuttur [kriˈkastoˈtør] *adj.* kort-halset (LF).

kríki [kriˈtʃi] *m.* (a; ar) Halsben (af en Fugl).

kríkkont [kriˈkáˈnt] *f.* Krikand (anas crecca).

krílla [kriˈdla] *v.* (að) være kulds-kær el. pylret.

kríllillur [kriˈdhlør] *adj.* kulds-kær, pylret.

kríllur [kroiˈdlør] *m.* (s; ar) den øverste Del af Hovedet.

krím [kroim] *m.* Katarr, Snue, Forkølelse.

kring [krɪŋg] *adv.* rundt; *k. um*, omkring.

kringla [krɪŋgla] *f.* (u; ur) = klingra.

kringseta [krɪŋseata] *v.* omringe, belejre. **-umstöður** [krɪŋgomstøævór] *f. pl.* Omstændigheder, Forhold.

kringur [krɪŋgór] *m.* (s; ar) Kreds, Cirkel.

kringur [krɪŋgór] *adj.* behændig, smidig.

kristiligur [krɪstiliór] *adj.* kristelig.

kristin [krɪstin] *adj.* kristen.

kristindómur [krɪstindøumór] *m.* Kristendom.

kristna [krɪstna] *v.* (að) kristne, omvende til Kristendommen; døbe.

kristni [krɪstni] *f. indecl.* Kristendom.

kristniandi [krɪstnandi] *m.* Kristenaand. **-boð** [-boə] *n.* Forkyndelse af Kristendommen. **-boðari** [-bøari] *m.* Kristendomsforkynder, Missionær. **-trúgv** [-trɪgv] *f.* Kristentro.

krit [krɪt] *n.* Kridt; Stykke Kridt.

krita [krɪta] *f.* (u; ur) Kridtstreg.

krita [krɪta] *v.* (að) kridte.

kritahvítur [krɪtakvoitór] *adj.* kridhvít.

kritpípa [krɪtpoiˈpa, krɪˈp-] *f.* Kridtpibe.

krógv [krægv] *f.* (kráar; kráir [kráar; kráajr]) Gemmed, Skjulested, a) større Hul el. Hule mellem Stene ved Strandkanten, hvori Fisk (og grunningshøvd) opbevares og skjules for Fugle, b) hestekoformet Stengærde, imellem hvis Vægge Tørv opstables og gemmes med Overlag af Græstorstykker og Sten.

krógva [krægva] *v.* (að) putte til Side, skjule; *k. seg*, skjule sig.

kroka [krøka] *v.* (að) søge Læ el. Skjul imod Regn, Uvejr.

krókaður [krøuˈkavór] *adj.* med mange Slyngninger og Bugtninger, ymsar vegir k.

krókur [krøuˈkór] *m.* (s; ar) 1)

Krog, Hage; *spec.* Fiskekrog. 2) Krog, Krumning, Vinkel. 3) Krog, Hjørne, Vraa.

krókutur [krøuˈkótór] *adj.* kroget, krum, som gaar i Vinkel.

krókvegur [krøuˈkveævór] *m.* Krogvej, Omvej.

króna [krøuna] *f.* (u; ur) Krone (Mønt).

krongla [kråŋgla] *v.* (að) forvråde, fordreje.

kropin [kroəpɪn] *part. præet.* af krúpa.

kroppna [krápna] *v.* (að) blive krum, krummes.

kroppin [kráˈpɪn] *adj.* kroget, krum.

kroppsliga [krápsliˈa] *adv.* legemligt.

-ligur [-liór] *adj.* legemlig.

kroppur [kráˈpør] *m.* (s; ar) Krop, Legeme.

krossa [kráˈsa] *v.* (að) korse, krydse; *k. seg*, gøre Korsets Tegn.

krossifesta [krásfæsta] *v.* korsfæste.

-festing [-fæsting] *f.* Korsfæstelse.

-fiskur [-fiskór] *m.* Søstjerne (asterias).

-kasta [-kasta] *v.* lægge over Kors.

-messa [-mæssa] *f.* Korsmisse (3. Maj).

krossur [krássór] *m.* (gen. kross; *pl.* krossar) 1) Kors, Kryds; í kross, over Kors, korsvis, paa Kryds. 2*) Budstikke i Form af et Kors (jf. tingakrossur).

krota [krøta] *f.* (u; ur) alm. i *pl.* krotur, Grever, Fedtegrever.

krotismiður [krøtismiór] *m.* udelig Haandværker (Tømmermand).

krov [krøv] *n.* (s; *pl. ds.*) opskaaaren Krop af Dyr (især Faarekrop), *spec.* opskaaaren og til Vindtørring ophængt Faarekrop; ogsaa (brugt nedsettende) = kroppur.

kroysa [kráiˈsa] *f.* (u; ur) Hytte, Skur.

kroysin [kráiˈsɪn] *adj.* som ikke taaler Kulde, kuldskær.

kroysta [kráiˈsta] *v.* (st) kryste, presse; kroystast, blive krystet itu, sønderklemmes.

kroystin [kraiˈstɪn] *adj.* = kroysin.

krubba [krobba] *f.* (u; ur) *Krybbe, Foderkasse.*

krubbusessur [krobbósæssór] *m.* *Sæde ved Arnen, hvor torvkrubban findes.*

krukka [króˈka] *f.* (u; ur) *Krukke.*

krukkubrot [króˈkóbroʊt] *n.* *Krukkeskaar.*

krumma [kromma] *f.* (u; ur) *Haandfuld (egl. krummet Haand).*

krúna [krúuna] *f.* (u; ur) *Krone.*

krunka [króˈŋka] *v.* (að) *skrige (om Ravn).*

krunksvartur [króˈŋksvaˈrtór] *adj.* *fuldstændig sort.*

krúpa [krúupa] *v.* (krýpur; kreypp, krupu; kropin [króiˈpór; kræiˈp, krüpó; kroəpin]) *krybe; ogsaa overf.: slæbe sig langsomt frem.*

krús [krúus] *f. el. n.* = *krúss.*

krúss [kröss] *n.* (gen. *krúss; pl. krúss*) *Krus; Krusfuld, k. av øli.*

krússapottur [krössapáˈtór] *m.* *Gryde med Tud og tre Ben.*

krút [krúuˈt] *n.* *Krudt.*

krutl [krotl] *n.* *Kludder, Kludren, Puslen med noget.*

krutla [krotla] *v.* (að) *kludre, pusle, arbejde smaat og sent; ogsaa: krutlast (við).*

krutligur [krotlijór] *adj.* *indviklet, vanskelig at hitte Rede i.*

krutlugur [krotlówór] *adj.* = *krutligur.*

krútmati [krúuˈtmáati] *m.* *Krudtmaal.*

kruvdi [krovdi] *præt. sing. af kryvja.*

kryddari [kriddaroi] *n.* *Krydderi.*

kryka [kríka] *v.* (kt) *vrímle, myldre.*

krýkin [króiˈtšin] *adj.* *krumbøjet, krumrygget.*

krýna [kroina] *v.* (nd) *krone.*

krypil [krípil] *m.* (s; kryplar) *Krøbling.*

kryplast [kríplast] *v.* (að) *forkrøbles, blive Krøbling.*

kryplingsont [kríplɿnsáˈnt] *f.* *Atling, Knækand (anas querquedula).*

kryplingur [kríplɿngór] *m.* (s; ar) = *krypil.*

krýpur [króiˈpór] *2. el. 3. pers. sing. præs. af krúpa.*

kryvja [krivja] *v.* (kryvur; kruvdi; kruvdur) *opskære Kreatur el. Fisk og tage Indvoldene ud (hyppigst om Fisk); opskære, sønderskære, flænge. — part. præt. (og adj.) kruvdur, forreven, hullet; i (isført) hullede og forrevne Klæder, ganga kruvdur.*

kræklingur [kræaklɿngór] *m.* (s; ar) (lille) *Musling.*

kræsin [kræasin] *adj.* *kræsen.*

krøkin [krøetšin] *adj.* = *kraddutur.*

krøkja [krøetša] *f.* (u; ur) *Musevikke (vicia cracca).*

krøkja [krøetša] *v.* (kt) *1) gøre kroget, krumme. 2) krøge, slaa Krog i; stikke noget krumt ind i noget; putte, stikke med krum Bevægelse, krøkti hann tað í sín munn. — k. burturúr, tage (Fisk) af Fiskekrogen. — k. inn undir seg el. k. til sín, rage til sig. — part. præt. krøktur, ogsaa: som ikke har faaet nogen Fisk, koma krøktur aftur.*

krøkjugas [krøetšógræas] *n.*

krøkja.

krøngla [krøŋgla] *v.* (að) = *krongla.*

krøpp [krøˈp] *f. sing. el. n. pl. af krappur.*

krøv [krøəv] *pl. af krav.*

kú [kúu] *f. digt. for kúgv.*

kubba [kobba] *v.* (að) *afstumpe, skære tvært over.*

kubbi [kobbi] *m.* (a; ar) *1) kort tykt Stykke; en af en Bjælke (stokkur) el. et Bræt (borð) afsavet Ende. 2) Uldvante, som naar til midt paa Fingrene; Uldmuffedise.*

kubbingur [kobbɿngór] *m.* (s; ar) *Uldmuffedise.*

kubbatur [kobbótór] *adj.* *stumpet, stump.*

kúðingur [kúuɿngór] *m.* *se kúv-ingur.*

kúðungur [kúuŋgór] *m.* se kúv-ingur.

kúfiskur [kúufískór] *m.* Koskæl (med Fískan í), venus islandica (LF).
-fóður [-fðuór] *n.* Kofoder, Vinterfoder til en Ko.

kúga [kúua] *v.* (að) 1) trykke ned, presse ned. 2) kue, undertrykke.

kúgan [kúuan] *f.* Undertrykkelse.

kúgari [kúuari] *m.* (a; ar) Undertrykker.

kúgildi [kúudžildi] *n.* Malkekos (el. seks Slagtefaars) Værdi (LF).

kúgv [kígv] *f.* (gen. *kýr; pl. nom. og acc. kýr, dat. kúm [koir, kúun]) Ko.

kukka [koˈka] *v.* (að) gøre sit Behov, cacare.

kukkur [koˈkor] *m.* (s; ar) Ekskrementer.

kúla [kúula] *f.* (u; ur) 1) Kugle, Bøssekugle. 2) tykt Hoved, især paa Grindehval. 3) Pukkel. 4) Bule, Hævelse. — hann small sum fyrri kúluni, han faldt som ramt af Lynet; mala á kúluni, svimle, blive ør, fortumlet (foraarsaget af et Slag i Hovedet).

kuldi [koldi] *m.* (a) Kulde.

kúleysur [kúulæiˈsór] *adj.* uden Ko, som ikke ejer en Ko.

kulka [koˈlka] *v.* (að) nedsvælge, sluge store Mundfulde, drikke i store Drag; k. í seg, tylle i sig.

kulla [kodla] *f.* (u; ur) lille rundagtig el. poseformet Fordybning.

kulsin [koˈlsin] *adj.* kuldskær (LF).

kultur [koˈltór] *n.* (s; pl. ds.) det bageste og fedeste Stykke af Slaget (fótamörur) paa et Faar.

kúluboka [kúulóbøəka] *f.* Knølhval, Pukkelhval.

kúlutur [kúulótór] *adj.* puklet, pukkelrygget.

kumman [komman] *f.* Kommen (Plante).

kumpass [koˈmpas] *f.* (ar; ir) Kompass.

kunna [konna] *v.* (kann, kunna el.

kunnu; kundi; kunnað) 1) kunne, vide (noget, som man har lært). 2) forstaa, have Indsigt el. Færdighed i (med acc. samt med inf., dels med, dels uden at), k. at svimja, kunne svømme; ogsaa absolut: være trolddomskyndig, hann kundi. 3) kunne, formaa, være i Stand til (hyppigt med inf. med el. uden at). — k. sær; hann kann sær ekki at gera nakað, han har ikke Drift, Lyst el. Evne til at bestille noget; k. væl (illa) við nakað, være vel (ilde) tilfreds med noget, so illa hann við tað kundi, saa ilde kunde han finde sig deri.

kunn|gera [kondžæra, koñdž-] *v.* kundgøre, bekendtgøre. **-gerð** [-džæar] *f.* Kundgørelse, Bekendtgørelse.

***kunni** [konni] *f.* (el. n. ?) Forstand, Indsigt, Viden.

kunnigur [konnijör] *adj.* 1) (om Personer) kyndig, bekendt (med noget), k. við nakað; ogsaa spec.: stedkendt. 2) bekendt.

kunniliga [konnilia] *adv.* kyndigt, indsigtsfuldt, med godt Kendskab.

kunningur [konninǵór] *m.* (s; ar) bekendt, Kending.

kunnisliga [konnilia] *adv.* = kunniliga.

kunn|leiki [konlaiˈtši] *m.* (a) Kundskab, Kendskab. **-skapur** [koˈnskæap-ör] *m.* Kundskab.

kunnug|leiki [konnólaiˈtši] *m.* (a) 1) Kundskab, Kendskab. 2) Bekendtskab, Omgængelse.

kunnugur [konnóvör] *adj.* = kunnigur.

kunnuliga [konnólia] *adv.* = kunniliga.

kunnur [konnór] *adj.* 1) som har Kendskab, bekendt (med), k. við nakað. 2) bekendt, aabenlyst; svik vóru honum ei kunn; han anede ikke Svik, tænkte ikke paa Svik.

kunstur [koˈnstör] *m.* (acc. kunst el. kunstur) Kunst; spec. Trolddomskunst, den sorte Kunst.

kunta [koˈnta] *f.* (u; ur) *det kvin-delige Avlelem (vulva).*

kuntupil [koˈntópil] *n.* (s; pl. ds.) *Ulke (cottus scorpius, c. alepidotus) (LF).*

kúputur [kúuˈpótór] *adj.* *skaalformet, rund og buttet.*

kúra [kúura] *v.* (rd) *være utilpas, være nedslaaet.*

kuril [kūril] *m.* (s; kurlar) *Kurre (paa Traad).*

kurla [korla] *v.* (að) *krølle, forvikle.*

kurlutur [korlótór] *adj.* *krøllet.*

kurpali [koˈrpali] *n.* (s; pl. ds. el. r) *et lidet Husrum (LF); uordentligt Hus.*

***kurtaligur** [koˈrtaliör] *adj.* *stadse-lig, prægtig, keldia kurtalig.*

***kurteis** [koˈrtais] *adj.* 1) *ridder-lig, herlig, gæv.* 2) *fin, stadselig, mað-urin kastar kurteis klæði.*

kurteisi [koˈrtaisi] *f. indecl.* *Høflig-hed, Belevenhed.*

kurteisligur [koˈrtaisliör] *adj.* *høf-lig, belevn.*

***kurtis** [koˈrtis] *adj.* = ***kurteis.**

kúrur [kúurór] *m.* *flov og utilpas Stemning; Sorg, Bekymring, Nedsla-genhed.*

kurv [korv] *f.* (ar; ar) *Kurv.*

kúskel [kúušeal] *f.* *Skal af kú-fiskur.*

kústa [køsta] *v.* (að) = *kísta.*

kustur [kostór] *m.* (s; ar) *Kost, Fejekost.*

kusu [kūsó] *præt. pl. af kjósa.*

kuta [kūta] *v.* (að) *skære tvært over.*

kú|venda [kúuvænda] *v.* *foretage en Kovending, gøre omkring. -verði*

kúvirði [kúuvirði] *n.* = *kúvirði.*

kúvingur [kúuvingör] *m.* (s; ar) *Havsnegl.*

kúvirði [kúuviri] *n.* *en Kos Kød-masse.*

kvað [kvæa] 1. el. 3. pers. sing. *præt. af kvøð a².*

kváða [kvāa] *f.* (u) *Saft af Kopat-*

ten (lacryma uberis vaccini, l. mammae fordæ) (LF).

kvaddi [kvaddi] *præt. sing. af kvøð a¹.*

kvaðna [kvæana] *adv.* *se hvaðna.*

kváður [kvåavór] *adj.* *højroset (LF).*

kvaklast [kvæaklast, kvaklast] *v.* (að) *røre paa sig.*

kvala [kvæala] *v.* (ld) *kvæle.*

kvalafullur [kvæalafodlör] *adj.* *kvalfuld, pinefuld.*

kvalin [kvæahn] *adj.* *tung, lummer (om Luft).*

kvalir [kvæahr] *pl. af kvø l.*

kvamsvís [kvaˈmsvois, kvaˈns-] *adv.* *á k., paa Skrømt.*

kvapin [kvæapin] *adj.* *blød og slap, rotuskógvurin er k.*

kvapsutur [kvapsótór] *adj.* *kvabset, lasket.*

kværða [kvæara] *v.* (að) *sætte Brømme el. Linning paa Klæder.*

kværðaknappur [kvæaraknaˈpör] *m.* *Knap i Brømme el. Linning paa Benklæder.*

kværði [kvæari] *m.* (a; ar) 1) *Kant paa Klæder, Brømme, Linning.* 2) *Kantstrøm, Sidestrøm.*

kværnkallur [kvaˈŋkadrör] *m.* *Ak-sen med Skovlene, som driver Mølle-hjulet (Ordet forekommer kun i en Gaade).*

kvarta [kvaˈrta] *v.* (að) *klynke, klage.*

kvartalaskifti [kvaˈrtalašifti] *n.* *Kvarterskifte.*

kvartan [kvaˈrtan] *f.* *Klynken.*

kvastur [kvastör] *m.* (urs; kvastrar) *Fejekost af sammensyede Fuglevinger.*

kveikamagi [kvaikamæai] *m.* *Løbe-mave.*

kveikja [kvaiˈtša] *v.* (kt) *antænde, tænde, tænde Ild.*

kveistrast [kvaiˈstrast] *v.* (að) *baske (slaa) med Vingerne, røre Vingerne, flagre (LF).*

kveistur [kvaiˈstör] *m.* (urs; kveistr-ar) = *kvastur.*

kveita [kvai'ta] v. (tt) se ud af Øjenkrogene, skæve, skotte; k. upp-undan, skæve fra neden opad.

***kveld** [kvæld] n. = kvöld.

kvendi [kvændi] n. (s; pl. ds. el. r) 1) Kvinde. 2) usselt, onskabsfuldt Fruentimmer.

kvendil [kvændil] m. (s; kvendlar) kvindaglig Mand.

kvennkyn [kvæ'ntšm] n. Hunkøn.

kventil [kvæ'ntil] m. (s; kventlar) kvendil.

kvesta [kvæsta] v. (st) kvæste, saare.

kvett [kvæ't] n. (s; pl. ds.) Kup, hann gjördi eitt ófört k.

kvetta [kvæ'ta] v. (tt) bide, skære, rive hastigt over el. itu, k. av, k. sundur.

kvettutur [kvæ'tótór] adj. studs.

kvið [kví] n. (s; pl. ds.) Bug, Underliv; Drægtighed, Frugtsommelighed; Hannens undfangende Sæd.

kviða [kvoiða] f. (u) = kviði.

kviða [kvoiða] v. (dd) grue, frygte, være bange og bekymret, k. nakað el. k. fyri nökrum; eg kviði (ogsaa: eg kviði mær), at hann kemur, jeg frygte for, at han kommer, eg kviði tað el. fyri tí; ogsaa (digt.): drage Omsorg for (k. um).

kviði [kvíj] n. (s; pl. ds.) = kvið.

kviði [kvoi] m. (a) Kvide, Gru, Frygt.

kviðin [kvíj] adj. (om Dyr) buget, drægtig.

kviður [kvíjór] m. (ar; ir) Bug, Underliv.

kvíga [kvoiða] f. (u; ur) Kvie.

kvíggj [kvod'dž] f. (ar; ar) indhegnet Plads, spec. Hvideplads for Kvæg; lille Fald, Indhegning af Sten, hvori man fanger Lomvier i Fuglebjergene.

kvíggjævni [kvod'džævm] n. (s; pl. ds. el. r) Tvetulle (semimas), en Ko, som er Tvetulle eller ikke kan tage Tyr (vacca hermaphrodita l. utroque gaudens sexu) (LF).

kvígu [kálvur] [kvoi] [jókalvór] m.

Kviekalv. **-virði** [-viri] n. (en Kvies Værdi) saa meget som indeholdes i en Kvie, en Kvies Kødmasse.

kvika [kvika] v. (að) k. sær, rappe sig, skynde sig.

kvik [hentur] [kvíkhæ'ntór] adj. rap-hændet. **-liga** [kvíklia] adv. livligt, rask, hurtigt. **-ligur** [kvíkljór] adj. livlig, rørig. **-silvur** [kvíksilvór] m. Kvægsølv.

kvikur [kvíkór] adj. 1) som lever og rører sig, spillevende; tá var hjarta í Ormari kvíkt, da slog Ormars Hjerte heftigt og hastigt. Jf. kykur. 2) rap, hurtigt, rask.

kvinka [kvínka] v. (að) bevæges smaat, rökkes.

kvinna [kvinna] f. (u; ur) Kvinde.

kvinnu [blóð] [kvinnóblou] n. Kvindeblod. **-bonkur** [-bá'ŋkór] m. Kvindébæk. **-droyri** [-dráiri] m. = kvinnu-blóð. **-flokkur** [-flá'kór] m. Kvindeflok.

kvínus [kvínus] m. = hvímis.

kvírr [kvírr] n. Ro, Rolighed, Stillehed, standa í kvírri, liggja í kvírrum, være rolig, ligge rolig.

kvírrur [kvírrór] adj. rolig, stille. Jf. kyrrur.

kvísl [kvói'sl, kvói'sl] f. (ar; ir) Møggreb.

kvista [kvista] v. (að) skynde sig, ile.

kvistur [kvístór] m. (s; ar) 1) Kvist, lille Gren. 2) Knast, Kvistrod i Træ.

kvistutur [kvístótór] adj. knastet (om Træ).

kvíta [kvíta] v. (að) k. sær av við ein, = kvitta seg av við ein (se kvitta).

kvitta [kví'ta] v. (að) 1) kvitte, kvitte af, udjævne; afkorte. — hævdu mangt at k., havde meget at afgøre el. udrette; tú kant tað ikki k., du kan ikke bedre det. 2) udfri, skille, k. seg av við ein, skille sig af med en. 3) ile, drage hastigt.

kvitti [kví'ti] m. i Udtr.: hava í kvitta (el. kvittanum), have i Sinde.

kvóðu [kvəuð] *præet. pl. af kvøð a².*

kvæða|bók [kvæabəu^k] *f. Bog, der indeholder Kvad, Kæmpe- el. Folkeviser.*

-kempa [-tšæ^mpa] *f. dygtig Sanger (kvøðari) (til færsk Dans).*

kvæði [kvæaj] *n. (s; pl. ds. el. r) Kvæde, Kvad, Kæmpe- el. Folkeviser.*

kvæmur [kvæamör] *adj. som har Spiredygtighed, fræið er kvæmt.*

kvøða [kvøa] *f. (u; ur) Hilsen, spec. Hilsen som Indledning til Frieri, Ægteskabsbegæring.*

kvøða¹ [kvøa] *v. (kvaddi) med dat. hülse, tiltale, k. e-m.*

kvøða² [kvøa] *v. (kvøður; kvað, kvóðu; kvøðin [kvøavnör; kvæa, kvəuð; kvøajin]) 1*) sige, erklære (om en), alm. med acc. i Forb. med inf., der hyppigt - udelades: men hvønnngan kvøði eg kátan. 2) kvæde, synge. — *kvøðast, sige om sig selv, sige, at man vil, tá kvaðst Rólvur at selja.*

kvøðari [kvøari] *m. (a; ar) Sanger, især en, der synger til Kædedans.*

kvøðing [kvøajing] *f. (ar) Kvæden, Syngen, Sang.*

kvøðja [kvøaja] *f. (u; ur) = kvøða.*

kvøl [kvøel] *f. (kvalar; kvalir) Kval, Pine.*

kvöld [kvöld] *n. (s; pl. ds.) Kvæld, Aften; í k., í Aften; í annað k., í Morgen Aften.*

kvølda [kvöld] *v. (að) upers. og pers. med dagur, blive Aften, lakke mod Aften, dagurin tók at k.*

kvöldarvín [kvöldarvoiv] *n. Frille.*

kvöld|bøn [kvöldbøn] *f. Aftenbøn.*
-mál [-máal] *n. 1*) Aftentid, Aftensmaaltid, glaður eg ríði at kvöld-málum. 2) det Kvantum Mælk, som malkes om Aftenen af en Ko. -máltíð [-má^ltoi] *f. Aftensmaaltid; hin stóra k., den store Nadvere. -seta* [kvö^l-seəta] *f. Aftensæde, den Tid om Aftenen, da man sidder og arbejder ved Lys hjemme. -seta* [kvö^l-seəta] *v. 1) (upers.) blive Aften, blive mørkt. 2)**

(om Maanen ved og efter Fuldmaane om Vintertid) komme op, naar Mørket er faldet paa. -skorin [kvö^l-skoərin] *adj. skaaret om Aftenen. -svævdur* [kvö^l-svavdör] *adj. søvnig om Aftenen. -tími* [kvö^l-toiimi] *m. Aftentime.*

kvørki [kvö^l-rtš] *m. (a; ar) Strube. Jf. kvørkrar.*

kvørkrar [kvö^l-rkrar] *m. pl. Strube.*

kvørn [kvödn] *f. (ar; ir) 1) Kværn. 2) Øresten (paa Fisk)..*

kvotta [kvö^l-ta] *v. (tt) mæle, kny, give Lyd fra sig.*

kyk [tšik] *n. Optænding.*

kyka [tšika] *v. (að) tænde op.*

kyki [tšitš] *m. (a) levende Kød (LF); skera negl upp í kyka, skære Neglen for nær (LF); Huden under Fødderne (i denne Talemaade): traðka skógv upp í kyka, slide Skoen el. Fodtøjet ind til Huden (LF).*

kykkálvur [tšikálvör] *m. i Udtr.: kúgvín er í kykkálvi, Kalven har taget ved Liv (LF).*

kykna [tšikna] *f. (u; ur) Celle (Grundbestanddel i levende Organismer).*

kykna [tšikna] *v. (að) 1) komme til Live, blive levende, ogsaa: k. upp. 2) (om Ild, ulmende Gløder) optændes, antændes.*

kyksendi [tšiksændi] *n. Kviksand, Kvegsand.*

kýkur [koi^l-kór] *m. se kíkur.*

kykur [tšikór] *adj. levende, som rører sig; tað gongur kykt, det myldrer af Liv, det vrimler; ganga k. av kulda, ryste over hele Kroppen af Kulde. — ekki fáa kykt, ikke fange en eneste Fisk; har var ekki kykt, der var ikke noget levende el. der var ikke Gnist af Ild.*

kyla [tšila] *v. (ld) = kylja.*

kyld [tšild] *f. svag Vind.*

kýli [koili] *n. (s; pl. ds. el. r) Knop; Byld; ogsaa = barkakýli; skera ein út úr kýlinum, skære Halsen over paa en.*

kylja [tšilja] *v. (ld) frembringe Kulde, tað kylir á, det lufter, det*

kuler let; frembringe en smertelig og isnende Kuldefornemmelse, foraarsage Følelse af Smerte ved Kulde, tað kylir í tonnunum, en isnende Smertefornemmelse gaar igennem Tænderne; eggin beinið kyldi, Æggen (Sverdsæggen) foraarsagede en isnende Smerte i Benet.

kylla [tšidla] v. (lt) opføre smaa Høstakke (kyllingar).

kyllingur [tšidlingör] m. (s; ar) lille Høstak.

kyn [tšin] n. (gen. kyns; pl. kyn, gen. kynja) 1) Slægt, Stamme. 2) Køn. 3) Art, Natur; ilt er kynið í kettu, og so er alt slagið úteftir (Ordspr.).

kynda [tšinda] v. (nd) antænde, gøre Ild paa, k. eld.

kyndilnessa [tšindilmæssa] f. kyndilsmessa.

kyndils|nessa [tšindilsmæssa] f. Kyndelmisse (2. Februar). **-messudagur** [-mæssódæavör] m. = kyndilsmessa.

kynjaður [tšinjavör] adj. nedstammende; væl (illa) k., af god (daarlign) Slægt el. Familie.

kynstrigur [tšīnstrijör] adj. kunstfærdig.

kynstrugur [tšīnströvör] adj. kynstrigur.

kynstur [tšīnstör] n. (s) Kunst.

kýpin [koi'pín] adj. rund, buttet.

kýr [koir] gen. sing. el. nom. el. acc. pl. af kúgv.

kyrkja [tšīrtša] v. (kt) kværke, kvæle.

kyrra [tširra] f. (u; ur) 1*) Rolighed, Stilhed; hann gat ei í kyrru standa, han kunde ikke staa stille og virksom. 2) Rolighed i Søen ved Landet (mest modsat brim).

kyrra [tširra] v. (að) 1) berolige, gøre rolig; k. seyð, vænne fremmede Faar til Stedet (til deres Plads i Udmærken). 2) blive rolig (om Sø).

kyrrindi [tširrindi] n. pl. rolig Sø ved Strømmens Overgang fra Østfald

til Vestfald (se eystfall og vestfall) el. omvendt; Strømskifte.

kyrringartippi [tšurringati'pi] n. Indhegning, hvor man indespærrer Faar for at tæmme dem og vænne dem til Stedet.

kyrrsoyði [tšīrsaij] n. et Faar, der er vænnet til sin Plads i Udmærken (LF).

kyrrur [tširró] adj. 1) = kvirruur. 2) rolig (om Sø).

kyrru|vandur [tširróvandör] adj. vanskelig at komme til formedelst Brænding; kyrruvant pláss, Sted, som er vanskeligt at lande ved formedelst Brænding. **-vondur** [-vándur] adj. kyrruvandur.

kyrtil [tšīrtil] m. (s; kyrtlar) Kjortel.

kyssa [tšissa] v. (st) kysse; (digt.) k. ein (ein) koss, give en et Kys, sötan kossin kysti hann hana.

kýsta [koi'sta] v. se kista.

kýsur [koi'sör] 2. el. 3. pers. sing. præs. af kjósa.

kýta [koi'ta] v. (tt) k. seg el. kýtast, anstrenge sig.

kæra [kæara] f. (u; ur) Klage, Anklage.

kæra [kæara] v. (rd el. að) anke over, klage, beklage sig, k. seg, k. sína neyð.

kær|leiki [karlai'tši] m. (a) Kærlighed. **-leikur** [-lai'kör] m. = kærlleiki.

kærumál [kæarómáal] n. Kæremaal, Klage.

kæruur [kæarör] adj. kærl.

kæruskjal [kæaróšæal] n. Anklageskrift.

kæsa [kæasa] v. (að) lave Ost.

kæti [kæati] f. indecl. Munterhed, Lystighed.

køgilsbarn [køjlsbadn] n. 1*) lille Smaadrenge. 2) Ulykkesfugl, slemt og ulykkebringende Menneske. 3) Person, som skikker sig ilde.

køgilsbarn [køjvölsbadn] n. = køjlsbadn.

køka [køaka] f. (u; ur) 1) Kage. 2) usyret, askebagt Brød (Fladbrød).

køkja [køetša] *f.* (u; ur) *to paa en særlig Maade sammenbundne Faar.*

køkshurð [køkshūr] *f.* *Køkkendør.*

køkubiti [køkóbítu] *m.* *Bid el. Mundfuld (af) køa.*

køkur [køkòr] *m.* (s; ar) *Køkken.*

køla [køəla] *v.* (ld) *køle, afkøle; udslukke (upers.), tekur um hjarta at k., Hjertet begynder at blive koldt.*

köld [köld] *f.* *sing. el. pl. n. af kaldur.*

køll [kødl] *pl. af kall.*

kømur [køəmòr] *pl. af kamar.*

kønka [kø'ŋka] *v.* (að) *være usikker i Talen, hakke, stamme.*

kønur [køənòr] *adj.* *klogtig, kyndig, dygtig, k. í rokning; k. á el. við boga, dygtig i Bueskydning.*

kør [køər] *pl. af kar.*

körg [körg] *f.* *sing. el. n. pl. af kargur.*

kösk [kösk] *f.* (ar; ir) *Fad, Skaal.*

köska [köska] *f.* (u; ur) = *kösk.*

köst [köst] *pl. af kast.*

köstagarður [köstagæròr] *m.* *Gærde omkring Møddingen.*

köstur [köstòr] *m.* (s; ar) *Mødding.*

köttur [kö'tòr] *m.* (kattar; køttir)

1) *Kat.* 2) *et meget lille Lam.*

køva [køəva] *v.* (vd) *kvale, slukke, udslukke (ved at spærre Lufttilstrømning); k. av: hann køvir av í mjörka, Luftten formørkes af Taage.*

kövdna [ködna] *v.* (að) *se kódna.*

L.

lá [lāa] 1. *el. 3. pers. sing. præter. af liggja.*

labbi [labbi] *m.* (a; ar) *Lab, Pote.*

lað [læa] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) *noget opstablet, Stabel; Lad, Stillads.* 2) *Sted i Udmarken, hvor man opstaber Tørv.* 3) *Pyntebaand, Hovedsmykke.*

laða [læa] *v.* (leður; lóð, lóðu; laðin; ogsaa: laðar *el.* laðir; laðaði *el.* laddi; laðaður *el.* laddur) 1) *opstable, opdynge.* 2) *opføre, opbygge; l. vegg, opføre Væg af Sten el. af Sten med Græstørv imellem.* 3) *lade, indskibe, fylde; væl er fiskað, tó ikki er laðið, Fangsten er god, selv om Baaden ikke er fuld.*

laðarstokkur [læarstá'kòr] *m.* *Ladestok.*

laðberg [labbærg] *n.* *flad Klippe (ved Stranden), hvortil det er muligt at lægge med Baad.*

lag [læa] *n.* (s; lög) 1) *Lag (Jordlag, Bjælkelag o. s. v.).* 2) *Lav, Kreds. Jf. bygdarlag; Selskab.* 3) *Lave, Orden, í lag, úr el. av lagi;*

bera í lag, gaa i Orden, lykkes; ganga (falla) væl í l., gaa vel (i Lave), lykkes, falde heldigt ud; koma í lag, komme i Stand, gaa i Orden; fáa upp í l., faa i Stand, faa iværksat, komme af Sted med noget; út av lagi, a) af Lave, b) (med paafølgende adj. el. adv.) usædvanlig, frygtelig, overvættes, út av lagi ringur, út av lagi illa. 4) *passende Forhold, Maade; í lagi, til pas; tað er í lagi fyri hann, det er ret til pas for ham; Maade; Maner, tað er lagið, saadan gaar det, við sama lag, paa samme Maade, í samme Forfatning, tað gongur við sama lag, við hetta lag, paa denne Maade; hvør í sínum lag(i), hver for sig, hver især; rigtig Maade at gøre noget paa, rigtigt Greb, Færdighed, leggja e-m lag á, lære en, hvorledes han skal bære sig ad; hann hevur gott l. á tí, han har godt Greb derpaa.* 5) *Melodi.* 6) *Tilstand, Forfatning, Stemning, í góðum*

(ringum) lag, i godt (daarligt) *Hu-mør* (Lune). 7) *Vigtighed, Magtpaalig-genhed, i Udr.* som: tað liggur einki lag á, det har intet at sige; (ikki) leggja lag í, (ikke) lægge Vægt paa, (ikke) bryde sig om. 8) i *Forb. med adj. i comp. og sup. for at betegne henholdsvis en temmelig høj Grad og et Maksimum (el. Minimum) af noget: í seinna lagi, vel sent, í seinasta lagi, i det seneste; í fyrsta lagi, for det første, í øðr-um lagi, for det andet o. s. v. — 9) = skerðinglag. — pl. lög, og-saa: Stensætninger over en Elv, eini lög.*

lág [lāa] f. (ar; ir) Lavning, For-dybning.

laga¹ [læa] v. (að) 1) lave, ordne, indrette. 2) (om Skæbnen) bestemme, beskikke, især brugt i part. præet., tað var honum til eydnu lagað; mangur fær, hvad øðrum er ætlað, men eingin (fær) hvad øðrum er lagað (Ordspr.), mangan faar, hvad der er tiltænkt en anden, men ingen (faar), hvad der er bestemt en anden af Skæbnen. — l. seg, l. seg eftir nokrum, tilpasse sig.

laga² [læa] v. (að) smelte, gaa i Lage, salt (sukur) lagar.

lagaklókur [læaklou'kór] adj. for-standig, klog i Anlæg; behændig, kløg i at udføre en Ting (LF).

lagaligur [læaliór] adj. 1) = lag-ligur. 2) medgørlig, føjelig.

lagamannin [læamannin] adv. for-træffeligt, rigtig til pas, i sin skønneste Orden, tað er l.; hesin stakkur er l. at standa brúður í.

lágborðaður [láaboeravór] adj. med lave Vægge el. Sider, lágborðað hús.

lagdi [lagdi] præet. sing. af leggja.

lagður [lagdór] m. (s; ar) Tot, spec. Uldtot; taka úr lagdi el. løyssa úr lagdi, tilvirke egenhæn-digt Uden til Klæder el. til et enkelt Klædningsstykke.

lagga [lagga] v. (að) gøre Indsnit i Staverne (paa en Tønde, et Trækar) til Indfældning af Bunden, l. upp.

lagga dropi [laggadropi] m. en lille Taar. -jarn [-jadn] n. Bødkerjern, hvormed han gør Luggen (LF).

laggir [lad'dzir] pl. af lög-g.

lagkleyv [lakklaiv] f. Bikkv.

láglandi [láglandi] n. Lavland.

lagligur [laglijór] adj. passende, be-lejlig, bekvem.

lágliga [lágli] adv. lavt. -ligur [-lijór] adj. temmelig lav. -mæltur [-ma'tór] adj. lavmælt.

lagna [lagna] f. (u) Skæbne.

lagnaður [lagnavór] m. (ar) lagna.

lagni [lagni] m. (a) = lagna.

lagsbróðir [laksbrour] m. Fælle, Kammerat, Kollega. -maður [-mæavór] m. 1) Boler. 2) Kammerat, Stalbroder.

lagstur [lakstór] part. præet. af leggjast.

lágur [lāavór] adj. (comp. lægri, sup. lægstur) 1) lav, som naar kort i Vejret. 2) lavtliggende, lavtstillet. 3) (om Vind) sydlig, fra den sydlige Kant (jf. høgur). 4) lav, ubetydelig, ringe, l. prisur. 5) lav, dæmpet, sagte (f. Eks. om Stemme), lágt mál. 6) lav, nedrig. — n. lágt som adv.

lágætt [lāa't] f. sydlig Vind.

láiur [lāajr] pl. af lógv.

lak [læak] n. (s; læk) Lagen.

lak [læak] præet. sing. af leka.

laki [læatši] m. (a) Lage.

lakk [la'k] n. Lak.

lakka¹ [la'ka] v. (að) lakke, hoppe paa eet Ben.

lakka² [la'ka] v. (að) lakke, forsegle med Lak.

lakki [la'tši] m. (a; ar) = rukku-lakki.

laksur [laksór] m. (s; ar) Laks.

lakur [læakór] m. (s; ar) ussel Person, elendig Karl.

lakur [læakór] adj. slet, daarlig, ussel. Jf. slakur.

lállla [lādla] f. (u; ur) 1) Lalle,

Forben paa Sælhund. Jf. lámur. 2)
(foragteligt om) *Lab* (paa Menneske).

lamb [lamb] *n.* (s; lomb) *Lam.*

lamba [lamba] *v.* (að) *i Udtr.:*
tað er væl (illa) lambað, der
er læmmet mange (faa) *Lam.*

lamba|deyði [lambadæi] *m.* Dødelighed blandt Lammene. **-felli** [-fædh] *n.* = lambadeyði (*LF*). **-skinn** [-šin(n)] *n.* = lambsskinn. **-spregil** [-sprejil] *m.* = lambaspræni. **-spræna** [-spræana] *f.* = lambaspræni. **-spræni** [-spræni] *m.* 1) den Sne, som falder sent om Foraaret paa det Tidspunkt, da Faarene læmmer. 2) det Tidspunkt, da den sildige Foraarsne og Faarenes Læmmetid falder. **-sprænur** [-spræanör] *m.* = lambaspræni. **-steik** [-stai'k] *f.* = lambssteik.

lamb|blöðra [lam'sbløra] *f.* Lammeblære. **-drunnur** [-dronnör] *m.* Rumpestykke med Hale af et Lam. **-krov** [-kroav] *n.* opskaaren Lamme-krop.

lamb|skotin [la'mskoetin] *adj.* som har læmmet *i Utide, l. ær.* **-sótt** [-sö't] *f.* Faarets Fødselssmerter.

lambsskinn [la'mssin(n)] *n.* Lammeskind. **-steik** [-stai'k] *f.* Lammesteg.

lambær [lambæar] *f.* Moderfaar med Lam.

lamdi [lamdi] *præt. sing. af lemja.*

lamin [læamin] *adj.* lam, halt, ranfør.

lampa [la'mpa] *f.* (u; ur) Lampe.

lámur¹ [låamör] *m.* (s; ar) Lab, Lalle (paa Sælhund); Pote (paa Kat).

lámur² [låamör] *m.* (s; ar) Kejte, venstre Haand; kejthaandet Person.

lún¹ [lúan] *n.* (s; pl. ds.) Laan.

lún² [lúan] *i Udtr.:* leggja á l., forsømme.

lána [låana] *v.* (nt) = læna.

land¹ [land] *n.* (s; lond) 1) Land, Landjord; taka (fåa) l., lande. 2) Land, Rige, Del af Jorden. 3) Land, Jordsmon. — fara til land-ið, tilfalde Jorden (o: Jorbesidderne).

land² [land] *n.* Urin.

landa [landa] *v.* (að) l. fisk, udskibe Fisk.

landa|frøði [landafrøði] *f.* Geografi. ***-maður** [-mæavör] *m.* en af Indbyggerne i et Land. **-strok** [-stroæk] *n.* Landstryger. **-stýri** [-stoiri] *n.* Landestyre, Regering. **-verja** [-værja] *f.* Landeværge, Landeforsvarer.

landbrim [lanbrim] *n.* Brænding ved Landet.

landbukka [lambo'ka] *f.* Natpote.

land|búnaðarráðgevari [lambúunavarraðævari] *m.* Landbrugskonsulent. **-búnaður** [-búunavör] *m.* Landbrug. **-farsótt** [la'nfarsö't] *f.* Tyfus. **-fiskur** [la'nfiskör] *m.* mager Torsk, som om Sommeren staar inde paa Grundene. **-fúti** [la'nfúu'ti] *m.* Landfoged. **-gongd** [langånd, langånd] *f.* Landgang, gera l. **-grunnur** [langronnör] *m.* Benævnelse paa Havbunden ved Færøerne ud til en Dybde paa omkring 100 Favne.

landi [landi] *m.* (a; ar) Landsmand.

land|koma [la'ŋkoəma] *f.* Fuglenes periodiske Ophold i Fuglebjerget (efter deres Ankomst om Foraaret); ogsaa: Tidspunktet, hvor Fuglene i stor Mængde søger til Fuglebjerget. ***-komstir** [-ká'mstir] *f. pl.* Indkomster, Indtegt af et Land. **-komudagur** [-koəmoðæavör] *m.* Dag, naar der er landkoma. **-kort** [-ká'rt] *n.* Landkort. ***-kostir** [-kástir] *m. pl.* et Lands Herligheder. **-nordur** [lannóərör] *n.* Nordøst. **-nyrdingur** [lanniringör] *m.* Nordøstvind, Nordøst; l. eystan, Øst Nordøst; l. norðan, Nord Nordøst. **-oddi** [landáddi] *m.* Landodde. **-partur** [la'mpa'rtör] *m.* den Del af Fangsten, der tilkommer Jorbesidderen (el. Jorbesidderne).

lands|bróðir [la'nsbrøur] *m.* Landsmand. **-bygd** [-bigd] *f.* Landsbygd, Land; úti á l., paa Landet. **-hövdingi** [-hövdi'ndži] *m.* Landshøvding, Statholder, Guvernør.

land|skjálfti [la'nsǵá'lti] *n.* Jord-skælv. **-skránur** [-skrãanør] *m.* = skránur. **-skuld** [-skold] *f.* Land-gilde, Jordleje.

lands|lag [la'nsłæa] *n.* en Egn*s* el. et Lands Naturbeskaffenhed, Landskab. **-ludur** [-lütør] *m.* Landsdel, Egn. **-maður** [-mæavør] *m.* 1) Indbygger af et vist Land, hvat (fyri) l.? 2) = landi. **-mál** [-mål] *n.* et Lands (el. Landskabs) Sprog. **-partur** [-par'tør] *m.* = landsludur.

land|suður [la'nsüør] *n.* Sydøst; tað er l., Klokken er 9 (Formiddag); tað er hálga l., Kl. 7½ om Formiddagen. **-suðurstíð** [-süørstoi] *f.* Kl. 9 Formiddag. **-synningur** [-siningør] *m.* Sydøstvind, Sydøst; l. eystan, Øst Sydøst; l. sunnan, Syd Sydøst. ***-tjald** [-tšald] *n.* Telt paa Land.

langabbi [længabbi] *m.* Oldefader.

langa|fríggjadagur [længafrod'dža-dæavør] *m.* Langfredag. **-fösta** [-fösta] *f.* 1) = grýla. 2) = føstuinn-gangur. **-sponn** [-spánn] *f.* Maalet fra Spidsen af Tommelfingeren til Spidsen af Langfingeren i udstrakt Stilling (ca. 1/3-Alen). **-spæl** [-spæal] *n.* Langel, Strenginstrument. **-tong** [-tång] *f.* se longutong.

lang|buksur [længboksør] *f.* pl. lange Benklæder. **-drigin** [lændrijn] *adj.* langtrukken. **-fararfólk** [læ'nfæara-fó'lk] *n.* langvejs rejsende. **-ferð** [læ'nfear] *f.* Langfart. **-fiskur** [læ'nfiskør] *m.* Knivmusling (solen ensis). **-garður** [længgæarør] *m.* et Gærde i en Faare-folds (rætt) indre Ring. **-hóla** [-høela] *f.* (et af Fiskerne brugt Tabuord for) Ko. **langi** [læ'ndži] *m.* (a; ar) Stortarm, Tyktarm (i et Kreatur).

langleggur [lanlæggør] *m.* Skank (paa Dyr), Benet imellem Laarbenet og Foden; fara upp á tjólegg og detta niður á langlegg, begynde paa noget stort, som man ikke kan magte (egl. rejse sig op paa Laarbenet og falde ned paa Skanken, alm. brugt om Kalven). **-leittur** [lænlai'tør] *adj.*

som har langt Ansigt; vera l., have langt Ansigt. **-ligur** [læ'ngliør] *adj.* langvarig, kedelig, langligt tykir honum har. **-móð** [længgmøu] *f.* el. *n.* Langmodighed. **-omma** [længgåmma] *f.* Oldemoder. **-reistur** [længgrai'stør] *adj.* hængende bygget (om Stavne paa Baade) (LF). **-roystur** [længgrái'stør] *adj.* = langreistur. **-røkin** [læ'ng(r)øæt'sin] *adj.* 1) som længe husker Fornærmelser, uforsonlig. 2) omstændelig. **-røkjutur** [læ'ng(r)øæt'sótør] *adj.* = langrøkin. **-samiligur** [læ'ngsæamiliør] *adj.* langvarig, langsommelig, hann hevur ikki verið her í langsamiliga tíð. **-samur** [længsæamør] *adj.* langsom; kedsommelig (LF). **-skel** [læ'ngšæl] *f.* Skal af langfiskur. **-skip** [læ'ngšip] *n.* Langskib, Krigsskib. **-skora** [læ'ngskøera] *f.* = jóansøkugras. **-spæl** [læ'ngspæal] *n.* = langaspæl. **-syll** [læ'ngsidl] *f.* Planke el. Stok paa langs, forbindende Stolperne i en Bygning.

langta [læ'ngta] *v.* (að) længes. — langtast = l., langtast burtur.

langtræ [læ'ngtræa] *n.* 1) Lægte, som lægges paa langs om Spærerne i Taget (LF). 2) Træstang, som sættes paa Skraa til et Høæs for at afstive dette.

langur [længør] *adj.* (long, langt; comp. longri, sup. longstur) lang (om Rum og Tid). — *n.* langt som adv.: langt út á náttina, langt út á heystið; langt síðani, længe síðen, fyri langt síðani, for længe síðen. — eitt langt og annað breitt, syv lange og syv brede.

langvegis [længvæjis] *adv.* langvejs. **lankasligur** [læ'ngkasliør] *adj.* kold-sindig.

lántøka [lãantøeka] *f.* Optagelse af Laan.

lappa [la'pa] *v.* (að) bevæge sig let, hoppende, risagentan lappaði leys (hoppede løs op fra Søens Overflade).

lappi [la^ˈpi] *m.* (a; ar) *Lap, Klud.*

lås [lâas] *n.* (pl. lās) *Laas.*

las [læas] *1. el. 3. pers. sing. præst. af lesa.*

lasa [læasa] *v.* være skrøbelig *el. brøstfældig (LF).*

lasa **far** [læasafæar] *n.* brøstfældig og skrøbelig *Ting el. Person.* **-farin** [-fæarm] *adj.* brøstfældig, skrøbelig, medtaget. **-leypur** [-læi^ˈpór] *m.* svag, skrøbelig *Løb (leypur).* **-ligur** [-liór] *adj.* brøstfældig, skrøbelig; lurvet.

lása **leysur** [lâasalæi^ˈsór] *adj.* uden *Laas.*

lass [lass] *n.* (pl. løss) *Læs, 1) Læs Korn el. Hø, dannende en Hestebyrde. 2) Bundt af 12 Havsuler (Fangst, som trækkes op i Bjergene).*

lassa [lassa] *v.* (að) føre *Hø og Korn hjem paa Hesteryg.*

last¹ [last] *f.* (ar; ir) *Last, Lyde.*

last² [last] *f.* (ar; ir) *Last, Last- rum i et Skib.*

lasta [lasta] *v.* (að) *laste, dadle.*

lásur [lâasór] *m.* (pl. lāsar) = *lås.*

lát [lâat] *n.* (s; pl. ds.) = *læti.*

lata [læata] *v.* (letur; læt, lótu; latin) *1) lade (lade bort, lade fare), give Slip paa, slippe; give ud, levere, betale, 1. skatt, betale Skat; miste, 1. lívið (jf. láta). — 1. á, gyde, hælde, 1. lýsi á koluna, hælde Tran paa Lampen. — 1. aftur, a) lukke, 1. hurðina aftur, lukke Døren, b) tilbagelevere, tilbagebetale, 1. nakað aftur. — 1. av, a) tage af, tage ned, spec. om det paa Korntørringslægeterne i sodnhús torrede Korn (1. av sodni), ogsaa: fuldføre Arbejdet med Korntørringen i sodnhús, b) udlevere, give ud, 1. av hondini, c) affyre (et Skud), 1. (skot) av, d) aflade, holde op. — 1. burtur, afhænde. — 1. í, a) 1. (nakað) í, hælde, gyde, komme (noget) i, 1. kornið í posarnar, b) iføre, klæde paa, 1. ein í, 1. seg í (klæðini), klæde sig paa (jf. latast í og fara í). — 1. inn, slippe*

el. lukke ind. — 1. saman, (om Hø el. Fisk spredt ud til Tørring) samle sammen til Stak. — 1. undan; tage Kløvsadeltojet af Hesten (se klyv og klyvberi). — 1. undir, lægge Kløvsadeltojet paa Hesten. — 1. upp, lukke op, aabne; 1. (sær) uppi, a) fylde, fylde i, b) stoppe Piben, 1. sær uppi el. upp í pípunna. — 1. seg úr (med. dat.), afføre sig, tage af, klæde sig af (jf. fara úr). — 1. út, slippe el. lukke ud. 2) lade, tillade, med acc. i Forb. med inf., 1. ein fara; ofte med udeladt vera: 1. ein í frið, lade en være i Fred. 3) lade, bevirke, foranstalte, med acc. og inf., 1. ein gera nakað; nú skall lata bryggja og baka. — latast: latast í, latast úr, se: lata seg í, lata seg úr. — I visse Tilfælde findes lata og latast sammenblandet med láta og látast.

láta [lâata] *v.* (letur; læt, lótu; látið) *1) te sig paa en vis Maade, eftir spurdi Sjúrður, hví hon mundi so 1. (hvorfor hun teede sig saaledes); 1. væl, aabenbare Tilfredshed, være fornøjet; 1. illa, a) klage, klynke, aabenbare Misfornøjelse, b) være urolig i Sønne, 1. illa í svøvni; — lade, anstille sig, ogsaa: 1. sær. 2) give Lyd fra sig, lyde; pibe, tude, kvindre o. lign. (om de Lyde, levende Væsenner som: Mennesker, Dyr, Fugle, Insekter o. s. v. giver fra sig, og tillige om livløse Genstande); tá læt í honum, da kom det fra ham, da udbrød han, tað letur ekki í honum, han siger ikke et Muk, han tier ganske stille; 1. í, skrige og larme, lave Spektakel. 3) ytre, i enkelte Forbindelser: 1. væl (illa) at nøkrum, a) ytre Tilfredshed (Misfornøjelse) med noget, b) ytre godt (daarligt) Haab om noget. 4) bevæge (smaat), fiskurin letur við uggafjaðrunum, Fiskeren bevæger Brystfinnerne; ogsaa: bevæge sig, letur bert ein fingur, hvis bare en Finger bevæger sig. —*

látast, a) lade, anstille sig; give sig ud for at være noget, som man ikke er; sige sig at være el. sige om sig selv, hin lætst alvæl inna, den anden sagde, at han gjorde det gerne; hann lætst til at vilja gera tað, han lod til at ville gøre det; látast við, synes, lade til, eingin letst við at sakna; hann lætst ikki um vón, han lod ganske, som om han ikke mærkede det. b) omkomme.

látíþípa [láatípoi'pa] f. Fløjte, især af Halm- el. Græsstraa.

látaljós [láatraljóu's] n. (stor) Fakkel, som bruges ved Sælfangst i Hulerne. Jf. látur, n.

látrast [láatrast] v. (að) parres (om Sæler).

látupípa [láatöpoi'pa] f. = látíþípa.

látur [láatör] m. (acc. látur) Latter.

látur [láatör] n. (s; pl. ds.) Opholds- og Ynglested for Sælhunden, Hule i en stejl Bjergside ved Havfladen, hvor Sælhunden yngler; fara til látra, tage paa Sælfangst i Ynglehulerne. — Talemaade: skolaður út av látri, tabt bag af en Vogn.

latur [láatör] adj. (löt, latt) lad, doven.

láturkópur [láatökou'pör] m. Graasæl (*halichoerus grypus*).

láturmildur [láatö(r)mildör] adj. lattermild.

látursvidningur [láatösvidningör] m. nyfødt Sælunge.

láturverdur [láatö(r)værdör] adj. til at le ad, latterlig.

láturverja [láatö(r)værja] f. — láturverji. -verji [-værji] m. Hansasæl, som forsvares Ynglestedet, Hulen.

lava [læava] v. (að el. vd) hænge ned, hænge og dingle.

lavleysur [lavlæi'sör] adj. fuldstændig løs.

lavrasmessa [lavrasmæssa] f. 10. August.

leðringur [leæringör] m. stærkt Hug el. Slag, eftertrykkeligt Puf.

leður [leävör] n. (pl. leður) Læder.

leður [leävör] 2. el. 3. pers. sing. præs. af laða.

lega [læva] f. (u; ur) 1) Liggen, langt Ophold. 2) Leje, Liggested, Liggeplads; Ankerplads for Skibe.

legd [lægd] f. (ar; ir) 1) et af de smaa Knipper, hvori den afskaarne Sæd under Mejningen foreløbig lægges, inden den bindes i Neg. 2) Fold, Læg (i Tøj).

leggald [læggald] n. (s; leggöld) 1) Strømpeskæft. 2) (om Mennesker) Pjalt.

leggingartíð [læd'dzinga(r)toi] f. Sengetid, Tid til at gaa til Sengs.

leggja [læd'dža] v. (leggur; *lagdi el. legði, lögdu; lagdur) 1) (baade egl. og overf.) lægge, anbringe; anlægge, l. veg; lægge, føje, l. saman; l. snøri, slaa Reb, l. teymar; — i adskillige Talemaader: l. ást við, l. hug á, se: ást, hugur; l. felag, indgaa Fællesskab el. Forbund (jf. binda felag); *l. lívið, lade, ofre Livet; l. mið, finde en Fiskebanke ved Hjælp af risse Mærker (ýti) paa Landjorden; l. ráð, raadslaa, l. e-m ráð, give en Raad; l. kava: hann leggur kava, det sner (stærkt), hann hevði lagt stóran kava av landnyrðingi, der var faldet megen Sne af Nørdøst; l. bardagar, holde Feltslag el. Kamp; — i Poesi ogsaa uregelmæssigt med dat.: lögdu sínum ástum saman, lögdu teir sínum bardögum. 2) nedlægge, fælde (= l. niður). 3) stikke (med); støde, stong at skjóta, spjót at l. 4) belegge, bedække, komu teir at húsi tí, ið lagt var við gullinum reyða. 5) (med underforstaaet: vegin o. lign.) styre, tage Vejen, l. út í hav. 6) (om Katte) kaste Killinger, (om Tæver) kaste Hvalpe. — l. á, l. (e-m nakað) á, foreskrive, paalægge, bestemme; forlange en bestemt Pris for noget, hvat leggur tú á? — l. afturat, a) sige mere end

sáðnt er, tildigte, *b*) tilføje; 1. aftur yvir nakað, tildække, skjule noget; 1. at, lægge til (et Skib el. Land), 1. at (landi), lande, lægge til Land, 1. at e-m, angribe en, 1. at sær, *a*) paatage sig (et Arbejde), *b*) arbejde kraftigt og ivrigt, *c*) spise graadigt, hugge i sig. — 1. burtur, *a*) lægge bort, *b*) (om Faar) forlade sin Flok (= leggjast burtur); 1. burturúr, glemme et Led i noget sammenhængende (især et el. flere Vers af et Kvad, som man kan udenad), glemme el. overspringe noget. — 1. eftir, efterlade, glemme at tage med sig, 1. eftir sær, efterlade, lade blive tilbage. — 1. fram, lægge frem, fremlægge, forelægge, 1. eitt mál fram á ting, forelægge Tinget en Sag; 1. fyri, *a*) (ved Fuglefangst) holde Fangststangen for et Sted, hvor Bjergfuglene sidder, *b*) 1. nógv fyri (seg), paatage sig meget Arbejde og anstrenge sig meget for at udføre det; slide og slæbe. *c*) befare, omspænde, bæði Villingadal og Ritudal lögdu teir fyri, *d*) 1. gott fyri ein, lægge et godt Ord ind for en, *e*) 1. (ein) fyri nakað, beskyldte en for noget, 1. fyri stuldur. — 1. í, bryde sig om (= 1. lag í), 1. (sær) í minni, gemme i sin Hukommelse, bide Mærke i, skrive sig bag Øret; 1. ímillum, udjævne (ved Penge el. lign.) Forskellen mellem Værdierne af de ved Deling el. Bytte fremkomne Parter, nógv var(ð) lagt ímillum. — 1. inn, *a*) tage Aarerne ind i Baaden, *b*) indhegne et Jordstykke, *c*) skaffe Fangst el. Penge til Huset, fortjene; 1. niður, *a*) nedlægge, *b*) 1. niður sjógv, (ved Trylleformular) faa Sø til at blive rolig, *c*) slutte, holde op med, lade falde, spec. stille (en Sag) i Bero, 1. eitt mál niður; 1. sær nær, stræbe af al Magt, anspænde sig, gøre sig Umage; 1. saman, lægge sammen, addere, 1. saman jörð, samle flere spredte Jordlodder til en Helhed (ved Mage-

skifte el. Køb); alt samanlagt, alt i alt. — 1. tile ein, slaa en; 1. undan, *a*) løbe, ro, sejle o. s. v. væk fra en, løbe stærkt for ikke at lade sig fange, *b*) gaa i Spidsen; 1. undir, *a*) lata undir, *b*) blande Løbe i Mælk (jf. undirløga); *c*) underlægge (sig), gøre (sig) underdanig, leggið jörðina undir tykkum, *d*) 1. nakað undir ein, betro en noget som Hemmelighed, *e*) 1. ein undir nakað, beskyldte en for noget, *f*) 1. e-m nakað undir, love en noget til Gengæld el. som Belønning. — 1. uppá, gøre det første Træk med Medestangen, naar Fisken bider paa Krogen; 1. uppí (upp í); blande sig i (noget), give sit Besyv med; 1. uppímillum, lægge sig imellem. — 1. út, *a*) tage af Sted, ud til Søs, begive sig ud paa Søen, *b*) svinge Fuglestangen (fleygstong) ud under fleyging, ogsaa: begynde at fleyga, *c*) = fleyga, stong verður ekki lögð út, so leingi hesin fiskiskapur stendur við, *d*) udlægge, udvikle, forklare. — 1. við, *a*) 1. javnt við, vurdere lige med, vit skulum ekki Ásbjörn prúða javnt við köttin 1., *b*) 1. við ein, kurere, røgte ens Saar el. Skade, *c*) 1. e-m nakað dýrt við, forsikre en noget højt og helligt el. under Ed, give en et alvorligt Paalæg, *d*) 1. e-m ríkan við, sætte en haarde Betingelser, formane el. forbyde strengt, *e*) 1. sær eina við, anstrenge sig i særlig Grad, gøre sig stor Umage, *f*) 1. treytir við nøkrum, knytte Betingelser til noget, *g*) (digt.) sætte i Pant, lív mítt leggi eg við; — *lögdu sær so ráðini við, lagde saaledes Raad op. — 1. seg, 1) lægge sig, 2) gaa til Sengs (jf. leggjast). 3) 1. seg upp í nakað, blande sig i noget. — leggjast, 1) lægge sig, gaa til Sengs. 2) falde i Sygdom. 3) leggjast á ein, give sig til at pine og plage en, hann er lagstur á hann. 4) leggjast

á nakað, tilegne sig el. beholde noget, ikke levere tilbage, hvad der er en betroet; leggjast á boðini, undlade at overbringe et Budskab el. en Besked. 5) leggjast fyri; blive afkræftet, udmattet, ikke magte Arbejdet længere. 6) leggjast undan, árin legðist undan el. var undanlögst, Aarebladet fik en forkert Bøjning. 7) leggjast uppi, lægge sig op (paa Land). 8) leggjast út, tage Ophold paa ubeboede Steder, ein ketta var lögst út frá honum, en Kat var løbet bort fra ham og blevet vild. — part. præter. lagstur, som har lagt sig, fjallakavi var lagstur, der havde lagt sig Sne paa Fjeldene; hann er lagstur, han er gaaet i Seng.

leggjarband [læd'džaband] n. Strømpebaand.

leggur [læggör] m. (jar; ir) 1) Ben, Benpipe (imellem to Led, Ledføjninger, spec. Ben, Laar og Arme). 2) Stykke af et Straa imellem to Led; Stilk. 3) den lange cylinderformede Del af en Fiskekrog (modsat bugur) el. af en Kridtpibe.

legna [læгна] v. (að) l. seg, føje sig; falde i Lave, gaa i Orden.

legukalvi [leävókalvi] m. stor fuldvoksen Helleflynder.

leið [lai] f. (ar; ir) 1) „Led“, Vej, Vejretning; hann eigur leiðina, ið fyri riður (Ordspr.), den bør forlige Trætten, som først har givet Anledning (har fornærmet). 2) Led, Retning, Kant. 3) omtrentligt Tidspunkt, um ta leiðina, omtrent ved den Tid. 4) Maade, Vis. — vit koma onga l. við hetta lag, paa denne Maade kommer vi ingen Vegne; hetta er toliliga á leið, dette er saa nogenlunde rigtigt, som det skal være; tað er ikki á leið, det er der ingen Mening i, det er forkasteligt; har um l., der i Nærheden, der omkring (baade om Sted og Tid); út av allari l., fuldstændig uden Mening.

leið [lai] 1. el. 3. pers. sing. præter. af liða.

leiða¹ [laija] v. (dd) gøre led el. ked. — leiðast: mær leiðist við nakað, jeg kedes ved, bliver ked af noget.

leiða² [laija] v. (dd) lede, føre (ved Haanden). — leiðast, gaa Haand i Haand.

leiðarbræv [laijarbræav] n. Pas, Rejsepas.

leiðbeinari [laibainari] m. Vejleder. **-beining** [-bainng] f. Vejledning.

leiði [laiji] f. indecl. Lede, Ked-somhed.

leiði [laiji] n. (s; pl. ds. el. r) Gravsted.

***leiðingar** [laijngar] f. pl. Tryllekunster til at lede en paa det rette Spor, vistu vond og l., at kongurinn var á ferð.

leiðisamur [laijsæamór] adj. kedelig.

leiður [laijör] adj. 1) led, ubehagelig, kedelig. 2) led, ked (af), l. við nakað el. av nøkrum.

leiðvísari [laivoi'sari] m. Vejviser, en, som viser Vej; Lods.

leiftra [lai'tra] v. (að) vifte.

leiftur [lai'tör] m. (urs; leiftrar) lille Hval, mindre end nýðingur (se dette Ord).

leiga [laija] f. (u) Leje.

leiga [laija] v. (að) leje.

leika [lai'ka] n. (a; leiku el. leikur) Legetøj, Stykke Legetøj, helst Brudstykke af noget; ogsaa om noget smukt, fóturin var sum l.

leika [lai'ka] v. (leikaði el. (digt.) leikti el. *læk) 1) være i (uroelig) Bevægelse, spille, spec. boble, syde, koge stærkt; onkuntið á Blálondum tá leikti betur í horni, i sin Tid (fordum) i Blaaland skummede det bedre i Hornet; l. í, være uregerlig, være urolig, larme. 2) lege, spille (jf. spæla); prøve Leg, prøve Kræfter, *l. á sund, prøve Kræfter i Svømning; l. talv, spille Brædspil, Skak.

***leikalind** [lai'kalind] f. (digterisk Omskrivning for) Kvinde.

leikapetti [lai'kapæ'ti] *n.* Stykke Legetøj (især Skaar af Krukke o. lign.).

leikari [lai'kari] *m.* (a; ar) Leger (en, som leger), Spillemand; Skuespiller.

leikbróðir [lai'kbrœur] *m.* Legebroder, Legekammerat. **-hús** [-húus] *n.* Teater.

leikindi [lai'tšindi] *n.* pl. Træhængsel paa Dør (LF).

leikmaður [lai'kmævôr] *m.* Lægmand.

leikpallur [lai'kpadlôr] *m.* Scene (i Teater). **-systir** [-sístir] *f.* Lege-søster.

leikur [lai'kôr] *m.* (s; ir) 1) Leg, Spil. 2) Træk (i Skakspil), tað er mangur leikur í longum talvi (Ordspr.). 3) (digt.) Kamp, Strid. — koma upp í leikin, blande sig i Sagerne, gribe ind; tað er royndur leikur, det er noget, man altid har erfaret (LF).

leikur [lai'kôr] *adj.* læg.

leikvøllur [lai'kvödlôr] *m.* Legeplads, Kampplads.

leingi [laándʒi] *adv.* (comp. longur, sup. longest) længe; hon er longest sum best, hun er til Slutning (o: naar alt kommer til alt) den bedste.

leinging [laándʒing] *f.* (ar) Forlængelse.

leingja [laándʒa, laándʒa] *f.* (u; ur) Strimmel Skind el. Hud.

leingja [laándʒa, laándʒa] *v.* (leingir, longdi, longdur) 1) forlænge, gøre længere, l. um nakað. 2*) (upers. og pers.) langes, Elin tók at l. — leingjast, a) blive længere, forlænges. b) langes, føle Længsel, spec. føle Hjemve, e-m leingist. — leingist honum at bíða, Tiden falder ham lang at vente.

leingjan [laándʒan, laándʒan] *f.* (ar) Forlængelse.

leinkja [la'ntša, la'ntša] *f.* (u; ur) Lænke.

leinur [lainôr] *m.* Opstander i den

staaende Væv; ogsaa: Væverstol (LF).

leir [lair] *n.* Ler.

leistur [lai'stôr] *m.* (s; ar) Strømpefod; á leistum, paa Hosesokker.

leit [lai't] *n.* = leitan.

leit [lai't] 1. el. 3. pers. sing. præet. af líta.

leita [lai'ta] *v.* (að) lede, søge, l. havn, søge Havn; l. eftir e-m, søge efter en el. noget; l. ráð (el. *ráða) við ein el. e-m, søge Raad hos en, raadføre sig med en; tað er til navns at l. (det viser sig at være mit Navn ved Eftersøgen).

leitan [lai'tan] *f.* (ar) Søgen.

leiti [lai'ti] *n.* (s; pl. ds. el. r) 1) Synsvidde, Synskreds (saa langt, som man kan se, líta), hann er ekki farin av l., han er ikke ret langt borte. 2) hvad der træder hindrende i Vejen for Synet, Højde i Frastand, fremspringende Fjeldside, stejlt nedhældende Bakke el. Strandbred. 3) omtrentlig Tid; um tað leitið, omtrent ved den Tid.

leiting [lai'ting] *f.* (ar) = leitan.

leiva¹ [laiva] *v.* (vd) levne, efterlade; leivast henni stundir, levnes der hende Tid (faar hun Stunder).

leiva² [laiva] *v.* (að) forme Dej til Brød, l. breyð, drýl.

leivd [laivd] *f.* (ar; ir) Levning.

leivingar [laivingar] *f.* pl. Levninger.

leka [ləka] *v.* (lekur; lak, lóku; likin) 1) lække, dryppe. 2) lække, være utæt.

lekafríur [ləkafroi(j)ôr] *adj.* fri for Læk.

lekam [ləkam] *n.* = likam.

leki [lətši] *m.* (a; ar) 1) Lækken, Dryppen. 2) Læk, Sprække, hvorigen-nem det lækker.

lekiðómur [lətšidóumôr] *m.* Lægedom. **-fingur** [-fingôr] *m.* Ringfinger, fjerde Finger, Guldbrand.

lekja [lətša] *v.* (kt) læge, helbrede.

lemba [ləmba] *v.* (md) læmme, føde Lam.

lembing [læmbing] *f.* (ar) 1) Læmning. 2) Læmmetid, den Tid, da Faarenes Læmning falder.

lemja [læmjə] *v.* (lemur; lamdi; lamdur) lamslaa, mörbanke; l. til heljar, banke íhjel; l. seg, (om Fugle) baske med Vingerne (i denne Bet. ogsaa blot lemja).

lemmur [læmmór] *m.* (s; ar) Lem, Træluge.

len [leən] *n.* (s) Len.

lend [lænd] *f.* (ar; ar) Lænd.

lenda [lændə] *v.* (nd) lande.

lendaskoði [lændaskøði] *n.* Stykke Lændehud til at sy et Par Sko af.

lending [lænding] *f.* (ar; ar) 1) Landing. 2) Landingsplads, Landingssted.

lendistöð [lændistöð] *f.* Landingsplads (for Baade).

lengta [læ̃ntə] *v.* (að) længes; lengtast, = l.

lensharri [læ̃nsharri] *m.* Lensherre.

lepaverk [leəpaværk] *n.* Brudstykkearbejde.

lepi [leəpi] *m.* (a; ar) Lap, Flig.

leppa [læ̃pa] *v.* (pt) labe, søbe med Tungen.

lerkur [læ̃rkór] *m.* (s; ar) Sanglærke (alanda arvensis).

lesa¹ [leasa] *v.* (st) bevæge saa smaat, i Udtr.: l. seg, hæve sig op el. lade sig glide ned i Line (spec. Bjergline, ved Fuglefangst), l. seg upp el. niður.

lesa² [leasa] *v.* (lesur; las, lósu; lisin) læse, fremsige efter Skrift; fremsige en Bøn (Andagtsbøn) el. Prædiken af en Postil; i mere spec. Bet.: faa sin Barneundervisning, Religionsundervisning, ganga at l., gaa til Præsten.

lesari [leasari] *m.* (a; ar) Læser.

lesibók [leəsiboũk] *f.* Læsebog.

leska [læska] *v.* (að) 1) læske. 2) give en at smage, give en en lille Slurk el. Bid, l. ein.

leskiligur [læstšiliór] *adj.* læskende.

lesnaður [læsnavór] *m.* (ar) Læsning.

lesningsband [læsningsband] *n.* Baand (Tov), der bruges til at entre op ad el. fire sig ned ad i et Fuglebjerger. **-táttur** [-tá̃tór] *m.* = lesningsband.

lesningur [læsningsgór] *m.* (s; ar) Line, hvormed man fires el. firer sig ned, spec. i et Fuglebjerger.

lestrabók [læstraboũk] *f.* Andagtsbog, Postil.

lestrarhugur [læstrarhūór] *m.* Læselyst.

lestur [læstór] *m.* (urs; lestrar) 1) Læsning. 2) Stykke til Læsning, spec. den Prædiken, som læses op af en Postil; lesa l., læse Prædiken op af en Andagtsbog (Postil).

lesull [leəsódl] *f.* Uld, som om Foraaret falder af Faarene, ikke afrykket Uld, der indsamles i Udmarken.

leta [lẽtə] *v.* (að) l. seg el. letast, dovne, drive.

leti [lẽti] *f.* indecl. Ladhed, Dovenskab; skoyta e-m l., se skoyta.

letimunur [lẽtımūnór] *m.* Arbejdslettelse (L.F.).

letingi [lẽtındži] *m.* (a; ar) lad Person, doven Krabat.

letingur [lẽtındgór] *m.* (s; ar) = letingi.

letireyv [lẽtatræiv] *f.* doven Person, Dovendrik.

letur [lẽtór] 2. el. 3. pers. sing. præs. af lata el. láta.

levind [leəvind] *n.* (s) Tummel, Støj.

levnað [lævna] *n.* (s) 1) Levned, mest digt. 2) slet og uordenlig el. støjende Opførsel; Støj, Tummel.

leyg [læi] *præt. sing. af lúgva¹.*

leygardagur [læijardæavór] *m.* Lørdag. **-kvöld** [-kvöld] *n.* Lørdag Aften. **-morgun** [-mårگون] *m.* Lørdag Morgen. **-nátt** [-nå̃t] *f.* Natten mellem Fredag og Lørdag.

leyk [læĩk] *præt. sing. af lúka¹.*

leykur [læĩkór] *m.* (pl. leykir) Løg.

leypa [læi^ˈpa] *v.* (loypur; leyp, lupu; lopin) 1) *springe, løbe i Spring; ogsaa mere uegl.: l. burtur, løbe sin Vej (om en anden Bet. se under l. 2)); l. um, a) springe over, sætte over i Spring, b) springe over, forbigaa, ríkir bændur oksar keypa, mangt má feitt um fátækan l. (Ord-spr.); l. ein aftur, indhente en i Løb; l. framav, gøre noget overilet, forløbe sig. 2) styrte, rulle ned (f. Eks. om Snaskred, Laviner), hvar ein skriða(n) er lopin, er onnur væntandi (Ord-spr.); l. burtur, styrte ned, torvan er burtur-lopín. 3) (om Mælk) løbe sammen, blive tyk, lopin mjólk. 4) tá ið lopið var á gron á fiskinum, naar blot Snuden paa Fiskén var halv-kogt (jf. loypa). 5) l. av, blive til-overs. — leypast, a) springe, í tí sama hon leypst á sjógvin, b) løbe sin Vej, desertere.*

leypár [læi^ˈpáar] *n.* Skudaar.

leypármessa [læi^ˈparsmæssa] *f.* 24. el. (i Skudaar) 25. Februar.

leypur [læi^ˈpör] *m.* (s; ar) „Løb“, stor, høj og smal Kasse af sammen-slaaede Fjæle (til Transport f. Eks. af Tørv el. Gødning; bæres paa Ryggen i Baand el. Rem (fetil), som lægges frem omkring den øverste Del af Panden; ogsaa alm. ved Hestetransport, se ross-leypur og klyv).

leysablóð [læi^ˈsablou] *n.* det Blod, som kommer fra Hjertet, naar Kreaturet er dødt, og man aabner Brystet.

leysafæ [læi^ˈsafæa] *n.* Løse. **-góðs** [-göss] *n.* = leysafæ. **-grót** [-gróu^t] *n.* løse Sten (i Modsætning til den faste Klippe). **-kast** [-kast] *n.* = leysa-sökk. **-rond** [-ránd] *f.* enkelt Rad (Masker) paa Strømper (LF). **-stýri** [-stóiri] *n.* Aare, hvormed man styrer Baad, Styreaare (modsat fastastýri, stýri, Ror paa Baad). **-sök** [-sö^ˈk] *n.* løse Sten, som kastes i Søen fra Baadene for at drive en Flok Grindehvaler i en bestemt Retning (jf. fasta-

sökk). **-tilja** [-tulja] *f.* løs Rorbænk i Baad. **-tofta** [-táfta] *f.* løs Tofte i Baad.

leysinga|barn [læi^ˈsingabarn] *n.* uægte Barn. **-sonur** [-soönör] *m.* uægte Søn.

leysliga [læ(i)sli] *adv.* løselig. ***-mannssonur** [-mansöönör] *m.* uægte Søn. **-oyri** [læi^ˈsáiri] *n.* = leysafæ.

leysur [læi^ˈsör] *adj.* 1) løs, ubunden, fri; lata ein leysan, slippe en løs el. fri; um eg verði hiðani l., om jeg slipper bort herfra; spec. a) uden Byrde, b) uden at være bundet i Line (naar man gaar paa et stejlt Sted), c) (om Kreaturer) utøjret, d) l. drongur, ugift (ung) Mand. 2) løs, ikke sammenhængende. 3) løs, usikker; (om Personer) løs, upaalidelig. 4) fri, kvit, vera l. frá nøkrum el. við nakað. 5) løs, ledig.

leyt [læi^ˈt] 1. el. 3. pers. sing. præf. af ljóta.

leyv [læiv] *n.* (s; pl. ds.) 1) Løv. 2) Blad, Løvblad. 3) Blad (Smykke) i Brystnaalen paa en Brudebragt.

leyva [læiva] *f.* (u; ur) Løve.

leyv|búð [læivbúu] *f.* Løvhytte. **-salshátíð** [læifsalshátoi] *f.* Løvsalsfest.

leyvsblað [læifsblæa] *n.* Løvblad.

leyvuhelli [læivóhædh] *n.* Løvekule.

lið¹ [loi] *f.* (ar; ir) Li, Fjeldside, stærkt hældende Skrænt (som oftest ved Stranden).

***lið²** [loi] *f.* rum Tid(?), eg stóð l. og langa tíð. Jf. líðilangur.

lið [li] *f.* (ar; ir) Side; l. um l., Side om Side, ved Siden af hinanden.

lið¹ [li] *n.* (s; pl. ds.) Led, Skægtled (egl. samme Ord som liður).

lið² [li] *n.* (s; pl. ds.) Led, Port; Led el. Aabning paa Gærde.

lið³ [li] *n.* (s; pl. ds.) 1) Flok, Følge, Skare, mest i Kvadene: Hærskare. 2) Hjælp, Bistand (Følgeskab); veita e-m l., yde en Bistand (Følgeskab). 3) Fremadskriden, Fremgang, i Udtr.: tað kemur einki l. á,

det har ingen Fremgang, det gaar ikke fra Haanden.

liða [līja] *f.* (u) *rum Tid (Svabo).*

liða¹ [loiʝa] *v.* (liður; leið, liðu; liðin) 1) bevæge sig jævnt, skride, fagur var tann knørrin, hon sær eftir havinum l. 2) (om Tiden) lide, forløbe, hengaa; skride frem, (l. el. l. út), nærme sig til et vist Punkt, dagurin leið at kvöldi, Dagen nærmede sig Aften; l. eftir (e-m), (om Vejlængde) tilbagemægges, (om Arbejde) gaa fra Haanden for en; hvussu liður? hvorledes gaar det fra Haanden? hvorledes gaar det (hvorledes skrider det frem)? — l. frá: sum frá liður el. leið, efterhaanden (som Tiden gaar el. gik); l. um, forløbe, tað er so stutt umliðið, der er gaaet saa kort Tid. — liðandi alm. brugt som adv., jævnt og roligt fremadskridende, ganske jævnt, efterhaanden; tað tánaði so liðandi, det tøede op jævnt og langsomt.

liða² [loiʝa] *v.* (liður; leið, liðu; liðið) lide, udstaa, døje.

liða [līja] *v.* (að) 1) bevæge (et Lem i dets Ledføjning), l. fingurin. 2) tage Led fra Led, l. sundur.

liðaljótur [lī(j)alʝuˈtʊr] *adj.* som har store Led (LF).

liðan [loiʝan] *f.* (ar) Lidelse.

liðargeiri [līʝagairi] *m.* Sidekile i Vadmelsjakke (LF); Laske i Yderkjole (LF).

liðarmunni [loiʝarmonni] *m.* Ende af en Fjeldside, dannende en Indgang el. Munding.

liði [līʝi] *m.* (a; ar) = lið².

liðilangur [loiʝlængʊr] *adj.* udslagen, ganske; tann liðilanga dag (acc.), hele den udslagne Dag.

liðin [līʝin] *adj.* = liðugur.

liðmjúkur [līmjuˈkʊr] *adj.* ledmyg, bøjelig i Lemmerne, smidig, adræet.

liðugur [līʝövʊr] *adj.* (pl. m. lidnir, f. lidnar, n. liðug) 1) færdig, som har faaet noget fra Haanden. 2) færdig, rede, beredt.

liðulangur [loiʝólængʊr] *adj.* = liðilangur.

liðuligur [līʝölīʊr] *adj.* bøjelig, smidig.

liður [līʝʊr] *m.* (ar; ir) 1) Led, Ledemod. 2) Led, Knude.

lifra [lɪfra] *v.* (að) smigre, l. fyri e-m.

liggi [lod'dʒi] *m.* (ja; jar) Le.

liggja [lɪd'dʒa] *v.* (liggur; lá, lógu; ligið) 1) ligge, hvile, ligge ned; l. á song, ligge i Barselseng; l. í songini (seingini), ligge i Sengen; l. spec. a) være sengeliggende, b) ligge paa Æg, ruge. 2) ligge, være beliggende, landið, sum lá undan sólini (som vendte bort fra Solen, ikke blev beskinnet af Solen). 3) være i en vis (hvilende) Stilling el. Tilstand, l. fyri íla (se íli); mjørkin liggur tjúkkur, Taagen ligger tæt; l. fyri terranum, (om Hø) ligge og tørres; l. undir drápi, (om en Flok Grindehvaler, hvis Drab er for Haanden) blive dræbt, ligge under Nedslagning; l. fyri einki, ligge ledig. 4) ligge, opholde sig (helst i længere Tid), l. á sjónum; — med Styrelse: l. sjóvarfallið av sær, ligge det rette Strømfald over, (ved Baadreise) dvæle for længe paa Land til at kunne benytte det passende Strømfald. 5) strækkes til Jorden; dø (for Sværdet), viljið tit ekki aftur svara, tit skuluð fyri brondum l. 6) (om Strøm) vare, eystfallið liggur til nóns. — l. á, være magtpaaliggende; tað liggur einki á, det er ligegyldigt; tað liggur maktin (el. sektin) á, det er fuldstændig ligegyldigt. — l. av, være svag, næsten itu; l. eftir, være glemt, ladit tilbage, forbigaaet; l. niðurfyri, være til Stede i Forhaand, findes i Forraad, (om Forraad) ligge hengemt; l. niðri undir, ligge (under Dynen) i Sengen; l. undir, a) tabe, lide Nederlag, b) l. undir (nøkrum), være mistænkt (for); l. við, a) (om en Pris, Ind-

sats) være sat ind paa noget, staa paa Spil, gælde, lívið mitt har liggur við, mit Liv afhænger deraf, det gælder mit Liv, b) (om noget, der viser sig for Synet), være lige ved at berøre, vise sig tæt ved, med Styrelse: sólin liggur við fjallið; tindurin liggur við heyggin, Fjeldspidsen er netop synlig bag ved (over) Højen.

líggja [lod'dža] v. (að) laane.

líggjabætur [lod'džabæarór] adj. som er værd at slaas el. kan slaas (om Græsmark) (LF).

líggja|orv [lod'dž(a)árv] n. Skafth paa en Le. -skógvur [lod'džaskægvr] m. det Græs, som afmejes el. er afmejet ved et enkelt Sving (sveip) med Leen.

lík [loi'k] n. (s; pl. ds.) Lig.

líka¹ [loi'ka] v. (að) behage, synes om; e-m líkar nakað (væl, illa), en synes (vel, ilde) om noget, drekk nú, hvad tær betur líkar, mjóðin ella vín; hann læt sær l. tey korini, han lod de Vilkaar behage sig. Jf. lítast og líkjast.

líka² [loi'ka] v. (að) 'dele ligelig (efter Skøn), l. nakað sundur, sønderdele noget i lige store Dele efter Skøn; l. ein part av, afskære el. udtage en passende Del.

líka [loi'ka] adv. 1) lige, i lige el. samme Grad, l. góður, l. nógv. 2) paa samme Maade. 3) lige, netop. 4) lige, helt (jf. det rigtigere: alt); l. til Havnar, lige (helt) til Tórs-havn (jf. beint til Havnar, i lige Retning til Tórshavn). 5) nøjagtig, overensstemmende med Sandheden.

líkabørn [loi'kabödn] n. pl. lige Børn.

líkaleiðis [loi'kalais] adv. ligeledes.

líkam [líkam] n. (s; pl. ds.) Le-geme.

líkamligur [líkamliör] adj. legemlig.

líkasum [loi'kasom] adv. ligesom.

lík|børa [loi'kbøra] f. Ligbaare. -dámur [-däämör] m. Ligfarve. -háar

[-háar] n. Dun paa Kroppen, spec. Dun paa Hagen.

líki [loi'tši] m. (a; ar) Lige, Lige-mand, Mage.

líki [loi'tši] n. (s) 1) (Lignelse) Skikkelse; í flogdreka l., i Skikkelse af en flyvende Drage. 2) Slægt, Herkomst; brotin av illum l., født af (som har sit Udspring fra) en ond Slægt.

líkið [lítši] part. præter. n. af leka.

líkindi [loi'tšindi] n. (pl. ds. el. r) 1) Tegn til noget. 2) Rimelighed, Sandsynlighed, l. til nakað; ofte svævende imellem Bet. 1) og 2); (i pl.) eftir øllum líkindum, efter al Sandsynlighed. 3) i pl.: Udsigt til godt Vejr (góð l.); ring l., Tegn til daarligt Vejr; — passende Vind- og Strømforhold (lovene Udbytte af et el. andet Foretagende), helst med Hensyn til Fiskefangst, góð l.; Forhold, Omstændigheder.

líkingamál [loi'tšingamáal] n. Billedtale.

líkjast [loi'tšast] v. (kt) med dat. 1) ligne, være lig, l. e-m, ogsaa: l. aftur at (afturat) e-m, ligne en; l. aftur í móðurfólkið, ligne sin Slægt paa mødrene Side; l. burturúr (burtur úr), ikke ligne nogen (noget). 2) l. á, synes om (i denne Bet. sammenblandet med líka og lítast).

líkka [h'ka] f. (u; ur) Sildemaage (larus fuscus).

líkkista [loi'ktšista] f. Ligkiste.

líkkuskuri [h'köskuri] m. ung líkka.

líkligur [loi'glijör, löig-] adj. net og ordentlig (net og ordentligt Udseende, net og ordentligt tilberedt), passende.

líkna [loi'kna, löi'kna] v. -(að) 1) sammenligne; l. eitt við annað, sammenligne noget med noget andet, l. saman. 2) tildele ved ligelig For-deeling, fordele ligelig, udligne. — líknast, a) sammenlignes (med), líknast við, b) tildeles (ved ligelig For-deeling), tilfalde.

líknílsi [loíknílsi, lóíkn-] *n.* (s; pl. ds. el. r) *Lignelse.*

lík|sálmur [loí^cksálmór] *m.* *Lig-salme, Begravelsessalme. -skari* [-skæari] *m.* *Ligskare. -skoðari* [-skōari, -skūari] *m.* *Lígsynsmand. -tala* [-tæala] *f.* *Lig-tale.*

líkur [loí^ckór] *adj.* 1) (med dat.) *lig, lignende, af samme Udseende el. Beskaffenhed, overensstemmende (med).* 2) *sandsynlig, rimelig; tað er líkt til, det er sandsynligt, der er Sandsynlighed for.* 3) *rimelig, passende; líkari var tær faðir at hevna, rimeligere el. mere passende var det, om du hævnede din Fader. — líkt og ólíkt, alt muligt, de forskellige Ting, løst og fast.*

líkverja [loí^ckværja] *f.* *Ligdragt, Jordeklæder.*

lílja [hlja] *f.* (u; ur) *Lilje.*

lílju blað [hljóblæa] *n.* *Liljeblad. -vand* [-vand] *n.* = *líljuvond. -vond* [-vånd] *f.* *Liljevaand (digt. Betegnelse for en ung, smuk Kvinde).*

lím [loim] *n.* *Lím.*

líma [loima] *v.* (að) *lime.*

líma [líma] *v.* *skille hvert Lem ad for sig, tage Led fra Led el. Lem fra Lem; l. sundur, sonderlemme.*

límaður [límaðór] *adj.* *væl l., harmonisk bygget, velvoksen, velskabt.*

límalag [límalæa] *n.* (legemlig) *Bygning.*

límur [límór] *m.* (ar; ir) 1) *Lem, Legemsdel; en slagtet Faarekrop bestaar af 20 el. 21 stykki(r), og 3 stykki(r) udgør en limur.* 2) *Lem, Medlem.*

lín [loin] *n.* (s) *Lin, Hør; Lin, Linned.*

lína [loina] *f.* (u; ur) *Line, Reb, Tov (hyppigt om Fiskeline, Bjergline til Brug ved Fuglefangst); allir draga eina línu, alle er enige.*

lína¹ [lína] *v.* (að) 1) *gøre lind, blodgøre (l. knív), gøre slap.* 2) *lindre, mildne, stille.* 3) *mildnes, stilnes, sorgin tekur at l.*

lína² [lína] *v.* (að) *fire ned i Line, l. e-m (niður).*

línbinda [lømbinda] *f.* *Agerkaal (brassica campestris, ogsaa: sinapis og raphanus).*

lind¹ [lind] *f.* (ar; ir) *Lind, Lindetræ.*

lind² [lind] *f.* (ar; ir) 1*) *Bælte.* 2) *Baand til Barnesvøb.* 3) *Stribe, Farvestrøbe, Gaare.* 4) *Bælte el. Aare i Bjergene, Lag, der ses som vandret Bælte el. Strøbe i en Bjergvæg.*

lind³ [lind] *f.* *Kilde, Kildevæld.*

lindi [lindi] *m.* (a; ar) — **lind².**

lindormur [lindármór] *m.* *Lindorm.*

líni [líni] *m.* (a) *Lindring.*

líning [loiníng] *f.* (ar; ar) *Linning, Kant paa Klæder.*

línja [línja] *f.* (u; ur) *Linje; spec. „Linjen“ (Ækvator), norðan fyri (sunnan fyri) linjuna.*

líinka [lí^cŋka] *v.* (að) 1) *blive lind, slappes, blive blød.* 2) *slappes, miste Kræfterne.* 3) *lindres, mildnes.*

línligur [línliðór] *adj.* *temmelig slap, heldur l.*

líinna [líinna] *v.* (að) *holde op, op-høre.*

línni [línni] *m.* (a) *Ophold, Standsning, Pause.*

línur [línoir] *adj.* 1) *lind, slap, blød.* 2) *slap, kraftløs.* 3) *eftergivende, lemfældig.*

líppa [lí^cpa] *f.* (u; ur) 1) *(ned-hængende) Læbe.* 2) *Hagekød paa Fisk.*

líppusiður [lí^cpósoiðór] *adj.* *med (stor) nedhængende Læbe, sidlæbet.*

líra|dagur [loiradæavór] *m.* 24. August (paa hvilken Dag, man fanger Skraapeunger, lírar, se líri). **-gras** [-græas] *n.* *Engeknapp, Eng-Djævelsbid (succisa pratensis). -krókur [-krōu^ckór] *m.* *Redskab til Fangst af líri. -mariu-messa* [-marjómæssa] *f.* 26. August.*

líri [loiri] *m.* (a; ar) *ung Skraape (skrápur).*

líрка [lí^crka] *v.* (að) *lírke, liste sig (frem).*

lísin [lísin] *part. præet. af lesa.*

líspund [líspund] *n.* 16 Skaalpund.

líssa [líssa] *v.* (st) *miste, give Slip*

paa, gaa Glip af, mangt má smæin l. (Ordspr.), meget maa den undselige gaa Glip af; eg orki ikki at l. dagin (veðrið), jeg kan ikke lade Dagen (Vejret) gaa ubenyttet hen.

list [list] *f.* (ar; ir) 1) Kunst, Kunstfærdighed, Indsigt. 2) List, Snildhed. 3) List, Kneb.

listarbragd [hsta(r)bragd] *n.* List, Kneb.

listi¹ [listi] *m.* (a; ar) List, Kant.

listi² [listi] *m.* (a; ar) Liste, Fortegnelse.

listilærdur [listilar'dör] *adj.* kunstfærdig, udlært i Kunst; snedig, udspekuleret.

listuliga [listöliä] *adv.* 1) kunstfærdigt. 2) listigt, snildt.

lísýki [loisvoitši, löis-] *f.* = lívsýki.

lít [loi't] *f.* (ar) 1) Fynd, Eftertryk (i Udførelsen af noget), i Udr.: til lítar, við lít, i tilstrækkelig Grad, noksom, til Gavns. 2) Lid, Tillid, hava l. til ein. 3) Troskab, moralske Egenskaber, som gør en værdig til Tillid, tað er l. í honum.

líta¹ [loi'ta] *v.* (lítur; leit, litu; lítið) *se, kaste Blikket i en vis Retning.* — l. á, *se paa, betragte; friður á at l., smuk at se til; (overf.) vera at l. á sum, være at betragte som.* — l. aftur um seg, l. seg aftur um bak, *se sig tilbage, se sig om.* — l. at (nøkrum), *se paa, betragte, beskue noget; l. seg um, se sig om; l. upp, se op; l. út (fyri), se ud (til); tað leit út fyri, at, det saa ud til, at.* — lítast, a) = líta, l. seg, Grani bæði beit og sló, hann leitst til ymsa kinna (den kastede sit Blik el. vendte sig snart til en, snart til en anden Side); lítst hann um so víða, han ser sig om saa vide. b) synes om, behage, mær lítst væl á hann (tað), jeg synes godt om ham (det); honum leitst væl á gentuna, han syntes godt om Pigen.

líta² [loi'ta] *v.* (lítur; leit, litu; lítið) l. á (ein, nakað), *lide, stole paa (en, noget); l. e-m nakað til (l. e-m nakað upp í hendur), betro en at gøre noget; l. sær (nógv, lítið) til, have (meget, lidt) Selv-tillid.*

líta [líta] *v.* (að) *farve.*

lítaður [lítavör] *adj.* farvet, som har el. har faaet en vis Farve. *Jf. littur.*

lítamót [lítamou't] *adj. f. l. ull, sort og hvid Uld.*

lítargóður [loi'tagöur] *adj.* som man kan lide paa (LF).

litarleysur [loi'talæi'sör] *adj.* ikke til at stole paa, upaalidelig. **-löysi** [-læi'si] *n.* Person, som ikke er til at stole paa, upaalidelig Person.

litfarast [lítfæarast] *v.* faa en anden Farve, sátubörnini vóru litfarin á miðjuni; falme. **-friður** [-froijör] *adj.* farveskøn.

litifarast [lítifæarast] *v.* = litfarast.

lítill [loi'til] *adj.* (acc. m. lítlan el. *lítin; comp, minni, sup. minnstur) 1) lille, af ringe Omfang; lítli fingur, Lillefinger; uegl.: meget ung; ogsaa anvendt i kælede Tiltale: lítli (i f.: lítla) min, min lille Ven (Veninde). 2) (om Tid) lille, kort. 3) lille, ubetydelig, ringe. — *n.* lítið alm. brugt som adv. lidt, lidt; lítið betri, lidt el. kun lidt bedre, lítið fyrr, lidt før; tað er lítið fyri, det er let at udføre, det er en let Sag (det er der kun lidt i Vejen for); lítið er um ein, en er tavs, forstemt. — eitt lítið, a) en Smule, b) en „Lille“ (et Barn), gentan fekk eitt lítið.

lítillátatur [loi'tiláatavör] *adj.* = lítillátur. **-látandi** [loi'tiláatandi] *adj.* = lítillátur. **-látin** [loi'tiláatin] *adj.* = lítillátur. **-látur** [loi'tiláatör] *adj.* 1) nedladende. 2) ydmyg. **-leiki** [loi'tilæi'tši] *m.* Lidenhed. **-læti** [loi'tilæati] *n.* Ydmyghed.

lítilsverdur [loi^tisværdór] adj. af ringe Værdi, ubetydelig.

lítis|verður [loi^tisværor] adj. lítilsverdur. -verdur [-værdór] adj. = lítilsverdur.

líti [loi^tli, lói^tli] m. (a; ar) Smaa-dreng; mest i bestemt Form: lítlin, den lille, lítlarnir, de smaa.

***lítt** [loi^ttt] adv. (dígt. for lítið) teir høgga títt, teir líva l., de hugger hurtigt (med tæt paa hinanden følgende Slag), de skaaner kun lidet.

littur [h^tór] adj. af en vis Farve; hvussu hin báturin var l., hvilken Farve den anden Baad havde.

litur [lītór] m. (ar; ir) Lød, Farve; at liti, af Farve; skifta (fáa) ymsar litir, antage forskellige Farver, skifte Farve, blive afvekslende rød og bleg i Ansigtet.

lív [loi^v] n. (s; pl. ds.) 1) Liv; á lívi, i Live; upp á lívið, „paa Livet løs“, af al Kraft, hon dansaði upp á lívið; *lívs, a) levende, i Live, Margretu lýsi eg ríkið hált, kemur hon lívs til lond, b) for Levetid, for hele Livet, eg skal tæna Ólavi kongi lívs og allan aldur; — *l. frá londum skifta, lide Døden. 2) Liv, Levned. 3) Liv, Fyrighed, Overgivenhed. 4) Gløder, som lægges imellem Tørv for at faa disse til at brænde, glødende Tørvstykker, hvormed man gør Ild paa; tá vóru hirðingartorvurnar lagðar at hava til lív morgunin eftir, da blev de dertil bestemte Stykker Tørv nedlagte i Emmer, for at man kunde have dem til at gøre Ild paa med den følgende Morgen; ogsaa: den i Emmer gemte Tørvs Gløden (Glødtilstand). 5) Liv, Legeme; l. og sál, Liv og Sjæl. 6) Liv, Underliv. 7) Livstykke.

liva [līva] v. (vd) 1) leve, være i Live; til Dels ogsaa tr.: l. eitt langt lív, l. nökur ár afturat. 2) leve (af noget), opholde Livet, liva av nökrum; l. við, hann livir við

-kjöt, han lever af Kød. 3) have det paa en vis Maade, befinde sig; hvussu livir tú? hvordan har du det? 4) henleve sit Liv paa en vis Maade, skikke sig; l. kátt lív, føre et muntert, lystigt Liv, l. sum djór.

liva [loi^va] v. (vd) med dat. 1) beskytte, dække, give Læ (for Vind); her lívir, her er Læ; *ein mun av eitrinum livir hon tær tá, den (o: Graven) yder dig da Beskyttelse imod en Del af Edderen; ogsaa: give en mild (beskyttende) Varme. 2) spare, skaane, l. e-m; l. sær, spare paa Kræfterne, være lad; l. e-m við elli, forkorte ens Dage, dræbe en (egl. spare en for Alderdom).

livandi [līvandi] adj. indecl. 1) levende, i Live. 2) levelig, hvor der er til at leve, har er ikki livandi.

lívd [loi^vd, lói^vd] f. (ar) 1) Dækning, Læ; Beskyttelse, Værn. 2) Skaansel.

lívdjór [loi^vdžour] n. Avlsdyr, Tilægdsdyr.

lívflyggj [loi^vflod'dž] n. (pl. lívflyggj) den tredje Planke, Bræt, fra Kølen (i en færøsk Baad).

lívflyggi [loi^vflod'dži] n. (pl. lívflyggi el. lívflyggir) = lívflyggj.

līga [loi^vga, lói^vga] v. (að) 1) kalde til Liv, opvække til Liv, l. upp. 2) sætte Liv (Fyrighed) i. 3) opføde (Kreatur), lægge (et Kreatur) til.

liviligur [līvilior] adj. levelig, som kan leves, til at leve; her er liviligt, der er til at leve, der kan man leve; livilig kor, saadanne Kaar, at man kan leve, at der er til at leve.

lív|kúgv [loi^vkúgv] f. en Ko, der skal leve (módsat Slagtekvæg). -lát [-lāt] n. Død. -lendi [-lændi] n. Sted i Udmarken, hvor Faarene kan finde Ly og Føde (LF). -lendur [-lændór] adj. l. hagi, Hægepart el. Udmark, hvori Faar kan leve vel (LF). -leysur [loi^v-læi'sor, lói^v-] adj. livløs; vera l., miste Livet, ger hann tað ikki, skal hann vera l. -ligur [loi^v-lijór, lói^v-] adj. livlig, fyrig.

livna [livna] *v.* (að) 1) *komme til Live, fåa Liv, l. upp, uppaftur.* 2) *oplives, opfriskes.*

livrabiti [livrabiti] *m.* *Stykke (Bid) Lever, spec. Fiskelever. -fat* [-fæat] *n.* *Levertran. -lýsi* [-loi'si] *n.* *Levertran.*

livrarbroddur [livra(r)bráddór] *m.* *Spidsen af Leveren.*

livrunnin [loiivronnin] *adj.* *organisk; livrunnið evni, organisk Stof.*

lív|bragd [loifsbragd] *n.* *Livstegn. -breyð* [-bræi] *n.* *i denne Talemaade: geva e-m l., give en saa meget, han har godt af (LF).*

livseyður [loifsæijör] *m.* *Faar, som man lader leve, Faar, som om Efteraaret er ved saa godt Huld, at de har Kraft til at modstaa Vinteren.*

livsgerð [loifsdžeər, löifs-] *f.* *livsfarlig Gerning. -háttur* [-há'tör] *m.* *Levevis, Levesæt. -máttur* [-mā'tör] *m.* *Livskraft, Tegn til Liv. -seigur* [-s)aijör] *adj.* *sejlivet. -søga* [-s)øva] *f.* *Levned, Levnedbeskrivelse, Biografi. -tið* [-toi] *f.* *Livstid, Levetid; á livs-tíðini, i sin Levetid. -vón* [-vöun] *f.* *Udsigt til at bjerge Livet, Haab om Frelse.*

lívýki [loifsoi'tši, löifsoi'tši, lois-voit'si, löis-] *f.* *Diarré.*

lív|sævi [loifsæavi, löifs-] *f.* *Liv, Livsaldur.*

livur [lívör] *f.* (livrar; livrar) *Lever.*

livur|högg [lívörhögg] *n.* *Sting i Siden, som man faar, naar man løber el. gaar for stærkt. -hövd* [-hödd] *n.* = *kamshövd. -kurr* [-korr] *n.* *Lever af Helleflynder, æltet sammen med Mel. -køka* [-køka] *f.* *Mel, æltet sammen med Fiskelever og bagt i Emmer. -magi* [-mæaji] *m.* *Torskemave, fyldt med Lever (en Ret). -seiður* [lívósaijör] *m.* *Sej, fyldt med Lever, æltet i Mel (LF).*

lív|veikur [loivai'kór] *adj.* *svaglivet, svag (LF).*

lív|æðr [loivagr] *f.* *Pulsaare.*

ljóara|bogi [ljouaraboəji, -bø] *m.* *afrundet el. ovalt Stykke Træ under*

den „Ljoren“ (ljóari) omgivende Karm (ljóarakarmur), og igennem hvilket den Stang (skiggjastong), som er fastgjort til den Røghullet dækkende lille Træluge (skjól el. skiggi), føres for med sin nederste Ende at bindes til den ene el. anden Tværbjælke (biti), alt efter Vindforholdene. Jf. skýla (skjól). -karmur [-karmör] *m.* *Karm el. Indfatning (Ramme) omkring ljóari. -skjól* [-šəul] *n.* *Træplade el. Luge, hvortil en Stang (skiggjastong) er fastgjort, og hvormed man dækker over ljóari. Jf. skjól og skiggi. -skrin* [-skroin] *n.* = *ljóðarakarmur.*

ljóari [ljouari] *m.* (a; ar) „Ljore“, Luft- og Røghul (Røgfang, Aabning, hvorigennem Røgen gaar ud) i Taget i roykstova.

ljóð [ljəu] *n.* (s; pl. ds.) 1) *Lyd, Opmærksomhed, Stilhed (saa at noget kan lyde); geva l., give Lyd, være opmærksom og stille. 2) Lyd, Klang; Tone; ogsaa i uegl. Forstand: Tale, tað hevur leingi ligið á ljóði, det har længe været omtalt. 3) Digt, Sang; nú skal lætta ljóðið av, nu skal jeg ende min Sang.*

ljóða [ljəua] *v.* (að) 1) *lyde, høres; lyde, give Lyd fra sig, klinge. 2) lyde, have en vis Klang el. Ordlyd.*

ljóð|brigdi [ljəubrigdi] *n.* *Lydforandring. -brot* [-broæt] *n.* *Lydbrydning.*

ljóðliga [ljöðlia, ljötlia] *adv.* *tyst, stilfærdigt.*

ljóðkátur [ljəu'káatör] *adj.* *munter, lystig, munter i Tale, skæmtsom (LF).*

ljóð|list [ljəulist] *f.* *Musik. -læra* [-læara] *f.* *Lydlære. -skifti* [-šifti] *n.* = *ljóðbrigdi. -skrift* [-skrift] *f.* *Lydskrift.*

ljógvari [ljágvari] *m.* (a; ar) = *ljóari.*

ljóma¹ [ljəuma] *v.* (ljómar el. ljómir, ljómaði, ljómað) *skinne, straaale, lyse.*

ljóma² [ljəuma] *v.* (að) *klinge, tone.*

ljómi [ljəumi] *m.* (a) *Lys, Skin, Straaleglans.*

ljómur [ljəumór] *m.* (s; ar) *Klang, Tone.*

ljón [ljəun] *n.* (s; *pl. ds.*) *Løve. Jf. leyva og løva.*

ljóndjör [ljəundʒör] *n.* = **ljón.**

ljós [ljəʊs] *n.* (*pl. ljós*) 1) *Lys, Klarhed.* 2) *Lysning, noget lysende.* 3) *Lys; Kerte.* 4) = **snarljós**; **ljósini** *ganga, det lyner.*

ljósa/bláur [ljəʊsabláuvör] *adj. lyseblaa.* -**bráð** [-bráa] *f. den første Tjære, iser paa Baade (LF).* -**dumba** [-domba] *f. de finere Avner (ved Kornets Drøftning). Jf. myrkadumba (LF).* -**reyður** [-ræijör] *adj. lyserød.*

ljósa/staki [ljəʊsastætši] *m. Lysestage.* -**tendring** [-tændring] *f. Lys-tænding; den Tid om Aftenen, da Lysene tændes.*

ljósförur [ljəʊsførör] *adj. som har saa meget Tran, at man kan faa til Lampen (LF).*

ljós/hærdur [ljəʊshardör] *adj. lys-haaret.* -**leittur** [ljəslaiʰtör] *adj. temmelig lys.* -**máli** [ljösmáah] *m. Dagens Lys, i Udtr. som: koma í ljósmála, a) komme til Syne, vise sig, b) komme for Dagen, blive aabenbar; tá ið skipsmenninir hövdu drigið upp í ljósmála þ: saa højt op under Vandskorpen, at Fisken kunde ses.* -**mamma** [ljösmamma] *f.* = **ljósmóðir.** -**móðir** [ljösmöur] *f. Jordemoder.*

ljósna [ljösna] *v. (að) lysne, blive lysere.*

ljósur [ljəʊsör] *adj. 1) lys, klar. 2) lys, af lys Farve.*

ljóta [ljəʊʰta] *v. (lýtur; leyt, lutu; lotið) 1) faa, erholde; ofta lýttst happ av hundi, ofte faar man Fortræd af Hund. 2) maatte, blive nødt til (med inf., dels med, dels uden at); eg veit nógvann heiluvág, ljótum vær hann at finna, jeg ved megen Lægedom, den maa vi finde; — træffes i Kvadene ogsaa blot om-skrivende: lýtur í homrum gella, det genlyder i Klipperne (de stejle Af-satser).*

ljótka [ljöʰka] *v. (að) blive grimmere, hæsligere; ogsaa: ljótkast; hon er so burtur ljótkað, hun er blevet saa grim, har tabt sig ganske.*

ljótleiki [ljötlaiʰtsi] *m. (a) Styghed, Grimhed, Hæslighed.*

ljótur [ljəʊʰtör] *adj. styg, grim, hæslig.*

ljúgva [ljigva] *v. se lúgva¹.*

ljús(ur) [ljúʊs(ör)] *adj. digt. for ljósur.*

ló [ləu] *præt. sing. af læa.*

lóð [ləu] *præt. sing. af laða.*

loða [lōa, lūa] *v. (að) 1) hænge ved; l. saman, hænge løseligt sammen, være paa Nippet til at skilles ad. 2) hænge langt ned, l. niður; skeggið er sum sótið svart, loðar niður á bringu; i denne Bet. jf. lava.*

loðband [lābband] *n. tykt Baand af løselig sammensnoet Uld.*

lodd [lādd] *n. (s; pl. ds.) Lod.*

loðhundur [lōhondör] *m. Pudelhund.*

loðin [lōjɪn] *adj. laadden.*

loðnaskøra [lādnaskøera] *f. Følfod (tussilago farfarus).*

loðra [lārɾa] *v. (að) hænge løseligt ved el. sammen.*

loðsur [lōəsör] *m. (s; ar) Lods. Jf. leiðvísari.*

loður [ləuör] *n. Krudt og Kugler, Ammunition.*

loðær [lōæar] *f. et Faar, som endnu ikke har fældet Uld (LF).*

lofna [lāfna] *v. (að) blive stiv af Kulde om Hænderne og navnlig Fingrene, valne.*

lofnaður [lāfnavör] *adj. stiv af Kulde om Hænderne (Fingrene), valen.*

lofnaklógv [lāfnaklægv] *f. en, som er meget kuldskeer om Hænderne, Frossenpind (LF).*

loft [lāft] *n. (s; pl. ds.) 1) egl. op-loftet Stilling; Sjúrður brá sínum brandi á l., Sigurd svang sit Sværd i Vejret; hon (Øksin) feyk átta favnar á lofti, den (Øksen) fløj el.*

tilbagelagde otte Favne i oploftet Stil-
ling 3: oppe i Højden, igennem Luften
(jf. loft 2)); mest i enkelte Talemaa-
der: hava á lofti, a) lofta (rask) i
Vejret, b) omtale (kort, flygtigt), alm.:
fremdrage (om noget, en Handling el. et
Ord, som gaar fra Mund til Mund),
slikt varð ekki niðurlagt, men
haft á lofti, en saadan Ting døde
ikke hen, men gik fra Mund til Mund;
vera á lofti, a) danse og springe
(af Glæde), være ude af sig selv af
Glæde el. Raseri, ogsaa: b) straks (om
et lille Øjeblik) være færdig med noget,
c) være parat til noget; hon var øll
á lofti, hun sprang højt i Vejret af
Glæde (jf. vera í luftini, se luft).
2) Luft; (beint) upp í l., (lige) i
Vejret; Sjúrdur svørð úr slíðr-
um dregur, so í loftið brá;
gammurin (Hesten) rendi í loft-
ið upp. Jf. luft. 3) Loft (i et Væ-
relse). 4) Loft, Loftsrum, Rum oppe
under Taget i et Hus. 5) Klippeloft,
Sted i et Fuglebjerg, hvor Klippevæggen
springer frem, hænger el. hvælver sig
ud over en Hulning ind i Bjerget, saa
at Fuglefængereren i Bjergrinen ligesom
faar Loft over Hovedet; hanga í
lofti, hænge under et Klippeloft i
Line uden at kunne naa Bjergvæggen
med Fodderne; taka l., (om Fugle-
fængereren, som hænger i Linen) svinge
sig ind under Klippeloftet ved Hjælp
af Linen; (undertiden udkræves der ved
Bjergvæggens Fod en Baad, hvor nogle
Mænd ved Hjælp af en undirstjóri
(se dette Ord) sætter Fuglefængereren i
den fornødne Svingning, idet de ror ud
med Snoren).

lofta [láfta] v. (að) med dat. 1)
gribe i Luften, opfange noget, som ka-
stes; l. sær, ved Foretagelsen af et
Spring ligesom gribe sig selv i Farten
el. regulere sin Fart, navnlig ved Hjælp
af en Pigstav, som man sætter i Jor-
den, svinge sig (ved Hjælp af Stav,
Pigstav), Jákup á Møn hann loft-
aði sær (svang sig) við friggj-

arastavi á land. 2) afbøde, parere,
hann loftaði hvørji sípu (pa-
rerede hvert Hug). 3) (uegl.) opfange,
opsnappe (f. Eks. ens Ord).

loftsbiti [láf(t)sbiti] m. Loftsbjelke.
***-brúgv** [-brígv] f. Højeloftsbro.

loftskotaklettur [láftskoataklaæˈtór]
m. fremspringende Klippe (modsat
hamarsklettur). **-skotin** [-skoetin] adj.
høj og smal.

lóg [lou] f. (ar; ir) Lov.

log [loə] n. (s; pl. ds.) Lys,
Flamme.

lóg- [lou-, lög-] i Sms., se ogsaa
under lög-.

loga [lōa, lūa] v. (að) lue, flamme.

lógargrein [louargrain] f. Lov-
paragraf.

lógboð [louboə] n. Lovbud. **-brot**
[-broet] n. = lögbroet. **-brotsmaður**

[-brōtsmávor] m. Lovbryder, Over-
træder. **-bundin** [-bondin, lögbondin]

adj. = lögbundin. **-festa** [-fæsta,
lögfesta] v. = lögfesta. **-frøði**

[lögfrøði] f. = lögfrøði. **-frøðingur**
[lögfrøðingór] m. = lögfrøðingur.

-gáva [-gāava] f. Lovgivning.
-gávutíng [-gāavótíng] n. lovgivende

Ting, lovgivende Forsamling. **-gávvald**
[-gāavóvald] n. lovgivende Magt, Lov-

givningsmyndighed. **-gildi** [-džldi] n.
fåa l., træde i Kraft (om en Lov).

-hóskandi [-höskandi] adj. i Overens-
stemmelse med Loven, lovlig.

logi [loəji, lūi] m. (a; ar) Lue,
Flamme.

logið [loəji] part. præet af lúgva¹.

logn [lāgn] n. (s) Vindstille, Hav-
blik.

lognbra [lāgnbrāa, lābb(rā)a, -bro]

f. 1) den Omstændighed, at Landet ved
stille og klart Vejr samt rolig Sø
i Afstand viser sig højere, tydeligere
og nærmere end ellers, l. í sjónum.
2) „den flyvende Sommer“ (Bevægelse
i Spindelævet i fri Luft ved stille og
klart Vejr).

lógregla [louregla] f. Lovregel.

-regluvarðari [-ræglóvæarari] m. Po-

litimester. -skipan [-šipan] *f.* = lóg-skipan. -søkja [-søetša] *v.* sagsøge, anlægge *Sag* imod, *i.* ein.

lógu [lʊo] *præt. pl. af* liggja.

lóguppskot [lʊopskoæt] *n.* Lovforslag.

lógv¹ [lægv] *f.* (láar; láir) *Hjejle* (*charadrius pluvialis*).

lógv² [lægv] *f.* (láar; láir) *den nederste Rand af en sandet Strandbred, som beskylles af Havets Bølger.*

lógv³ [lægv] *f.* *Luv paa Klæder (LF).*

lógvaleykur [lægvaleiˈkør] *m.* *en Juleleg blandt unge.*

lógvatak [lægvataæk] *n.* *Haandslag.*

lógvi [lægvɪ] *m.* (a; ar) *den indvendige Flade af Haanden, den hule Haand.*

lok¹ [loæk] *n.* (s; pl. ds.) *Laag.*

lok² [loæk] *n.* (s) *Ukrudt, Ukrudtsplanter.*

loka [loæka] *f.* (u; ur) *Slaa (til at lukke med), Slaa i Laas.*

loka [loæka] *v.* (að) *egl. sætte Slaa for, dernæst: lukke, tillukke; aftur lokist helli mitt, min Hule til-lukke sig! — I et Par helt forskel-lige Bet. findes loka: a) i Udtr.: l. garn, tógv, ull, under Spinding trække Ulden ud, spinde løselig, jf. lúka. b) i Udtr.: tað lokar inn í bátin, det skulper ind i Baaden (naar Talen er om tungtlastet Baad i rolig Sø).*

*lokabragd [loækabragd] *n.* *listigt Kneb.*

lokagarn [loækagadn] *n.* *Rendegarn, spundet af kartet Uld (LF).*

lokin [loætšin] *part. præt. af* lúka¹ og ².

lokka [lâˈka] *v.* (að) *lokke, forføre.*

lokki [lâˈtši] *m.* (a; ar) = lokk-ur².

lokkudorg [lâˈkódârg] *f.* *Snor med Lokkemad, hvormed man fanger Fugle.*

lokkur¹ [lâˈkør] *m.* (s; ar) *Lok, Haarlok.*

lokkur² [lâˈkør] *m.* (s; ar) *lang-benet Myg. Jf. grindalokkur.*

lóku [lʊkʊ] *præt. pl. af* leka.

lókur [lʊkør] *m.* (s; ar) *Klods, Stymper.*

lókutur [lʊkótór] *adj.* *klodset, ube-hændig.*

lomb [lâmb] *pl. af* lamb.

lómur [lʊmør] *m.* (s; ar) *Lom (colymbus septentrionalis).*

lomviga [lâmvia] *f.* (u; ur) = lomvigi.

lomvigakneppi [lâmviaknæˈpi] *n.* *to (drebte) Lomvier, sammenbundne ved Næbbene.*

lomvigapisa [lâmviapisa] *f.* *Unge af lomvigi.*

lomvigarlegg [lâmviaægg] *n.* *Æg af lomvigi. -eyga [-æi(j)a] n. lille Fordybning i en Strandklippe, hvor Lomvien (lomvigi) sidder el. yngler.*

lomvigi [lâmvii] *m.* (a; ar) *Lomvie (uria troile).*

lon [loøn] *f.* (ar; ir) *1) lang Bygning; dernæst: Tag over en saadan Bygning; bera inn undir lonir, bjerge i Hus (sanke i Lade). 2) Række Huse, som er sammenbyggede under eet Tag; ogsaa: Tag over en saadan Husrække. 3) stort og prægtigt Hus. 4) Tag over et Hus.*

*lón [loun] *f.* (ar; ir) *Engslette (ved Vandet), Slette.*

lond [lând] *pl. af* land.

long [lång] *f.* *sing. el. n. pl. af* langur.

longa [långa] *f.* (u; ur) *Lange (molva vulgaris).*

longd [lâpd] *f.* (ar; ir) *Længde, Udstrækning i Længde; til longdar, i Henseende til Længde; Tidslængde: i longdini, i Længden.*

longdi [lâpdi] *præt. sing. af* leingja.

longja [lândža] *v.* *se* leingja.

longri [långri] *comp. af* langur.

longsil [lâˈɣsil] *m.* (s; longslar) *Længsel.*

longst [lâˈɣst] *sup. af* leingi.

longstur [lɑ̃ʃtʊr] *sup. af langur.*
longsul [lɑ̃ʃsól] *m. (s; longslar)*
 = longsil.

longta [lɑ̃ʃta] *v. (að) = langta,*
 lengta.

longu [lɑ̃gʊ] *adv. allerede.*

longu|kálvur [lɑ̃gʊkálvʊr] *m. ung*
(lille) Lange (longa). -livur [-lívʊr] *f.*
Lever af longa.

longur [lɑ̃gʊr] *comp. af leingi*
el. langt (som adv.).

lop [lɔp] *n. (s; pl. ds.) 1) Spring.*
2) Nedstyrtning; standa á lopi,
true med at styrte ned el. sammen. 3)
Ringdannelse paa Vædderhorn.

lopin [lɔpɪn] *part. præt. af leypa.*

lopna [lɑ̃fna] *v. = lofna.*

lopnaður [lɑ̃fnavór] *adj. — lofn-*
aður.

loppa [lɑ̃pa] *f. (u; ur) Loppe (In-*
sekt).

loppubíti [lɑ̃pøbítu] *m. (a; ar)*
Loppebid.

loppugras [lɑ̃pógræas] *n. bred-*
bægret Ensian (gentiana campestris).

loppur [lɑ̃pór] *m. (s; ar) Dusk,*
Tot, Græstot.

lorka [lɑ̃rka] *v. (að) være klatfin-*
gret el. klathændet; l. niður úr
hondunum, take noget paa Grund
af Klatfingræthed.

lorkutur [lɑ̃rkótʊr] *adj. ubehændig,*
klathændet.

lortur [lɑ̃rtʊr] *m. (s; ar) 1) Smuds,*
Snavs. 2) Ekskrementer. 3) (brugt som
Skældsord) Pjalt, Usling.

losa [lɔsa] *v. (að) 1) fælde Ulden*
(om Faar ved Foraarstid). 2) fælde
Haar (om Dyr).

losna [lɑ̃sna] *v. (að) løsnes, løsne*
sig, blive løs.

lossa [lɑ̃ssa] *v. (að) losse.*

lossing [lɑ̃ssɪŋ] *f. (ar) Løsning.*

lósu [lɔu'só] *præt. pl. af lesa.*

lot [lɔt] *n. (s; pl. ds.) sagte Vind*
(især paa Sæen); Vindpust.

lota [lɔta] *v. (að) blæse svagt, være*
en svag Vind; hann el. tað lotar,
det blæser svagt.

lotið [lɔtɪ] *part. præt. n. af ljóta.*

lótir [lɔtɪr] *f. pl. Lader, Adfærd;*
Skalkeskjul, Spilfægteri.

lótur [lɔu'tó] *præt. pl. af lata el.*
lata.

lotur [lɔtʊr] *adj. skamfuld, flov.*

lov¹ [lɔv] *n. Lov, Forlov, Til-*
ladelse. (= loyvi).

lov² [lɔv] *n. Lov, Pris, Ros, Be-*
rømmelse.

lova¹ [lɔva] *v. (að) 1) give Lov*
til, tillade, l. e-m nakað. 2) love,
*give Løfte, l. e-m nakað; *1. heit-*
streingi (lyfti), aflægge Løfte;
hitt lovaða landið, det forjættede
Land; l. ilt, give ondt af sig, true. —
lovast e-m, trolove sig med en.

lova² [lɔva] *v. (að) med dat. love,*
prise, berømme.

***lova³** [lɔva] *v. (að) elske.*

lov|prisa [lɔvproi'sa, lāv-] *v. lov-*
prise. -songur [lɔv्सångʊr] *m. Lov-*
sang. -syngja [lɔv्सɪndʒa] *v. lovsynge.*

loyn [lɑ̃ɪn] *f. i Udtr.: á loynum*
el. í loynum, i Løn, i Smug.

loyna [lɑ̃ɪna] *v. (nd) skjule, dølge,*
holde hemmelig; eg geri tað ei at
l., jeg behøver ikke at dølge det.

loynd [lɑ̃ɪnd] *f. (ar; ir) Dølgen;*
Hemmelighed, Dølgemaal; í loynd, í
loyndum, á loyndum, i Løn,
hemmeligt, lønligt.

loyndur|fundur [lɑ̃ɪndarfondʊr] *m.*
 = loynifundur. **-kraft** [-kraft] *f.*
hemmelig Kraft. -mál [-máal] *n. 1)*
hemmelig Tale el. Samtale. 2) hemme-
lig Sag, Hemmelighed.

loynibíti [lɑ̃ɪnbítu] *m. en Leg hos*
Børn.

loyni|bræv [lɑ̃ɪnibræv] *n. Lønne-*
brev, hemmeligt Brev. -brøgd [-brøgd]
n. pl. hemmelige Rænker. -fundur
 [-fondʊr] *m. hemmeligt Møde. -keyp-*
skapur [-tšæpskæapʊr] *m. Smughan-*
del, Smugleri. -keypskip [-tšæpsšíp] *n.*
Smuglerskib. -krókur [-krɔu'kʊr] *m.*
hemmelig Krog, Smuthul. -liga [-lɪa]
adv. lønligt, hemmeligt. -ligur [-lɪʊr]
adj. lønlig, hemmelig. -mál [-máal] *n.*

hemmelig Sag (Ting), Hemmelighed. -mið [-mí] n. lønligt Fiskemed, Med, som søges i Smug af Finderne og hemmeligholdes for andre.

loyning [láining] f. det at skjule; á loyningum, lønligt, i Løndom.

loynistíggjur [lœnistod'džör] m. lønlig Sti. -stigur [-stoi(j)ör] m. = loynistíggjur. -tangi [-tændži] m. afsides el. skjult Landtange.

loypa [lái'pa] v. (pt) 1) lade springe, faa til at leypa; l. klyv, (ved Transport af Tørv paa Heste) faa den i de to leypar (se leypur) indeholdte Tørv til at styrte ned, idet man drejer paa en Knap forneden paa Kassen (leypur), hvorved Bunden aabner sig, ogsaa blot: l., l. av rossunum. 2) (i forskellige Udr.) bevirke, fremkalde; l. steðg í, fremkalde (bevirke) Standsning el. Ophold (i noget); l. brell (á ein), fremkalde (bevirke) en stærk, kildrende Lyst (hos en) efter noget; indjage, l. ekki á ein, indjage en en Forskrækkelse, gøre en angst, l. øði í ein, bringe en i Raseri. 3) faa til at adskilles, sprænge (ved Indvirkning af Varme); ophede noget, saa det adskilles el. begynder at adskilles, l. fliður, sprænge Albueskæl, faa Sneglene adskilt fra deres Skaller ved at komme dem i varmt Vand; l. mjólk, faa Mælk til at løbe sammen el. blive tyk (jf. loypingur), jf. leypa; loypt roð, Faareskind, som er blevet mørt ved at garves (barkes) i altfor varmt Vand; ogsaa uegl.: koge svagt, halvkoge, l. skræðu, halvkoge Fiskeskind (til Kreaturføde).

loypingur [lái'pingör] m. sammenløben Mælk, Tykmælk (sur, modsat undirløgd mjólk, og uden Fløde, modsat rómastampur).

loypur [lái'pör] 2. el. 3. pers. sing. præs. af leypa.

loysa [lái'sa] v. (st) 1) løse, gøre løs, frigøre; l. jörð el. blot l., (ved Jorddyrkning) afskrælle Græstørven, jf. velta. 2) opløse; l. knút, løse en

Knude. 3). (uegl.) indløse; udløse, udfri (l. út), f. Eks. Pant, Mimmaringur og Skemmingur teir hava lív mitt loyst; l. seg undan bana, indløse sit Liv; loysa hövðið, fortjene Livet, frelse Livet (om en Høne, naar den første Gang lægger Æg om Foraaret). 4) (lade) bryde løs, om Vejr, f. Eks.: hann loysti (av) við regni, det brød løs med Regn, der indtraf Regn; hann fer at l. óveður, det bliver Uvejr, et Uvejr vil bryde løs. 5) løse, give Forklaring paa. 6) l. seg, betale sig, være Umagen værd, tað loysir seg ekki.

loysigjald [lái'sidžald] n. Løsepenge.

loysing [lái'sing] f. (ar; ar) Løsning.

loysna [lái'sna] v. (að) = losna.

loysnari [lái'snari] m. (a) Forløser.

loypa [lái'va] v. (vd) give Tilladelse til, tillade, l. e-m nakað. — hyppigt i pass. loyvast, a) faa Tilladelse (Lov) til, e-m loyvst: loyvst dreingjunum ofta at leggja út frá landi, Drengene faar ofte Lov til at lægge fra Land. b) lykkes, tað skal ekki loyvast tær! — loypa sær, se líva sær (líva 2)).

loyni [lái'vi] n. (s) 1) Lov, Tilladelse. 2) Bevilling.

loyniligur [lái'vilör] adj. tilladelig.

loynisbræv [lái'visbræav] n. Bevilling. -tið [-toi] f. Koncessionstid.

lubbatur [lobbötör] adj. tyk, lasket.

luður [lūör] m. Sideform (i nom.) til lunnur.

lúður¹ [lūuör] m. (urs; lúðrar) Lur, Trompet, Horn.

lúður² [lūuör] m. (urs; lúðrar) Kværnkasse.

luft [loft] f. Luft; vera í luftini, være ude af sig selv af Glæde el. Raseri; hanga í leysari luft, svæve i Luften, savne ethvert Grundlag. Jf. loft.

luftningur [lofningör] m. (s; ar) Fisk (Smaatorsk, Kuller), der har hængt oppe i hjallur nogle Dage og

er blevet lidt tør (skarp); inden den bliver kogt, vit fingur luftningar til dögurða í dag.

luftslag [lof(t)slæa] *n.* Luftart.

lúgva¹ [lɥgva] *v.* (lýgur; leyg, lugu; login) lyve, sige *el.* fortælle usandt; kan ogsaa forbindes med *acc.*: l. ein fullan, fylde en med Løgn, Løgnehistorier; — i uegl. Bet.: lyve, være vildledende.

lúgva² [lɥgva] *v.* (að) udmatte, gøre træt; lúgvast, blive udmattet, trættes; lúgvaður, udmattet.

lúka [lúu'ka] *f.* (u; ur) 1) den hule Haand. 2) Skodde, Luge (til at skyde for).

lúka¹ [lúu'ka] *v.* (lýkur; leyk, luku; lokin) 1) ende, slutte, l. lívið; nú hövdu teir báðir høgættarbrøðurnir lokið sína treyt, nu havde de to Nordenvinde endt deres Prøvearbejde. 2) udrede, betale, l. skatt.

lúka² [lúu'ka] *v.* (að) l. garn, tógv, ull, = loka (garn, tógv, ull).

lúka³ [lúu'ka] *v.* (lúkar, lúkaði, lúkaður *el.* lokin) luge (Ukrudt), rense; akurin er lokin, Ageren er luge.

lukka [lo'ka] *f.* (u) Lykke, Held; góð l. í teg, Lykken følge dig, Gud beskærme dig! lukkan, (som Tiltaleord) min kære!

lukkast [lo'kast] *v.* (að) lykkes, e-m l. nakað.

lukku[dýr [lo'kodoir] *n.* et af Lykken begunstiget Menneske, „Lykkens Pamfilius“. **-ligur** [-liör] *adj.* lykkelig. **-tíð** [-toi] *f.* lykkelig *el.* heldig Tid, lykkelig Stund, l. fyri meg.

lukta [lokta] *v.* (að) lugte.

luktilsi [loktlisi] *n.* vellugtende Vædske, Parfume.

luktur [loktör] *m.* Lugt.

lommaklútur [lommaklúutör] *m.* Lommeterklæde.

lummhentur [lomhæ'ntör] *adj.* krumhændet, valenhændet.

lummi [lommi] *m.* (a; ar) Lomme.

lummur [lommör] *m.* (s; ar) Aaregreb, *egl.* det tykkeste Parti af en Aare (Baadaare) nærmest ved Haandfanget, áralummur.

lumpa [lo'mpa] *v.* (að) narre, bedrage, l. ein.

lúnast [lúunast] *v.* (að) surmule, ganga og l.

lund¹ [lond] *f.* (ar; ir) Lund.

lund² [lond] *f.* Sindelag, Sind; bráð er barna lund, hastigt er Barnets Sind.

lund³ [lond] *f.* to smalle Strimler Kød indvendig i et Kreaturs Ryg (LF).

lunda[dráttur [londadrá'tör] *m.* Handlingen at trække Lunder (se lund) ud af deres Hulier. **-krókur** [-krœu'k-ör] *m.* Krog, der bruges til at trække Lunden (lund) ud af sit Hul med.

-land [-land] *n.* (stejl) Kyststrækning, bebygget af Lunder (se lund). **-ringur** [-ringör] *m.* Kreds, Rundkreds af flyvende Lunder (se lund), Flok Lunder, flyvende i Kreds (ved Fuglebjerg). **-pisa** [-pisa] *f.* Unge af lund. **-sild** [-sild] *f.* = nebbasild. **-sina** [-sina] *f.* se sina. **-skor** [-skoer] *f.* græsbevokset fremspringende Parti i et stejlt Bjerg, hvor Lunden (lund) yngler. **-sneis** [-snei's] *f.* Stykke Træ, der bruges til at rage Lunden (lund) ud af sit Hul med.

lund [lond] *m.* (a; ar) Lunde, Søpapegøje (fratercula arctica); draga lunda, trække Lunden ud af sit Hul (en Fangstmaade, jf. dráttur); Talemaade: hann sæst ikki heldur enn l. á jólanátt (om en, man ser yderst sjældent).

lunga [longa] *n.* (a; pl. lungu *el.* lungur, gen. lungna) Lunge.

lungnasótt [lojnasöt] *f.* Lungesyge, Lungesvindot.

lunna[vagnur [lonnavagnör] *m.* Sporvogn. **-vognur** [-vågnör] *m.* = lunnavagnur.

lunnindi(r) [lonnindi(r)] *n.* pl. Her-

ligheder, Rettigheder, som følger med Besiddelse af Jordejendom.

lunnur [lonnór] *m.* (s; ar) *Stok* (Træstok), som tjener til Underlag for Baade, naar de trækkes ud i el. op af Vandet (dels om de løse Stokke, som lægges under Baaden, dels om de i Grunden nedlagte Stokke paa det Sted, hvor Baaden trækkes). — Talemaade: ekki verða lunnar lagdir undir hann, man behandler ham haardt.

lúnskur [lʊ́nskʊr] *adj.* lumsk, underfundig.

lúnukongur [lúunókáŋgʊr] *m.* 1) lunefuld Person. 2) om en Fisk, der kredser omkring Madingen uden at ville bide paa.

lúnatur [lúunótʊr] *adj.* lunefuld, ogsaa: gnaven.

lupu [lúpʊ] *præt. pl. af leypa.*

lúra [lúura] *v.* (að) 1) lure, ligge paa Lur, l. eftir e-m. 2) narre, overløste, eg lúrdi hann.

lurkur [lʊ́rkʊr] *m.* (s; ar) 1) Kæp, Knippel. 2) middelstor Fisk (Torsk), som endnu ikke har naaet fuldt Handelsmaal (18 Tommer).

lurta [lʊ́rta] *v.* (að) lytte, l. eftir e-m (nøkrum), lytte til en (noget); har var nakað at l. eftir til stuttleika, der var noget at lytte til for sin Fornøjelse.

lúrur [lúurʊr] *m.* kort Søvn, Lur.

lús [lúu's] *f.* (ar; lýs) Lus.

lúsa|gras [lúu'sagræas] *n.* otteradet Ulvefod (*lycopodium selago*). — **-krabbi** [-krabbi] *m.* cancer araneus (LF). — **-munkur** [-mo'ŋkʊr] *m.* luset Person. — **-skarvur** [-skarvʊr] *m.* 1) luset Skarv. 2) fattigt Menneske.

luta [lúta] *v.* (að) kaste Lod (om), afgøre ved Lodkastning, l. um nakað. — lutast, tilfælde.

lúta [lúu'ta] *v.* (að) 1) lude, baje sig forover (ned) el. være foroverbøjet. 2) baje sig, give efter, give tabt; hann má l. ið minni mår, den maa baje sig, som har den mindste Magt.

luta|bræv [lūtabræav] *n.* = parta-bræv. — **-felag** [-feələa] *n.* = parta-felag. — **-kast** [-kast] *n.* Lodkastning.

lutkast [lūtkaʃt] *n.* = lutakast. — **-kasting** [-kaʃtɪŋ] *f.* = lutakast.

lutta [lʊ'ta] *v.* (að) lugte.

luttaka [lūt(t)æaka] *v.* deltage.

luttur [lʊ'tʊr] *m.* Lugt.

lut|tøka [lūt(t)øəka] *f.* Deltagelse. — **-tøkuháttur** [-(t)øəkóhá'tʊr] *m.* = lýsingarháttur. — **-tøkutal** [-(t)øəkó-tæal] *n.* Faktor (i Regning).

lutu [lūtʊ] *præt. pl. af ljóta.*

lutur [lūtʊr] *m.* (ar; ir) 1) Lod, Del, Andel, hvad der tilfalder en; falla í eins lut, falde i ens Lod. Talemaade: ver(ð)a við skerdan lut, faa mindre end hvad der tilkommer en, blive forfordelt. 2) Lod el. Stykke af noget; Stabel Tørv, som opstables saaledes, at den kan bevares imod Regn, naar den ovenpaa er til-dækket med Græstørv (tyrvdur, se tyrv), = torvlutur. 3) Del, Ejendel, Ting. 4) (uegl.) Del, Ting, Forhold; royndur l., Kendsgerning; í øllum l., i alle Henseender.

lútur [lúu'tʊr] *m.* Lud.

lutvísur [lūtvo'i'sʊr] *adj.* delvis; lutvís mánamyrking, partiel Maaneformørkelse.

lýða [loiða] *v.* (dd) 1) l. á (med acc., almindeligst uden Styrelse), lytte til, høre paa, viljið tær nú l. á. 2) hviske, tale sagte; l. e-m nakað, hviske en noget i Øret. — lýðast, tale sagte sammen, hviske hinanden i Øret, ogsaa: lýðast á.

lýðin [loiðɪn] *adj.* lydig.

lýðka [loi'ka] *f.* (u) se lýkka.

lýdni [loidni] *f.* el. n. Lydighed.

lyfta [lɪ'ta] *v.* (ft) med dat. el. acc. løfte, hæve op fra Jorden, løfte op.

lyfti [lɪfti] *n.* (s; pl. ds. el. r) Løfte.

lyfting [lɪftɪŋ] *f.* (ar; ar) Løfting, Dæksforhøjning agterude i de gamles

Skibe (hvor den øverstbefalende havde sin Plads).

lýggjur [lod'džör] adj. (lýggj, lýtt) lun, mild, varm (om svag og mild Varme); tað er lýtt í veðrinum, det er lunt, mildt Vejr, lýtt veður.

lygi [liji] f. indecl. Løgn. Jf. lygn.

lygi|göta [liji|gøta] f. Løgnens Sti.
-tunga [-tonga] f. løgnagtig Tunge.
-vitni [-vitni] n. løgnagtigt Vidne, falsk Vidne. **-vætti** [-va'ti] n. Løgnhals.

lygn [lign] f. (ar; ir) Løgn.

lygna [ligna] f. (u; ur) rolig og spejlbland Plet el. Stribe paa en kruset Havflade, frembragt enten ved Fedtstoffer (som Olie, Tran), ved en Silde el. Sejstime, el. ved Strømninger i Havet.

lygna [ligna] v. (nd) 1) blive (være) rolig og stille, om Vind og Sø, nu næsten altid om Søens Overflade, naar der frembringes en blank Plet el. Stribe paa den ved Fedtstoffer el. ved Strøm; tað lygnði á sjónum, Bølgerne dæmpedes (ved udgydt Olie, Tran); tað lygnir úti á firðinum, der er blanke Striber el. Pletter (jf. lygna, f.) ude paa Fjorden. 2) i Udtr.: lygna við eygunum, holde Øjnene stille og halvt lukkede af Kælenskab (LF).

lygnari [lignari] n. (a; ar) Løgner.
lygnarorð [lignarør] n. løgnagtig Tale.

lygni [ligni] n. (s; pl. ds.) = lygna.

lýgur [loi|jör] 2. el. 3. pers. sing. pres. af lúgva¹.

lykil [lit|sil] m. (s; lyklar) Nøgle.

lýkka [loi'ka] f. (u) Lunhed, Varme (i Vejret).

lýkka [loi'ka] v. (að) opvarme (Vand, Mælk o. lign.).

lykkja [li'tsa, li'tsa] f. (u; ur) 1) Løkke, Bugt (f. Eks. paa Traad, Baand). 2) Ring el. Krømning, Sammenføjning, Ledføjning; tá ið hann slapp úr dikanum upp, toygdist úr hvørjari lykkju, da han slap op af Moradset og havde strakt

sig ud af hver Ledføjning. — Jf. tvøstlykkja.

lykla hol [li|kl(a)hoel] n. Nøglehul.
-honk [-há'ŋk] f. Nøglehank. **-kippa** [li|klatsi'pa] f. Nøgleknippe. **-skegg** [li|klašæg(g)] n. Kam paa Nøgle.

lykt [likt] f. (ar; ir) Lygte.

lykta [lihta] f. (u; ur) = lykt.

lýkur [loi'kór] 2. el. 3. pers. sing. pres. af lúka¹.

lýna [loina] v. (að) blive lun, mild (f. Eks. om Luften).

lynda [linda] v. (að) lata sær nakað l., finde sig i noget, være tilfreds med noget.

lyndarbrag(ð) [lindarbræa] n. arvelig Dyd el. Lyde el. Tænke- og Handlemaade (LF).

lyndi [lindi] n. (s) 1) Sindsbeskaffenhed, Sindelag, Sind. 2) Lyst, Tilbøjelighed; hava l. til nakað, være tilbøjelig til noget.

lyndismerki [lindismær'tsi] n. Karaktertræk.

lyngheiði [liŋhai(j)i] f. Lynghede.

lyngur [liŋgór] m. Lyng (calluna vulgaris).

lynnna [linna] v. (nt) lægge lunnar (se lunnur) under en Baad, som skal trækkes.

lynning [linning] f. 1) det at lynna. 2) Vej, ad hvilken Baade trækkes ud, i el. op af Vandet, dannet af Rullestokke (se lunnur) med passende Afstand imellem.

lynsa [li'nsa] f. Lune, i teimum lynsum, i det Humør (LF).

lys [loi's] pl. af lús.

lýsa [loi'sa] v. (st) 1) lyse, gøre lys, oplyse. 2) lyse, skinne, kaste Lys el. Glans; (upers.) l. av e-m: tað lýsir av honum (av tí), han (det) kaster Glans el. skinner. 3) blive lyst, dages; tá ið tók at l. av degi, da det begyndte at gry ad Dag, da Dagen begyndte at gry; l. fyri degi, dæmre, gry. 4) blive lyst, klare op, opklares; nú lýsti aftur í ælið, nu klarede det op i Regnbygen, nu brød Sollyset

igennem Regnen; straks lýsti í mjörkanum, straks spredtes Taagen; ælið tók at l., det begyndte at klare op. Regnen standsede; l. í, klare op, holde op med at regne, tá lýsti í; tað lýsir á kláran dag, den klare Dag skinner frem. 5) l. e-m, lyse en, vise en Vejen ved Hjælp af Lys. 6) offentliggøre, bekendtgøre, meddele, forkynde, l. dóm, l. á tingi, l. við stevnu; l. til fundar, indkalde til Møde; efterlyse, eg havi stuldur og rán at l.; spec. om Kirkelysning; lyse, lyse til Ægteskab, út var lýst í kirkjuni, der var lyst for sidste (tredje) Gang í Kirken; — ogsaa: til-lyse, højtideligt overdrage en noget, Margretu lýsi eg ríkið háltv, Margrete overdrager jeg det halve Ríge. — l. av, aflyse; l. út, lyse el. bekendtgøre for sidste Gang.

lýsi [loi'si] *n.* 1) *Lys, Skin; Belysning*, ikki við hesum lýsinum, ikke ved (i) denne Belysning. 2) *Tran.*

lýsi|grugg [loi'sigrogg] *n.* Bund-fald (af Tran) i Trantønden. **-kerald** [-tšearald] *n.* lille Trækar til Opbevaring af Tran. **-kíkur** [-koi'kór] *m.* kíkur til Opbevaring af Tran. **-kola** [-koəla] *f.* Tranlampe (se kola).

lýsing [loi'sing] *f.* (ar; ar) 1) *Dag-gry, Dagning*; í lýsingini, i Dagning. 2) *Lysning, Bekendtgørelse*; spec. Ægteskabslysning (i Kirken).

lýsingar|háttur [loi'singarhá'tór] *m.* Tillægsmaade, Participium. **-orð** [-oər] *n.* Tillægsord, Adjektiv.

lýsiprilla [loi'siprɪdla] *f.* Skindsæk til Opbevaring af Tran.

lýsna [loi'sna] *v.* (að) blive lysere (om Farve).

lyst [lst] *f.* (ar; ir) *Lyst, Tilbøjelighed; Lyst, Fornøjelse.*

lysta [lsta] *v.* (st) 1) have Lyst til, upers. med acc.: meg lystir, jeg har Lyst til, hann lystir ei longur at-leika, hann lystir á skóg-in-ríða, (med underforstaaet inf.),

kongin lystir í staðin upp. 2) *forlyste*, bóndin hevur alt, ið lív kann l.

lystarsterkur [lstastærkór] *adj.* som har stærk Lyst til en Gerning; vóru reiðuliga ikki lystarsterkir, havde slet ingen Lyst dertil.

lystigur [lstijór] *adj.* lystig.

lystiliga [lstilía] *adv.* lysteligt, lystigt. **-ligur** [-liör] *adj.* lystelig.

lystimeti [lstimeəti] *n.* Lækkerbissen, Lækkeri.

lystugur [lstóvör] *adj.* = lystigur.

lystur [lstór] *m.* (ar; ir) = lyst.

lýta [loi'ta] *v.* (tt) skæmme, vansire; lýtast, skæmmes; blive grimmere, hon er so burtur lýtt, hun er blevet saa grim, har skæmmet sig. Jf. ljótka.

lýtaleysur [loi'talæi'sör] *adj.* lydefri, uden Fejl el. Skade; ogsaa: uden at faa Skade (Men).

lýti [loi'ti] *n.* (s; pl. ds. el. r) *Lyde, Fejl, Skade.*

lýtka [loi'ka] *f.* se lýkka.

lýtt [loi't] *n.* af lýggjur.

lýtur [loi'tór] 2. el. 3. pers. sing. præs. af ljóta.

lýveður [loiveəvör] *n.* mildt Vejr.

lývæta [loivæata] *f.* Varmer el. Lunkenhed i Vandet (LF).

læ [læa] *n.* Læ.

læa [læa] *v.* (lær, læði el. *ló, læð el. læið) le; l. at e-m, le ad en el. noget; hann læði við, han lo derved.

læborð [læaboər] *n.* Læside (modsat gulborð).

***læga** [læa] *v.* (gd) gøre lavere; (upers.) snekkjuna lægdi í sjó, Snekken blev lavere i Søen.

lægd [lagd] *f.* (ar; ir) *Lavning, Hulning, Fordybning.* Jf. låg.

læгри [lagri] *comp.* af lågur.

lægstur [lakstór] *sup.* af lågur.

***læk** [læk] *præt.* sing. af leika.

lækja [læatša] *f.* (u; ur) Bæk med et lille el. flere smaa Vandfald, nu alm.: en i en Bæk (der, hvor denne danner et lille Vandfald) anbragt

Rende el. Tud, hvorudaf Vandet løber, og ved hvilken man henter Vand.

lækka [la^ˈka] v. (að) 1) gøre lavere, l. um nakað; l. seglini, sænke Sejlene, lade Sejlene falde lidt ned. 2) blive lavere. 3) gaa nedad, dale; sólin lækkar, Solen daler. 4) (om Vinden) blive sydlig, gaa ned imod Syd; hann lækkar, Vinden bliver (mere) sydlig. Jf. hækka. 5) l. seg, gaa (flytte sig, trække) længere ned (fra et højtliggende Sted); seyðafylgið hevði lækkað seg omaneftir í hagan, Faareflokken havde flyttet sig længere ned (var gaaet nedad) i Udmarken.

lækki [la^ˈtʃi] m. (a; ar) Lavning. Jf. lág og lægd.

læknabók**** [lakna**bouˈk] f. Lægebog. **-frøði** [-frøji] f. Lægevidenskab, Medicin.**

lækni [lakni] m. (a; ar) Læge.

læknisbók**** [laknis**bouˈk] f. = lækna**bók**. **-frøði** [-frøji] f. = læknafrøði.**

læna [læana] v. (nt) laane. Jf. lána.

lær [lær] n. (s; pl. ds. el. lør) 1) Laar. 2) Laaring paa Baad.

læra [læara] f. (u) Lære, Undervisning.

læra [læara] v. (rd) 1) (med to acc.) lære, undervise, l. ein nakað. Jf. kenna. 2) lære (selv).

læraband [læaraband] n. (paa Fuglefænger i Line) brede Uldbaand, der gaar ned om begge Laar.

læraraskúli [læararaskúh] m. Lærerskole, Seminarium.

lærari [læarari] m. (a; ar) Lærer.

læraroð**** [læararoð] n. roð til at lægge over Laaret i Mangel af Skindbukser (LF). **-sótt** [-søt] f. Sygdom hos Faar, der bestaar i, at Laarene svinder hen og bliver magtesløse (LF).

lærbekkur [lærbæ^ˈkör] m. den bageste Rorbænk (i Baad).

lærdómur [lærdoumör] m. 1) Lærdom. 2) Uddannelse.

lærdur [lærdör] adj. lærd.

lærhvølpur [la^ˈrkvø^ˈlpör] m. (spotte- tende om) den, som ror paa den bageste Rorbænk (LF).

læribók**** [læaribou^ˈk] f. Lærebog; spec. Katekismus. **-sveinur** [-svainör] m. Lærling, Discipel, Elev.

lærmaður [lærmæavör] m. Mand, der sidder paa den bageste Rorbænk (lærbekkur) i en Baad.

lærubók**** [lærobou^ˈk] f. = læri-**bók**. **-grein** [-grain] f. Lærefag. **-mál** [-maal] n. Undervisningssprog. **-meistari** [-mai^ˈstari] m. Læremester, Lærer. **-setning** [-sætning] f. Læresætning. **-sveinur** [-svainör] m. = læri-**sveinur**.

læsa [læasa] v. (st) laase, tillaa, tillukke, ogsaa: l. fyri nakað el. nøkrum; l. fyri tungu sína um nakað, holde Tand for Tunge med Hensyn til noget; l. av, -(ved Strikning) fælde Masker, maske af, afslutte Strikningen.

læt [læt] 1. el. 3. pers. sing. præet. af lata el. láta.

læti(r) [læti(r)] n. pl. 1) Lyd, Skrigen, Klynken. 2) Lader, Gebærder.

lætna [latna] v. se lættna.

lætta [la^ˈta] v. (tt) 1) lette, gøre let (lettere), l. um nakað. 2) (med acc.) lette, lindre. 3) (intr.) lette, lindres, so seint man angur l. 4) l. e-m um nakað, hjælpe en med noget, give en en Haandsrækning. 5) (om Vejr, helst Taage) lette, blive lysere, klare op, mjørkin lættir, Taagen letter; tað lættir í tað myrka ælið, den mørke Byge klarer op. — l. av, befri sig for, standse; lætta av angist og trega, stands, hold op med din Angst og Kummer; l. ljóði av el. blot l. av, standse, ende sin Sang, nú skal lætta ljóði av.

lættforur [lættfærör] adj. let, nem.

lætti [la^ˈti] m. (a) 1) Lethed, Lettelse. 2) Lettelse, Understøttelse (som letter en et Arbejde). 3) Lettelse, Lindring.

lættikorn [la'tikádn] *n.* kærneløst Korn.

lættitræ [la'titræa] *n.* Løftestang (af Træ), hvorved en Mølle kan stilles højere el. lavere.

lætt|leiki [latlai'tsi] *m.* Lethed. **-liga** [-lia] *adv.* let, med Lethed. **-ligur** [-lijör] *adj.* temmelig let.

lættna [latna] *v.* (að) blive lettere.

lættsvøntur [latsvö'ntör] *adj.* som sover let: (modsat fastsvøntur).

lættur [la'tör] *adj.* (lætt el. lætt, lætt) 1) let, ikke tung; ogsaa: let el. rask, som bevæger sig let, l. á fótum. 2) let, ikke vanskelig. 3) let og fri. 4) som føler Lettelse el. Lindring; l. um hjartað, let om Hjertet. — *n.* lætt ogsaa brugt som *adv.*, = lættliga.

lættusoppur [la'tósá'pör] *m.* Rødmavens tomme Rognpose (LF); sammenhængende Rognbølge, som menes at være af rognkelsi (LF).

løða¹ [løa, løəva] *f.* (u; ur) Lade, Ladebygning.

løða² [løa] *f.* (u; ur) Hunkat. Jf. ketta.

løða [løa] *v.* (dd) lade (baade Fartøj og Gevær); l. byrsuna, lade Bøssen; l. bátin við gróti, lade, laste Baaden med Sten.

løðugarður [løəvögæarör] *m.* Stengrundvold (lav Mur) som Rest af en Ladebygning.

løg [løə] *n. pl.* (egl. pl. af lag) Stensætninger over en Elv.

løga [løəva] *f.* (u; ur) 1) det at leggjæ. Lægning. 2) Kuld af Hvalpe.

løgamilhum [løamidlön] *adv.* i de Øjeblikke, da Bølgerne har brudt paa Stranden, og der er nogen Rolighed (LF).

løga(r)steinar [løastainar] *n. pl.* Stene, lagte paa Rad gennem en Indsø el. Elv og tjenende som Bro; Blindbro, Undervandsstenbro.

løgboð [løgboə] *n.* — lógboð.

-bók [-böuk] *f.* Lovbog. **-brot** [-broæt] *n.* Lovbrud; gera l., begaa Lovbrud.

-bundin [-bondin] *adj.* løvbunden, regelmæssig.

løgð [lögð] *f.* (ar; ir) Haandsbred, Bredden af en Haand (Haandflade).

løgdu [löddö] *præt. pl.* af leggjæ.

***lögður** [lögðör] *m.* Sværd (el. Scepter?).

lög|festa [lögfæsta] *v.* lovfæste.

-frøði [-frøəji] *f.* Retsvidenskab, Jura.

-frøðingur [frøəjüngör] *m.* Jurist.

lögg [lög] *f.* (laggar; laggir) det Indsnit nedentil i Staverne paa et Trækar (Botte, Stamp), i hvilken Bunden indfældes, Bundfals i Trækar el. Tønde; dernæst: den nederste indvendige Rand i et Trækar.

löggildur [lögðzildör, löd'dzildör] *adj.* lovgyldig.

löggutur [löggötör] *adj.* = lork-utur.

lögi [løəji] *n.* roligt Mellemrum imellem to Brændingsbølger, at taka (gribe, passe paa) l.

lögiligur [løəjliör] *adj.* latterlig, løjerlig.

lögin [løəjin] *adj.* løjerlig, besyn-derlig.

lögliga¹ [lögliä] *adv.* løjerligt, mærkeligt.

lögliga² [lögliä] *adv.* lovligt.

lögligur¹ [löglijör] *adj.* = lögiligur.

lögligur² [löglijör] *adj.* 1) lovlig.

2) ordentlig, passende. **-loysi** [-läi'si]

f. el. *n.* Lovløshed. **-maður** [-mæavör] *m.*

„Lagmand“, Overdommer og Formand

for det gamle færøske Lagting el. „Lag-

retten“. **-mál** [-máal] *n.* = lógmál.

-rætta [-ra'ta] *f.* „Lagret“, bestaaende

af 48 „Lagrettesmænd“ (lögrettu-

menn) el. Tingsvidner. **-rættumaður**

[lögra'tömæavör, lœritömæavör] *m.*

Lagrettsmand el. Tingsvidne, Medlem af

den gamle „Lagret“ (lögretta). **-skipan**

[lök'sipan] *f.* Anordning. **-ting** [lök-

ting] *n.* Lagting. **-tingslóg** [lök'tings-

lœu] *f.* Lagtingslov (Lov angaaende

Lagtingets Sammensætning, Myndighed

o. s. v.). **-tingsmaður** [lök'tingsmæav-

ör] *m.* Lagtingsmand, Medlem af Lag-

tinget. **-tingsnevnd** [lök'tingsnævnd] *f.*

Lagtingsudvalg. **-tingsumdømi** [løk-
tʏnsʊmdømi] *n.* Lagtingsvalgkreds.

løgur [lœvør] *m.* Vædske, især varm
Vædske; meget hedt Vand; ogsaa spec.:
spirituøse Drikke, Brændevin.

løk [lœk] *pl. af lak.*

lökur [lœkør] *m.* (pl. lœkir)
Bæk.

løn [lœn] *f.* (ar; ir) Løn, Betaling,
Gengældelse.

lona [lœna] *v.* (að el. nt) lønne,
betale, gengælde, l. e-m. nakað.

lönaleysur [lœnalæi'sör] *adj.* ube-
talt, som man ikke faar Løn el. Be-
taling for, lönaleyst arbeiði,
tungt er lönaleyst arbeiði.

***lönar drottur** [lœnardrá'tör] *m.*
forstlaas som: belønnende Gud, maaske
egl. = oldn. lánardrótinn (Husbond,
Herre, Høvding); hvat gud er tín l.
-lóg [-lou] *f.* Lønningslov.

lönkutur [lœ'ʏkötör] *adj.* = lork-
utur.

lör [lœr] *pl. af lær.*

löra [lœra] *f.* (u; ur) Drog; svagt
Menneske (LF).

lörift [lœrit] *n.* (s) Lærred.

lörutur [lœrötör] *adj.* sendrægtig,
dorsk, klodset; svag, uden Kræfter; slet
til Fods.

löss [lös(s)] *pl. af lass.*

löst [löst] *n.* (s; pl. ds.) = løstur.

lösta [lösta] *v.* (að) beskadige.
— løstaður, beskadiget.

løstur [löstör] *m.* (är; ir) Skade, Be-
skadigelse, Fejl, Lyde.

löt [löt] *f. sing. el. n. pl. af*
latur.

löta [löta] *f.* (u; ur) Stund, kort
Stund, Øjeblik; ein góð l., en god
lille Stund.

lött [löt] *f. sing. el. n. pl. af lættur.*

lötverk [lötóverk] *n.* Øjeblik-
arbejde.

löva [löva] *f.* (u; ur) Løve. Jf.
leyva og ljón.

lövumerki [lœvömæ'rtʃi] *n.* Stjerne-
billedet Løven.

M.

máa [māa] *v.* (að) 1) slide, afslide,
udslide; gnide; afgnide; udviske; ogsaa:
m. burtur; m. burtur av (nøkr-
um), bortslide el. ved Slid borttage en
en Del af noget (f. Eks. om Bølgerne,
der bryder mod Land). 2) tilintetgøre,
gøre det af med, skjótt er einum
av at m. — máast, slides, afslides,
afgnavés.

maðkaþer [ma'kabeər] *n.* —
krákuber. **-boraður** [-boəravör] *adj.*
ormstikken (om Træ) (LF), **-drumbur**
[-drombör] *m.* ung. Ørred el. Forelle.
-pirra [-pirra] *f.* = maðkadrumb-
ur. **-sil** [-soil] *n.* lille Ørred (i Elve)
(LF). **-tos** [-toəs] *n.* Summen, sum-
mende Lyd af Maddiker.

maðkur [ma'kør] *m.* (s; ar) Mad-
dike, Orm.

maður [mæavör] *m.* (acc. sing. mann,
dat. manni, gen. manns; pl. nom. og
acc. menn, dat. monnum, gen. manna)
1) Mand, Menneske; í manna
(manns) minni, i Mands Minde;
millum manna, mellem Mennesker;
tað er manna sögn, man fortæl-
ler. 2) Mand (modsat kona). 3)
Ægtemand (modsat drongur). 4)
stærk, modig og dygtig Mand. 5) Ma-
tros.

magafetting [mæafæt'ing] *f.* en
Leg (LF).

magi [mæai] *m.* (a; ar) Mave;
magin er uppi í kjafti, han pu-
ster og stønner, hans Kræfter er ud-
tømt (egl. om visse Fisk, paa hvilke
Maven bogstavelig talt kommer op i
Munden, naar de trækkes op fra Dy-

bet og anstrenger sig for at komme løs af Krogen).

magn [magn] *n.* 1) Styrke, Kraft. 2) Højde, Toppunkt af noget. Jf. vetrarmagn.

magna [magna] *v.* (að) 1) styrke, sætte Kraft i; befordre (bringe til at tiltage), forvolde, slíkt man ófrið m. 2) (om Solen) have Kraft, sólin magnar ikki.

magnstjala [magnstjæala] *v.* magtstjæle. — *part.* magnstolin, magtstjaalen.

mágur [máavór] *m.* (s; ar) Svigersøn.

mak [mæk] *n.* (s; møk) Mag, Ro; i mak(i), i Mag, langsomt. — hann tók sær á mökum, han gaar langsomt frem, tager det med Ro; hann kavar á mökum, Sneen falder tæt, og det er Vindstille.

maka [mæaka] *v.* (að) gøre rolig, bringe Ro i noget; hann makar, det stilner, Vinden lægger sig.

makaður [mækavór] *adj.* lige, mage, som har Mage (LF).

makaleysur [mækalæi'sór] *adj.* mageløs.

maki [mæatši] *m.* (a; ar) 1) Mage, Lige, Ligemand. 2) Mage, Ægtelage (helst om Fugle). 3) Mage (om den ene af to sammenhørende el. til hinanden svarende Ting).

makliga [mækliá] *adv.* i Ro og Mag, lempelig, med Lempe. **-ligur** [-lijó] *adj.* 1) rolig, lempelig, ikke stærk (om Vind); makligt veður, Magsvejr. 2) magelig, bekvem. **-samur** [-sæamór] *adj.* rolig, lempelig, ikke stærk, m. vindur; maksamt er, det er Magsvejr.

makt [makt] *f.* (ar; ir) 1) Magt, Kraft, Styrke. Jf. máttur. 2) aandelig Magt, moralsk Magt. 3) Magt, Myndighed. 4) Magt, Overhaand. 5) Magt, Vægt, i Talemaaden: maktin liggur á tí el. tað liggur maktin á, det ligger der ingen Magt el. Vægt paa. Jf. sekt. — *pl.* maktir, (aandelige) Magter.

makta [makta] *v.* (að) tage Magten (Kraften) fra en, afkræfte. — maktast, udmattes, afkræftes.

maktarloysi [maktalái'si] *n.* fuldstændig og pludselig Udmattelse paa Grund af meget anstrengende Arbejde og Mangel paa Føde (forsvinder, naar der bliver tilført Legemet Næring).

makur [mækór] *adj.* (møk, makt) rolig, stille. — nú er hann so m. í vindinum, nu er det stille Vejr; m. eldur, svag, rolig Ild (modsat bráður eldur).

mál¹ [máal] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) Maal, Tale, Mæle; missa málið, miste Mælet; vera tungur fyri málinum, have vanskeligt ved at tale, have en tung Udtale. 2) Tungemaal, Sprog. 3) Maal, Stemme; fara av málinum, blive hæst. 4) Tale, Samtale, bera nakað upp á mál (el. máli) við ein, bera upp á mál (el. máli) við ein um nakað, bringe noget paa Tale (paa Bane), tale med en om noget; hava á máli, have paa Læben, komme frem med; tað verður ofta haft á máli, det anvendes ofte, det fremdrages ofte; teim var ymist á máli um hetta, de fremsatte forskellige Meninger om dette; vera á einum máli um nakað, være enige om noget; finna ein á máli el. til máls, opsøge (træffe) en for at faa ham i Tale; tú hevur so leingi, Brynhild, stundað á mitt mál, du har saa længe, Brynhild, næret Længsel efter at faa mig i Tale. 5) Sag, Anliggende, Ting.

mál² [máal] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) Maal, Grænse (Grænsemærke), hvortil noget naar. 2) Maal, Udmaalning; Størrelse, angivet ved Mærke, el. udmaalt Størrelse (Længde, Vidde), taka m.; rækka í m., være stor nok (holde el. staa Maal). 3) Maal, Redskab til at maale med; hyppigst: Kar, hvori man maaler faste el. flydende Varer. 4) Maal, bestemt udmaalt Mængde (i et

Maalekar). Jf. *rokamál*. 5) *det Kvantum Mælk, som Koen malter paa een Gang*. Jf. *morgun-*, *mið-* og *kvöldmál*. 6) *bestemt Tid til noget; fara millum mála, løbe af Tjænesten i urette Tid (LF)*; *Spisetid*. Jf. *døgurðamál*. 7) *Maaltid*. Jf. *millummáli*. 8) *Maal, Øjemed*.

mala [mæala] *v.* (*melur*; *mól*, *mólu*; *malin*) 1) *male; male Korn*. 2) *løbe rundt (i en Rundkreds), dreje sig rundt, hvirvle rundt; tað melur fyri mær, det løber rundt for mig, svimler for mig*. 3) *foresvæve en, (stadig) være i ens Tanker, m. í høvðinum á e-m; tað mól fram fyri meg, det randt mig i Tanker*. 4) *slentre, drive omkring*.

mála¹ [máala] *v.* (*ld*) *maale, udmaale*.

mála² [máala] *v.* (*að*) *male, tegne*. **málafloftningsmaður** [máalaflotningsmævør] *m. Sagfører*.

mála|geip [máalagai'p] *n. Snak af mange Mennesker*. **-mikil** [-mítšil] *adj. højroset*.

malar [mæalar] *gen. sing. af mól*. **malargrót** [mæalagróu't] *m. Rullesten (coll.)*.

málari [máalari] *m.* (*a*; *ar*) *Maler*. **málaskjaldur** [máalašaldór] *n. Snak og Fortælling (LF)*.

málbroyting [máalbrái'ting] *f. Forandring i Tale el. Sprog*.

***máldrykkja** [máldrí'tša] *f. Drikke-lag, Drikkegilde*.

málevni [máalevni] *n. Sag*.

málfróði [máalfrøði] *f. Sprogvidenskab, Filologi, Lingvistik*. **-fróðingur** [-frøðingør] *m. Sprogmand, Filolog*.

máling [máaling] *f.* (*ar*) *Maling*.

máliska [máaliska] *f.* (*u*; *ur*) *Mundheld, Talemaade*.

málkúgan [máalkúuan] *f. Sprogtvang*. **-køni** [-køni] *f. Sprogkyn-dighed*. **-kønur** [-køenør] *adj. sprogkyndig*. **-leysur** [mál(l)æi'sór] *adj. maaløs, stum*. **-læra** [-læara] *f. Sproglære, Grammatik*.

***málmaratørn** [málmaratárn] *n. Marmortaarn*.

***málmari** [málmari] *m.* (*a*; *ar*) *malmklædt Kæmpe*.

málmikil [málmítšil] *adj. højroset*.

málmur [málmør] *m. Malm*.

málningur [málningør] *m.* (*s*; *ar*) (*malet el. tegnet*) *Billede*.

málreystur [má(a)lræstør] *adj. højtalende, højroset*.

málsevni [má'lsævni] *n. Sag*.

málsfiskur [má'lsfiskør] *m. middelstor Torsk, som naar fuldt Handelsmaal (18 Tommer)*.

malsjónskur [malšö'nskør] *adj. fortrædelig, onskabsfuld*.

málsliga [má'lslia] *adv. sprogligt*.

-ligur [-lijør] *adj. sproglig*.

mál|snilda [má'lsnilda] *f.* = *málsnildi*. **-snildi** [-snildi] *n.* 1) *Mundheld, Ordsprog*. 2) *Veltalenhed*.

málstreymur [ma'lstreimør] *m. Malstrøm*.

malt [ma'lt] *n. Malt*.

maltadrýlur [ma'ltadroilør] *m. drýlur af maltet Mel*.

malti [ma'lti] *m.* (*a*) *maltet Mel*.

máltíð [má'ltói] *f. Maaltid*.

máltráður [máaltráavør] *m. Telefon*.

málstreymur [mæaløstræimør] *m.* = *malstreymur*.

mál|villa [máalvídla] *f. Sprogfejl*. **-vinur** [málvínør] *m. Ven i Munden, tilsyneladende el. falsk Ven*.

mamma [mamma] *f.* (*u*; *ur*) *Moder*.

mammul|beiggi [mammóbad'dži] *m. Morbroder*. **-systir** [-sístir] *f. Moster*.

man [man] 1. el. 3. pers. sing. præs. af *munna*.

mána [mána] *v.* (*að*) *mane, nedmane, m. niður*.

mana [mæana] *v.* (*að*) = *mána*.

mánadagur [máanadæavør] *m. Mandag*.

mánaðarskrift [máanavarskrift] *n. Maanedsskrift*.

mánaður [máanavør] *m.* (*ar*; *ir*) *Maaned*.

mána|lýsi [máanalói'si] *n. Maane-*

skin. **-myrrking** [-mʏrʰtʃɪŋg] *f.* Maaneformørkelse. **-sjúka** [-ʃúuʰka] *f.* Menstruation. **-sjúkur** [-ʃúuʰkór] *adj.* maanesyg. **-skalli** [-skadlɪ] *m.* skaldet Hoved, flenskalidet Person. **-skin** [-ʃɪn] *n.* Maaneskin.

mandla [manla] *f.* (u; ur) Mandel.

mangan [mæŋgan] *adv.* ofte, tit.

mangastaðni [mæŋgastæani] *adv.* mangededs.

mangla [maŋgla] *v.* (að) mangle, rulle.

mangli|fjöl [maŋglɪfjœl] *f.* Manglefjæl. **-kelvi** [-tʃælvɪ] *n.* Manglestok.

mangur [mæŋgór] *adj.* (mong, mangt; *comp.* fleiri, *sup.* flestur) mangen, mangen en. — *n.* mangt, mangt, mange Ting. — *Jf.* nógvur.

máni [māani] *m.* (a; ar) 1) Maane. 2) Maaned, = mánaður.

mann [man] 1. *el.* 3. *pers. sing. præs. af* munna.

manna [manna] *gen. pl. af* maður.

manna [manna] *v.* (að) 1) bemande, besætte med Folk *el.* Mandskab; ogsaa: *m. út, m. út bát, bemande-en* Baad. 2) *m. seg, m. seg upp, op-* mandle sig. *Jf.* menna.

manna|barn [mannabadr̥n] *n.* Menneskebarn. **-bein** [-bain] *n.* Menneskeben, Mandeben. **-bit** [-bít] *n.* á Udtr.: kenna (føla) sær *m.*, føle sig lidt utilpas. **-blóð** [-blœu] *n.* Menneskeblod, Mandeblood. ***-búkar** [-búuʰkar] *m. pl.* Menneskekroppe, Mandskroppe; *i sing.* mannsbúkur. **-droyri** [-drœiri] *m.* Menneskeblod, Mandeblood. **-fívil** [-foivɪl] *m.* Nar. **-flokkur** [-fláʰkór] *m.* Menneskehob. **-gængur** [-gæŋgór] *m.*

mannagongd. **-gongd** [-gæŋd] *f.* Regler, Fremgangsmaade, spec. i Skakspil. **-hond** [-hánd] *f.* Menneskehaand. **-lív** [-loiv] *n.* Menneskeliv. **-mál** [-máal] *n.* Menneskers *el.* Mænds Tale; Menneskestemmer. **-minni** [-minni] *n.* Mandsminde, Menneskealder; *eitt m. herfyri, for en* Menneskealder siden.

-múgva [-migva] *f.* stor Mængde Mennesker, Menneskeskare. **-múgvi** [-migvi]

m. = mannamúgva. **-munur** [-mūnór] *m.* Forskel paa Folk, Forskel paa Mænd (ved Fremhævelse af en for en anden); Personsansæelse, gera mannamun. **-róp** [-rœuʰp] *n.* Folks Omtale, Rygte; vera mikið fyri *m.*, være ilde omtalt af alle (*LF*). **-roynd** [-ráind] *f.* Mandeprove, alvorlig Dyst. **-sál** [-sáal] *f.* Menneskesjæl. **-skipan** [-šipán] *f.* Mandskab. **-trekkur** [-træʰkór] *m.* Skarn, Ekskrementer. **-ætt** [-aʰt] *f.* Menneskeslægt.

mann|bit [manboiʰt] *n.* = mannbítur. **-bítur** [-boiʰtór] *m.* bidsk Hund. **-dómsbragd** [-dœumsbragd] *n.* Manddomsværk. **-dómsroysni** [-dœumsráiʰsni] *n.* Manddomsprøve, Manddomsværk. **-dómur** [-dœumór] *m.* Manddom. **-dráp** [-dráap] *n.* Manddrab. **-drápari** [-dráapari] *m.* Manddraber. **-fall** [maʰnʰfadl] *n.* Mandefald. **-fjöld** [maʰnfjœld] *f.* Menneskemængde. **-fólk** [maʰnfœʰlk] *n.* Mandfolk, Mandsperson. **-garður** [maŋgæarór] *m.* Mængde, Mennesker, Kreds af Mænd.

mann|liga [mannilja] *adv.* mandelig, mandigt. **-ligur** [-liör] *adj.* mandig.

mannig [mannig] *f.* (ar; ær) Bemanding, Mandskab.

mann|kyn [maʰntsɪn] *n.* Mandkøn; menneskeligt Væsen, Menneske, tey sóu ekki eitt *m.*, de saa ikke et (levende) Menneske. **-minnkan** [manmɪŋkan] *f.* Skaar i ens Ansæelse.

manns|aldur [maʰnsaldór] *m.* Menneskealder. **-barn** [-badn] *n.* Menneskebarn, Menneske. **-búkur** [-búuʰkór] *m.* Menneskekrop, Mandskrop. *Jf.* manna-búkar. **-evni** [-ævni] *n.* Mandsemne, ungt Menneske, Dreng; rask og haabeftuld Yngling, gott *m.* — leingi stendur *m.* til hata (*Ordspr.*). **-hædd** [-hadd] *f.* Mands *el.* Menneskes Højde.

mann|skaði [maʰnskæaji] *m.* Tab af Menneskeliv. **-skap** [-skæap] *n.* Mandskab. **-sláttur** [-sláʰtór] *m.* Mandslæt, Manddrab; Kamp, Slagsmaal.

manns|liða [maⁿsliða] *adv.* mandigt.
-liður [-liður] *adj.* mandigt. **-líki**
 [-loi^tš] *m.* Menneskeskikkelse, Mandes-
 skikkelse. **-partur** [-pa^rtör] *m.* Part,
 som tilfalder enhver af Deltagerne i en
 Fangst.

mannspell [maⁿspædl] *n.* Spild af
 Mænd, Mandefald, Folketab.

manns|skurður [maⁿskürör] *m.*
 saa meget som en Mand skærer paa een
 Dag (f. Eks. af Tørv). **-vit** [-vit] *n.*
 Mandevide, Menneskeforstand. **-ævi**
 [-æavi] *f.* Menneskealder.

mann|tal [maⁿtæal] *n.* Mandtal.

-úlvur [mannölvör] *m.* mandolin Tyr.

mar|bakki [marba^tš] *m.* Sted,
 hvor Havbunden hæver sig stejlt og plud-
 seligt tæt inde ved Land. **-fluga** [ma^r-
 flúa] *f.* Tangloppé.

marg|broyttur [margbrái^tör] *adj.*
 mangeartet, mangesidig. **-býli** [marboihl]
n. folkerig Bygd. **-bœðil** [marbœðil] *m.*
 stor Tyrann (LF). **-falda** [-falda] *v.*
 mangedoble. **-faldur** [-faldör] *adj.*
 mangfoldig. **-háttadur** [-há^tavör] *adj.*
 mangeartet, mange Slags. **-háttligur**
 [markátliður] *adj.* løjerlig, besynderlig,
 komisk. **-klókur** [ma^rklou^kör] *adj.*
 vittig, klog (LF). **-littur** [-h^tör] *adj.*
 mangefarvet, broget. **-læti** [marlæati] *n.*
 utidig Lyst, ond Lyst, kúrur kem-
 ur eftir kæti og tramin eftir
 m. (Ordspr.). **-skálkur** [ma^rská^kör]
m. Erkeskælm.

margur [margör] *adj.* (mørg, margt)
 mangur; mangt og margt,
 overmaade meget, løst og fast.

mari|messu [marjömæssa] *f.* 1)
m. um várið, Mariæ Bebudelsesdag
 (25. Marts). 2) Mariæ Himmelfartsdag
 (15. August). 3) Mariæ Fødsel (8.
 September). **-vond** [-vånd] *f.* Ensian
 (gentiana).

mark [ma^rk] *f.* Mark, Udmærke.

mark [ma^rk] *n.* (s; pl. ds.) 1)
 Mærke, Kendemærke, Kendetegn. 2)
 Grænse, Grænseskel, Markeskel. 3) hvad
 der er gyldigt, i Talemaaden: hatta
 er ekki mark el. fyri mark, det

gælder ikke, det regner jeg ikke. 4)
 Maal, Formaal. 5) Vægt, Betydning,
 fyrsti táttur Páls, sum reið-
 uligt mark er at, er Kráku-
 teiti.

marka [ma^rka] *v.* (að) sætte Mærke
 (Kendetegn) paa; *m.* seyð, sætte
 Kendemærke paa Faars Øren.

mærkar [ma^rkar] *gen. sing. af*
 mørk.

marka|skil [ma^rrkašil] *n.* Markeskel,
 Grænseskel. **-skjal** [-šæal] *n.* =
 markaskil. **-tal** [-tæal] *n.* Antal af
 merkur, se mørk.

markmið [ma^rkmí] *n.* Maal, For-
 maal.

marknaður [ma^rknavör] *m.* (ar;
 ir) Marked.

marknagarður [ma^rknaðæarör,
 ma^rtna-] *m.* Gærde, der danner Græn-
 seskel.

marknará [ma^rknaråa, ma^rtnar-]
f. Aa, der danner Grænseskel.

markusau|leikur [ma^rkósalai^kör]
m. en Leg. **-messa** [-mæssa] *f.* 25.
 April.

mar|leggur [marlæggör] *m.* sort-
 grøn Bransenføde (isoëtes lacustris).
-mennil [-männil] *m.* Havmand, fa-
 belagtig og opdigtet Fisk i Menneske-
 skikkelse oventil.

marmor [marmår] *n.* Marmor.

marmorasteinur [marmårastainör]
m. Marmorsten.

marmorsteinur [marmorstainör] *m.*
 = marmorasteinur.

marra¹ [marra] (u) *f.* Mare, noget,
 som rider el. trykker en for Brystet i
 Søvn, Mareridt.

marra² [marra] *f.* (u) 1) Mudder,
 Dynd. 2) Skarn (LF).

marrakrossur [marrakrássör] *m.*
 fem- el. syvstraalet Stjerne (LF).

marrur [marrör] *m.* 1) Hav, Sø.
 2) Mudder, Dynd.

marrutur [marrötör] *adj.* skiden
 (LF).

mars [ma^rs] *m.* Marts (Maaned).

mars [ma^rs] *adv.* befallende: øje-

blikkelig, paa Stedet (vel⁷ egl.: marsch!); mamman biður teir m. vísa sær á.

marsa [ma'rsa] v. (að) faa en til at efterkomme ens Befaling (under Trusel og alvorligt Paalæg), hann marsaði hann avstað.

marsoppur [ma'rsá'pór] m. „Rødmavens“ (se rognkelsi) tomme Rognpose; Rognbielge, som menes at være af Rognkelsen (LF). Jf. lættusoppur.

martl [ma'rtl] n. lille Saar (især skaaret).

martla [ma'rtla] v. (að) skære en Smule; hann martlaði seg í fingurinn, han skar sig lidt i Fingeren.

marúlvur [mæarølvór] m. opdigtet Dyr, som skal være forvandlet fra Menneske til Sælhund (LF).

marva [marva] v. (að) gnide, slide.

mas [mæas] n. Snakken, Pludren.

masa [mæasa] v. snakke, være (LF).

mási [māasi] m. (a; ar) Maage (larus argentatus).

mask [mask] n. Mask.

mastur [mastór] f. (mastrar; mastrar) Mast. — hava upp á m., fæste en Hætte, Trøje, Vadmelskofte (kot) el. andet Klædningsstykke el. Genstand til Mastetoppen for at tilkendegive, at man har opdaget en Flok Grindehvaler, og derved hidkaldte andre Baade til Drivning af Flokken.

masutur [mæasótór] adj. altfor snaksom, som stedse taler om det samme (LF).

mát¹ [māat] n. (s; pl. ds.) 1) et vist Maal af noget, et vist Længdemaal; ogsaa: hvad der med et saadant Maal er affasset el. udmaalt. 2) Apparat til Udmaalning af noget, Maal, hvori faste el. flydende Varer udmaales (jf. kornmát); ogsaa spec.: Drikkekar (som holder et bestemt Maal).

mát² [māat] n. Mat (i Skakspil), gera m.; skák og m., skakmat.

mata¹ [mæata] v. (að) made, m.

ein; hatta er ekki ment at m. seg, han (el. hun, egl. det) er ikke i Stand til at tage Føde til sig, alm. brugt i Bet.: han (hun) er yderst ussel; duga (kunna) meira enn at m. seg, forstaa sig paa den sorte Kunst. — m. seg el. matast, faa Kærne (om Korn).

mata² [mæata] v. (að) afslide, bortslide, f. Eks. om Bølgebrændingen, der indvirker paa Landjorden, m. burtur.

máta [māata] v. (að) affasse, affmaale noget, saa at det bliver passende, m. nakað til; maale.

matar [mæatar] f. Aa, hvoraf Vand tages til Madlavning. **-át** [-āat] n. Eden, Spisning. **-biti** [mæatabiti] m. Bid Mad. **-bót** [mæatabou't] f. hvad der kommes i Gryden for at styrke Melsuppen; gammel ættet Talg, som fattige Folk kommer i deres Mel-suppe (LF). **-hvalur** [mæatakvæalór] m. den Part af en drøbt Flok Grindehvaler, som uddeles til dem af Bygdens Folk, der forplejer de fremmede Deltagere i Fangsten. **-höll** [-hödl] f. Spisesal. **-kendur** [mæatatšændór] adj. som smager af Mad, som kan spises. **-lystur** [mæatalistór] m. Madlyst, Appetit. **-lögur** [mæataløvór] m. Vand, hvori Mad koges, Suppe. **-nartl** [-na'rtl] n. en Smule Mad (LF). **-tugga** [mæatatogga] f. Bid Mad, ekki var matartuggan eftir í húsinum. Jf. tugga.

matdirvi [mæatdirvi, maddirvi] n. sterk Madlyst; Dristighed til at æde (LF); hatta hevur ekki m. sitt, det Kræ tør ikke engang spise, mens Folk ser paa. **-gera** [mæatdžæra, mad'džæra] v. lave Mad, tilberede Mad. **-gerð** [mæatdžæar, mad'džæar] f. Madlavning.

máti [māati] m. (a; ar) 1) Maade, Forhold; í allar mátar, i alle Maader. 2) Maade, Vis, Manér, upp á tann rætta mátan. Jf. háttur. 3) Maade, Maadehold. Jf. hógv. 4)

Maal (jf. krútmáti); ogsaa: Stob, Drikkebæger.

mátíng [máatíng] *f.* (ar; ar) *Maa-ling, Opmaalíng.*

mátíngarband [máatíngarband] *n.* *Maalebaand.*

matkændur [mæatšændór] *adj.* = matarkændur. **-kerald** [-tšærald] *n.* (lille) *Stamp til Mad, sýn (vís) mær mannin og ikki matker-aldið (Ordspr.). -kynur* [-tšínór] *adj.* = matkændur. **-ligur** [matlíjór] *adj.* 1) *madker.* 2) (om Mad) *lækker.* **-maðkur** [-ma'kór] *m.* *Maddike.* **-móðir** [matmóur] *f.* *Madmoder, Husmoder.* **-náðir** [matnáajr] *f. pl.* *Madro.* **-neyð** [-næi, mat-] *f.* *Mangel paa Mad.*

matni [matni] *m.* (a) *Føde, Spise, til matna.*

matseyðalamb [massæialamb] *n.* *et Lam, som paa store Gaarde gives hver „Fjeldmand“ (fjallmaður) i Stedet for Aftensmad paa „Fjelddagen“ (fjalldagur) (LF). -skjátta [mæatšá'ta, mat-] *f.* *Pose (Skind- el. Tøjpose) til Mad, Pose, hvori Mad medføres.**

máttarstöð [má'ttarstø] *f.* *Kraftstation.* **-stöða** [-støa, -støeva] *f.* *máttarstöð.*

mátti [má'ti] *præt. sing. af mega.*

máttleysur [má'tlæi'sór] *adj.* *magtesløs, udmattet, afkræftet.* **-lítill** [-loi'til] *adj.* *svag, med svage Kræfter.* **-loysi** [-lái'si] *n.* *Magtesløshed, Udmattelse.* **-mikil** [-mítšil] *adj.* *stærk, kraftig.* **-stöða** [-støa, -støeva] *f.* = máttarstöð.

máttugur [má'tövór] *adj.* *kraftig; mægtig.*

máttur [má'tór] *m.* (ar) *Magt, Styrke, Kraft.*

matur [mæatór] *m.* 1) *Mad, Spise.* 2) *Næringsstof, spec. Kærne i Korn.*

matvísur [mæatvoi'sór] *adj.* 1) *som kommer der, hvor han kan finde el. faa Mad (LF).* 2) *klog paa at tage Mad til sig, klog paa Føden;*

muður er m., Munden er klog paa Føden.

med [meəd] *præp. med acc. og dat. med. Jf. við.*

með [meəd] *præp. med acc. og dat. = med.*

meðal [mēal, mījal] *adj.* = miðal.

meðal- [mēal, mījal] *som første Led i Sms. Jf. miðal.*

meðalár [mēaláar, mījal-] *n.* *Middeelaar.* **-maður** [-mæavór] *m.* *Mand af Middelhøjde, -styrke, -dygtighed o. s. v., m. á stödd, til styrki o. s. v. -tal [-tæal] *n.* *Gennemsnit.**

meðan [mēan, mījan] 1) *conj. medens, imedens, ogsaa: meðan ið.* 2) *adv. a) imidlertid, b) uden prægnant Bet. efter Bydemaade: da, so gakk nú m., saa gaa da nu.*

meðani [mēani, mījan] *conj. og adv. = meðan.*

medferð [meədfær] *f.* *Væremaade, Væsen.*

meðni [meəni] *conj. og adv.*

meðan (bruges især i Bet. 2) b)).

meg [meə] *acc. sing. af eg.*

mega [mēa, mīja] *v.* (má, mega *el. mugu; mátti*) 1) *kunne, formaa, hvørki mátti rökka ei stökka, hverken kunde det (o: Sværdet) give efter i Æggen el. springe i Stykker.* 2) (med efterfølgende inf.) *kunne, maatte, have Grund el. Ret til; tú mást væl siga tað, du maa vel (har vel Grund til at) sige det; eystfall og vestfall mega væl kallast brøður (kunne vel, have vel Ret til at kaldes Brødre); have Lov til; tú mást gjarna fara, du maa gerne gaa.* 3) *maatte, (temmelig) sikkert kunne antages el. formodes, hann má vera komin, tað má vera lygn.* 4) *maatte, være nødt el. forpligtet til, eg má gera tað, vit mugu royna.*

megi [meəji] *f. indecl. Kraft, Styrke, Kræfter.*

megi [meəji] *n.* = megi, f.

megin [meəjin] *n.* = megi.

meginland [meəjinland] *n.* *Hoved-*

land. --lutur [-lütör] *m.* Hovedpart.
 -mál [-máal] *n.* Hovedsag. -partur
 [-pa'rtör] *m.* Størstedel, Majoritet.

megn [mægn] *n.* = magn.

megna [mæгна] *v.* (að) forma, være i Stand til, magte; *m.* yvir ein, have Magt over en, kunne holde en i Ave. — megnast, faa Styrke, til-tage i Styrke.

megnaður [mæгнаvör] *adj.* i Be-siddelse af stor Styrke el. Kraft, stærk, kraftig, *m.* maður; so meгнаð vóru hans orð.

megnarorð [mæгнаroər] *n.* Kraft-orð.

meiða [maija] *v.* (dd) *m.* seg, beskadige sig, komme til Skade ved Fald.

meiðsl [mai'sl] *n.* legemlig Skade, Læsion.

meiðsla [mai'sla] *v.* (að) beskadige.

meig [mai] 1. el. 3. pers. sing. præter. af míga.

meiggja [mad'dža] *v.* (að) 1) ud-maje, *m.* út. 2) tilsøle, *m.* seg (út, til).

meil [mail] *f.* (ar; ir) Mile, Mund-bid i Bidsel, nu altid: Stykke Jern, som lægges ind i Munden paa en Hest (for at styre el. tvinge den).

meila¹ [maila] *f.* (u; ur) — meil.

meila² [maila] *f.* (u; ur) Stribe af Snavs i Tøj, indgroet Snavs.

meiluboksl [mailóbáksl] *n.* Bidsel med meil (meila).

mein [main] *n.* (s; pl. ds.) 1) Men, Skade (paa Legemet); vera e-m at meini, være en til Skade el. For-træd, skade, fejle en; eingin kenn-ir mein í annars bein' (Ordspr.). 2) Skade, Fortræd, Besvær, Hinder.

meina¹ [maina] *v.* (að) (med acc. og dat.) 1) tilføje en Men el. Legems-beskadigelse. 2) volde Skade el. Fortræd, fortrædige, besvære. 3) formene, for-byde, *m.* e-m nakað (i præter. ogsaa meinti for meinaði).

meina² [maina] *v.* (meinar, meinti, meint) mene, tro. — meinast: við

tí meinast el. tað meinast við, dermed menes, det betyder.

meinaleysur [mainalæi'sör] *adj.* som gør ingen Fortræd, uskyldig.

mein|bjóða [mainbjəua] *v.* (med dat.) volde Mæn, Skade el. Fortræd, anfælde; verður tær nakað mein-boðið, volds dig nogen Mæn, bliver du anfaldet. -bogi [-boəji] *m.* Hin-dring; ogsaa: Person, som hindrer el. er til Fortræd. -fýsin [-foi'sin] *adj.* ondskafuld, skadefro.

meingi [mańdzi] *n.* Mængde, Skare, Folk.

meinhugi [mainhūi] *m.* Nag.

meining [maining] *f.* (ar; ar) Me-ning.

mein|kunnugur [mainkonnóvör] *adj.* helt godt kendt med noget. -líkur [-loi'kór] *adj.* af slaaende Lighed (med), *m.* e-m; af ganske ens Udseende. -sáurur [-sáarör] *adj.* smertelig (LF).

meinska [mai'nska] *f.* (u) Fortræd (LF).

meinskast [mai'nskast] *v.* (að) vise sig uvillig, utjenstvillig, ikke vise sig imødekommende.

meinskur [mai'nskör] *adj.* fortrædelig, uvillig, treven.

meinsla [mai'nsla] *v.* (að) tilføje legemlig Overlast el. Skade, *m.* ein. — meinslast, lide legemlig Overlast, komme slemt til Skade.

mein|svorin [mai'nsvoərin] *adj.* mensvoren, som har aflagt Mened. -sýndur [-soindör] *adj.* 1) som er let at mærke Fejlen ved, 2) som ikke er god at se for Dis (LF).

meinur [mainör] *adj.* 1) som volder Men el. Skade, skadelig, slemt. 2) fortrædelig, besværlig, hinderlig. — *n.* meint, alm. brugt som adv., skadeligt, slemt, hinderligt, paa tværs; hatta kom mær meint við, det var mig et slemt Stød, det kom mig meget paa tværs.

meinviti [mainviti] *n.* Helvede.

meir [mair] *adv.* = meira.

meira [maira] *adv.* (comp. af nógv)

mere (i større Kvantum, i højere Grad, længere, oftere).

meiri [mai^ri] *adj.* (comp. af mikil og nógvur) 1) større, betydeligere, bedre, se mikil. 2) mere, i større Omfang, i større Udstrækning, se nógvur.

meiri [mai^ri] *adv. comp.* = meira.

meiriluti [mai^rilū^ti] *m.* Flertal, Majoritet.

meis [mai^s] *f.* (ar; ir) Net, Netkurv, et ved Gjord el. Ramme udspændt Net, hvorpaa man tørrer Uld el. Kornaks over Ilden; ogsaa som Maal: ein m. av korni, det Kvantum Korn, som tørres paa een Gang i en meis.

meistari [mai^starⁱ] *m.* (a; ar) Mester.

meistarurt [mai^sstaro^rt] *f.* Lostilk (haloscias scoticum).

meistur [mai^sstō^r] *f.* = mastur.

meitil [mai^stil] *m.* (s; meitlar) Mejsel.

meitil [mai^stil] *adj.* lodret, meitilt berg.

meitilberg [mai^stilbæ^rg] *n.* lodret Klippevæg.

meitla [mai^stla] *v.* (að) hugge, kløve med Mejsel.

mekja [meæt^ša] *f.* (u; ur) se mækja.

mekjugestur [meæt^šódžæstō^r] *m.* se mækjugestur.

mekt [mækt] *f.* Magt, Kraft, Anseelse, Myndighed; *m.* og mæti, Myndighed.

mektigur [mæktijō^r] *adj.* mægtig.

mektugur [mæktōvō^r] *adj.* = mektigur.

meldur [mældō^r] *m.* (urs) 1) Maling (paa Kværn, Mølle), Kornmalen. 2) det Kvantum Korn, som paa een Gang males til Mel. 3) Løben rundt, Hvirvlen i Rundkreds. 4) hvad der hvirvles rundt, spec. a) rundthvirvlende Strøm, Malstrøm, Vandhvirvel, b) rundt-kredsende Vind, Hvirvelvind, c) Sne o. lign., som hvirvles rundt i Luften. 5) Driven omkring, Slentren omkring.

meldur|glæða [mældó(r)glæ^æa] *f.*

Søskum, hvirvlet op af en Hvirvelvind; stærk Hvirvelvind, som hvirvler Søen (el. Sneen) op. **-hvirla** [-kvirla] *f.* Hvirvelvind.

melta [mæ^tla] *v.* (að) 1) klemme (et Lem, en Legemsdel) alt for haardt, faa et Lem alt for haardt i Klemme, m. ein fingur, m. fótin; ogsaa: m. seg, eg meltaði meg i fingurinn. 2) fordøje, opløse i Maven, tað meltast ikki í honum.

melting [mæ^tling] *f.* (ar; ar) 1) Støden, altfor haard Klemmen af en Legemsdel. 2) Fordøjelse.

meltingarvegur [mæ^tlingarve^ævō^r] *m.* Fordøjelsesorganer.

meltingur [mæ^tlingō^r] *m.* (s; ar) Vædder, hvis Testikler er knuste (LF).

men [mæn] *conj.* men.

***menjarbaldur** [mænjarbaldō^r] *m.* (egl. adj.) Omskrivning for Kæmpe el. Høvding. ***-sprund** [-sprond] *n.* herlig Kvinde.

menna [mænna] *v.* (nt) 1) m. seg el. mennast, blive Mand, udvikle sig til Mand; blive stor og stærk, kraftig. 2) m. seg upp, opmande sig. 3) mennast á ein, overmande en.

menni [mænni] *n.* Trivsel, tað er so lítið m. í honum (om en Dreng).

menniliga [mænnilja] *adv.* mandigt, mandhaftigt. **-ligur** [-liō^r] *adj.* mandig, mandhaftig, stor og kraftig, prud.

menning [mænning] *f.* (ar) Udvikling, Tiltagen i Kræfter.

menniskja [mænni^ša] *f.* (u; ur) 1) = menneskja, *n.* 2) Menneske, Menneskehed; menniskjan, Menneskeslægten, Menneskeheden.

menniskja [mænni^ša] *n.* (a; pl. menniskju el. menniskjur) (enkelt) Menneske.

menniskjulligur [mænni^šólíō^r] *adj.* menneskelig. **-sonur** [-soenō^r] *m.* Menneskesøn.

menskur [mæⁿskō^r] *adj.* 1*) menneskelig, *m.* maður; tað náddi ikki m. maður upp, sum Dollur lá. 2*) mandig, tapper, kæk, tú ert

so m. ein mann. 3) mandig af Udseende, stor og prud.

ment [mæ'nt] *f.* (ar; ir) *Kunst, Færdighed.* — *pl. mentir, 1*) Idrætter. 2) hemmelige Kunster, Trolldom. 3*) Kunstfærdighed, Kostbarheder. 4*) Kræfter, Evne.*

mentavúr [mæ'ntavór] *adj.* dannet, kultiveret.

mentan [mæ'ntan] *f.* (ar; ir) *Dannelse, Kultur.*

mentanarlív [mæ'ntanarloiv] *n.* Aandsliv.

***mentar-** [mæ'ntar-] *som første Led i Sms. ofte brugt til at betegne: kunstfærdig, prægtig, udmærket o. lign. (maa egl. opfattes som gen. af ment).*

***mentar|lín** [mæ'ntarlóin] *n.* kunstfærdigt syet, prægtigt Linned. ***-skruð** [-skruu] *n.* herligt Skrud. ***-snót** [-snou't] *f.* herlig, udmærket Kvinde. ***-sprund** [-sprond] *n.* herlig, prægtig Kvinde.

mentun [mæ'ntón] *f.* (ar) = *mentan.*

mentunar|lív [mæ'ntónarloiv] *n.* = *mentanarlív.* **-loysi** [-lái'si] *n.* Mangel paa Kultur. **-maður** [-mæavór] *m.* Kulturmenneske, højt oplyst Mand.

mentur [mæ'ntór] *adj.* som har tilstrækkelige Kræfter til at gøre noget, i Stand til, vera m. at gera nakað; eg eri ikki m., jeg er ikke i Stand dertil, jeg evner det ikke; alt teir vóru mentir, alt hvad de formaaede. — vera m. yvir e-m, være en overlegen, have Overmagten over en; vera m. ímóti e-m, kunne hamle op med en.

mer [meər] *f.* (ar; ar) 1) Hoppe. 2) Mær.

mergjáður [mærdžavór] *adj.* fyldt med Marv; marvfuld, kraftig.

merglöp [mærgloap] *n.* Smertefornemmelse i Lemmerne, som ofte indfinder sig hos Børn og unge Mennesker i Opvæksten, Voksværk.

mergur [mærgór] *m.* (jar; ir) Marv.

merki [mæ'rtši] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) 1) Mærke, Kendetegn. *Jf. seyðamerki;*

ogsaa: Grænseskel. Jf. mark. 2) Mærke, Fane, Banner. 3) Mærke, Spor, Tegn (Tegn, som tjener en til Vejledning el. hvoraf man kan slutte noget).

merkiligur [mæ'rtšiliór] *adj.* mærkelig.

merking [mæ'rtšing] *f.* (ar; ar) 1) det at mærke, Betegnelse med Mærke. 2) Betydning, Bemærkelse.

merkis|garður [mæ'rtšisgæarór] *m.* Gærde, Dige, som danner Grænseskel. **-hestur** [-hæstór] *m.* udmærket Hest. **-maður** [-mæavór] *m.* 1) Mærkesmand, Bannerfører. 2) udmærket, fremragende Mand. 3) Person, som adskiller sig fra andre, Særling (sjæld.).

merki|stavur [mæ'rtšistæavór] *m.* Fanestang. **-stong** [-stång] *f.* = *merkistavur.*

merkja [mæ'rtša] *v.* (kt) 1) mærke, sætte Mærke paa (i), frembringe synligt Tegn el. Spor i noget; spec. mærke Kvæg. *Jf. mark og marka.* 2) betegne, tilkendegive; merkir stóran dranga, betegner el. fremstiller en stor Klippe (i Søen). 3) betyde; tað merkir dømi stór, det betyder el. varsler om store Begivenheder. 4) mærke, lægge Mærke til, fornemme.

merkur [mæ'rkór] *pl.* af mørk.

meskur [mæskór] *m.* (s; ar) Maske (i Net).

messa [mæssa] *f.* (u; ur) Messe, Gudstjeneste.

messa [mæssa] *v.* (að) messe.

messing [mæssing] *f.* (ar) Messing.

messuakul [mæssóækól] *m.* Messehagel.

mest [mæst] *adv.* (*sup. af nógv*) 1) mest. 2) næsten.

mestan [mæstan] *adv.* næsten.

mestsum [mæstsom] *adv.* næsten.

mestur [mæstór] *adj.* (*sup. af mikil og nógvur*) 1) størst, betydeligst. *Jf. mikil.* 2) mest, i størst Omfang, i størst Udstrækning. *Jf. nógvur.*

mestur [mæstór] *adv.* 1) næsten. 2) efter al Rimelighed, sandsynligvis.

met [meət] *n. pl.* Anseelse; vera lítil í metum, være ringeagtet.

meta [meəta] *v. (tt el. að)* 1) maa-
le, udmaale, anslaa (ved Angivelse af
et noget usikkert Maal, en usikker
Maallængde); *m. grind*, bestemme
ved skønsmæssig Vurdering Størrelsen
af de enkelte Hvaler i en dræbt Flok;
ogsaa (digt.) overført: udmaale; *meti*
Gud hans neyð, Gud udmaale (be-
stemme Størrelsen af) hans Nød. 2)
vurdere til en vis Pris, taksere, anslaa;
tú skalt mær ímóti *m.* vond
og verju tína, du skal som en
passende Erstatning give mig din Stav
og din Klædning. 3) skatte, sætte Pris
paa, agte. 1) *m. ein um nakað*,
anklage el. beskyldte en for noget (spec.
for Tyveri). — *metast*, kappes,
twistes, strides.

metingarmark [meətingamaʁk] *n.*
Vurderingsmærke, Taksationsmærke.

metri [meətri] *m. (a; ar)* Meter.

metta¹ [mæʰta] *f. (u; ur)* Mættelse.

metta² [mæʰta] *f. (u; ur)* Hø- el.
Straamaatte, som lægges paa en Hest
under Kløvsadelen.

metta [mæʰta] *v. (að)* mætte, be-
spise.

mettur [mæʰtór] *adj.* mæt.

meyla [mæila] *v. (að)* = júka.

mið [mi] *n. (s; pl. ds.)* 1) Fiske-
plads, Fiskebanke, hvis Beliggenhed be-
stemmes ved Hjælp af visse Mærker
(fyti) paa Landjorden, og som genfindes
ved Hjælp af disse. 2) Øjemed.

miða [mija] *v. (að)* mede, sigte, af-
passe, spec. om Fiskerne: tage Land-
mærker for at genfinde et Fiskemed;
Gabbarin miðar sær beint
niður á eina torvu (afpasser,
mager det saaledes, at han kommer
lige ned paa en grøn Afsats).

miðal- [mījal-] se meðal-.

***miðal** [mījal] *adj.* i Udtr. som: so
hátt í *m.* ský, saa højt op i Sky;
miðt op i Sky; niður á *m.* síðu,
ned til midt paa Siden.

miðal-fjarstöða [mījalfaʰrstøva] *f.*

Middelafstand. **-roknað** [-råkna] *adv.*
gennemsnitlig. **-stuttur** [-stoʰtór] *adj.*
af passende Længde. — *n.* miðalstutt
som *adv.*, et passende Stykke Vej. **-tal**
[-tæal] *n.* Gennemsnit; í miðaltali,
gennemsnitlig. **-öld** [-öld] *f.* = mið-
öld.

miðamaður [mījamæavór] *m.* Mand,
som er dygtig til at genfinde Fiskemed.

miðbotnur [mibátnór, mibbátnór]
m. Midterbund, Bund, indsat i Midten
af en Tønde.

middagur [middæavór] *m.* Middag
(Tid paa Dagen).

miðfirðis [mifiris, miffiris] *adv.* midt
i Fjorden.

miðfösta [mīfösta] *f.* Midfaste.
-gekkur [-džæʰkór] *m.* det midterste
Indhak i en Bøsselaas (med 3 Indhak);
naar Hanen staar paa miðgekkur, kan
den (Hanen) ikke spændes ned; —
tað stendur á miðgekki, (om
et Arbejde) det er gaaet i Staa, er
standset paa Halvvejen. **-göta** [migöta,
miggöta] *f.* Mellemsvej, den midterste
Vej af tre.

miðja [mija] *f. (u; ur)* Midte, mid-
terste Del af noget; Midje, mellemste
Del af Legemet.

miðjuhvítur [mījókvoiʰtór] *adj.* med
hvid Midje. **-lutað** [-lūʰta] *adj. n.* i Forb.
m. úr stúgv (Faaremærke, der be-
staar i et aflangt firkanthformet Indsnit
fra det øverste af Øret, efter at Toppen
er taget af, ned imod Midten).

miðkjalskøra [mitsalskøra] *f.* se
mikkjalsskøra.

miðleingja [milañdža] *f. (u; ur)*
Strimmel, skaaren paa langs midt ud
af et Skind el. en Hud, Rygremmen af
et Skind el. en Hud.

miðling [miling] *f.* kun i gen.:
miðlingar- [milinga-] som første
Led i hermed sammensatte Substantiver.

miðlingarþarn [milingabadn] *n.*
mellemste Barn. **-beiggi** [-bað'dži] *m.*
= miðlingarbróðir. **-bróðir**
[-brøur] *m.* den mellemste af tre Brø-
dre; *pl.* miðlingarbrøður, de

mellemste af fire Brødre. **-dóttir** [-dö'tir] f. den mellemste af tre Søstre. **-drongur** [-drångör] m. den mellemste af tre Brødre el. Kammerater. **-genta** [-džæ'nta] f. = miðlingardóttir. **-sonur** [-soənör] m. = miðlingarbróðir. **-systir** [-sistir] f. = miðlingardóttir.

miðlingur [mĩlĩngör] m. (s; ar) Person af Middelstørrelse, -alder el. -kvalitet.

miðmál [mimmáal] n. det Kvantum Mælk, som Koen malter ved den midterste Malkning (midt paa Dagen). Jf. morgun- og kvöldmál.

miðnát [mĩdná't] f. Midnat.

miðrók [mĩrəu'k, mĩrəu'k] f. mellemste Gang el. Afsats i en Klippevæg.

-skeiðis [miskais] adv. midtvejs. **-stig** [mĩsti] n. Komparativ (gramm.).

-stykki [mĩstĩ'si, mĩstĩ'si] n. Mellemstykke, Midterstykke. **-stöð** [mĩstøe] f. Central.

miðsummar [mitsommar] n. Midsommer. **-summarnát** [-sommarná't] f. Midsommernat.

miðtörn [mĩtárn, mĩttárn] n. Midtertaarn.

miður [mĩjör] adj. (mið, mitt; acc. m. miðjan) som er i Midten, midt i, paa o. s. v., i Udtr. som: á miðjari leið, midt paa Vej, midtvejs; á miðjum skipi, midt paa Skibet, midtskibs; á miðjari nátt, midt om Natten; uppi í miðjum grásagarði, midt oppe i Haven, mitt i miðjum grásagarði. Jf. miðal.

miðvað [mĩvæa, mĩvvæa] n. det midterste Vadeded. **-vikudagur** [mĩvĩkóðævör, mĩkóðævör] m. Onsdag. **-öld** [mĩöld] f. Middelalder.

miga [mija] v. = mega.

miga [moiija] v. (migur; meig, migu; migin) lade sit Vand.

mikið [mĩtšĩ] adv. (egl. n. af mikil) meget, i høj Grad, mest nægtende og foran adj. i comp. altid undtagen i nægtende Udtryk ombyttet med nógv el. nóg; ekki m. störr; nógv m., nok, tilstrækkelig.

mikil [mĩtšĩ] adj. (mikil, mikið; acc. m. miklan; comp. meiri, sup. mestur) 1) stor, stor af Vækst; i daglig Tale oftest i overf. Bet.: stor, anseelig (som har Anseelse), betydelig, spec. stor i sine egne Øjne. Jf. stórrur. 2) megen, tá var har so m. ríka manna gongd; i daglig Tale hyppigst med Nægtelse, ekki m., el. sporgende med hvussu. Jf. nógvur. — n. mikið, meget, mange Ting, ogsaa: mange Folk, hyppigst med ekki el. sporgende med hvussu.

mikkjalsmessa [mĩtšalsmæssa] f. Mikkelsdag (29. September). **-skóra** [-skøra] f. Løvefod (alchemilla alpina).

mikudagur [mĩkóðævör] m. se miðvikudagur.

mil [moil] f. (ar; ir) Mil.

***mila** [moila] f. (u; ur) = mil.

mildi [mĩldi] f. indecl. Mildhed.

mildleiki [mĩldlai'tši] m. (a) Mildhed.

mildni [mĩl(d)ni] f. indecl. = mildi.

mildur [mĩldör] adj. (mild, milt) 1) mild, overbærende, skaansom. 2) (om Vejret) mild, lun, behagelig, milt veður.

millin [mĩldĩn] præp. = millum.

millión [mĩljəun] f. (ar; ir) Million.

millum [mĩldlön] præp. med gen. og acc. imellem; med gen. altid naar det staar efter det styrede Ord; teirra millum, (imellem dem) indbyrdes; húsanna millum, imellem Husene, og ofte naar det staar foran et subst. i ubest. Form: m. húsanna, imellem Husene, m. heims og heljar; — med acc. altid (undtagen i Stednavne) foran et subst. i best. Form: m. oyggjarnar, imellem Øerne, og hyppigt i andre Tilfælde. — I Poesi forbindes m. meget alm. med gen. Jf. ámillum og ímillum.

millumgongumaður [mĩdlónganggómævör] m. Midler, Mægler. **-máli** [-máli] m. Mellemmad (spec. mellem Middags- og Aftensmad). **-parta** [-pa'rtá] adv. hverken det ene el. det andet, mel-

lemliggende i Størrelse, Længde o. s. v.
-partasól [-paʁtasoul] f. Benævnelse
 paa den Maane, som med visse Mellem-
 rum indskydes mellem jólasól og
 torrasól for at udjævne Forskellen
 mellem Solaaret og Maaneaaret. **-tinga-
 nevnd** [-tinganævnd] f. staaende Udvalg.
millun [mídlón] præp. = millum.
milt [mílt] n. (s; pl. ds.) Milt.
milti [mílti] n. (s; pl. ds. el. r) =
 milt.

mín [moin] 1) gen. sing. af eg.
 2) pron. poss. (mín, mitt) mín.

mínka [míŋka] v. se minnka.

minna [mínna] v. (nt) minde, paa-
 minde; m. ein á nakað, minde en
 om noget. — minnast, mindes, hu-
 ske, minnast nakað, minnast á
 (nakað); minnast til (nakað),
 huske paa, ikke glemme; minnast
 aftur á nakað, genkalde noget i sin
 Erindring.

minni [mínni] n. (s; pl. ds. el. r)
 1) Minde, Hukommelse; leggja (sær)
 í m., opbevare i Hukommelsen, skrive
 sig bag Øret. 2) Minde, Erindring,
 Genstand for Erindring. 3) Mindeord,
 Mindebøger; drekka moyggjar
 m., m. sigist fyrri Tíðriks
 gørpum, Mindeord siges ved Bægeret
 for Didriks Kømper. — siga fyrri
 m. (ogsaa: skípa fyrri m.), vidne
 og give Raad paa Ting (ved det gamle
 Olaj-Lagting). — En afvigende Bet. af
 siga fyrri m. er: holde Skaaltale
 (brugt om Oldermænden ved det aarlige
 Gilde, som tidligere holdtes ved Lag-
 retssamlingens, Olajtingets, Slutning).

minni [mínni] 1) adj. comp. af
 lítill. 2) adv. comp. af lítið.

minniligur [mínnilíör] adj. minde-
 værdig.

minniluti [mínnilúti] m. (a; ar)
 Mindretal, Minoritet.

minnin [mínnin] adj. som ikke kan
 glemme Fornærmelser.

minningar [hátíð] [mínningarháatoi]
 f. Mindefest. **-samur** [mínningasæam-
 ör] adj. = minnin.

minnis [góður] [mínnisgöuör] adj.
 som har en god Hukommelse. **-leysur**
 [-læisör] adj. glemsom. **-varði** [-væarn]
 m. Mindesmærke, Monument.

minnka [míŋka] v. (að) 1) gøre
 mindre, formindske, m. um nakað.
 2) blive mindre, formindskes, tage af.

minnkan [míŋkan] f. (ar) 1) For-
 mindskelse. 2) Vanære, Skam.

minnkur [míŋkór] m. (s; ar) 1)
 Formindskelse. 2) lille Person, „Dverg“.

minnst [mínst] adv. sup. af lítið.

minnstur [mínstör] adj. sup. af
 lítill.

mirkjalla [mírtšadla] f. (u) =
 mirkjallur.

mirkjallur [mírtšadlör] m. tyk
 Bladribbe paa spiselig Tang.

mirakul [mírxæ'kól] n. (s; pl. ds.)
 Mirakel.

misbjóða [mísbjəua] v. fornærme,
 krænke. **-bröt** [-broæt] n. Forseelse, For-
 brydelse. **-brotamaður** [-broætamæav-
 ör] m. Forbryder. **-brotsmaður** [-broæts-
 mæavör, -brá(t)s-] m. = mis brota-
 maður. **-brúk** [-brúu'k] n. Misbrug.

-eydnast [-æd'nast] v. mislykkes.

-farast [-fæarast] v. 1) ødelægges, gaa
 til Spilde, bortkomme, forkomme. 2)
 (om Personer) gaa fejl af hinanden.

-fata [-fæata] v. misforstaa. **-fatan**

[-fæatan] f. Misforstaaelse. **-gáa** [-gáava]

f. (u) Uagtsomhed, Fejltagelse, av mis-

gáu. **-gáva** [-gáava] f. = misgáa.

-gerð [-džear] f. Misgerning. **-gern-**

ingur [-džærningör] m. = mis-

gerð. **-halgidagur** [-haldžidæavör]

m. „Halv-Helligdag“ (i Følge LF: ned-
 lagt Helligdag, en nedlagt Fest, som
 endnu ikke anses for søgn).

-háttur [missá'tör] adj. ikke smuk, styg af

Udseende. **-heppnast** [-hæ'pnast] v.

mislykkes, slaa fejl. **-hugur** [-hūör]

m. Ulyst. **-javnur** [-javnör] adj. ulige,

forskellig. **-kunn** [miskon] f. (ar) Mis-

kundhed, Barmhjertighed, Medlidenhed.

-kunna [miskonna] v. (að) m. e-m,

vise sig barmhjertig mod en, vise en

Naade. **-kunnargerð** [miskonnardžear]

f. Barmhjertighedsgerning. **-kunnarleysur** [miskonnarlæi^sör] *adj.* skaa-selsløs, uden Naade. **-kunnarverk** [miskonnarvæ^rrk] *n.* Barmhjertighedsgerning. **-kunnsamur** [miskonšæamör] *adj.* barmhjertig. **-líka** [-loi^rka] *v.* mis-hage, e-m mislíkar nakað. **-littur** [-li^rtör] *adj.* med forskellige Farver (især om Uld, ogsaa om Faar); skjoldet (især om Tøj, som under Farvning er blevet skjoldet). **-ljóð** [-ljäu] *n.* Mis-lyd. **-lukkast** [-lo^rkast] *v.* = mis-eydnast. **-løga** [-lōa] *f.* Fejl i Reb-slagning, hvorved en af Snorene i et Tov, Reb, Snøre o. lign. er blevet for stram el. for slap el. ogsaa for tyk el. tynd. **-munur** [-mūnör] *m.* Forskel (som bevirker Misforhold), Misforhold, Uoverensstemmelse. **-mæli** [-mæali] *n.* 1) daarlig Omtale. 2) Fortalelse, tað er m. á honum, han forsnækker sig, Ordene kommer forkert fra ham; mangur er í m., mangen en kan komme til at fortale sig. — **vera** í m., være forvirret og tvivlraadig, hverken vide ud el. ind (snakke forvirret). **-mæltur** [-ma^rltör] *adj.* i Udtr.: vera m., fortale sig, komme til at fortale sig. **-nýta** [-noi^rta] *v.* misbruge. **-prenting** [-præ^rnting] *f.* Trykfejl. **-prýða** [-proija] *v.* misklæde, skæmme. **-prýði** [-proiji] *n.* Misprydelse. **-røkja** [-røetša] *v.* misrøgte, forsømme.

missa [missa] *v.* (st) 1) miste, tabe, blive af med; ogsaa: undvære el. gaa Glip af; m. burtur, tabe, miste; tabe af Syne, ikke kunne finde igen, eg misti teir burtur, jeg kunde ikke faa Øje paa dem igen. 2) ikke ramme, fejle, forfejle; hann misti hvørt sitt kast, han forfejlede ethvert af sine Kast.

missáttur [missá^rtör] *adj.* = mis-háttur.

mis|siga [missia] *v.* uden Forsæt fortælle noget usandt, fortale sig. **-skifta** [mišifta] *v.* sætte Tørv op i smaa Hobe. **-skilja** [-šilja] *v.* misforstaa. — mis-skiljast, e-m mis-skilst nakað,

en misforstaaer noget. **-skiljing** [-šiljing] *f.* = mis-skilningur. **-skilningur** [-šilningör] *m.* Misforstaaelse.

missur [missör] *m.* (ar; ir) Tab (hvad man mister); Savn, tað er m. í tí, Tabet af det er et føleligt Savn.

mis|sýni [missoini] *n.* det at se fejl, Fejlsyn. **-tak** [-tæk] *n.* Fejlgriben, Forstuvelse (i Haanden, Armen), paa Grund af Fejlgriben, forkert Griben fat; Fejlgreb, Fejltagelse. **-taka** [-tæaka] *v.* gribe fejl, tage fejl. **-treyst** [-træst] *n.* Mistrøst, Mistillid. **-trivnast** [-trivnast] *v.* vantrives. **-trivningur** [-trivningör] *m.* Vantrivning. **-trúgv** [-trigv] *f.* Mistro, Mistillid. **-trúgva** [-trigva] *v.* (med dat.) mistro, mistenke. **-trúgvín** [-trigvin] *adj.* mistenksom. **-tykki** [-titši] *n.* Mistykke, Mishag; taka nakað upp í m., blive stødt el. fornærmet over noget.

mítt [moi^rt] *n.* af mín.

mitt [mi^rt] *adv.* (egl. *n.* af miður) midt, i Midten.

mittastur [mi^rtastör] *adj.* sup. midterst.

mittmál [mitmáal] *n.* = miðmál.

mjaðar|skál [mjæarskåal] *f.* Mjød-skaal. **-urt** [-o^rrt] *f.* Mjødurt (spiræa ulmaria).

mjáðd [mjáðd] *f.* = mjædd.

mjadnar [mjadnar] *gen. sing. el. pl. nom. el. acc. af mjød.*

mjadnar|bein [mjadnabain] *n.* Hofteben. **-skøði** [-skøði] *n.* Stykke Skind af Hoftepartiet paa et Kreatur (brugt til Sko). *Jf.* skøði.

mjákki [mjá^rtši] *m.* (a; ar) = mjækki.

mjámyltur [mjåamoi^rltör] *adj.* som har liden, fremstaaende Mund (LF).

mjarr [mjarr] *n.* Mjaven; Klynken.

mjarra [mjarra] *v.* (að) mjave; klynke.

mjarravöttur [mjarravö^rtör] *m.* = njarðarvöttur.

mjas [mjæas] *n.* unyttig Syslen, andre til Besvær (LF).

mjasast [mjæasast] *v.* (að) *sysle og snakke, andre til Besvær, fjase (LF).*

mjáur [mjåavór] *adj.* (mjá, mjátt; *comp.* mjærri, *sup.* mjæstur) *smal, slank, snæver.*

mjavma [mjavma] *v.* (að) *mjave.*

mjavva [mjavva] *v.* (að) *mjave.*

***mjelingur** [mjælingór] *m.* *Konge(?) (= oldn. mildingur?).*

mjeska [mjæska] *v.* (að) *spise langsomt og med ringe Appetit.*

***mjeskur** [mjæskór] *adj. m.* mjøður, (*maaske* =) *sød Mjød.*

mjógvi [mjægvi] *m.* (a; ar) *snævert, smalt Sted, Indsnævring, i en rók.*

mjólk [mjölk] *f.* (ar) *Mælk.*

mjólka [mjölká] *v.* (að) 1) (*tr. med dat.*) *malke, m. kúnni, malke Koen.* 2) (*intr.*) *malke, give Mælk, kúgvín mjólkur.*

mjólkaþiskur [mjálkafiskór] *m.* *Mælkefisk, Hanfisk (LF).*

mjólkarbiði [mjölkabí] *n.* = *mjólkurbiði.* **-biði** [-bí] *n.* *Mælkebøtte, Mælkespand af Træ.* **-sólja** [-sólja] *f.* *Mælkebøtte (taraxacum).*

mjólkgreytur [mjölgrei'tór] *m.* *Vælling af Gryn, kogte i Mælk.*

mjólki [mjáltši] *m.* (a) *Mælke, Hanfiskens Sød (LF).*

mjólkkúgv [mjölkúgv] *f.* *Malkeko, ikke gold Ko.* **-sopi** [mjölsöpi] *m.* *Taar Mælk.*

mjóna [mjóuna] *v.* (að) *mjave.*

mjóryggur [mjóurýggór] *m.* *den Del af Ryggen paa et slagtet Kreatur, som ligger imellem háryggur og hárógva (se disse Ord).*

mjúkligur [mjöglijör] *adj.* *blød, myg.*

mjúkur [mjúu'kór] *adj.* 1) *myg, blød (om tørre Ting).* 2) *ydmug, indsmigrende, slesk.*

mjædd [mjadd] *f.* (ar) *Smalhed.*

mjækka [mjækka] *v.* (að) *gøre smal.*
— *mjækkast, blive smal.*

mjækki [mjæ'tši] *m.* (a; ar) *smal Ting, noget langt og smalt, i Særdeleshed: a) Indsnævring imellem to bredere*

Partier af et Fjeld, b) smal (utydelig) Sti, Fjeldvej oventil.

mjærri [mjærri] *comp. af* *mjáur.*

mjøðarskál [mjøarskåal] *f.* = *mjaðarskál.*

mjødn [mjödn] *f.* (*gen.* *mjadnar; pl.* *mjadnar el. mjadnir*) *Hofteskaal, Hofte.*

mjøðskál [mjøæskåal] *f.* = *mjaðarskál.*

mjøður [mjøævór] *m.* (*gen.* *mjaðar*) *Mjød.*

mjøl [mjøl] *n.* *Mel.*

mjölber [mjölbeər] *n.* *Snærre (galium saxatile).* **-hit** [mjølhoi't] *f.* *Melpose, Skindpose til Mel.*

mjöll [mjödl] *f.* *let og fin Sne (el. Rim, Rimfrost), seglini hvít sum m.; víkin er sum m., Bugten er ganske (blændende) hvid paa Grund af Brænding; kan ogsaa betyde: Søskum, Havskum, stýrir so Høgni Júkasón, at frá dreiv mjöllin hvíta.*

mjölber [mjölbeər] *n.* *se mjölber.*

mjöllur [mjödlör] *m.* *Rim, Rimfrost. Jf. mjöll.*

mjòlsáð [mjølsåa] *f.* *Flis af Skál i Mel; ekki var mjòlsáðin í húsinum, der var ikke en Smule Mel i Huset.* **-sekkur** [-sæ'kór] *m.* *Melsæk; Sæk Mel.*

mjölva [mjölva] *v.* (að) *mele, bestro med Mel; bestro (i Alm.).*

mjölvtur [mjölvótór] *adj.* *melet.*

mjörkaflóki [mjörkaflou'tši] *m.* *Taagebanke.* **-kón** [-kou] *n.* *meget tæt Taage.* **-subb** [-sobb] *n.* (*fin*) *Taageregn.* **-surk** [-so'rk] *n.* *Taageregn.* **-tám** [-tåam] *n.* *Taagedis.*

mjörki [mjörtši] *m.* (a) *Taage, Sommertaage.*

moð [moð] *n.* *Fnug, Støv, Frø. Jf. hoym oð.*

***móð¹** [mou] *n.* = **móður, m.*

***móð²** [mou] *n.* = *móði; troyttur av miklum móði.*

móða [moua] *f.* (u) *Skum; spec. Skum af Fisk, som koges.*

moðát [moðaat] *n.* *lækker Mad.*

moðin [moəin] *adj.* *muggen, skimlet.*

móðir [məuɪr] *f.* (cobl. móður; *pl.* mœður) *Moder.*

modna [mádna] *v.* (að) *blive muggen.*

modnaroykur [mádnaraiˈkœr] *m.* *Lugt af Mug.*

móðmikil [mœumitʃil] *adj.* *modig, frejdig.*

móðsamur [mœssæamœr] *adj.*

mœðsamur.

***móður** [mœuœr] *m.* 1) *heftig Sindsstemning, Harm, Vrede; av miklum móði, i stor Vrede.* 2) *Sorg, Bedrøvelse; við so tungum móði, i saa tung Sorg.* 3) *Mod; ei man móðin tróta, ej fattes mig Mod.*

móður [mœuœr] *adj.* (móð, mótt) *mødig, træt, udmattet.*

móðurbróðir [mœuœrbrœur] *m.* *Morbroder.* **-dóttir** [-dœˈtɪr] *f.* *Moderdatter.* **-land** [-land] *n.* *Moderland.*

-leysur [-læiˈsœr] *adj.* *moderløs.* **-lið** [-li] *f.* *Moder Side.* **-ligur** [-liœr] *adj.* *moderlig.* **-lív** [-loiv] *n.* *Moderstiv.*

-loysingur [-láiˈsingœr] *m.* 1) *moderløst Barn.* 2) *moderløst Lam.* **-mál** [-máal] *n.* *Modermaal.* **-mjólk** [-mjœˈlk] *f.* *Modermælk.* **-ætt** [-aˈt] *f.* *Moder Slægt, mødrene Slægt.*

mogin [mœuɪn] *adj.* *se móðin.*

mogna [mádna] *v.* *se modna.*

mognaroykur [mádnaraiˈkœr] *m.* *se modnaroykur.*

mógras [mœugræas] *n.* *Kæruld (eriphorum).*

mógvur [mægvœr] *m.* *fed Jord, Tørvejord.*

mójørð [mœuɪœr] *f.* *Jord, der bestaar af mógvur.*

mók [mœuˈk] *n.* *Døsigbed, Slappelse, Svækkelse.*

móka [mœuˈka] *v.* (að) *blive døsig, synke hen, slappes, svækkes, hensygne, m. burtur, m. niður; ogsaa alm. mókast burtur, niður; mókast sundur, adskilles, gaa itu (om meget løs Uldtraad).*

mokari [mœkari] *m.* (a; ar) *'Forhammer.*

mókendur [mœutʃændœr] *adj.* *blandet med fed Jord el. Tørvejord (mógvur).*

mola [mœla] *v.* (að) *smuldre, knuse.*

mold [máld] *f.* (ar; ir) *Muld, Muldjord, Jord; ogsaa i pl. i Udtr.: undir moldum, under Mulde, eingin treður dansin undir moldum.*

moldaks [máldaks] *n.* = *mold-roði.* **-bökkur** [málbœˈkœr] *m.* *Jordklump, spec. Muldtue med Grønsvær paa.* **-gól** [málgœlv] *n.* *Muldguld, Jordguld, stampet Muld- og Lerguld.* **-roði** [málrœði] *m.* *Meldrøje.*

moldutur [máldœtœr] *adj.* 1) *muldagtig, jordet; smakka moldut, have Smag af Muld, smage jordet.* 2) *jordet, bedækket, tilsolet med Jord.*

moli [mœh] *m.* (a; ar) *lille Stump, Smule, Krumme.*

molna [málna] *v.* (að) *smuldre, falde i Støv.*

moltin [máˈltin] *adj.* *opløst, raadden (navnlig om Fisk).*

moltna [maˈltna] *v.* (að) 1) *sagtne, stilles, stilne (om Uvejr).* 2) *blive moltin (se dette Ord).*

momma [mámma] *f.* (u; ur) = *mamma.*

mon [mœn] *n.* *Mankehaar, (stivt) Hestehaar. Jf. faks og framfaks.*

mónaður [mœunavœr] *adj.* *opløst, halvraadden (om Fisk).*

mondul [mándœl] *m.* (s; mondlar) *Haandtag paa Kværn, det Stykke Træ, hvormed Haandkværnen drejes.*

mong [máŋg] *f.* *sing. el. n. pl. af mangur.*

mongd [máŋd] *f.* (ar; ir) *Mængde.*

mongi [máŋdzi] *n.* = *meingi.*

monnum [mánnœn] *dat. pl. af maður.*

mópoti [mœupoeti] *m.* *Pind, som stikkes ned i Jorden for at finde Tørvejord (LF).*

móra [mœura] *f.* (u) *Dynd, Mudder.*

morberjatræ [márbærjatræa] *n.* *Morbærtræ.*

morð [mœr] *n.* (s; pl. ds.) *Mord,*

Drab; ogsaa: Nedslagting el. (overf.) Ødeleggelse.

morða [moəra] *v.* (að) myrde, dræbe, nedslagte.

móreyður [márræijör] *adj.* se morreyður.

morgin [mårdžin] *m.* kun i *Forb.:* í *m.*, i *Morgen* (næste Dag).

morgun [mārgön] *m.* (s; pl. *morgunar* el. *mornar* [mādnar]) *Morgen;* í *m.*, a) til *Morgen*, b) i *Morges*.

morgunljótur [mārgönljəu'tör] *adj.* morgengnaven. -**mál** [-māal] *n.* det Kvantum Mælk, som malkes om Morgen af en Ko. -**matarleysur** [-mæatalæi'sör] *adj.* uden Frokost, fastende. -**matur** [-mæatör] *m.* Frokost. -**roði** [-roəji] *m.* Morgenrøde. -**songur** [-sāngör] *m.* Morgensang. -**stund** [-stond] *f.* Morgenstund. -**tið** [-toi] *f.* Morgenstund, Morgen. -**týður** [-toiör] *adj.* som er venlig, i godt Humør, om Morgen (motsat morgunljótur).

morla [mārla] *v.* (að) knuse i smaa Stykker, sønderknuse.

morni [mādn] *dat. sing. af morgun.*

morreyður [márræijör] *adj.* mørke-rødbrun, rødlig mørkebrun. Jf. móreyður.

mortansmessa [mārtansmæssa] *f.* Mortensdag (11. November).

mortari [mārtari] *m.* (a; ar) Morter.

mortitlingur [mārtöi'thngör] *m.* = músabróðir.

móru|botnur [mōuröbåtnör] *m.* Mudderbund. -**díki** [-doi'tši] *n.* Mudderpøl, Morads.

mórutur [mōurötör] *adj.* mudret.

mosagíngin [moəsadžíndžin] *adj.* mosgroet, bøurin er *m.* -**vaksin** [-vaksin] *adj.* = mosagíngin.

mosi [moəsi] *m.* (a) Mos, Mosvekst.

mostir [māstir] *f.* (cobl. mostur; pl. *mostrar*) Moster.

mót¹ [mōu't] *n.* Mod.

mót² [mōu't] *n.* (s; pl. *ds.*) 1) Møde; Sammenføjning. 2) Hak, Indhuk.

mót [mōu't] *præp. med dat. og adv.* = móti.

mótaður [mōu'tavör] *adj.* modig, dristig.

mótburður [mōu'tbūrör] *m.* mótiburður. -**byrur** [-bīrör] *m.* Modbær, Modvind.

mótfallin [mōu'tfadln] *adj.* modfalden, mismodig.

mótgangur [mōu'tgængör] *m.* Modgang.

móti [mōu'ti] *m.* (a; ar) Mode.

móti [mōu'ti] *præp. med dat. og adv.* mod, imod; hann róði *m.* tveimum, han roede lige saa meget som (i Forhold til) to. Jf. ímót og ímóti.

móti|burður [mōu'tbūrör] *m.* Hindring, Modgang. -**dráttur** [-drá'tör] *m.* Modstand, Modgang. -**mæli** [-mæali] *n.* = mótmæli. -**stöða** [-støa, -støeva] *f.* = móttstöða. -**stöðumaður** [-støævómævör] *m.* = móttstöðumaður. -**tøka** [-tøka] *f.* Modtagelse.

mótleysur [mōu'tlæi'sör] *adj.* modløs. -**lítil** [-loi'tul] *adj.* klejnmødig, forsagt. -**loysi** [-lāi'si] *n.* Modløshed, Mismodighed. -**mikil** [-mīšul] *adj.* = móðmikil.

mótmæla [mōu'tmæala] *v.* gøre Indsigelse (imod), protestere. -**mæli** [-mæali] *n.* Indsigelse, Protest. -**rák** [-rāk] *n.* Modstrøm. -**stöða** [-støa, -støeva] *f.* Modstand. -**stöðumaður** [-støævómævör] *m.* Modstander.

mott [mā't] *f.* (ar; ir) = motta².

motta¹ [mā'ta] *f.* (u; ur) Maatte.

motta² [mā'ta] *f.* (u; ur) Mide (især i vindtørret Kød).

motti [mā'ti] *m.* (a; ar) = motta².

móttøka [mōu'tøka] *f.* = móti-tøka.

moy [māi] *f.* (ar; ar) = moyggj.

moy|barn [māibadn] *n.* Møbarn, Pigebarn. -**dómur** [-dōumör] *m.* Mødom, Jomfrudom.

moyggj [mād'dž] *f.* (ar; ar) Mø, Jomfru.

moyggjaland [mād'džaland] *n.* Møland, Jomfruland.

moyggjar|navn [måd'džanavn] *n.*
Mønavn, Jomfrunavn. -salur [-sæalór]
m. Møsal, Jomfrusal.

moyggja|salur [måd'džasæalór] *m.*
Møsal, Jomfrusal. -siður [-siór] *m.*
Jomfrusæd, Jomfruskik.

moykongur [mái'kångór] *m.* *ugift*
regerende Dronning.

moynnasalur [máidnasæalór] *m.*
 = moyggjasalur.

moyrka [mái'rka] *v.* (að) *gøre mør,*
m. um nakað; ogsaa brugt for
moyrkast. — moyrkast, blive
mør.

moyrkna [mái'rkna] *v.* (að) *blive*
mør.

moyrna [máirna] *v.* (að) *blive mør.*

moyrur [máirór] *adj. mør.*

mua [mūa] *f.* (u; ur) *Ko (i Børne-*
sprog).

mudda [modda] *v.* (að) *skære med*
en liden og slet Kniv (LF).

muddur [moddór] *m.* (s; ar) *lille*
Kniv.

muður [mūór] *m.* *Sideform (i nom.)*
til munnur.

muffa [moffa] *f.* (u; ur) *Muffe (om*
Haandleddet), Muffedise.

muga [mūa] *f.* *se mua.*

muga [mūa] *v.* = *mega.*

múgva [migva] *f.* (u; ur) *stor*
Mængde Mennesker, Skare, Hob.

múgvandi [migvandi] *adj. formuende,*
velstaaende (anvendes navnlig i pl. for
múgvín).

múgvi [migvi] *m.* (a) = *múgva.*

múgvín [migvín] *adj. velholden, vel-*
havende, rig, m. maður. Jf. múgv-
andi.

múlatrútin [mūlatrúu'tín] *adj. som*
har store Læber (LF).

múlbundin [mølbondín] *adj. som*
har Laas for Munden, som ikke tør
tale.

muldi [moldi] *præt. sing. af mylja.*

múldjór [møldžour] *n.* *Muldyr.*
-esil [mūuleəsíl] *n.* *Mulæsel.*

múli [mūuh] *m.* (a; ar) 1) *Mule,*
Snude. 2) snudelignende Forbjerg, frem-

springende og afrundet Næs. 3) =
byrsumúli.

múllittur [møl(l)itór] *adj. med an-*
derledes farvet Snude (om Kreatur).

muna¹ [mūna] *v.* (að) *foraarsage en*
øjensynlig Forandring; gøre Virkning,
forslaa.

muna² [mūna] *v.* (að) *gemme i Hu-*
kommelsen, huske; grátum ikki,
frændi, munum heldur longur,
græd ikke, Frænde, lad os huske des
længere. — m. e-m nakað aftur,
gengælde en noget.

muna|girnd [mūnadžínd] *f. i Udtr.: =*
ein hefur m. á nøkrum, en er
lækkersulten, ens Tænder løber i Vand
(efter noget). -góður [-gouór] *adj. som*
der er Forslag i. -ligur [-liór] *adj.*
 = *munagóður.*

mund [mond] *n.* (s; pl. ds.) *Tids-*
punkt; um tað mundið, ved den
Tid.

munda [monda] *v.* (að) *søge at faa*
Sigte el. Ram paa en, m. at e-m.
 — *mundast, (om to kæmpende) søge*
at faa Sigte el. Ram paa hinanden.

munga [monga] *v.* (að) *spidse Mund*
efter noget, alm.: misunde en anden det,
som han i Øjeblikket spiser el. drikker.

mungin [moñdžín] *adj. begærlig,*
lysten efter, som Tænderne løber i
Vand paa (LF).

munkur [mo'ŋkór] *m.* (s; ar) 1)
Munk. 2) = lúsamunkur. — m.
á krossi, som ej har faaet en eneste
Streg udsløttet (i Kortspil) (LF). —
hann kom munkur aftur, han
kom tomhændet el. med uforrettet Sag
tilbage (LF).

munna [monna] *v.* (man el. mann,
 munna el. munnu; mundi; munnað)
 1) *monne, ville, komme til at, i*
Forb. med inf. for at udtrykke noget
sandsynligt og fremtidigt; hann man
ikki (fara at) koma, han kommer
næppe; tað man hann sanna, det
vil han nok sande; ogsaa: a) om det
fremtidige: mundi tað verða
honum og øðrum til meina,

vilde det blive ham og andre til Skade, og alm.: b) om det sandsynlige, kan ofte ved Oversættelse omskrives med: nok, vistnok, vel, som; teir hugsa við sær, at hesi bæði tó ekki mundu vera so veik, de tænkte ved sig selv, at disse to vistnok ikke var saa svage; systirin grunaði væl á svarinum, Eiríkur gav henni, at hann mundi hava dripið Símun (at han nok havde dræbt S.); grindin mundi kenna á sær, Grindflokken følte el. mærkede nok; — ofte blot omskrivende: hvat man hann gera? hvad mon han bestiller? 2) være nær ved at, være lige ved at, kun i præet. og i Forb. med part. præet., som: eg mundi dottið, jeg var lige ved at falde, jeg var nær faldet.

munni [monn] v. m. seg, tage Føde til sig. **-biti** [-biti] m. Bid, Mundsmag.

munni [monni] m. (a; ar) 1) Mund, Aabning. 2) forreste el. fremstaaende Del af noget. Jf. líðarmunni. — liggja í munna, begynde at spire op (f. Eks. om Korn, Kartofler).

munni [munn] adj. kaad-mundet. **-klovi** [-klovi] m. = kinn-klovi. **-leysur** [monlæisór] adj. manglende Mund, uden Mund. **-ligur** [monlijór] adj. mundtlig. **-sár** [mo'nsáar] n. Saar omkring Munden. **-skvaldur** [mo'nskvaldór] n. Skvalder. **-sögn** [mo'nsögn] f. mundtligt overleveret Sagn el. Fortælling.

munur [monnór] m. (s; ar) 1) Mund; hava á munni, sige, omtale, fremkomme med; hava nógv á munni, a) tage Munden fuld, prale, b) tale ubesindigt, føre formastelig Tale, ved sin Tale udfordre Skæbnen el. de højere Magter; hava fyri munni, sige, komme til at sige, Sjúrður hevði fyri munni á sær, det slap ud over Sigurds Læber; mæla fyri munni (digt.), sige, udbryde, Brynhild fyri munni mælir; sita

við turran munn, ikke faa noget at spise el. drikke. 2) Mundfuld, Taar; tú skalt fáa ein heitan munn, du skal faa noget varmt at drikke.

munnvargur [monvargór] m. en, som har en slem Kæft (LF).

munur [munnór] m. (ar; ir) 1) Virkning, Forslag (tilstrækkelig Mængde, tilstrækkelig Hjælp), góður (ringur) m.; gera mun, gøre en øjensynlig Virkning, frembringe en øjensynlig Forøgelse el. Formindskelse; gøre god Nytte. 2) Forandring (forandret Udseende), Forskel; tað er stórir m. at síggja, der er stor Forandring (Forskel) at se. — m. á (med dat.), Forskel paa; Forskel, som a) giver Fortrin, Forspring, el. b) sætter tilbage, nedværdiger. 3) Grad, Del; ein mun av eitrunum lívir hon tær tá, den (Graven) yder dig da Beskyttelse imod en Del af Edderen; alm. foran comp.: ein mun stórri, en Del (Grad) større, ein mun lægri, en Del (Grad) lavere. 4*) herlig Ting, Kostbarhed, ogsaa coll.: Kostbarheder.

múra [múura] f. (u) = mura¹.

mura¹ [múra] f. (u) Gaasepotentil (potentilla anserina).

mura² [múra] f. (u) Grundkarakter (baade hos Mennesker og Dyr), góð (ring) m.

múra [múura] v. (að) mure, opmure, bygge Mur.

mureldur [mürældór] m. Morild, fosforagtigt Lys.

múrgras [mørgreás] n. = mura¹.

murild [mürild] f. Roden af mura¹.

murr [morr] n. Knurren.

murra [morra] v. (að) knurre.

murrukavi [morrókævi] m. tæt og fin Frostsne.

murtatráða [mo'rtatráava] f. (lille) Medestang til Fangst af Sejnyngel.

murtur [mo'rtór] m. (s; ar) 1) lille bitte Sej. 2) det mandlige Avleem, Penis.

múrur [múurór] m. (s; ar) Mur.

mús [múu's] f. (ar; mýs) Mus.

músa|bróðir [múuˈsabrœur] *m.* Gærdesmutte (trogloodytes parvulus f. borealis). **-reiður** [-raijör] *n.* Muse-rede, Musehul.

mussa [mossa] *v.* (að) kysse (brugt som Kæleord).

mussaskóði [mossaskœði] *n.* Mund-læder, Mundtøj.

mussi [mossa] *m.* (a; ar) Mund (i kælent Sprog).

-mussur [mossör] *m.* (gen. muss; pl. mussar el. mussir) (i kælent Sprog) 1) Mund. 2) Kys.

muta [mūta] *v.* (að) mumle, smaa-skænde, knurre, mukke, tale i Skægget (LF).

mutl [motl] *n.* Mumlen.

mutla [motla] *v.* (að) mumle.

mutur [mütör] *m.* (acc. mutur, dat. mutri) Bestikkelse.

mýggj [modˈdž] *n.* (pl. mýggj) Myg.

mýggja|bit [modˈdžabit] *n.* = mýggj. **-biti** [-bīti] *m.* = mýggj.

mýkindi [moiˈtšindl] *n.* Skaansel, Lempe; alm. i pl.: fara við mýkindum, fare med Lempe.

mykja [mitša] *f.* (u) Møg.

mýkja [moiˈtša] *v.* (kt) 1) gøre myg el. blød. 2) ydmyge, gøre føjelig. — *m.* seg, bruge Mund ustandseligt og udholdende om et el. andet; forføjte sin Mening med Halsstarrighed, tale paa en tirrende Maade.

mykjutød [mitšótø] *n.* pl. Kogø-dning.

mýla [moila] *v.* (ld) tygge med Tandgærdet som tandløse; gøre (en Kniv) sløv; slibe (en Kniv) ujævnt, saa Æg-gen bliver rundagtig (LF).

mylda [milda] *v.* (ld el. að) jævne Agermulden efter Saaning.

myldingur [mildingör] *m.* en Slags Tørvejord.

mylja [milja] *v.* (mylur; muldi; mulið el. mult) knuse, smuldre; sne tæt og fint, tað mylur úr honum.

mylgra [milgra] *v.* (að) smuldre, bryde i Smuler.

mylkjast [miˈltšast] *v.* (kt) begynde

at malke el. samle Mælk, faa Mælk i Yveret.

mylla [mulla] *f.* (u; ur) = mylna.

mylna [milna] *f.* (u; ur) Mølle.

mylnuspæl [milnöspæl] *n.* (paa Vandmølle) Mølleværk, Stokken med Skovlene (Vingerne), som drives rundt ved Vandet, og som sætter Kværnen i Gang.

mynd [mind] *f.* (ar; ir) Billede.

mynda [minda] *v.* (að) danne, forme.

myndugleiki [mindölaɪˈtši] *m.* (a) Myndighed.

myndugur [mindövör] *adj.* myndig.

mynna [minna] *v.* (nt) kysse. — mynnast, kysses; mynnast við ein, kysse en.

mynstur [miˈnstör] *n.* (s; pl. ds.) Mønster.

myntur [miˈntör] *m.* Mønt.

mýra [moira] *f.* (u; ur) = mýri.

myrða [mīra] *v.* (rd el. að) myrde, dræbe (paa en grusom Maade), nedsable.

mýri [moiri] *f.* (cobl. mýri; pl. mýrar) Mose, Sump, Morads.

mýri|blátt [moiriblāˈt] *n.* Dueurt (epilobium). **-fipa** [-foiˈpa] *f.* Kæruld (eriphorum polystachyum). **-mosatorv** [-moəsátarv] *n.* rødbrun Tørv (LF). **-mosi** [-moəsi] *m.* Tørvemosses (sphagnum). **-myldingur** [-mildingör] *m.* sortebrun Tørv (LF). **-snípa** [-snoiˈpa] *f.* Horsegøg (gallinago scolopacina). **-snípugras** [-snoiˈpögræas] *n.* Gøgeurt (orchis maculatus (og latifolius)). **-sólja** [-sölja] *f.* Eng-Kabeleje (caltha palustris).

myrka|dumba [miˈrkadomba] *f.* de første Avner ved Kornets Drøftning (LF). **-ræddur** [-raddör] *adj.* mørke-ræd. **-setur** [-seätör] *n.* sita i myrkasetri, sidde el. være uden Lys (LF). **-stova** [-stoəva] *f.* Arreststue, Fængsel.

myrking [miˈrtšing] *f.* (ar; ar) Formørkelse (Sol-, Maane-).

myrkja [miˈrtša] *v.* (kt) 1) formørke, gøre mørk; ogsaa: blive mørkt; tað myrkir fyri æli, det trækker op til

en Byge; tað myrkti av í mjørka, = tað køvdi av í mjørka (se kova); blive mørkt, blive Nat, nú fer at m., nu begynder det at blive mørkt. 2) skygge, staa i Lyset; m. fyri e-m, staa i Lyset for en.

myrkjallur [míʀtsaðlór] m. = mirkjallur.

myrkleittur [míʀklaiʀtór] adj. temmelig mørk.

myrkna [míʀkna, míʀtna] v. (að) mørkne, faa mørkere Farve; mørkne, blive mørkt, blive Nat.

myrkur [míʀkór] n. (s) Mørke; ogsaa: tæt Taage. — frá morgni til myrkurs, fra Morgen til Aften.

myrkur [míʀkór] adj. mørk, manglende Lys; ogsaa uegl. a) mørk, af mørkt, tungsindigt Udseende, tungsindig, b) mørk, nedslaaende.

myrla [mírla] v. (að) smadre, pulverisere.

myrra [mírra] f. (u) stærkt Durkløb (LF).

myrra [mírra] v. have stærkt Bugløb (LF).

mýru- [moiró-] se mýri-

mýrutur [moirótór] adj. sumpet.

mýs [moiʀs] pl. af mús.

mýsa [mísa] f. (u) Valle, tynd Vædske, som adskiller sig fra Osten i Mælk, naar denne opvarmes el. koges.

mysing [mísiŋg] f. stærkeste Strøm, særlig stærk Strøm (indtræffer ved Nyog Fuldmaane).

mæ [mæa] n. (pl. mæ) Faar, Lam (i Børnesprog).

mæðgur [maggór] f. pl. — møðgur.

mæki [mæatʃi] m. (a; ar) 1) Sværd. 2) skarpt Redskab, helst i spøgende Tale; hatta er ein m., ið tú hevur, det er nok en udmærket skarp Kniv (Le, Økse), du har.

mækja [mæatʃa] f. (u; ur) Sværdlilje, Iris (iris pseudacorus).

mækjugestur [mæatʃóðžæstór] m. Blomsten af Planten mækja.

mæla [mæala] v. (lt el. ld) mæle, tale, sige; ikki m. eitt orð, ikke sige et Ord; ofta mælir muður, og fylgir ikki eftir hugur, ofte taler Munden, uden at Sindet (Hjertet) følger med; m. fyri munni, sige, udbryde. — m. frá, fraraade; m. til, tilraade.

mælskur [maʀlskór] adj. meget talende, snaksom.

mæltur [maʀltór] adj. som har en vis Maade at tale paa; vera undarliga m., have en underlig Maade at tale paa, en underlig Udtale; teir vóru annarleiðis mæltir enn hitt fólkið, de talte anderledes (harde en anden Udtale) end andre Folk.

mær [mæar] dat. sing. af eg.

mæti [mæati] n. (Værdsættelse, Værdi) Anseelse, standa í (nógvum) m., nyde (stor) Anseelse, være (højt) agtet el. skattet; bæði við mekt og m., baade med Magt og Anseelse, med stor Vægt (med stort Eftertryk); við mekt og m., med Myndighed.

mætur [mæatór] adj. 1) af Værdi el. Anseelse, udmærket, fortræffelig, mægtig. 2) god, flink, dygtig, hyppigst med Nægtelse: hann man ikki vera so m. — comp. mætari, bedre, dygtigere (alm. med Nægtelse el. sporgende); sup. mætastur, bedst, flinkest, dygtigst. Jf. frægur.

møða [møa] v. (dd) trætte, anstrenge, gøre mødig el. træt; volde Møje, besvære. — møðast, blive mødig, blive træt.

møddur [møddur] adj. (egl. part. præst. af møða) anstrengt, besværet; udmattet, træt.

møðgur [møggór] f. pl. Moder og Datter.

møði [møəji] f. indecl. 1) Mødighed, Træthed. 2) Møje, Besvær.

møðigur [møəjivór] adj. mødig, træt.

møðiliga [møəjilia] adv. mødigt, suare.

møðisamur [møəjisæamør] adj. møjsommelig.

møðsamur [mössæamør] adj. trætende, anstrengende, brydsom.

møður [møəvør] pl. af mōðir.

møgu|leiki [møəvölaiˈtʃi] m. (a; ar) Mulighed. **-ligur** [-liør] adj. mulig.

møgutur [møəvötör] adj. med Bug af anden Farve (om Kreaturer).

møk [møk] f. sing. el. n. pl. af makur.

møl [møl] f. (gen. malar; pl. malir el. mølr) (lar, flad) Strandbred, bedækket med Rullesten (malargrót).

møletin [møəleətin] adj. møledt.

mølma [mölma] v. (að) mumle.

mølur [møəlör] m. (ar; ir) Larven af hús vætti (Møl).

mөлva [mölva] v. (að) knuse smaat.

møna [møəna] f. (u; ur) 1) Ryggmarv. 2) Tagryg paa et Hus.

mönu|brestur [møənöbræstör] m. den sidste voldsomme Krampetrækning inden Dødens Indtræden, Dødskamp (egl. voldsom Krampetrækning, foraarsaget ved Slagterknivens Indtrængen i et Dyrs Ryggmarv). **-hvölving** [-kvölving] f. Taghvælving, den indvendige Side af Tagryggen. **-sótt** [-söt] f. Sygdom hos Faar, som angriber Ryggmarven. **-stingur** [-stingör] m. Naadestød (egl. „Rygmarvsstød“). **-tráða** [-trāa, -trāava] f. Langbjælke, som udgør Mønningen paa et Hus. **-træ** [-træa] n. = mönu-tráða.

mörg [mörg] f. sing. el. n. pl. af margur.

mørk¹ [möˈrk] f. (markar; merk-ur) 1) „Mark“, et halvt Pund, 16 Lød (Vægtenhed); som Pengeenhed forældet; tólv merkur í reyðargulli vil eg geva tær. 2) „Mark“

som Jordmaal, Stykke Jord, hvis Størrelse og Omfang varierer fra under 4000 m² til over 8000 m². Jf. gyllin og skinn.

mørk² [möˈrk] f. (markar; markir) i Forb.: oyð m., Ødemark, Ørken; burtur í oyða m., ud i Ødemarken, tú skalt lata mær salin í oyðum mørkum gera. Jf. oyðimørk.

mørknetti [möˈrknæˈti] n. stor Bolle af Fiskefars, blandet med hakket Lunge og Luftrør (af Faar) samt Talg; ogsaa = sláturmørur.

mørur [møərör] m. (pl. mörir) 1) Fedt, som omgiver en af et (slagtet) Dyrs Indvolde. Jf. hjartamørur, nýrumørur. 2) spiselige Dele af et Dyrs Indvolde, Aanderøret tilligemed Hjerte, Lever, Lunge og Milt sammenhængende. 3) Pølse (med Talg). Jf. blóðmørur, sláturmørur.

mösn [mösn] n. 1) Staahej; Snak, Vrøvl. 2) Vrølehed, tú ert eitt m. **mösna** [möсна] v. (að) gøre Staahej; snakke, vrøvle.

mösnutur [mösnötör] adj. snakkesalig, vrøvlede.

möta [möəta] v. (tt) (med dat.) 1) møde, træffe, m. e-m; ogsaa uegl.: træffe, ramme. 2) møde, hænde, vederfares. 3) møde, staa imod, hindre, stoppe. 4) (intr.) møde, give Møde. — **mötast**, mødes, møde hinanden; støde (grænse) op til hinanden.

möti [möəti] n. (s; pl. ds. el. r) 1) Møde, Sammentræf. 2) Møde, Sammenkomst. 3) Stopper, Hindring. — Jf. fundur.

möttul [möˈtöl] m. (s; möttlar) Mantel, Kappe, Kaabe; spec. Kvindekaabe.

N.

ná [náa] v. *digt.* for náa.

náa [náa] v. (nær; náddi; nátt el. náað [næar; náddi; náʰt, náa]) 1) naa, række hen til, faa fat el. Ram paa, n. e-m; eg náddi honum ekki, jeg fik ikke fat el. Ram paa ham, ogsaa: n. at e-m el. nøkrum; teir náddu ekki á lendingina (= at lendingini), de naade ikke Lendingssedet. 2) naa, opnaa; ogsaa (*digt.*): kunne udrette, være i Stand til, eg nái ekki nú á sinni, jeg er ikke i Stand dertil nu. — n. út: hvørki teirra náddi út, ingen af dem kunde komme, ingen af dem slap ud. 3) faa Lov el. Tilladelse til; lat meg n. at gera tað, at hjálpa tær, lad mig faa Lov (komme til) at gøre det, at hjælpe dig; have Tilladelse (til). 4) have Tid til, have Stunder til; eg nái ekki at koma, jeg har ikke Tid el. Stunder til at komme. 5) (*digt.*) hænde, vederfares; ei man tað meg ná, ej skal det vederfares mig.

nabb [nabb] n. (s) Fiskens lunkne Bid paa Krogen (LF).

nabbafiskur [nabbafískur] m. Fisk, der lunkent el. af og til bider paa Krogen, endskønt den rimelig er i nogen Mængde paa et Med (LF).

nábleikur [náablaiʰkór] adj. ligbleg.

nábúgví [náabúgví] m. (a; ar) Nabo.

náð [náa] f. (ar; ir) 1) Fred, Ro, Guds n., Guds Fred (ogsaa i pl.: Guds náðir); helst i pl. náðir, Ro, Fred og Ro, litið er gott við frið og náðum, lidt er godt, naar det nydes i Fred og Ro, góðar eru fátækra (el. fátækar) náðir, det er godt at have sin Fattigdom i Ro, godt er at nyde Fred og Ro, om man er fattig. 2) Naade, Miskundhed. Jf. náði.

náða [náa] v. (að) 1) (om Gud)

naade, være naadig; Gud náði meg, Gud naade mig. 2) benaade, n. ein.

náðarljós [náarljóʰs] n. Naades Lys. -sól [-soul] f. Naades Sol.

nadda|tvørra [naddatvø(r)ra] f. (u; ur) = naddatvørri. -tvørri [-tvø(r)ri] m. (a; ar) lille greytarsneis: Træpind med nedentil anbragte Takker (naddar), hvormed man rører i Grød.

naddi [naddi] m. (a; ar) Pig, Spids, Tak.

náði [náaʰi] f. indecl. Naade, Barmhertighed; Gunst.

náðigur [náaʰjör] adj. naadig.

náðilliga [náaʰilla] adv. naadig(t). -ligur [-liör] adj. mild, naadig.

náðinsgarður [náaʰinsgærör] m. Anneksgaard, tillagt en Præsteenke, naar der er Enke paa Kaldet.

náðiríkur [náaʰiroiʰkór] adj. naaderig -stund [-stond] f. Naadens Tid.

naga [næa] v. (að) gnave, = gnaga.

nagga [nagga] v. (að) 1) gnide, gnutte; naggað upp á ein, gnide sig op ad en, komme en for nær. 2) knurre, kives.

nagga|tödn [naggatödn] f. uheldig el. mislykket Valkning; n. er komin í (tað er komið n. í), a) Valkningen er mislykket, b) sammenligningsvis om et hvilket som helst Arbejde: det er gaaet i Staa. -tödn [-tödn] f. = naggatödn.

naglamerki [naglamærʰtsi] n. Naglegab.

naglakuldi [naglakoldi] m. Kulde i Neglene og det yderste af Fingerspidserne.

naglarrot [naglarouʰt] f. Neglerod.

nagli [nagli] m. (a; ar) Nagle, Søm.

nagltreka [nagltreeka] v. fornagle, kanónirnar vóru naglriknar.

naglsrót [naˈlsrəuˌt] *f.* = naglar-rót.

naglur [naglór] *m.* (*gen.* nagls; *pl.* negl *el.* neglir, *f.* (*pl.* af nøgl)) *Negl.* *Jf.* nøgl.

nágreiniliga [náagrainilía] *adv.* ind-gaaende, dybtgaaende, grundigt.

nakar [næakar] *pron. indef.* (nøkur, nakað [nøkór, næaka]) *nogen, en el. anden, baade som subst. og adj.; en Del. en vis Portion af noget, nøkur mjólk, nakað breyð. — n. nakað, a) som subst. noget, b) som adv. noget, lidt, nogenlunde, nakað illur (noget vred), nakað tigandi (noget tavs); tað er nakað tað sama, det er saa nogenlunde det samme, det er omtrent det samme.*

nakín [næatšin] *adj. nogen.*

nakka/bein [naˈkabain] *n.* Nakkeben. **-fattur** [-faˈtór] *adj.* knejsende, trodsig. **-kulla** [-kodla] *f.* Nakkegrube, **-hule.** **-langur** [-længór] *adj.* fløv, skamfuld, „med lang Næse“. **-spík** [-spík] *n.* „Nakkefedt“, Fedt i Nakkehulen, spec. paa Faar.

nakki [naˈtši] *m.* (a; ar) Nakke (Baghovedet tilligemed den øverste Del af Halsen bagtil); detta aftur eftir nakka, falde baglæns. — traðka upp í nakka, træde aldeles op, slide ganske op.

nakkur [naˈkór] *m.* (s; ar) Klippeformation af Form som nakki, knoldagtigt Fjeld, Forbjerg.

nakrantið [næakrantoí] *adv.* nogen Sinde.

nakrastaðni [næakrastæni] *adv.* nogensteds.

nál [náal] *f.* (ar; ir) 1) Naal, Sy-naal. 2) spirende Sædekorn. — fara av nálini, gaa fra Koncepterne; vera leys á nálini, være ustadig, være flygtig (om en ung Pige).

nálar/eypa [náalaræija] *n.* Naaleøje. **-oddur** [-áddór] *m.* Naalespids.

nálg [nålg] *f.* stærk Lyst til coitus, fáa n. at e-m, einari, føle stærk kønslig Tilnærmelse til en.

náltráður [náˈltráavór] *m.* NaalsTraad.

nalvi [nalvi] *m.* (a; ar) Navle.

nalvungi [nalvoñdži] *m.* ringe Barn (*infans vilis*) (*LF*).

nam [næam] 1. *el.* 3. *pers. sing. præt. af nema.*

námd [námd] *f.* Nærhed; í námd-ini, i Nærheden. *Jf.* nánd.

námind [náamind] *f.* = námd.

náminda [náaminda] *f.* (u) = námd; hann tordi ekki at koma sær í námindu, han turde slet ikke komme nær.

náminda [náaminda] *adv.* = nám-unda.

námindi(s) [náamindi(s)] *adv.* = námunda.

námindur [náamindór] *adj.* = námundur.

námskeið [náamskai] *n.* Kursus.

námunda [náamónða] *adv.* nær ved, hvórki nær ella n.

námundi(s) [náamondi(s)] *adv.* = námunda.

námundur [náamondór] *adj.* nær, i Nærheden, ofte i Forb. med nær, forstærkende: hvórki nær ella n.

námur [náamór] *adj.* lille, snæver; námt mið, lille Fiskemed; yderlig, knap; nøjagtig (*LF*).

nánd [nánd] *f.* Nærhed; í nánd-ini, i Nærheden.

nápa [náapa] *v.* (að) gríbe, fange (*f.* Eks. i en Usandhed); narre, komme bag paa en, n. ein.

nappa [náˈpa] *v.* (að) nappe, rykke; n. ull, nappe Uld.

narr [narr] *n.* (s; pl. ds.) 1) Nar, Spot, gera n. (at). *Jf.* spott. 2) Nar, Gæk, Daare.

narra¹ [narra] *v.* (að) narre; n. ein, eina, gøre det forbi (med en), ophæve Forlovelsen. — narrast, spøge, drive Spøg, gækkes.

narra² [narra] *v.* (að) gnide, gnikke.

narrari [narraroi] *n.* Spøg, Skæmt; í n., i Spøg.

nart [naˈrt] *præt. sing. af nerta.*

nartl [naˈrtl] *n.* 1) *Gran, Smule.* Jf. smørnartl. 2) *en, som kun tager lidt til sig, spiser lidt.* Jf. nartla.

nartla [naˈrtla] *v.* (að) *tage (gnave, spise) smaa Stykker af noget, spise lidt (af noget), n. burturav.*

nasa|blóð [næsaabləu] *n.* Næseblod.
-djarvur [-džarvør] *adj.* dristig, paa-trængende, uforskammet; **neyð** *ger (mann) nasadjarvan, Nød gør en dristig og paa-trængende.* **-gluggi** [-glodˈdži] *m.* Næsebor.

nasar [næasar] *pl.* af nös.

nasaryggur [næasariggør] *m.* Næseryg.

naskur [naskør] *adj.* næsvis, paa-trængende.

naspa [naspa] *v.* (að) *stjæle (Smaa-ting).*

náta [náata] *f.* (u; ur) = náti.

náti [náati] *m.* (a; ar) *ung Storm-fugl (havhestur).*

nátíl [náatíl] *m.* Hanekro (galeopsis tetrahit).

natin [næatin] *adj.* som holder meget af at tilegne sig, hvad en andens er; nærig, gnieragtig.

nátt [náˈt] *f.* (ar; nætur [næatør]) *Nat.*

nátta [náˈta] *v.* (að) *holde op med Arbejde og være færdig til at gaa i Seng; har er náttað, der har man spist Aftensmad og er færdig at gaa til Sengs (LF).*

náttar|friður [náˈtarfri(j)ør] *m.* Nattero. **-gali** [-gæali] *m.* (a; ar) Nattergal; (*i Spøg undertiden om*) Hane.

-galur [-gæalør] *m.* (s; ar) Nattergal.

-lega [-leəva] *f.* Natteteje. **-lundi** [-lundi] *m.* Lunde (se lundi), der jages om Natten (LF). **-rógv** [náˈta-rægv] *f.* = náttarfriður. **-tíð** [-toi] *f.* Nattetid; á *n., ved Nattetid.*

-vøka [-vøka] *f.* Nattevaagen; Nattevagt.

nátt|hús [náˈthúus] *n.* Vandhus, Pri-vet. **-myrkur** [-miˈrkør] *n.* Nattemørke. **-rómi** [-røumi] *m.* Fløde, som har dannet sig i Løbet af Natten, en

Nat gammel Fløde. **-serkur** [-sæˈrkør] *m.* Natsærk. **-sól** [-səul] *f.* Maane. Jf. sól.

nátturða|bein [náˈtórabain] *n.* det lille Ben i en Tunges Rødder (LF).

-borð [-boər] *n.* Aftensbord. **-eldur** [-ældør] *m.* Ild, hvorved Aftensmaden

tilberedes. **-leysur** [-læiˈsør] *adj.* som ikke har spist Aftensmad, uden (at have

faet) Aftensmad. **-lögur** [-løvør] *m.* Vand, hvori Aftensmaden koges (er

kogt). **-máli** [-måah] *m.* Tid, hvorpaa man spiser til Aften. **-tíð** [-toi] *f.* =

nátturðamáli. **-vatn** [-vatn] *n.* Vand til Kogning af Aftensmaden.

nátturði [náˈtóri] *m.* (acc. 'sing. nátturð el. nátturða, gen. nátturða;

pl. nátturðar) Aftensmaaltid, Aftensmad.

náttúra [natúuˈra] *f.* (u; ur) *Natur.*

náttur|liga [natørˈlia] *adv.* naturlig. **-ligur** [-lijør] *adj.* naturlig.

náttúrufróði [natúuˈrófrøði] *f.* Naturvidenskab; Naturkundskab, Natur-lære.

navar [næavar] *m.* (s; navrar) *Naver, Bor. — fara á navarin, gaa i Skuddermudder, gaa i Hundene.*

navari [næavari] *m.* (a; ar) = navar.

navarsgeisli [næavarsgaiˈsh] *m.* øverste Halshvirvel, Halsled.

navir [næavir] *pl.* af nøv.

navn [navn] *n.* (s; nøvn) *Navn, Benævnelse.*

navna [navna] *f.* (u; ur) *Navne-søster.*

navn|framur [navnfræamór] *adj.* navnkundig, berømt. **-frægur** [-fræavør] *adj.* berømt. **-gítin** [-džitin] *adj.* navn-

kundig, berømt. **-háttur** [-háˈtør] *m.* Navnemaade, Infinitiv.

navni [navni] *m.* (a; ar) *Navne, Navnefælle.*

navnorð [navnoər] *n.* Navneord, Substantiv.

nebb [næbb] *n.* (s; *pl. ds.*) *Næb.* Jf. nev.

nebbafiskur [næbbafískór] *m.* Finhval. -sild [-sild] *f.* Tobis (*clupea harengus*).

nebbast [næbbast] *v.* (að) næbbes.

nebbatong [næbbatång] *f.* Fladtang.

neðri [nægri] *adj. comp.* nedre, nu kun i Forb.: í neðra, forneden, nedensunder; i den nederste Del af Huset.

neggja [næd'dža] *v.* (að) (om Heste) gnægge, vrinske.

negl [nægl] 1) *pl.* af nøgl, *f.* 2) brugt som *pl.* til naglur, *m.*

negla [nægla] *v.* (ld) 1) nagle, fastnagle, fæste med Nagler; slaa Nagler i. 2) *n.* ein við nøkrum, give en Stikpiller *el.* Skoser for noget.

nei [nai] *adv.* nej; ogsaa som *subst.*

neig [nai] *præt. sing.* af níga.

neikta [naikta] *v.* (að) = nokta.

***neip** [nai'p] *f.* (ar; ir) Støtte, Pille, berum borg av neipum.

***neipa** [nai'pa] *f.* (u; ur) neip.

neis [nai's] *f.* (ar; ir) = neisa.

neisa [nai'sa] *f.* (u; ur) Beskæmmelse, slem Streg, slem Puds; vinna e-m neisur, beskæmme en, volde en stor Fortræd; alm.: spille en slem paa Næsen, spille en Puds.

neistafok [nai'stafoæk] *n.* flyvende Gnist; fara sum eitt *n.*, fare som en Vind (LF).

neisti [nai'sti] *m.* (a; ar) 1) Gnist, Ildfunke. 2) (meget) lille Lam.

neit [nai't] 1. *el.* 3. *pers. sing. præt.* af níta.

nekk [næk] *n.* (s; *pl. ds.*) Stik, pludselig Smerte.

nekkaskifti [næk'kašifti] *n.* Strømskifte.

nekkur [næk'kór] *m.* Strøm (Paa-landsstrøm) paa sit højeste.

nekta [nækta] *v.* gøre nogen, blotte, afklæde; aftage, afføre (af ens Krop); *nektar hann av honum brynjuna, han affører ham Brynjen; nektaði hann úr øllum klæðum, tog alle Klæderne af ham. Jf. nokta.

nelikur [nealíkór] *m.* (s; ar) Nelike.

nema [neəma] *v.* (nemur; nam, nómu *el.* nomu; nomin [næam, nəumó, noəmó; noəmin]) 1) tage ved, røre ved, *n.* (við) nakað; undertiden brugt med Bibetydning af: rapse, hann skal altíð *n.* 2) nemme, tilegne sig (*i* Hukommelsen), lære.

neman [neəman] *conj.* uden, undtagen.

nenna [nænna] *v.* (nt) *i* Forb.: *n.* sær, nænne, kunne bekvemme sig til.

neps [næps] *n.* (s; *pl. ds.*) (mindre) Straf, Revselse, Snert.

nepsa [næpsa] *v.* (að) straffe, revse.

nerta [næ'rta] *v.* (nertur; nart, nurtu; nortin; ogsaa: nerti, nert) røre (let), berøre; *n.* við nakað, røre ved noget.

nerva [nærva] *v.* (að) skade, genere.

nes [neəs] *n.* (gen. ness; *pl.* nes, gen. nesja) Næs, Landtunge, Udhuk; millum nesja, imellem Næssene.

nest [næst] *n.* (s) „Niste“, Rejsekost, Proviant. Jf. tinganest.

net [neət] *n.* (s; *pl. ds.*) Net, Garn.

netja [neətša] *f.* (u; ur) Fedthinde omkring Dyr's Indvolde.

nev [neəv] *n.* (s; *pl. ds.*) Næse (jf. kellingarnev), Næb, spec. Fuglenæb.

neva [neəva] *v.* (að) slaa *el.* true med Næven (den knyttede Haand).

nevastik [neəvastik] *n.* *i* Udtr.: at ganga *n.* o: en Leg *el.* Øvelse, hvor man sætter Næven mod Gulvet og drejer sig om under Armen, uden at lette Haanden fra Gulvet (LF).

nevi [neəvi] *m.* (a; ar) 1) Næve, knyttet Haand. 2) Nævefuld, Haandfuld; spec. Rulle Skraatobak.

nevna [nævna] *v.* (nd) 1) nævne, benævne, kalde. 2) nævne, omtale, berøre. 3) nævne, anføre, opregne. 4) udnævne, beskikke. — nevnað, nævnes, kaldes, hedde.

nevnari [nævnaři] *m.* (a; ar) 1) en, som tilsiger sine Bymænd til Pligt-

arbejde (*Scabo*); *Skydsskaffer* (*Hammershaimb*). 2) *Nævner* (*i Brøk*).

nevnd [nævnd, næmd] *f.* (ar; ir) 1) *Udnævnelse*. 2) *Udvalg*, *Komité*, *Bestyrelse*.

nevndar [nævndaraálit] *n.* *Udvalgsbetænkning*. **-limur** [-límór] *m.* *Udvalgsmedlem*, *Bestyrelsesmedlem*.

nevniliga [nævníliá] *adv.* *nemlig*.

nevnliga [nævnliá] *adv.* = *nevniliga*.

nevtollur [neøvtádlór, næf-] *m.* *Næbbetold*, *Afgift*, *som enhver Mandsperson paa Færøerne (Tórshavns Indbyggere dog undtagne) i Alderen fra 15 til 50 Aar var pligtig til at erlægge enten in natura i Form af Rovfuglenæb el. i Form af Penge (ophævet ved Lov af 18. Marts 1881)*.

neya [næija] *v.* (að) *neje*, *bøje sig* (*for det opr. níga*).

neyð [næi] *f.* (ar; ir) 1) *Nød*, *stor Trang*. 2) *Trængsel*, *Fare*. 3) *Tvang*. *Jf. neyðarverk*. 4) *stor Vanskelighed*, *stor Møje*, *hava n. av nøkrum*. — *fyri neyðum el. fyri neyðini* (*adverbielt Udtr.*), *fornøden*, *fornødent*, *nødig*, *tað er fyri neyðum el. fyri neyðini*, *det er fornødent*, *det trænges der meget til*, *det kommer højlig tilpas*; *hava hjálp fyri neyðini*, *have Hjælp fornøden el. nødig*. — *gen. neyðar*, *som første Led i Sms. ofte = stakkels*.

neyðara [næijara] *adj. indecl. stakkels*. *Jf. neyðars*.

neyðaradýr [næijaradoir] *n.* = *neyðardýr*.

neyðar [dálur] [næijardæalór] *m.* *Jammerdal*. **-dýr** [-doir] *n.* *stakkels Menneske*. **-egg** [-ægg] *n.* *usædvanlig lille Æg*. **-genta** [-džæ'nta] *f.* *stakkels Pige*. **-kona** [-koana] *f.* *stakkels Kone*. **-lív** [-loiv] *n.* *elendigt, usselt Liv*. **-maður** [-mæavór] *m.* *stakkels Mand*. **-róp** [næijarœu'p] *n.* *Nød-raab*.

neyðars [næijars] *adj. indecl. stakkels*.

neyðars [liga] [næijarslíá] *adv.* *ynkeligt*, *kummerligt*. **-ligur** [-líór] *adj.* *ynkelig*, *kummerlig*.

neyðarverk [næijarvæ'rk] *n.* *Tvangsarbejde*, *hvad man nødes el. tvinges til imod sin Vilje*.

***neyðindarmál** [næijindarmáal] *n.* = *neyðsynjarmál*.

neyð [send] [næissænd, næisind] *f.* *Sending* (*Færd*, *Rejse*) *til Hjælp for en, som er i Nød*, *i Udtr.: fara í n.*, *drage efter Hjælp* (*efter Læge*, *Jordemoder*, *Præst*) *for en, som er i Nød*. **-sendarboð** [-sendarboø, -sindar-] *n.* *Bud for en, som er i Nød*, *el. højst nødvendigt Bud*. **-sendarróður** [-sændarœuór, -sinda-] *m.* *Roning efter Hjælp for en, som er i Nød*. **-syn** [-sín] *f.* (*gen. neyðsynjar*) *Nødvendighed*. **-synjarmál** [-smjarmáal] *n.* *nødvendig Sag*, *nødvendigt Ærinde*; *tað er unga Jatvarði til n.*, *det er den unge Jatvards nødvendige el. paatrængende vigtige Ærinde*. **-synjarvora** [-smjarvøæra] *f.* *Nødvendighedsartikel*. **-syntur** [-sín'tór] *adj.* (*højst*) *nødvendig*. — *n. neyðsynt*, *alm. som adv.* (*højst*) *nødvendigt*. **-taka** [næi'tæaka] *v.* *voldtage*. **-turvandi** [næitorvandi] *adj. indecl. nødvendig*. **-turviligur** [næitorviliór] *adj. nødvendig*.

neyðugt [næijót] *adv.* 1) *nødig*, *i Forb.: hava n.*, *have nødigt*, *have behov*. 2) *nødig*, *ugerne*. *Jf. treyður*.

neyðugur [næijóvór] *adj.* 1) *nødig*, *ufrivillig*; *neyðugan tók hann blámannin*, *han tog Blaamanden imod hans Vilje*. 2) *nødvendig*, *fornøden*.

neys [næi's] 1. *el.* 3. *pers. sing. præst. af njósa*.

neyst [næist, næst] *n.* (*s*; *pl. ds.*) *Nøst*, *Baadehus*, *Baadeskur* (*ved Søen*). **neystadyr** [næistadír, næsta-] *f. pl.* *Dør paa et Nøst* (*neyst*).

neyt [næi't] *n.* (*s*; *pl. ds.*) 1) *Nød*, *Hoved*; *pl. neyt*, *Kvæg*, *Hornkvæg*. 2) (*som Skældsord*) *Kvæghoved*. — *ganga til neyta*, *gaa ud i Udmarken for at malke Køerne*.

neyt [næi't] 1. el. 3. pers. sing. præt. af njóta.

neyta[ðröngur [næi'taðrángör] m. Kvægvogter, Røgter. **-gerði** [džæri] n. „Lyggaard“, Indhegning, for Køer. **-gonguveður** [-gǫngovevør] n. Vejrtil at gaa ud i Udmarken for at malke Køerne. **-kjot** [-tšøt] n. Oksekød. **-kona** [-koəna] f. Kvinde, som malke Køerne (i Udmarken), Malkekone, Malkepige. **-mykja** [-mĩtša] f. Komøg. **-skjóla** [-šəula] f. lille Malkespand el. Malkebøtte. **-tippi** [-ti'pi] n. Malkeplads (= støðil) (LF).

neys[band [næi(t)sband] n. Baand om Halsen paa Kvæg. **-húð** [-húu] f. Oksehud.

neyvan [næivan] adv. knapt, knebent, næppe.

neyvt [næift] adv. = neyvan.

neyvur [næivør] adj. 1) knap, kneben, især om Vind, som blæser skraat ind i Baaden forfra og er daarlig til Sejlads, skral, n. vindur; stýra bátin neyvan, styre Baaden nær til Vinden (ved Bidevindssejlads). 2) paaholden, karrig, smaalig og nøjereg-nende.

niða [nija] f. (u) Næ, Mørke, spec. den Tid, da Maanen er usynlig.

niða [noiija] v. (dd) n. á ein, øve Niddingsværk imod en, overfalde og dræbe en ubevæbnet.

niðagrisur [niʝagroi'sör] m. en Slags Nisse, opdigtet Væsen i Skikkelse af en ganske lille, buttet Dreng (væltet sig foran Fødderne paa Folk for at vildlede dem, naar det er mørkt, og navnlig for at tvinge dem til at give den det Navn, som ved Fødslen blev den forment; trænger han sig imellem Benene paa Vandringsmanden, er denne fortabt).

niðamyrkur [niʝami'rkör] n. Bælgmørke.

niðan [niʝan] adv. (nedenfra) op, opad, alm. om en skraa Bevægelse opad el. op i Højden til et bestemt Sted (ikke som upp om en Bevægelse lige

op i Vejret el. i overf. Bet.). — n. eftir (med dat.), opad; n. fyri (med acc.), neden for; n. ífrá (med dat.), nedenfra; n. við (med dat.), op langsmed; fyri n. (som adv.), nedenfor, nendentil.

niðanvert [niʝanvæ'rt] adv. n. við (med acc.), ved den øverste Ende af, oven for.

niðari [niʝari] adj. comp. nedre, nederst af to.

niðarlaga [niʝalæa] adj. (temmelig) langt nede, lavt nede.

niðast [niʝast] adj. sup. nederst.

niðastur [niʝastör] adj. sup. nederst.

niðings[skapur [noiʝiŋskæapör] m. Nederdrægtighed, Lavhed. **-verk** [noiʝiŋsvæ'rk] n. Niddingsværk.

niðingur [noiʝiŋgör] m. (s; ar) Nidding.

niðri [ni'ri] adv. nede; n. undir (med dat.), neden under.

niðskur [noi'skör, noi'skör] adj. nidsk, gerrig, gnieragtig.

niður [niʝör] adv. ned, baade i egl. og overf. Bet.; fara n., a) gaa ned, føres ned, b) lægge sig, gaa til Sengs. — far tú niður og norður (en Ed), gaa ad Hekkenfeldt til.

niður[bøygður [niʝö(r)bågdör] adj. nedadbøjet; nedbøjet, bedrøvet. **-deild** [-daild] f. den nederste Halvdel af en Særk (hos fattige Fruentimmer) (LF).

-fallssót [ni'ʝöfa'lsö't] f. Ligfald, Epilepsi. **-faringartíð** [-færiŋgatoi] f. Sengetid.

-gangsskúli [ni'ʝögæ'ŋskú'li] m. Nedgangsskole, den sorte Skole. **-lag** [-læa] n. Omkvæd. **-legsaður** [-læksavör] adj. = niðurrassaður

1). **-lōga** [-lōa] f. Ende, Slutning, i Forb.: uppstøða og n., Begyndelse og Ende, Alfa og Omega, tað er uppstøða og n. hjá honum, det er hans Alfa og Omega; hans et og alt. **-partur** [-pa'rtör] m. den nederste Del af noget. **-rassaður** [niʝörassavör] adj. (om Korn, Græs (Ager, Græsmark)): 1) „nedligget“ (bragt i Uorden ved at nogen har ligget el. væltet sig deri).

2) stærkt nedtraadt. **-setubygd** [-seátö-bígd] *f.* Udflytterbygd, Bygd af nyere Oprindelse, hvortil der ingen Udmark (hagi) hører. **-setumaður** [-seátö-mæavör] *m.* Udflytter, Nybygger. **-setur** [-seátör] *n.* Nedsættelse, Bosættelse. **-soðin** [-soəjin] *adj.* henkogt. **-vavdur** [-vavdör] *adj.* 1) (om Ager, Korn) nedlagt, bøjet af Storm, Uvejr. 2) = niðurrassaður.

niga [noiɿa] *v.* (nígur; neig; nigu; nigin [nai, nījō; nījin]) 1) bøj sig, segne, synke; fyrr enn hin snari Sjørður honum á herðar neig (segnede ned paa dens Skuldre, ned paa dens Ryg). 2) bukke, neje sig; Mýlint at honum neig (bukkede for ham).

niggju [nod'džō] *num. card. ni.*

niggjundi [nod'džōndi] *num. ord. niende.*

niggju(r) [nod'džō(r)] *n. pl.* Nien (i Kortspil), eini *n.*, niggjuni.

nikka [ni'ka] *v.* (að) nikke.

nikkja [ni'tša] *v.* (kt) nitte, ombøje Spidsen af et Søm.

nina [nīna] *v.* (að) sidde (og rokke) med Barn paa Skødet, *n.* barni.

nípa [noi'pa] *f.* (u; ur) Bjergtop *el.* Højdeparti, som rager op over en stejlf Bjergside; stejlf Bjergside med opstaaende Top, Forbjerg, Huk.

nípil [nīpil] *m.* (s; niplar) lille sammenløben Klump, *f.* Eks. i Uld, Noppe.

nípin [nīpin] *adj.* slukøret, fløv.

niplatur [nīplötör] *adj.* nopret.

nippa [ni'pa] *v.* (að) rykke let (i noget), *n.* í (nakað).

nísa [noi'sa] *f.* (u; ur) Marsvin, Tumler, Delfin.

nissur [nissör] *m.* ubehagelig ram Smag, (stærk) Afsmag, især af Kød.

nista [noi'sta, nôi'sta] *v.* (st) hvine, udstøde hvinende Skrig.

nístan [noi'stan, nôi'stan] *f.* Skri-gen, Hvinen.

nístipipa [noi'stípoi'pa] *f.* et opsplittet Stykke Halmstraa, hvori Børn piber, Pibe af Halmstraa (hvormed Børn leger) (LF).

nít [nīt] *n.* (s; *pl. ds.*) Endestykke i Bunden af en Løb, Bund i en Løb *el.* Kurv (LF).

níta [noi'ta] *v.* (nítur; neit, nitu; nitin [nai't, nītō, nītin]) stikke, svie, smerte, om en pludselig Smertefornemmelse; illa neit at hjartanum, det sved stærkt ind til Hjertet, tað fast í hjartað neit.

níti [noi'ti] *num. card. halvfems.*

nítjan [noi'tšan] *num. card. nitten.*

nítjandi [noi'tšandi] *num. ord. nit-tende.*

níra [noi'ra] *v.* (vd) trykke (ned), knuge, ogsaa: trække *el.* rykke en frem med Besvær og derefter knuge *el.* trykke ham ned (*n. ein*), nívir hon teg á songarstokk, trækker hun dig frem og knuger dig ned paa Sengen-ten; — overvinde med stort Besvær *el.* dræbe med stort Besvær, *n. ein* (e-m); om Fisk: trække langsomt paa Krogen; *n. e-m* nakað aftur, gengælde en noget ondt.

njarðarvottur [njæaravö'tör, njarra-] *m.* Søvamp, spec. Fingersvamp.

njósa [njou'sa] *v.* (nýsur; neys, nusu; nosið [noi'sör; næi's, nūsō; noəsi]) nyse.

njóskur [njöskör] *m.* i Udtr.: turt sum njóskurin, (om Hø) knastørt.

njósn [njösn] *n.* Nys, Underretning; fáa *n. um* nakað, faa Nys om noget.

njóсна [njösna] *v.* (að) spejde, skaffe sig Nys *el.* Underretning, mere alm.: njósnast, njósnast *um* nakað.

njósnarasveinur [njösnarasvainör] *m.* = njósnari.

njósnari [njösnari] *m.* (a; ar) Spej-der, Spion.

njósnarmaður [njösnarmæavör] *m.* = njósnari.

njóta [njou'ta] *v.* (nýtur; neyt, nutu; notin [noi'tör; næi't, nūtō; noətin]) 1) nyde (have Nytte, Gavn, Glæde *el.* Hjælp af), i Kvadene undertiden med gen.: mín mant tú ikki *n.*, Samliv med mig kommer du ikke til at

nyðe, ellers alm. med acc.; — være Genstand for, n. ilt, lide ondt; njótast, nydes, faas, lides, i enkelte Udtr.: ilt nýtst av bráðræsi (bræði), Hastværk er Lastværk, ilt nýtst av illum, ondt volder ondt. 2) beholde, have i Behold.

njótra [njouˈtra] v. (að) stadig vende tilbage til et Emne, som er blevet drøftet.

noða [nōa, nūa] n. (a; pl. noðu el. noður) Nogle Garn el. Traad, Nogle (Bold).

nóðra [noura] f. (u; ur) = nyðra.

nóg [nəu] adv. 1) nok, tilstrækkelig; n. stórir, stor nok; n. ungur, ung nok; n. mikið el. n. nógv, nok; n. illa, næppe nok; n. so lítil, temmelig lille (ikke fuldt ud tilstrækkelig). 2) (foran comp.) meget, n. betri.

nógv [nægv] adv. 1) (nu forældet) nok, tilstrækkelig, nú er n., n. er mikið (det er nok). 2) meget.

nógvur [nægvør] adj. (nógv, nógv) 1) (som er) nok, tilstrækkelig; nakað n., som kan gaa an, knap, tilstrækkelig. 2) megen, n. matur, n. vindur; pl. nógvir, mange.

nokki [náˈtʃi] m. (a; ar) 1) Nokke, Krog i Enden af Haandten (snælde). — koma upp í nokka, komme i Urede, blive til intet. 2) (paa Spinderok) Pind, fast vandret Akse, hvorom Rokkehjulet drejer sig, fast enten i Væggen el. paa en Bænk med Opstan-der (paa hvilken sidste nokki er fæstet); mere alm. (i Bet. 2)) ásur.

nokta [nákta] v. (að) nægte, sige nej, benægte, ogsaa: n. fyrri (nakað el. nøkrum); nægte, give Afslag, jf. synja. — noktast, give Afslag paa Frieri, noktast e-m, nægte at blive ens Kone.

nom [noəm] f. sing. el. n. pl. af næmur.

nomin [noəmin] part. præet. af nema.

nómu [nəumó] præet. pl. af nema.

nón [nəun] n. (s) Tiden ved Kl. 3

om Eftermiddagen; hálvga n., Kl. 1½ (om Eftermiddagen).

nónstaður [nouˈnstæavør] m. Sted el. Punkt, hvor Solen staar ved nón (Kl. 3 Eftermiddag).

norð [noər] n. = norður.

norðan [noəran] adv. norden, nordfra, fra Nordkanten, helst om Vind: hann er n., Vinden er nordlig; norðan kan ogsaa bruges som subst., Nordenvind; n. fyrri el. fyrri n. (med acc.), norden for, Nord for.

norðanestir [noəranæˈtir] adv. i Retning fra Nord til Syd, nordfra.

-fjörðs [-fjörˈs] adv. nordenfjords, norden for Skopunarfjörður (mellem Sandoy og Streymoy), som danner Skelnemærket mellem den større nordlige og mindre sydlige Del af Færøerne.

-fyrri [-firi] adv. norden for. -ífrá [noəranífrá] adv. nordfra, fra Nordkanten.

-maður [-mæavør] m. Mand nordfra, Mand fra den nordlige Del af Færøerne.

-til [-tíl] adv. = norðanvert. **-vert** [-væˈrt] adv. paa den nordlige Side; n. við (med acc.), paa den nordlige Side af. **-vindur** [-vínðør] m. Nordenvind.

norðari [noərarí] adj. og adv. comp. nordligere, nordligst af to.

norðarlaga [noəralæa] adv. nordligt.

norðast [noərast] adv. sup. nordligst.

norðastur [noərastør] adj. sup. nordligst.

norðbúgvi [nárbígví] m. Nordbo.

-lýsi [-loiˈsi] n. Nordlys.

norður [noərør] n. Nord, den nordlige Himmelekn; í n., mod Nord.

norður [noərør] adv. nord, nordpaa, mod Nord. — niður og n., se niður.

norðurhav [noərórhæav] n. Nordhav.

norðuri [noəróri] adv. i Nord, nordpaa.

norðurland [noərórlánd] n. pl. de nordiske Lande, Norden. **-ætt** [-aˈt] f. den nordlige Himmelekn; Vind fra Nordkanten.

norn [náðn] *adv.* i *Udtr.*: eitt í n., og. annað í sorn, í modsatte Retninger, til alle mulige Sider (om en Flok, som splittes ad), ogsaa: adspredt og i Uorden.

norna [náðna] *f.* (u; ur) 1) Norne, Skæbnegudinde. 2) underjordisk Væsen, mindre end vættur.

norna|greytur [náðnagræftór] *m.* „Nornegrød“ o: det første Maaltid, som en Kvinde nyder efter en Barnefødsel.

-spor [-spoər] *n.* hvid Plet paa Negl (siges at forkynde et Menneskes Skæbne).

norðenur [náðrænór] *adj.* norrøn.

norskur [náðrskór] *adj.* norsk.

nos [noəs] *n.* (s; pl. ds.) 1) Nysen. 2) Spruden, heftig Vrede (Vredesudbrud); tað var eitt n., hann gjørdi, han sprudede af Vrede. 3) en Baads Stød el. Fald imod en Bølge, ved hvilket Vandet spruder fra Baaden el. ind i denne, báturin gav eitt n. frá sær, báturin fekk eitt n.; Spruden, som fremkommer ved f. Eks. en Grindehvals hastige Bevægelse i Vand-skorpen, tað var eitt n., hann gav frá sær.

nósi [nəuˈsi] *m.* (a; ar) ung, lille Stelhund.

nosið [noəsi] *part. præter. n.* af njósa.

nossligur [nás(s)lijór] *adj.* ren og pæn, hyggelig og lun.

nósúr [nəuˈsór] *m.* (s; ar) = nósi.

nót [nəuˈt] *f.* (ar; ir) Vod, Fiskevod, stort Garn el. Net til Fiskefangst; kasta n., udsætte Fiskevod.

not [noət] *f.* (ar; ir) = nota.

nota [noəta] *f.* (u; ur) Nælde, Hedenælde (*urtica dioica*).

nótar|kast [nəuˈtakast] *n.* Kast med el. Udsætning af Vod (Fiskegarn).

-seiður [-saijór] *m.* (coll.) Sej, fanget med Vod.

notið [noəti] *part. præter. n.* af njóta.

november [novəmˈbir] *m.* November.

noyða [náaja] *v.* (dd) nøde, tvinge. — noyðast, nødes.

nú [núu] *adv.* nu, paa dette Tidspunkt, i dette Tilfælde; brugt som conj. (= nú tá ið) nú teir koma fyri dyrnar, er stongt, da de nu kommer til (uden for) Døren, er der lukket (laaset).

nudla [nodla] *v.* (að) = nulva.

nudlingur [nodlungór] *m.* (s; ar) = nulvingur.

núgva [nigva] *f.* (u; ur) 1) Toppen af Stavnen paa en Baad. 2) Top, Forbjerg.

núliðin [núulijm] *adj.* i *Udtr.*: n. tíð (gramm.), Førutid, Perfektum.

nulva [nolva] *v.* (að) rulle, gnide, valke (paa Bræt, Valkebræt, el. mellem Hænderne), n. hosur, valke (rulle, gnide) Strømper; — spec. vikle Hø (udbredt til Tørring) sammen i smaa Knipper for at beskytte det imod Regn (balla).

nulvingur [nolvingór] *m.* (s; ar) lille Knippe Hø, sammensvøbt for at beskyttes imod Regn (= ballingur).

nummar [nommar] *n.* (s; pl. nummar el. nummør) Nummer.

nunna [nonna] *f.* (u; ur) Nonne. **nunnukloystur** [nonnókláiˈstór] *n.* Nonnekloster.

núpur [núuˈpór] *m.* (s; ar) = nípa.

nurtu [noˈrtó] *præter. pl.* af nerta.

nústa [nøsta] *adv.* (sammentrasket af nú fyrsta) se nústani.

nústani [nøstani] *adv.* nu først, for et lille Øjeblik siden (sammentrasket af nú fyrstani).

nútið [núuˈtoi] *f.* 1) Nutid; i nú-tíðini, i Nutiden. 2) (gramm.) Nutid, Præsens.

nutu [nütó] *præter. pl.* af njóta.

ný [noi] *digt.* = nýggj af nýggjur.

ný|bræddur [noibraddór] *adj.* nylig tjæret. **-bygdur** [-bigdór] *adj.* nylig bygget, nylig opført. **-ðeyður** [-ðeijør] *adj.* nylig død.

nýðingur [noiɯɯŋgór] *m.* (s; ar) *større Hval af Grindehvalslægten, modsat leiftur (se dette).*

nyðra [nira] *f.* (u; ur) 1) *Noppe, Fnok, alm.: kort, fin og noppet Uld.* 2) *Uldsky, hann setir nyðrur á luftina.*

nyðrutur [nirótór] *adj.* (om Himmelen) *med Uldskyer, nyðrut luft.*

nýfíkin [noi'fítšin] *adj.* *nyfígen.*

-flettur [-flæ'tór] *adj.* *nylig flaaet.*

-folaður [-foelavór] *adj.* *nyfolet, nylig folet (om Fól).*

-fóddur [-fóddór] *adj.* *nyfódt.*

-fóðingur [-fóəɯɯŋgór] *m.* *nyfódt Barn.*

nýggjár [nod'džáar] *n.* *Nyaar, Nytaar.*

-ársaftan [nod'džá'rsaftan] *m.* *Nytaarsaften.*

-ársdagur [nod'džá'rsdæavór] *m.* *Nyaarsdag, Nytaarsdag.*

-árshald [nod'džá'rshald] *n.* *Nytaars-højtid.*

nýggjur [nod'džór] *adj.* (nýggj, nýtt) *ny (nylig gjort, som nylig er kommen, anden og forskellig, fornyet); av nýggjum, paany.*

nykarhali [nikarhæali] *m.* *Nøkkhale, Hale paa nykur.*

-tröll [-trødl] *n.* = *nykur.*

nykbrandur [nikbrandór] *m.* *Ildkugle, Meteor; Navnet har sandsynligvis sin Oprindelse i den gamle Overtro, i Følge hvilken Nøkke (nykur) bærer et brændende Lys paa sin Hale.*

nykkja¹ [ni'tša] *v.* (kt) *trække, rykke; n. á, gøre hastigt Træk paa en Line.*

nykkja² [ni'tša] *v.* (kt) *ombøje, nitte; n. seym, nitte et (gennemgaet) Søm.*

nýkomin [noi'koəmin] *adj.* *nylig kommen.*

nykur [nikór] *m.* (ar; ir) *Nøk, Væsen, som i Følge Overtroen opholder sig i Vandet (tænkes helst i Hesteskikkelse, men omskaber sig ofte til en ung Mand; er ofte paa Landjorden snart i den ene, snart i den anden Skikkelse).*

nýlagstur [noilakstór] *adj.* *som lige har lagt sig, spec. som lige har*

lagt sig til at sove; n. kavi, nyfalden Sne.

-lendi [-lændi] *n.* *nylig. dyrket Mark, Mark, som har baaret Sæd*

(Korn, Kartofler) Aaret i Forvejen.

-lendisstykki [-lændistitši, -stitši] *n.* *nylig dyrket Stykke Jord, se nýlendi.*

-liga [-lia] *adv.* *nys, (for) nylig.*

-mjólk [-mjó'lk] *f.* *nymalket Mælk.*

nýpa [noi'pa] *f.* *se nípa.*

nýra [noira] *n.* (a; pl. nýru *el.*

nýrur) *Nyre.*

nýrumörur [noirómørór] *m.* *Nyrefedt, Nyretælle.*

nýsmíðaður [noismoi(j)avór] *adj.* *nylig smedet *el.* forarbejdet.*

nýsur [noi'sór] 2. *el.* 3. *pers. sing. præs. af njósa.*

nýta [noi'ta] *v.* (tt) 1) *drage Nytte af, benytte, bruge, anvende; — n. á, benytte sig af Lejligheden, smede, medens Jernet er varmt.* 2) *kunne bruge, kunne passe; eg nýti ekki henda skógvin, jeg kan ikke passe denne Sko.* 3) *have Brug for, behøve, alm. med ekki (el. spørgende); nýttast, behøves.*

nýtendraður [noi'tændravór] *adj.* *nylig tændt.*

-tíkin [-títšin] *part. præet. og adj.* *nylig taget; hann hefur*

nýtikið pottin niðurav, han har

netop (nylig) taget Gryden af Ilden.

nýtiligur [noi'tillör] *adj.* *brugelig.*

nytra [nitra] *f.* (u; ur) 1) *Gnid,*

Gnidder, noget smaat. 2) *et i Udvik-*

lingen hæmmet Kornaks. 3) *Øresten i*

Fisk. Jf. nót og nytra, v.

nytra [nitra] *v.* (að) *lege Gætteleg*

med Ørestenene af Fisk. Jf. nót.

nýtsla [noi'sla, noi'sla] *f.* (u; ur) *Brug.*

nýtt [noi't] *n.* *af nýggjur.*

nytta [ni'ta] *f.* (u) *Nytte, Gavn.*

nytta [ni'ta] *v.* (að) *nytte, gavne.*

nyttu [ni'tu] *leysur* [ni'tólæi'sór] *adj.* *nytte-*

løs, unyttig.

-ligur [-liör] *adj.* *nyttig,*

dygtig, som gør nyttig.

nytur [nitör] *pl.* *af nót.*

nýtur [noi'tör] *adj.* 1) *nyttig, tjen-*

lig; god, treffende. 2*) *rask, dygtig,*

kek, alm. i Kvadene.

nýtur [noi'tór] 2. el. 3. pers. sing. præs. af njóta.

ný|vaknaður [noivaknavór] adj. nýlig vaagnet. **-veiddur** [-vaiddór] adj. nýlig fanget.

næla [næla] v. (ld) 1) sy (stadse-
ligt), stikke (med Naal). 2) (om Frø)
spire, spire op.

næmi [næamí] n. Nemme, Lære-
nemhed.

næmingi [næamíndzi] m. (a; ar)
= næmingur.

næmingsverk [næamíngsværk] n.
en Lærings Arbejde.

næmingur [næamíngór] m. (s; ar)
Lærling, Discipel, Elev.

næmur [næamór] adj. (næm el.
nom, næmt) lærenem, som hurtigt lærer
el. nemmer.

nær [næar] adv. (comp. nærri, sup.
næst) nær, i Nærheden, nær ved (med
dat.); leggja sær nær, stræbe af
al Magt, anspende sig.

nær [næar] adv. og conj. naar, paa
hvilken Tid.

nær [næar] 1. el. 3. pers. sing. præs.
af náa.

nærgeingin [nargaándzin, -gándzin]
adj. nærgaaende.

nærhest [næarhæ'lst'] adv. naar,
hvornaar.

nærindis [næaríndis] adv. i Nær-
heden.

nærka [na'rka] v. (að) nærme,
bringe el. flytte nærmere. — **nærkast**
(med dat.) nærme sig.

nærkasliga [na'rkaslía] adv. nøje,
nøjagtigt (LF).

nær|komin [na'rkoəmin] adj. (i
negl. Bet.) kommen nær til et vist
Punkt; n. at kálva, (om en Ko) nær
ved at kælte; (med dat.) n. deyð-
anum, Døden nær. **-kona** [na'rkoəna]
f. Jordemoder. **-kvæmur** [-kvæamór]
adj. nærgaaende, tyvagtig. **-lagdur**
[næarlagdór] adj. flittig, energisk.

nærri [narri] adj. og adv. comp. (af
nær) nærmere, nærmere ved (med
dat.).

nær|skyldur [næaršildór, na'ršildór]
adj. nærbeslægtet. **-staddur** [-staddór]
adj. stedt i Nærheden, som befinder sig
i Nærheden. **-søkin** [-søetšín] adj.
nærgaaende. **-um** [næaróm] adv. næ-
sten, omtrent.

næskur [noskór] adj. se naskur.

næst [nast] sup. af nær, nærmest
(med dat.).

næstan [nastan] adv. næsten.

næsti [nasti] m. (a; ar) (ens)
Næste.

næstingur [nastíngór] m. (s; ar)
Næste, nærmeste.

næstrafólk [nastrafö'lk] n. (ens)
nærmeste.

næstu [nastò] i Forb.: (nú) í n.,
fornylig.

næstum [nastón] adv. = næstan;
nærmest ved (risin rór við lang-
an favn næstum Lokka aftur
í stavn).

næstur [nastór] adj. sup. (af nær)
nærmest; (nú) í næstum, for nylig.
Jf. næstu.

nætur [næatór] pl. af nátt.

nævur [nævavór] f. Næver, Birke-
bark.

nævur|húgva [nævavórhígvá] f.
Næverhue, Hue af Birkebark. **-skrukka**
[-skro'ka] f. et Stykke Næver el. Birke-
bark. **-taktur** [-taktór] adj. tækket med
Næver el. Birkebark. **-tekja** [-teətša]
f. Nævertag, Tag af Birkebark med
Overlag af Græstov.

nögd [nögd] f. (ar; ir) tilstrække-
ligt el. rigeligt Forraad, Mængde, Over-
flod.

nögga [nögga] v. (að) afstumpe,
formindske, n. burtur av nøkrum.
— **nöggast**, afstumpes, formindskes.

nögl [nögl] f. (gen. naglar; pl.
negl el. neglir) Negl (paa Finger, Taa).
Jf. naglur.

nögla [nögla] f. (u; ur) Tap, som
sættes i Hullet i Bunden paa en Baad,
Bundprop (i Baad). — gera nögl-
una, áðrenn tú gert bátin, be-
gynnde et Arbejde forkert el. bagfra,

ikki eigur at smíða nøgluna fyrr enn bátin.

nøgluhol [nøglhoel] *n.* Hul i Øserummet, hvori nøgla sættes. **-steinur** [nøglóstainór] *m.* lille Sten, hvormed Øserumstappen (nøgla) tilslaaes (LF).

nøkta [nøkta] *v.* (að) gøre nøgen, blotte, afføre (Klæder el. Klædningsstykke); uegl.: bringe i Armod, ruinere, ødelægge, *n.* ein við pening, tage alle ens Penge fra en. *Jf.* nekta.

nøktast [nøktast] *v.* (að) blive tilfredsstillet, faa nok, tilstrækkelig, ofte brugt med Nægtelse.

nøkulunda [nøkólonda] *adv.* nogenlunde.

nøkur [nøkór] *f.* sing. el. *n.* pl. af nakar.

nøra [nøera] *v.* (rd) (nære) forsyne rigelig med Føde, opelske, formere (Kreaturer); *n.* seg el. *n.* at sær, forsyne sig rigelig, tage vel til sig (af Mad og Drikke). — **nørast**, vokse, formeres.

nøring [nøaring] *f.* (ar) Formering.

nørtur [nørtór] *m.* Gran, lille Smule.

nøs [nøes] *f.* (nasar [næasar]; nasar) 1) Næse, ogsaa alm. *pl.* nasar = *sing.* 2) fremstaaende Klippeparti, Forbjerg; fremstaaende Landformation; udstaaende Knort i en Bjergside.

nøt [nøet] *f.* (ar; ir) Nød (Skalfrugt). — *En Flertalsform nytur findes i et fra Leg stammende Udtryk: nytur í hendi? hvor mange Nødder har jeg i min Haand? Jf. nytra.*

nøta [nøeta] *f.* (u; ur) = nøt.

nøtra [nøetra] *v.* (að) skælve, ryste, bæve.

nøtran [nøetran] *f.* (ar; ir) Skælven.

nøtrilsí [nøetrlsı] *n.* = nøtran.

nøv [nøøv] *f.* (navar; navir) udstaaende Forbjerg, udstaaende Klippeparti.

nøvn [növn] *pl.* af navn.

O, Ó.

óargadýr [ouargadoir] *n.* skarns Menneske. **-argakroppur** [-argakrápór] *m.* skarns Menneske, skarns Krop. **-argaligur** [-argaliör] *adj.* skarnagtig. **-ávirkandi** [-áavi'rkandi] *adj.* uindvirkende, intransitiv. **-beinasamur** [-bainasæamór] *adj.* utjenstvillig. **-beinur** [-bainór] *adj.* ulige, kroget, skæv, som gaar i skæv Retning; urigtig, skæv, forkert. — *n.* óbeint ogsaa brugt som *adv.*, ulige, urigtigt, forkert. **-biðin** [-biĵin] *adj.* uindbudt. **-bliðskapur** [-bloi'skæapór] *m.* Uvenlighed, Ugæstfrihed. **-bliður** [-bloiör] *adj.* ublid, ugæstfri. **-boðin** [-boəĵin] *adj.* ubudt, uindbudt. **-bótagerð** [-bou'taðžear] *f.* Forbrydelse. **-bótaligur** [-bou'taliör] *adj.* ubodelig. **-bótamaður** [-bou'tamæavór] *m.* Misgerningsmand, For-

bryder. **-bótaverk** [-bou'tavæ'rk] *n.* Misgerning, Forbrydelse. **-brákaður** [-bráakavór] *adj.* uskadet. **-brigdiligur** [-brigdiliör] *adj.* uforanderlig. **-broytiligur** [-brái'tiliör] *adj.* = óbrigdiligur. **-bræddur** [-braddór] *adj.* utjæret. **-bundin** [-bondin] *adj.* ubunden, ubestemt. **-bygd** [-bigd] *f.* ubeboet el. ubeboeligt Sted. **-bygdur** [-bigdór] *adj.* ubeboet. **-býttur** [-boi'ttór] *adj.* ikke sønderbyttet, udelte; hettar verður tikið av óbýttum, dette (den Part) bliver udtaget før Delingen. **-botiligur** [-bøetliör] *adj.* ubodelig. **-dád** [-dåa] *f.* Udaad. **-dagar** [-dæar] *m.* pl. Uenighed, Klammeri, Trætte; tað kom til ódagar teirra millum, de blev Uvenner.

óðal [oual] *n.* (s) Odel, Odelsjord (Jord,

hvortil Ejeren har fuld Besiddelsesret), Stamgods, Arvegods.

óðals[bóndi] [oðalsbóndi] *m.* Odelsbonde, Ejer af Odelsjord. **-jörð** [-jør] *f.* Odelsjord.

óðamannaverk [oðamannaværk] *n.* Galmandsværk.

óðámligur [oðámlijör] *adj.* windbydende, utiltalende. **-dámur** [-dåamör] *m.* uren Farve, spec. uren Grund i Lærred (helst paa Grund af Vanrøgt, daarlig Behandling).

odda biti [áddabíti] *m.* Mundfuld, der gives en, der har laant sin Kniv for at skære Mad med (LF). **-fiskur** [-fiskör] *m.* den forreste Fisk i en Stime, spec. den forreste Hval i en Flok Grindehvaler. **-maður** [-mæavör] *m.* Mand, som gaar i Spidsen for en Flok, Anfører; spec.: den ene af de to Mænd, som ved Drivning af Faar fra Fjeldet til Folden (se fjallgonga) gaar forrest i Rækken, en paa hver Side af de forreste Faar i Flokken. **-seyður** [-sæijör] *m.* de forreste Faar i en Faareflok, som bliver drevet til Folden.

oddi [áddi] *m.* (a; ar) 1) den forreste Del af en Flok. Jf. oddaseyður, oddamaður. 2) Landodde.

oddur [áddör] *m.* (s; ar) Od, Spids.

óðinsdagur [oð'nsdæavör] *m.* miðvikudagur. **-hani** [oúnshæani, oús-] *m.* Vindrossel, Sjagger (turdus iliacus og turdus pilaris).

óðjör [oðžour] *n.* Udyr, Uhyre.

óðliga [oðlia] *adv.* fremfusende.

óðn¹ [ödn] *f.* (ar; ir) 1) heftigt, frygteligt Uvejr; ó. í sjónum, voldsomt Oprør i Søen. 2) (om Mennesker) Raseri, Ophidselse; tá kom óðnin í hann, da kom han i Raseri.

óðn² [ödn] *f.* (ar; ir) 1) afmærket Sted paa teigur (opdyrket Strimmel Jord med Grøfter paa begge Sider). 2) en Faareflok, som gaar paa et bestemt Sted. 3) det Strøg, en „Fjeldmand“ (fjallmaður) har at gaa, naar han driver Faar, for at mødes med andre

og saaledes fra flere Steder samle Faarene i en stor Flok. — (LF. — alle Betydninger opstillede af Hammershainb).

óðnarbrim [ödnarbrim] *n.* voldsom, frygtelig Brænding. **-dagur** [-dæavör] *m.* frygtelig Uvejrsgdag. **-regn** [ödnarægn] *n.* heftigt Regn, Skyregn. **-róður** [ödnarouör] *m.* voldsom Roning. **-róp** [ödnarou'p] *n.* voldsomt Raab, forføreligt Skrig. **-tak** [-tæak] *n.* frygteligt, veldigt Tag el. Ryk. **-veður** [-vævör] *n.* voldsomt Uvejr.

óðoyptur [oðái'ptör] *adj.* udøbt. **-drúgvur** [-drigvör] *adj.* udraaj, som ikke forslaar længe. **-dugna-dýr** [-dünadoir] *n.* uduelig Person. **-dugnakroppur** [-dünakrá'pör] *m.* ódugnadýr. **-dugnaligur** [oðüna-líör, oðogna-] *adj.* upaapasselig, som ikke forstaar at røgte om sig og sit eget. **-dugnaskapur** [-dünaskæapör] *m.* Uduelighed, Upaapasselighed. **-dugna-vætti** [-dünava'ti] *n.* — ódugnadýr.

óður [ouör] *adj.* (óð, ótt [ou, ö't]) 1) heftig, rasende, ude af sig selv af Vrede. 2) gal, afsindig.

ódygd [oðigd] *f.* Udyd. **-dýrur** [-doirör] *adj.* billig. **-dællur** [-dadlör] *adj.* umedgørlig, uartig. **-dömi** [-døæmi] *n.* uforsvarlig Handling, meningsløst Forhold. **-endaligur** [-æn'daliör] *adj.* uendelig. **-eydna** [-æd'na, -ædna] *f.* Uheld, Ulykke. **-eydnisár** [-ædnisáar] *n.* Ulykkesaar. **-eydnisligur** [-ædnis-líör] *adj.* uheldig, ulykkelig. **-fantaligur** [-fa'ntaliör] *adj.* uordentlig, sjusket (med Hensyn til Klædedragt); usømmelig, grov. **-fegin** [ou'feajm] *adj.* ikke glad, bedrøvet. **-feginsbrún** [ou'feajms-brúun] *f.* i Udtr.: meg skríður um ó., mit højre Øje (Øjenbryn) klør, der venter mig noget sørgeligt. Jf. feginsbrún. **-feigur** [ou'fai(j)ör] *adj.* som ikke er bestemt til Døden, ikke moden til at dø.

offra [áf(f)ra] *v.* (að) ofre.

offring [át(f)ring] *f.* (ar) Ofring.

offur [áför] *n.* (s; *pl. ds.*) Offer; *spec. Accidenser.*

offur **bolli** [áförbóldi] *m.* Offerbolle.
-djór [-džour] *n.* Offerdyr. **-gáva** [-gáava] *f.* Offer, Offergave. **-gerð** [-džear] *f.* Ofring. **-knívur** [-knoivör] *m.* Offerknív. **-vilji** [-vilji] *m.* Offervilje.

óflingin [ou'fínðzm] *adj.* som man ikke har faaet; hann var betur ó., det var bedst, om man ikke fik ham tilbage. **-flongdur** [-fláðdör] *adj.* uopdragen, storsnudet. **-flýggjakroppur** [-flod'džakrá'pör] *m.* umedgørlig Person. **-flýggjaligur** [ou'flod'džaliör] *adj.* umedgørlig, umulig at komme til Rette med. **-flættiligur** [ou'fla'ttiliör] *adj.*

óflýggjaligur. **-friðarkroppur** [-friakrá'pör] *m.* Urostifter. **-friðarligur** [-frialiör] *adj.* ufredelig, urolig. **-friðarlæti** [-frialæati] *n. pl.* Optøjer. **-friðarmaður** [-friamæavör] *m.* Urostifter, Oprører. **-friðarskip** [-friašíp] *n.* fjendtligt Skib. **-friður** [-friör] *m.* Ufred, Krig; megen Uro og Støj. **-frættir** [-fra'tur] *f. pl.* uheldsvangre Tidender. **-fruktbarur** [-froktbæarör] *adj.* ufrugtbar.

ofsin [áfsin] *adj.* = opsin.

ofta [átta] *adv.* (*comp.* oftari, *sup.* oftast) ofte.

oftum [oftón] *adv.* = ofta.

ófullkomin [ou'fo'lköemin] *adj.* ufuldkommen. **-fúsur** [-fúusör] *adj.* uvillig. **-fýsi** [-foi'si] *f.* Ulyst. **-fýsiligur** [-foi'siliör] *adj.* som vækker Ulyst, ikke indbydende, ubehagelig. **-fýsin** [-foi'sin] *adj.* 1) som ikke har lyst, ulysten. 2) = ófýsiligur. **-fýsisligur** [-foi'sisliör] *adj.* = ófýsiligur. **-föddur** [-föddör] *adj.* ufødt. **-føra** [-føra] *adv.* umaadelig, uhyre, meget, ó. stórir, ó. nógv. **-føra-veður** [-føravevör] *n.* ufremkomme- ligt Vejr. **-føri** [-føri] *n.* 1) Uføre, slet Føre (Vejtilstand). 2) Sted, hvor man næppe kan komme frem, ufremkomme- ligt Sted. 3) meget slet Vejr. 4) (uegl.) Uføre, vanskelig, meget indviklet Stilling

el. Tilstand. **-föru** [-föarör] *adj.* 1) ufarbar, uvejsom, ufremkommelig; óført veður, Vejr, som næppe er til at komme frem i. 2) uskikket, udygtig til Tjeneste (*f. Eks.* om et op- høvnet Lem); ogsaa: tyk, ophovnet. 3) umaadelig, uhyre stor (el. megen el. dygtig).

og [oa] *conj.* og.

ógagn [ougagn] *n.* Ugavn, Skade, Fortræd. **-gegniligur** [-džæg'niliör] *adj.* ubrugelig, utjenlig. **-gegnisligur** [-džæg'nisliör] *adj.* = ógegniligur. **-gerandi** [-džearandi] *adj.* ugørlig; tað er ó., det lader sig ikke gøre, er ugørligt. **-gerð** [-džear] *f.* Udaad. **-giftur** [-džiftör] *adj.* ugift. **-gjolla** [-džödlia] *adv.* utydeligt, unøjagtigt. **-gjølliga** [-džödlia] *adv.* = ógjølla. **-gjördur** [-džördör] *adj.* ugjort; — tað er ógjørt í sjónum, Søen er oprørt og ikke til at befære. **-glaður** [-glæavör] *adj.* sørgmodig, bedrøvet. **-gloymandi** [-gläimandi] *adj.* uforglemmelig.

ogn [ágn] *f.* (ar; ir) Ejendom, Besiddelse, *spec.* Jordejendom, Ejendom i Odelsjord (óðal). — Talemaade: tykja (st) o. í nøkrum, være lykkelig el. stolt ved at besidde noget, móður tykir o. í unga sínum, Moderen føler sig stolt af at besidde en saadan Søn. — *pl.* ognir, *spec.* Aktiver.

ogna [áгна] *v.* (að) tilegne, tilkende, tildele; summum ognaðist eitt lamb, nogle fik tilkendt el. tildelt et Lam; o. sær el. ognast (nakað), tilegne sig, sætte sig (komme) i Besiddelse af.

ognar **fornavn** [áгна(r)fárnavn] *n.* Ejestedord, possessivt Pronomen. **-jörð** [-jör] *f.* Odelsjord (modsat kongsjörð). **-lutur** [-lütör] *m.* Ejendel. **-maður** [-mæavör] *m.* Besidder af Odelsjord. **-mörk** [-mö'rk] *f.* en „Mark“ Odelsjord (se ogn og mörk). **-rættur** [ágnara'tör] *m.* Ejendomsret, Besiddelsesret.

ógóðsligur [ougöslíör] *adj.* uap- petitlig; uhyggelig; (om Vejr) barsk, raa.

-gongdur [-gǫndór] *adj.* ufarbar.
-goymsla [-gáimsla, gáimsla] *f.* daarlig. *el.* skodeslós *Forvaring*, *Vanrægt*, *Uorden*; ó. ger so mangan tjóv, *Uorden* (daarlig *Forvaring*) skaber saa mangan *Tyv*. **-greiða** [-grai(j)a] *f.* = ógreiði. **-greiddur** [-graiddór] *adj.* uredt. **-greiði** [-grai] *f.* Urede, *Forvikling*, *Forvirring*. **-greiður** [-graiór] *adj.* (som er) i Urede; forviklet, vanskelig. **-greiniligur** [-grainilíór] *adj.* utydelig, uklar. **-gröðiligur** [-grøðilíór] *adj.* ulægelig, uhelbredelig. **-gudligur** [ɔgū'dilíór] *adj.* = ógudligur. **-gudligur** [ɔgūd'lijór] *adj.* ugudelig.

ógvast [ægvast] *v.* (að) forfærdes, eg ógvaðist, (*upers.*) mæ'r ógv-aðist við.

ógvella [ægvædla] *f.* Havlit (*hardelda glacialis*).

ógviliga [ægvilía] *adv.* = ógvuliga. **-ligur** [-líór] *adj.* = ógvuligur.

ógvisligur [ægvislíór] *adj.* voldsom, fremfusende.

ógvorðaður [ægvøaravór] *adj.* mundkaad, som bruger for stærke *Udtryk*.

ógvulliga [ægvólía] *adv.* frygteligt, forskrækkeligt; mest i *Forb.* med *adj.* (*i Positiv*): overmaade, meget, i høj *Grad*, ó. stórrur, ó. illur. **-ligur** [-líór] *adj.* frygtelig, forskrækkelig.

ógvusligur [ægvósliór] *adj.* = ógvisligur.

óhampiligur [ɔuha'mpilíór] *adj.* uordentlig, lurvet, af lurvet *Udseende*; som udfører noget paa en uordentlig *Maade*. **-handaligur** [ɔuhan'dalíór] *adj.* hækændig, ikke haandnem. **-handiligur** [ɔuhan'dilíór] *adj.* = óhandaligur. **-happ** [-ha'p] *n.* Uheld, *Vanheld*. **-heftur** [-hæftór] *adj.* ubunden, uafhængig. **-hentur** [-hæntór] *adj.* ubekvem; unyttig. **-heppiliga** [-hæ'p-ilia] *adv.* uheldigt. **-heppin** [-hæ'pin] *adj.* uheldig, uhæændig. **-heppni** [-hæ'ni] *f.* Uheld. **-herdur** [-hærdór] *adj.* ikke

hærdet; (*gramm.*) ubetonet. **-hirða** [-hirja] *f.* skodeslós *Kvinde*. **-hjálpin** [-jálpín] *adj.* som ikke kan hjælpe sig med det, der er ydet en; ikke tilfredsstillet. **-hógv** [-hægv] *n.* Mangel paa *Maadehold*, *Yderlighed*; hava ó., være umaadeholden, gaa til *Yderlighed*. **-hugaligur** [-hūaliór] *adj.* ikke lystvækkende, ikke indbydende. **-hugnaligur** [-hūnaliór] *adj.* ubehagelig, uhyggelig. **-hugsandi** [-hoksandi] *adj.* utænkelig. **-hugsur** [-hūór] *m.* *Ulyst*. **-hvassur** [ɔu'kvassór] *adj.* sløv (om skærende *Redskaber*). **-hyggin** [-hid'dzin] *adj.* uklog, uforstandig, ubetænksom. **-hyggja** [-hid'dža] *f.* *Ubetænksomhed*, *Uforsigtighed*, *Uforstandighed*. **-hogliga** [ɔuhög'lia] *adv.* ubekvemt, ubekvemt beliggende. **-hogligur** [ɔuhög'lijór] *adj.* ubekvem, besværlig, vanskelig at komme til (*f. Eks.* om *Arbejde*); lang og besværlig (om *Vej*). **-høviligur** [ɔuhøæ'vilíór] *adj.* upassende, utilbørlig. **-høviskur** [-høæviskór] *adj.* uhøvisk, uhøflig. **-ívaður** [-íavavór] *adj.* utvivlsom. — *n.* óivað, tað er óivað, óivað tað! det er utvivlsomt; óivað ogsaa som *adv.* **-javní** [-javni] *m.* *Ulighed*, *Forskel*. **-javnur** [-javnór] *adj.* ulige, ujævn, forskellig. **-jólaligur** [-jólalíór] [-jólalíór] *adj.* ikke som sig hør og bór i *Julen*; ikke i *Julestemning*.

ok [oæk] *n.* (s; pl. ds.) *Aag*.

ók [ɔu'k] 1. *el.* 3. *pers. sing. præet.* af aka.

ókendur [ɔu'tšændór] *adj.* ukendt, fremmed. **-keypís** [-tšæi'pís] *adv.* gratis.

oki [oætši] *m.* (a; ar) *Tværtræ*, *Klampe* (*Tværklampe*).

okkara [á'kara] 1) *gen. pl.* af eg. 2) *pron. poss. indecl. vor.*

okkum [á'kón] *acc. el. dat. pl.* af eg.

***okkur** [á'kór] *acc. pl.* af eg.

okkurt [á'kó'rt] *n.* af onkur.

óklárur [ɔuklárór] *adj.* uklar.

***okn** [ákn] *f.* (ar; ir) *Svane*.

ókneptur [ɔu'knæptór] *adj.* uknappet.

okra [oækra] *v.* (að) *aagre.*

okrari [oækrari] *m.* (a; ar) *Aagerkarl.*

ókravdur [oʊˈkravdór] *adj.* *ukrævet,* ikke krævet el. forlangt.

oksa básur [áksabåasór] *adj.* *Oksebaas, Studebaas.* **-kálvur** [-kålvór] *m.* *Studekalv.* **-lær** [-læar] *n.* *Studelaar.* **-síða** [-soi(j)a] *f.* *Side af en Okse, Stud.* **-verði** [-væri] *n.* = oksavirði. **-virði** [-viri] *n.* (en Okses Værði) *saa* meget, 'som der indeholdes i en Okse (Stud), en Okses Kødmasse.

oksi [áksi] *m.* (a; ar) *Okse, Stud.*

oktober [áktoəˈbír] *m.* *Oktober.*

okum [oækon, oægon] = okkum.

ókunnigur [oʊˈkonnijör] *adj.* 1) *ubekendt (med noget), ó. við nakað.* 2) *ubekendt, fremmed; ókunnigt fólk, fremmede.* **-kunnufólk** [-konnóføˈlk] *n.* *fremmed.* *Jf. ókunnigur.* **-kunnugur** [-konnövör] *adj.* = ókunnigur. **-kunnumaður** [-konnómæavör] *m.* *fremmed.* **-kunnur** [-konnör] *adj.* *ubekendt (med noget); ubekendt, fremmed.*

okur [oækór] *n.* (s) *Aager.*

okur [oækór] *pron. pers.* (acc. okur, dat. okum, gen. okara el. okra) = vit. (Ordet bruges kun paa de sydlige Færøer).

okurkallur [oækörkadlör] *m.* *Aagerkarl.*

ókyrra [oʊˈtširra] *f.* *Urolighed (i Søen, især inde ved Land); ó. í sjón-um, oprørt Sö.* **-kyrra** [-tširra] *v.* (að) (om Sö) *blive urolig, komme i Oprør, især om Brænding ved Kysten: tað (hann) ókyrrar, det begynder at blive Brænding.* **-kyrrur** [-tširró] *adj.* *urolig (om Søen inde ved Land); tað er ókyrt, der er Brænding.*

ól [oʊl] 1. el. 3. pers. sing. præter af ala.

ólag [oʊlæa] *n.* *daarlig Stånd, Ulave, Uorden.* **-lagaligur** [-læˈaliör] *adj.* *ubekvem, ugunstig; umedgørlig.* **-látaður** [-láatavör] *adj.* *ustyrlig, uregerlig, vovrn, vild.* **-látin** [-láatin] *adj.* = ólátaður.

ólavsøka [oʊlasøeka] *f.* *St. Olafs Dag, Olaj (29. Juli).*

oldur|abbi [áldörabbi] *m.* *Tipoldefar.* **-omma** [-åmma] *f.* *Tipoldemor.*

ó|levnað [oʊlævna] *n.* *Ulevned, umoralsk Levned.* **-liðuligur** [-liðjöliör] *adj.* *ubevægelig, usmidig.* **-líka** [-loiˈka] *adv.* *ulige.* **-líkindi** [-loiˈtšindi] *n.* 1) *Urimelighed, Usandsynlighed, helst i pl. ólíkindi(r); Urimeligheder, Galskab.* 2) (alm. i pl.) *daarlige Omstændigheder til Foretagelsen af noget, spec.: slette Vejrudsigter, slette Vind- og Strømforskel, helst med Hensyn til Sørejse, Fiskefangst.* **-líkliskapur** [-loigliskæapör] *m.* *Usømmelighed, Uterlighed.*

-líkligur [-loigkljör, -loig-] *adj.* *utækkelig, uordentlig, upassende, usømmelig.* **-líkur** [-loiˈkór] *adj.* 1) (med dat.) *ulige, forskellig.* 2) *urimelig, upassende, slet, mest i Forb.: líkt og ólíkt, de forskelligste Ting, løst og fast, passende og upassende.* **-lívi** [-loiˈvi] *n.* i *Udtr.:* til ólívís, til Døde, særa ein til ólívís. **-lívrunnin** [-loivronnin] *adj.* *uorganisk.* **-lívssár** [-loifsáar] *n.* *Ulivssaar, dødeligt Saar.*

olja [álja] *f.* (u; ur) *Olie; spec. = steinolja.*

óljóð [oʊljöu] *n.* *Ulyd, Mislyd; Støj, Spektakel.*

óljuklæði [áljöklæaj] *n.* *pl. Olieklæder, Olietøj.*

olmussa [álmoss(a)] *f.* (u; ur) *Almisse.* — *olmussu* (gen. sing.) *som første Led i Sms. el. adjektivisk: arm, stakkels, tær ólmussu konur, de stakkels Koner.*

olmussu|dýr [álmossódoir] *n.* *Stakkel; ogsaa som Kæleord (udtrykkende Medlidenhed el. Beklagelse): „lille Skind“.* **-genta** [-džæˈnta] *f.* *stakkels Pige.*

ó|lukka [oʊloˈka] *f.* *Ulykke.* **-lukku-dýr** [-lōˈkódoir] *n.* *clendigt, stakkels Menneske.* **-lukkulag** [-loˈkólæa] *n.* i *Udtr.:* *hetta var ólukkulag(ið), det var en slem Historie, det var en værre en.* **-lukkuligur** [-loˈkóljöör] *adj.*

ulykkelig. **-lukkuráð** [-lo^okōráa] *n.* ulykkebringende Raad. **-lukkutið** [-lo^okōtoi] *adv.* til al Ulykke, ulykkeligvis. **-lýðin** [-loim] *adj.* ulydig. **-lýdni** [-loidni] *f. el. n.* Ulydighed, Genstridighed. **-læti(r)** [-læat(r)] *n. pl.* slemme Lader, daarlig Adfærd, Støj, Larm. **-løg** [-lœ] *n.* = óløg. **-lœgi** [-lœji] *n.* (den største Bølge i en) Række Brændingsbølger, stærkest Brænding, det Tidspunkt, hvor der er mest uroligt ved Landet. **-lœgliga** [-lœg'lia] *adv.* paa ulovlig Maade; upassende. **-lœgligur** [-lœg'liǵ] *adj.* ulovlig.

óm [oun] *dat. pl. af ær.*

ómagaskapur [oumæaskæapōr] *m.* Uformuenhed, Evneløshed. **-magasveitti** [-mæasvai'ti] *m.* Koldsved. **-magi** [-mæaji] *m.* 1) Menneske, som ikke kan forsørge sig selv, umyndig *el.* hjælpeløs Person. 2) svagt Menneske, Stakkel. 3) Barn, svageligt Barn. **-maka** [-mæaka] *v.* ulejlige, besvære, ó ein. **-makaður** [-mæakavōr] *adj.* umage. **-makur** [-mæakōr] *m.* Umage, Ulejlighed, Besvær. **-máli** [-máli] *m.* (a; ar) Spædbarn.

oman [oəman] *adv.* (ovenfra) ned, nedad, hyppigt om en skraa, nedadgaaende Bevægelse, fara, ganga o., gaa ned; i mere spec. Bet.: kasta o., stoyta o., kaste (støde) ned i Søn fra et højtliggende Sted, detta oman, (lide Døden ved at) falde ned i Søn fra et stejlt Sted. — oman findes ogsaa undertiden brugt som præp. (med acc.): ned ad, ned igennem, o. brekkuna, nedad Bakken (= o. eftir brekkuni).

omaná [oəmanáa] *adv.* ovenpaa. **-av** [-æav] *adv.* oven af, af *el.* fra Overfladen af noget; blása froðuna o., blæse Skummet (oven) af, bort. **-eftir** [-æ'tir] *adv.* nedad. **-fleyg** [-flæi] *n.* Fangst (med Stang) fra Baad af Lomvier, naar de styrter sig ned fra Afsatserne i Fuglebjergget, taka í o. **-fyri** [-firi] *adv.* ovenfor; længere oppe. **-ífrá** [oəmanífráa] *adv.* ovenfra. **-kast**

[-kast] *n.* Nedstyrtning, Nedskridning af Sten. **-lop** [-loəp] *n.* = oman-kast.

ómannsligur [ouma^onsliōr] *adj.* umandig.

omanvert [oəmanvæ'rt] *adv.* o. við, lidt ovenfor. **-yvir** [-ivir] *adv.* ovenover.

ómarkaður [ouma^orkavōr] *adj.* (om Faar) ikke mærket (med Faaremærke).

-megd [-mægd] *f.* Kraftløshed, Svækkelse, Standsning i Udviklingen paa Grund af daarlig Forplejning. **-menni** [-mænni] *n.* ussel, svag, uduelig Person, daarlig Karl. **-metaliga** [-meə'talia] *adv.* umaadelig(t).

-metaligur [-meə'taliōr] *adj.* umaadelig, overordentlig (uhyre stor, megen, lang o. lign.)

-metuliga [-meə'tōlia] *adv.* = ómetaliga.

-metuligur [-meə'tōliōr] *adj.* = ómetaligur.

-mildur [-mildōr] *adj.* umild, haard, grum.

-minni [-minni] *n.* Glemsel.

-minnisdrykkur [-minnisdrí'kōr] *m.* Glemselsdrik.

-missiligur [-mis'siliōr] *adj.* umistelig, uundverlig.

omma [ámma] *f.* (u; ur) Bedstemoder.

ommu|dóttir [ámmódō'tir] *f.* (en Bedstemoder) Sønne- *el.* Datterdatter, hön er o. hennara. **-sonur** [-soənōr] *m.* (en Bedstemoder) Sønne- *el.* Datterson, hann er o. hennara.

ómóður [oumōuōr] *adj.* ikke træt, med friske Kræfter.

ompil [ámpil] *m.* (s; omplar) Havsuleunge i sit første Aar. Jf. grásúla.

ómyndigur [oumindijōr] *adj.* umyndig.

-myndingi [-mindíndʒi] *m.* umyndig Person.

-myndingur [-mindíngōr] *m.* = ómyndingi.

-myndugur [-mindövōr] *adj.* = ómyndigur.

-mælandi [-mæalandi] *adj.* umælende.

-møguligur [-møə'völiōr] *adj.* umulig.

-náð [-náa] *f.* Uro, Forstyrrelse, gera e-m ó. *el.* ónáðir.

-náttúrliga [ounatō'lia] *adv.* 1) paa unaturlig Maade. 2) umaadelig(t), ubeskrivelig(t), ó. fegin.

-náttúrligur [ounatō'liǵ] *adj.*

adj. 1) unaturlig. 2) umaadelig, uhyre.

ond [ánd] *f.* (ar; ir) 1) Aande, Aand. 2) varm Luftstrøm, ein heit o.

ónðskapur [önskæpör] *m.* Ondskab.

óndur [öndör] *adj.* (ónd, ont) ond, ondskafuld. — *n.* ónt ogsaa som adv.

óneyðugur [ounæiðvör] *adj.* unødig, unødvendig.

ong [äng] *f.* (*gen.* eingjar; *pl.* eingir [ándžar, ándžir]) *Eng.*

ongan [ängan] *acc. sing. m.* af eingin.

ongantið [ängantoi] *adv.* aldrig; o. betur, saa meget desto bedre.

ongastaðni [ängastæni] *adv.* ingensteds.

ongila [ándžila] *f.* (u; ur) ongilja.

ongilja [ándžilja] *f.* (u; ur) *Brystfinne*, *Brystfinneparti*, *spec.* paa *Helleflynder*.

ongiljuþeita [ándžiljöbai'ta] *f.* *Strimmel* *Mading* (beita), *udskaaren* under *Bugen* paa en *Helleflynder* tæt ved *Brystfinnen*. **-geisli** [-gai'sli] *m.* den øverste Del af *Rygledene* paa *Helleflynder* (LF).

ongilubeita [ándžilöbai'ta] *f.* = ongiljubeita.

ongin [ándžin] *pron. indef.*, se eingin.

ongul [ängöl] *m.* (s; onglar) *Angel*, *Fiskekrog*; vera (krøktur) o. í reyv, ikke have fanget en eneste *Fisk*.

ongulfastur [ängölfastör] *adj.* fast paa *Krogen* (*Fiskekrogen*).

onkalbarn [á'ŋkabadr] *n.* udvalgt *Barn*, særlig kært el. højest elsket *Barn*. **-dóttir** [-dö'tir] *f.* særlig elsket *Datter*, kæreste *Datter*.

onkar- [á'ŋka(r)-] se onka-.

onkasonur [á'ŋkasoönör] *m.* udvalgt *Søn*, kæreste *Søn*. **-vinur** [-vínör] *m.* fortløigste *Ven*, særlig intim *Ven*.

onkuntið [á'ŋkóntoi] *adv.* til en eller anden *Tid*, engang (i *Fremtiden*).

onkur [á'ŋkör] *pron. indef.* (*f.* onkur, *n.* okkurt [á'kört]; *acc. m.* onkun *el.* onkran, *f.* einahvörja [ainakvörja] *el.* onkra, *n.* okkurt; *dat. m.* einumhvörjum *el.* onkrum, *f.* einihvörji *el.* einihvörjari *el.* onkrari, *n.* einumhvörjum *el.* onkrum; *pl. m.* einirhvörjir *el.* onkrir, *f.* einarhvörjar *el.* onkrar, *n.* einihvörji *el.* onkur) nogen, en eller anden; onkun *dagin*, en (*eller anden*) *Dag*, en af de nærmeste *Dage*. *Jf.* einhvör.

onkursvegna [á'ŋkórsvægna] *adv.* paa en eller anden *Maade*.

onkustaðni [á'ŋkóstæni] *adv.* etsteds, et eller andet *Sted*.

önnur [ánnör] *f. sing. el. n. pl.* af annar.

ónolla [ounádl] *f.* (u; ur) 1) noget, som volder *Skade* *el.* *Fortræd*, *spec.* et *Menneske*, som er tilbøjelig til at rapse. 2) *pl.* ónollur, slette *Vaner*, *Unoder*. **-nossligur** [-náslíör] *adj.* ikke indbydende, ubehagelig, uappetilig.

ónsdagur [ounsdæavör] *m.* se óðinsdagur og miðvikudagur.

ont [á'nt] *f.* (antar; entur [a'ntar, æ'ntör]) *Vildand*; *spec.* *Dykand*.

ónýta [ounoi'ta] *v.* gøre ubrugelig, ødelegge. **-nýti** [-noi'ti] *n.* i *Udtr.*: til ónýtis, til ingen *Nytte*, forgæves.

-nytta [-ni'ta] *f.* 1) *Unytte*. 2) unyttigt *Væsen* (*f.* *Eks.* om en *Ko*, der kun giver lidt *el.* ingen *Mælk*).

-nýtur [-noi'tör] *adj.* ubrugelig, utjenlig. **-næra** [-næara] *f.* (u; ur) urimeligt, naragtigt *Menneske* (*Scabo*); uforskammet, uanstændig.

-Fruentimmer (*Mohr*); *Kvindemenneske*, man ikke kan komme nær (uanstændig, skidenfærdig) (*Hammershaimb*).

-næriliga [-næa'ri'li] *adv.* upassende, simpelt, raat. **-næriligur** [-næa'ri'liör] *adj.* som opfører sig upassende, fuld af *Unoder*; upassende, simpelt, lav (om en *Handling*).

-nærisliga [-næa'ri'sli] *adv.* — ónæriliga.

-nærisligur [-næa'ri'sliör] *adj.* = ónæriligur.

op [oep] *n.* (s; *pl.* ds.) *Aabning*.

opa [oəpa] *v.* (að) 1) rense en tilstoppet Aabning. 2) aabne el. opskære *Faar*, *hvoraf Skindet er flaaet*.

opilsí [oəpilsí] *n.* (s; pl. ds. el. r) = **op**.

opin [oəpin] *adj.* 1) aaben, ikke lukket. 2) aabentliggende, ubeskyttet, bar; liggja o., ligge paa Ryggen (jf. víðopin). 3) som ikke forstaar at tie el. skjule, aabenmundet.

opin bera [oəpinbeəra] *v.* aabenbare.

-bering [-beərɪŋ] *f.* (a; ar) Aabenbaring. **-beringarbók** [-beərɪŋga(r)bœuˈk] *f.* Johannes's Aabenbaring, Apokalypsen.

-berliga [-bærlia] *adv.* aabenbart, of-fentlig(t). **-berur** [-beərør] *adj.* aabenbar. **-ekra** [-eəkra] *f.* (u; ur) Mark i det første Aar, hvor den bærer Græs (har først baaret Kartofler el. Roer, dernæst det følgende Aar ofte Korn for Græssets Skyld). **-lýst** [-loiˈst] *adv.* aabenlyst.

-reyv [-ræiv] *f.* en, som ej lukker Døren efter sig (LF). **-skáraður** [-skåaravør] *adj.* som taler lige ud, aabenhjertet; aabenmundet. **-skárur** [-skåarør] *adj.* = opinskáraður.

opna¹ [ápnə] *f.* (u; ur) de to over for hinanden værende Sider i en opslaaet Bog.

opna² [ápnə] *f.* (u; ur) Hunsæl (modsat brimil).

opna [ápnə] *v.* (að) aabne. — **opnast**, aabnes, aabne sig.

opnahjallur [ápnatʂaðlør] *m.* Tørrehus (til Fisk) med Endevægge af Sten og med aabne Sider.

opsin [ápsin] *adj.* ubetænksom og aabenmundet.

óráð [œuráa] *n.* Uraad. **-ráðtøkin** [œuratœtʂin] *adj.* daarligt forberedt, slet udrustet (til en pludselig Rejse o. lign.); hann fór so ó. avstað, han tog (drog) hovedkuld af Sted (glemmende sin Udrustning; Tøj, Mad o. lign.). **-ráðtøkur** [œuratœkør] *adj.* = óráðtøkin. **-rannsakuligur** [-ransæaˈkøliør] *adj.* uransagelig.

óratøkin [œuratœtʂin] *adj.* se óráðtøkin.

orð [oər] *n.* (s; pl. ds.) 1) Ord

(Taledel); Ord, Udtryk. 2) Ordsprog, eitt gamalt o. 3) Ord, Løfte, hálða o., bróta sitt o. 4) Ord, Tale, i pl. og spec. i Udr.: til orða, til Orde, koma til orða við ein, faa en i Tale; orðum kœnur, som kan tale godt for sig. 5) Omtale, hava á orði, rose, berømme; i denne Bet. almindeligst: hava við orði; hava á orði við ein um nakað, tale med en om noget, omtale noget for en. 6) Omdømme, Rygte; hava gott (ringt) o. á sær, have godt (daarlígt) Ord paa sig.

orða [oəra] *v.* (að) bringe paa Tale, ytre, o. nakað við ein.

orðabók [oərabœuˈk] *f.* Ordbog.

-brask [-brask] *n.* Ordbrask, Bram.

-dráttur [-drætør] *m.* Ordstrid, Diskussion, Debat, Disput. **-felli** [-fædh] *n.* Udtryk, Talemaade.

-flokkur [-flákør] *m.* Ordklasse.

-kringur [-krɪŋgør] *adj.* = orðkringur.

-lag [-læa] *n.* Maade at udtrykke sig paa;

hava gott (ringt) o. til ein, ud-

tale sig godt (slet) om en. **-rað** [-ræa]

n. Ordstilling. **-raðið** [-ræaj] *adv.*

ordret, Ord for Ord, flydende.

-ríkur [-roiˈkør] *adj.* ordrig.

-rætt [-raˈt] *adv.* *n.* ordret.

-samband [-samband] *n.* Ord-

forbindelse. **-skifti** [-ʂifti] *n.* Ordskifte,

Diskussion. **-smíð** [-smoi] *n.* Orddan-

nelse. **-tak** [-tæk] *n.* Talemaade,

Ordsprog, Mundheld. **-tiltak** [-tiˈltæk]

n. Talemaade, Ordsprog, Mundheld. **-val**

[-væl] *n.* Valg af Ord, Ordvalg.

orðbrosin [oərbroəsin, ár-b] *adj.*

mundkaad (LF). **-felli** [áˈrfædh] *n.*

orðafelli.

orðfúsur [áˈrfúusør] *adj.* som hol-

der alt for meget af at tale. **-fœrur**

[-fœrør] *adj.* snaksom. **-hagur** [oər-

hæavør] *adj.* 1) orðsnild, veltalende. 2)

som gør for meget af at tale og i

urette Tid. **-kringur** [-krɪŋgør] *adj.*

orðsnild, veltalende. **-loysingur** [oər-

láiˈsingør, ár-] *m.* Ordbrøder, en, som

bryder et givet Løfte. **-tak** [-tæk] *n.*

Ordsprog, Talemaade.

ó|regluliga [ðuræglóliá] *adv.* uregel-mæssigt. **-regluligur** [-ræglóliör] *adj.* uregel-mæssig. **-reglusamur** [-rægló-sæamör] *adj.* = óregluligur. **-reglusemi** [-ræglóseami] *f.* Uregel-mæssighed. **-reiðiligur** [-raiðiliör] *adj.*

óreiðuligur. **-reiðuliga** [-raiðó-liá] *adv.* uredeligt, paa uredelig Maade. **-reiðuligur** [-raiðóliör] *adj.* uredelig. **-reinsettur** [ðu'rainsæt'tör] *adj.* for-hærdet, men mest som Udraab: din (den) slemme Krabat! óreinsett! for Pokker! **-reinska** [-rai'nska] *f.* Urenhed. — ó. í teg! Pokker staa i dig; ó. í tað! Pokker staa i det. **-reinskapur** [-rainskæapör] *m.* Djævel-skab. **-reinskusetur** [ðu'rai'nskösæt'tör] *adj.* = óreinsettur. **-reinur** [-rainör] *adj.* 1) uren. 2) haardnakket til noget ondt, forhærdet. — óreina-ting títt! dit Afskum! óreint í hann! den slemme Fyr! el. gid han faa en Ulykke! óreint í tað, Pokker staa i det, Skam faa! — Som *adv.*: óreint og tíðliga, forskrækkelig tidligt.

organ [árgan] *n.* (s; pl. ds.) urga.

óryggiligur [ðurid'džiliör] *adj.* óryggiligur.

orka [á'rka] *f.* (u) = orkan.

orka [á'rka] *v.* (að) mægte, formaa, være i Stand til.

orkan [á'rkan] *f.* Kraft, Evne; leggja o. á, anspænde sig, anstrenge sig, dýrasta orkan (se dýrur).

orkti [á'rti] *præt. sing af yrkja.*

orkulítill [á'rkóloi'til] *adj.* uden mange Kræfter, svag.

orlogsskip [árlö(g)šíp] *n.* Orlogsskip.

orlov [árlööv] *n.* Orlov, Tilladelse, Frihed.

ormalbit [ármabít] *n.* Slangebid.

-hús [-húu's] *n.* Slangehus, Hus, fuldt af Slinger. **-pína** [-poina] *f.* Pine, forarsaget ved Slangers Bid. **-ungi** [-óndži] *m.* Ogleunge.

ormur [ármör] *m.* (s; ar) 1) Slange. 2) Orm.

orna [ádna] *v.* (að) blive varm, varmes, opvarmes.

ó|rógv [ðurægv] *f.* Uro. **-rógva** [-rægva] *v.* (að) forurolige, paaføre Uro, forstyrre, ó. ein. — órógvast, blive urolig. **-rógvasamur** [-rægva-sæamör] *adj.* urolig. **-rógvin** [-rægvin] *adj.* = órógvur. **-rógvur** [-rægvor] *adj.* urolig. **-royndur** [-ráindör] *adj.* 1) uprøvet. 2) uerfaren.

orrusta [árrosta] *f.* (u; ur) 1) Kamp, Slag. 2) Trøtte, Klammeri; vekja orrustu, yppe Klammeri.

orsaka [á'rsæaka] *v.* (að) undskyldte, o. ein, o. seg.

orsaki [á'rsæatši] *m.* (a; ar) orsök.

orsök [á'rsøk] *f.* Aarsag, Grund.

***ortur** [á'rtör] *part. præt. af yrkja.*

ó|rudda [óurodda] *v.* bringe i Uorden, gøre uryddelig, ogsaa brugt om Ting, der ikke er paa (rette) Plads, hatta liggur og óruddar. **-rudduligur** [-rodd'óliör] *adj.* uryddelig, uordentlig. **-rusl** [-ros] *n.* = órusla. **-rusla** [-ros] *f.* Skrammel. **orv** [árv] *n.* (s; pl. ds.) Skaf't paa Le.

ó|ryggiligur [ðurid'džiliör] *adj.* uordentlig og griset. **-ræddur** [-raddör] *adj.* frygtløs, uforfærdet. **-rætta** [-ra'ta] *v.* (að) forurette, ó. ein. **-rættiliga** [ðu'ra'tíliá] *adv.* paa uredelig Maade, uretfærdigt. **-rættiligur** [ðu'ra'tíliör] *adj.* uredelig, uretskaffen, uretfærdig. **-rættur** [-ra'tör] *m.* Uret; Uretfærdighed. **-rættur** [-ra'tör] *adj.* uret, urig-tig. **-rættvísi** [-ratvoí'si] *f.* Uretfærdighed. **rættvísur** [-ratvoí'sör] *adj.* uretfærdig. **-røkin** [ðu'røetšm] *adj.* skødesløs, forsømmelig. **-røkiskapur** [-røetšiskæapör] *m.* se órøkju-skapur. **-røkja** [-røetša] *f.* 1) Trolldurt (pedicularis palustris). 2) skødesløs, uordentlig Kvinde. **-røkja** [-røetša] *v.* behandle skødesløst, forsømme; ó. nakað burtur, lade noget gaa tabt ved Skødesløshed. **-røkjuskapur** [ðu'røetšóska'pör] *m.* = órøkt. **-røkj-**

utur [-røetšótór] *adj.* = órøkin.
-rækjuvætti [œuˈrøetšóvaˈtʰi] *n.* uordentligt og skodesløst Menneske. **-røkt** [-røkt] *f.* Vanrøgt, Forsømmelse, Mangel paa Røgt el. Omsorg.

os [oəs] *acc. af vær.*

ósambæriligur [œuˈsambæaˈriliör] *adj.* = ósambæriligur. **-sambæriligur** [œuˈsambærˈliör] *adj.* som ikke passer, usandsynlig, urimelig; som ikke kan enes. **-sami** [œuˈsæami] *m.* = ósemja. **-sámiligur** [œuˈsaaˈmiliör] *adj.* upassende. **-sannindi** [œuˈsannindi] *n. pl.* Usandhed. **-sannur** [œuˈsannór] *adj.* usand.

osara [oəsara] 1) *gen. af vær.* 2) *pron. poss. vor.*

ósáttur [œuˈsáˈtör] *adj.* uforligt, uenig. **-sekaður** [-seækavör] *adj.*

ósekur. **-sekur** [-seækör] *adj.* sagesløs, uskyldig. **-semja** [-sæmja] *f.* Uenighed.

ósi [œuˈsi] *m.* (a; ar) Elvemunding, Aamunding.

ósiður [œuˈsi(j)ör] *m.* Uskik. **-sigur** [-si(j)ör] *m.* Nederlag. **-sjónligur** [-sjönˈliör] *adj.* 1) usynlig. 2) hæsleg at se, modbydelig. **-skaddur** [-skaddör] *adj.* uskadt. **-skalaður** [œuˈˌskæaˈlavör] *adj.* uskadt, hel og holden. **-skepna** [-šæpna] *f.* Ulykke, Vanskæbne. **-skepnuligur** [œuˈšæpˈnoliör] *adj.* ulykkelig, forfulgt af Skæbnen. **-skerdur** [œuˈšærdör] *adj.* ustækket, ubeskaaret. **-skettin** [-šæˈtin] *adj.* uagtsom, ufor-sigtig. **-skil** [-šil] *n.* Forstyrrelse, Fortræd, gera ó. **-skilligur** [-œušilliör] *adj.* utydelig, uklar. **-skorin** [-skoərin] *adj.* uskaaren, uafskaaren; (om Korn, Kornager) umejet, ikke mejet, ó. akur. **-skotligur** [-skátljör] *adj.* høj og uproportioneret af Vækst. **-skoyti** [-skáiˈti] *f.* Dristighed og Uforsigtighed, Fremfusenhed. **-skoytin** [-skáiˈtin] *adj.* dristig og uforsigtig, fremfusende. **-skynsamur** [-šinsæamör] *adj.* ufornuftig, uforstandig. **-slættur** [-slaˈtör] *adj.* ujævn, knudret; (om Sø) urolig, bølget. **-slökkiligur** [œuslöˈtšiliör] *adj.* =

óslökkjandi. **-slökkjandi** [œuslöˈtšˌandi] *adj.* uuds lukkelig. **-spekt** [-spækt] *f.* Voldsomhed. **-spiltur** [-spiˈltör] *adj.* ufordærvet.

oss [áss] *acc. og dat. af vær.*

óstbein [ösbain] *n.* Nøgleben.

ostflis [ás(t)floiˈs] *f.* Osteskive, Skive Ost.

óstillur [œuˈstidlör] *adj.* urolig, som ikke kan være stille. — *n.* óstilt som *adv.*, uroligt. **-stiltur** [-stiˈltör] *adj.* heftig, opfarende. **-stortligur** [-stáˈrtliör] *adj.* ubehændig og fremfusende; ó. leikur, voldsom Leg. **-stortsligur** [-stáˈrsljör] *adj.* = óstortligur.

ostur [ástör] *m.* (s; ar) Ost.

osum [oəsöm] *dat. af vær.*

ósúrgaður [œuˈsørgavör] *adj.* usyret. **-sætti** [œuˈsaˈtʰi] *n.* i Udtr.: koma til ósættis, blive uenige. **-søktur** [-söktör] *adj.* ubenyttet (om et Fuglebjerger); bjørgini lógu ósøkt, der blev ikke drevet Fuglefangst i Bjergene. **-sömd** [-sömd] *f.* Vanære, Skam. **-sømiligur** [-søaˈmiliör] *adj.* upassende, usømmelig.

ota [oata] *v.* (að) skyde lidt frem et. tilbage, skubbe, trænge, o. ein út á sjógv, o. seg fram, trænge sig frem; o. burtur, fortrænge.

ótal [œuˈtæal] *n.* Utal, utallig Mængde. **-tangi** [-tændzi] *m.* (a; ar) umedgørlig Person, spec. uvornt Barn. **-teljandi** [-tælˈjandi] *adj.* indecl. utallig. **-terri** [-tærri] *m.* Mangel paa Tørke, fugtigt, regnfuldt Vejr. **-tið** [-toi] *f.* Utid, ubekvem, uheldig Tid, helst i Forb.: í ótið, i Utide, til Skade og Fortræd; i Kvadene ofte blot ótið = í ó.: ótið var hon væl vorðin, i Utide el. til stor Fortræd var hun smuk.

ótla [ötla] *v.* (að) = øtla.

óttigi [œuˈtodˈdzi] *n.* se ótýggi. **-tödn** [-tödn] *f.* = naggatödn. **-tokki** [-táˈtši] *m.* fjendtlig Stemning, Uvilje, Ugunst. **-tol** [-toəl] *n.* Utaalmødighed. **-tolandi** [-toaˈlandi] *adj.* indecl. utaalelig, ikke til at udholde. **-tolin**

[-toəlin] adj. utaalmóðig. **-tolnast** [-tálnast] v. (að) blíve utaalmóðig. **-tolni** [-táln] f. = ótol. **-trivaligur** [-trívaliör] adj. slusket, sjusket. **-trivnaligur** [-trívnaliör] adj. vantretvæn, som ikke kan trives, i daarlig Stand (ved daarligt Huld). **-trivni** [-trívn] m. Utrivelighed. Jf. vantrivni. **-trúgvur** [-trígvör] adj. utro. **-trúligur** [ətruúliör] adj. utrolig. **-trúskapur** [-trúuskæpör] m. Utroskab. **-tryggur** [-tríggör] adj. utro, usikker.

ótt [ö't] n. af óður.

ótta [ö'ta] f. (u) Tidspunktet omkring Kl. 3 om Natten; sidste Del af Natten el. tidlig Morgenstund (i Henhold til Aarstidernes Skiften).

ótta [ö'ta] v. (að) indjage Frygt, ængste, forskrække, ó. ein. — **óttast**, frygte, være bange (for), **-óttast** ein, nakað, ogsaa: óttast fyrri (nøkrum).

óttafullur [ö'tafodlör] adj. frygtopfyldt, ængstelig, bange. **-leysur** [-læi'sör] adj. uden Frygt, frygtløs. **-ligur** [-liör] adj. frygtelig, forfærdende. **-mikil** [-mĩtšil] adj. truende, faretruende.

óttarskvöld [ö'tarskvöld] n. = grýflukvöld.

ótti [ö'ti] m. (a) Frygt, Ængstelse.

ótu [öu'tö] præet. pl. af eta.

ótyðligur [öu'toidliör] adj. windbydende, ubehagelig, uhyggelig. **-tyggi** [-tod'dži] n. Utuske, Kæltring. **-tystur** [-tístör] adj. ikke tørstig; drekka seg ótystan, stille sin Tørst. **-tættur** [-ta'tör] adj. utæt. **-tøki** [-tøetši] n. (s; pl. ds. el. r) 1) vanskeligt og majsommeligt Arbejde, især et Arbejde, som bliver genoptaget og fortsat, efter at det i lang Tid er blevet forsømt og derved kommet i Ulave. 2) vanskelig tilgængeligt Sted (i Bjergene), spec. Hule hos skrápur, som man ikke kan komme til p. G. af Terrænets Beskaffenhed. **-tøkin** [-tøetšin] adj. = ótøkur. **-tøkk** [-tö'k] f. Utak, Utaknemmelighed. **-tøkur** [-tøkör] adj. vanskelig til-

gængelig. **-tövdur** [-tövdör] adj. uwalket. **ov** [oə] adv. altfor, altfor meget; smelter ofte (i Udtalen) sammen med det Ord, det staar foran, f. Eks. ov gamal udtales: 1) [oə gæamal], 2) [aggæamal].

óvandaður [əuvandavör] adj. skødesløst (og slet) udført, meget simpel og tarvelig, sjusket. **-vandaliga** [-vandalia] adv. uden Omhu, sjusket. **-vandaligur** [-vandalíör] adj. 1) som udfører sit Arbejde slet og uden Omhu. 2) óvandaður. 3) slet, daarlig (i moralsk Henseende), óvandaligt partanýggj. **-vandaslag** [-vandaslæa] n. Rak, Pak. **-vani** [-væani] m. Uvane. **-vanur** [-væanör] adj. uvan, uvant, ó. við (nakað). **-varga** [əu(v)arga-] = óarga-.

ovari [əəvari] adj. (og adv.) comp. øvre, øverst (af to).

óvarir [əuvæarin] adj. uforsigtig.

ovarlaga [əəvalæa] adv. (temmelig) højt oppe, højt beliggende, liggja, standa o.

óvarliga [əuvarlia] adv. uforsigtigt. **-vart** [-væ'rt] adv. uforvarende, uventet, pludselig; koma ó. á ein, komme uforvarende over en; koma á el. av ó., indtreffe uventet, pludselig. **-varur** [-væarör] adj. uvarsom, uforsigtig. **-vaskaður** [-vaskavör] adj. uvasket.

ovast [əəvast] adv. sup. øverst.

ovastur [əəvastör] adj. sup. øverst.

ovboðin [əəboəjin, ábböəjin] adj. 1) som er over ens Evne, altfor vanskelig el. besværlig, øllum er ovboðið, alle har noget, som de ikke kan magte, el. alle har en Overmand. 2) altfor vovet, altfor dristig, næppe uden i n. ovboðið, i Udtr. som: tað var ovboðið av honum at gera hatta, det var altfor dristigt el. voveligt af ham at gøre det, tað var ovboðið av teimum at fara. **-byrða** [-birja] v. (að) bebyrde altfor meget. **-byrðaður** [-birjavör] adj. altfor meget bebyrdet; ogsaa: som har spist for meget, risin tykist at

vera o. **-byrja** [-birja] v. se ovbyrða.

ó|veður [ouveavór] n. Uvejr. **-verðigur** [-vearijör] adj. uværdig. **-verðugur** [-værdóvör] adj. = óverðigur.

ov|erva [ōerva] v. (að) overanstrenge; o. seg, overanstrenge sig. **-farakátur** [áfarakåatör] adj. i overstadigt Lune. **-kæti** [áfarakæati] f. overstadigt Lune. **-farin** [oæfæarin, áffæarin] adj. yderst forbauset, bestyrret. **-ganga** [oægænga, ågg-] v. o. seg, gaa for stærkt el. hurtigt, faa indvendig Skade af at gaa for stærkt.

ó|videiriligur [ou'viai'riliör] adj. uomgængelig, vanskelig at omgaas el. behandle, upassende, ubekvem. **-viðförligur** [ou'viför'liör] adj. kluntet, uhaandterlig. **-vígður** [-voigdör] adj. wiet, uindviet. **-vilji** [-vilji] m. i Udtr.: við óvilja, uden at ville det, ubevidst. **-vinaliga** [-vinalia] adv. uvenligt. **-vinskapur** [-vi'nskæapör] m. Uvenskab. **-vinur** [-vinör] m. Uven. **-vissa** [-vissa] f. Uvished, Usikkerhed. **-vist** [-vist] adv. uvist. **-visur** [-voi'sör] adj. vanskelig at finde. **-vit** [-vit] n. 1) bevidstløs Tilstand, Afmagt, Besvimelse; falla (niður) í ó., falde i Afmagt, besvime; liggja í óviti, ligge bevidstløs, ligge besvimet. 2) = óvitska. **-vitadrongur** [-vitadrångör] m. = óviti 2). **-viti** [-viti] m. (a; ar) 1) Tosse, Dumrian. 2) Barn, som endnu ikke er naaet til fuld Forstand el. til Skels Aar og Alder, (lille, ukonfirmeret) Dreng. **-vitigur** [-vitijör] adj. uforstandig. **-vitska** [-viska] f. (u) Uvidenhed, Uforstand, Dumhed. **-vitskutur** [-viskötör] adj. uforstandig, taabelig. **-vitugur** [-vitóvör] adj. = óvitigur.

ovnur [ävnr] m. (s; ar) Ovn.

ov|rásin [oæráasin, árr-] adj. fremfusende. **-rógva** [-rógva] v. o. seg, opslide sig ved Roning, tage Skade ved at ro for meget el. for stærkt. **-ræsin** [-ræasin] adj. = ovrásin. **-sagdur**

[ássagdör] part. præter. tað er ekki ovsagt, det er ikke for meget sagt, det er ikke usandt. **-skipa** [oæšipa, áss-] v. have for stor Besætning af Faar (i Udmarken), o. haga. **-skipan** [oæšipan, áss'-] f. for stor Besætning af Faar (i Udmarken). **-taka** [oætæaka, á'tæaka] v. o. seg, tage Skade ved at løfte (tage) paa noget alt for tungt. **-tala** [oætala, á'tæala] v. tale el. sige for meget, i Udtr.: o. seg (komme til at sige for meget) og e-m verður ovtalað, en kommer til at sige for meget el. forsnakker sig.

ovur|bágin [ōavörbåajin] adj. overordentlig vanskelig. **-bláur** [-blåavör] adj. overmaade blaa, som har meget stærk blaa Farve. **-góður** [-gäuör] adj. i høj Grad god, særdeels god. **-honds** [-há'ns] adv. overhaands, overmaade. **-hugi** [-hūi] m. = yvirhugi. **-kátur** [-kåatör] adj. meget lystig, overstadig. **-lættur** [-la'tör] adj. kvik og ivrig, flittig. **-móð** [-mäu] f. Hovmod. **-nögd** [-nögð] f. overordentlig stor Masse el. Mængde. **-reyður** [-ræi(j)ör] adj. overmaade rød, som har meget stærk rød Farve. **-sintur** [-si'ntör] adj. af frygtelig heftigt Sindelag, frygtelig heftig el. lidenskabelig, rasende. **-veður** [-veavör] n. rasende heftigt Uvejr.

ov|vekraður [oæveækraavör] adj. overvaagen, som har vaaget for længe, ogsaa: som (paa Grund af for lang Vaagen) ikke kan sove; vera o., være udmattet ved alt for lang Vaagen, ogsaa: ikke kunne falde i Søvn. **-vekur** [-veakör] n. Forvaagethed.

ó|vætti [ouva'ti] n. (s; pl. ds. el. r) foragtelig Person, Utyske. **-vættisligur** [-va'tisliör] adj. elendig, ussel.

oy [ái] f. = oyggi.

oyarskeggi [ájja(r)šæd'dži] m. (ja; jar) = oyggjarskeggi.

oyða [ájja] f. (u; ur) 1) øde Strækning, øde Plads; spec. Strækning (Sted) i et Fuglebjerg, hvorfra Fuglene er blevet bortryddede el. bortjagede. 2) Strækning uden for Fiskebanke (mið),

hvor man ved Fiskeri ikke har ýti (Mærke paa Landjorden) at rette sig efter. 3) Øden, Forødelse, Ødelegelse.

oyða [áija] v. (dd) 1) gøre øde, rydde, lægge øde. 2) ødelægge, ruinere. 3) øde, forøde, forbruge, o. burtur, o. upp.

oyðeta [áieta] v. opøde.

oyði [ái] n. Øde, øde Tilstand; leggjja í o., lægge øde, ødelægge.

oyði fuglur [áijföglör] m. = fleygafuglur. **-land** [-land] n. øde, ubebygget Land. **-leggja** [-læd'dža] v. ødelægge. Jf. oyða og leggjja í oyði. **-mörk** [-mö'rk] f. Ødemark, Örken.

oyðin [áijin] adj. øde, ubeboet, bar.

oyðing [áijung] f. Ødelæggelse.

oyði pallur [áijipadlör] m. lille, ubebygget Afsats i et Fuglebjerg. **-rók** [-róu'k] f. ubebygget Afsats i Fuglebjerg. **-skógvur** [-skægvör] m. øde Skov, ubeboet Skovstrækning. **-staður** [-stæavör] m. øde Sted. **-súla** [-súula] f. Havsuler, som er indtil 4 Aar gamle.

oyðslutur [ái'slótör] adj. ødsel.

oyður [áijör] adj. = oyðin.

oygdur [ágdör] adj. hvis Øjne er beskafne paa en vis Maade; væl o.,

som ser frit og lige ud af sine Øjne; illa o., som altid skæver til Siden.

oyggj [ád'dž] f. (ar; ar) Ø.

oyggjafólk [ád'džafö'lk] n. Øboere; spec. Færingar.

oyggjar endi [ád'džarændi] m. Ende af en Ø. **-skeggi** [-šæd'dži] m. (ja; jar) Øboer.

oyra [áira] n. (a; pl. oyru el. oyrur, gen. oyrna [áirna, árna]) 1) Øre (paa Mennesker og Dyr). 2) Øre paa Kar el. Krukke, Hank. 3) Snip, Hjørne paa et Fiskevod (nót), modsat kálvi. 4) Øre (Mønt).

oyra lippa [áirali'pa] f. Øreflip. **-lust** [-lost] f. Roden el. det nederste af et afskaaret Øre (LF).

oyrna lust [áirnalost, árna-] f. = oyrar lust. **-stingir** [-stundžir] m. pl. Ørepine.

oyri [áiri] m. (a; ar) Øre, gammel og for længst forældet Vægt- og Pengeenhed (jf. oldn. „eyrir“, Øre, Unse, $\frac{1}{8}$ Mark).

oyri [áiri] f. (gen. oyri el. oyrar; pl. oyrir el. oyrar) Slette langs med Stranden el. lav, sandet Landtunge.

oysa [ái'sa] v. (st) 1) øse, øse op el. ud, o. vatn. 2) tomme ved Øsning, o. bátin. 3) (om Heste) slaa bagud. 4) øse ud, udstrø, o. út pengar.

P.

pá [páa] præp. (med acc.) for: upp á, se á og uppá.

paða [pæa] v. (að) pille, ved Løsningen af et slagtet Faars Skind (se tumma) løsrive Stykker af Hinden indenfor med vedhængende Kød og lade dem hænge fast i Skindet. Jf. piða.

padda [padda] f. (u; ur) Padde, Tudse.

páfuglur [páaföglör] m. Paafugl.

pakk [pa'k] n. Pak, Slæng.

pakka [pa'ka] v. (að) pakke.

pakkhús [pa'khúu's] n. Pakhus.

pakki [pa'tsi] m. (a; ar) Pakke.

pakt [pakt] f. (ar; ir) Pagt. Jf. sáttmáli.

pallur [padlör] m. (s; ar) 1) Bænk, Sæde; ogsaa spec. = stabbi. 2) af Naturen dannet Sæde el. Afsats, spec. flad Afsats i en brat Bjergvæg.

pálmasonnudagur [pálmasonnó-dæavör] m. Palmesøndag.

pálmi [pálm] m. (a; ar) 1) Palme, Palmetræ. 2) Pil (salix phylicifolia).

pálsmessa [pá'lsmæssa] *f.* *Pauli Omvendelsesdag* (25. Januar).

panna [panna] *f.* (u; ur) 1) *Pande, Stegepande.* 2) *Pande paa Mennesker og Dyr.* *Jf. enni.*

pannukoka [pannókøka] *f.* *Pandekage,*

pant [pa'nt] *n.* (s; pl. ds.) = **pantur.**

panta [pa'nta] *v.* (að) *pante.*

pantur [pa'ntór] *m.* (s; ar) *Pant; Genstand, som sættes el. tages i Pant, Pantegods.* *Jf. veður.*

pápasonur [pápasosnór] *m.* *Faders egen Søn, Kæledægge (LF).*

pápi [páapi] *m.* (a; ar) *Fader.*

papp [pa'p] *n.* *Pap.*

pappageykur [pa'padžæi'kór] *m.* *Papegoje.*

pappír [pa'poir] *n.* (s; pl. ds.) *Papir; Stykke Papir.*

pappírslepi [pa'poirslepi] *m.* *Lap Papir.* **-ligur** [pa'pi(r)slíór] *adj.* (om *Menneske*) *tynd, svag, skrøbelig.*

par [pær] *n.* (s; pør) *Par; spec. Strømpepar, mest alm. i pl. pør om de (een. Alens) Hoser (Strømper), som i den kongelige Monopolhandels Tid strikkes og indleveredes som Handelsvare, trettan vóru pörini.*

para [pæara] *v.* (að) *parre, ordne parvis; p. seg, a) opstille sig parvis, b) (om Dyr) parre sig.*

paradís [páradoi's] *n.* *Paradis.*

paranoða [pæaranüa] *n.* *stort Nøgle Garn (til at strikke „eini pör“ af, se par).*

parrað [parræa] *n.* *meget mager og vissen Person, afmagret og uselt Menneske.*

parrak [parræk] *n.* (og *adj. indecl.*) = *tussarak.*

parta|bræv [pa'rtabræv] *n.* *Aktiebrev.* **-felag** [-feälæa] *n.* *Aktieselskab.* **-hvalur** [-kvæalór] *m.* *den Del af en dræbt Flok Grindehvaler, som bliver delt ligeligt mellem Distriktets Befolkning* **-ní(ggj)** [-noi, -nod'dž] *n.* *slet*

Selskab, Krapyl. **-skjal** [-šæal] *n.* = *partabræv.*

partur [pa'rtór] *m.* (s; ar) 1) *Part, Del, Lod.* 2) *Part, Stykke; Afdeling, Flok.* 3) *Aktie.* — *fýra krónur í part, fire Kroner til hver; sleppa upp í part, blive regnet med; fyrra partin, om Formiddagen, seinna partin, om Eftermiddagen.*

páska|aftan [páskaaftan] *m.* *Paaske-aften, Paaskelørdag.* **-dagur** [-dæavór] *m.* *Paaskedag.* **-kvöld** [-kvöld] *n.* *Paaskedags Aften.* **-morgun** [-márgón] *m.* *Paaskemorgen.* **-vetur** [-veatór] *m.* *Vinter ved Paasketid, i Talemaaden: jólasummar verður p. -vika* [-vika] *f.* *Paaskeuge.*

páskir [pástsir] *f.* *pl. Paaske.*

passa [passa] *v.* (að) *passer.* *Jf. sama, søma (seg); hóska, falla; nýta; ansa (ansa eftir), akta (eftir), sita hjá, gáa (eftir, um), goyma, gæta; rökta, fjálga (um).*

passaliga [passalía] *adv.* *tilpas, i passende Maal.* **-ligur** [-líór] *adj.* *passende, tilpas.* *Jf. lagligur.*

passuligur [passóliór] *adj.* = *passaligur.*

patriarkur [patria'r'kór] *m.* (s; ar) *Patriark.*

pátriksmessudagur [páatrikmæssó-dæavór] *m.* 17. *Marts.*

pá|trúgv [páatrigv] *f.* *Overtro.* **-trúgvín** [-trigvin] *adj.* *overtroisk.* **-trúni** [-trúuni] *m.* 1) *Tro, hvad man tror paa.* 2) = *pátrúgv.*

pávi [páavi] *m.* (a; ar) *Pave.*

pegil [peajil] *m.* (s; peglar) *Pægl.*

peika [pai'ka] *v.* (að) *pege.*

peikustoyla [pai'kóstaila] *f.* *den forreste af Brudepigerne, som anses for at have den ringeste Plads; peikustoylur, det forreste Par af Brudepiger (LF).*

penga- [pænga-] *se peninga-.*

pengar [pængar] *m.* *pl. Penge.* *Jf. peningur.*

pengi [pængði] *m.* (a; ar) *Mønt,*

spec. et enkelt Møntstykke. Jf. pengar og peningur.

peningagjarnur [peːnɪŋaˈdʒaːrnɔr, -dʒaðnór] *adj. pengebegærlig, pengegridsk. -kistil* [-tʃistil] *m. Pengekiste, Pengeskrin. -leysur* [-læiˈsór] *adj. som mangler Penge, uden Penge. -liga* [-liːa] *adv. i økonomisk Henseende. -løn* [-lœn] *f. Pengeløn. -nøgd* [-nœgd] *f. Pengebeholdning. -rúgva* [-rɪgva] *f. Penge-dyngje.*

peningsverk [peːniŋˈsværk] *n. i Udtr.: ikke røra el. gera p., ikke bestille det allerringeste (ikke for en Skillings Værdi).*

peningur [peːnɪŋgór] *m. (s; ar)*
1) Penning, ganske lille Pengestykke.
2) Penge, nøkta ein við pening.

pennur [pœnnór] *m. (s; ar) Pen.*

pensul [pœnsól] *m. (s; penslar) Pensel.*

penta [pæˈnta] *f. (u; ur) 1) (løselig) Sammenhæftning. 2) Stykke Traad, hvormed en løselig Sammenhæftning foretages.*

penta [pæˈnta] *v. (að) 1) hæfte løselig (med Traad). 2) digte, lyve, p. sær (nakað) saman.*

penur [peːnór] *adj. smuk, pæn; nú ert tú p., (ironisk) det var en net Historie, du der lavede.*

pera [pœra] *f. (u; ur) Pære.*

perikum [pœrɪkóm] *n. Perikum (hypericum quadrangulum).*

perla [pærla] *f. (u; ur) Perle.*

perluband [pærlóband] *n. Perlebaand.*

perma [pærma] *f. (u; ur) Bogbind.*

persa [pæˈrsa] *f. (u; ur) Perse.*

persa [pæˈrsa] *v. (að) perse, presse.*

persón|leysur [pœrsœnˈlæiˈsór] *adj. (gramm.) upersonlig. -liga* [-liːa] *adv. personlig(t). -ligur* [-liːjór] *adj. personlig.*

persónsfornavn [pœrsœnsˈfárnavn] *n. personligt Pronomen.*

persónur [pœrsœnˈnór] *m. (s; ar) Person.*

***pert** [pæˈrt] *m. (?) Hest.*

pertin [pæˈrtin] *adj. tynd, smal, fin.*

perutræ [pœrøtræa] *n. Pæretre.*

pes [pæs] *n. (pl. pes) = pesja.*

pesja [pæsja] *f. (u; ur) stort Stykke sammenhængende Uld, gammel og sammenfiltret Uld paa Faar; i Kvadene ogsaa: uldent Dækken.*

pesjutur [pæsjótór] *adj. sammenfiltret (om Uld paa Faar).*

pestur [pæstór] *m. Pest.*

petta [pæˈta] *v. (að) brække, rive el. skære i smaa Stykker, p. sundur.*

petti [pæˈti] *n. (s; pl. ds. el. r) (lille) Stykke; ikki petti, ikke Spør.*

piða [piːa] *v. (að) pille Kød af Ben; p. bein, pille Ben.*

pík [poiˈk] *f. (ar; ir) Pig, Spids, særlig paa Stav.*

píka [poiˈka] *f. (u; ur) Pige.*

píkk [piˈk] *n. Uvilje, Nag, i Udtr.: fáa (hava) p. til ein.*

pikka [piˈka] *f. (u; ur) (i Barne-sprog) Lus.*

pikka [piˈka] *v. (að) pikke, give et let Stød, spec. om Fugle: støde med Næbbet, p. maðkar, pille, opsamle Orme; p. uppá, banke paa en Dør (med let Stød).*

píkkubarn [piˈkóbarn] *n. = pinkubarn. -lítil* [-loiˈtil] *adj. = pinkulítil.*

píkstavur [poiˈkstævør] *m. Pigstav.*

píkur [poiˈkór] *m. (s; ar) = pík.*

píl [poiːl] *f. (ar; ir) = píkur.*

píla [poiːla] *f. (u; ur) = píkur.*

píla|grímsferð [poiːlaɡrɪmsˈfear] *f. Píलग्रिम्सferð. -grímur* [-groimór] *m. (s; ar) Pilgrim.*

pílagrímur [piːlaɡrɪmór] *m. (s; ar) pílagrímur.*

pílarí [poiːlari] *m. (a; ar) (fritstaaende) Pille, Støje i en Bygning; Hjørnestolpe, alm. kaldet: hornstavur.*

pílatræ [poiːlatræa] *n. Píletræ, Pil.*

pílagrímur [poiːlaɡrɪmór] *m. (s; ar) = pílagrímur.*

pilka [piˈlka] *v. (að) 1) pille, plukke, pille ud el. fra hinanden, p. burt-*

urúr, p. sundúr. 2) -pílke, fange med Pílk.

pilkur [pi'lkór] m. (s; ar) Pílk (Krog med Tinfisk).

pill [pill] n. (s; pl. ds.) mandligt Lem, Penis.

pillar(i) [pillar(i)] m. (a; ar) = pílarí.

píllhúgva [poidlhigva] f. høj Hue med Spids.

píllur [poidlór] m. (s; ar) Spids; spids og smal Tinde.

píltur [pi'tór] m. (s; ar) Pílt, (lille) Dreg.

pílor [poidlór] m. (s; ar) Píll (Skud-vaaben).

pína¹ [poina] f. (u; ur) Strengtang (chorda filum).

pína² [poina] f. (u; ur) Pine.

pína [poina] v. (nd) pine, plage.

pínadoyð [poinadái] adv. pinedød.

píningur [poiningór] m. (s; ar) vantreven Person, Vantrivning.

pínkalítill [pi'ŋkaloi'til] adj. = pinkulítill.

pinku barn [pi'ŋkóbarn] n. Spædbarn. -lingur [-lŋgór] m. (s; ar) lille bitte Person, Dverg. -lítill [-loi'til] adj. ganske lille, lille bitte.

pinnur [pinnór] m. (s; ar) Pind.

pínsl [poi'nsl] f. (ar; ir) Pinsel, Pine.

pínsla [poi'nsla] f. (u; ur) = pínsl.

pínslaður [poi'nslavór] adj. pint.

pínslarvátur [poi'nsla(r)vá'tór] m. Martyr.

pínslusoga [poi'nslosøva] f. Lidseshistorie.

pínu bonkur [poinóbá'ŋkór] m. Pinebank. -staður [-stævór] m. Pinested.

pípa [poi'pa] f. (u; ur) Pibe, Rør, spec. a) = látipípa, b) Tobakspibe.

pípa [poi'pa] v. (að) pibe, hvine, skrige, p. og nísta.

pípan [poi'pan] f. Píben, Hvínen, Skrigen, p. og nístan.

pípar [pípar] n. Peber.

pípar|argur [píparargór] adj. i høj-

este Grad arrig, rystende af Arrigskab. -moy(ggj) [-mái, -mád'dž] f. Pebermø. -sveinur [-svainór] m. Pebersvend.

píppa [pi'pa] f. (u; ur) (i kælent Sprog) Fugleunge.

píppa [pi'pa] v. (að) píppe (om el. som en Fugleunge).

pípra [pi'pra] v. (að) bæve, ryste, skælte. — píprast = pípra.

pípran [pi'pran] f. Bæven, Rysten, Skælven.

píprísl [pi'pri'sli] n. = pípran.

pípu|heysur [poi'póhæi'sór] m. Pibehoved. -kragi [-kræaj] m. (Præsts) Pibebrave. -leggur [-læggór] m. Rør

paa en Pibe (Kridtpibe). -stokkur [-stá'kór] m. Pibefederal.

píra [poira] v. (rd) give karrigt ud, p. út (LF).

pírikum [pi'ri'kom] n. = perikum.

pírin [poiri'n] adj. nærig, gnieragtig.

pírra [pi'rra] f. (u; ur) en lille Ting, spec. a) lille Gevækst (i Ansigtet el. paa Kroppen), b) en (meget) lille Sten. Jf. steinpírra.

pírrutur [pi'rrótór] adj. som har smaa Gevækster (i Ansigtet el. paa Kroppen).

písa [pi'sa] f. 1) Søfugls Unge. 2) (lille) Flaske (med Brændevin), „Lærke“.

píska¹ [poi'ska, poi'ska] v. (að) rapse, smaastjæle.

píska² [poi'ska, poi'ska] v. (að) tirre, drille, p. ein við nokrum.

pjak [pjæk] n. (s; pl. ds.) 1) Puslen, Puslen uden synderlig Fremgang. 2) Sendrægtighed. 3) en, som pusler meget og faar lidet udrettet; langsomt og sendrægtigt Menneske.

pják [pjáak] n. (s; pl. ds.)

pjak.

pjaka [pjæaka] v. (að) 1) pusle uden synderligt Resultat, titt við hondum pjakar; ogsaa: pjakast, pjakast við okkurt. 2) være langsom og sendrægtig i sin Gerning.

pjaka [pjáaka] v. (að) = pjaka.

pjakutur [pjækótór] adj. langsom

(med Hensyn til Udførelsen af noget), sendrægtig.

þjögga [pjögga] *v.* (að) hæge om, lappe og flikke ens Klæder (LF).

þjök [pjøk] *f.* Helleflyndermave el. Lammeskindspose, hvori noget indpakkes.

þjoka [pjøka] *v.* vise noget Omhu, hygge om noget, *p.* um nakað.

þjoki [pjøtši] *m.* (a; ar) = þjökur.

þjokin [pjøtšin] *adj.* omhyggelig for at samle Smaating, paapasselig.

þjökur [pjøkór] *m.* Bylt.

þjoltur [pjøltór] *m.* (pl. þjaltrar el. þjaltrir) Pjalt.

þjopp [pjöp] *n.* (s; pl. ds.) 1) Pjat, Sludder, Vrvöl. 2) Pjattehoved, Vrvøllebotte.

þjossa [pjössa] *v.* (að) tage unødvendig mange Klæder paa for at skærme sig imod Kulde el. Regn.

plága [pláava] *f.* (u; ur) Plage.

plága [pláava] *v.* (að) plage, pine.

plaga [plæa] *v.* (gd) pleje, have for Skik, være vant til.

plagg [plagg] *n.* (s; pløgg) Klædningsstykke, Stykke Tøj.

planki [plañtši] *m.* (a; ar) Planke.

planta [plañta] *f.* (u; ur) Plante.

planta [plañta] *v.* (að) plante.

plantulæra [plañtölæara] *f.* Plante-lære. Botanik.

pláss [pláss] *n.* (pl. pláss) Plads, Sted.

plástur [plástór] *n.* (s; pl. ds.) Plaster.

pláta [pláata] *f.* (u; ur) Plade.

pleira [plaira] *v.* (að) se pleyra.

pleirur [plairór] *m.* (s; ar) se pleyrur.

pleyra [plæira] *v.* (að) træde tungt og klodset.

pleyrur [plæirór] *m.* (s; ar) stor og klodset Fod.

pli [pli] *n.* (pl. pli) 1) lille Maageunge. 2) Maageunges el. Ternes Skrig.

plia [plia] *v.* (að) se venligt paa, hykle for, smigre for at faa noget, *p.* uppá, *p.* upp á ein el. *p.* upp í

eyguni á e-m, se blidt paa en for at faa noget af ham (LF).

plikt¹ [phkt] *f.* (ar; ir) = skylda.

plikt² [phkt] *f.* (ar; ir) løs Bænk (i en Robaad), som kan anbringes oven paa en af de faste Bænke, i alm. oven paa lærbekkur.

plikta [plikta] *v.* (að) forpligte.

plinki [pliñtši] *m.* (a; ar) (meget) lille Fiskemed (tæt ved Land).

plóghövil [pluhövil] *m.* = plógv, *n.* 1). **-jarn** [-jadn] *n.* Plovjærn. *Jf.* plógv, *f.* 1).

plógv [plægv] *f.* (ar; ir) Plov (til Jordpløjning).

plógv [plægv] *n.* (pl. plógv) 1) Plovhøvl; — i spec. Bet.: Jærn i Plovhøvl. 2) Falsen(e) i et Bræt. 3)

plógv, *f.*

plúsin [plúuñsin] *adj.* ophovnet og rød, *p.* í andlitinum.

plæga [plæa] *v.* (gd) se plaga.

pløga [pløa] *v.* (gd) 1) skære Fals i, false, tilskære med Plovhøvl. 2) pløje (Jorden med Plov).

pløging [pløjng] *f.* (ar; ar) 1) Falsning, Tilskæring med Plovhøvl. 2) udskaaren Fals. 3) Pløjning.

poki¹ [poetši] *m.* (a; ar) Pose.

poki² [poetši] *m.* i Talemaaden: hann er ikki hvørs manns *p.*, hann lader sig ikke saa let narre.

pokna [pákna] *f.* (u; ur) lille Hul, Pore.

poknutur [páknótór] *adj.* 1) smaa-hullet, porøs. 2) = pokutur.

pokur [poækór] *f.* pl. Børnekopper.

pokutur [poækótór] *adj.* koparret.

politikk [poelhtik] *f.* = politikkur.

politikkur [poelhtikór] *m.* Politik.

politistur [poelhtístór] *m.* (s; ar) Politibetjent.

pollamjörki [pádlamjörtši] *m.* Taa-ge, som ligger langs hen ad Søen ind i Bugterne og gennem Dalstrøgene og dækker den nederste Del af Fjeldene, medens Luften foroven er klar. *Jf.* pollur.

pollur [pádlór] *m.* (s; ar) lille, rund Bugt (med smalt Indløb), Nor; Bugt (uden for hvilken der er et Rev el. Forhøjning; Svabo har Oversættelsen: en fra Søen indgaaende Dal).

pólur [poulór] *m.* (s; ar) Pol.

***porta(r)dyr** [pártadir] *f. pl.* Dør i Portaabning, Port.

portari [pártari] *m.* (a; ar) Portner.

portur [pártór] *n.* (s; pl. ds.) Port.

posaprinsur *f.* [poəsapriˈnsúr] *m.* Tiggerpose. **-troyggja** [-tráð'dža] *f.* Trøje uden Aabning foran, sækformet Trøje.

posi [poəsi] *m.* (a; ar) Pose.

postalín [pástaloin] *n.* Porcelæn.

posthús [pásthú's] *n.* Posthus.

postur [pástór] *m.* (s; ar) Post; ogsaa: Postfører.

pot [poæt] *n.* (pl. pot) 1) Stikken, Ragen. 2) meget lille Tørrgrav (mindre end eyga).

pota [poəta] *v.* (að) stikke, rage; p. tenn el. p. burtur úr tonn-um, stange Tænder.

potta brot [páˈtabroæt] *n.* Potteskaar. **-lok** [-loæk] *n.* Grydelaag. **-lögur** [-lœvór] *m.* Vand, hvori Kød el. Fisk koges (er kogt). **-mál** [-máal] *n.* Pottesmaal.

puttur [páˈtór] *m.* (s; ar) 1) Gryde. 2) Pot (som Maal).

prál [práal] *n.* Pral, Praleri. Jf. geip, skról, reyp.

prála [práala] *v.* (að) prale. Jf. geipa, skróla, reypa.

prámur [práamór] *m.* (s; ar) 1) Pram. 2) stor Fod.

pranga [pranga] *v.* (að) prange; (digt.) udbrede el. strø noget, som pranger, silki og so perlur var eftir veginum prangað.

prát [práat] *n.* Prat, Snak, Passiár.

práta [práata] *v.* (að) prate, snakke, passiare.

prektigur [præktijór] *adj.* prægtig. Jf. prýðiligur (prúður), fagur (-ligur) og avreks-, frágerð-

ar-, fráskila-; dýrur, búgvín, *glæstri-.

prektugur [præktóvór] *adj.* = prektigur.

prent [præˈnt] *n.* Tryk, Bogtryk; upp á p., paa Tryk.

prenta [præˈnta] *v.* (að) prente, trykke.

prentari [præˈntari] *m.* (a; ar) Bogtrykker, Typograf.

prenting [præˈnting] *f.* (ar; ar) Trykning.

prentsmiðja [præˈntsmi(j)a] *f.* Trykkeri.

pressa [præssa] *v.* (að) presse. Jf. fergja.

presta[garður] [præstagæarór] *m.* Præstegaard. **-gjald** [-džald] *n.* Præstegæld; en Sognepræsts Embedsdistrikt. **-hald** [-hald] *n.* Vederlag, som en Præsts Vært faar, naar Præsten er paa Omrejse. **-kona** [-koəna] *f.* Præstekone. **-loysi** [-láiˈsi] *f.* Præstemangel. **-sonur** [-soənór] *m.* Præstesøn.

prestbátur [præs(t)báatór] *m.* Baad, hvori en Præst befordres. **-hald** [præsthald] *n.* = prestahald. **-klæddur** [-kladdór] *adj.* klædt som en Præst.

prestur [præstór] *m.* (s; ar) Præst.

pretin [prætín] *adj.* knejsende, statelig, strunk.

pretna [prætna] *v.* (að) strammes op, antage en stram, knejsende Holdning, p. upp.

pretta [præˈta] *v.* (að) opirre, stikle, gøre vred, p. ein við nøkrum.

prettin [præˈtin] *adj.* som holder af at stikle, lastende, vigtig.

priji [pri(j)i] *m.* (a; ar) Brod, Spids.

prika [prika] *v.* (að) prikke, stikke; prikke, give Stikpiller.

prikkur [priˈkór] *m.* (s; ar) Prik, Punkt.

prilla [pridla] *f.* (u; ur) Skindbælg, Skindsæk.

prinsessa [priˈnsæsˈsa] *f.* (u; ur) Prinsesse.

prinsur [priˈnsór] *m.* (s; ar) Prins.

prippin [priˈpin] *adj.* vrippen, hastig til at blive fornærmet.

pris [proiˈs] *n.* Pris, Lov, Berømmelse.

prisa [proiˈsa] *v.* (að) med acc. el. dat. prise, love, berømme; i Poesi og-saa undertiden med gen.: hesin sami búni brandur prísar mín so víða.

prísur [proiˈsör] *m.* (ar; pl. prísir el. prísar) 1) Pris, fastsat Værdi. 2) Pris, Anseelse; i Kvadene og digt.: Berømmelse.

profetera [profeteˈra] *v.* (að) profetere.

profétur [profeteˈtör] *m.* (s; ar) Profet.

prógv [prægv] *n.* (gen. próvs; pl. prógv) Mærketegn, Bevis; bera p. um, afgive Bevis for, vidne om.

prógva [præɡva] *v.* (að) bevidne, bevise.

prónur [prəunör] *m.* (s; pl. prónir el. prónar) stor Knappenaal, Fæstenaal.

prósta|ðomi [prəuˈstadømi] *m.* Provstedømme, Provsti. **-garður** [-gæar-ör] *m.* Provstegaard. **-rættur** [-raˈtör] *m.* Provsteret.

próstur [prəuˈstör] *m.* (s; ar) Provst.

prúdd [prødd] *f.* (ar) anseligt Udseende.

prúdligur [prødlijör] *adj.* temmelig anselig af Udseende.

prúður [pruður] *adj.* 1) prud, som har smukt Udseende og rank Holdning; af anseligt Ydre. 2) herlig, prægtig.

prukka [proˈka] *f.* (u; ur) lille Kæp, lille Stav.

prumsintur [proˈmsiˈntör] *adj.* tvær, egensindig (LF).

prunella [prunelˈla] *f.* (u; ur) Brunelle (brunella vulgaris).

prutl [protl] *n.* smaa Skud, Knald, som følger hurtigt efter hinanden, spec. Fjært.

prutla [protla] *v.* (að) skyde, knalde uafbrudt, spec. prutte, slippe en Vind.

prýða [proiˈða] *v.* (dd) pryde, smykke.

prýði [proiˈði] *f.* (ar; ir) 1) Pryd,

Prydelse; Skønhed, Forskønnelse. 2) Pris, Hæder, Ære.

prýði [proiˈði] *n.* (s; pl. ds. el. r) = prýði, f.

prýði|liga [proiˈliˈða] *adv.* pydeligt, pynteligt, prægtigt. **-ligur** [-liör] *adj.* pydelig, pyntelig, prægtig, herlig.

prýðu- [proiˈðo-] *se* prýði-.

prædika [prædika] *f.* (u; ur) Prædiken.

prædika [prædika] *v.* (að) prædike.

prædikari [prædikari] *m.* (a; ar) Prædiker.

prædikastólur [prædikastölör] *m.* Prædikestol.

prøva [prøva] *v.* (að) prøve. Jf. royna og freista.

pu [pū] *n.* (pl. pu) Fnug.

púki [pūˈtši] *m.* (a; ar) Djævel, Trolld; púkin, Fanden, Djævelen.

púl [pūl] *n.* Besvær, Strabads.

pulka [poˈlka] *v.* (að) pille, kradse, p. sár, p. burtur úr oyra.

pulshosur [poˈlshoəsör] *f.* pl. tykke, uldne Overtræksstrømper, som især bruges i Snevejr.

pund [pond] *n.* (s; pl. ds.) Pund.

pungagras [pongagræs] *n.* Skjalder (alectorolophus minor).

pungur [pongör] *m.* (s; ar) Pung, spec. Pengepung.

puntalastrá [poˈntalastráa] *n.* Mosebunke (aira caespitosa).

puntan(n)astrá [poˈntanastráa] *n.* = puntalastrá.

puntur [poˈntör] *m.* (s; ar) 1) Felt (i Tøj, Skakbræt o. lign.). 2) Top paa Græsarter.

puntutur [poˈntötör] *adj.* tærnet.

púra [pūra] *adv.* helt, ganske; p. beint, fuldstændig rigtigt; p. einki, slet intet, ikke Spor.

purka [poˈrka] *f.* (u; ur) 1) So. 2) ungt Hunfaar. 3) skælmsk og listigt Fruentimmer. 4) forreste (nederste) Led paa et Dyrs Klov. Jf. jallur og kongur.

purkutur [poˈrkötör] *adj.* skiden-færdig.

purlutur [porlótór] *adj.* *kruset, krøllet.*

purpur [poʻrpór] *n.* *Purpur.*

purpurklæði(r) [poʻrpórklæði(r)]
n. pl. *Purpurklæder.*

purrikuldi [pornkoldi] *m.* *Kulde í det mandlige Lem (algor glandis membræ virilis) (LF).*

púrt [pøʻrt] *adv.* = **púra.**

puss [poss] *n.* (*pl.* *puss*) *Uheld, Beskadigelse, spec. Læsion, som man har paadraget sig i Fuldskab, brennivins-puss. — puss í (eygað), generende Fornemmelse i Øjet.*

púta [púuʻta] *f.* (*u;* *ur*) 1) *Hore, Skøgesø.* 2) *Pude.*

puthonk [púthåʻnk] *f.* *Løkke, Strop, syet i et Klædningsstykke (hvorved dette kan hænges paa en Krog); p. í vøtti, Løkke, syet i en Vante, og som bruges i Stedet for Knaphul, saa at den anden Vante kan fæstes til den ved en Knap.*

putl [potl] *n.* 1) *Systemet med Pillerier.* 2) *Smaatteri, Pilleri.*

putla [potla] *v.* (*að*) *pulse, pille, smaa-sysle; ogsaa: putlast (við nakað).*

putlutur [potlótór] *adj.* *sendrægtig, langsom, som fortaber sig i Smaating under et Arbejdes Udførelse.*

putrast [pūtrast] *v.* = **putla(st).**

puts [pots] *interj.* *anvendt ved noget pludseligt indtræffende (av! for Pokker!).*

puttur [poʻtór] *m.* (*s;* *ar*) = **prukka.**

***pútusveinur** [púuʻtösvainör] *m.* *Skøgesøn, Horeunge.*

puutur [püótór] *adj.* *fnugget.*

pylsa [piʻlsa] *f.* (*u;* *ur*) *Pølse. Jf. blóðmørur.*

pynt [piʻnt] *n.* *Pynt. Jf. skart og skreyt.*

pynta [piʻnta] *v.* (*að*) *pynte. Jf. prýða um, búgva út, skarta.*

pæturs|messa [pætörs|mæssa] *f.* 29. Juni. **-øka** [-øeka] *f.* = **pæturs-messa.**

pør [pøer] *pl.* *af par.*

pøsa [pøsa] *v.* (*st*) *trætte, udmatte fuldstændig.*

pøstur [pöstór] *adj.* *fuldstændig udmattet.*

R.

rá¹ [ráa] *f.* (*ar;* *ir*) *Raa, Sejlræa.*

rá² [ráa] *f.* *Raaæg (paa skærende Redskaber), r. fyri knívi.*

ráarnakki [ráarnaʻtši] *m.* *Raanok.*

rábeittur [ráabaiʻtór] *adj.* (*om skærende Redskaber*) *som har Raaæg.*

rábleytur [ráablæiʻtór] *adj.* *blød ved Fugtighed (f. Eks. om Skind), rábleyt roðklæði.*

ráð [ræa] *n.* (*pl.* *ráð el. røð*) *Rad, Række.*

ráð [ráa] *n.* (*s;* *pl.* *ds.*) 1) *Raad, Tilraadelse, leggja e-m ráð, give en Raad; spyrja til ráðs, spørge til Raads.* 2) *Overvejelse, Raadslagning; Beslutning; leita ráð við ein (el. e-m), søge Raad hos en, raadføre sig med en, ogsaa (dígt.): leita ráð*

við ein el. e-m; taka ráð, taka til ráða, tage en Beslutning, hvad hevur hann til ráða tikið, hvilken Beslutning har han taget; hvad ráð eru nú at fáa, hvad er nú til ráða at taka, hvad er nu at gøre, hvad skal man gribe til; — Plan, Anslag; hvad tey skuldu til ráða fá, hvilken Plan, hvilket Anslag de skulde finde paa, hon var í ráðum vond, hun var ond i Anslag. 3) Raad, Middel (Hjælpemiddel), Udvej for noget; Lejlighed, Udvej til noget, um tað verður r., hvis der bliver Raad el. Lejlighed; seint manst tú, Hjördís, fáa til tey ráð (finde Udvej til, blive i Stand til). 4) Raad, Omstændigheder, Vilkaar;

Evne, Udkomme; spec. økonomiske Omstændigheder, økonomisk Evne, Formue. 5) Raadighed, Myndighed, Magt (jf. vald), síðan hevði Sjúrdur ungi fyri Hólmgørðum r., síðen raadeðe (herskede) den unge Sigurd over Holmgaarde, á Torkili havi eg einki r., over Torkel har jeg ingen Raadighed el. Magt; hava r. á, have Myndighed over, have Magt til. 6) Parti, Giftermaal, ogsaa: Tilbud om Giftermaal, mangt man mín sæla dóttir slíkt hava r. 7) Raad, Raadsforsamling.

ráða [ráa] v. (ræður; *ræð el. ráddi, *ræðu el. ráddu; *ráðið el. rátt) 1) raade, give Raad, r. e-m nakað, r. e-m til nakað, raade en til noget. 2) overveje, raadslaa (jf. ráðast); aftale, beslutte, tage endelig Beslutning. 3) raade, tilvejebringe, r. e-m bót, hjælpe en, redde en. 4) foraarsage, volde (efter forudgaaende Beslutning); tú skalt hans deyða r., du skal volde hans Død. 5) raade, udtyde; r. dreym, raade (tyde) en Drøm. 6) (med dat.) raade (over, for), have Raadighed (Hérredømme, Magt) over, ogsaa: r. yvir el. fyri (med dat.); herske; r. sær, styre sig, beherske sig. 7) i Poesi ofte blot omskrivende (med inf. med el. uden at): tá hann ræð teir at kenna (da han kendte dem), skeggið ræð at prýða meg (Skægget prydede mig). — Med præp. (og adv.): r. á, r. á ein, gaa løs paa en, angribe en (= ráðast á); r. av, se r. 2); r. fyri, se r. 6); r. til (nakað), give sig i Færd med, forsøge noget, nú vil eg r. til upp-gongu á drekan, nu vil jeg give mig i Kast med, gøre Forsøg paa at bestige Drageskibet; (upers.) r. um, gælde, gælde om, være af Vigtighed, tá ræður um at rógva, da gælder det om at ro. — ráðast: ráðast um nakað, raadslaa om noget; ráðast á ein, gaa løs paa,

angribe, anfælde en; ráðast á hendur, komme i Haandgemæng, komme op at slaas, ogsaa: ráðast á hondum, ráðast hondum, ráðast hondum saman.

ráða|gerð [ráaðžær] f. Raadslagning, Beslutning, Anslag; hann visti ei av svikunum, teir hövdu í r., han vidste intet om de svigefulde Anslag, som de havde i Gære; roynd í r., prøvet (erfaren) i listige el. onde Anslag. **-góður** [-gouør] adj. forstandig og god til at give Raad. **-leysur** [-læi'sòr] adj. raadløs, raadvild. **-loysi** [-lái'si] n. Raadløshed, Raadvildhed; Modløshed, r. í huga. **-maður** [-mæav-ør] m. Mand, som er dygtig til at give Raad, klog og erfaren Mand. **-ríkur** [-roi'kór] adj. herskesyg. **-tøkin** [-tøet'sin] adj. som forstaar at bruge gode Raad, beslutsom.

ráðfæra [ráafæra] v. raadføre, r. seg við ein. **-gerð** [-džær] f. = ráðagerð; ráða r., give gode Raad, lat tær ráða r. í vanda. **-gevari** [-džævari] m. Raadgiver. **-gevi** [-džævi] m. = ráðgevari. **-harri** [-harri] m. Raadsherre; Minister.

ráðið [ræaj] adv. flydende, uden Standsning, lesa r., kunna nakað r. (flydende, ordret).

ráðiligur [ráajliør] adj. 1) forstandig, gammelklog. 2) raadelig, til-raadelig.

ráðin [ráajin] adj. som giver gode Raad, klog og erfaren; hin ráðni, den erfarne gamle, (ved opmuntrende Tiltale) erfarne gode gamle, ogsaa: raske el. snilde Fyr.

ráðis|liga [ráajisliá] adv. = ráðus-
liga. **-ligur** [-liør] adj. = ráðus-
ligur.

ráð|leggja [ráalæd'dža] v. raadslaa. **-leysur** [-læi'sòr] adj. = ráða-
leysur. **-loysi** [-lái'si] n. = ráða-
loysi. **-stevna** [-stævna] f. Møde, Raadslagning.

raðtal [ræatæal] n. Ordenstal (numerus ordinalis).

ráðu|liga [ráavólja] *adv.* = ráðus-
liga. **-ligur** [-liör] *adj.* = ráði-
ligur.

ráðus|liga [ráavóslja] *adv.* forstan-
digt; gammelklogt, tosa r. **-ligur** [-liör]
adj. gammelklog.

ráðvisur [ráavoí'sór] *adj.* god til
at give Raad, forstandig.

rá|evni [ráævni] *n.* Raastof, Ra-
materiale. **-fiskur** [-fiskör] *m.* usaltet
Fisk. **-flustur** [-flostör] *adj.* skrællet
raa, ráflust epli. **-fræ** [-fræa] *n.*
vindtørret Sædekorn (LF).

raga [ræa] *v.* (að) bevæge sig med
små og ubestemte Bevægelser.

ragga [ragga] *v.* (að) gaa langsomt
og med Besvær.

ragla [ragla] *v.* (að) rave (LF).

rak¹ [ræk] *n.* (s; pl. ds.) Væge (i
Lys el. Tranlampe).

rak² [ræk] *n.* Udtæret, Magerhed
(Skindmagerhed); koma upp í r.,
blive skindmager.

rak [ræk] *adj.* indecl. udtæret, ma-
ger (skindmager).

rák [ráak] *n.* Strømdrift, Strøm.

rak [ræk] 1. el. 3. pers. sing.
præt. af reka.

raka¹ [ræaka] *v.* (rakar; rakti el.
rakaði; rakt el. rakað) ramme, træffe;
træffe, støde paa; tílika rakart tú
ferð, en lignende Skæbne faar du,
paa samme Maade vil det gaa dig. —
r. á (med acc.) = raka; r. við
(med acc.), a) træffe el. støde paa, hitte,
b) blive opmærksom (paa), opdage.

raka² [ræaka] *v.* (að) 1) rage, samle
sammen, skrabe sammen; r. hoyggj,
rive Hø, samle Hø med Rive, ogsaa
blot: raka; (uegl.) r. til sín, r.
inn undir seg, rage til sig. 2)
rage, rode. 3) rage, afraage (Skæg, Haar),
barbere; r. sær, rage sig, barbere sig.

rákamikil [ráakamítšil] *adj.* fugtig,
raa (om Vejret).

rákarlag [ráakalæa] *n.* smal rók
i en skraanende Fjeldside.

rakaroð [ræakarœ] *n.* Faareskind,
hvoraf Ulden er blevet afraget.

rak|bóndi [ræakböndi] *m.* fattig
Bonde. **-dirðil** [-dírli] *m.* meget mager
Person (nedsættende Ord). **-fallin**
[-fadlin, rak-] *adj.* fuldstændig udtæret,
kraftløs paa Grund af Skindmagerhed.
-jörð [-jœr] *f.* ufrugtbar Jord.

ráki [ráatši] *m.* (a) Slim el. Spyt
i Munden.

rakiknívur [ræatšiknoivör] *m.*
Ragekniv, Barberkniv.

rakk [ra'k] *præt. sing. af rökka.*

rakkaband [ra'kaband] *n.* Baand,
hvormed Rakken fæstes til Raaren.

rakki¹ [ra'tši] *m.* (a; ar) Rakke
(paa Skib).

rakki² [ra'tši] *m.* (a; ar) Hund,
spec. Hanhund.

rakland [rækland] *n.* fattigt Land.

rakna [rakna] *v.* (að) 1) gaa løs,
opløses, trævles op, spec. om strikket
Tøj, r. upp; jf. rekja. 2) komme
til Besindelse igen, komme til sig selv
(efter Besvimelse), i Forb.: r. við;
ogsaa: vaagne op, blive vaagen (om en,
som sover fast), r. við. 3) (for
rættina) rettes op.

rak|neyt [ræaknæi't] *n.* magert
Kreatur. **-pláss** [-pláss] *n.* fattig Plads,
fattigt Sted.

rakstrar|bátur [rakstrabáatör] *m.*
en af de Baade, som driver en Hval-
flok (Grindehvaler). **-hoyggj** [-håd'dž]
n. Hø, der bliver liggende saa længe
paa Marken, udsat for Regn og Taage,
at det mister Størstedelen af sin Næ-
ringsværdi. **-maður** [-mæavör] *m.*
Mand, som deltager i Drivningen af
en Flok Faar fra Fjeldet til Faare-
folden (fjallgonga); Mand, som
deltager i Jagt paa el. Drivning af en
Flok Grindehvaler.

rakstur [rakstör] *m.* (rakstrar;
rakstrar) 1) Drift, Driven, Driv-
ning, spec. Sammendrift, Drivning af
Faar el. Grindehvaler; ekki fáa
r. á seyð, grind, ikke kunne faa
Faar el. Grindehvaler drevne (de
første ind i Folden, de sidste ind i
Bugten), nú kom betri r. á

grindina, nu kunde de bedre drive Hvalflokken, nu begyndte Hvalflokken at gaa villigere; Baadens Driven med Strømmen. 2) Vejstrækning, ad hvilken man driver f. Eks. en Flok Grindehvaler; det Stykke Vej, man lader Baaden drive for Strømmen fra Fiskepladsen (mið), indtil man vor igen til denne. 3) (Flok) Faar, som drives paa een Gang fra Fjeldet til Faarefolden (jf. gonga), Flok paa 100 Faar.

rakti [rakti] præet. sing. af rekja el. raka.

ráligur [rálíjör] adj. temmelig blød og fugtig.

rám [ráam] n. (s; pl. ds.) Mellemrum.

ráma [ráama] v. (rámar; rámti el. rámaði; rámt el. rámað) ramme, træffe.

rámi [ráami] m. (a) ram Lugt.

ramlíga [ramlía] adv. stærkt, forsvaret, med Kraft og Eftertryk. **-ligur** [-líjör] adj. stor og stærk (at se til).

ramma [ramma] f. (u; ur) Ramme.

rammi [rammi] m. (a; ar) 1) = ramma. 2) = rammur, liggja el. detta fram eftir ramma el. rammanum.

rammur [rammör] m. (dat. pl. rommum) Haand med udstrakte el. udspilede Fingre, i Udtr.: liggja el. detta fram eftir rommum, ligge el. falde forover, næsegrus (jf. detta á grúgvu, fram eftir grúgvu).

ramsa [ra'msa] f. (u; ur) Remse.

ramsa [ra'msa] v. (að) remse.

ramsaltur [ra'msa'ltör] adj. rivende salt.

ramsi [ra'msi] m. (a) i Udtr.: við ramsa, i et Drag, i en Slurk, drekka við ramsa.

ramur [ræamör] adj. (rom, ramt) 1) ram, stærk, kraftig, dygtig; tikin er ramast i tonnunum, Tøven er flinkest i Tønderne; ramar rúnir, ramme Runer, kraftige (kraftigt virkende) Runer; ramar illgerningar, ram (kraftig) Trolldom; har

var ramt, der boede der Huldrefolk el. der spøgte det; — djærv, rask. 2) (meget) udpræget, meget slem, durk-dreven; r. tjóvur, fuldendt, durkdreven Tyv. 3) (om Lugt, Smag) ram, skarp, stram, bitter, r. smakkur. 4) skarp i Tale, uforskammet. 5) r. á málinum, grov i Mælet, grovmælet. **rán** [ráan] n. (s; pl. ds.) Ran, Plyndring, Rov, ranet Gods.

rána¹ [ráana] v. (nt) = ræna.

rána² [ráana] v. (að) blive raa (f. Eks. om Vejret); blive blød ved Fugtighed (f. Eks. om Skind).

ránakendur [ráanat'sændör] adj. tilbøjelig til at rane (tilrane sig Ejendommen), havesyg.

rand [rand] f. se rond.

randa [randa] v. (að) rande, omkranse.

randar [randar] gen. sing. af rond.

***randar** [gný] [randargnoi] n. Kamp, Strid (Skjoldgny), reið hann tá í r. ***-sól** [-soul] f. synes egl. at betyde: Skjoldsol ☉: Skjold; ogsaa om Solen: hon er fagrari enn r.

rán [fuglur] [ráanfoglör] m. Rovfugl.

-fúsar [-fúusör] adj. rovgridsk.

ranga [rænga] f. (u; ur) Vrange, Vrangside.

ranga [rúm] [rængarúum] n. = bakbord'srúm. **-strúpi** [-strú'pi] m. Vrangstrube (Lufttrør); fáa okkurt í rangastrúpan, faa noget galt i Halsen (i den gale Hals). **-toft(a)** [-tåft(a)] f. Sædet paa forreste Rorbænk i Bagbord. Jf. rongutoft.

rangeyga [rængæi(j)a] n. den vrange Maske paa en Strømpe, Sammenfældning paa Strømpe (LF).

rangi [rændži] m. (a; ar) Hvals Avlelem (LF).

rangisrúm [rændžisrúum] n. = rangarúm.

rangsali [ræ'ngsæali] m. Vrangstrube (LF).

rangsrum [ræ'ngsrúum] n. = rangarúm.

rangstoyttur [ræ'ngstái'tör] adj. (om

Baade) som har uklart Øserum (LF).

rangur [ræŋgór] adj. (rong, rangt) 1) vrang, med Vrangsiden ud, vrænget. 2) vrang, bagvendt, forkert. 3) falsk, urigtig; gera (svørja) rangan eið, aflægge falsk Ed. — n. rangt ogsaa som adv.

rangviðaður [ræŋvījavór] adj. (om Træ, Tømmer) forvreden, med Aarer, som gaar uregelmæssigt ud til Siderne. **-vörgur** [rænvörgór] adj. 1) med Vrangsiden ud. 2) bagvendt, forkert.

rani [ræani] m. (a; ar) noget smalt, smal Strimmel, Spids.

ranka [ræŋka] v. (að) besøge et Sted tit, gaa ofte, løbe vidt omkring.

rankur [ræŋkór] adj. (om en Baad) ustøt, som let krænger (modsat tryggur).

rann [rann] f. = rann, n.

rann¹ [rann] n. Bolig, Hus. Jf. álvarann.

rann² [rann] n. Spektakel af smaa Børn.

rann [rann] 1. el. 3. pers. sing. præt. af renna.

rannsaka [raʰnsæaka] v. (að) ransage, undersøge. **-sakan** [-sæakan] f. Ransagning, Undersøgelse. **-sókn** [-sökn] f. Undersøgelse. **-sóknarnevnd** [-söknarnevnd] f. Undersøgelseskommision.

ránsmaður [raʰnsmæavór] m. Ransmand, Røver. **-mannaböli** [-manna-böeli] n. Røverkule. **-veiði** [-vaiji] f. Rov, Bytte.

rapa [ræapa] v. (að) 1) (intr.) styrtede ned, falde ned, niðurrapaður garður, nedstyrtet Gærde. 2) (tr.): r. grót, rulle Sten ned, r. grót oman á teir.

rapla [ræapla] v. (að) styrtede ned, falde ned.

rapul [ræapól] n. buldrende Fald (som naar en Tørvestak el. Dynge falder ned) (LF).

rás [råas] f. (ar; ræsur) 1) smal Sti, spec. smal Sti, hvor Faarene

gaar el. ad hvilken de bliver drevne.

2) Bane (f. Eks. om en Stjernes Bane).

rasa [ræasa] v. (að) 1) falde hastigt, styrtede hastigt el. heftigt ned, niður til botns at r. 2) rase, tage voldsomt paa Vej (mest om Storm, Uvejr).

rása [råasa] v. (að) r. seyð, = ræsa seyð (se ræsa).

rásarúm [råasarúum] n. Plads, Tumleplads.

raskera [råašæra] v. flække en Fisk (Torsk) i Ryggen og foran (LF).

raskleiki [rasklaiʰtši] m. (a) Raskhed, Kækhed.

raskur [raskór] adj. (røsk, raskt) 1) rask, kæ. 2) rask, sund, som er kommet sig af Sygdom. Jf. frískur.

rassa [rassa] v. (að) bringe noget i Uorden ved at vælte sig derpaa (med rassur) el. ved at sidde urolig; r. seingina niður, bringe Sengen (Sengeklæderne) i Uorden. — rassast, sidde urolig, idelig forandre Stilling (siddende el. liggende).

rasshaft [rasshaft] n. 1) ærin er komin upp í r., Faaret har faaet den løsnende Uld viklet om det ene Bagben, saa det er hindret i sin Gang. 2) (overf.) hann er komin upp í rasshaft, han er kørt fast.

rassur [rassór] m. (gen. rass; pl. rassar) Ars, Bagdel.

ráur [ráavór] adj. 1) raa, ukogt. 2) raa, ubehøvlet.

rav [ræav] n. Rav.

rava [ræava] f. (u; ur) = ravi.

ravi [ræavi] m. (a; ar) Strimmel af Helleflynderens yderste og fedeste Dele nærmest Finnerne.

ravmagn [ravmagn] n. Elektricitet. **-magnsverk** [magnsværk] n. Elektricitetsværk.

ravna|leikur [ravnalaiʰkór] m. Gøgeurt (orchis maculatus). **-matur** [-mæatór] m. Galgenkebel (LF).

ravnslegg [ravnsægg] n. Ravneæg. **-ungi** [-oúndži] m. Ravneunge.

ravnur [ravnór] m. (s; ar) Ravn.

redda [rædda] *v.* (að) *redde*. *Jf.* bjarga.

refsa [ræfsa] *v.* *se* revsa.

regla [rægla] *f.* (u; ur) 1) *Række* Ord *el.* *Bogstaver*, *Linje*. 2) *Regel*.

regluþbeinur [ræglóþainór] *adj.* *retlinjet*, *med* *lige* *Linjer*. **-bundin** [-bondin] *adj.* *reglbunden*, *regelmæssig*. **-gerð** [-ðæər] *f.* *Reglement*. **-leysur** [-læi'sór] *adj.* *regellos*, *uregelmæssig*. **-ligur** [-líór] *adj.* *regelmæssig*. **-snið** [-sní] *n.* *Formalitet*. **-villur** [-vídlór] *adj.* *som* *tager* *fejl* *af* *Linjerne*; *tú* *fert* *r.*, *du* *springer* (*en* *el.* *flere* *Linjer*) *over*.

regn [rægn] *n.* *Regn*.

regna [ræгна] *v.* (að) *regne*. *Jf.* rigna.

regnmikil [rægnmítíl] *adj.* *regnfuld*, *rig* *paa* *Regn*; *r.* *vetur*, *regnfuld* *Vinter*.

reið¹ [rai] *f.* (*gen.* *reiðrar*) *Riden*, *Ridning*, *Rídt*.

reið² [rai] *f.* *i* *Udtr.*: *til* *reiðar*, *til* *Rede*, *parat*.

reið [rai] 1. *el.* 3. *pers. sing. præter.* *af* *riða*.

reiða [raiða] *f.* *i* *Udtr.*: *til* *reiðu*, *=* *til* *reiðar* (*se* *reið²*).

***reiða¹** [raiða] *v.* (að) *=* *reiggja*.

reiða² [raiða] *v.* (dd) 1) *rede*, *udstyre*, *r.* *til*, *tilrede*, *r.* *út*; *r.* *borð*, *dække* *Bord*. 2) *rede*, *berede*, *tilberede*, *r.* (*nakað*) *til*; *r.* *song* *el.* *r.* *upp*, *rede* *Seng*. 3) *udrede*, *udbetale*. *Jf.* *greiða*.

reiða³ [raiða] *v.* (dd) (*lade* *ride*) *føre* *paa* *Hesteryg*, *transportere* *en* *Byrde* (*i* *Klöv*, *se* *klyv*) *til* *Hest*, *føre* *Tørv*, *Gødning*, *Tang* *hjem* *paa* *Hesteryg*, *r.* *torv* (*Tørv*) *el.* *blot* *reiða*.

reiðari [raiðari] *m.* (a; ar) *Reder*, *Skibsreder*.

reiðast [raiðast] *v.* (dd) *blive* *vred*, *vredes*.

reiði [raiði] *f.* *indecl.* *Vrede*.

reiði [raiði] *n.* *Udrustning*, *Tilbehør*, *spec.* *Takkelage*.

reiðiliga [raiðilja] *adv.* *=* *reiðu-*

liga. **-ligur** [-líór] *adj.* *=* *reiðuligur*.

reiðing [raiðing] *f.* (ar) *Transport* *paa* *Hesteryg*, *se* *reiða³*.

reiðrarhestur [rairahæstór] *m.* *Ridehest*.

reiðrast [rairast] *v.* (að) *bygge* *Rede*.

reiðskapur [rai'skæpór] *m.* (*coll.*) *Redskaber*, *Værktøj*, *Tilbehør*.

reiðsla [rai'sla] *f.* (u; ur) 1) *Transport* *paa* *Hesteryg*, *spec.* *Transport* *af* *Tørv* (*el.* *Gødning*, *Tang*). 2) *det* *Læs* *Tørv* (*Gødning*, *Tang*), *som* *paa* *een* *Gang* *transporteres* *hjem* *til* *Hest*.

reiðuliga [raiðilja] *adv.* 1) *fuldstændig*, *ganske*, *foran* *adj.* *og* *adv.*; *rigeligt*, *i* *fuldt* *Maal*; *r.* *ikki*, *aldeles* *ikke*. 2) *redeligt*, *ærligt*. **-ligur** [-líór] *adj.* *redelig*, *retskaffen*.

reiðupeningur [raiðupeðningór] *m.* *rede* *Penge*, *Kontanter*.

reiður [raiðör] *n.* (s; *pl.* *ds.*) *Rede*, *Fuglerede*.

reiður [raiðör] *adj.* (*reið*, *reitt*) *vred*.

reiggiband [rad'dšiband] *n.* *Tovgyng*.

reiggj [rad'dž] *f.* 1) *kraftig* *Be Slutning*, *Iværksættelse* *af* *et* *Foretagende*; *taka* *sær* *um* *r.*, *tage* *sig* *sammen* (*til* *Udførelse* *af* *noget*). 2) *Omgang*, *Bekomst*, *tað* *var* *honum* *ein* *r.*

reiggj [rad'dž] *n.* (*pl.* *reiggj*) *svingende* *Bevægelse* (*især* *i* *Tov*), *Sving*.

reiggja [rad'dža] *v.* (að) 1) *svinge* *i* *Vejret*, *svinge*, *risin* *reiggjaði* *jarnstongina* (*ogsaa*: *jarnstongini*); *r.* *við* (*nøkrum*), *svinge* (*en* *Genstand*, *i* *Regelen* *truende* *el.* *til* *Slag*), *r.* *við* *stavi*, *svinge* *Staven*; *sætte* *i* *svingende* *Bevægelse*, *svinge* *frem* *og* *tilbage*. 2) *være* *i* *svingende* *Bevægelse*, *gyng* (*i* *Tov*).

reiggjuband [rad'džöband] *n.* *=* *reiggiband*.

reika¹ [rai'ka] *v.* (að) *vanke*, *van dre*, *spadsere*; *hann* *reikaði* *um* *bygdina*, *han* *spadserede* *rundt* *i* *Bygden*; *r.* *um*, *vanke*, *stryge* *om*.

reika² [rai²ka] *v.* (að) *gøre Skilning*; *r.* hárið, *skille Haaret*; *r.* sær, *rede sig Skilning*.

reiking [rai²tʃing] *f.* (ar; ar) = *reikur*.

reikur [rai²kôr] *m.* (ar; ir) *Skilning*, *Skillelinje i Haaret*.

reim [rain] *f.* (ar; ar) *Rem*.

rein [rain] *f.* (ar; ar) *Agerren*, *Kant paa et Stykke Ager*, *Kant paa langs ad teigur*; *afgraves ved Jorddyrkning* (paa Steder med dyb Jord) *til at brede over den udsprede Gødning*.

rein [rain] *1. el. 3. pers. sing. præst. af rína*.

reina [velta] [rainavæ²lta] *v.* *omgrave og bearbejde Jorden ved blandt andet at afgrave reinar* (se nærmere under *rein*). *Jf. flagvelta, tvørvelta*. **-velting** [-væ²lting] *f.* *Handlingen at reinavelta*.

reindjór [raindʒour] *n.* = *rein-dýr*. **-dýr** [-doir] *n.* *Rensdyr*.

reinfann [rain²fann] *n.* *Regnfang* (*tanacetum vulgare*).

rein [fœri] [rai²n²fœri] *f.* *Renlighed*. **-fœrur** [-fœrôr] *adj.* *renlig*. **-leiki** [rainlai²tʃi] *m.* (a) *Renhed*. **-ligur** [lijôr] *adj.* *renlig*. **-meintur** [rain²maif²ntôr] *adj.* *oprigtig*.

reinsa [rai²nsa] *v.* (að) *rense* (baade *egl. og uegl.*).

reinsan [rai²nsan] *f.* *Renselse*.

reinska [ran²nska] *v.* (að) *1) rense, gøre ren. 2) gøre ryddelig, oprydde. 3) blotte, berøve, r. ein fyri nakað*.

reinur [rainôr] *adj.* *1) ren, ikke snavset. 2) ren, ublandet, klar. 3) ren, ryddelig, uden mødende Hindringer, f. Eks. om Sø, hvor ingen Skær er. 4) ren, uskyldig, ærbar; hann er r. fyri tí, han er uskyldig i den Hen-seende*.

reip [rai²p] *n.* (s; *pl. ds.*) *Reb* (*snoet af faks, i Modsætning til snœri og tog, der er snoede af Hamp*).

reipa [rai²pa] *v.* (að) *opvinde Reb* (LF).

reipatari [rai²patæari] *m.* *en Slags Brunalge* (*himanthalia lorea*).

reipsband [rai²psband] *n.* *Baand el. smalt Reb af Hestehaar* (LF).

-longd [-lând] *f.* *et Rebs Længde*.

reis [rai²s] *f.* (ar; ir) *det at føde, Fødsel*; *hitta r., føde i Utide, abortere*.

reis [rai²s] *præt. sing. af rísa*.

reisa¹ [rai²sa] *f.* (u; ur) *1) Rejse, se ferð. 2) Gang* (ved Optælling), *alm. kun: tvær reisirur, to Gange, triggjar reisirur, tre Gange*.

reisa² [rai²sa] *f.* (u; ur) *lille Stabel nyskaaren Tørv, sat op til Tørring* (alm. blot to el. tre sammenstillede Stykker Tørv, *Klodstørustrimler*).

reisa [rai²sa] *v.* (st) *1) faa til at staa op (rísa), rejse, oprejse, hæve, r. upp; r. torv, sætte Tørv over Ende; r. seg (upp), rejse sig op; r. sjógv, sætte Søen i Oprør* (f. Eks. om Vind); *streymurin gekk nú í ættina og reisti sjógv, Strømmen gik nu i Vindretningen og satte Søen i Oprør. 2) rejse, opføre, oprette. 3) rejse, sætte i Gang; r. undir nakað, paabegynde, foretage el. vove noget. — reísast, rejse sig*.

reising [rai²sing] *f.* (ar; ar) *Rejsning, spec. a) Tagrejsning paa Hus, b) Baadens Rejsning el. Rejsningens Dannelse fra Køl til Stævne*.

reita [rai²ta] *v.* (tt) *tirre, ophidse*.

reiv [raiv] *n.* (s; *pl. ds.*) *Svøb, Barnesvøb*.

reiv [raiv] *1. el. 3. pers. sing. præst. af ríva*.

reiva [raiva] *v.* (að) *svøbe, lægge et Barn i Svøb*.

reivabarn [raivabadn] *n.* *Svøbelsebarn*.

reivlingur [raivhngór, raiv-] *m.* (s; ar) = *reivabarn*.

rek [reak] *n.* *Driven* (for Strøm); *á reki, drivende om paa Søen*.

reka [reaka] *v.* (rekur; rak, róku; rikin) *A) tr. 1) drive, r. seyð, r. grind; jage; fordrive, forjage, r.*

burtur, út. 2) drive, støðe, slaa med Kraft, r. nagla (seym) inn, slaa en Nagle (Søm) ind (med Kraft). 3) (uegl.) drive, kaste, i en Del Udr.: r. nevan á nasarnar á e-m, give (drive) en et Næveslag paa Næsen; r. spott á ein, spotte en, forfølge en med Spot; — r. aftur, a) vrage forsmaa, b) r. ein aftur, gendrive en; r. e-m nakað fyrri, r. nakað fram fyrri ein, forekaste, haanende bebrejde en noget. 4) udføre, udrette, i Udr.: r. ørindi, forrette Ærinde, hundar r. annars ørindi, sende Børn i By og gaa selv, udrette noget daarligt; — nú skal taka tann dýra dúk, allan í gulli r. (indvirke den helt i Guld). B) intr. drive (for Strøm el. Vind); r. upp, drive op paa Land; tað rekur ikki, Strømmen har ikke Magt til at drive Baaden, tað rekur norð(ur), Strømmen driver mod Nord; hann (tað) rekur av norðri, Skyerne driver for Nordenvinden. — r. framundir, hentyde, komme med Hentydninger. — rekast, drive, slentre, vanke om; flyde (om Ting, der ikke er paa deres rette Plads).

reka|tari [reəkateəri] m. Tang, som driver op langs med Strandbredden. **-træ** [-træa] n. drivende el. ilanddreven Træstamme, Stykke Drivtømmer. **-viður** [-viður] m. Drivtømmer. **-vætti** [-vaʰti] n. en, der driver omkring, vaggabonderende Person.

reki [reətʰi] m. (a; ar) hvad der driver om paa Søen el. op paa Land, Vrag, Drivtømmer, spec. drivende el. ilanddreven Stok, Bjælke.

rekja [reətʰa] v. (rekir; rakti; raktur) opvikle, trævle op (strikkede Ting), r. upp.

***rekki** [ræʰtʰi] m. (a; ar) = rekkur.

rekki|lagstur [ræʰtʰólakstør] adj. sengeliggende paa Grund af Alderdom (LF).

rekki|juváb [ræʰtʰóvåa] f. uldent

Sengetæppe (brugt for Over- el. Underdyne).

rekki|juváb|vomb [ræʰtʰóvåavåmb] f. Tykmave (*aqualicus*) (LF).

rekkur [ræʰkør] m. (s; ar) Kæmpe.

reksa [ræksa] v. (að) opremse, r. upp.

rekseymur [ræksæimør] m. Jernsøm i Køl og Stævne (LF).

rekstøð [rækstøə] f. i Udr.: fara (ganga) í r., gaa (langs Stranden) for at søge efter ilanddrevet Tømmer (Drivtømmer).

rembast [ræmbast] v. (bd) strække sig, strække Lemmerne.

rembingur [ræmbingør] m. (s; ar) svær Bølgegang, høj Sø, r. í sjónum; meget stor Bølge.

remma [ræmma] f. (u; ur) det smalle Bræt, hvor paa Rorbænkens Enden hviler.

remmuborð [ræmmóboər] n. den femte Planke i Baaden fra Kølen af, den Planke i Baaden, hvor remmurnar ligger, se remma.

remsa [ræʰmsa] f. (u; ur) = ramsa.

remsa [ræʰmsa] v. (að) = ramsa.

remsa [ræʰmsast] v. (að) = ressast.

rend [rænd] f. (ar; ir) Løben, Løb, Fart; gera r. á seg, sætte Fart paa, sætte af Sted i Fart.

rend [rænd] n. = rend, f.

rendur [rændør] pl. af rond.

rengur [ræggør] pl. af rong.

renna [rænna] f. (u; ur) Rende.

renna¹ [rænna] v. (rennur; rann, runnu; runnin) 1) rinde, strømme, om Vædske; jørð við eitri rennur, Jorden flyder med Edder. 2) smelte, fra fast Tilstand gaa over til flydende; so rennur tú í smiðju hans, sum vart tú skyggið vaks, saaledes smelter du i hans Smedje, som var du gennemsigtigt Voks; (om Spæk, som smeltes) r. væl, give meget Tran. 3) løbe, rende, fare hurtigt. 4) vokse hurtigt

op, gro (*spire*) hurtigt op, r. upp; r. saman el. saman aftur, gro sammen, gro til igen. 5) (om Solen) rinde, staa op. 6) (uegl.) rinde o. lign., i en hel Del Udtr.: tað rann mær í hug (huga), jeg kom til at tænke paa, det randt mig i Hu (faldt mig ind); tað rann fram fyri meg, jeg kom til at tænke paa, det randt mig i Hu; nú rann henni ilt í sinni, nu randt hende ondt i Sinde; mœði av honum rann, Trætheden forlod ham, letur reiði r., giver Vreden frit Løb; e-m rennur týður, týða(n) til ein, en fatter Kærlighed til el. Godhed for en Person ved Synet af vedkommende, ogsaa: efter længere Tids Fraværelse el. Adskillelse gense og genkende et kært Sted el. en god Ven, se týður; hann letur av reiði r., han giver Vreden frit Løb; lata mœði r., udhvile sig, puste ud; tað rann á hann, han berusedes; tað rann av honum, han blev ædru. — hvat um vegin rann, hvad der gik for sig, hvad man tog sig for.

renna² [rænna] v. (nd) 1) rende, lade rinde (strømme), gyde, hælde (hurtigt); hann rendi mjólkina í seg, han hældte Mælken i sig, drak Mælken hurtigt; r. korka aftur yvir steinamosa, give stenmosfarvet Tøj et Opkog i Korkefarve; — udgyde; hann mangan sveitan rendi, han udgød meget Blod. 2) rende, lade løbe; r. eyguni, lade Øjnene løbe, skele, rulle med Øjnene, se til alle mulige Sider, (med dat.) r. eygum víða, se sig vidt omkring, r. garn, (ved Vævning) rende Garn, r. vev, ordne og tillave Væven; — (med dat.) lade fare, i en Del Udtr.: r. mœðini, puste ud, udhvile sig, r. reiðini, stille sin Vrede; — mær rendi kenslu á (hann, tað), det forekom mig, at jeg kendte ham (det). 3) rende, stikke, bore (en Ting igennem en anden), r. ígjögn-um; hann rendi knívin í hann,

han stak (med Magt) Kniven i ham; rennir til hansara við spjót-inum, stikker til ham med Spydet. 4) støde (heftigt) bort, støde; reiður rendi hann hana burt, vred stødte han hende bort, r. ein um koll, støde en omkuld. 5) sætte af Sted i Fart, sprænge; gammurin rendi í loftið upp, „Gammen“ (Gribben) skød hurtigt op i Luften, á Birtingsskóg hann rendi, den (Hesten) sprængte af Sted til Birtings-skoven. — r. á, rende imod, støde paa, r. á land, støde paa Grund (om Fartøj); r. í botn, lade en Fiskeline gaa helt ned til Havbunden.

rennari [rænnari] m. (a; ar) 1) Løber, spec. Landstryger. 2) = gang-ari.

rennikavi [rænnikæavi] m. vaad Sne, Tøsne.

rennil [rænnil] m. (s; rennlar) rund Brikke paa Haandten og paa Rokketen.

renning [rænniŋg] f. (ar) = rensl.

renningarlop [rænniŋgalœp] n. stærkt Løb til et Spring, Tilløb; gera sær r., tage Tilløb (til et Spring). **-vatn** [-vatn] n. Drypvand (Vand, som drypper af vaade Klæder, vaade Fiske-snører o. lign., ophængte til Tørring).

renni|sjógvur [rænniʂægvør] m. rennisúgur. **-slettingur** [-slæʰtiŋg-ør] m. vaad Sne, Tøsne (LF). **-strongur** [-strångør] m. Traadbane. **-súg** [-súu] f. = rennisúgur. **-súgur** [-súuør] m. Træk af Søen frem og tilbage ved Stranden. **-súgv** [-siŋv] f. rennisúgur. **-tól** [-tœul] n. Drejelad (LF).

rennukavi [rænnókæavi] m. rennikavi.

rennustokkur [rænnöstáʰkór] m. Rende, Møllerende.

rennvátur [rænváatør] adj. drivvaad.

rensl [ræʰnsl] n. Renden, Løben.

renta [ræʰnta] f. (u; ur) Rente.

rentuleysur [ræʰntœlæiʰsør] adj. rentefri, rentuleyst lån.

rep [reap] *n.* (s; *pl. ds.*) *Reb* (*i Sejl*).

repa [reapa] *v.* (að) *tage Reb i Sejl*.

ressast [ræssast] *v.* (að) *komme lidt til Kræfter igen, blive lidt bedre (om et meget sygt Menneske), r. við; ekki r. við, (om en sovende) ikke vaagne ved stærkt Bulder*.

rest¹ [ræst] *f.* (ar; ir) *stærk Strøm, Havstrøm*.

rest² [ræst] *f.* (ar; ir) *Rest. Jf. avlop*.

resta [ræsta] *v.* (að) *mangle; r. á, mangle i. Jf. vanta*.

revil [reavil] *m.* (s; *revlar*) *Strimmel, alm.: Liste, smalt og aflangt Stykke Træ, som ved Husopførelse lægges uden paa en Sammenfalsning (Fjælesammenfalsning)*.

revla [rævla] *v.* (að) 1) *forsyne med revlar (se revil) uden paa Sammenføjninger. 2) danne Lysstriber (Lysaabninger i Luften, i Udtr. som: hann (tað) revlar í (mjørk-anum, ælinum), Taagen begynder at sprede sig, det klarer lidt op i Bygen*.

revlasklæding [rævlasklæjng] *f.* *Beklædning med revlar (se revil) uden paa et Hus*.

revsa [ræfsa] *v.* (að) *revse, straffe*.

revsast [ræfsast] *v.* (að) = *ressast*.

revsing [ræfsing] *f.* (ar; ar) *Straf, Tugtelse*.

revskinn [ræfsinn] *n.* (*Skældsord*) „*Svinepels*“.

revur [reavör] *m.* (s; ar) *Ræv*.

reyðargull [ræijargodl] *n.* *rødt, ægte (rent) Guld. -gullband [-golband] n. Baand af reyðargull. -gullhjálmur [-goltshálmör] m. Hjelm af reyðargull. -gullkransur [-golkraʼnsör] m. Krans af reyðargull. -gullstólur [-golstaulör] m. Stol af reyðargull*.

reyðblómstur [ræibláʼmstör, ræbb-] *n.* *rød Pragtstjerne (melandrium ru-*

brum). -brúnur [-brúunör] adj. rødbrun. -dæmdur [ræddamdör] adj. rødmosset, rødkindet. -fiskaleið [ræifiskalai, ræff-] f. den Del af Søen (nærmest Ky-sten), hvor Rødtorsken findes (opholder sig), skipið sigldi inn á r. -fiskur [ræifiskör, ræff-] m. Rødtorsk. -flekku-utur [ræiflæʼkötör, ræff-] adj. rødpletet. -hani [ræihæam] m. i Talemaaden: nú gelur r. í eystri, nu er Solen ved at staa op. -hærdur [ræihardör] adj. rødhaaret.

reyði [ræiju] *m.* (a; ar) *Blomme i Æg*.

reyðiviður [ræijivíör] *m.* *Mahogni, Mahognidrivtømmer*.

reyðleittur [ræidlaiʼtör, rædl-] *adj.* *rødlig; (temmelig) rød. -ligur [-lijör] adj. rødlig*.

reyðmaður [ræimaʼkör, ræmm-] *m.* *rød Regnorm. -oygdur [ræiågdör] adj. med røde Øjne, rødøjet. -ryggjuttur [ræiridʼdzötör] adj. reyðryggjut kúgv, a) rød Ko med anderledes farvet, især hvid Ryg, b) (paa nogle Steder) rødrygget Ko. -skeggjuttur [ræi(sʼ)-šædʼdzötör] adj. rødskægget. -sprøka [ræiʼsprøka] f. (u; ur) Rødspætte (pleuronectes platessa).*

reyður [ræijör] *adj.* (reyð, reytt) *rød*.

reyk [ræiʼk] 1. el. 3. pers. sing. præt. af *rúka*.

reykur [ræiʼkör] *m.* (ar; ir) *Kam paa Hane el. Høne*.

reyla [ræila] *v.* (að) *gaa og drive, staa i Vejen og hindre en i ens Arbejde*.

reymari [ræimari] *m.* (a; ar) *Rømer (et Slags Drikkeglas) (LF)*.

reyn [ræin] *n.* (s; *pl. ds.*) *nøgen og øde Stenstrækning; højtliggende og stenet Strækning, stenet Højdedrag*.

reyp [ræiʼp] *n.* *Pral, Brovten, Snak*.

reypa [ræiʼpa] *v.* (að) *prale, brovte, snakke*.

reyst [ræist, ræst] *f.* (ar; ir) *Røst, Stemme*.

reystiliga [ræistilja] *adv.* = reyst-liga.

reystkappi [ræiskaˈpi] *m.* *tapper Helt, stærk Kæmpe.* **-kempa** [ræis-tsaˈmpa] *f.* stærk Kæmpe, vældig stærk Mand. **-leiki** [ræis(t)laiˈtʃi] *m.* (a) 1) *Tapperhed, Raskhed.* 2) høj, rank og kraftig Figur. **-liga** [ræis(t)lia, ræs-] *adv.* tappert, kækt og kraftigt. **-ligur** [ræis(t)lijör, ræs-] *adj.* (temmelig) tapper, rask og kæk. **-mannsliga** [ræis(t)-maˈnslja, ræs-] *adv.* tappert, kækt. **-mannsligur** [ræis(t)maˈnsljör, ræs-] *adj.* tapper, kæk. **-menni** [ræismænni] *n.* høj, rank og kraftig Mand. **-mæltur** [ræis(t)maˈltör, ræs-] *adj.* højroset.

reystna [ræis(t)na] *v.* (að) blive stærk; blive prud og kraftig.

reystur [ræistör, ræstör] *adj.* 1) tapper, rask og kæk. 2) høj, rank og kraftig.

reyt [ræiˈt] 1. *el.* 3. *pers. sing.* præst. af róta¹.

reyv [ræiv] *f.* (ar; ar) Bagdel, Po-deks.

reyvarhol [ræivarhoel] *n.* anus.

-ringur [ræivaringör] *m.* = reyv-arhol.

reyvsæti [ræivsaeti] *n.* søkja r., Navn paa en Leg.

***ribbaldi** [ribbaldi] *m.* (a; ar) vild Krabat, selvraadig og ustyrlig Dreng.

ribbaldur [ribbaldör] *m.* (s; ar) = ribbaldi.

ribbingsveður [ribbingsveðvör] *n.* koldt og stormende Vejr (især om Efter-aaret).

ribbingur [ribbingör] *m.* (s) Storm og Uvejr med Kulde; r. í sjónum, Bølgeoprør, meget urolig Sø.

rið [roi] *f.* (ar; ir) haardt Anfald af Uvejr, stærkt Snefog; gera r., blive Uvejr med Snefog, staa over i Snefog fra Regn; hann gjörði r., der indtraadte stærkt Snefog; uegl.: (heftigt) Anfald, r. av skotum, Anfald *el.* Regn af Skud; (rið *el.* riðir) Anfald af Veer.

riða¹ [rija] *v.* (riðar; ruddi; riðað)

ri, sy (løselig), knytte, filere, r. net, r. nót.

riða² [rija] *v.* (að) staa (ligge) usikkert, vakle, r. á.

riða [roija] *v.* (riður; reið, riðu; riðin) 1) hvile *el.* ligge usikkert (svingende snart over til den ene, snart over til den anden Side), vippe op og ned, balancere, *f.* Eks. paa et spids Underlag; stokkurin reið tvörtur um steinin, Bjælken laa og vippede tværs over Stenen; tað riður í vektini, Vægten balancerer; hann riður ímillum ættirnar, Vinden bevæger sig frem og tilbage imellem to Verdenshjørner; hann riður undir útsynningi, Vinden er næsten Sydvest; eg reið á (at fara), jeg var lige ved at styrte, falde; tað riður av og á, det tager vekselvis af og til (om Sygdom); tað riður um, det er tvivlsomt; — r. yvir, faa Overbalance, honum tykir yvir at r., han synes, det gaar for vidt; hann reið aftur opin, han tumlede, faldt saaledes, at han kom til at ligge paa Ryggen. 2) ride; sidde til Hest, rejse til Hest; (med dat.) r. hesti, ride en Hest, (med acc.) r. hest, ride en Hest til, ride en Hest et Sted hen; r. sín veg, sína leið, ride sin Vej, (digt. i et Omkvæd) skulum vær dalin r. (ride gennem Dalen). 3) (om Handy, især Tyre) springe, bespringe.

riddara klæði(r) [riddarakjæaj(r)] *n. pl.* Ridderklæder. **-mál** [-máal] *n.* Riddertale, Riddersprog.

riddari [riddari] *m.* (a; ar) 1) Ridder. 2) Springer i Skakspil.

riði [riji] *m.* det inderste Fed i et Nogle Garn (LF).

riði [riji] *n.* Rid, i Udtr.: vera *el.* ganga á r., gaa i Rid, være tyrlysten (LF).

riðil [rijl] *m.* (s; ridlar) Rad, Række, Flok, opstillet i Rad.

riðin [rijm] *adj.* (om en Ko) som er tyrsprungen. Jf. riða 3).

ridla [ridla] *v.* (að) staa (ligge)

usikkert og vaklende, vakle, rokke frem og tilbage.

riðul [riðól] *m.* = riðil.

rifla [rifla] *f.* (u; ur) Riffel.

rigga [rigga] *v.* (að) rigge; *r.* til, *r.* (skip) til, gøre sejlklar, sejlfærdig (om et Skib); *r.* seg til, træffe Forberedelser, udruste sig (især til forestaaende Rejse el. Arbejde).

riggin [rod'džin] *adj.* vægelsindet, sær, lunefuld; *sen* til at glemme en tilføjet Fornærmelse.

riggja [rod'dža] *f.* (u; ur) alm. i pl.: rigggjur, Vægelsind, Luner, i dag eru tær rættu rigggjurnar á honum.

riggjuskoltur [rod'džösköltör] *m.* sær, lunefuld, vægelsindet Person.

riggjuttur [rod'džötör] *adj.* = riggin.

rigna [rigna] *v.* (nd) regne.

rika [roi'ka] *v.* (að) berige, *r.* upp; *r.* seg upp, berige sig.

rikan [roi'kan] *adv.* (egl. acc. sing. *m.* (med underforstaaet kostin) af ríkur) højlig, strengt, i Udr.: leggja e-m *r.* við, sætte en haarde Betingelser, formane el. forbyde strengt.

rikdómur [roigðöumör] *m.* Rigdom.

riki [roi'tši] *n.* (s; pl. ds. el. r) 1*) Magt, Herredømme. 2) Rige, Stat.

rikidömi [roi'tšidøami] *n.* 1*) Herredømme. 2) Rigdom.

rikin [ritšin] *part. præt.* af reka.

rikis|bókasavn [roi'tšisbøu'kasavn] *n.* Rigsbibliotek, Statsbibliotek. **-dagur** [-dæavör] *m.* Rigsdag. **-embætismaður** [-æmbætismæavör] *m.* Statsembedsmand. **-felag** [-fealæa] *n.* Statssamfund. **-kassi** [-kassi] *m.* Statskasse. **-kroppur** [-krá'pör] *m.* rig Knark, Pengemata-dor. **-ogn** [-ågn] *f.* Statseje, Statsejendom. **-ráð** [-ráa] *n.* Ministerium. **-ráð-harri** [-ráaharri] *m.* Statsminister. **-skuld** [-skold] *f.* Statsgæld. **-sóknari** [-söknaři] *m.* Fiskal. **-stjórn** [-stjödñ] *f.* Regering. **-studningur** [-stodningör] *m.* Statsunderstøttelse. **-stýri** [-stoin] *n.* = ríkisstjórn.

rikja¹ [roi'tša] *v.* (kt) knirke, pibe, *f.* Eks. om Dørhængsler (Dørtappe), Sko o. lign.

rikja² [roi'tša] *v.* (kt) raade, herske, styre.

rik|liga [roiglia] *adv.* rigelig(t). **-ligur** [-lijör] *adj.* rigelig.

riklingskast [riklingskast, rig-] *n.* to sammenhængende Strimler af riklingur (LF).

riklingur [riklingör, rig-] *m.* (s) Helleflynder, skaaren i Strimler og derpaa tørret.

rikmaður [roi'kmæavör] *m.* Rigmand.

rikur [roi'kór] *adj.* 1*) mægtig. 2) rig, som ejer meget. 3) rig, som indeholder el. omfatter meget, mangfoldig.

rim [rīm] *f.* (ar; ar) Tremme, smal og tynd Fjæl, *f.* Eks. i leypur og hjallur; ogsaa spec. den sjette og øverste Planke i Baad (LF).

rim¹ [roim] *n.* Rim, Rimfrost.

rim² [roim] *n.* (s; pl. ds.) Rim, Verserim; bera upp á rim, rime, tað („gloyma“ og „heima“) ber ekki upp á r.

rima [roima] *f.* (u; ur) Vise, Digt (Heltedigt).

ríma [roima] *v.* (að) rime, sætte i Rim (Vers), ogsaa: digte, Ingibjörg hevur os fróðskap kent at r. um reystar dreingir, Ingeborg har lært os (egl. lært os Lærdom el. Kundskab, nemlig) at digte el. synge om raske Kæmper. — *part. præt.* og *adj.* rímtur i Kvadene = besungen (digtet om, berømt), rímtur av mörögum bragdi, besungen for mangen Bedrift. — *r.* seg, rime sig, være rimelig, passe.

rima [rīma] *v.* (að) sætte Tremmer i leypur el. hjallur.

rimfrost [roimfrást] *n.* Rimfrost.

rimpa [ri'mpa] *v.* (að) sammenkrympe; *r.* saman, rimpe sammen.

rimpilsí [ri'mpilsí] *n.* Kvindelyst; en Syge hos Kvinder af alt for heftig Lyst og Attraa til Mandfolk (LF).

rin [rɪn] *n.* Hvin; Hvinen, Piben, Klynken.

rina¹ [roina] *v.* (rínur; rein, rinu; rinin) *r.* við (med acc.), efterlade synlige Spor paa, have Indvirkning paa, bide paa; ekki *r.* við, ikke hænge ved, ikke gøre mindste Virkning; tað rínur ekki við hann, det bider ikke paa ham; ogsaa: *r.* á (med acc.).

rina² [roina] *v.* (rínur; rein, rinu; rinin) hvine, pibe; ogsaa uegl.: pibe, Klynke.

rinda [rɪnda] *v.* (nd el. að) 1*) støde, i myrkastovu *r.* 2) fordrive, forjage (i overf. Bet.), tað (o: rúnarkelvið) kann øllum lás-um læsa, allar sútir *r.*, den (Runestokken) kan lukke alle Laase og fordrive alle Sorger; (med dat.) *r.* mœðini, udhvile sig, puste ud, *r.* reiðini, befri sig for sin Vrede, stille sin Vrede (= renna mœðini, reiðini). 3) betale; *r.* skuldina, afbetale sin Gæld; *r.* aftur, tilbagebetale.

ringa [rɪŋa] *v.* (gd) = ringja¹.

ringa [brynja] [rɪŋabrynja] *f.* Ringbrynje. -festi [-fæsti] *n.* Kæde.

ringen [-rɪŋan] *adv.* (egl. acc. sing. *m.* af ringur) med Lethed, i en Haandevending, sagtens; við sínum longu beinum fetaði hann *r.* vesturum, med sine lange Ben kunde han sagtens skræve (skridte) over paa den vestlige (modsatte) Side af Øen.

ringast [rɪŋast] *v.* (að) = versna.

ringing [rɪndʒɪŋ] *f.* (ar) Ringning.

ringja¹ [rɪndʒa] *v.* (gd) bøj i Form af en Rundkreds (Ring), sammenbøje; *r.* seg saman, krumme sig sammen; *r.* seg um (med acc.), danne Ring omkring, omslynge, omslutte. — *part. præter.* ringdur, som er blevet bøjet el. som har bøjet sig sammen (i Rundkreds, Ring), dannende en Cirkel; ringdurum, omslyngende, ormur er ringdurum um moynnar sal, Ormen (Slangen) omslynger Møens Sal.

ringja² [rɪndʒa] *v.* (gd) ringe (med Klokke).

ringla [rɪŋla] *v.* (að) ringle, klin- gre, rasle.

ringur [rɪŋgʊr] *m.* (s; ar) 1) Ring, Kreds, Rundkreds; í ring, i Ring, i Kreds; sláa ring, forme en Rundkreds (til Dans), idet alle de dansende tager hinanden i Hænderne, ogsaa: sláa í ring. 2) Ring, spec. Finger- ring, Ørenring.

ringur [rɪŋgʊr] *adj.* 1) ringe, daarlig, værdløs. 2) (moralisk) slet, daarlig. 3) meget syg; hava ringa heilsu, have daarligt el. slet Helbred. 4) van- skelig. 5) bedrøvet, sorgfuld, *r.* um ein el. nakað.

rinka [rɪŋka] *v.* (að) rokke (være i rokkende Bevægelse).

rinkusteinur [rɪŋkʊstainʊr] *m.* rokkende Sten; Sten, som rokker frem og tilbage i Søen paa Grund af Bølge- bevægelsen.

ripa [rɔiˈpa] *f.* (u; ur) Stribe; Skramme.

ripa [rɔiˈpa] *v.* (að) gøre stribet (LF).

ripa [rɪpa] *v.* (að) 1) afrive (med strygende Bevægelse), afslide, spec. afslide Kornaks fra Straaet; ripar nú fangið fult við korn, han afriver nu Kornaks og fylder Skødet dermed. 2) slynge, slaa (hurtigt og kraftigt), slaa til, *r.* til; *r.* niður, slaa ned, fælde; kaste hurtigt, slynge, slænge.

ripari [rɪpari] *m.* (a; ar) Redskab, hvormed Aksene afslides fra Straaet.

rippa [rɪˈpa] *f.* (u; ur) Pige, der er gal efter Mandfolk.

rippa [rɪˈpa] *v.* (pt) rykke hastigt, rykke.

rippast [rɪˈpast] *v.* (að) *r.* eftir, have Lyst til, løbe gal efter Mandfolk (LF).

ripuskel [rɔiˈpʊseʌl] *f.* Kammusling (pecten islandicus).

ríputur [rɔiˈpʊtʊr] *adj.* stribet, med ophøjede Striber.

ris [rɪs] *n.* det at risa, Rejsning, Opstaaen, jf. sólarriis; Skummen af

Bølger, pludselig Brænding i stille Vejr (se rísa 2)).

rís [roi's] *n.* *Ris, Risengryn.*

rísa [roi'sa] *v.* (*rísur; reis, risu; risin*) 1) *rejse sig, hæve sig, staa op, r. el. r. upp, r. upp ímóti e-m, ogsaa spec. a) staa op af Sengen, r. tíðliga, jf. fara upp, og b) om Solen: staa op, árla ið sól upp reis (aarle da Solen stod op). 2) (om Sø, Bølger) komme i Oprør, bryde lidt, skumme, sjógvurin rísur; tað rísur á boðanum, det bryder, der er lidt Brænding paa Skæret; tað rísur á bylgjuni, Bølgen skummer i Toppen, hann rísur upp undir ættina, der kommer pludselig Brænding i stille Vejr (uppundirris) som Forbud paa en forestaaende Fralandsstorm; ogsaa brugt tr. (for reisa): vindurin reis el. rísti (uregelmæssigt for: reisti) sjógvin, Vinden bragte Søen i Oprør (jf. rísna). 3) hæve sig i Vejret, rage op (frem), skraane opad.*

risa blóð [risablou] *n.* *Riseblod, Jætteblod. -gravir* [-græavir] *f. pl.* *Kæmpegrave. -høvur* [-høvör] *n.* *Risehoved, Jættehoved. -klapp* [-kla'p] *n.* *alt for haard Klappen.*

risi [rísí] *m.* (*a; ar*) *Rise, Jætte; Kæmpe, meget høj og stor Mand.*

rísín [roi'sín] *adj.* 1) *oprørt, urolig (om Sø), 2) strid (om Haar, Uld).*

riski [ritši] *n.* *se ryski.*

rísla [roi'sla] *v.* (*að*) *gøre Rifter, Furer el. Streger i noget (LF).*

rísna [roi'sna] *v.* (*að*) 1) *komme i Oprør, blive urolig (om Sø). 2) blive stridhaaret, blive stiv, haard. 3) blive vred.*

rist¹ [rist] *f.* (*ar; ir*) *Vrist (paa Fod).*

rist² [rist] *f.* (*ar; ir*) *Rist (til Bagning, spec. af drýlur, køka).*

rista¹ [rista] *v.* (*st*) 1) *ryste, skælve, være i rystende Bevægelse; r. við hövðinum, ryste paa Hovedet. 2) ryste, sætte i rystende Bevægelse; r.*

seg, ryste sig; r. hoyggj, ryste Høet.

rista² [rista] *v.* (*st*) *ridse, skære, riste; r. rúnir, riste, indskære Runer; flænge, opskære (ved Flængning).*

risthentur [risthæ'ntör] *adj.* *som ryster paa Hænderne.*

risting [risting] *f.* (*ar*) *Rystning, Udrystning, spec. Udrystning af Hø.*

rísutur [roi'sötör] *adj.* = *rísín* 1).

rit [rit] *n.* (*s; pl. ds.*) *Skrift (skrevet Værk).*

rita [rita] *f.* *se ryta.*

rita [rita] *v.* (*að*) *a) skrive, b) r. saman, sy løseligt sammen.*

rithövundur [rithøævóndör] *m.* (*s; ar*) *Forfatter.*

riv¹ [riv] *n.* (*s; pl. ds.*) 1) *Ribben. 2) Rev, smal Banke i Søen tæt ved Land.*

riv² [riv] *n.* (*s; pl. ds.*) 1) *Riven, Riven op; tað kom r. í sjógvin, Søen begyndte at blive urolig, at gaa højt. 2) som Faaremærke: Rift, skaaret igennem Øret paa et Faar.*

riva [riva] *f.* (*u; ur*) *Rift, Revne, Sprække, spec. lille Bjergkløft (omtrent = kleyv, mindre end gjógv).*

ríva [roiva] *f.* (*u; ur*) *Rive, Hørive.*

riva [riva] *v.* (*að*) *danne en Revne, Sprække, gøre en lille Aabning (upers.); tað rivaði fyrri eygunum á honum, han aabnede Øjnene ganske lidt.*

ríva [roiva] *v.* (*rívur; reiv, rivu; rivin*) 1) *rive, rive i Stykker; r. sundur, sønderrive, tá reiv hann sundur eyga sitt, da lukkede han med Anstrengelse Øjet op. 2) rive, rykke, oprive (r. upp), udrive (r. út); r. út úr sær; sige ligefrem, aabent og djærvt; r. niður, rive ned, rykke ned. 3) rive, kradse, jf. klóra. 4) (uegl.) rive, slide, smerte. 5) r. seg, snakke meget og unyttigt. 6) r. í, (om Vejret) klare lidt op; hann rívur í, Skyerne spredes ad, Taagen spreder sig. — r. frá sær, gøre fær-*

ðigt i en Fart; r. í seg, sluge i sig, æde graadigt.

rivaður [rīvavór] adj. i Forb.: rivað stúv, Mærke paa Faars Øre, sammensat af riv og stúv (Mærke, som bestaar i, at det øverste af Øret er skaaret af).

ríviligur [roiviliór] adj. rigelig; flot.

rivja [rivja] f. (u) Udslæt (især hos Børn), Mælkeskorpe (LF).

rivja [rivja] v. (að) r. á, bryde i Toppen.

rivja|bein [rivjabain] n. Ribben.

-langur [-længgór] adj. med lange Ribben.

rivjast [rivjast] v. (að) have Udslæt (især om Børn) (LF).

rivna [rivna] v. (að) revne.

rivnál [rivnáal] f. Naal, hvormed Væven hæftes til Bommen (LF). **-tráður** [rítráavór] m. Traad, hvormed Væven hæftes til Bommen.

rívugras [roivógræas] n. Vikke (vicia cracca).

rivur [rívór] m. Væverbom; barmurin er uppi á rivi, det, som er vævet, er paa Bommen (LF).

rívu|skaft [roivóskaft] n. Riveskaft. **-tindur** [-tindór] m. Rivetand.

***rjóða** [rjǫua] v. (rjóður el. rjóðar; rjóð, —; roðið) gøre rød, rødfarvet; smøre, besudle; sámir tað ei mín búna brand at r. í kvinnu droyra, det sømmer sig ikke at rødfarve el. besudle mit prægtige Sværd i Kvindeblod; sólin fagurt rjóð, Solen skinnede fagert, udbredte sit fagre, røde Skær (egl. rødfarvede Jorden); teir r. saman droyra, de blander Blod sammen.

rjóta [rjǫu^{ta}] v. se róta¹.

rjó [rǫu] f. = rógv.

roð [roə] n. (s; pl. ds.) Faareskind, hvoraf Ulden er aftaget.

roða¹ [rōa, rūa] v. (að) rødfarve, om Solen ved dens Opgang, Morgenrøden; i en Del Udr.: sólin roðar í fjøll, Solen kaster sit røde Skær paa Fjeldene, ogsaa: sólin roðar á fjøll el. blot sólin roðar, Solen

staar op; tá ið sólin roðar í kav, naar Solen kaster sit røde Skær ned i Havdybet; tað roðar fyri sól, det er lige i Daggrø, lige før Solopgang (om den første Rødme paa Himlen før Solopgang).

roða² [rūa] v. (að) smøre, indgnide; r. drýl, indgnide et askebagt Brød (se drýlur) med Æg, Smør el. Vand, r. køku (se køka).

roð|brøkur [roəbrækór] f. pl. Skindbukser, Bukser af roð, brugte af Fiskerne til Søs. **-búksur** [-boksór] f. pl. = roðbrøkur. **-búksuskarvur** [-boksóskarvór] m. Edderfugl (der efter at være blevet skudt maa skjules godt i Baaden, f. Eks. i et Par Skindbukser, da Jagt paa Edderfugle er ulovlig).

roddi [ráddi] m. (a; ar) stort Vædderlam (LF).

roddur [ráddór] m. (s; ar) = roddi.

roði [roəji] m. (a) 1) Rødme, rød Farve. 2) Røde (Morgen- el. Aftenrøde), spec. Morgenrøde; hann setti roðan so langt vestur á luftina, Morgenrøden bredte sig over Himlen saa langt vestpaa. 3) Brand i Kornet.

róði [roʊi] præet. sing. af rógva.

roðklæði(r) [roəklæəji(r)] n. pl. Skindklæder, Klæder af roð (se dette Ord), brugte af Fiskerne til Søs.

rodna [rádna] v. (að) rødme, blive rød.

róðrar|bátur [rōurabáatór] m. Robaad. **-lag** [-læa] n. Maade at ro paa. **-skúta** [-skúu^{ta}] f. Rofartøj, Førsels-skude.

roðsla [rásla] f. (u; ur) Slim og Skæl paa Skindet af Fisk.

roð|stúka [roəstúu^{ka}] f. Trøje af roð, Skindtrøje, brugt af Fiskerne til Søs. **-stúkufólk** [-stúu^{kó}fó^{lk}] n. fatig Mand af ringeste Klasse (LF).

róður [rōuór] m. (acc. róður, gen. róðurs el. róðrar) Roen, Roning.

róður [rōuór] n. (s; pl. ds.) Ror (paa Skib). Jf. stýri.

róður[hjól] [rəuórtšəul] *n.* Rat.
-knappur [-knaˈpør] *m.* Rorkop.

róðursmaður [rəuð(r)smæavør] *m.*
 Rorsmand, Mand, som ror paa Baad.

rogn [rágn] *n.* (s; pl. ˈds.) Rogn,
 Fiskerogn.

rognadrýlur [rágnadroilør] *m.*
 drýlur, tilberedt af æltet Mel og Rogn
 (Torskerogn).

rognfiskur [rágnfiskør] *m.* Rogn-
 fisk, Hunfisk. **-kelsi** [ráˈnútsils] *n.* (s;
 pl. ds. el. r) Stenbider (*cyclopterus lum-*
pus). **-korn** [-kádn] *n.* enkelt Æg i
 Fiskerogn.

rógv¹ [rægv] *f.* Ro, Rolighed, Stilhed.

rógv² [rægv] *f.* (pl. røur) lille fir-
 kantet Jernplade med Hul i Midten,
 hvorigennem Spidsen af et Søm sættes
 og nittes.

rógva [rægva] *f.* (u; ur) indsnev-
 ret Ende af en Fjeldstrækning, Ind-
 snævring med stejle Skrænter ned til
 Havet.

rógva [rægva] *v.* (rør; róði, róðu;
 rógvið el. róð) ro (drive Baad frem
 med Aarer); ogsaa med acc. ro, føre
 (frem) ved at ro, r. bát, ro en Baad;
 spec. ro ud paa Fiskeri, drive Fiskeri,
 r. út. — r. fram undir (nak-
 að), gøre Hentydning til, antyde, gøre
 Forsøg paa at bringe paa Bane, pirre
 ved noget.

rógvast [rægvast] *v.* (að) komme
 til Ro; begynde at komme sig, blive
 rask; vera rógvandi, være i Be-
 dring.

rók [rouˈk] *f.* (ar; røkur) smal
 Gang i et Fuglebjerg, gangbar Vej el.
 Afsats (Hylde) i et stejlt Bjerg. —
 liggja eftir á rókini, altid ligge
 hjemme; upp í røkur, i Træk, den
 ene Gang efter den anden.

rok [roæk] *n.* 1) Rygen, Fygen,
 Drev (Sødrev), spec. = kavarok;
 hann slær í r., der kommer en
 stærk Snebyge. 2) (i overf. Bet.)
 Skylle af Skældsord, Bebrejdelser og
 deslige; heftig og voldsom Scene; vera
 á rokinum, være rasende.

roka [roæka] *v.* (að) fylde saaledes,
 at der bliver Topmaal. — *part. præter.* og
adj. rokaður, topmaalt, fyldt til
 Topmaal. — r. í eyga, (om Kværn)
 sprude Korn ud igennem Øjet; hann
 rokar í eyga, han praler for meget.

rokamál [roækamál] *n.* Topmaal.
Jf. roki.

rokan [roækan] *f.* = rok.

røki [roetši] *m.* (a; ar) Top (hvad
 der er over Kanterne i et fyldt Kar),
 Topmaal.

røkið [roetši] *part. præter. n.* af rúka.

rokkastrongur [ráˈkastrångør] *m.*
 Rokkesnor, Snor paa en Rok (Spinde-
 rok).

rokkavi [roækkæavi] *m.* fin, flygende
 Frostsne, ogsaa = jarðrok.

røkkið [ráˈtši] *part. præter. n.* af
 røkka.

rokkur [ráˈkør] *m.* (s; ar) Rok,
 Spiderok.

rokmikil [roækmĩtšil] *adj.* 1) for-
 rygende (Uvej, især Snevej). 2) (om
 Menneske) voldsom, ubændig, ustyrlig.

røkna [rákna] *v.* (að) 1) regne,
 optælle, gøre Regnestykke. 2) beregne,
 udregne, r. út; medregne, tage i Be-
 tragtning, r. við, r. upp í (uppi).
 3) regne (for), anse, r. fyri nakað.

roknibók [rákniˈbøk] *f.* Regnebøg.
-deild [-daild] *f.* Regneart. **-dømi**
 [-døami] *n.* Regnestykke, Regneopgave.

røkning [rákniŋg] *f.* (ar; ar) 1)
 Regning, Beregning. 2) Regning, Liste
 over Krav.

rokskaparár [ráknskæaparáar] *n.*
 Regnskabsaar. **-granskari** [-graˈnskari]
m. Revisor **-samdráttur** [-samdráˈtør]
m. Regnskabssammenrag.

rokskapur [ráknskæapør] *m.* (ar;
 ir) Regnskab.

røks [ráks] *n.* 1) Travlhed med
 Forberedelse til noget; besværlig Forbe-
 redelse. 2) (om Mennesker) en, som gør
 besværlige og vidtløftige Forberedelser.

roksast [ráksast] *v.* (að) træffe
 (besværlige, vidtløftige) Forberedelser til
 noget, r. fyri nøkrum.

róku [rəuˈkó] *præt. pl. af reka.*

rókur¹ [rəuˈkór] *m. (s; ar) Taarn i Skakspil.*

rókur² [rəuˈkór] *m. (s; ar) Solsort (turdus merula).*

róla [rəula] *v. (að) gaa langsamt, slentre.*

róliga [rəulia] *adv. roligt. -ligur [-lijör] adj. rolig.*

***róma** [rəuma] *f. (u) = rómur 2).*

***rómafléytir** [rəumaflæiˈtír] *f. pl. Flodeskum. -stampur [-staˈmpör] m. égl. Botte el. Trækar med Tykmælk i, nu alm.: Tykmælk (i Trækar, Botte).*

rómi [rəumi] *m. (a) Fløde, tyk Fløde.*

rommum [rámmon] *i Udr.: fram eftir r., se rammur.*

rómur [rəumör] *m. 1) højroset Snakken, høj Skrigen el. Graad; Støj, Larm, Spektakel. 2) (*og digt.) Kamp, Strid, so frægur í róm at ganga, tá var r. í hellinum. Jf. róma.*

rond [ránd] *f. (randar; *randir el. rendur) 1) Stribe, Linje, spec. Stribe (paa tværs) i Tøj af anden Farve end selve Tøjet. Jf. rondutur. 2) Rand, Kant, ogsaa spec. øverste Rand af en Strømpe el. nederste Rand af en Trøje (Baadsmandstrøje); — i Poesi overført om Skjold (egl. Skjolderand), væl kann randir rjóða.*

rondutur [rándötör] *adj. sribet, spec. om Tøj: som har Striber paa tværs, tværstribet.*

rong [ráng] *f. (rangar; rengur) Stavn-sæde, Sæde i Forstavnen el. Bagstavnen i en Baad.*

rongutoft [rángótáft] *f. den Del af forreste Rorbænk, som er i Bagbord, Pladsen paa forreste Rorbænk i Bagbord. Jf. rangarúm og rættarúm.*

róp [rəuˈp] *n. (s; pl. ds.) Raaben; Raab.*

rop [rəöp] *n. (s; pl. ds.) Ræben, Ræb.*

rópa [rəuˈpa] *v. (rópar, rópaði el. rópti, rópað el. rópt) 1) raabe. 2)*

kalde, kalde paa, tilkalde, r. ein; r. inn, út, fram. 3) kalde, benævne, r. ein nakað. Jf. kalla.

ropa [rəopa] *v. (að) ræbe, støde op.*

rópan [rəuˈpan] *f. Raaben.*

ropi [rəöpi] *m. (a) Ræben.*

roppur [ráˈpör] *m. (s; ar) tykt Tov; Tovende.*

***rós** [rəuˈs] *f. (ar; ir) = rósa.*

rós [rəuˈs] *n. Ros, Berømmelse; upp á r., for at vinde Ros, stolt og pralende, brystende sig; ganga upp á r., gaa stolt, brystende sig; gala upp á r., (om Haner) gale stolt og udfordrende.*

rósa [rəuˈsa] *f. (u; ur) Rose (Blomst).*

rósa [rəuˈsa] *v. (rósar, rósaði el. rósti, rósað el. rósti) med dat. rose, berømme, r. sær, rose sig; ogsaa (digt.) rose sig af, litlum sigri r. (prale af liden Sejr).*

ross [ráss] *n. (gen. ross; pl. ross) 1) Hest, Øg. 2) klodset Person; Bæst. — standa sum bitið ross, staa aldeles betuttet, miste aldeles Fatningen.*

rossa|ber [rássabear] *n. Fruebær (rubus saxatilis). -drongur [-drångör] m. Karl, som ved Transport af Gødning og navnlig Tørv passer en eller flere Heste. -hús [-húus] n. Hestehus, Hestestald. -ligur [-liör] adj. klodset, tung og trampende. -slag [-slæa] n. Hesterace. -spor [-spoær] n. Spor af Hestehov; ikki standa upp úr rossaspori, være meget (ung og) lille. -traðk [-traˈk] n. Hestespor. -trøð [-trøæ] f. trøð til Græsgang for Heste. -týggj [-todˈdʒ] n. pl. Hestetøj, den til Transport paa Paksadel (Kløvsadel) hørende Udrustning.*

rossleypur [rás(s)læiˈpör] *m. stor leypur, som bruges ved Transport af Gødning og navnlig Tørv til Hest. Jf. klyv og löypa.*

rósutræ [rəuˈsótträa] *n. Rosentræ.*

rót [rəuˈt] *f. (ar; rötur) 1) Rod (paa Plante, Vækst). 2) Rodfrugt, spec. Roe, Hvidroe, Kaalrabi, Turnips. 3)*

Rod, Grund, Udspring, Ophav. — tað er ikki oftari enn so, Páll fær røtur (Ordspr.), hvad godt er, faar man sjælden.

rot¹ [røt] *n.* Raaddenskab, Forraad-nelse.

rot² [røt] *n.* (s; pl. ds.) 1) Styrten, Tumlen, Fald, i Udtr.: ganga el. renna ein í r., forfølge en el. gaa, løbe om Kap med en, til han er død-træt, egl. til han styrter; ganga (renna) seg (upp) í r., gaa (løbe), til man er dødtræt (til man styrter). 2) Snorken, alm. i pl.: rotini eru ófór á teimum, de snorker frygteligt.

rota [røta] *f.* (u; ur) vedholdende Regnvejr; Smaaregn, jf. rotuveður; alm. i pl.: rotur, f. Eks. ólavsskurotur, vedholdende Regn ved Olajtid (29. Juli), i Høstens Begyndelse.

rota [røta] *v.* (að) gøre raadden, bringe til at raadne.

róta¹ [røʰta] *v.* (rýtur; reyt, rutu; rotið) 1) styrte, tumble, falde; r. av, falde fra hinanden, falde af, brækkes over, ogsaa: dø i Mængde. 2) give en snorkende Lyd fra sig, snorke.

róta² [røʰta] *v.* (að) rode, grave; oplode, r. upp; (uegl.) rode, røre (sammen), r. saman.

rotakál [røʰtakáal] *n.* (lille) Roemark.

rótan [røʰtan] *f.* Roden, Oproden; stærkt Oprør i Søen, meget oprørt Sø, r. í sjónum.

róta|súpan [røʰtasúʰpan] *f.* súpan med Roer i. -velta [-væʰlta] *f.* Roemark. -velting [-væʰlting] *f.* Roedyrkning.

rótfesta [røʰtfæsta] *v.* rodffeste. — rótfestast, slaa Rod (Rødder), blive rodffestet. -frekur [-freækór] *adj.* med store Rødder (om en Plante). -grógvin [-grægvín] *adj.* rodffestet, indgroet.

rotin [røʰtín] *adj.* raadden.

rotna [rátna] *v.* (að) raadne, blive raadden.

rotta [ráʰta] *f.* (u; ur) Rotte.

rottukrút [ráʰtókruút] *n.* Rottekrut.

roturoð [røʰtóroə] *n.* Faareskind, hvoraf Ulden efter at være gaaet lidt i Forraadnelse er blevet afplukket, og som derefter er blevet tilberedt og barket (modsat rakaroð). Jf. roð.

roturoðskógvur [røʰtóroəskægvør] *m.* Sko af roturoð.

rotuskógvur [røʰtòskægvør] *m.* = roturoðskógvur.

rotuveður [røʰtóveʰvør] *n.* Smaaregn. Jf. rota.

rov [roəv] *n.* pl. Resterne af noget.

róva [róva] *f.* (u; ur) = rógva.

rov|djór [roəvdʒour, ráv-] *n.* Rovdyr. -fluglur [-foglór] *m.* Rovfugl. -hvalur [-kvæalór] *m.* = bóghvíthvalur.

róvu|kollu [róvókádlu] *m.* = róvu-kollur. -kollur [-kádlór] *m.* Kulle (rundagtig Bjergformation), som hæver sig op fra en rógva el. róva.

royða [ráija] *f.* (u) rød Okkerjord, rødagtigt Dynd, som vælder frem af Jorden.

royðrar|stabbi [ráirastabbi] *m.* en som Sæde benyttet Ryghvirvel af en Rørhval (royður). -táknur [-táknór] *f.* pl. Barder paa Hval (egl. paa Rørhval). -tvøst [-tvöst] *n.* Kød af Rørhval, ogsaa: Størhvalkød (i Alm.).

royðu|ber [ráijòbeər] *n.* Hønsbær (cornus suecica). -grót [grøʰt] *n.* rødlig Tuf.

royður [ráijør] *f.* (acc. royður, gen. royðrar; pl. royðrar) Rørhval.

royggj [ráðʰdʒ] *n.* Røgræs (digraphis arundinacea).

roygras [ráigræas] *n.* Gulaks (anthoxanthum odoratum).

roykhús [ráiʰkhúus] *n.* „Røghus“, beboet Hus (modsat Udhus).

roykilsu [ráiʰtílsu] *n.* (s) Røgelse.

roykja [ráiʰtša] *v.* (kt) 1) røge, tilrøge; r. kjót, røge Kød. 2) røge, ryge (Tobak, Pibe), r. tubbak, pípu. 3) frembringe Røg el. hvad der

ligner Røg, f. Eks. kvørnin royk-ir, Kværnen støver.

royk|kjot [râi^cktšøæt] *n.* røget Kød, spec. Faarekød. **-staður** [râi^ckstæavør] *m.* Sted, hvor en Bavn (glaða) antændes. **-stova** [râi^ckstoæva] *f.* „Røgstue“, forreste Værelse, hvor Arnen (grúgva) staar; er uden Bræddeloft, har en Aabning (Røghul, ljóari) i Tagrygningen og tjener paa en Gang til Køkken, Arbejds- og Dagligstue. **-stovubiti** [râi^ckstoævöbiti] *m.* Tværbjelke (biti) i „Røgstuen“ (roykstova). **-stovubröst** [râi^ckstoævöbröst] *n.* Indervæg, Panel i Røgstue. **-stovudyr** [râi^ckstoævödir] *f. pl.* Dør, som fører ind til roykstova. **-stovugölv** [râi^ckstoævögölv] *n.* Gulv i roykstova. **-stovuskot** [râi^ckstoævóskaot] *n.* se skot 4). **-stovutekja** [râi^ckstoævöteætša] *f.* Røgstuetag. **-stovuveggur** [râi^ckstoævövæggör] *m.* Ydervæg (af Sten og Grønsvær) i roykstova. Jf. roykstovubröst. **-tám** [-tåam] *n.* (tynd) Røgsky.

roykur [râi^ckör] *m.* 1) Røg. 2) Damp, Støv. 3) Uddunstning, Lugt.

royna [râina] *v. (nd)* 1) prøve, erfare (lære gennem Erfaring); *r. gott av e-m*, modtage Venskabsbeviser af en; *r. ilt av e-m*, modtage Beviser paa Fjendskab af en, blive narret af en. 2) prøve, sætte paa Prøve; forsøge, gøre Forsøg paa; *r. roysni*, prøve paa at udføre en stor Bedrift, prøve sin Manddom el. Styrke (spec. i Kappestrid); *r. seg*, forsøge sig, prøve sine Kræfter; *r. eftir*, prøve paa at fange, *r. eftir fiski*, *r. við snøri*, drive Fiskefangst med Haandsnøre, ogsaa bare royna, vit royndu við Føroyar, vi fiskede i Nærheden af Færøerne. — roynast, a) prøves, erfares, b) prøves, forsøges, c) vise sig el. give sig til Kende paa en vis Maade, sum teir royndust í atburðum í grindadrápi, saaledes som deres Adfærd gav sig til Kende el. lod sig til Syne, naar de dræbte Grind, royn-

ast væl, vise sig at være over Forventning, bedre end der var Udsigter til, roynast illa, vise sig at staa under Forventning, ikke svare til Forventningerne.

roynd [ráind] *f.* (ar; ir) 1) Prøve, Erfaring. 2) Prøve, Forsøg; spec. Forsøg paa at fange Fisk. — í r. og veru, i Virkeligheden.

royndar|brúk [ráindarbrúuk] *n.* Forsøgsbrug. **-stjóri** [-stjouri] *m.* Forsøgsleder. **-stöð** [-støæ] *f.* Forsøgsstation.

royndur [ráindör] *part. præt.* (af royna) og *adj.* 1) prøvet, erfaret. 2) prøvet, forsøgt. — *r. lutur el. leikur*, Kendsgerning.

royniviður [ráinviör] *m.* Røn (sorbus).

roynsla [rái^cnsla] *f.* (u; ur) Prøvelse.

roynslutíð [rái^cnslótoi] *f.* Prøvelses-tid.

roysin [rái^csn] *adj.* høj og rank.

roysmenni [rái^csmænni] *n.* = reystmenni.

roysni¹ [rái^csní, rái^csní] *n.* (s; pl. ds. el. r) Manddomsværk, (stor) Bedrift, Vovestykke, Styrkeprøve; vinna r., udføre en Bedrift.

roysni² [rái^csní, rái^csní] *n.* (s; pl. ds. el. r) Ende af et Hus, Gavlvæg.

roysningur [rái^csníngör, rái^csníngör] *m.* (s; ar) Hvalros.

roysnisveggur [rái^csnísvæggör, rái^csnis-] *m.* = roystisveggur.

roysnisverk [rái^csnísværk, rái^csnis-] *n.* Manddomsværk, Stordaad.

roystisveggur [rái^cstísvæggör, rái^cstis-] *m.* Endeveg paa et Hus, Gavlvæg.

royta [rái^cta] *v. (tt)* plukke, afplukke, afrykke; *r. seyð*, plukke, rykke Ulden af Faar; *r. gras*, afrive Græs; *r. grót*, rive Stene løs; *r. fugl*, plukke en Fugl; — ogsaa spec.: *r. ein*, rykke en i Haaret.

royting [rái^ctíng] *f.* (ar) 1) Plukning, Afplukning, Afrykning, spec. a) Hand-

lingen at plukke el. rykke Ulden af Faar, b) Plukning af Fugle. 2) det Tidspunkt (om Foraaret), da man tager Ulden af Faarene.

roytingarkona [rái'tingakoəna] f. Kvinde, som plukker Fugle.

royuber [ráijøbeər] n. se royðuber.

royvi [ráivi] n. (s; pl. ds. el. r) 1) Uldbeklædning paa Faar. 2) vid og rummelig Klædning. 3) (stort) Omfang, Vidde.

royvimikil [ráivimĩtšil] adj. stor af Omfang, som tager megen Plads op.

royvin [ráivin] adj. = royvimikil.

royvismikil [ráivismĩtšil] adj. — royvimikil.

rubba [robba] v. (að) binde fast, snøre stærkt, trække til.

rubbutur [robbótør] adj. ru, ujævn.

rudda [rodde] v. (að) rydde, gøre ryddelig, bortrydde.

ruddi [rodði] præf. sing. af riða el. ryðja.

rudding [rodning] f. (ar) Rydning.

ruddstaður [rodstævør] m. ryddet Sted, opryddet Plads, alm. kun i pl. ruddstaðir, = heimrustir.

ruddulliga [roddóliə] adv. helt, aldeles. **-ligur** [-liør] adj. ryddelig, ordentlig; paalidelig, redelig. — hann fekk ein rudduligan deyða, han fik en smertefri Død.

rúðrutur [rùurótør] adj. ru, ujævn, med mange smaa Ujævnheder.

ruðuleiki [rùólai'tši] m. (a) Forvirring, Hurlumhej.

ruður [rùør] m. Sideform (i nom.) til runnur.

rúður [rùuør] n. Rur (Bjergrur, Andeskæl), smaa Skaldyr paa Strandklipperne.

rugbreyð [robbræi] n. Rugbrød. **-dryflur** [rogdroilør, rod-] m. cylinderformet Rugbrød, bagt i Aske.

rugga [rogga] v. (að) rokke, bevæge sig frem og tilbage, være i vuggende Bevægelse.

ruggustólur [roggústulør] m. Gyngestol.

rugmjøl [rommjøl] n. Rugmel.

rugur [rùør] m. Rug (*secale cereale*).

rúgva [rigva] f. (u; ur) Dyngge, opdyngget Hob, Masse, Bunke.

rúgvast [rigvast] v. (að) samles i Dyngge, dynges op, r. upp.

rúgvismikil [rigvismĩtšil] adj. omfangsrig, som fylder meget.

rúka [rùu'ka] v. (rykur; reykr, ruku; rokin) 1) ryge, give el. udsende Røg (om noget, som brænder). 2) dampe, dunste, alm. svagere end guva; tað rýkur upp úr pottinum, det damper af Gryden. 3) lugte, udsende Lugt; r. at (nøkrum), lugte til. 4) ryge, fyge, tað reykr bæði sjógvur og sandur; — stöve. 5) ryge, styrte, fare (hastigt, heftigt), r. á ein, ryge løs paa en, anfalde en (pludselig og voldsomt); r. saman, ryge sammen i Haandgemæng el. i Klammeri. — part. præf. rúkandi brugt som adv., rúkandi óður, rygende gal.

rukka [ro'ka] f. (u; ur) Rynke, Fold.

rukka [ro'ka] v. (að) 1) rynke, frembringe Rynker el. Folder paa, krolle. 2) knurre.

rukku [ro'kò] præf. pl. af rækka.

rukulakki [ro'kòla'tši] m. Bladmave, Foldmave, tredje Mave hos et drøvtyggende Dyr.

rukkutur [ro'kótør] adj. rynket; krollet (om Tøj).

rulkur [ro'lkør] m. (s; ar) Bylt; Knude, Knort.

rull [rodl] n. (s; pl. ds.) 1) Rullen; fara á r., begynde at rulle; tunnan fór á r., Tønden begyndte at rulle ned ad Bakken. 2) Rulle, spec. Rulle Tobak (Skraatobak).

rulla [rodla] f. (u; ur) Rulle.

rulla [rodla] v. (að) rulle, trille (baade tr. og intr.).

rullutur [rodlótør] adj. urolig (om Søj).

rúm [rùum] n. (s; pl. ds.) Rum,

Plads, spec. a) vidt, udstrakt Rum, b) tilstrækkelig Plads, c) afgrænset Rum, f. Eks. i Baad, = eysrúm.

rúma [rúma] v. (að) rumme (op-tage, indeholde). — rúmast, rummes.

rúmbekkur [rømbæk'kór] m. = eysrúmsbekkur.

rumbul [rombøl] n. Rummel, Forstyrrelse, Uro, Urolighed.

rúmd [rømd] f. (ar; ir) 1) Rummelighed. 2) (i nyere Poesi) Rum, udstrakt Rum, Himmelrum.

rúmka [røŋka] v. (að) gøre rummelig, udvide, r. um nakað. — rúmkast, blive rummelig, udvides.

rúmliga [rømlia] adv. rummeligt, godt og vel, noget ud over. **-ligur** [-lijør] adj. rummelig.

rumpa [rømpa] f. (u; ur) Rumpe, Bagdel.

rumpuhvítur [rømpókvoi'tór] adj. hvid om Rumpen.

rúmsáttur [rømsa'ttór] adj. rum, rummelig.

rúmsnar [rømsnæar] n. Baand- el. Tovslynge, hvormed Faar fanges og drages op fra stejle og vanskelig tilgængelige Afsatser i Bjergene.

rúmur [rúumör] adj. rummelig (baade om Sted og Tid).

rún [rúun] f. (ar; ir) Rune; pl. rúnir, a) Runer, Runebogstaver, b) Troldkunster, kasta rúnir á ein, forhekse en.

run [rún] n. meget svag Brænding, Bølgernes Skyllen frem og tilbage paa el. ved Stranden.

runa [rúna] f. (u) Mudder, Dynd, Søle.

runa [rúna] v. (að) (om Søn) bryde op paa Strandbredden og trække sig tilbage igen.

rúna [rúna] v. (að) bruge Runer el. Trolddom, runebinde, forhekse.

rúnarbelti [rúunarbæ'lti] n. Runebælte, Bælte, hvorpaa Runer er indridsede. **-binda** [-binda] v. binde ved Hjælp af Runer, underkaste visse tvingende Love ved Hjælp af Runer, som

man indrister, el. ved Trylleformler, som man fremsiger; hon rúnarbant bœin, so at eingin steinur kemur niður á hann, ved Anvendelse af Runer el. Trolddom underkastede hun Hjemmemarken den Lov, at ingen Sten skulde rulle ned paa den (fra den højereliggende Udmark). **-bók** [-bøu'k] f. Runebog, Bog med Runer. ***-kalv** [-kalv] n. = rúnarkelvi.

-kelvi [-tšælv] n. Runekegle, Runestav, Runekep (lille Stav med indristede Runer). ***-maður** [-mæavór] m. Mand, som er klog paa Runer, Runemester. ***-mál** [-mål] n. Runemaal, Runesprog, Hekseri. **-steinur** [-stainór] m. Runesten. **-streymur** [-stræimör] m. forhekset Strøm. ***-veldi** [-vældi] n. Runevælde, Trolddomsvælde?

runast [rúnast] v. (að) foretage el. sysle med noget, hvorved man tilsmudser sig, r. við nakað.

rúnasteinur [rúnastainór] m. — rúnasteinur.

runda [ronda] v. (að) gøre rund, afrunde.

rundan [rondan] adv. r. um, rundt om.

rundböllutur [ronbödlótór] adj. rund; buttet.

rundleittur [ron(d)lai'tór] adj. rundagtig.

rundur [rondór] adj. (rund, runt) rund. Jf. böllutur.

runga [ronga] v. (að) runge.

runkur [røŋkór] m. sammenløben Knort el. Knude.

runnu [ronnó] præet. pl. af renna.

runnur [ronnór] m. (s; ar) 1) Busk, Stamme (Træ); sjaldan hefur góður kvistur sprottið av illum runni, sjælden er en god Gren el. Kvist udsprungen fra en daarlig Stamme. 2) Knast, Kvist (i Træ); Knude, Udvækst, Klump. 3*) digt. om Horn, Drikkehorn, gjarna gevi eg tær at drekka úr mínum runni.

runu[blak] [rúnóblæk] n. Snavs,

Dynd, tildannet som en *Bold*, hvormed Drenge bombarderer hinanden i Leg.
-díki [-doi'tši] *n.* Mudderpøl.

rupl [rūpl] *n.* = *rupul*.

ruplatur [rūplótór] *adj.* ujævn; (om *Sø*) urolig.

rupul [rūpól] *n.* Ujævnhed; *Uro* i *Søen*, *r.* í *sjónum*.

rura [rūra] *v.* (að) *dysse* (i *Søvn*), *r.* ein í *svøvn*, ogsaa: *r.* fyri *e-m.*

rus [rūs] *n.* ivrig, stundesløs *Op-tagethed* af *Arbejde*.

rusa(st) [rūsa(st)] *v.* (að) 1) *arbejde* ivrigt, men ikke planmæssigt. 2) *være urolig* og *støjende*, især om *legende Børn*.

rúsa [rūu'sa] *v.* (að) *styrte* af *Sted*, *storme frem*, *r.* fram.

rúsdrekka [rūu'sdræ'ka] *n.* (coll.) *berusende Drikke*.

rusk [rosk] *n.* 1) *Ruskomsnusk*, *Skrab*, noget *daarligt* og *ubetydeligt*. 2) *Støv*, *Støvgran*, *Snavs*. — fåa *r.* í *eygað*, *faa en Splint* i *Øjet*. 3) *Slud* (om *Vejr*).

ruska [roska] *v.* (að) *ruske*, *rive*, *forstyrre*; *r.* upp, *ruske op*; *r.* í *ein*, *ruske i en*; *hann fer at r. veðrið*, *Vejret begynder at blive uroligt*, *stormfuldt*.

ruskutur [roskótór] *adj.* (om *Vejr*) *barsk*, *urolig*, *ublid*; (om *Personer*) *barsk*, *bøs*, *ublid*.

ruskveður [roskveøvör] *n.* *uroligt* og *stormfuldt Vejr*.

rusla [rosla] *v.* (að) *skrive daarligt* og *hastigt*; *skrive skødesløst* og *jaskende*, *smøre*.

rust [rost] *f.* (ar; ir) 1) (*køldannet*) *Fjeldryg*, *udstaaende Ryg* el. *Kant* i en *Fjeldside*. 2) *Ryg paa Hval*, *øverste Kant paa en Hval*, ogsaa: *Kant nederst paa en Hval* (langs med *hamarskjøjlor*).

rusta [rosta] *v.* (að) *ruste*, *angribes* af *Rust*.

rustur [rostór] *m.* *Rust*.

rút [rūu't] i *Udtr.*: *bolta r.*, *slaa Kolbøtte*.

ruta [rūta] *f.* (u; ur) *stor*, *grov-skaaren* (grov og *slusket*) *Kvinde*.

rútarfelli [rūu'tarfædh] *n.* *Omskrivning* for *Kværnsten*, *Kværn* (i en *Gaade*).

rútarfrúgv [rūu'tarfrıgv] *f.* *Ruder-dame*.

rútari [rūu'tari] *m.* (a) *Ruder*.

rutlast [rotlast] *v.* (að) *r.* við, *begynde at vaagne*.

rutu [rūtó] *præt. pl.* af *róta*¹.

rútutur [rūu'tótór] *adj.* *tykvoksen*, *skulderhøj* med *ludende Gang*.

ryða [roiia] *v.* (dd) *smøre*, *besmøre*, *smyrsl á hann at r.* (for at *smøre Salve paa ham*), *taka skal triggjar aldirshúðir*, *r.* í *manna-blóði* (*indsmøre dem i Mandeblood*); *r.* *e-m nakað um nasar*, *forekaste en noget*, *bebrejde en noget*.

ryðja [rija] *v.* (ryður; ruddi; ruddur) 1) *rydde*, *oprydde*, *gøre ryddelig*, *bortrydde*; *r.* jørð, *rydde Land til Dyrkning*; (uegl.) *gøre Vejen ryddelig*, *hann ruddi fyri sær gongd*, *han bandede sig Vej igennem de kæmpendes Skare*. 2) *glide*, *styrte*, *falde* (ned), *oman ruddu dalir og fjøll*; *r.* niður, *r.* burtur, *formindskes efterhaanden ved Nedstyrtning*, *bakkin ruddi burtur*, *Skrænten formindskedes ved Nedstyrtning*, *Partier af Skrånten styrtede ned*.

ryður [rījör] *m.* *Slim*, *som man hoster op*; *r.* í *bróstið rennur*, *han hoster Slim op*, *han rømmer sig*, *tað rennur r.* í *bróstið*.

ryður [roiijör] 2. el. 3. pers. sing. *præs.* af *rjóða*.

***ryggja** [rıd'dža] *v.* (gd) *bedrøve*, *bekymre*.

rygglund [rıglond] *f.* *Rygmuskelen*, *der omslutter Hvirvlernes øverste Halvdel* og *de opadstaaende Tappe* (paa *Fisk*).

ryggur [rıggör] *m.* (gen. *ryggjar*; pl. *ryggir*) 1) *Ryg* (paa *Mennesker*, *Dyr*). 2) *Ryg*, *Bagside*. 3) *langagtig Forhøjning*, *Banke*, *Jord-* el. *Bjergryg*.

***ryggur** [rıggör] *adj.* *sørgmodig*, *bedrøvet*, *nedslaet*.

rykk [rı'k] *n.* (s; pl. *ds.*) *Ryk*.

rykkja [rı'tša, ri'tša] *v.* (kt) *rykke*, *trække* med *Ryk*. — *rykkjast*, *nap-pes*, *brydes*.

rýkur [roi'kór] 2. el. 3. pers. sing. præs. af rúka.

rylkja [ri'ltša] v. (kt) rynke. — part. præt. og adj. rylktur [ri'ltór], rynket, indknebet, sammensnærpet (LF).

rýma [roima] v. (md) rømme, flygte bort, undvige.

ryma [rima] v. (að) støje, larme.

rýming [roimɪŋ] f. (ar) Rømning, Flugt; sleppa til rýmingar, slippe bort.

rýpa [roi'pa] f. (u; ur) Rype.

ryski [ristši] n. Frytle (*luzula silvatica*).

ryssa [rissa] f. (u; ur) Hoppe.

ryssubak [rissóbæk] n. Hoppes Ryg.

rysta [rista] v. se rista.

ryta [rita] f. (u; ur) tretaaet Maage, Ride (*larus tridactylus*); — Talemaade: tagnar ekki heldur enn rytan í berginum, tier ikke mere end Riden í Bjerget el. Fjeldvæggen, om en, som aldrig kan tie.

rytu|pisa [ritópisa] f. ung ryta. -ungi [ritóndži] m. = rytupisa.

rýtur [roi'tór] 2. el. 3. pers. sing. præt. af róta¹.

ræ [ræa] n. (pl. ræ) 1) Aadsel, død Krop. 2) lang Rækel, lang og smal Person.

ræða [ræa, ræava] f. (u; ur) Skræmmebillede, spec. Fugle- el. Faareskræmsel (Stang, behængt med et eller andet).

ræða [ræa] v. (dd) skræmme, forskrække, gøre bange, r. ein. — ræðast (ein), frygte, være bange (for en).

ræddur [raddör] adj. ræd, forskrækket, bange, r. fyrri el. av e-m (nøkrum), ræd for en (noget); r. um ein, ræd el. bange for en 3: paa ens Vegne; eg eri tí rædd av risans ráðum (bange for Risens Raad), teir vóru á ongum ræddir (ikke bange for noget); (med acc.) r. er hvør sín deyða, enhver frygter sin Død; — frygtsom af sig, sky, jf. myrkaræddur.

ræði [ræaji] n. (s; pl. ds. el. r)

1) Plan, Beslutning, Forsæt (= ráð); taka r., fatte en Beslutning, Forsæt. 2*) Raadsnildhed, bæði við bold og r. (baade tappert og snildt). 3) Raadighed, Myndighed, Magt. 4) godt Parti (Ægteskab).

ræðilligur [ræajuliór] adj. ræðuligur.

ræðsla [rasla] f. (u) Rædsel, Skræk.

ræðuliga [ræavólia] adv. rædsomt, forskrækkeligt, i meget høj Grad; r. illur, frygtelig vred, r. stórir, uhyre stor. -ligur [-liór] adj. rædsom, forskrækkelig, frygtelig. -mynd [-mind] f. Skræmmebillede. -skitur [-skoi'tór] m. (s; ar) Kujon, fejj og ussel Kdrl.

ræla [ræala] v. (að) adskille Rendingarnet i Væven med en Slettepind (LF).

rælur [rælór] m. Slettepind (hos Vævere) (LF).

ræma [ræama] v. (að) i Udtr.: r. barka, rømme sig, harke (LF).

ræna [ræana] v. (nd) rane, røve; plyndre, udplyndre; r. ein fyrri nak-að, rane noget fra en, plyndre en for noget; r. fugl, (ved at lure) udspejle en Fugl for at kunne finde dens Rede og plyndre dens Æg; r. ein, opdage ens skjulte Veje ved at lure.

rænari [ræanari] m. (a; ar) Røver.

ræsa¹ [ræasa] v. (st) nedsænke, lade gaa ned; lade Fiskelinen gaa til Bunds.

ræsa² [ræasa] v. (st) lade gaa i Gæring; r. grunningshøvd, lægge Torskehoveder i Bunke og lade dem gaa i Gæring. Jf. ræstur.

ræsa³ [ræasa] v. (st) r. seyð, drive Faar efter en rás.

ræsna [rasna] v. (að) begynde at gaa i Gæring. Jf. ræsa² og ræstur.

ræstna [rasna] v. (að) = ræsna.

ræstur [rastór] adj. som er begyndt at gaa i Gæring, som har en vis skarp og stram Smag (især om tørret Kød og Fisk). Jf. ræsa².

rætt [ra'tt] f. (ar; ir) Faarefold, Indelukke med Stengærde omkring, hvor Faar drives ind (naar man vil plukke

Ulden af dem eller udtage dem til Slagtnng).

rætt [raʰt] adv. 1) ret, rigtigt. 2) ret, retvendt (modsat vrangt); binda r. og rangt, strikke ret og vrangt. 3) ret, netop, just.

rætta [raʰta] f. (u; ur) Retside (modsat ranga).

rætta¹ [raʰta] v. (að) drive Faar i Fold (rætt), r. seyð.

rætta² [raʰta] v. (að) rette, berigtige; bringe i Orden; r. seg, rette sig, føje sig; r. seg eftir e-m, rette sig efter en.

rætta³ [raʰta] v. (tt) 1) rette, gøre lige; r. ryggin, rette Ryggen; r. út, rette ud; r. tong, trække Krog, (prøve Styrke ved at) opbøje en andens krummede Finger. 2) række, udstrække; r. hondina fram (út, upp), række (strække) Haanden frem (ud, op). 3) række, overrække (en noget), r. e-m nakað.

rættargangur [raʰtargəŋgɔr] m. Rettergang.

rættargarður [raʰtagæarɔr] m. Gærdet omkring en Faarefold.

rætta|rúm [raʰtarúum] n. = stýri-borðsrúm. **-toft(a)** [-táft(a)] f. Rorsmandens Sæde paa forreste Rorbænk i Styrebord.

rættferð [raʰtfear] f. Retfærd.

rættilliga [raʰtíliá] adv. 1) retskaffent, paa retskaffen og ærlig Maade. 2) helt, rigtigt, ganske; ekki r. álitandi, ikke rigtig (ganske) til at stole paa. 3) meget, særdeles, r. væl, r. illur.

-ligur [-líör] adj. 1) retskaffen, ærlig. 2) rigtig, fuldstændig, ægte, eitt rættiligt avynnudýr.

rættindi [raʰtíndi] n. pl. Rettigheder.

rættis [raʰtis] i Udtr.: til r., til Rette.

rættisrúm [raʰtisrúum] n. = rætta-rúm.

rætt|lag [ratlæa] n. Orden; fáa nakað aftur í r., faa noget i Orden igen. **-leiða** [-laia] v. vejlede. **-leiðing**

[-laijng] f. Vejledning. **-læti** [-læati] n. Retskaffenhed, Retfærdighed. **-lætur** [-læatör] adj. retskaffen, retfærdig.

rættna [ratna] v. (að) rettes op (om noget kroget).

rættis|taður [ratsíktavör] adj. normal, ved sine fulde fem, ekki r.

rætt|sinni [ratsínni] n. Retsind.

-sintur [-síntör] adj. retsindig.

-skaffin [-skaffin] adj. normal, som det sig hør og bør (almindeligst med Nægtelse).

rættu|liga [raʰtölíá] adv. = rættilliga. **-ligur** [-líör] adj. = rættilligur.

rættur¹ [raʰtör] m. (ar; ir) 1) Ret, Rettighed, hvad der tilkommer en, fáa rætt, gera rætt og skjal (gøre Ret og Skel). 2) Ret, retlig Bestemmelse, Lov, eftir lóg og rætt. 3) Ret, Domstol.

rættur² [raʰtör] m. (ar; ir) Ret, Ret Mad.

rættur [raʰtör] adj. 1) ret, lige. Jf. beinur. 2) ret, rigtig; netop skikket el. passende, tilbørlig; — av rættum el. av røttum, med Rette, ogsaa: oprindelig.

rætt|vísi [ratvoiʰsi] f. Retfærdighed.

-vísliga [-voiʰslíá] adv. retfærdigt.

-vísur [voiʰsör] adj. retfærdig.

ræva [ræava] f. (u; ur) Tagplanke, smal Træplanke.

rævur [ræavör] n. Tag, Taghvelving, r. av seigum sifrisviði.

røð [røa] f. (pl. røðir) 1) skarp Kant. 2) Række.

røða [røa, røva] f. (u; ur) Tale; Samtale.

røða [røa] v. (dd) tale, snakke, r. um nakað; omtale løselig, ynte.

røðari¹ [røari] m. (a; ar) Taler.

røðari² [røari] m. (a; ar) Roer, góður, ringur r.

rødd [rødd] f. (pl. røddir) Røst, Stemme.

røddur [røddör] adj. 1) som kan ros, skikket til Roning, báturin er væl r. 2) som man kan ro over el.

igennem, farbar; *alm. i n. røtt, a) røtt sund, b) har er ekki røtt, man kan ikke ro der.*

röði [røði] *n. (s; pl. ds. el. r) Sæde for en Rørkarl (LF).*

røkin [røtšín] *adj. omsorgsfuld, omhyggelig.*

røkiskapur [røetšískæapør] *m. = røkjuskapur.*

røkja [røetša] *v. (kt) røgte, drage Omsorg for, passe, pleje, r. um ein; tær bjóði eg nú, Haraldur kongur, buga mín at r. (drage Omsorg for mín Bue); (upers.) røkjast fyri (nøkrum), forberedes, begynde at komme i Stand, einki røkist fyri kirkjuferðini enn, endnu er der ikke kommet nogen Vegne med Forberedelserne til Kirkefærden.*

røkjuskapur [røetšóskæapør] *m. Røgt, Omsorg, Pleje.*

røkjutur [røetšötör] *adj. = røkin.*

røkka¹ [røka] *v. (røkkur; røkk el. rakk, rukku; rokkin) 1) række, naa, strække sig, r. (fram) til el. at, naa hen til. 2) naa, kunne naa, r. (eftir) nøkrum; eg røkki ekki, jeg kan ikke naa; indhente, vær skulum okkur Angantýr við harðari gongu røkka, vi skal indhente Angantýr med et heftigt Angreb. 3) strække til, være tilstrækkelig, forslaa, r. til. 4) naa, opnaa, overkomme.*

røkka² [røka] *v. (røkkur; røkk el. rakk, rukku; rokkin) vige tilbage, r. undan, r. seg (aftureftir, undan); (om skærende Redskaber) lægge sig i Æggen, give efter, hvørki mátti r. ei stökka, so var svørðið*

hart, det kunde hverken give efter el. springe, saa haardt var Sværdet.

røkt [røkt] *f. (ar) Røgt, Omsorg, Pleje; leggja r. á, drage (nøje) Omsorg for, meiri legði hon r. á tað (barnið).*

røkta [røkta] *v. (að) røgte, pleje.*

røktingarlamb [røktungalamb] *n. Lam, som røktingarmaður faar som Løn. -maður [-mævør] m. Mand, som røgter el. har Tilsyn med Faarene i Udmarken.*

rølikur [rølhkór] *m. (s; ar) Røllike (achillea millefolium).*

rønta [rønta] *v. (að) synge ubehageligen, synge højt (LF).*

rør [rør] *3. pers. sing. præs. af rógva.*

røra [røra] *v. (rd) 1) røre, bevæge, baade i egl. og uegl. Bet.; r. við hjartað (røre Hjertet). 2) omrøre. 3) sno, vikle; ombinde, omvikle. 4) røre, berøre, ogsaa: r. við.*

rørar [røerar] *m. pl. Lyske, Laarkrig.*

røringartráður [røringatråavør] *m. tyndt Sejlgarn, hvormed Tømmen ved Omvikling fastholdes til Fiskekrogen.*

røringur [røringör] *m. (s; ar) Rørelse, Bevægelse.*

rørsla [rørsla] *f. (u; ur) Bevægelse, aandelig Bevægelse.*

røtugás [røetögáas] *f. = brimont.*

røur [røuvør] *pl. af rógv².*

røva [røva] *v. (að) = ræna.*

røvari [røvarí] *m. (a; ar) = rænari.*

røvil [røvil] *m. (s; røvlar) sporl af Fisk, tillige med de yderste Rygled (LF).*

S.

***sá** [sáa] *pron. dem. (kun i nom. sing. m. og f.) den.*

sá [sáa] *1. el. 3. pers. sing. præter. af síggja.*

sáa [sāa] *v. (sáar, sáðaði el. sáddi, sáaður el. sáddur) saa (Sæd, Korn), udsaa, udstra.*

sáð [sáa] *f. (ar; ir) Saad, Del el.*

Flis af en Kornskal; alm. kun i pl. sáðir.

sáð [saa] *n. (s) 1) Sæd, Sædekorn. 2) Pak, Slæng.*

sáða [sāa, sāava] *f. (u; ur) = sáð, f.*

sáði [sāaji] *n. = sáð, n.*

sáðil [sæajil] *m. (s; saðlar) Sadel, Ridesadel.*

sáðilband [sæajilband] *n. Sadelbaand. -bogi* [-boəji, -bū] *m. Sadelbue. *-dýr* [-doir] *n. Sadeldyr, Hest. -gjörð* [-džør] *f. Sadelgjörd. -reim* [-raim] *f. Sadelrem.*

sáðjörð [sāajør] *f. Sædejörd. -korn* [-kādñ] *n. Sædekorn.*

sáðla [sæala] *v. (að) sadle, lægge Sadel paa.*

sáðmaður [sāamæavør] *m. Sæde- mand, Saamand. -tið* [toi] *f. Saatid.*

saft [saft] *f. (ar; ir) Saft.*

sag [sæa] *f. (ar; ir) Sav.*

saga [sæa] *v. (að) save, skære med Sav.*

***sagdi** [sagdɪ] *præt. sing. af siga.*

sagnir [sagnir] *pl. af sögn.*

sagnorð [sagnoər] *n. Udsagnsord, Verbum.*

sagulað [sæavólæa] *n. Savelad, Stillads, hvorpaa der saves. -spönir* [-spœnr] *m. pl. Savsmuld.*

sáðing [sāajing] *f. (ar) Saaning.*

sak [sæak] *f. (ar; ir) Sag, se nærmere under sök.*

saka [sæaka] *v. (sakar, sakaði el. sakti, sakaður) 1) skade, være til Fortræd el. Hinder, (upers.) tað sakar einki (ikki), det skader intet (ikke), det gør intet til Sagen; (med dat.) honum sakar einki, ham skader el. fejler intet; tað man ongan s., det vil ikke skade nogen. 2) anklage, gaa i Rette med, udskælde, Sigrið sakaði systur sína; s. ein um nakað, beskyldte en for noget.*

sakar|mal [sæakarmaal] *n. (retslig) Anklage, Søgsmal, Sagsanlæg. Jf. söksmál. -oyri* [-åiri] *m. Bøde (i en Sag).*

sakk [sa'k] *1. el. 3. pers. sing. præt. af søkka.*

sakleysur [sæaklæi'sör] *adj. sagesløs, uskyldig. -loysi* [-lái'si] *n. Sagesløshed, Uskyldighed.*

sakna [sakna] *v. (að) savne, mærke, at en el. noget er borte; savne, føle som Tab.*

saknur [sagnör] *m. (ar; ir) Savn, Tab, Mangel; tað er stórir saknur í tí, Tabet deraf er et føleligt Savn; tað var s. í honum, han blev savnet.*

saks [saks] *n. Rifter i Huden (især paa Fødderne og Hænderne) med indgroet Skarn.*

saks [saks] *n. (pl. saks) Sælhundehale (LF).*

saksa [saksa] *v. (að) hakke i smaa Stykker; spec. ophakke og smuldre den tilsaaede Agermuld med Spaden; skære smaat, skære med sløv Kniv.*

saksapartur [saksapa'rtör] *m. Stykke, den ene Halvdel, af en Saks.*

saksing [saksing] *f. (ar) Handlingen at ophakke og smuldre den tilsaaede Agermuld med Spaden. Jf. saksa.*

saksur [saksör] *m. (s; ar) Saks.*

saktans [saktans] *adv. sagtens.*

sál [sáal] *f. (ar; ir) Sjæl, Aand.*

sálarangist [sáalarandžist] *f. Sjæleangst. -bót* [-bœu't] *f. 1) stor Lindring i Sorg, stor Trøst. 2) Redning, Frelse.*

-frøði [-frœji] *f. Sjælelære, Psykologi.*

-frøðingur [-frœjungör] *m. Psykolog.*

-grand [-grand] *n. Sjæleskade. -liga* [-līa] *adv. sjælelig, i sjælelig Henseende.*

sálast [sáalast] *v. (að) opgive Aanden, dø, forgaa.*

sáld [sáld] *n. (s; pl. ds.) Sigte, Sold.*

sálda [sálda] *v. (að) sigte.*

salgölv [salgölv] *n. = salsgölv.*

sáligur [sáalijör] *adj. = sálugur.*

salingadropi [sæalugadroəpi] *m. Rustplet paa Linned (LF).*

sallur [sadlör] *m. (ar; ir) Del (Tredjedel) af en Mandebod.*

sálma|bók [sálmabou'k] *f.* Salmebog.
 -songur [-sǫngör] *m.* Salmesang.
 sálmur [sálmör] *m.* (s; ar) Salme.
 salsgólvr [sa'lsǵölv] *n.* Gulv i en Sal.
 salt [sa'lt] *n.* (s) Salt.
 salta [sa'ltá] *v.* (að) salte, nedsalte,
 s. niður.

saltarabók [sa'ltarabou'k] *f.* Psalterbog.

salt|fiskur [sa'ltfiskör] *m.* saltet Fisk. -hús [sa'ltþús] *n.* Hus til Nedsaltning af Fisk. -skerpa [-šæ'rpá] *f.* saltet, vindtørret Kød (LF). -skerpi-kjót [sa'lt(ð)šæ'rpitšøt] *n.* vindtørret Kød, som før Ophængningen er blevet bestrøet med lidt Salt. Jf. skærpi-kjót. -spreingja [-spráindža] *v.* bestrø (Kød) med Salt. -stólpi [sa'lt(stö'lp)] *m.* Saltstøtte. -tinna [sa'lt(t)idna] *f.* Saltsten, Saltklump.

saltur [sa'ltör] *n.* (s; pl. ds.) Psalter (gammelt Stregeinstrument).

saltur [sa'ltör] *adj.* (sølt, salt) salt.
 sálugur [sáalóvör] *adj.* salig; ogsaa i Omtalen af en død: abbi sálugi [sáali], min salig Bedstefader.

sálu|hjálp [sáalójá'lp] *f.* Sjæle-frelse, Frelse. -hjálpari [-já'lpari] *m.* Frelser.

salur [sæalör] *m.* (ar el. s; ir) Sal; Bolig, pragtfuld Bolig.

salva [salva] *f.* (u; ur) Salve. Jf. smyrsl.

salva [salva] *v.* (að) salve.

sáma [sáama] *v.* (md) (med dat.) somme, somme sig, anstaa; tað sámir honum ekki, det sømmer sig ikke for ham; s. seg, somme sig, passe sig. Jf. söma.

sámaður [sáamæavör] *m.* = sáð-maður.

samal [sæamal] *adj.* (somul, samalt; *m.* acc. samlan) al, til Hobe, med Rub og Stub, mest i pl.: allir samlir, alle sammen, alle til sammen, øll somul húsini, alle Husene (til sammen), hvert eneste Hus.

samaleiðis [sæamalaijs] *adv.* = somuleiðis.

saman [sæaman] *adv.* sammen, til-sammen; i Forening, i Fællesskab; til saman(s), sammen, tilsammen; upp í saman, uden Ophold (Mellenrum), den ene Gang efter den anden uden Afbrydelse, med idelige Gentagelser (om Tale).

saman|bera [sæamanbeæra] *v.* sammenligne; samanber (forkortet sbr.), sammenlign, jævnfør. -bersla [-bæ'rsla] *f.* Sammenligning, Jævnførelse. -burður [-būrör] *m.* Sammenligning; Forhold, Relation. -drigin [-dríjin] *adj.* sammendraget, s. luft, mørk, skyfuld Luft (LF). -hald [-hald] *n.* Sammenhold. -hangandi [-hæ'ggandi] *adj.* sammenhængende; s. vindur, jævn og stadig Vind. -javnaður [-javnavör] *adj.* i Udtr.: alt samanjavnað, alt taget i Betragtning, alt i alt. -lagdur [-lagdör] *adj.* sammenlagt; tá ið alt var samanlagt, naar alt kom til alt, alt i alt. -lōga [-lōa, -lōæva] *f.* Fællesskab i Fiskeri mellem en Bys Baade (LF). -skot [-skoet] *n.* Sammenskud. -stoytur [-stai'tör] *m.* Sammenstød. -teljing [-tæljing] *f.* Sammen-tælling, Addition.

sam|arbeiði [sæamarbaiji, samm-] *n.* Samarbejde. -arvingi [-arvínðzi] *m.* Medarving.

samastaðni [sæamastæani] *adv.* sammesteds.

sam|band [samband] *n.* Sambaand, Forbindelse, Sammenslutning. -bands-flokkur [-bansflá'kór] *m.* Sambandsparti (et politisk Parti paa Færøerne). -bandsmaður [-bansmæavör] *m.* Medlem af Sambandspartiet, Sambandsmand. -biðil [-bíjl] *m.* Medbejler, Rival. -bindingarorð [-bindingaroer] *n.* Bindeord, Konjunktion. -borin [-boerin] *adj.* sambaaren, helst i pl.: af et og samme Kuld, født af samme Forældre. -burður [-būrör] *m.* = samanburður. -bæriligur [-bæa'riliör] *adj.* passende, sandsynlig, rimelig. -bæriligur [-bar'lijör] *adj.* = sambæriligur. samdi [samdi] *præt. sing. af semja.*

sam|dómsmaður [samdóumsmæav-
 ör] *m.* Meddommer. **-dögur** [sandøavör]
n. (s; pl. ds.) Døgn. **-eina** [sæamaina]
v. (nd) forene, forbinde. **-einast**
 [sæamainast] *v.* (nt) enes, komme over-
 ens. **-felag** [sa'mfealæa] *n.* Samfund,
 Forbund, Selskab; Menighed. **-feldur**
 [sa'mfældör] *adj.* sammenføjet, sam-
 menhængende, uafbrudt, ubrudt. **-fingin**
 [sa'mfíndžin] *adj.* 1) (om Mel)
 som kun det groveste er sædlet fra
 (LF). 2) s. ull, usorteret Uld. **-gonga**
 [-gǫnga] *f.* 1) Drivning af Faar
 (fjallgonga), foretagen i Fællesskab
 af Ejerne af de Havgeparter, som støder
 op til hinanden. 2) Samkvem, især i pl.
 samgongur. **-gongubod** [-gǫngö-
 boð] *n.* Budskab om en forestaaende
 samgonga til Ejerne af Naboharger.
-gongumaður [-gǫngómæavör] *m.*
 Mand, som foretager fjallgonga i
 Forening med Ejerne af Naboharger,
 Deltager i en samgonga. **-hald**
 [sæamhald, sam-] *n.* = saman-
 hald. **-hugaður** [sæamhüavör, sam-]
adj. ens sindet, endregtig, enig. **-hugi**
 [sæamhüi, sam-] *m.* = samhugur.
-hugur [sæamhüör, sam-] *m.* Med-
 følelse, Sympati.

sami [sáami] *m.* (a) hvad der søm-
 mer sig el. anstaar, passende Orden el.
 Skik.

sami|liga [sáamliá] *adv.* sømmeligt,
 paa en sømmelig Maade. **-ligur** [-liör]
adj. sømmelig, passende.

sam|kensla [sa'mtšæ'nsla] *f.* Sam-
 følelse, Medfølelse, Sympati. **-koma**
 [-koəma] *f.* Sammenkomst, Møde; For-
 samling. **-koming** [-koəmıng] *f.* For-
 samling. Jf. samkoma. **-komuhús**
 [-koəmöhu'us] *n.* Forsamlingshus.

samla [samla] *v.* (að) = savna.

sam|lag [samlæa] *n.* Forening, Fæl-
 lesskab. **-líkjast** [-loi'tšast] *v.* forliges,
 indgaa Forlig. **-líkur** [-loi'kór, san-]
adj. lignende, ens. — *n.* samlíkt som
adv.: tað gekk samlíkt, det gik
 paa samme Maade. **-littur** [-li'tór] *adj.*
 af ens Farve, helt igennem af samme

Farve. ullin er samlitt. **-litur**
 [-litör] *adj.* samlittur. **-ljóð**
 [-ljəu] *n.* Samklang, Harmoni. **-loga**
 [-lōa, lōəva] *f.* Sammenlægning. Sum;
 Fællesskab, Fælleseje. **-meting** [-meəting]
f. Sammenligning.

sam|ogn [sæamāgn] *f.* Sameje, Fælles-
 eje. **-ráð** [samráa] *n.* Samraad, fælles
 Raad, fælles Beslutning. **-ráða** [sam-
 rāa] *v.* pleje Samraad, overveje i Fæl-
 lesskab, beslutte i Fællesskab, s. um
 nakað. **-ráðast** [samráast] *v.* =
 samráða. **-ráddur** [samráddör] *adj.*
 enig i sine Raad; teir vóru sam-
 ráddir um at gera tað, de var
 enige om at gøre det. **-regn** [samrægn]
n. vedholdende Regn. **-rigni** [samrign]
n. = samregn. **-roða** [samrōa,
 -rōəva] *f.* Samtale. **-seting** [sa'mseə-
 tıng] *f.* Sammensætning. **-sintur** [sa'm-
 sıntör] *adj.* ens sindet, ligesindet, sam-
 stemmende, enig; vera samsintir,
 samstemme. **-skipan** [sa'mšıpan] *f.*
 Organisation. **-stundis** [sa'mstondis]
adv. samtidig. **-svara** [-sa'msvæara]
v. svare til, passe til, harmonere med.
-sýna [sa'msoina] *v.* give en til Gen-
 gæld (som Vederlag, Erstatning), s.
 e-m nakað. **-systkyn** [sa'msıstšın]
n. pl. Helsøskende.

samt [sa'mt] *adv.* se samur.

sam|tal [sa'mtæal] *n.* 1) Samtale. 2)
 Sum. **-tala** [-tæala] *f.* 1) Samtale. 2) Af-
 tale, Overenskomst. **-tiða** [-toija] *adv.* sam-
 tidig. **-tiðarfólk** [-toija(r)fō'lk] *n.* (ens)
 samtidige. **-tiðarmaður** [-toija(r)mæav-
 ör] *m.* en samtidig. **-tiðis** [-toijis] *adv.*

samtíða. **-tykki** [-ti'tši] *n.* Sam-
 tykke. **-tykkja** [-ti'tša] *v.* (kt) sam-
 tykke, bifalde, vedtage; samtykkjast
 um nakað, blive enig om noget. **-tykt**
 [-tikt] *f.* (ar; ir) 1) Samtykke, Appro-
 bation. 2) Vedtagelse, Beslutning; Ved-
 tægt. **-tænari** [-tæanari] *m.* Medtjener.

samur [sæamör] *adj.* (som, samt;
 svagt bøjet: sami, sama, sama) samme,
 selvsamme; uforandret; ens, af ens Be-
 skaffenhed; som stærktbøjet i Spidsen af
 Sætningen: som er gentan, det er

den samme Pige, — men oftest svagt bøjet: hin (tann) sami maðurin, den samme Mand. — sama ger, a) lige meget hjælper det, b) det er lige meget (lige „fedt“); við tað sama, med det samme, i samme Øjeblik, straks. — á samt, til sams, i Udtr.: koma á samt el. til sams, komme til Enighed, enes, forliges, teimum fellur væl á samt, de forliges vel; javnt og samt, stadig, bestandig, altid.

sam|veiða [samvaija] f. — samveiði. -veiði [-vaij] f. fælles Fiskeri og Deling imellem en Bys Fiskere (LF).

sam|vera [samveəra] f. Samværen, Samliv, Selskab. -viðri [-vigr] n. vedholdende Vejr, samme Vejr (LF). -vinna [-vinna] f. Samarbejde, Samvirke. -vít [-vít] n. Bevidsthed. -vitska [-víska] f. Samvittighed. -vitskuófríður [-vískuófríður] m. Samvittighedsnag.

sand|arvi [sandarvi] m. Strandarve (honkenya). -bakki [sanbaʔtši] m. Sandbanke. -eyga [-eija] n. sandet Plet paa Havbunden. -flundra [saʔnflundra] f. sammenfattende Navn for Rødspætte, Ising, Skrubbe og Rødtunge. -flundrujarn [saʔnflondrójadr] n. tveforket Lyster paa Stang (til Fangst af sandflundra) (LF). -gruður [sangrúor] m. Sandgrund. -krumma [saʔnkromma] f. den sandfyldte Skal af øða (LF). -oyri [-áiari] f. Sandøre, sandet Landtunge. -oyardansur [sandiadaʔnsor] m. en Art fjerøsk Dans (opkaldt efter Øen Sandoy). -riv [sanrív] n. Sandrev, Sandbanke.

sandsarvi [saʔnsarvi] m. = sandarvi.

sandur [sandor] m. (s; ar) 1) Sand. 2) Sandslette, Sandstrækning, spec. ved Stranden.

sang [sang] 1. el. 3. pers. sing. præet. af syngja.

sangari [sangari] m. (a; ar) Sanger. sangir [saándžir] pl. af songur (sangur).

sangur [sangor] m. (s; ir) = songur.

sanka [saʔŋka] v. (að) sanke, samle. sanktur [saʔŋ(k)tór, saʔntór] adj. sankt, hellig, sankti Niklas.

sann [sann] f. Sandhed, i Udtr.: mín sann! upp á mín sann! mín sandten! mín Tro!

sanna [sanna] v. (að) sande, erklære for sandt, indrømme el. erfare Sandheden af noget; bevidne Sandheden af noget, bekræfte, s. á nakað. — sannast, sandes, vise sig (som Sandhed).

sannan [sannan] f. (ar) Bekræftelse, Stadfæstelse, Bevis.

sann|droymin [sandráimin] adj. som drømmer om Ting, der virkelig gaar i Opfyldelse el. viser sig virkelig at have Betydning. -færa [saʔnfæra] v. overbevise. -fætur [saʔnfæror] adj. sandfærdig.

sanni [sanni] n. Sandhed; av s., som den rene Sandhed, for sandt; av sonnum (el. á sonnum), = av sanni.

sanniliga [sannilía] adv. sandelig.

sannindi [sannindi] n. Sandhed.

sann|leiki [sanlaiʔtši] m. (a; ar) Sandhed. -leikur [-laiʔkór] m. (s; ir) = sannleiki. -orðaður [-oravór] adj. sanddru. -roynd [-ráind] f. Kendsgerning, Faktum. -sagdur [saʔnsagdór] adj. sanddru.

sannur [sannór] adj. (sonn, satt) 1) sand, sandfærdig, troværdig; overensstemmende med Sandheden. 2) rigtig, som sig hør og bør, hann er ein sannur sjómaður. 3*) overbevist, skyldig. — n. satt (alm. brugt som Subst.), sandt, Sandhed; siga satt, sige sandt, fortælle Sandhed; sig mær av tí satt, fortæl mig Sandheden. — av sonnum, i Sandhed, i Virkeligheden, med Rette.

sansa [saʔnsa] v. (að) sanse, lægge Mærke til.

sansaløysur [saʔnsalæiʔsór] adj. sanseløs. -løyssi [-láiʔsi] n. Sanseløshed.

sansur [sa'nsör] *m.* (s; ar) *Sans.*

sápa [sáapa] *f.* (u; ur) *Sæbe; Stykke Sæbe.*

sápúbløðra [sáapöbløðra] *f.* *Sæbe-boble.*

sár [sáar] *n.* (s; pl. ds.) *Saar.*

sára [sáara] *adv.* *saare, særdeles, bitterlig.*

sáran [sáaran] *adv.* *se sárur.*

sárföttur [sá'rfö'tör] *adj.* *ømfødet (p. G. af megen Gang).*

sárliga [sárlia] *adv.* *bitterlig, saare.*

sársaki [sá'rsæatši] *m.* (a) *Smerte af Saar (LF).*

sárur [sáarör] *adj.* 1) *saar, lidende el. følende Smerte, sjúkur og s. av mœði; alm.: a) øm, som føler Smerte el. Svie, s. í fótunum, hondunum, b) øm, smertende (f. Eks. om det Lem, hvori man føler Smerte). 2) (uegl.) smertelig, bitter; s. grátur, bitter Graad. 3) øm, som kun taaler lidt. 4) saaret, átta fann hann berserkir sárar á sínileið. 5) ængstelig (for at noget skal beskadiges el. tilsmudses), hon var so sár um nýggja kjóla sín. — *n. sárt ogsaa brugt som adv. ømt, smerteligt, bittert, tók so sárt at gráta, sárt (fast) bitur soltin lús (Ordspr.); — som adv. bruges sáran = sárt.**

sat [sæat] 1. *el. 3. pers. sing. præt. af sita.*

sáta [sáata] *f.* (u; ur) *Stak, Høstak.*

sátið [sáatoi] *f.* *se sáðtið.*

sátt [sá't] *f.* (ar; ir) 1) *Forlig, Overenskomst. 2) Enighed, Samdrægtighed; ikki sita (sitast) um sátt (sáttir), ikke kunne forliges.*

satt [sa't] *n.* *af sannur.*

sáttargerð [sá'tadæar] *f.* *Forlig, Pagt. -maður* [-mæavör] *m.* *udmærket Mand. -mál* [-máal] *n.* *Pagt. -seyður* [-sæijör] *m.* *fortrinligt Faar (særdeles godt i Stand).*

sáttliga [sá'tlia] *adv.* *jævnt og roligt, adstadigt. -ligur* [-lijör] *adj.* *jævn og rolig, adstadigt. -mál* [-máal] *n.*

Pagt. -málaark [-máalaa'rk] *n.* *Pagtens Ark. -máladagur* [-máaladæavör] *m.* *Forsoningsdag; sáttmáladagurin mikli, den store Forsoningsdag. -máli* [-máali] *m.* *Pagt, Traktat.*

sáttur [sá'tör] *m.* = *sátt, f.*

sáttur [sá'tör] *adj.* *forligt, vit eru ei um tað sáttir; enig, samdrægtig.*

sátu|barn [sáatöbadn] *n.* *lille Høstak (sáta). -brot* [-broæt] *n.* *den øverste Kant helt rundt af en Høstak under Opførelse; gera út á (sátu) brotið, (under Opførelse af en Høstak) lægge Hø ud paa Kanten, ud til Siderne. -lendi* [-lændi] *n.* *et Maal Græsland, hvoraf man kan faa saa meget Hø, som gaar til en Høstak (sáta). -staðahoyggj* [-stæhád'dz] *n.* *det nederste Hø i en Høstak. -staður* [-stæavör] *m.* *Sted, hvor en Høstak staar el. har staaet (ude paa Hjemmemarken). -ylur* [-ilör] *m.* *Varme i en Høstak, se ylur.*

savn [savn] *n.* (s; søvn) *Samling, Museum.*

savna [savna] *v.* (að) *samle; spec. samle Faar sammen, s. seyðin saman; gongan var nú savnað, Faareflokken var nu samlet.*

seðil [seəjil] *m.* (s; seðlar) *Seddel.*

sedristræ [seədristræa] *n.* *Cedert træ.*

-viður [-vijör] *m.* = *sedristræ.*

seg [seə] *pron. refl. acc. (dat. sær, gen. sín) sig, hann vardi seg, teir vardu seg; „seg“ ombyttes ofte ved Verber med Endelsen „st“ (der ogsaa kan staa for dat. „sær“): leggjast (= leggjja seg), mennast (= menna seg); lýðast (hviske til hinanden) for lýða sær; tilføjes undertiden udfyldende el. overflødigt: henda seg el. hendast = henda, kunna sær, se kunna; — i visse Tilfælde: hinanden, hverandre, sín ámillum, indbyrdes, siggjast (af siggjja seg), se hinanden (hverandre). — upp á seg, forholdsvis, relativt.*

segði [sæiji] *præt. sing. af siga.*

*seggur [sæggør] *m.* (jar; ir) (*rask*) Mand, Kæmpe, Helt.

segl [sægl] *n.* (s; *pl. ds.*) Sejl.

segldúkur [sældúu'kør] *m.* Sejldug.

seglgarn [sælgadn] *n.* Sejlgarn.

-garnstráður [-ga'nstråavør] *m.* = seglgarn.

-skip [sæglšip] *n.* Sejlskib.

seiðaberg [saijabærg] *n.* Fiskeplads paa Stranden, kun i Udr.: standa á seiðabergi, staaende paa Stranden fiske med Medestang (især Sej, ogsaa Rødtorsk), ganga á s., fara á s.

-bergspláss [-bæ'rspláss] *n.* Fiskeplads paa Stranden. Jf. seiðaberg.

-greipa [-grai'pa] *f.* to sammenbundne (og til Tørring ophængte) Graasej.

-livur [-lívør] *f.* Lever af Sej (seiður).

-murtur [-mo'rtør] *m.* lille bitte Sej, Sejýngel.

-ongul [-ångöl] *m.* Fiskekrog til Sejfangst.

-róður [-røuør] *m.* 1) (*sagte*) Roning; egnet til Sejfangst ved dyrging. 2) det Strøg af Søen, der er i en saadan Afstand fra Land, at Sejfangst (dyrging) kan drives med størst Fordel.

-skræða [-skræava] *f.* Skind af Sej.

-teggja [-tæd'dža] *f.* Bundt sammenbundne Sej, ophængt til Tørring.

-torva [-tårva] *f.* Sejstime.

seiður [saijör] *m.* (s; ir) (*mindre*) Sej (*gadus virens*). Jf. upsi.

seig [sai] *præt. sing. af síga.*

seiggi [sad'dži] *n.* (s) Sejhed, Udholdenhed, Styrke.

seigliga [såglia] *adv.* langsomt, trægt.

-ligur [-lijör] *adj.* langsom, trægt.

seigur [saijör] *adj.* (seig, seigt [såkt]) seig, a) som hænger fast sammen, vanskelig at optræve, *f.* Eks. om Kød, b) som kan bøjes uden at briste, c) meget udholdende, stærk og varig, d) langvarig (krævende Tid) og vanskelig, e) (om Personer) stivsindet, som vanskelig lader sig rokke.

seil [sail] *f.* Sele el. Baand, hvormed Væverbommen hæftes, at den ej skal løbe tilbage (LF).

seinasta [sainasta] *f.* i Forb.: i

seinastuni, i Sidstningen, i Slutningen.

seinastur [sainastør] *sup. af seinur.*

seinføri [sai'nføri, sai'n-] *n.* Sænderægtighed, Langsomhed. -föru [-føerør] *adj.* sendrægtig, langsom; besværlig, langsom (som gaar langsomt fra Haanden), *f.* Eks. om Arbejde.

seingir [sændžir] *pl. af song.*

seingjar klæði(r) [sændžaklæaj(r), sændža-] *n. pl.* Sengeklæder. -staður [-stæavør] *m.* Sengested.

seinka [sai'ŋka, sai'ŋka] *v.* (að) 1) sinke, forsinke. 2) (*upers.*) blive sent, blive sildigt, nú fer at s.; ogsaa pers., *f.* Eks. om Ure, tabe.

seinnameiri [saidnamairi, saidna-] *adv. comp. senere (i Tid), senere hen, siden.*

seinnapartur [saidnapa'rtør, saidna-] *m.* Eftermiddag; seinnapartin, om Eftermiddagen.

seinni [saidni, saidni] *comp. (af adj. seinur og adv. seint) senere; sidst (af to).*

seinri [sainri, sainri, sa'irri] = seinni.

seinrokin [sainrøtšin, sai'n-] *adj.* sendrægtig, langsom.

seint [sai'nt, sai'nt] *adv. (egl. n. af seinur) 1) sent, langsomt. 2) sent, sildigt.*

seinur [sainør] *adj.* 1) sen, sendrægtig, langsom; s. á fótur, (som er) længe om at komme paa Benene; s. á fótum, sen til Bens. 2) som tager megen Tid, langsom, langvarig. 3) sen (som kommer sent), sildig.

seinvirkin [sainvi'rtšin] *adj.* som arbejder langsomt, vera s.

sekaður [seækavør] *adj.* = sekur. sekkjalorift [sæ'tšaløorit] *n.* Sække-lærred.

sekkur [sæ'kør] *m.* (jar; ir) Sæk; Sækfuld.

seks [sæks] *num. card. seks.*

seksfaldur [sæksfaldör] *adj.* seksfold, sekssdobbel. -mannafar [-manna-

fæar] *n.* Baad, der ros af seks Mand.

sekstan [sækstan] *num. card.* seksten.

sekstandi [sækstandi] *num. ord.* sekstende.

seksti [sæksti] *num. card.* tres.

seksu(r) [sæksó(r)] *n. pl.* Seks i Kort, eini seksur, seksuni.

seksæringur [sæksæringör] *m. (s; ar)* Baad, som ros med tolv Aarer.

sekt [sækt] *f. (ar; ir)* Strafskyld, Mulkt, Bøde; — (*ironisk*) tað liggur sektin á, der ligger ingen Vægt el. Magt derpaa.

sekund [sekond] *n. (s; pl. ds.)* Sekund.

sekur [seækór] *adj.* skyldig, eri eg sek í hesum verki; strafsskyldig, som skal betale Mulkt el. Bøde.

seli [seəli] *m. (a; ar)* Sele (*Rem*); einir selar, et Par Seler.

selja [sælja] *v. (ld)* sælge, afhænde el. overlade for Betaling, s. e-m nakað. — s. niður, (under Malkning) trække paa Patterne for at faa Mælken til at samle sig i Yveret, inden man malter.

selli [sædli] *m. (a; ar)* vild, ureglerlig Dreng (LF).

selur [sælör] *m. (s; ir)* Sæl. Jf. kópur og kobbi.

semingsróður [seəmingsrauör] *m.* semingur¹.

semingur¹ [seəmingör] *m. (s)* jævn, maadelig Roning (LF).

semingur² [seəmingör] *m. (s)* Forlig, Overenskomst.

semja [sæmja] *f. (u; ur)* Overenskomst, Forlig; Enighed, Forstaaelse.

semja [sæmja] *v. (semur; samdi; samdur)* egl. sammenpasse, dernæst: forlige; hyppigst intr. passe sammen, kunne enes, forliges, s. saman, teir semja ekki saman; — (ved Sammenblanding med sama, söma) sømme, passe, anstaa, med dat., tað ið teim man s. — semjast, enes, forliges.

semjing [sæmjing] *f.* = semja; sátt og s., god Forstaaelse.

senda [sænda] *f. (u; ur)* = hvórvisteinur.

senda [sænda] *v. (nd)* 1) sende, s. boð eftir e-m, s. e-m nakað. 2) levere, række (frem); send mær hatta, ræk el. giv mig det der. Jf. rætta. 3) kaste, slænge.

sendiboð [sændiboə] *n.* Sendebud; s. er fritt at fara, som Sendebud kan man gaa frit. **-bræv** [-bræav] *n.* Sendebrev. **-ferð** [-fær] *f.* Sendefærd. **-góðs** [-göss] *n.* Sendingsgods. **-maður** [-mæavör] *m.* Udsending, Sendebud.

sending [sænding] *f. (ar; ar)* 1) Sendelse, Afsendelse. 2) Sending, hvad der afsendes. 3) Bud, Budskab.

sendingargóðs [sænding(a)r(göss)] *n.* sendigóðs.

sendisveinur [sændisvainör] *m.* = sendiboð, sendimaður.

sendukassi [sændókassi] *m.* = brigda (Kasse til hvórvisteinur).

sengur [sængör] *pl.* af song.

senn [sænn] *adv.* paa een Gang, ad Gangen, i Forb.: í senn.

september [sæptæm'bir] *m.* September.

sera [seəra] *adv.* meget, særdeles, i høj Grad.

serkjarvel [sæ'rtšaveəl] *n.* Ende el. Flig af en Særk.

serkur [sæ'rkör] *m. (jar; ir)* Særk.

serliga [særlia] *adv.* særlig, især.

-ligur [-lijör] *adj.* særlig. **-navn** [seərnavn] *n.* Egennavn (nomen proprium).

-prent [seərpræ'nt] *n.* Særtryk. **-skoltur** [sæ'rsköltör] *m.* særindet Person, Særling.

-stakliga [sæ'rstækli(a)] *adv.* særlig, specielt. **-stakligur** [sæ'rstækli(a)] *adj.* særlig, specielt.

-stakur [sæ'rstækör] *adj.* særlig, særskilt. **-stöða** [sæ'rstøva, seər-] *f.* Særstilling.

serur [seərör] *adj.* 1) sær, særindet. 2) udmærket, enestaaende. Jf. frálíkur.

sessa [sæssa] *v. (að)* s. seg el. sessast, tage Sæde, tage Plads, sætte sig (ned).

sessur [sæssör] *m. (gen. sess; pl.*

sessar *el.* sessir) Sæde, Siddeplads; *spec.* = fleygasessur.

set [seæt] *f.* (*coll.*) Læggekartofler, = seteppli(r).

seta¹ [seæta] *f.* {u; ur) Sætten, Handlingen at sætte *f.* Eks. en Fiske-line ned i Søen; seta tvær setur, sætte Fiskelinen to Gange ned.

seta² [seæta] *f.* {u; ur) 1) Sidden, Stillesidden; tað verður ikki long s. hjá mær, det er ikke længe, at jeg kan blive siddende. 2) den Tid, man sidder. *Jf.* kvöldseta.

seta [seæta] *v.* {tt) 1) sætte, bringe til Sæde, faa til at sidde; s. seg (niður), sætte sig ned. 2) sætte, stille, anbringe; s. húgvuna á høvdið, sætte Huen paa Hovedet; s. (aftur) í lið, sætte i Led; s. knappar í kot, sætte Knapper i en Kofte; s. í land, sætte i Land; s. í skúla, sætte i Skole; s. ein fastan, sætte en fast, arrestere en; s. línu (út) *el.* blot „seta“, sætte Fiskeline ned. 3) sætte, bringe i en vis Stilling *el.* Tilstand; s. í verk, sætte i Værk, iværksætte; s. í skatt, sætte i Skat; s. (seg) í skuld, sætte (sig) i Gæld; s. ein fastan, sætte en fast (i Ordveksel, Trætte), bringe en i Klemme; s. ein til nakað, sætte en til noget, give en et vist Hverv at udføre *el.* en vis Stilling at beklæde. 4) opføre, bygge. 5) sætte, stævne, styre, *f.* Eks. s. sín kós, sætte sin Kurs; (*med dat.*) biðilin setti sínari ferð niðan at einari krógv, Bejleren styrede sin Gang op imod et Tørvegemmested. 6) sætte, fastsætte, bestemme, s. ein dag, s. ein prís, *Jf.* áseta; s. rættin, sætte (aabne) Retten, s. ting. 7) sætte, besætte, belægge, mest i *part. præter.* settur: onnur (klæði) lati eg skera tær, sett við gullinum reyða, andre (Klæder) lader jeg dig skære, besatte *el.* prydede med det røde Guld. 8) sætte, i forskellige Udtr.: s. búgv, sætte Bo, bosætte sig, *jf.* bú-

setast; s. í veður (*el.* veð), sætte i Pant; s. eld á (*med acc.*), sætte Ild paa, stikke Ild paa. 9) (*intr.*) sætte, stævne, styre i en vis Retning, s. avstað, sætte af Sted i Fart, s. til havs. 10) (*intr.*) (om Dagen) gaa til Ende, (om Solen) gaa ned, dagurin setir, sólin setir. *Jf.* dagseta og sólarsetur. — I Forb. *med præp.* og *adv.*: s. á, a) trække stærkt, trække i noget af al Magt, s. á nakað, b) tage (*ivrigt*) fat paa, binde an med, c) sætte (Kreaturer) paa Græsning *el.* Foder, d) s. seyð á, lægge Lam til, e) fastsætte, bestemme en Tid, en Dag (= áseta); s. aftur, a) sætte paa sin Plads igen, b) (om Vand) samle sig, komme igen; s. aftur á ein, kaste Skylden over paa en; s. at (e-m), gaa i Rette (*med en*); s. av, a) (om Vand, Fugtighed) rinde bort af, uddunste, fordampe, *spec.* fordampe fra Overfladen, s. úr; b) uegl., (om Personer) tage af i Vægt, tabe, so nógv er av honum sett, saa meget har han taget af (i Vægt); c) afsætte, avsettur, afsat; s. burtur, sætte bort, pantsætte; s. eftir, lade blive tilbage; s. fram, sætte frem, fremsætte, fremføre (*jf.* flyta fram); s. fyri, foresætte (frem sætte, foreskrive), s. sær (nakað) fyri, foresætte sig noget, sætte sig noget for; s. í, a) s. í nakað, faa Fiskekrogen fast i noget (*tungt*), hann setti í ein kalva, s. í botn, faa Krogen fast i Havbunden, ogsaa uegl.: køre fast, b) i Udtr. som: s. í eitt róp *el.* s. í at rópa (at gråte, at læa), give sig til at raabe (græde, le) heftigt, *jf.* skera í; s. (nakað) inn á ein, give en Skylden (for noget), beskyldte en (for noget); s. niður, a) sætte ned, plante, s. niður epli, plante Kartofler (*jf.* seteppli), b) nedsætte, *f.* Eks. Prisen paa en Vare (= lækka); s. saman, a) sætte sammen, sammenføje, b) forfatte; s. til, omkomme, dø; s. seg undir ein, tage en paa Skø-

det; s. upp, a) sætte op, ogsaa uegl. f. Eks. om Pris, b) optegne, c) lægge til Land og trække Baaden op paa et fremmed Sted paa Grund af Uvejrs, teir settu upp í Lamba, d) s. upp gimbrar, se sleppa upp; s. úr, (om Vand, Fugtighed) rinde bort af, uddunste, fordampe, spec. sive bort nedad, vatnið setur úr ullini (hoynum), tað setur úr hoynum, jf. s. av; s. út á, sætte (Gryde, Kedel) over (Ilden); s. við, a) seta (kálv) við, lægge (Kalv) til, opføde som Tillægsdyr, b) sætte som Pant, vædde, eg seti ekki minni við enn mín silvurring, jeg vædder ikke mindre end min Sølvring (derpaa); s. yvir, a) sætte over, b) oversætte. — seta seg, se setast. — setast, a) sætte sig, b) nedsætte sig, bosætte sig; setast til borðs, sætte sig til Bords, setast í búgv, nedsætte sig, bosætte sig, jf. s. 8); setast aftur, opgive en paatænkt Rejse; setast upp undir seg, rejse sig over Ende, rejse sig halvt op (om en liggende). — part. præter. settur, a) sat o. s. v., b) konstitueret, settur sýslumaður, c) fyldt, ladet, settur bátur, fuldladet Baad, jf. hálvsettur; — mæt, i Udr.: mettur og væl settur; — part. præter. i Medium setstur, som har sat sig, hann er setstur, han har sat sig (jf. lagstur af leggja).

setepli [se̥te̥pli] n. Læggekarrtoffel.

sethús [se̥thúuːs] n. Beboelseshus (modsat úthús).

setning [sæˈtniŋ] f. (ar; ar) (gramm.) Sætning.

setningslestur [sæˈtniŋslæstór] m. Lektiesætning.

setningur [sæˈtniŋgór] m. (s; ar) 1) bestemt Mængde Arbejde, der (af Tjenestefolkene) skal udføres i Løbet af en bestemt Tid. 2) Lektie.

setstur [sæˈtstór] part. præter. i Medium af seta (se dette).

setur [se̥tór] n. (s; pl. ds.) 1) Sæde, Beboelsessted, Residens. 2) Tilflugtssted (Hus, fjernt fra en Bygd, i Udmarken). 3) Sæde, Stolesæde.

sev [se̥v] n. (s; pl. ds.) Siv (scirpus paniculatus).

sevþátur [sævþáatór, sæbb-] m. Legetøjsbaad af Siv, lille Efterlignelse af Baad af Siv, hvormed Børn leger (LF). **-leggur** [sævlæggór] m. Rør. **-lendi** [sævlændi] n. sivbevokset Jord. **-ont** [se̥vánt] f. Lappedykket (podiceps cornutus).

seyðalár [sæiðaaár] n. Aar med Hensyn til Faareavl, gott, ringt s. **-brúk** [-brúuːk] n. Faareavl. **-bræv** [-bræav] n. Navn paa en Forordning angaaende Faareavlen paa Færøerne (af 24. Juni 1294). **-drongur** [-dráŋgór] m. Faarehyrde, Hyrdedreng. **-fótur** [-fóuːtór] m. Ben el. Fod paa Faar. **-fylgi** [-fildzi] n. Flok Faar, som græsser paa eet Sted. **-hundur** [-hondór] m. Faarehund. **-hús** [-húuːs] n. Hus til Faarene i Udmarken. **-leiga** [-laija] f. Afgift, bestaaende af levende Faar. **-maður** [-mæavór] m. Mand, som har Tilsyn med Faarene i Udmarken, Hyrde, Faarehyrde. **-mark** [-maˈrk] n. = seyðamerki. **-merki** [-mæˈrtʃi] n. Faaremærke, Mærke paa Faars Øren.

seyðarhövd [sæiðarhödd] n. Faarehoved. **-hövur** [-hövór] n. = seyðarhövd.

seyðarókt [sæiðarókt] f. Faareavl. **-sparl** [-sparl] n. Faarebønne. **-skinn** [-ʃin(n)] n. Faareskind. **-smæra** [-smæara] f. = smæra. **-tal** [-tæal] n. Antal (af) Faar, Faaremængde. **-tjóvur** [-tšjuór] m. Faaretyv.

seyðband [sæibband] n. Uldbaand til at binde Faar med. **-hundur** [sæihondór] m. = seyðahundur. **-høgur** [sæihøevór] adj. i Forb.: s. garður, Stengærde omkring Indmarken af en saadan Højde, at det hindrer Faarenes Indtrængen paa denne.

seyður [sæiðjór] m. (ar; ir) Faar; ogsaa coll.: seyðurin, Faarene.

seyg [sæi] 1. el. 3. pers. sing. præter. af súgva.

seyma [sæima] v. (að) sy, brodere.

seymiborð [sæimiboər] n. Sybord.

-kona [-koəna] f. Syerske. **-løn** [-lœn] f. Sýløn. **-nål** [-nåal] f. Synaal.

seyming [sæimɪŋg] f. (ar) Syning.

seymingarløn [sæimɪŋga(r)lœn] f. = seymiløn.

seymistova [sæimistoəva] f. Systue.

seymløð [sæimlœ] n. pl. Jernbolt med Huller, hvori Nagler formes.

seymur [sæimør] m. (ar; ir) 1) Søm, Nagle. 2) Søm, Sammensyning.

seyng [sæŋg] præter. sing. af syngja.

seyp [sæi'p] 1. el. 3. pers. sing. præter. af súpa.

seyra [sæira] n. (að) sive, sile, vatnið seyrar ígjøgnum eyrin.

seyrga [særga] v. (að) læske, give at smage. Jf. leska.

seyrur [sæirør] m. i Udr.: tað lekur í eyri og seyri, det lækker som et Sold (LF).

seytjan [sæi'tʃan] num. card. sytten.

seytjandi [sæi'tʃandi] num. ord. syttende.

si [soi] interj. se!

siða [soija] f. (u; ur) 1) Side (paa Mennesker, Dyr). 2) Side, Sideflade (paa en livløs Genstand). 3) (uegl.) Side, Egenskab (Del af ens Væsen, som fremviser sig), góðar (ringar) síður. 4) Del, Part af Aaret, jf. vár-siða, vetrarsíða.

siða [sija] v. (að) sætte Skik paa; s. seg, faa Skik paa sig, antage gode Sæder.

siða|bót [sijabou't] f. Reformation. Jf. trúbót. **-menning** [-mænnɪŋg] f. = síðmenning.

siðan [sijan] f. (ar) Tugt, Irette-sættelse.

siðan [soijan] 1) adv. siden, derpaa, derefter. 2) conj., a) siden, efter (fra) den Tid, da, s. at; s. eg eri deyður (naar jeg er død), b) siden, efterdi.

siðani [soijani] adv. = síðan.

siðari [soijari] adj. og adv. comp. senere, sidst (af to).

siða|rættur [siʃara'tør] m. moralsk Ret. **-skifti** [-ʃifti] n. pl. Reformation. Jf. trúbót, siðabót. **-spilla** [-spidla] f. Demoralisation. **-spiltur** [-spi'tlør] adj. demoraliseret.

siðd [soidd] f. Sidhed (det at noget er siðt, se síður).

siðka [soi'ka] v. (að) gøre sidere. — siðkast, blive sidere.

siðla [soila] adv. silde, sent (modsat árla); s. dags el. s. á degi, sent paa Dagen.

sið|lendi [soilændi] n. lavt, sumpet Land. **-lendur** [-lændør] adj. dybtliggende, lav, sumpet.

sið|loysi [silái'si] n. Usædelighed, Umoral. **-menning** [-mænnɪŋg] f. Kultur. **-spillandi** [-spidlandi] adj. demoraliserende.

siðst [soi'st, soi'st] adv. sup. sidst.

siðsta [soi'sta, soi'sta] f. (u) i For.: í siðstuni, i Sidstningen, i Slutningen.

siðstur [soi'stør, soi'stør] adj. sup. sidst.

siðu|liga [siʃölía] adv. sædeligt. **-ligur** [-liør] adj. moralsk, sædelig.

siður [siʃør] m. (ar; ir) Sæd, Skik, Brug, Sædvane.

siður [soijør] adj. (sið, siðt) sid, langt nedhængende, f. Eks. om Klæder; (om Græs, Haar) lang, siðt gras, langt Græs, siðt hår, langt Haar.

siður [soijør] adv. senere, i Udr.: fyrr ella s., før eller senere, um s., omsider.

siðvenja [siʋænja] f. Sædvane, Skik og Brug.

sifrisviður [sifrisviʃør] m. syprisviður.

sig [si] n. (s; pl. ds.) 1) langsom Synken. 2) Nedfart ved Line i et Fuglebjerg; Højde i et stejlt Bjerg (Fuglebjerg), som kun kan befares med Line. 3) Dønning, Hulsø, s. í sjónum.

siga [sija] *v.* (sigur; segði *el.* *sagdi, søgdu; sagdur [sijör; sæji, sagdi, söddu; sagdör]) 1) *sige, fortælle.* 2) *sige, ytre, udtale, ikki s. orð, jf. mæla, tala.* 3) *sigè, erklære, melde; s. seg leysan (frá e-m), sige sig løs (fra en *el.* noget).* 4) *sige, give en eller anden Lyd fra sig.* 5) *sige, betyde.* — *s. ein illan (fyri nakað), fortænke en i noget; hvør skal siga, som om en (vedkommen-de) vilde sige, hann fer inn, og hon knarvar fyri uttan, ger minu, hvør skal siga: statt nú! — tað sigi eg, det maa jeg nok sige; tær at s., mellem os (sagt).* — *Med præp. og adv.: s. av, a) s. av (nøkrum), fortælle om noget, sig mær av tí satt, fortæl mig Sandhed, b) give en Tilhold om at skaffe noget bort, s. av hund; s. ein burtur, bortvise en; s. seg burtur úr felaginum, melde sig ud af Foreningen; s. frá (nøkrum), a) fortælle om noget, b) sige til, give Besked *el.* Underretning, sig mær frá, sig mig til; s. fram, sige frem, fremsige; s. nakað fyri e-m, fortælle noget for en; s. ífrá: sig mær satt ífrá, sig mig Sandheden; s. e-m ímóti, modsige en; s. e-m til *el.* upp, opsigende (fra Tjenesten); s. nakað við ein, sige noget til en. — *s. seg, se sigast* 2). — *sigast*, 1) (*Passiv*) siges, fortælles, ytres. 2) (*Medium*) sige om sig selv, sigast vilja, sige, at man vil, landnyrðingur og útnyrðingur sögdust vilja gera tað roysnið, Nordøstvinden og Nordvestvinden erklærede, at de vilde udføre den Bedrift: sigast (siga seg) undan, undslaa sig, vægre sig ved noget.*

siga [soija] *v.* (sígur; seig, sigu; sigin [soijör; sai, sijn; sijn]) 1) *synke* langsomt og jævnt; *digt. segne; spec. lade sig nedhisse *el.* fire ned i Line (ved Fuglefangst i et Fuglebjerg), s. niður, maður niður i berg-*

ið seig. 2) *s. á ein, begynde at tyngde paa en, a) egl., fast hon (þ: flundran) á hann seig, den (Flynderen) drog nedad, tyngede paa ham med al sin Vægt, b) uegl. komme over (overfalde) en, f. Eks. om Træthed, Svimmelhed, Søvnighed, ogsaa: slaa til Hovedet (om stærke Drikke); uden Styrelse: s. á, begynde at virke tyngende; møðin at honum seig, Trætheden kom over ham; tað sigur saman um meg, det sortner for mine Øjne, jeg vil besvime.*

siga [soija] *v.* (gd) *fire, hisse en ned i Line, s. ein niður.*

sigalda [sialda] *f.* Bølge i Hulsø, se sig.

sigg [sigg] *n.* (s) haardt og bruskagtigt Spæk paa Hval (*f. Eks. i Lufterne*).

siggj [sod'dž] *n.* tjæret Uldbaand, som lægges imellem Plankerne *el.* Bordene i en Baad, naar den bygges, Værk, Mellemslag (LF).

siggja [sod'dža] *v.* (sær; sá, sóu; sæð *el.* sætt [sæar; sáa, sðu; sæa, sa't]) 1) *se, blive var.* 2) *se paa (tage i Øjesyn); kom og siggj, kom og se.* 3) *se, indse, mærke; eg siggi mær eingi ráð, jeg ser ingen Udvej.* 4) *se, tage i Betragtning (henvende sin Opmærksomhed paa, overveje), i enkelte Udtr.: lat meg nú s.* 5) *intr. se, kunne se, s. væl (illa).* 6) *sólin sær, Solen skinner, Solen titter frem.* — *s. til, se til, passe paa.* — *siggjast, a) ses, se hinanden, b) ses, være synlig.*

sigla [sigla] *v.* (ld) *sejle; kan forbindes med acc., s. bátin upp á land; — s. av, krepere, dø.*

sigleyga [siglæija] *n.* Øje paa Kværn (LF).

sigli [sigli] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) Stykke Træ i Kværnøjet, hvorigenennem Mølleakselens Top gaar.

sigling [sigling] *f.* (ar) Sejlen, Sejlad.

siglingarfrøði [siglingafrøði] *f.*

Navigationslære, Styrmandskunst. -**mað-ur** [-mævør] *m. Sømand.*

siglu|bekkur [siglóbæˈkór] *m. den Bænk i Baaden (paa langs imellem de to midterste Rorbænke), hvori Masten staar (LF).* -**hol** [-hoəl] *n. Hul i Sejlebænken (siglubekkur), hvori Masten staar (LF).* -**rúm** [-rúum] *n. Rummet imellem den anden og tredje Rorbænk i Baaden, det Rum i Baaden, hvori Masten staar (LF).* *-**træ** [-træa] *n. Mast.*

signa¹ [signa] *v. (að) segne, synke ned.*

signa² [signa] *v. (að) signe, betegne ved Korsets Tegn, korse, s. seg; vel-signe, Gud signi teg, Gud velsigne dig; (ironisk) gennemhegle, skænde dygtigt paa.*

signing [signing] *f. (ar) Signen (det at signa²); Velsignelse.*

sigra [sigr] *v. (að) sejre, vinde Sejr.*

sigrari [sigrari] *m. (a; ar) Sejrhærrer.*

sigur [sijør] *m. (urs; sigrar) Sejr; fáa, hava el. vinna s., vinde Sejr.*

sigurhandski [sijørhaˈntšɪ] *m. Sejrshandske.*

sigurskransur [sijørskraˈnsór] *m. Sejrskrans.*

sigursteinur [sijørstainór] *m. Sejrsten, Sten, hvis Besiddelse bringer Sejr.*

sigursveitsla [sijørsvaiˈsla] *f. Sejrs-gilde, Sejrsmaaltid.*

sigursælur [sijørsæalór] *adj. sejr-sæl, sejrrig.*

sikta [síkta] *v. (að) sigte (med Skydevaaben).*

síl [soil] *n. (s; pl. ds.) Forelle, lille Ørred.*

síla [soila] *f. (u; ur) Si (Redskab til at si med).*

síla [soila] *v. (að) si, filtrere.*

sild [sild] *f. (ar; ir) Sild (clupea harengus).*

silda|fiski [sildafistšɪ] *n. Sildefiskeri, Sildefangst.* -**garn** [-gadn] *n. Sildegarn,*

Garn til Fangst af Sild. -**kongur** [-kångór] *m. Sildekonge.* -**lýsi** [-loiˈsɪ] *n. Sildebran.*

***sildarhav** [sildarhæav] *n. Sildefangst.*

sildavað [sildavæa] *n. Sildestime.*

sild|beri [silbe(ə)rɪ] *m. (a; ar) lundi, som bærer Sild til sin Unge.*

-**reki** [-reætšɪ] *m. Sejshval.*

silki [siˈltšɪ] *n. (s) Silke.*

silki|band [siˈltšiband] *n. Silkebaand.* -**dúkur** [-dúuˈkór] *m. Silkedug.*

-**hár** [-háar] *n. Silkehaar.* -**húgva** [-higva] *f. Silkehue.* -**knappaður** [-knaˈpavór] *adj. = silkikneptur.*

-**knappur** [-knaˈpór] *m. Silkeknep.* -**kneptur** [-knæptór] *adj. med Silkeknapper.* -**reyður** [-ræijór] *adj. af rødt Silke.* -**segl** [-sægl] *n. Silkesegl.*

-**serkur** [-sæˈrkór] *m. Silkesærk.* -**skjúrta** [-šøˈrta] *f. Silkeskjorte.* -**tjald** [-tšald] *n. Silketelt.* -**tjaldur** [-tšaldór] *n. = silkitjald.* -**vevnaður** [-vævn-avór] *m. Silketøj.* -**vevur** [-vævór] *m. Silkevæv.* -**vövin** [-voəvin] *adj. silkevævet, indvævet i Silke.*

sílu|klútur [soilóklúuˈtór] *m.*

sílu|klæði. -**klæði** [-klæajɪ] *n. Síklud.*

***silvdrigin** [silvri(j)ɪn] *adj. sølvvirket, sølvindvirket (for: silvurdrigin).*

sil|vetni [silvætɪnɪ] *n. (s) blikstille Sø, Havblik.* -**vikni** [-vikɪnɪ] *n. (s) = silvetni.* -**vitni** [-vitɪnɪ] *n. (s) = silvetni.*

silvur [silvór] *n. (s) Sølv.*

silvur|bjálki [silvórbjálˈtšɪ] *m. Sølvbjælke.* -**brynja** [-brɪnja] *f. Sølvbrynje.*

-**búgvín** [-bigvin] *adj. sølvprydet, sølvbeslagen, s. knífur.* -**búin** [-búuin] *adj. = silvurbúgvín.* -**fat** [-fæat] *n. Sølvfad.* -**ker** [-tšæar] *n. Sølvkar, Sølvbæger.* -**korða** [-koəra] *f. Sølvkaarde.* -**korði** [-koərɪ] *m. = silvurkorða.* -**krossur** [-kræssór] *m. Sølvkors.* -**peningur** [-peaningór] *m. Sølvpenning, Sølv mønt, Sølv penge.* -**punktur** [-poˈntór] *m. Sølvterning, Sølvprik, jf.*

puntur. -ringur [silvóringör] *m.* Sölvring. -saksur [-saksör] *m.* Sölv-saks. -skál [-skáal] *f.* Sölvskáal. -steyp [-stæi'p] *n.* Sölvstob, Sölvkrus, Sölv-bæger.

sin [soin] 1) *gen. af seg.* 2) *pron. poss. sin.* — *n.* sitt ofte som subst. sit, *sin Del*; *n. pl.* síni undertiden = *sin Slægt*. Naar Subjektet er *pl.*, bruges *dels pl. af sín, dels (nyere Brug) teirra (gen. pl. af pron. hann).*

sin [sín] *f.* (a; ar) 1) *Sene.* 2) *Handyrs Avlelem.*

sina¹ [sína] *f.* (u; ur) *Sene.*

sina² [sína] *f.* (u; ur) *Svingel (festa rubra).* *Jf.* lundasina.

sinadráttur [sínadrá'tör] *m.* Krampe, Krampetræk, Muskelkrampe.

sinámillum [soinamídlön] *adj.* indbyrdes.

sindur [sindör] *n.* (s; *pl. ds.*) meget lille Stykke, lille Smule; eitt s. (som *adv.*) lidt, en Smule, eitt s. illur, lidt vred.

singla [singla] *v.* (að) slingre; svæve, flyve frem og tilbage.

sinn [sinn] *n.* (s; *pl. ds.*) — sinni².

sinnalæg [sinnalæa] *n.* Sindelag.

sinni¹ [sinni] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) 1) *Gang, Tidspunkt, á hesum s., denne Gang; á s., a) engang, forðum, b) denne Gang, eg kvæði ei longur á s., tað verður ikki enn á s., det bliver nok ikke endnu el. ikke saa snart (om noget, som har lange Udsigter), hann kemur ikki aftur á s., det varer længe, inden han kommer igen; i sama s., ved samme Tidspunkt el. Lejlighed, i samme Øjeblik, straks.* 2) *Gang (ved Oprengning), niggju s. seks, ni Gange seks; helst i Forb. med num. ord., annað s. el. á øðrum s., anden Gang, triðja s., tredje Gang. Jf. ferð.*

sinni² [sinni] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) 1) *Sind, Hu, av tungum s.* 2) *Hu, Lyst, ikki hava s. til nakað, ikke have Lyst til noget.* 3) = ill-

sinni, s. kom í risan, *Risen blev heftig, vred.*

sinniliga [sinnlía] *adv.* = sáttliga. -ligur [-líör] *adj.* = sáttligur.

sinnismunur [sinnismünör] *m.* i *Udtr.:* gera sær sinnismun av nökrum, blive fortrydelig over noget. -rørdur [-rördör] *adj.* sindsrørt, opildset.

sinnsrørdur [sín'srördör] *adj.* — sinnisrørdur.

sinoppskorn [sinápskåd, sín-] *n.* Sennepskorn.

sinoppur [siná'pör, sín-] *m.* (s) Sennep.

sintur [sín'tör] *adj.* af et vist Sindelag; illa s., som meget let bliver vred.

sinugras [sínógræas] *n.* = sina².

sínúmegin [soinömeajin, -muni] *adv.* paa sin Side; i Bisætning, hvor det viser tilbage paa Grundordet i Hovedsætningen: paa hans Side.

sip [síp] *n.* (s; *pl. ds.*) Slag, Hug, Stød.

sipa [sipa] *f.* (u; ur) = sipan 2), 3) og 4).

sipa [sipa] *v.* (að) 1) kaste, slynge, slænge; s. til, a) hugge kraftigt til (*jf.* ripa), b) sigte til, henwise til. 2) være i urolig og svævende (kastende) Bevægelse, dels a) egl. om Vind, kaste, hann (tað) sipar, Vinden kaster, hann (tað) sipar illa, det er slem Kaste- el. Stødvind, — dels b) uegl. og i *Udtr.* som: s. aftur fyrri ein, foresvæve en, komme frem for ens Tanke, e-m sipar fyrri munni, det ligger en paa Tungen, mær (el. meg) sipar fyrri munni (munnum, munnin), det ligger mig paa Tungen, jeg kan ikke rigtig faa fat i det. 3) (*i Udseende*) minde om, have en vis Lighed med. — sipast, a) sipast aftur fyrri ein, = s. aftur fyrri ein (*se s. 2*). 3) sipast aftur at e-m, minde om en, ligne en noget.

sipan [sipan] *f.* (ar; ir) 1) *Kasten, Slingen, Slængen.* 2) *Slag, Hug, Stød,*

hann fellir niður av Húnamonnum tíggju fyrri hvørja s. (ti for hvert Hug). 3) Vindkast, Vindstod; (heftigt) Bølgestød. 4) meget slemt Vejr (med Kastervinde).

siprisviður [sīprɪsvi(j)ór] m. syprisviður.

***sipun** [sīpon, -ón] f. (ar; ir) sipan; tíggju fyrri hvørja s. (ti for hvert Hug).

sirm [sirm] n. (s) meget fin Regn (Taageregne). Jf. surk, subb.

sirma [sirma] v. (að) støvregne.

siroppsvatn [sīrɪsvatn] n. Sirup, fortyndet med Vand (en Drik).

siroppur [sīrāˈpør] m. (s) Sirup.

sissal [sissal] f. (egl. et Kvindenavn, Cæcilie) brugt som Omskrivning for stærke Drikke i forskellige Udr.: vera góður við s., holde meget af stærke Drikke (Brændevin), kyssa el. mussa s., smage, drikke Spiritus.

sita [sita] v. (situr; sat, sótu; sitin [sītór; sæt, sauˈtó; sītun]) 1) sidde; s. á hestbaki, sidde til Hest, ride. 2) sidde, opholde sig, være; s. fastur, sidde fast, være arresteret; s. heima, sidde hjemme; s. inni, sidde inde; s. á einum garði, være bosiddende paa en Gaard; sidde, residere. 3) sidde (fast), være fastgjort; seymurin situr fastur, leysur, Sammet sidder fast, løst. 4) sidde, blive siddende, holde sig, verða sitandi, f. Eks. om noget, som ikke let udviskes (en Plet). 5) (uegl.) sidde, f. Eks. om en Sindsstemning, illsinnið sat í honum enn, Vreden (Ondskaben) sad endnu i ham, havde endnu ikke forladt ham. 6) (om Klæder) sidde, slutte til Kroppen, s. væl (illa). — Med præp. og adv.: s. eftir, sidde efter, blive siddende (tilbage); s. eftir á berum, være lens, intet have tilbage; s. fyrri jørð, forvalte, drive (en andens) Jord; s. hjá (neytum, gás-um), passe paa, vogte (Kvæg, Gæs); s. um, røgte, passe, húsini eru væl (illa) umsitin; s. undir,

a) s. undir e-m, sidde med en paa Skødet, b) (i spec. Bet., om Malkepiggen) sidde og malke Koen, c) sidde (alvorlig, uden at lade sig mærke med noget) og lytte opmærksomt paa en andens (andres) Tale for at finde Pudsighederne deri og bagefter gøre sig lystig derover, hann er so herviligur at s. undir; s. uppi, a) sidde oppe (om Natten, b) i Ordsproget: ilt er at læra gamlan hund uppi at s., det er vanskeligt at lære en gammel Hund at sidde oprejst og gøre Kunster, (overf. om Mennesker) det er vanskeligt at lære en gammel; s. uppi undir sær, sidde oprejst (i Sengen), jf. setast upp undir seg (se seta); s. uppi yvir e-m, sidde ved Siden af en liggende, spec. vaage over en syg el. døende; s. upp yvir (nøkrum), sidde over (være i Færd med) noget, ogsaa: sidde og passe paa; s. við, a) sidde ved Arbejde, b) holde fast i den øverste Ende af en Fuglefængers Line ved hans Nedfart og Ophold i Fuglebjergene. — Talemaade: ekki s. (el. sitast) um sátt, ikke kunne enes, ikke kunne leve i Fred sammen.

sjá [šaa] v. digt. Form = síggja.

sjabba [šabba] v. (að) 1) anstrenge sig, forrette et Arbejde med Besvær; arbejde sig frem med Besvær, f. Eks. om Roning. 2) skære med sløv Kniv.

sjagga [šagga] v. (að) = sjabba.

sjagla [šagla] v. (að) = sjagga.

sjakna [šakna] v. (að) synke sammen, svinde ind, f. Eks. om en Høstak, sátan er sjaknað.

sjaldan [šaldan] adv. sjældnen.

sjáldan [šáldan] adv. sjaldan.

sjaldfinn [šaˈlfinˈdɪn] adj. som sjældnen faas, vanskelig at faa. -sama [-sæama] adv. sjældnen, usædvanlig, paa-faldende, s. vakur. -samliga [-sæam-lia] adv. = sjaldsama. -samur [-sæamór] adj. sjældnen, som sjældnen træffes el. forefindes.

sjáldsamur [šáʼlsæamór] *adj.* — sjaldsamur.

sjálvandi [sjálvandi] *adj. n.* tað er s., 1) *det er en Selvfølge.* 2) *inderlig gerne (som Svar paa en Bøn).* — som *adv.* sjálvandi *el.* sjálvandi tað, *selvfølgelig.*

sjálv|bjargin [šálbjardžin] *adj.* som er i Stand til at hjælpe *el.* forsørge sig selv; vera s., kunne forsørge sig selv. **-boðin** [-boðin] *adj.* tilbuddt af en selv, s. tænasta verður ofta afturrikin, den Tjeneste, som man selv tilbyder, bliver ofte forsmæet.

-deyður [-dæijör] *adj.* selvdød. **-doyggja** [-dåd'dža] *v.* dø af Sygdom (om Kreaturer). **-dráttur** [-drá'tör] *m.*

Fisken (det at fiske) for sig selv; sita i sjálvdrátt(r)i, sidde og fiske for sig selv uden at dele Fangsten med de andre paa Baaden. **-dömi** [-døæmi] *n.* Selvdømme, Ret til at dømme i sin egen Sag. **-gívin** [-džívin] *adj.* som man har givet *el.* forskaffet sig selv; sötur er s. biti, sød er den Bid, som man giver (forskaffer, erhverver) sig selv. **-kravdur** [šáʼlkravdör] *adj.* af sig selv, af egen Drift, uopfordret. **-ljóð** [-ljou] *n.* Selvlyd, Vokal. **-rós** [-rəu's] *n.* Selvros. **-ræði** [-rææji] *n.* Uafhængighed. **-sagður** [šáʼlsagdör] *adj.* som forstaar sig af sig selv, mest i n. sjálvsagt, tað er sjálv-sagt, det forstaar sig af sig selv, det er en Selvfølge.

sjálvsheitingar [šáʼlshai'ntingar] *f. pl.* i Udtr.: av sjálvsheitingum, af egen Indskydelse, efter eget Indfald, af egen Drift (LF).

sjálv|stýri [šáʼlstoiri] *n.* Selvstyre, Selvregering. **-stýrisflokkur** [šáʼlstoiris-flá'kór] *m.* Selvstyreparti. **-stýris-maður** [šáʼlstoirismæavör] *m.* Selvstyremand, Medlem af Selvstyrepartiet (færøsk politisk Parti). **-stöðuligur** [šáʼlstöøvóliör] *adj.* selvstændig.

sjálvt [šáʼlt] i Forb. s. um, som conj. selv om. Jf. tó at.

sjálvur [šálvör] *adj.* selv; av sær

sjálvum, a) af sig selv, b) uvilkaarlig; heim til mín (tín, sín) sjálvs, hjem til mig (dig, sig) selv; „hann s.“ bruges om Standspersoner, f. Eks. Præsten.

sjangra [šængra] *v.* (að) synge, skrige, raabe, brøle højt og vedvarende.

sjarra [šarra] *v.* (að) klynke.

sjengra [šængra] *v.* (að) se sjangra.

sjey [šæi] *num. card. syv.*

sjeyndi [šæindi, šændi] *num. ord.* syvende.

sjey|skøra [šæi'skøæra] *f.* (u; ur) Løvefod (alchemilla vulgaris). **-stjørna** [-stjödna] *f.* Syvstjerne.

sjeyti [šæi'ti] *num. card.* halvfjerds. Jf. sjúti.

sjeyu(r) [šæiö(r)] *n. pl.* syv i Kort, eini s., sjeyjuni.

sjóalda [šjoualda] *f.* Havbølge (modsat brimalda).

sjóað [šjoua] *adj. n.* se sjógvað.

sjóar- [šjouar-] se sjóvar-.

sjó|bassi [šjoubassi] *m.* (a; ar) rask Sømand. **-bátur** [-båatör] *m.* Havbaad.

sjóð [šjou] *n.* (s) Sus, Brus.

sjóða [šjoua] *v.* (sýður *el.* sjóðar; seyð *el.* sjóðaði, sjóðaðu; soðin *el.* sjóðaður [soijur, šjouar; sæi, šjouaji šjouavö; soəjin, šjouavör]) 1) (*intr.*) syde, koge, især koge op, skumme op (inden Vædsken er kommen rigtig i Kog). 2) frembringe en Lyd som ved Syden (Kogen), suse, bruse, s. fyri oyrunum (suse for Ørene). 3) (*tr.*) koge; s. niður, henkoge. 4) (*tr.* og med den svage Bøjning) svejse, s. jarn. — *part. præt.* soðin, a) (om Mad) kogt, fiskurin er soðin, b) (om Hænder efter Tøjvask) runken, hendurnar eru sodnar.

sjódálkaður [šjoudáʼlkavör] *adj.* overstænket (tilsmudset) af Søvand.

sjóðheitur [šjouhai'tör] *adj.* koghed; s. grátur, voldsom Graad.

sjó|dregil [šjoudreəjil, -driju] *m.* fabelagtigt Søukyre (alm. i Menneskeskikkelse), som undertiden (i Følge Overtroen) kryber op paa Strandbred-

den og tuder fælt. **-dreki** [-dreatʃi] *m.* Drageskib. **-dreygil** [-dræjil] *m.* — sjóddregil. **-fuglur** [ʃəuˈfoglør] *m.* Søfugl. **-fóru** [ʃəuˈføərør] *adj.* sødygtig, som kan holde Søen. **-gangur** [-gæŋgør] *m.* Søgang. **-garpur** [-gaˈrpør] *m.* dygtig Sømand, Søhelt. **-gras** [-græas] *n.* Faareleger (*armeria elongata*).

sjógvað [ʃæɡva] *adj. n. i Udtr.:* tað er (væl) s., Strømmen er gunstig, Strømmen er med; tað er ikki (el. illa) s., Strømmen er ugunstig, Strømmen er imod.

sjógvur [ʃæɡvør] *m. (gen. sjóvar el. sjós; pl. sjógvar [ʃəuar, ʃöss; ʃæɡvar])* 1) Sø (Hav); ringur s., urolig Sø; til sjós, til Søs. 2) Søvand. 3) Styrtesø (fremstyrte Bølge), ein s. kom inn í bátin, en Styrtesø el. Bølge brød ind i Baaden; hertil pl. sjógvar, Bølger, Søgang, stórir sjógvar, høje Bølger, stærk Søgang. — taka sjógv á bak, se bak. — Talemaade: hann gjørði ein stóran sjógv, han blev rasende og skældte voldsomt ud.

sjóhona [ʃəuhøna] *f.* Blisand (*fulica atra*). **-kappi** [ʃəuˈkaˌpi] *m.* Søkappe. **-kasta** [ʃəuˈkasta] *v.* kaste til Søs (f. Eks om Fugle, der kastes ned fra et Fuglebjerg for at blive opsamlet af en Baad ved Foden af Bjerget). **-klæði** [ʃəuˈklæði] *n. pl.* Søklæder, Fiskerklæder. Jf. roðklæði. **-kunta** [ʃəuˈkoˈnta] *f.* Søanemone, Søælde (*actinia*). **-látast** [-låtast] *v.* omkomme paa Søen; *part. præt. og adj.* sjólátin, omkommen paa Søen. **-leysur** [-læiˈsør] *adj. fri af Søen, svævende oven over Søen, ein hvalur sprakk s. upp úr skúminum. **-maður** [-mæavør] *m.* Sømand. **-mark** [-maˈrk] *n.* Søterritorialgrænse.*

sjón [ʃəun] *f. (ar; ir)* 1) Syn, det at se, tað gongur s. fyri søgn. 2) Syn, Seevne. 3) Syn, hvad man ser el. det, som kommer til Syne, ein vøkur s., et smukt Syn; undertiden spec. hæsligt Syn, tað er ein s.,

tað er s. á tí, hvor det ser hæsligt ud. 4) Syn, Aabenbaring. Jf. sjónd.

sjónar|mið [ʃəunarmi] *n.* Synspunkt, Standpunkt. **-ringur** [ʃəunariŋgør] *m.* Synskreds, Horisont. **-vitni** [-vitni] *n.* Øjenvidne.

sjónd [ʃönd] *f. (ar; ir)* = sjón; til sjóndar, til Syne.

sjongur [ʃåŋgør] *m.* 1) umelodisk Sang, skingrende Raaben, Skrigen; Larm, Støj. 2) = songur.

sjón|hvörving [ʃəunkvörving] *f.* Synsbedrag. **-leikur** [-laiˈkør] *m.* Skuespil. **-ligur** [ʃönljör] *adj. synlig, som kan ses.*

sjónskur [ʃöˈnskør] *adj. som let ses, tydelig at se.*

sjó|ormur [ʃəuarmør] *m.* Børsteorm (*neris pelagica*). **-rámi** [-råami] *m.* Sølugt, Lugt af Brænding. **-rami** [-ræami] *m.* — sjórámi. **-rogn** [-rågn] *n.* Rognpose. **-rok** [-roæk] *n.* Sødrev, Vand, som Vinden ophvirvler af Søen. **-rænari** [-ræanari] *m.* Sørover. **-ræningi** [-ræaniŋdzi] *m.* = sjórænari. **-slætt** [ʃəuˈslaˈt] *adj. n. i Udtr.:* tað er s., Søen er stille og rolig (har jævn Overflade); tó at tað kann vera dýrdarveður og s., skönt det kan være udmærket Vejr og stille Sø. **-stúka** [ʃöstúuˈka] *f.* meget lang og sid Vadmelsfrakke (alm. af sort Farve; før meget hyppigt brugt, men tjener nu nærmest til Søndags- og Højtidbrug). **-troll** [ʃəuˈtrödl] *n.* Havtroll.

sjóvað [ʃəua] *adj. n.* = sjógvað.

sjóvar|fall [ʃəuarfad] *n.* Strømfald, Strømmens Løb (i østlig el. vestlig Retning), jf. eystfall, vestfall; den Tid (paa ca. 6 Timer), i hvilken Strømmen løber i østlig (eystfall) el. i vestlig Retning (vestfall). **-illska** [-iˈlska] *f.* Uro i Søen, meget urolig Sø. **-klettur** [-klæˈtør] *m.* Klint yderst ved Strandkanten, den Sten ved Strandbredden, hvor man lander ved Ankomsten til en Bygd; Kyststrækning, Strandbred (med Klinten). **-máli** [-máali] *m.*

egl. *Flodmaal* (Grænse, hvortil Sæn naár ved højest Vande), alm. yderste Strøg af en Strandbred, det Strandparti, som overskylles ved Højvande. -**ödn** [-ödn] *f.* heftigt Oprør i Sæn, frygtelig oprørt Sæ. -**strand** [-strand] *f.* (digt.) — sjóvarstrond. -**strond** [-stránd] *f.* Strandbred, Kyst.

sjóverkskíkur [šəuværkskoí'kór] *m.* Person, der let bliver søsyg. -**ligur** [šəursliór] *adj.* kun brugeligt i *n.* sjóverksligt, i *Udtr.*: nú er sjóverksligt, nu er det saadant Vejr, at man let bliver søsyg.

sjóverkur [šəuvær'kór] *m.* Søsyge; hava sjóverk, være søsyg. -**vinna** [-vinna] *f.* Sønæring. -**vinnulóg** [-vinnólau] *f.* Sønæringslov.

sjúgva [šigva] *v.* (að) faa til at pakke sig, faa til at pille af, *f.* Eks. om en Hund, s. teg burtur, pak dig bort!

sjúka [šúu'ka] *f.* (u; ur) Syge, Sygdom.

sjúkahús [šúu'kahúu's] *n.* = sjúkrahús.

sjúkdómur [šəgdəumór] *m.* Sygdom, Sygelighed.

sjúklást [šúuklast] *v.* (að) blive syg, skranke (*LF*).

sjúkligur [šəglijór] *adj.* sygelig.

-lingur [-liŋgór] *m.* (s; ar) Patient.

sjúkrahús [šúukrahúu's] *n.* Sygehus, Hospital. -**kassi** [-kassi] *m.* Sygekasse.

sjúkur [šúu'kór] *adj.* syg, lidende.

sjúti [šúu'ti, šø'ti] *num. card.*

sjeyti.

sjólka [šö'lka] *v.* se skjölka.

sjólur [šöölór] *m.* se stjölur.

ská [skáa] *n.* = skái.

skáa [skáa] *v.* (að) blive Ophold, Standsning, i Uvejret.

skaða [skæa] *v.* (skaðar, skaðaði el. skaddi, skaðað el. skatt) skade, tilføje Skade, s. ein (el. e-m).

skaðabót [skæabəu't] *f.* Skadeserstatning, især i pl. skaðabøtur. -**dagur** [-dæavór] *m.* Dag, paa hvil-

ken der sker Ulykke, tollaksmessu; dagur hefur ofta verið s. -**djór** [-džəur] *n.* Skadedyr. -**dýr** [-doir] *n.* = skaðadjór. -**fiskur** [-fiskór] *m.* skadevoldende Fisk. -**leysur** [-læi'sór] *adj.* uskadit, uden Skade. -**tiðindi** [-toi(j)-indi] *n. pl.* Efterretning om Ulykke. -**verk** [-væ'rk] *n.* Ødelæggelse.

skadda [skadda] *f.* (u; ur) Taage, tyk Fjeldtaage (fugtig og medførende Blæst). Jf. skødda.

skaði [skæaji] *m.* (a; ar) Skade, Beskadigelse, Ødelæggelse, Tab; gera e-m skaða, tilføje en Skade.

skaðilligur [skæajuliór] *adj.* skadelig.

skaft [skaft] *n.* (s; skøft) 1) Skaft, Haandfang. 2) Skaft paa Væverstol. — Talemaader: koma illa á skaft(ið), lykkes ilde, tað kemur einki á skaft(ið) hjá honum, han faar intet udrettet; tað kemur ekki av skafti, det bliver rigtigt, det slaar ikke fejl.

skaftafar [skaftafæar] *n.* en Omgang i Væven (*LF*).

skaftur [skaftór] *adj.* beskaffen. Jf. skapa.

skái [skáaji] *m.* (a; ar) Ophold el. Standsning i Uvejr; fáa skáa av landi, faa Læ af Land.

skák¹ [skáak] *n.* Skak (i Skakspil); s. og mát, skakmat.

skák² [skáak] *n.* (s) skraa (skak) Stilling; á s., paa skraa; til skáks, = til viks (se vik); skraa Stilling af Sejl paa Baad, sigla við einum skáki, eitt s. fram (jf. skáka).

skak [skæak] *n.* Bevægelse, Stød.

skáka¹ [skáaka] *v.* (að) gøre skraa el. skæv; tage skraa Retning, sno sig til Side, springe (løbe) til Side, s. av; Sjúrdur skákar ein annan veg, Sigurd drejer af ind paa en anden Vej; om Sejl paa Baad: stille skraat, brase, s. seglið. — s. sær, sno sig til Siden, dreje af, Grani kundi at s. sær (forstod at sno sig, dreje til Siden); s. seg undan

(nøkrum), *sno-sig* fra noget, kaste Byrden over paa en anden.

skáka² [skáaka] *v.* (að) *byde Skak, sige Skak*; *s. ein, byde en Skak.*

skaka [skæaka] *v.* (að) *ryste, sætte i rystende Bevægelse, støde*; *s. sær, ryste sig, skubbe sig*; — (*og digt.) *svinge, hann hevur skakað á skammri stund so mongum bitrum brandi (ogsaa: so mang-an brandin bitran), han har i kort Stund svunget mangt et hvast Sværd.*

skakkur [ska²kór] *adj.* *som farer sammen paa Grund af pludselig Overraskelse el. Skræk*; *verða s., fare sammen, blive pludselig overrasket, = kløkkur.*

skáksigla [skáaksigla] *v.* *krydse (om Skib).* **-vegur** [-veavór] *m.* *ikke lige Vej, bæði beinan vegin og skákveg (adverbiel acc.), baade direkte og indirekte.*

skál [skáal] *f.* (ar; ir) *Skaal.*

skal [skæal] *n.* (s; skøl) 1) *Skal, Hylster.* 2) *Skæl.*

skál [skæal] 1. *el.* 3. *pers. sing. præf. af skula.*

skala [skæala] *v.* (að) *tilføje Skade, beskadige. Jf. óskalaður.*

skálabonkur [skáalabá²nkór] *m.* (egl. *Stednavn*) *brugt i Talemaaden: fara á skálabonk, blive Pebermø el. Pebersvend.*

skálabumba [skáalabomba] *f.* *Bækken, Cymbel.*

skald [skald] *n.* (s; pl. ds.) *Skjald, Digter.*

skálda [skálda] *v.* (að) *skolde.*

skald[skapargáva [ska²lskæapargáva] *f.* *Digtergave, digterisk Talent.* **-skapur** [-skæapór] *m.* *Digtning, Poesi.*

skaldsligur [ska²lsliór] *adj.* *digterisk.*

skaldsøga [ska²lsøva] *f.* *Roman, Fortælling.* **-verk** [skaldvæ²rk] *n.* *Digterværk.*

skáli [skáali] *m.* (a; ar) *Bolig, spec. enligt beliggende Hus el. Gaard.*

skálka | **bragd** [ská²lkabragd] *n.* *Skalkestykke, Gavtyvestreg.* **-gerð** [-džær] *f.* = skálkabragd.

skálkalág [ská²lkaláa] *f.* *Forstybning nederst paa Tagsiden ved Enderne af Sparrerne, paa hvilke skálkar befæstes (se skálkur²).*

skálkastrika [ská²lkastrika] *f.* *Gavtyvestreg.*

skálkur¹ [ská²lkór] *m.* (s; ar) *Skalk, Skælm.*

skálkur² [ská²lkór] *m.* (s; ar) 1) *Skalk, Endeskive paa Brød.* 2) *Stykke Træ, som slaas i en Tagspærres nederste Ende, paa hvilken vatnbord med torvhald (se disse Ord) hviler.*

skall [skadl] 1. *el.* 3. *pers. sing. præf. af skella.*

skallabein [skadlabain] *n.* *Hjerneskal.*

skalli [skadli] *m.* (a; ar) 1) *Hovedskal; skaldet Hoved; Hjerneskal; Skalle, Hoved, eittans eyga í skalla hevði, kun eet Øje havde den (Hoppen) i Hovedet, orna um skallan, blive hed om Ørene.* 2) *rundagtig Bjergknold; lille Forhøjning paa Havbunden.*

skallutur [skadlótór] *adj.* = *berskøllutur.*

skalv [skalv] 1. *el.* 3. *pers. sing. præf. af skelva.*

skalvur [skalvór] *m.* (s; ar) *udhængende Snedrive (helst paa et højtliggende Sted).* — *leypa skalv, faa den udhængende Snedrive til at falde ved at springe ned paa den.*

skamm [skam(m)] *f.* = *skomm.*

skamma [skamma] *v.* (að) *skamme, gøre skamfuld.* — *skammast el. skammast av sær, skamme sig.*

skamm|biti [skambíti] *m.* *Bjælke, som forbinder to Tagspærre, Hanebjælke.* **-byrsa** [-bírsa] *f.* *Pistol.*

skamm|deila [skamdaila] *v.* *skælde voldsomt.* **-fuktaður** [-fok²tavór] *adj.* *yderst flov og skamfuld.* **-gørn** [-gödn] *f.* *se skarngørn.* **-leysur** [-læi²sör] *adj.* *skamløs, fræk.* **-loysi** [-lái²si] *n.* *Skamløshed, Frækhed.*

skammrív [skamrív] *n.* de bageste Ribben, der ikke er forbundne med Brystbenet.

skammsettur [ska^{msæ}tór] *adj.* forbandet, forbistret, mest som Udraab: s.! skammsetta!

skammul [skammól] *m.* (s; skamml-ar) Skammel.

skammur [skammur] *adj.* (comp. skemmri, sup. skemmstur [šæmri, šæ^{ms}tór]) kort (om Afstand og Længde i Rum); i Kvadene ogsaa om Tid: hann vóks skjótt á skammri stund, den (Ormen, Slangen) voksede hurtigt i Løbet af kort Tid. — *n.* skamt som adv. kort, skamt ífrá, kort derfra, skamt frá kongsins höll.

skansabátur [ska^{ns}abáatór] *m.* Baad, tilhørende Tórshavns Skanse, Kommandantbaad.

skansi [ska^{ns}i] *m.* (a; ar) Skanse; skansin, spec. om Tórshavns Skanse og Arrest.

skáp [skáap] *n.* (s; pl. ds.) Skab.

skap [skæap] *n.* (s) egl. Beskaffenhed, dernæst (forældet og i Kvadene) Skikkelse, Figur; til skapa var hon (ø: brynjan) skorin, den (Brynjen) var skaaren efter Legemsfiguren. — nu alm. kun: Sind, Sindelag, spec. ondt Sindelag, skamm og last í skapið, nú er s. í honum. Jf. skapilsí, skepilsí.

skapa [skæapa] *v.* (skapar, skapaði el. skapti el. skóp; skapaður el. skaptur [skæapar, skæapaji, skapti, skou^p; skæapavór, skaptur]) skabe, danne, forme; biður skaparan skýla sær, sum alla verðina skóp, han beder nu Skaberen, som skabte al Verden, om at beskytte ham; s. (nak-að) til, tildanne, tilpasse, forme noget, saaledes at det passer; s. um, omskabe, forvandle (umskapa). — *part.* præter. skapaður, 1) skabt, 2) af en vis Form, beskaffen; skapað var sum skorið, den (Brynjen) sad el. passede ham, som om den var skaaret til ham;

Sideformen skaptur, a) = skapaður 1), b) (i denne Bet. som Regel i Formen skaftur, se dette Ord) beskaffen, af en vis Beskaffenhed (ofte nedsettende el. spottende), hvi er hann so skaftur, hvorfor er han saadan (i sin Adfærd)? hvussu er hetta skaft, hvorledes er det, dette ser ud?

skapán [skæapan] *f.* (ar; ir) Ska-belse.

skapari [skæapari] *m.* (a; ar) Ska-ber; skaparin, Skaberen, Gud.

skapilsí [skæapilsí] *n.* (s; pl. ds. el. r) 1) Skikkelse, Form, Figur. 2) Sind, Sindelag, spec. ondt Sindelag. Jf. skap, skepilsí.

skapíng [skæapíng] *f.* (ar; ir) = skapan.

skaplyndi [skæaplíndi] *n.* Sind, Sindelag, Sindsbeskaffenhed, Karakter.

skapningur [skæapníngór, skab-] *m.* (s; ar) Skabning, Væsen; (coll.) Skabning, alt det skabte.

skar [skæar] *n.* (s; skør) Tande paa Lys. Jf. skør.

skar [skæar] 1. el. 3. pers. sing. præter. af skera.

skara [skæara] *v.* (að) 1) sammen-rage, rage (Ild, Gløder); s. upp eld-in, s. upp í eldinum, rage op i Ilden for at faa den til at lue. 2) pudse Lys, s. ljós. Jf. skar.

skarast [skæarast] *v.* (að) s. um, (om Planker f. Eks.) ligge ind over hinanden (i Stedet for ved Siden af hinanden).

skarð [skæar] *n.* (s; skørð) 1) Skaar, Indsnit, Revne. 2) (skaarlignende el. stej) Bjergkløft; Bjergpas (imellem to høje Bjergtoppe). 3) (uegl.) Skaar, Tab, Formindskelse, Mangel. 4) den spidse Ende af en Istap (glerpípa), vel egl. at opfatte om en af de skaarlignende Kløfter imellem en Række nedhængende Istappe. — stinga e-m skørð, se skør, *n.* pl.

skari¹ [skæari] *m.* (a; ar) Skare, Hob, spec. af Mennesker.

skari² [skæari] *m.* (a) *Skorpe paa frossen Sne.*

skarlak [skæarлак] *n.* (s) *Skarlagen.*
skarlaks [klæði] [skarla(k)sklæaj] *n. pl.* *Skarlagensklæder.* -**skikkja** [skarla(k)šĩtša, -šĩtsa] *f.* *Skarlagens-kappe.* -**sokkur** [skarla(k)såkór] *m.* *Skarlagenssok.*

skarn [skadn] *n.* (s) 1) *Skarn, Snavs.* 2) *Skarn, skarns Menneske.*

skarn [diki] [skandoi'tši] *n.* *Skarns-pøl, Morads.* -**djór** [-džour] *n.* *Skarn, Afskum (LF).* -**dýr** [-doir] *n.* = *skarndjór (LF).* -**görn** [gödn, skagg-] *f.* *Skidentarm i Kreaturer (LF).* -**vargur** [-vargör] *m.* *Skænde-gæst.*

skarnsgerð [ska'nsdžær] *f.* *Skarns-streg, Skarnsstykke, Nederdrægtighed.*

skarpskering [ska'r(p)šearing] *f.* (ar; ar) *(heftigt) Sammenstød; tað kom til skarpskeringar teirra mill-um, det kom til et heftigt Sammenstød imellem dem; især brugt i pl. skarp-skeringar.*

skarpur [ska'rpór] *adj.* (skørp, skarpt [skö'rp, ska'rt]) 1) *skarp, hvas, om skærende Redskaber.* 2) *skarp, haard, haard og tør, skrumpen; skarpt hoyggj, knastørt Hø.* 3) *skarp, skarpt markeret, f. Eks. Ansigtstræk.* 4) *skarp, bidende, gennemtrængende.* 5) *(uegl.) skarp, bidende, heftig.* — *fåa skarpt, faa en slem Medfart.* — *n. skarpt som adv. i Talemaade: skriða skarpt, krybe i overordentlig stor Mængde, f. Eks. om Maddiker, Mider, tað skriður skarpt (ogsaa overført paa Mennesker).*

skart [ska'rt] *n.* (s) *Stads, Pragt, især stadselige, pragtfulde Klæder.*

skarta [ska'rt] *v.* (að) *stadse, gaa stadseligt og pragtfuldt klædt.*

skarva [skarva] *v.* (að) *s. av nøkrum el. s. nakað, formindske noget, gøre noget lidt mindre.*

skarvabóli [skarvabøli] *n.* 1) *Redeplads for Skarve.* 2) *uryddeligt og uordentligt Hjem.* -**setur** [-seätör] *n.*

Sted ved Stranden, hvor Flokke af Skarve plejer at sidde (LF).

skarvs [bløka] [ska'rsbløka] *f.* *fej og svag Mand, udelig, kvindagtig Mand (LF).* -**fótur** [-fou'tör] *m.* 1) *Fod af en Skarv.* 2) *bred, vanskabt Fod (LF).*

skarvslop [ska'rslop] *n.* 1) *den Bevægelse Skarven gør, naar den dykker.* 2) *en Leg, en Idrætsøvelse.*

skarvur [skarvör] *m.* (s; ar) 1) *Skarv (phalacrocorax graculus).* 2) *en gammel Hue (hetta).*

skatta [ska'ta] *v.* (að) 1) *paalegge Skat (Skatter), beskatte.* 2) *betale Skat.*

skatta [krevjari] [ska'takrævjari] *m.* *Skatteopkræver.* -**seyður** [-sæijör] *m.* *Afgift, bestaaende af levende Faar.*

skatt [meistarastova] [ska'tmai'stara-stoæva] *f.* *Kvæstur.* -**meistari** [-mai'stari] *m.* *Kasserer.*

skattur [ska'tör] *m.* (ar; ir) 1) *Skat, Skatteafgift.* 2) *Skat, kostbart Liggendefæ; Kostbarhed, Klenodie; (kælende) Skat, Øjsten.*

skav [skæav] *n.* (s) 1) *Skrabning, Afskrabning; hava s., (om Faar) være i Stand til at skrab Sneen væk (se skava 1)).* 2) = *pjak 1) og 3).*

skava [skæava] *v.* (að) 1) *skrabbe, afskrabe, s. (nakað) burtur av; glatte ved Skrabning; radere; spec. om Faar: skrab Sneen (Isen) væk for at faa noget (Græs, Mos, Lav) at æde; uegl.: s. aftur yvir nakað, (skrabbe, glatte ud over noget) bringe en Forseelse i Glemmebogen; s. saman, skrabbe sammen, s. til sín, skrabbe til sig.* 2) = *pjaka.*

skefta [šæfta] *v.* (ft) *skæfte, sætte Skaft paa.* — *part. præet. og adj. skeftur, forsynet med Skaft.*

skefti [šæfti] *n.* (s; pl. ds. el. r) *Skaft, Haandfang. Jf. skaft.*

skegg [šægg] *n.* (s; pl. ds.) 1) *Skæg.* 2) *Kam paa Nøgle.* 3) *Kant, Æg paa Økse.*

skeggjatussi [šæd'džatossi] *m.* „*Skægtusse*“, *langskægget Rise el. Troid.*

skeggjatur [šæd'džötör] *adj.* *skægget; frynset, laadden.*

skeggleysur [šæglæiˈsór] *adj.* skæglos, uden Skæg.

skeið [skai] *f.* (ar; ir) 1) Ske, Mad-ske (*spec. langskafet i Modsætning til spónur*); Skefuld. 2) Tærfjæl, *jf.* vindskeið. 3) Skede, hyppigst i *pl.* skeiðir = *sing.* skeið; teir stjólu burt hans góða svørð burt úr lodnum skeiðum, de bortstjal hans gode Sværd af den laadne Skede. 4*) Skib, *spec.* Krigsskib.

skeið [skai] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) Bane, Løb, Stykke Vej, som man løber. 2) Løb, Part. 3) (lille) Tidsrum, Spand af Tid, eitt s. hereftir, nogen Tid herefter; Stadium; Kursus.

skeiðafundur [skaijafondór] *m.* Møde *el.* Sammenstod (fjendtligt Sammenstod) af Krigsskibe.

skeiðarfundur [skaijarfondór] *m.* = skeiðafundur.

skeiði [skaiji] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) = skeið, *n.*

skeikla [skaikla, skaigla] *v.* (að) gøre skæv, bringe ud af Lave.

skein [skain] *præt. sing.* af skína.

skeina [skaina] *f.* (u; ur) 1) Rift, Flænge, Skramme. 2) Stribe (*f. Eks.* af Skarn paa ens Klæder, skæmmende Stribe paa Gulv *el.* Væg).

skeina [skaina] *v.* (að) ridse, flænge, s. seg; sætte Stribe(r) paa, bedække *el.* tilsmudse med Striber (*f. Eks.* Klæder, Gulv). — skeinast, blive ridset, faa Flænge, faa Stribe (Smudsstribes) paa sig.

skeinkir [skaˈntʃir] *pl.* af skonkur.

skeinkisveinur [skaˈntʃisvainór, skaˈntʃi-] *m.* = skeinkjari.

skeinkja [skaˈntʃa, skaˈntʃa] *v.* (skeinkir, skonkti, skonktur) skænke (*iskænke en Drik*), s. mjöð, vín, brennivín; skeinkir honum gløsini trý, han skænker tre Glas (Brændevin) for ham.

skeinkjari [skaˈntʃari, skaˈntʃari] *m.* (a; ar) Skænker, Mundskænk.

skeit [skaiˈt] 1. *el.* 3. *pers. sing.* *præt.* af skíta.

skeita [skaiˈta] *v.* (tt) skele; s. at e-m, skæve til en.

skeiteyga [skaiˈtæija] *n.* skeløjet Person.

skeivrakin [skaivráatʃin] *adj.* som skyder uden-om Maalet, som rammer ved Siden af.

skeivur [skaivór] *adj.* skæv, fordrejet; skraa; forkert, urigtigt; fara skeivur (*el.* skeivt), tage fejl, regne fejl. — *n.* skeivt som *adv.*

skeki [šætʃi] *m.* (a; ar) 1) Lap, Klud. 2) Klump Uld, som bliver tilbage paa et Faar, naar den øvrige Uld er fældet *el.* afplukket. *Jf.* drunn-skeki.

skekil [šætʃil] *m.* (s; skeklar) Strambuks. *Jf.* jólaskekil.

skel [šæʊ] *f.* (jar; jar) Muslingeskal, Skal om *el.* af en Søsnegl.

skelka [šæˈlka] *v.* (að) skræmme, forskrække. — *part. præt. og adj.* skelkaður, forskrækket, bange.

skelkja [šæˈltʃa] *v.* (kt) skære Ansigter, vrænge Mund.

skelkur [šæˈlkór] *m.* Forskrækkelse, Skræk; fåa skelk, faa Skræk i Livet.

skella [šædla] *v.* (skellur; skall, skullu; skollið; — *mere alm.*: skeldi, skelt [skadl, skádló; šældi, šæˈlt]) skralde, klinge, larme.

skellilátur [šædhláatór] *m.* skraldende Latter, Skoggerlatter.

skelmaðkur [šælmaˈkór] *m.* Skælorm. -sandur [šæˈlsandór] *m.* Skælsand.

skelt [šæˈlt] *n.* (s; *pl. ds.*) Nøgle-skilt.

skelva [šælva] *v.* (skelvur; skalv, skulvu; skolvin [šælvór, skalv, skolvó, skálvin]) skælve, ryste, bæve.

skemd [šæmd] *f.* (ar; ir) Beskæmmelse, Forhaanelse, Skændsel.

skemdarfall [šæmdarfadl, šændar-] *n.* beskæmmende Fald. -verk [-væˈrk] *n.* Skændelsgerning.

skemma [šæmma] *f.* (u; ur) (*i Kvadene*) Fruerstue, ogsaa Soveværelse, tað er vonda frú Grimhild,

hon talar til dóttur sína, gakk tú tær í skemmu inn og reið fyrri gesti tínum. — *Brugt om: Sti, Svinesti, súgvin gongur til sína skemmu.* — *Jf. Husnavnet: í Skemmuni (paa Sandoy).*

skemma [šæmma] *v.* (md) 1) beskæmme, gøre skamfuld. 2) skæmme, fordærve.

skemmri [šæmri] *comp. af skammur.*

skemta [šæmta] *v.* (að) skæmte, spøge; i *Poesi tr.: fornøje, more, s. e-m.*

skemtan [šæmtan] *f.* (ar; ir) Tidsfordriv, Fornøjelse, Morskab, eg kann góða s. gera; *Skæmt, Spøg.*

skemtingar [rim] [šæmtingar] *n.* Skæmterim, lille Skæmtedigt. **-samur** [-sæamór] *adj.* skæmtsom, spøgende.

skemtisamur [šæmtisæamór] *adj.* = skemtingarsamur. **-søga** [-søeva] *f.* skæmtende el. morsom Fortælling.

skemtun [šæmtun] *f.* (ar) = skemtan.

skemtunarorð [šæmtónaror] *n.* Skæmtensord, spøgende Ord.

skendskur [šænskór] *adj.* usømmelig, grov:

skepilsí [šæpilsí] *n.* (s; pl. ds. el. r) Skikkelse, især haanende: løjerlig Skikkelse.

skepla [šæpla] *v.* (að) bringe i Ulave, i Uorden; skeplast, komme i Ulave.

skepna [šæpna] *f.* (u; ur) 1) Skabning, Skikkelse, Legeme, góð lukka í skepnuna, sum hon har fer, velsignet være Skikkelsen, som den der gaar. 2) Skæbne. *Jf. lagna.*

skeppa [šæpa] *f.* (u; ur) Skæppe.

skeppumál [šæpómáal] *n.* Skæppe-maal.

sker [šær] *n.* (s; pl. sker, gen. skerja) Skær, Klippe, som rager op i el. lidt op over Vandskorpen. *Jf. fles, boði.*

skera [šæra] *v.* (sker; skar, skóru; skorin [šær; skær, skóuró; skoarin]) 1) skære; s. seg, skære sig; s. hol á, skære Hul paa, s. merki í, skære Mærke i; tilskære. — s. akur,

meje Korn, afskære Kornet paa Ageren; s. torv, skære Tørv. 2) slagte, spec. slagte Faar; hvussu skerst, hvorledes staar det sig med Slagtet? væl (illa) skerst, det er godt (daarligt) Slagt (Faareslagt). — Med præp. og adv.; s. á háls, skære Halsen over paa (f. Eks. en Grindehval); s. burtur, 1) skære bort. 2) i Udtr.: tað skerst ikki burtur, det kan man ikke komme uden om (f. Eks. om et værende, men ikke ønsket Støgtsskabsforhold o. lign.). 3) ophøre, ende (om Vej, Kløft o. lign.); s. í róp el. s. í at rópa, udstøde et pludseligt og gennemtrængende Raab el. Skrig, s. í grát el. s. í at gráta, briste i Graad; s. sundur, a) skære itu, b) dele sig, skilles ad i to Dele, f. Eks. om Vej; s. til, tilskære (jf. skera 1)); s. upp haga, grave Grøfter i Udmarken for at afvande den; s. upp hval, opskære en Hval; s. út, udskære; s. útúr, briste ud i Latter; s. við: Ásbjörn skar so sára við, Ásbjörn udstødte et Smertens Skrig.

skerða [šærja] *v.* (rd) egl. gøre Skaar (skarð) i, dernæst og alm.: 1) stække, s. vong, stække en Vinge, s. hønú, s. gás. 2) om Tørke, tørt Vejr: høre op, faa Ende; so skerdi aftur terrin, saa fik det tørre Vejr igen Ende. — verða við skerdan lut, blive stedmoderligt behandlet.

skerðinglag [šæringlæa] *n.* Indsnit i Stangen paa skerðingur (se dette Ord).

skerðingur [šæringgór] *m.* (s; ar) Apparat (Jernstang), hvori Gryder op-hænges over Ildstedet (bestaar af to Dele, Stang og Krog: en Stang med flere Indsnit (lag, skerðinglag), hvori Krogens nederste Del, i hvilken Gryden hænger, kan fæstes, og ved Hjælp af hvilke Indsnit Gryden kan flyttes op og ned).

skergarður [šærgæarór] *m.* Skærgaard.

skerja [šærja] *v.* se skerða.

skerjuttur [šærjótór] *adj.* fuld af Skær.

skerpa [šæʳpa] *v.* (pt) 1) skærpe, gøre skarp, gøre haard. 2) tørre ved Vind, vindtørre (Kød, Fisk).

skerpi|kjót [šæʳpitšøet] *n.* vindtørret Kød (*spec.* Faarekød, som er blevet ophængt og vindtørret i hjallur). **-krov** [-kroøv] *n.* opskaaren Faarekrop, hængt op til Vindtørring.

skerpingur [šæʳpiŋgør] *m.* tør Vind, vedholdende tørt Vejr med Vind (LF).

skersoddi [šæʳsáddi] *m.* Pynt af et Skær.

skerstokkur [šæʳrstáʼkør] *m.* Lønning (paa Fartøj).

sketta [šæʼta] *v.* (að) give Agt (paa), passe paa, s. eftir nøkrum.

skeyt [šæiʼt] *n.* (pl. skeyt) 1) Skøde, Flig, *spec.* Sejlskøde; Talemaade: ganga fyri s., omkomme, forkomme ved Ulykkestilfælde, fordærves, slaa fejl. 2) Skød (paa et Menneske). Jf. fang.

skeyt [šæiʼt] 1. el. 3. pers. sing. præet. af skjóta.

skeyta [šæiʼta] *v.* (að) s. ár, lægge áarskeyti paa Aare (LF).

***skeytafeldur** [šæiʼtafældør] *m.* Kappe (Overkappe) med lange Skøder.

skeyti [šæiʼti] *m.* (a; ar) 1) Lap til at skøde el. øge med; Lap, Klud. 2) = áarskeyti.

skið [skoi] *n.* (s; pl. ds.) 1) (af langt og tyndt) Stykke Træ, Bræt, Fjæl, mest i Udtr.: aka á skiði el. aka skið(i), age paa Fjæl ned ad en isbelagt Strækning. Jf. skiði. 2) Gæller (táknur) paa Helleflynder.

skiði [skoi] *n.* (s; pl. ds. el. r) 1) = skið 1). 2) (*og digt.) Ski, Geyti legði skiðir á (spændte Skierne paa).

skiðifjøl [skoiufjøl] *f.* Fjæl, Stykke Træ (ofte Tøndestav), der bruges til at age paa paa en sne- eller isbelagt Strækning. Jf. skið 1).

skifta [šifta] *v.* (ft) 1) skifte, dele; udskifte, uddele (ved Skiftning); Guðr-

unu skiftuð tit gull og fæ, til Gudrun uddelte I Guld og Gods; — triggjar giftur hefur faðir meg gift, og allar hava mær heljur skift, tre Gange har min Fader giftet mig, og alle tre Giftermaal har skaffet mig Friller paa Halsen; (med dat.) so skulum vit tí s., saaledes skal vi indrette det. 2) skifte, bytte, s. um, ombytte, omskifte; skifte, veksle (baade intr. og tr.), s. lit, skifte Farve, s. hogg, skifte, veksle Hug, ogsaa (digt.) med dat.: s. hoggum; skifte, forandre; — (*og digt.) lív frá londum s., lide Døden, dø. 3) (intr.) skifte, afveksle, forandre sig. — skiftast, skiftes, deles, udskiftes; byttes, ombyttes; (intr.) veksle (ogsaa skifta); tað man tó so skiftast, det vil dog vende sig saaledes.

skifti [šifti] *n.* (s; pl. ds. el. r) 1) Skifte, Deling. 2) Skifte, Omskiftning, Ombytning. 3) (kort) Periode, Tidsrum, Overgang.

skifting [šiftiŋg] *f.* (ar; ar) Deling, Udskiftning; Ombytning, Veksling, Forandring.

skiggi [skodʼdži] *m.* (ja; jar) tyndt udspændt Stykke Skind, hvortil skiggjastong er fæstet, og som dækker over Lyren (ljóari); nu meget ofte brugt i Flæng med det almindelige skjól, se skjól 3).

skiggjastong [skodʼdžastǽŋg] *f.* Stang, fastgjort til skiggi el. skjól; bindes med sin nederste Ende snart til den ene, snart til den anden Tværbjelke (biti) i Røgstuen, alt under Hensyn til Vejrforholdene (at skiggi kan staa imod Vinden, og Røgen slippe ud).

skikka [šiʼka] *v.* (að) 1) skikke, indrette, ordne (jf. skipa); s. sær, skikke sig, opføre sig, jf. háttar; mín er hollin skikkað umkring við riddarar, min Hal er rundt om opfyldt af Riddere. — skikkaður, a) skikket, egnet, jf. førur, b) beskaffen, af en vis Beskaffenhed, jf. vorðin (se verða).

skikkja [ʃiˈtʃa, ʃiˈtʃa] *f.* (u; ur) *Kappe, Kaabe.*

skil [ʃil] *n.* (s; pl. ds.) *opr. Adskillelse, jf. markaskil, dernæst: 1) Skillerum, Mellemrum, spec. det Skillerum imellem Traadene i en Væv, igennem hvilket Isletten skydes. 2) Skel, Skelnen (det at skilja, skelne), a) Begreb, vita (kunna) s. á nòkrum, vide Besked (Rede) paa noget, forstaa, have Begreb om noget; Fornuft, Forstand, er so litið s. í tykkum, er der saa lidt Begreb el. Forstand i Eder. b) Forskel; gera s. á nòkrum, adskille, gøre Forskel paa, forklare tydeligt, give klar Besked (om noget), jf. dagaskil. 3) Skel, Ret og Skel; gera rætt og s., gøre Ret og Skel, jf. skjál. 4) Rede, Orden; fáa s. á (nakað), faa Rede paa; tað er einki s. á (ti), der er ingen Orden derpaa, ogsaa: det gaar ud over alle Grænser, det er for galt; tað er einki s. á honum, han er uden for alle Grænser. — Talemaader: við tí skili, med saa forrettet Sag, under de Omstændigheder; gera s. á e-m, gøre det af med en.*

skila [ʃila] *v.* (að), s. til, bestemme, træffe Afgørelse; tilkende (s. e-m nakað til); s. ein til, udse el. indbyde en særlig; fremhæve en særlig blandt mange.

skilafólk [ʃilafœlk] *n.* 1) forstandigt, fornuftigt Menneske. 2) (coll.) fornuftige Folk. **-góður** [-gœuðr] *adj.* som giver god og klar Besked, fornuftig og klar (i Tale). **-maður** [-mæavør] *m.* Mand, der ved god Besked, forstandig, fornuftig Mand. **-rúm** [-rúum] *n.* Skillerum. **-rúmssyll** [-rømsidl] *f.* Syld (syll), som danner Skel imellem to Værelser el. Afdelinger af et Hus.

skildir [ʃildir] *pl.* af skjöldur.

skilgitin [ʃildžitin] *adj.* ægtefødt.

skilja [ʃilja] *v.* (skilir; skildi el. skilti; skildur el. skiltur) 1) skille, adskille, s. ein frá e-m; s. ein við nakað, skille en ved el. berøve

en noget; ilt er at s. latan drong úr heitari song (Ordspr.), det er vanskeligt at skille en doven Dreng fra en varm Seng; s. ull, sortere Uld, s. epli, sortere Kartofler; s. við barn, forløse. 2) intr. a) (sjæld. og digt.) skilles, adskilles (= skiljast), til gøtur tóku at s., til Vejene begyndte at skilles, b) s. frá, adskille sig, være forskellig. 3) skelne, skimte; eg kann ekki s. bókstavirnar, jeg kan ikke skelne Bogstaverne, jeg kan ikke se at læse; tað var ekki meira, enn hann kundi s. tað, det var ikke mere, end han kunde skelne el. skimte det (f. Eks. om' noget, som er langt borte); skelne, høre, eg skildi ekki, hvad hann segði, jeg kunde ikke rigtig høre, hvad han sagde. 4) fatte, indse, forstaa. Jf. skiljast 3). 5) vedkomme, behøve, hvad skilir honum hatta, hvad vedkommer det ham el. hvad gør han med det? honum skilir einki, han behøver intet, hvad man honum skilja at gera tað, hvad behøver han at gøre det? 6) poetisk Talemaade: væl kann tungu s., forstaar vel at føje sine Ord. — skiljast, 1) skilles, adskilles, tage Afsked. 2) skelnes, skimtes el. høres. 3) forstaas, alm. i Udtr.: e-m skilst nakað, en fatter el. forstaar noget, mær skilst, jeg forstaar; skilst tær, som du nok kan indse, forstaa; teimum skildist tá hetta satt at vera, de forstod da, at dette var sandt.

skilliga [ʃillia] *adv.* = skiluliga.

-ligur [-lijör] *adj.* = skiluligur.

skillingur [ʃillingör] *m.* (s; ar) Skilling.

skilnaðarbræv [ʃilnavarbræav] *n.* Skilsmissebrev.

skilnaður [ʃilnavör] *m.* (ar; ir) Adskillelse, Afsked, við skilnaðin, ved Afskeden; Skilsmisse.

skilnarsótt [ʃilnarsœtt] *f.* Adskillelse, Skilsmisse.

skilni [šilni] *m.* (a) = skiln-aður.

skilningur [šilningór] *m.* Forstaaelse.

skilu|liga [šilólía] *adv.* tydeligt, klart.
-ligur [-líór] *adj.* let at skelne, tydelig, klar.

skimast [šimast] *v.* (að) se sig spejdende omkring, kaste Blikket rundt om sig (idet man bevæger Hovedet til Siderne).

skin [šin] *n.* (s) Skin, Glans.

skáina [skoina] *v.* (skínur; skein, skinu; skinið [skoinór, skain, skínó, skini]) skinne, lyse; glinse, kaste Glans.

skin|deyður [šindæiör] *adj.* skindød.
-fluga [šiⁿflúa] *f.* Spyflue.

skindustavur [šindóstævör] *m.* Stolpe i Bindingsværket i et Hus.

skinkla [šiⁿkla] *v.* (að) rokke, vakle. — *part. præt. og adj.* skinkla-aður, fordrejet, løst og skævt bygget, løst i Sammenføjningerne (foraarsaget ved vedvarende Rokken og Vaklen).

skinn [šinn] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) Skind, Hud (især paa mindre Dyr i Modsætning til húð). 2) (som Jordmaal) 1 Tyvendedel gyllin; en gyllin deles alm. i 4 Dele, hver paa 5 skinn. 3) ogsaa som Værdienhed, Pengeenhed.

skinna|lepi [šinnalepi] *m.* = skinnlepi. **-kippa** [-tšiⁿpa] *f.* Bundt Skind. **-tal** [-tæal] *n.* Antal skinn (Bet. 2)).

skinn bulur [šinbülör] *m.* = skinn-stúkubulur. **-lepi** [-leapi] *m.* Skindlap, afskaaret Skindstykke.

skiannslitur [šiⁿnslitör] *m.* Hudfarve.

skinn|stúka [šiⁿnstúⁿka] *f.* Skindtrøje, Trøje af raget, ubarket Faarskind. **-stúkubulur** [-stúuⁿkóbülör] *m.* Skindtrøje uden Ærmer. **-ull** [šinnodl] *f.* den Uld, som rages af de slagtede Faars Skind (modsat várull).

skinnsvirði [šiⁿnsviri] *n.* Værdi af 1 skinn (se skinn 2)).

skinsa [šiⁿsa] *v.* (að) gøre en Lammekrop til skinsakjöt.

skinsakjöt [šiⁿnsatšøt] *n.* fersk

Kød (Faarekød, spec. Bedekød), som er blevet bestrøet med Salt og kogt og derefter har været ophængt i en kort Tid.

skip [šíp] *n.* (s; *pl. ds.*) Skib.

skipa¹ [šípa] *v.* (að) 1) ordne, indreelte. 2) forordne, bestemme, s. fyri; bóndin skipaði nú fyri, hvat ið hvør skuldi gera, Bonden forordnede nu, hvad enhver skulde tage sig for. 3) besætte, bemande, jf. skipan (bátsskipan). 4) stille el. sætte paa Plads, s. einum sess, s. ein í sess, anwise en et Sæde. 5) udnævne. 6) synge for ved Runddans („førsk Dans“); s. kvæði (tátt, vísu), synge for ved Afsyngelsen af et Kvad (en Vise) til Runddans.

skipa² [šípa] *v.* (að) a) indskibe, lade, s. inn (í bátin), b) udskibe løse, s. upp úr (bátinum).

skipa|felag [šípafealæa] *n.* Rederi (Rederiselskab). **-floti** [-floeti] *m.* Flaade, Skare af Skibe. **-gongd** [-gænd] *f.* Skibsfart, Trafik. ***-kringur** [-kringór] *m.* Skibs Omkreds. **-lega** [-leava] *f.* Ankerplads. **-leið** [-lai] *f.* Søomraade, hvor Skibe (Kuttere) fisker. **-lið** [-li] *n.* Skibsmandskab, Skibsbesætning.

skipan [šipan] *f.* (ar; ir) 1) Ordning, Indretning. 2) Besætning, Bemanding, spec. a) = bátsskipan, b) Besætning af Faar i en Udmærk. 3) Anordning, Love, Statutter.

skipara|felag [šíparafealæa] *n.* Skipperforening. **-lærdur** [-lardör] *adj.* uddannet til Skibsfører, som har Skibsførereksamen. **-skúli** [-skúli] *m.* Skole til Uddannelse af Skibsførere, Navigationsskole.

skipari¹ [šipari] *m.* (a; ar) 1) en, som ordner noget. 2) Forsanger (ved Runddans).

skipari² [šipari] *m.* (a; ar) Skipper, Skibsfører.

skipaskari [šípaskæari] *m.* Skare af Skibe.

skipbrot [šibbroæt] *n.* Skibbrud.

skipping [šíping] *f.* (ar) det at synge for ved Runddans.

skip|maður [šipmæavør] *m.* Mand af et Skibs Besætning, Sømand. **-pund** [ši'pond] *n.* Skippund (320 Pund). **-ráki** [-ráatši] *adj.* skibbrudden.

skips|bátur [šipsbáatør] *m.* Skibsbaad. **-borð** [-boør] *n.* Skibsbord. **-farmur** [-farmør] *m.* Skibsladning. **-longd** [-långd] *f.* Skibslængde. **-maður** [-mæavør] *m.* Mand af et Skibs Besætning, Sømand, spec. Fisker (om Bord i en Fiskekutter). **-rov** [-roøv] *n. pl.* Rester af et Skib. **-troyggja** [-tråd'dža] *f.* Baadsmandstrøje. **-troyggjutógv** [-tråd'džótæg] *n.* Uldgarn til Baadsmandstrøjer. **-vistir** [-vistur] *f. pl.* Skibsproviant.

skíra [skoira] *v.* (rd) 1) døbe, Kørnar prestur skírdi hann. 2) give Øgenavn. — *part. pret. og adj.* skírdur, a) døbt, b) med Øgenavn.

skír|hósaftan [skoirisraftan] *m.* Dagen før Skærtorsdag. **-hósdagur** [skoirisdæavør] *m.* Skærtorsdag. **-hóskvöld** [skoiriskvöld] *n.* Aftenen paa Skærtorsdag.

skíris- [skoiris-] *se* skírhós-.

skírn [skoirn] *f.* (ar; ir) Daab.

skírnarvatn [skoirnavatn, skoirna-, skorna-] *n.* Daabsvand.

skírir [šírør] *adj.* skær, ren. Jf. skærrur.

skírvin [širvin] *adj.* skrøbelig, brøstfældig, sølle.

skírvisligur [širvisliør] *adj.*

skírvin.

skíta [skoi'ta] *v.* (skítur; skeit, skitu; skitin [skoi'tør, skai't, skitø, skitun]) skide, gøre sit Behov.

skitfóru [šitføror] *adj.* skidenfærdig.

skitin [šitin] *adj.* skiden, snævset.

skitja [šitša] *f.* (u) Durkløb (hos Faar) (LF).

skitligur [šitlijør] *adj.* = skitfóru.

skittur [ši'tør] *m.* Snavs, Skarn. — *s. i* teg, Pokker i Vold med dig.

skíva [šíva] *f.* (u; ur) Butiksskranke, Disk.

skíva [šíva] *v.* (að) i Udtr.: s. krov, skære den slagtede Lammekrop op paa en vis Maade (blandt andet ved at løsne Ribbenene fra Ryggen), før den bliver hængt op til at tørres.

skjal¹ [šæal] *n.* (s; skjøl) 1) Dokument. 2) i Udtr.: til skjals, til Eftersyn; til Skue, til Syne.

skjal² [šæal] *n.* (s) 1) Skel, Grænse, jf. markaskjal. 2) Skel, Ret og Skel, gera rætt og s. Jf. skil.

skjalasavn [šæalasavn] *n.* Arkiv.

skjaldar [šaldar] *gen. sing.* af skjöldur.

skjaldarmerki [šaldarmæ'rtši] *n.* Skjoldmærke, Vaaben.

skjaldbøka [šal(d)bøeka] *f.* (u; ur) Skjoldpadde.

skjaldra¹ [šaldra] *v.* (að) slaa Bredder løselig op.

skjaldra² [šaldra] *v.* (að) opdigte, lyve (LF).

skjaldur [šaldør] *n.* noget opdigtet, Fabel (LF).

skjálfti [šá'lti] *m.* (a) Skælven; Kuldegysninger.

skjál [šálg] *n.* (s) Person, som skælver el. ryster, Ánias hann er í hondunum eitt s. (ryster paa Hænderne).

skjálghentur [šálg(h)æ'ntør, šá'lk-(h)æ'ntør] *adj.* som ryster paa Hænderne; vera s., ryste paa Hænderne.

skjálvti [šá'lti] *m.* *se* skjálfti.

skjardur [šardør] *adj.* skræmmet.

skjarr [šarr] *n.* (s) Kiv, Twist; koma upp á s., komme op at tottes.

skjarrligur [šarhjör] *adj.* sky, let at skræmme, skjarrligt ross; ogsaa: som let bliver vred el. fornærmet.

skjarrur [šarrør] *adj.* sky, vild.

skjátta [šá'ta] *f.* (u; ur) Madpose.

skjól [šoul] *n.* (s; pl. ds) 1) Skjul, Tilflugtssted, Skjulested. 2) Beskyttelse, Beskærmelse; — noget til at beskytte sig med, Beklædning, meira er um s. enn um skart, det gælder mere om at faa god Beklædning end at pynte sig. 3) Dække (lille firkantet

Træluge) over *Tagaabningen* (se *ljó-ari*); er fæstet til en *Stang*, skíggjastong; se skíggi og skíggjastong; — overført om *Øjelaag*: leggjja skjólið afturá, lukke *Øjnene*, falde i *Søvn*.

skjóla [šoula] *f.* (u; ur) lille *Mælke-spand* (dylla).

skjólveggur [šoulvæg(g)ör, šöl-] *m.* Væg, som yder Læ for *Vinden*; *Klippestykke*, tjenende som Væg.

skjómotur [šoumótör] *adj.* uren i *Farven*, buntet (broget), skidengraa.

skjórutur [šourötör] *adj.* sort og hvid, buntet (broget), graabuntet.

skjóta [šou'ta] *v.* (skjýtur; skeyt, skutu; skotin [šoi'tör; šæi't, skütö; skoætun] 1) skyde, sætte i hastig *Bevægelse*; kaste, støde, skubbe o. lign.; — kroppin skjýtur hann eftir, *Kroppen skyder (støder, kaster) han bagefter*; risin skeyt sína stong í jörð, *Risen stødte (stak) sin Stang i Jorden*: brandin undir hann skeyt, *han stak sit Sværd ind under ham*; s. bát, sætte (støde) en *Baad* paa *Søen*; (digt., med dat.) hann sínum borðum skeyt, *han skød el. stødte sine Borde tilbage*. — *intr.*: (om *Fugle*) skyde ned fra *Luften*, naar nogen nærmer sig deres *Rede*. — *refl.*: s. sær el. seg, a) (om *Fugle*) skyde ned fra *Luften*, ternan skjýtur sær el. seg niður í sjógv (*styrter sig fra Luften ned i Søen*), b) s. sær eftir liðini, forskubbe sig til *Siden*, blive skæv. 2) uegl. skyde, i *Udtr.* som: s. nakað frá sær o. s. v., se nedenfor. 3) skyde, afkaste, s. ham, skyde *Ham*. 4) skyde (med *Skyderaaben*), afskyde, udskyde, s. píl, kúlu, udskyde en *Pil*, en *Kugle*, s. skot, skyde et *Skud*; *intr.*: skyde; — træffe ved *Skud*, s. fugl, skyde en *Fugl*; frembringe ved *Skud*, s. holí, skyde *Hul i*. — Med *præp.* og *adv.*: s. á (*intr. el. med acc.*), a) skyde el. skubbe paa, skyde ind, ud, frem o. s. v., b) skodde, ro baglæns; s. frá, a) sky-

de, skubbe fra, b) (uegl.) s. nakað frá sær, skyde noget fra sig; s. fyri, skyde (skubbe) for, s. sláina fyri, skyde *Slaaen* for; s. saman, sammen-skyde; s. til, sigte el. hentyde til (noget); s. upp, a) foreslaa, b) (om noget, der staar over *Ilden*) begynde at koge; s. upp á (uppá), foreslaa. — skjótast, 1) skydes o. s. v.; stjórna skjýttst, der ses et *Stjerne-skud*; akurin skjýttst, *Kornet paa Ageren* er ved at sætte *Aks*. 2) forskydes, blive skæv, kollurin skeyttst (*Toppen* blev skæv); báturin skjýttst, *Baaden lyster ikke Roret*. — *part. præt.* skotin, 1) skudt o. s. v. 2) vera langt av landi skotin, være langt borte.

skjótferur [šötfærör] *adj.* hurtig af sig, rap.

skjótheit [šou'thai't] *f.* se skjót-leiki; við s., hurtigt, skyndsomt, i *Hast*. *Jf.* skundur.

skjóting [šou'tung] *f.* (ar) *Skydning*.

skjótleiki [šötlai'tši] *m.* (a) *Hurtighed*, *Raphed*.

skjótur [šou'tör] *adj.* hurtig, rap, snar; hann verður s. aftur, *han kommer snart tilbage*. — *n.* skjótt alm. som *adv.*, a) hurtig, b) snart, bæði skjótt og brátt, meget hurtigt el. snart, i en *Fart*.

skjúrt [šö'rt] *n.* (s; pl. ds.) *Skørt*.

skjúrtá [šö'rta] *f.* (u; ur) *Skjorte*.

skjúrtafaldur [šö'rtafaldör] *m.* den nederste *Kant* paa et *Skørt*.

skjúrtuvel [šö'rtóveal] *n.* *Flig* el. *Snip* af en *Skjorte*.

skjútsa [šötsa] *v.* (að) skydse, befordre; tage *Skyds* el. *Befordring*.

skjútsur [šötsör] *m.* *Skyds*, *Befordring*. *Jf.* fluttnigur.

skjýtur [šoi'tör] 2. el. pers. sing. *præs. af skjóta*.

skjölaður [šöelavör] *adj.* se stjöl-aður.

***skjöldrareim** [šöldraraim] *f.* *Skjolderem*.

skjöldur¹ [šöldór] *m.* (*acc.* skjöld *el.* skjöldur, *dat.* skildi *el.* skildri *el.* skjöldri, *gen.* skjaldar *el.* *skjöldrar; *pl.* skildir *el.* skjöldir) *Skjöld.* — *Talemaade:* hann bar sín s. væl, hans Optreden var værdig.

skjöldur² [šöldór] *m.* (*acc.* skjöldur, *gen.* skjöldurs; *pl.* skjöldrar) *Gavl* (*paa Hus*).

skjöldur [šöldór] *n.* (*s;* *pl.* *ds.*) = skjöldur¹.

skjölka [šöˈlka] *v.* (*að*) gaa tungt og klodset.

skjölur [šjölór] *m.* *se* stjölur.

skjöt [šjæt] *n.* (*s;* *pl.* *ds.*) *Afsats;* *spec.* *Afsats* i en brat Klippeveg.

skjötill [šjötill] *m.* (*s;* skjötill) *Afsats;* *spec.* *Afsats* *el.* Skaar oventil i Høhæs *el.* Høstak, hvoraf Hø er blevet udtaget; seta s. á des, útiþoyggj, udtage Hø af Hæs *el.* Stak saaledes, at skjötill dannes. — seta s. á ein, give sig til at overfuse en, opregne ens Synderegister.

skó [skou] *dig.* *acc.* til skógvur¹.

skóa [skoua] *v.* (*að*) = skógvá.

skóband [skouband] *n.* Baand, som bindes om Skoene, helst i Sne, Snebaand (LF).

skoða [skōa, skūa] *v.* (*að*) skue, se; beskue, betragte.

skoðan [skōan] *f.* (*ar;* *ir*) 1) Besigtigelse, Beskuelse. 2) Anskuelse, Mening.

skóðukur [skouðuˈkór] *m.* Strimmel af Lærred, hvormed det nederste af et Skørt fores (LF).

skóg [skou] *f.* (*ar;* *ir*) = skógur.

skógur [skouór] *m.* (*ar;* *ir*) Skov, Skovstrækning.

skógvá [skægva] *v.* (*að*) sko (*en Hest*), s. hest.

skógvaksin [skouvaksin] *adj.* skovbevokset.

skógvur¹ [skægvr] *m.* (*gen.* skós; *pl.* skógvur, *dat.* skóm [skoun]) *Sko*, Fodbeklædning, *spec.* Skindsko. — *Tale-*

maade: vera í trongum skóm, være i Knibe.

skógvur² [skægvr] *m.* (*pl.* skógvir) = skógur.

skóklútur [sköˈklúˈtór] *m.* Lap (Skindlap), som lægges ind i en hullet Skindsko.

skol [skoel] *n.* (*s*) 1) Skyllen; Skyllvand, Spildevand. *Jf.* vatn-skol. 2) ustandselig og voldsom Tale; en, som taler ustandseligt og voldsomt.

skola [skoela] *v.* (*að*) 1) skylle (*i Vand*). 2) skylle, skylle bort, skylle op, baade tr. og intr. 3) snakke op, bralle op.

skolan [skoelan] *f.* (*ar;* *ir*) Skyllen; „Skylle“ (Udsældning).

skóleastur [skoulaistör, -laistör] *m.* strikket Sko (af Uldgarn); tages paa indenfor den egentlige Sko, Skindsko. -leysur [-læistör] *adj.* (sjæld.) skolos, uden Sko; alm. barbenet, barfodet, ganga s., gaa barbenet. -littur [-hˈtór] *adj.* med sorte Fødder (om Faar af hvid Farve).

skollið [skådhi] *part.* *præt.* *n.* af skella.

skolvið [skálvi] *part.* *præt.* *n.* af skelva.

skomm [skåmm] *f.* (skammar; skammir) 1) Skam, Beskæmmelse, Vanære; gera fyri skommum, gøre til Skamme. 2) Skam, det at skamme sig, Blusel. — ganga sum ein s., gaa saadan klædt (*el.* paa en saadan Maade), at det er beskæmmende.

skon [skoen] *f.* (*ar;* *ir*) Snude, Fjæs, Ansigt.

skón [skoun] *f.* (*ar;* *ir*) Skover, Skorpe inde i Gryde efter noget, som er kogt i denne.

skóna [skouna] *v.* (*að*) skaane, s. e-m. *Jf.* eira.

skonkti [skāˈŋ(k)tɪ] *præt.* *sing.* af skeinkja.

***skonkur** [skāˈŋkór] *m.* (*pl.* skeinkir) Foræring, Gave.

skonnart [skánnaʀt] *f.* (ar; ir) *Skonnert.*

skóp [skouʰp] *præt. sing. af skapa.*

skopa [skoəpa] *v.* (að) 1) *flagre (om alt for vide Klæder); ogsaa skopast.* 2) *stjærna skopar (skopast), der ses et Stjerneskud (jf. skjótast under skjóta).* 3) *s. seg fram, skynde sig, søge at slippe hurtigt igennem et trangt og vanskeligt Farvand.*

skor [skoər] *f.* (ar; ar) 1) *Skaar, Rift, Fure, Kløft. Jf. bergskor.* 2) *Terrasse, græsbevokset fremspringende Parti i et stejlt Bjerg (hvor Faar og Bedr sættes for at fedes).*

skora [skoəra] *f.* (u; ur) = *skor*, især i *Bet.: Skaar, Rift, Fure.*

skora [skoəra] *v.* (að) *stoppe, proppe.* — *skorast*, *trænge sig igennem, bane sig Vej paa et trangt og snævert Sted, skorast i durunum.*

skoraseyður [skoərasæiður] *m.* *Faar, der græsser i græsbevokset Fremspring i stejlt Bjerg (se skor).*

skorða [skoəra] *f.* (u; ur) *Støtte, Stiver (af Træ); alm. kun brugt om de Stivere, som sættes under Siderne af en paa Land staaende Baad for at holde denne oprejst.*

skorða [skoəra] *v.* (að) *sætte Støtter under, i Udtr.: s. båt, sætte Træstivere under Siden af en Baad (se skorða, f.). — skorðaður, vera skorðaður, staa med Træstivere under Siden (om en Baad).*

skorin [skoərin] *part. præt. af skera.*

skorpa [skáʀpa] *f.* (u; ur) *Skorpe.* **skorpna** [skáʀtna] *v.* (að) *blive haard og skrumpen.*

skorra [skárra] *v.* (að) *lyde disharmonisk, skurre i Ørene.*

skorsteinur [skáʀstainör] *m.* *Skorsten.*

skorta [skáʀta] *v.* (að) *skorte, mangle, fattes, alm. upers. med Tingen i acc. og Personen i acc. el. dat.: ein*

el. e-m skortar nakað; honum el. hann skortar ekki fæ; ei skortar honum eyð, ham fattes ej Rigdom; (digt. med Tingen i gen.) skortar hann ei figgja(r), han har ingen Mangel paa Gods (Gods og Guld).

skortfleingja [skáʀflándža, -flándža] *f.* 1) *Slag i Hestens Ansigt med Pisk el. Grime (LF).* 2) *(alm.) skarp Irettesættelse, Overhaling.* **-graur** [skáʀgráavör] *adj. med graa Snude el. Fjæs; hin skortgrái, Fanden.* **-littur** [skárlitör] *adj. med anderledes farvet Snude el. Fjæs (især sortfarvet).* **-reyður** [skárræijör] *adj. med rød Snude el. Fjæs.* **-svartur** [-svartör] *adj. med sort Snude (om Faar).*

skortur [skáʀtör] *m.* (s; ar) 1) *Snude, Fjæs, (grimt el. arrigt) Ansigt.* 2) *Klippeformation, a) fremspringende Klippestykke, jf. bergskortur, b) Klippehule, Hule el. Hulning ind under et fremstaaende Klippeparti.*

sköru [sköurö] *præt. pl. af skera.*

skósmiður [skouʰsmiör] *m.* *Skomager.* **-sveinur** [-svainör] *m.* *Skosvend, Page, højtstaaende Munds el. Ridders Tjener.* **-sýl** [-soil, skössoil] *f.* *Syl.*

skot [skoæt] *n.* (s; pl. ds.) 1) *Skyden, det at skyde, støde, skubbe o. lign. (jf. skjóta).* 2) *Skud (med Skydevaaben). — tað var sume eitt skot, det kom som et Lyn fra en klar Himmel, det indtraf ganske pludselig og uventet.* 3) *smal Gang el. Aabning imellem Ydervæggen (se veggur) og Inder- eller Fjælevæggen (bróst) i et Hus; smal Gang, snæver Gennemgang, Smøge.*

skotaseyður [skoətasæiður] *m.* *Faar el. Samling Faar, som er gaaet fra en Udmark over til en anden.*

skotbjálvi [skoətbjálvi] *m.* *Skærm, Dække imod Angreb.* **-grøv** [-grøv] *f.* *Skyttegrav.*

skotin [skoətin] *part. præt. af skjóta.*

skotkvøða [skoətkvøəva] *f.* *Salut.*

-lendi [-lændi, skåt-] *n.* bakket, terrasseformet Jordsmon. **-maður** [-mæavör] *m.* 1) Skytte. 2) Artillerist. **-mál** [skátmáal] *m.* Skudvidde; koma í s., komme indenfor Skudvidde. **-máli** [skátmáali] *m.* = skotmál.

skotra [skoetra] *v.* (að) skubbe, støde. — skotrast, trænges, skubbe (støde) hinanden.

skotrið [skoetroi] *f.* Salve.

skotskur [skåskór] *adj.* skotsk.

skotvelta [skoetvæʔlta, skåt-] *v.* = reйнаvelta.

skón [skouv] *f.* (ar; ir) = skón.

skoyta [skáiʔta] *v.* (tt) 1) sammenføje, sammensætte to Stykker; s. sam-an, skøde, føje (fæste) et Stykke til et andet; s. upp í (uppi), øge, gøre længere ved Tilføining af et Stykke. 2) skotte, ænse, bryde sig om, med dat. (s. nøkrum) *el.* mere alm.: s. um, s. um nakað; eg havi tí ikki skoytt, jeg har ikke brudt mig derom, eg skoyti ei, hvad beinini tola, síðan eg eri deyður, jeg skotter ikke, hvad Benene maa lide (o: hvad der bliver af mine Ben), naar jeg er død; s. sær sjálvum, skotte sig selv. — s. e-m leti, spare en (for) hans Umage, pleje ens Dovenskab.

skoyti [skáiʔti] *n.* (s; pl. ds. *el.* r) 1) tilføjet Stykke, Lap, Stykke Træ, Stykke Tov o. lign., som føjes (fæstes) til noget andet. 2) Sammenføining, det Sted, hvor noget er blevet føjet (fæstet) til noget andet *el.* sammen; tráðan brotnaði um skoytið, Medestangen gik i Stykker i (ved) Sammenføiningen.

skrá¹ [skråa] *f.* (ar; ir) Liste, Fortegnelse.

skrá² [skråa] *f.* (ar; ir) Skraa, Stykke Skraatobak.

skrá [skråa] *n.* Skraatobak.

skráa [skråa] *v.* (að) skraa, tygge Skraatobak.

skraddari [skraddari] *m.* (a; ar) Skrædder.

skrái [skråaji] *m.* (a; ar) Skraa-ning, Hældning.

skrál [skråal] *n.* 1) Snakken, Praten. 2) Skraal.

skrála [skråala] *v.* (að) 1) snakke, prate. 2) skraale.

skrambla [skrambla] *v.* (að) gøre Larm, skramle, skralde.

skrambul [skramböl] *n.* 1) Skralden, Larm. 2) Skrammel.

skraml [skraml] *n.* = skrambul 1).

skramla [skramla] *v.* (að) = skrambla.

skrámutur [skråamótör] *adj.* som har Vækst, men ingen Fyldighed; spec. som har et langt og magert Ansigt.

skrána [skråana] *v.* (að) begynde at blive haard (om Ting, der staar *el.* hænger til Tørring).

skránur [skråanör] *m.* mager Fisk (Torsk). Jf. landskránur.

skrápsnev [skrápsneöv] *n.* Næb af skrápur, ogsaa brugt som Skældsord: títt gamla s.

skrápur [skråapör] *m.* (s; ar) Skrofe (puffinus anglorum). Jf. líri.

skrástivari [skråastoivari] *m.* (a; ar) Skraastiver, Skraastøtte.

skrátturrur [skråattorrör] *adj.* som er begyndt at blive tør, s. fiskur. Jf. skrána.

skreið [skrai] 1. *el.* 3. pers. *sing.* præter. af skriða.

skreiða [skraiða] *v.* (dd) glide, glide paa Is, løbe paa Skøjter.

skrenj [skræn] *n.* (pl. skrenj) Hyl, Klagehyl.

skrenja [skrænja] *v.* (að) hyle, udstøde Klagehyl.

***skreppa** [skræʔpa] *f.* (u; ur) Randsel.

skreppa [skræppa] *v.* (pt) prale, bryste sig.

skreppingur [skræʔpingör] *m.* (s; ar) Pralhals.

skreyt [skræiʔt] *f.* (ar; ir) som Regel i pl.: skreytir, (store) Sager, hann ger ekki stórar skreytir, det bliver ikke store Sager, han udretter.

skreyt [skræi't] *n.* (s) *Pynt, Stads, Pragt.*

skreyt|bind [skræi'tbind] *n.* *Pragt-bind.* **-blað** [-blæa] *n.* *Festblanket.* **-húgvín** [-húgvín] *adj.* *pyntet, prægtig, stadselig.* **-búnaður** [-búunavör] *m.* *stadselige Klæder.* **-planta** [-pla'nta] *f.* *Prydplante.*

skrið [skri] *n.* (s) *Gliden, Skriden, Fremadskriden; Kryben, langsom Bevægelse, tað er s. á honum, han skrider meget langsomt frem, el. se, hvor han kommer krybende.*

skriða [skrija] *f.* (u; ur) 1) *Skred, Fjeldskred (Jordskred, Sneskred), nedstyrtende el. nedstyrtet Jord- el. Sne-masse; hvar ein skriðan er lop-in, er onnur væntandi (Ordspr.), hvor et Skred er styrtet ned, kan et andet ventes bagefter, el. en Ulykke kommer sjælden alene. 2) selve Stedet, hvor et Skred er foregaaet. — Uegl. i nogle Talemaader: sjógvurin stendur í einari skriðu, Søen staar i et Skum; seta skortin í eina skriðu, fordreje Ansigtet, sætte Ansigtet op til, f. Eks. Grin el. Graad; nú gongur tað av skriðuni, nu gaar det for vidt.*

skriða [skroi] *v.* (skriður; skreið, skriðu, skriðin [skroi]ör; skrai, skrijo, skri]n) 1) *skride, glide (jævnt) frem el. af Sted; skride, krybe; liður, meðan skriður, man kommer frem, selv om man kryber el. det gaar frem, om det end gaar langtsomt. 2) (upers.) klø (om en kløende el. krillende Fornemmelse), tað skriður (undir ilini, i lógv-anum), det klør (under Fodsaalen, i den indvendige Haandflade).*

skriði [skri] *m.* (a) *Kløen, Klø, Krillen.*

skrið|kykt [skri'tsikt] *m.* *Kryb.* **-snjógvur** [-snjægvo] *m.* *nedstyrtende Snemasse.*

skriðu|bakki [skri]öba'ts] *m.* *den tilbagestaaende Kant, efter at Skredet er styrtet ned.* **-lop** [-løp] *n.* *Nedstyrtning, Skred.*

skrift [skrift] *f.* (ar; ir) 1) *(hvad der staar skrevet); spec. Haandskrift. 2) den hellige Skrift, Skriften.*

skrift [skrift] *n.* (s; pl. ds.) *Skrift (Afhandling, Bog).*

skrifta [skrifta] *v.* (að) 1) *skrifte (tage i Skrifte), s. e-m. 2) skrifte, bekende.*

skrift|lærdur [skriftlærdör] *adj.* *skriftklog.* **-mál** [-mål] *n.* *Skriftsprog.* **-tenjan** [skrif(t)tænjan] *f.* *Udhævelse (af Skrift).*

skriggj [skrod'dž] *n.* (pl. skriggj) *Skrigen, Skrig.*

skriggja [skrod'dža] *v.* (að) *skrige.*

skrika [skrika] *v.* (að) *rokkes, bevæges; ekki fáa nakað at skrika, ikke kunne bringe noget til at rokkes el. flytte sig; rokke, bevæge (LF).*

skrikkjугræs [skri'tsögræs] *n.* *Musevikke; Gaasepotentil (vicia cracca; potentilla anserina).*

skrima [skroi] *v.* (að) *skimte, se dunkelt.*

skrímsl(i) [skroi]msl(i), skróimsl(i)] *n.* (pl. skrímsl el. skrímsli(r)) *Uhyre, Jætteuhyre; Spøgelse, Skræmsel.*

skrimsla [skroi'msla, skroi'msla] *f.* (u) *Kvad om et skrímsl, som Benævnelse paa et enkelt Kvad (skrímsla-ríma).*

skrin [skroi] *n.* (s; pl. ds.) *Skrin, Kiste, Kasse.*

skrinða [skrinða] *f.* (u; ur) 1) *gammelt Faar (Hunfaar). 2) gammelt Kvindfolk, Kælling.*

skriva [skriva] *v.* (að) *skrive; nedskrive, opskrive, indskrive, s. niður, upp, inn; skrive, forfatte; ogsaa spec.: give (paa) Kredit, tage paa Kredit.*

skrivari [skri]vari] *m.* (a; ar) 1) *Skriver, Sekretær. 2) = sorin-skrivari.*

skrivibók [skri]vibou'k] *f.* *Skrivebog.*

skrivning [skri]ving] *f.* (ar) *Skriven, Skrivning.*

skriv|liga [skri]vli] *adv.* *skriftligt.*

-ligur [-liör] *adj.* skriftlig. **-stova** [-stoəva] *f.* Kontor.

skróa [-skrəua] *v.* (að) være knastør (om Hø).

skrógva [skrægva] *v.* (að) = skróa.

skrokkur [skrâ'kór] *m.* (s; ar) 1) Skelet. 2) Skrog, Skibsskrog.

skról [skrəul] *n.* (s) Skryden, Pral.

skróla [skrəula] *v.* (að) skryde.

skroppa [skrâ'pa] *v.* (að) larme, støje.

skroppna [skrâpna] *v.* (að) skrumpe sammen, tørres ind.

skróturrur [skrəutorrör, skrö'torrör] *adj.* knastør.

skróva [skrəua] *v.* (að) knirke, skrabe, rasle.

skrovbein [skrâbbain] *n.* Brystben paa Fugle.

skroyva [skrâiva] *v.* s. upp, indtage stort Rum (LF).

skrubb [skrobb] *n.* (s) 1) Skæl (paa Fisk). 2) Fnat.

skrubba [skrobba] *f.* (u; ur) Skrubbe (pleuronectes flesus); ogsaa: Ising (pleuronectes limanda).

skrubba [skrobba] *v.* (að) skrubbe, gnide stærkt.

skrúð [skrúu] *f.* (ar; ir) = skrúð, *n.*; *pl.* skrúðir, Skrud, stadselige Klæder.

skrúð [skrúu] *n.* (s; *pl.* ds.) Skrud, Pynt, Stads, Pragt.

skrúðgonga [skrúuganga] *f.* Procession, Optog. **-hetta** [-hæ'ta] *f.* Hætte af fint Klæde.

skrúgv [skrúgv] *n.* (*pl.* skrúgv) Kornstak, 12 Kornneg, sat sammen i Stak.

skrukka¹ [skro'ka] *f.* (u; ur) runken Kælling.

skrukka² [skro'ka] *f.* (u; ur) (brugt om en) Høne, gamla skrukkan hon er so rak.

skrukka [skro'ka] *v.* (að) (om en Høne) skrukke, kagle (LF).

skrukkutur [skro'kótór] *adj.* runken.

skruva [skrúa] *f.* (u; ur) Skorpe

paa Saar; rívrur skruvu frá eygum, gníder Sønnen (egl. den under Sønnen dannede Skorpe i Øjenkrogene el. mellem Øjenlaagene) af Øjnene.

skrúva [skrúua] *f.* (u; ur) Skrue; Propel.

skrúva [skrúua] *v.* (að) skruue.

skruvuskotin [skrúvóskaotin] *adj.* med Saarskorper over det hele.

skrýða [skroiða] *v.* (dd) pynte, opstade, s. upp, s. seg upp. — *part.* præt. og *adj.* skrýddur, pyntet, opstadset.

skryðja [skriða] *v.* (skryður; skruddi; skruddur) male groft (knuse Korn el. Malt), kvørnin skryður; áin skruddi, Isen paa Aaen brødes og førtes ned ad Strømmen; — oman skruddu dalir og fjöll, ned styrtede Fjælde og Dale.

skrykking [skri'tsing] *f.* (ar; ar) Rykken, Ryk.

skrykkja [skri'tsa] *v.* (kt) rykke, gøre et stærkt Ryk, rykkja og s. — skrykkjast, a) rykkes, b) rynkes, blive rynket el. runken.

skræða [skræava] *f.* (u; ur) Fiskekind; dökkur á skræðuni, (i Spøg om en) som har mørk Hud. — Talemaade: skríða í skræðuni, være radmager.

skræða [skræa] *v.* (dd) rive, rive i Stykker; s. seg í brøkurnar, tage Bukserne paa i en Ruf; s. seg, snakke meget og unyttigt.

skrædla [skradla] *v.* (að) tage Skindet af Fisk.

skradna [skradna] *v.* (að) revne, gaa itu.

skræðugákur [skræavògáakór] *m.* en, som snakker meget og unyttigt, Ordgyder, Skryder.

skræpa [skræapa] *f.* (u) Diarrhé, løs Mave; Fugleskarn.

skræpa [skræapa] *v.* (pt) have tyndt Liv.

skræpu|gjólingur [skræapòðžóuhngjór] *m.* gjólingur, der har løs Mave (hvilket er alm. om Foraaret). **-rót**

[rau^t] *f.* *Limurt (silene acaulis)*. -sótt [sö^t] *f.* *Diarrhé, los Mave*.

skrogg [skrögg] *n.* (s) *Pral, Overdrive*.

skrogga [skrögga] *v.* (að) *prale, overdrive*.

skubbutur [skobbótór] *adj.* *grumset, af uren blandet Farve, graalig; skubbut kúgv, grumset graalig Ko*.

skudda [skodda] *v.* (að) *s. sær, skutte sig*.

skuffa [skoffa] *f.* (u; ur) *Skuffe*.

skugga [skogga] *v.* (að) *skygge, kaste Skygge*.

skuggamynd [skoggamind] *f.* *Skyggebillede*.

skuggi [skod'dži] *m.* (a; ar) *Skygge*.

skúgv [skigv] *n.* (pl. skúgv) *Skub, Stød*.

skúgva¹ [skigva] *v.* (að) *skyde (bort, til Side), stode, skubbe; s. undir ein, stode (skubbe) til en. — s. bát, sette Baad i Soen*.

skúgva² [skigva] *v.* (að) *s. hosuband, være Endetrævler paa Strømpebaand (LF)*.

skúgvagras [skigvagræas] *n.* *Kogleaks (scirpus caespitosus)*.

skúgving [skigving] *f.* (ar; ar) *Endesirat paa Strømpebaand; pl. skúgvingar, de frit hængende End af Strømpebaandet (LF)*.

skúgvingarbein [skigvingabain] *n.* *Streng i et Endesirat af et Strømpebaand (LF)*.

skúgvur [skigvór] *m.* (gen. skús; pl. skúgvar el. skúgvir) *Storkjove (lestris catarrhactes)*.

skula [skūla] *v.* (skal, skuldi el. (mindre alm.) skyldi, skulað [skæal, skoldi, šldi, skūla]) 1) *skulle, være skyldig (bunden, forpligtet) til at gøre noget, hann skal gera tað, vit skulu fara; skyldi upp at ganga; ogsaa uden tilføjet Verbum: hann skal burtur, út. 2) skulle, komme til at (om noget, som kommer til at indtræffe i Følge Skæbnens Be-*

stemmelse), strangir harrar skulu stokkut valda, strenge Herrer skal stakket (kort) herske; øll skulu doyggja, alle skal dø; ogsaa mere alm. (om noget fremtidigt): tað skal spyrjast, det skal spørges; (om en Mulighed) um so skuldi verið, om det skulde komme til at gaa saaledes. 3) skulle (i Følge ens egen Bestemmelse), ville, eg skal royna, jeg skal forsøge, hvar skalt tú fara, hvor skal du hen? — ogsaa mere alm.: skulle, være bestemt til noget; hvaat skal hveiti í hundsþúk, hvad skal Hvede i Hunds Mave?

skúla|gangur [skūulagængór] *m.* *Skolegang. -gongd [-gånd] f. = skúla-gangur. -grein [-grain] f. Skolefag. -lærari [-læarari] m. Skolelærer. -skeið [-skai] 'n. Kursus. -skipan [-šipan] f. Skoleordning. -stjórn [-stjödn] f. Skoledirektion.*

skuld [skold] *f.* (ar; ir) 1) *Skyld, Gæld, Afgift, rinda skuldina, betale Gælden. 2) Skyld, Aarsag; fyri vára s., for vor Skyld. Jf. skyld.*

skuldabundin [skoldabondin] *adj.* *gældbunden.*

skuldari [skoldari] *m.* (a; ar) *Skyldner.*

skuldbræv [skoldbræav] *n.* *Obligation. -bundin [-bondin] adj. = skuldabundin. -seta [-seeta] v. (að) beskylde. -seting [-seeting] f. Beskyldning.*

skúli [skūli] *m.* (a; ar) *Skole. skulla [skol(l)a] v. = skula. skullu [skodlô] præt. pl. af skella. skulta [sko'tla] v. (að) i Udtr.: s. sær, skutte sig. Jf. skudda og skultra.*

skultra [sko'tlra] *v.* (að) *i Udtr.: s. sær, skutte sig. Jf. skulta.*

skulvu [skolvô] *præt. pl. af skelva. skúm [skūum] n. (s) Skum.*

skúma [skūuma] *v.* (að) *skumme, afsætte Skum.*

skúmaskot [skūumaskoet] *n.* *mørk Gang, afsides Krog.*

skump [skoˈmp] *n.* (s; pl. ds.) *Skump.*

skumpa [skoˈmpa] *v.* (að) *skumpe.*

skúmutur [skúumótór] *adj.* af *uren graatlig* (gullig graa) *Farve.*

skunda [skonda] *v.* (að) 1) med *dat. skynde paa, paaskynde, fremskynde, s. síni ferð, fremskynde sin Gang, Fart, Færd el. Rejse; s. sær, skynde sig; — s. undir ein, skynde paa en.* 2) *intr. skynde sig, haste, Virgar at honum skundar (skynder sig hen til el. hen imod ham).*

skundan [skondan] *f.* (ar) = skundur.

skundigur [skondijör] *adj.* *skynd-somt, hastig, ilende.*

skundi|liga [skondilía] *adv.* *skynd-somt, hastigt. -ligur* [-liör] *adj.* = skundigur.

skunding [skonding] *f.* (ar) = skundur.

skundis|liga [skondislía] *adv.* = skundiliga. **-ligur** [-liör] *adj.* = skundiligur.

skundu|liga [skondölía] *adv.* = skundiliga. **-ligur** [-liör] *adj.* = skundiligur.

skundur [skondör] *m.* *Skynding, Hast; í skundi, i Hast; við skund, hurtigt, skyndsomt, i Hast.*

skupla [sküpla] *f.* (u; ur) *Skovl.*

skupul [sküpöl] *m.* (s; skuplar) = skupla.

skúr [sküur] *n.* (s; pl. ds.) *Skur.*

skúra [sküura] *v.* (að) *skure.*

skurðgudur [skürgüdör] *m.* *Afgud, Afgudsbillede. -mynd* [-mind] *f.* *udskaaret Billede. -offur* [-áfför] *m.* *Slagtoffer. -seyður* [-sæijör] *m.* (coll.) *de til Slagtning bestemte Faar. -sól* [-söl] *f.* 3. *Maane (Nymaane) efter økusól (egl. den Maane, som skinner i Slagtetiden). -tið* [-toi, skoˈrtói] *f.* *Slagetid, den Tid om Efteraaret, da Faarene slagtes.*

skurður [skürör] *m.* (ar; ir) 1) *det at skære, Skæren.* 2) *det at skære Tørv, Tørveskær (torvskurður);*

det Arbejde at afskære el. meje Kornet paa Agrene, Kornmejning (akur-skurður); — det Tidspunkt, paa hvilket man a) skærer Tørv el. b) mejer Korn. 3) Slagtning, Faareslagtning, taka (seyð) í skurð, tage (Faar) til Slagtning; — a) de Faar, som slagtes, Slagtefaar, taka skurð, tage Hanlam til Slagtning (skurður her modsat klipping), b) den Tid (om Efteraaret), paa hvilken Faarene slagtes, Slagetid, c) den første fjall-gonga, ved hvilken de til Slagtning bestemte Hanfaar hentes. 4) Snit, Skaar, Skure; udskaaren Prydelse imellem Kor og Skib i de ældre Kirker. 5) Operation; leggja seg undir skurð, underkaste sig en Operation.

skuri [sküri] *m.* (a; ar) *den unge Fugl (saa længe den er graa) af: Larus fuscus (likka), larus argentatus (føroyskur mási) og larus marinus (bakur, svartbakur).*

skurra [skorra] *v.* (að) *skurre; tale med Drøbel-r.*

skursl [skoˈrsl] *n.* (pl. skursl) 1) *smaa Rifter, smaa Skrammer i Huden.* 2) *Smaaastene, spec. smaa og spidse Stene, som er iblandet Jordsmonnet el. bedækker et Sted, hvor man gaar. 3) lille bitte Stykke, Smule.*

skursla [skoˈrsla] *v.* (að) *s. seg, støde sig og faa Huden skrabet.*

skurssjón [skoˈrʂoun] *f.* *Skræmmebillede, uhyggeligt Syn.*

skúrur [sküurör] *m.* (ar; ir) *kort og stærk Regnbyge.*

skurv|blanda [skorblanda] *v.* *gøre en broget Blanding. -blandingur* [-blandingör] *m.* *broget Blanding.*

skurvutur [skorvötör] *adj.* *ujævn og stenblandet (om Terræn).*

skúta [sküˈta] *f.* (u; ur) *Skude, lille Skib.*

skutband [skütband] *n.* *Spante i skutur.*

skúti [sküˈti] *m.* (a; ar) *Fordybning (Hule) ind under et Fjeld.*

skutil [skütíl] *m.* (s; skutlar) *Har-*

pun; geva upp til s., give Tilladelse til Harpunering af de efter Dræbning af en Flok Grindehvaler endnu levende Hvaler.

skutilsveinur [skütílsvainór] *m.* Lakaj.

skutla [skotla] *v.* (að) 1) harpunere, stikke med Harpun. 2) s. sær, skutte sig.

skutu [skütö] *præt. pl. af skjóta.*

skutur [skütör] *m.* (ar; ir) Enderrum (For- el. Bagrum) i Baad. Jf. framskutur og bakskutur.

skúva [skúua] *v.* (að) = skúgva².

skúvagrás [skúuagræas] *n.* = skúgvagræas.

skúving [skúuving] *f.* = skúgv-ing.

skúvur¹ [skúuór] *m.* (s; ar) Kvast, Dusk; spec. Kvast paa Hosebaand.

skúvur² [skúuór] *m.* (s; ar) = skúgvur.

skvagga [skvagga] *v.* (að) skvulpe.

skvaldra [skvaldra] *v.* (að) skvaldre.

skvaldur [skvaldör] *n.* Skvalder.

skvampa [skva'mpa] *v.* plaske; s. niður, spille (af et fyldt Kar).

skvampla [skva'mpla] *v.* (að) plaske.

skvampur [skva'mpör] *m.* liden Skvat ind i Baaden (LF).

skvams [skva'ms] *n.* (pl. skvams) Plasken, Plask.

skvatl [skvatl] *n.* 1) Skvalp, Plask; Pjask, svag Drik, tynd svag Suppe. 2) svag Brænding.

skvatla [skvatla] *v.* (að) plaske; skvulpe; skænke bort uden Grund, forøde (LF).

skvatlutur [skvatlötör] *adj.* 1) skvulpende; som idelig gaar og plasker med Vand (tynd Vædske). 2) urolig (om Sø).

skvett [skvæt] *n.* (s; pl. ds.) Fugleskarn, Fugletab.

skvætta [skvætta] *v.* (tt) stænke, sprøjte, skvætte; møge (om Fugle).

skvettur [skvætör] *m.* (ar; ir) Skvæt, Stænk, Sprøjt; Sjat, lille Slump Vædske, Levning i et Kar.

skvött [skvöt] *n.* (s; pl. ds.) = skvett.

skvötta [skvö'ta] *v.* (tt) stænke (med Vand) (LF); møge (om Fugle).

skvöttur [skvötör] *m.* (ar; ir) = skvettur.

ský [skoi] *n.* (digt.) = skýggj.

skýdráttur [skoidrá'tör] *m.* Skyernes Driven for Vinden, Bevægelse i Skyerne.

skygdur [šigdör] *adj.* i Udtr. som: vera væl (illa) s., se godt (daarligt), have godt (daarligt) Syn; — (*og digl.) skinnende, skygndan hjálm á høvdi bar.

***skyggj** [šid'džin] *adj.* klar, gennemsigtig.

skýggj [skod'dž] *n.* (pl. skýggj) Sky (i Luften).

skyggja [šid'dža] *v.* (gd) kaste Glans fra sig, s. á, kaste Glans (paa), sólin skyggir á; (upers.) s. av (nøkrum), kaste Glans, give Refleks, tað skyggir av tí, det glinser el. skinner, det kaster Glansen tilbage; s. ígjøgnum, skinne igennem, gøre klar og gennemsigtig.

skýggja [skod'dža] *v.* (að) sky, søge at undgaa.

skýggjutur [skod'džötör] *adj.* (om Faar) af graalig Farve (egl. skyet).

skýla [skoila] *v.* (ld) 1) (med dat.) yde Skjul (skjule for at beskytte), beskytte, beskærme; gakk á skóg og skýl tær har, gaa ind i Skoven og skjul dig der; biður nú skaparan s. sær, beder nu Skaberen om at beskytte ham; laane Hus, give Husly, s. e-m. 2) (intr.) tildække Tagaabningen (ljóari) paa et Hus med en firkantet Træplade (skjól).

skyld [šild] *f.* (ar; ir) 1) Skyld, Brøde. 2) Skyld, Aarsag; fyri mína (hansara) s., for min (hans) Skyld. Jf. skuld.

skylda [šilda] *f.* (u; ur) Skyldighed, Pligt.

skylda [šilda] *v.* (að) 1) skyld, være skyldig el. forpligtet til noget, spec. skyldte Penge. 2) s. upp á

(uppá), *skyde Skylden* paa, s. upp á ein el. nakað, *give en el. noget Skylden*.

skyld|drongur [šildrángör] *m.* (ugift) mandlig Slægtning. -**fólk** [ší'lfö'lk] *n.* Slægtninge, Paarørende, Familie. -**genta** [-džæ'nta] *f.* (ugift) kvindelig Slægtning.

skyldi [šildi] *præt. sing. af skula*.

skyldigur [ší'ldijör] *adj.* 1) skyldig, forpligtet (til): 2) skyldig, sagskyldig, brødefuld. *Jf. sekur*.

skyldkona [ší'lköna] *f.* kvindelig Slægtning. -**maður** [-mæavör] *m.* mandlig Slægtning. -**skapur** [-skæapör] *m.* Slægtskab.

skyldugleiki [šildölai'tši] *m.* (a) Skyldighed, Pligt.

skyldugur [šildövör] *adj.* = skyldigur.

skyldur [šildör] *adj.* beslægtet (med), med dat. (sjæld., helst digt.) og i dagl. Tale alm. med við: s. við ein, i Slægt med en; teir eru skyldir, *de er i Slægt*.

skýli [skoili] *n.* (s; pl. ds. el. r) Skjulested, Ly, Tilflugtssted.

skýlisfjöl [skoilisfjöl] *n.* = skjól (Dække over ljóari).

***ským** [skoim] *n.* = skýming; seint til dags í skými.

skýma [skoima] *v.* (md) skumre, mørkne; tað skýmir, *det bliver mørkt, Mørket falder paa*.

skýmd [skoimd, skóimd] *f.* (ar; ir) Mørke, Mulm (i nyere Poesi).

skýming [skoimng] *f.* (ar) Skumring, Mørkning.

skýmligur [skoimlijör, skóim-] *adj.* skummel, halvmørk.

skyn [šin] *n.* (s) Forstand, Forstaaelse, Indsigt.

skyna [šina] *v.* (nd el. að) skønne, forstaa; (duga at) s. á. (med dat.), duga á at s., *have Forstand paa*.

skyn|samur [šinsæamör] *adj.* fornuftig. -**semi** [-seami] *f.* el. *n.* Fornuft.

skyr [šir] *n.* (s) tyk, oplagt Mælk.

skyrbjóg [širbjöu] *n.* Skørbug.

skýstólpi [skoi'stö'lpí] *m.* Skystøtte.

skyttari [ši'tari] *m.* (a; ar) Skytte.

skærur [skæarör] *adj.* skær, ren, skinnende ren. *Jf. skirur*.

skoða [sköa] *v.* (dd) forsyne med Sko, give Sko (Skindsko) paa Fødderne, alm. i Forb.: s. seg, *tage Sko* (Skindsko) paa; s. húð sundur, *skære Hud i Stykker, passende til Sko* (húða-skógvar). — *part. præt. sköddur*, med Sko paa, vera væl (illa) sköddur, *være iført godt (daarligt) Fodtøj*.

sködda [sködda] *f.* (u; ur) — skadda.

skøði [skøði] *n.* (s; pl. ds. 'el. r) 1) (Stykke) Skind til at sy et Par Sko af. 2) (sjæld.) = mussaskøði (Mundtøj).

skøft [skøft] *pl. af skaft*.

skøkja [skøtša] *f.* (u; ur) Skøge.

skøl [skøel] *pl. af skal*.

skølingur [skøelngör] *m.* (s; ar) strikket ag gennemsyet Uldsko.

skølpur [skö'lpör] *m.* (s; ar) Testikelung, scrotum.

skölsettur [skö'lsætör] *adj.* som gør daarlige Erfaringer med Hensyn til noget, (slem) narret; vera illa s. av e-m el. nøkrum, *gøre slemme Erfaringer, blive slem narret af en el. noget. Jf. royndur (se royna)*.

sköltur [skö'ltör] *m.* (s; ar) 1) Hoved, Hovedets Skelet; ofte spottende for høvd (høvur); godt el. klogt Hoved. 2) = skalli 2).

skør [skøer] *f.* Kant, Klippekant.

skør [skøer] *n.* pl. Lune, (daarlig, vranten) Sindsstemning, i Udtr. som: tað eru ring skør á honum, *hann er i ringum skørum*; stinga e-m s., *give en Skoser* (i dette Udtr. maaske rettere skrevet skørð, pl. af skarð).

skøra [skøera] *v.* (að) i Udtr.: s. upp eldin, *rage op i Ilden for at faa den til at lue. Jf. skara*.

skørð [skøer] *pl. af skarð*.

skorr [skörr] *f.* skarp Klippekant.

skörvutur [skörvötör] adj. (om *Faar*) af uren graalig *Farve*, mørkere end skúmatur.

sköta [skøta] f. (u; ur) *Rokke*, *Skade* (*raja batis*).

skötu|búksur [skøtóboksör] f. pl. gamle flikkede *Bukser* (LF). -**trantur** [-tra'ntör] m. *Snude* paa sköta.

sköva [skøva] f. (u; ur) *Afskrabning*, *Hudafskrabning*, *Rift*.

sköva [skøva] v. (að) *skrabe*, *afskrabe*, *rive*, *ridse*, *kradse*.

skøvningur [skøvningör] m. (s; ar) *Stykke* af *Armen* fra *Haandleddet* op imod den tykke *Del* af *Underarmen*, *Haandle*.

skövutur [skøvötör] adj. fuld af *Rifter* og *Skrammer*, fuld af *Rifter* i *Huden* (LF).

slá [slåa] f. (ar; ir) *Slaa* (*lille Bom*).

slá [slåa] v. digt. for sláa.

sláa [slåa] v. (slær; sló el. slerdi el. sleri, slógu el. slerdu; sligin [slæar; slou, slærdi, slæri, slouð, slærdó; slijn]) 1) *slaa*, *tildle* *Slag*, s. ein; ogsaa med *slag* som acc., s. *slag*, *slaa et Slag*. 2) *slaa*, *støde* el. *skyde* ved *Slag* (el. *slaglignende* *Bevægelse*), s. *seym* (*fastan*) í, *slaa* *Söm* (*fast*) í, s. *hendurnar saman*, *slaa* *Hænderne* *sammen*, s. *høvdið* í *stein*, *slaa* *Hovedet* í *Sten*; s. *armarnar tvørtur um ein*, *slaa* *Armene* *omkring* en; s. *hurðina aftur*, *smække* *Døren* í; s. *sundur*, *slaa* *ítu*; s. í *hel*, *slaa* *íhjæl*. — *slaa*, *støde*, *hælde*, f. Eks. *Vædske*, s. *vatnið út*. 3) uegl. *slaa*, f. Eks. s. *úr tonkum*, *slaa* (*noget*) af *Tankerne*; s. *upp í gaman*, *slaa* *hen* í *Spøg*. 4) *slaa*, *spille* paa (*et* *Strenginstrument*), s. *harpu*, (*Jatvarð*) *ið* *saltrið* *sló* (*som* *slog* *Psaltret*). 5) *slaa* el. *meje* *Græs*, s. *gras*, alm. *blot* *sláa*; ogsaa f. Eks.: s. *ein teig*, *slaa* *Græsset* af en *Strimmel* *Mark*. 6) *slaa*, *frembringe* ved *Slag* el. *slaglignende* *Bevægelse*, s. *hol á* (í), *slaa* *Hul* paa (í), s. *bukt* (*knút*) á, *slaa* *Bugt*

(*Knude*) paa; s. *eld*, *slaa* *Ild*. — (uegl.) s. *ring*, *slaa* *Kreds*, spec. *danne* *Rundkreds* til *Dans*; og so *miklan váðaloga læt* *hon harum* s.; — (*og digt.) *slaa*, *forarbejde*, sum (o: *gullstólin*) *teir kunna dvørgar tveir best við rúnum slá*. 7) intr., *slaa*, *gøre* en *slaende* *Bevægelse*, *hann sló eftir honum*; *aldan sló inn í bátin*, *Bølgen slog ind i Baaden*; *login sló upp*, *Luen slog i Vejret*; s. *niður*, *slaa ned*, f. Eks. om *Lyn*; s. *út*, *slaa ud*, f. Eks. om *Sved*; *sláa*, ogsaa om *Hjertets*, *Pulsens*, *Klokkens* *Slag*. — *sló úr sínum gamni*, *slog Spøg til Side*; — (om *Vejr*) *hann slær í rok*, *det slaar ind paa Snefog*, *hann hevur sligið frostið*, *det fryser ikke saa stærkt mere*. — Med præp. og adv.: s. *av*, a) *slaa af*, *gøre Afslag* í *Pris*, b) *slaa af*, *opgive*, *lade fare* (s. *nakað av*), c) s. *hondina av e-m*, *slaa* *Haanden af* en; s. *frá*, *slaa fejl*, *mislykkes*, *táið fiskiskapurin slær frá*; s. *til*, a) *slaa til*, *modtage et Tilbud*, b) *for-slaa*, *strække til*, c) *træffe ind*, *falde ind*, *tað sló ilt til*, *det* (f. Eks. *Saaret*) *forværredes*, d) *slaa til*, *passé*, *gaa i Opfyldelse*; *lykkes*; s. *út*, *blive slaaet* el. *skyllet over Bord*, *ein maður sló út í Íslandi*; — s. *seg burtur úr nøkrum*, *trække sig tilbage* fra el. *ud af noget*. — *sláast*, *slaa*s, *kæmpe*, jf. *berjast*.

slað [slæa, slæav] n. 1) *Fugtighed* (spec. i *Husene*). 2) *fin Støvregn*.

slaða [slæa, slæava] v. (að) *være* *fugtig*, *regne fint*, *støvregne*.

slaðin [slæajin] adj. *fugtig*.

slaðuveður [slæavóvævör] n. *fugtigt* *Vejr*.

slafs [slafs] n. 1) *Slask*; *Skulpen* (i *Søen*). 2) *Sladren*.

slafsa [slafsa] v. (að) *sladre*, *snakke* *uafladeligt*.

slafsutur [slafsötör] adj. 1) *sladderagtig*. 2) *skulpende*, *urolig*, (om *Sø*).

slag¹ [slæa] *n.* (s; sløg) 1) *Slag, Hug, ogsaa uegl. (Hjerte-, Puls-, Klokke-slag).* 2) *Slag, (pludseligt, lammende) Anfald; — upp í slag, Slag i Slag, den ene Gang efter den anden (uden Afbrydelse), i Træk.* 3) *Slag, Træfning (i Strid). Jf. bardagi.*

slag² [slæa] *n.* (s; sløg) *Slags, Art; Race; Slægt; Pak; — hon lá mitt í slagnum, hun havde i udprøget Grad sin Slægts Egenskaber; — hitt váta slagið, „de vaade Varer“, Spiritus.*

slag|beita [slabbai'ta] *v.* skære el. løsne Hagekødet paa Fisk for lettere at kunne tage Krogen løs, naar den staar langt ned i Gabet. **-borð** [-boær] *n.* den fjerde Planke i Baaden.

slaka [slæaka] *v.* (að) slappes, glide (om Reb, Tov).

slakna [slakna] *v.* (að) blive mager.

slaknan [slaknan] *f.* Slappelse.

slakt [slakt] *n.* (s) *Slagt. Jf. skurður.*

slakta [slakta] *v.* (að) slagte. *Jf. skera.*

slaktari [slaktari] *m.* (a; ar) *Slagter.*

slakur [slækór] *adj.* slet, daarlig, ussel; s. fiskur, mager Fisk.

slammiska [slammiska] *f.* (u) *Lækkerbidsk.*

slanga [slanga] *f.* (u; ur) *Slange. Jf. ormur.*

slanka [slæ'ŋka] *v.* (að) farte omkring (fra Hus til Hus, fra Bygd til Bygd); snylte (LF).

slánur [sláanór] *m.* (ar; ar el. ir) (meget) mager Torsk.

slapp [sla'p] 1. el. 3. per. sing. præf af sleppa.

slaps [slaps] *n.* = slafs.

slapsa [slapsa] *v.* (að) = slafs.

slapsutur [slapsótór] *adj.*

slafsutur.

slapur [slæapór] *n.* (s) noget blødt og slimet. *Jf. slipur og slupur.*

slatra [slæatra] *v.* (að) sladre.

slatrivætti [slæatriva'ti] *n.* *Sladderhank.*

slatrutur [slæatrótór] *adj.* sladderagtig.

sláttumaður [slá'tómæavór] *m.* *Høstkarl, Slætmand. Jf. slóttu-.*

sláttur [slá'tór] *m.* = slóttur. *Formen sláttur bruges alm. i Sms., se harpusláttur, mannsláttur.*

slatur [slæatór] *n.* (s) *Sladder.*

slátur [sláatór] *n.* (s; pl. ds.) lang og slunken Fyr (egl., som det synes: Slagtekvej).

slátur|mörur [sláatómørór] *m.* *Pølse af mörur 2) (el. Dele heraf) og Talg. -offur* [sláatóráffór] *n.* *Slagtoffer.*

slavin [slæavin] *adj.* = slaðin.

sleða [sleəva] *f.* (u; ur) *Slæde.*

sleðja [slævja] *v.* (að) = slaða.

sleggja [slæd'dža] *f.* (u; ur) stor Hammer.

sleggja [slæd'dža] *v.* (að) hamre, banke stærkt (med sleggja).

sleikja [slai'tša] *v.* (sleikir; slokti, sloktur) slikke, med dat. om levende Væsner: kúgvín sleikir kálvinum, Koen slikker Kalven, og med acc. om livløse Ting: s. spónin, skeiðina, slikke Skeen; sledske, tale sledsk.

sleingiband [sláandžiband, sláandži-] *n.* *Slynge.*

sleingja [sláandža, sláandža] *v.* (sleingir; slongdi; slongdur) 1) slænge, slynge, kaste. 2) (intr.) slænges hid og did, dingle. — sleingjast, slænges hid og did, dingle.

sleip [slai'p] *n.* (s) *Slæb, strengt Arbejde.*

sleipa [slai'pa] *v.* (að) slæbe, arbejde strengt.

sleipur [slai'pór] *adj.* skraa og glat, vanskelig at gaa paa.

sleipustøð [slai'póstø] *f.* *Ophalingsbedding.*

sleiskin [slai'stšin, slai'stšin] *adj.* = varbeittur.

sleiskur [slai'skór, slai'skór] *adj.* 1) sledsk. 2) = varbeittur.

sleiv [slaiv] *f.* (ar; ir) *Slev, stor Øseske.*

slekt [slækt] *f.* (ar; ir) *Slægt. Jf.* ætt, slag, kyn.

slektaður [slæktavór] *adj.* af en vis *Slægt*, stammende fra, s. av, frá, úr (med dat.), s. av Strondum, úr Hanusarstovu undan Hagabrekku, úr Kálgarði, av Uppsolum.

slektarlið [slæktarli] *n.* = ættarlið.

slenka [slæŋka] *v.* se slanka.

slenna [slæpa] *f.* (u) *Slippen*, det at slippe el. give *Slip*.

sleppa [slæpa] *v.* (sleppur; slapp, sluppu; sloppin [slæpór, slæp, slopó, slápin]) *slippe*, komme løs, blive fri; faa *Lejlighed* til, faa *Lov* til; — s. at, *slippe* til, kunne komme til (noget); s. burtur, *slippe* bort; s. frá nökrum, *slippe* fra el. for noget; s. fram, blive antaget til *Konfirmation*; s. framat, *slippe* til, kunne komme til; s. inn, *slippe* ind; s. undan, *undslippe*; s. upp í part, (kunne) komme med i *Betragtning*; s. út, *slippe* ud; s. við, *slippe* med, kunne komme med; — s. sær: krákan royndi at s. sær á flog, *Kragen* forsøgte at komme af *Sted* (op i *Luften*); s. sær undan (út o. s. v.), se (sørge) for at undslippe, *slippe* væk. — part. præt. sloppin, spec. undsluppen, nú er sloppið, nu er man kommet over det værste.

sleppa [slæpa] *v.* (pt) 1) *slippe*, give *Slip* paa, lade løs, lade fare, s. e-m, s. burtur; s. e-m inn (út), lade en komme ind (ud); s. nökrum (úr hondini), lade noget glide el. falde ud af *Haanden*. 2) give *Lejlighed* el. *Lov* til, s. e-m at gera nakað. 3) s. upp lamb (seyð), *slippe* *Lam* (Faar) ud i *Udmarken* for at leve *Vinteren* over.

slepping [slæping] *f.* (ar) det at *slippe* *Lam* (Faar) ud i *Udmarken* for at leve *Vinteren* over. *Jf.* sleppa 3).

sleppingarlamb [slæpingalamb] *n.* *Lam* (Hunfaar), som udtages til *Tilægssdyr*.

sleppingur [slæpingór] *m.* (s; ar) = *sleppingarlamb*; overf. om: en halvvoksen *Person*, som man kan begynde at lade gaa paa egen *Haand*.

slerdi [slærði] *præt. sing.* af sláa.

sleri [slærn] *præt. sing.* af sláa.

sleta [slæta] *f.* (u; ur) = sleða.

sletta [slæta] *f.* (u; ur) omstripende *Fruentimmer* (LF).

sletta [slæta] *v.* (tt) 1) (tr.) slænge (smide); stænke (en *Vædske* paa noget), s. vatn á, stænke *Vand* paa. 2) (intr.) stænke, tað sletti inn í bátin, Søen stænkede ind i *Baaden*. 3) = slettast, a) dingle, b) slentre omkring.

slettingur [slætingór] *m.* vaad *Sne*, *Tøsne*.

slettur [slætor] *m.* (ar; ir) *Skvæt*, *Sjat*.

slettutur [slætótór] *adj.* (om en ung *Pige*) som er lidt løs paa *Traaden*, flygtig.

sleva [slæva] *f.* (u) *Savl* (*Vædske*, som flyder ud af *Munden*).

sleva [slæva] *v.* (að) sagle, savle (*Vædske* af *Munden*).

sley [slæi] *n.* *Sladder*.

sleya [slæija] *v.* (að) sladre.

sleyð [slæi] *n.* = sley.

sleyivætti [slæijivaði] *n.* *Sladderhank*.

sleyg [slæi] *n.* se sley.

slíðra [sloira] *v.* (að) sætte i *Ske-den*; gøre *Skede* til *Kniv* (LF).

slíðra [knívur] [sloiraknoivór] *m.* *Skedekniv*, *Kniv* til at gemme i *Skede*. *-spjót [-spjót] *n.* egl. *Skedespyd*, digt. *Omskrivning* for *Sverd*.

slíðrar [sloirar] *m. pl.* *Skede*, *Balg* (*Sverdskede*, *Knivskede*), einir slíðrar, en *Skede*.

slíðri [sloiri] *m.* (a; ar) = slíðrar.

slíggj [slod'dž] *n.* = slýggj.

sligin [slijn] *part. præt.* af sláa.

slíkur [sloi'kór] *adj.* slig (en), en saadan, s. maður, (ein) slík ferð.

slím [sloim] *n.* (s) 1) *Slim.* 2) *Lampeos.*

slíma [sloima] *v.* (að) 1) *slime, gøre slimet.* 2) *ose (om en Lampe o. lign.).*

slintra [slintra] *f.* (u; ur) *Sene, Trævl (LF).*

slipa [slipa] *f.* (u) *Slim paa Fiske (LF).*

slipa [slipa] *v.* (að) *slime, lægge sig som Slim.* — *slipaður, slimet, tilslimet, belagt med Slim; glat.*

slipur [slipór] *n.* (s) *slapur.* *Jf. slupur.*

sliputur [slipótór] *adj.* *fugtig og glat, slimet.*

slis [slis] *n.* *se slys.*

slit [slit] *n.* (s) 1) *Sliden.* 2) *Slid (paa Klæder, Genstande); Holdbarhed, f. Eks. om Tøj (til Klæder), tað er einki s. í hasum.* 3) *Slid, strengt Arbejde.* 4) *Standsnings i Uvejr, i Regn.* — *Talemaade: við bit og s., med stort Besvær, med Nød og næppe.*

slita [sloi'ta] *v.* (slitur; sleit, slitu; slitin [sloi'tór; slai't, slitò; slitun]) 1) *slide, rive (itu), s. av, slide (et Stykke) af, s. sundur, slide itu; s. burtur, spec. slide sin Medesnor el. Fiskeline; — uegl. a) bryde, afbryde, s. samband, afbryde Forbindelse, b) (om Vejr) s. í, f. Eks. hann (tað) slitur í, der indtræder en Standsnings i Uvejret, Regnen hører op, ogsaa: Skyerne spredes.* 2) *slide, rykke (stærkt), s. í nakað; s. seg leysan, slide (rykke, rive) sig løs.* 3) *slide, gøre ringere ved Slid (Brug), f. Eks. Klæder.* 4) *(intr.) slide, slide og slæbe, anstrenge sig; s. fram, med Nød og næppe naa Land el. det bestemte Sted, s. til lands, med Nød og næppe naa Land; s. upp undir landið, med stor Møje komme i Læ af Land, f. Eks. om en Baad, tó var sagt, at Júkagarpur slitu upp undir landið. — med acc.: s. sína ævi, henslæbe sit Liv; ekki s. hálvan aldur, dø (forholdsvis) ung, hann sleit fullan aldur, han levede, til han døde af Alderdom.*

slitna [slitna] *v.* (að) *slides, gaa itu, skilles ad, springe, f. Eks. om Traad, Reb, Line; uegl.: afbrydes, sambandið slitnaði, Forbindelsen afbrødes.*

slitra [slitra] *f.* (u; ur) *Sene, Trævl (LF).*

slitti [slit'ti] *n.* (s; pl. ds. el. r) *et Par usle Skindsko (LF).*

***slitur** [slit'tór] *n.* *Slid, strengt Arbejde, gekk teimum súrt við s. (synes lavet for Rims Skyld). Ellers slit.*

sló [slou] *f.* (ar; ir) *porøs Ben- el. Hornsubstans, porøst Ben inden i et Kreaturs Horn, Stejle.*

sló [slou] 1. el. 3. pers. sing. præet. af sláa.

slóð [slou] *f.* (ar; ir) *optraadt Vej; Vej, bestaaende af Spor, f. Eks. Vejspor i Sne; en Slags Vej, dannet ved Hø, som bliver liggende henstrøet efter en, der bærer Høles, ogsaa alm.: spildt (nedspildt) Hø. — bróta s., bryde Bane, bane Vej.*

slóða [sloua] *v.* (að) *(ved Gang) danne Vej, bestaaende af Spor (f. Eks. i Sne; spec. sætte (snavsede) Spor i et (renvasket) Gulv.*

slóðari [slouari] *m.* (a; ar) *en, som baner Vej (ved at sætte Spor f. Eks. i Sne); Banebryder.*

slóðbrótari [sloubróutari] *m.* (a; ar) *Banebryder.*

slógu [slouó] *præt. pl. af sláa.*

slógv¹ [slægv] *f.* = sló.

slógv² [slægv] *f.* = slógv, *n.*

slógv [slægv] *n.* *Indvolde i Fisk.*

sloka [sloaka] *f.* (u; ur) *langagtig Fordybning, rendeformet Hulning.*

slokkna [slakna] *v.* (að) *slukkes, gaa ud (om Lys); udaande, dø (om Mennesker).*

slókkna [slökna] *v.* (að) = slokkna; skrives vel rigtigere: slokkna (med Vokalen fra slökkja).

slokkur [slák'kór] *m.* (s; ar) *lang Plantestængel, f. Eks. Kartoffelstængel; renna upp í slokk, a) (om Plan-*

ter) skyde i Vejret, sætte høj Stængel (saaledes at Kraften gaar hertil paa de øvrige Plantedeles Bekostning), b) overført om (unge) Personer: skyde i Vejret, blive meget lang og tynd.

slokti [slákti] præt. sing. af sleikja.

slongdi [sláŋdi] præt. sing. af sleingja.

sloppin [sláˈpɪn] part. præt. af sleppa.

slot¹ [slœt] n. (s; pl. ds.) Standsning, Hvile, Ophold i Storm el. Uvejr.

slot [slœt] n. (s; pl. ds.) Slot.

slota [slœta] v. (að) lytte (spændt).

slott [sláˈt] n. (s; pl. ds.) = slot.

slóttu|leiga [slœˈtœlaija] f. godt Maaltid, naar Høet er slaaet. **-lendi** [-lændi] n. 1) den Jord, Græsmark, som man slaar Græsset af (i Modsetning til beiti). 2) Stykke Jord m. H. t. Næheden af at slaa Hø (Græs) derpaa, gött (ringt) s. **-løn** [-lœn] f. Løn for Høslæt. **-maður** [-mæavör] m. Høstkarl, Slætmand.

slóttur [slœˈtœr] m. (acc. slótt el. slóttur) 1) Slaaen, det at sla. 2) Høslæt, Afmejning af Græs; Høslættid. Jf. sláttur.

slóttutið [slœˈtœtoi] f. Høslættid.

slúka [slœuˈka] v. (slúkar, slúkti el. slúkaði, slúktur el. slúkaður) sluge.

slúkin [slœuˈtʃɪn] adj. slugvorn.

slúkur [slœuˈkœr] m. 1) slugvorn Fisk. 2) slugvorn Person.

slumma [slomma] v. (að) slumre; slumre ind, falde i en let Søvn, hann slummaði fram á borðið.

slunkin [slœuˈnʃɪn] adj. slunken.

sluppu [slœˈpœ] præt. pl. af sleppa.

slupr [slœpr] n. (s) = slupur.

sluprutur [slœprœtœr] adj. geléagtig, lig slupur.

slups [slops] n. 1) Skulpen, Uro i Sæen, s. í sjónum. 2) Dynd, blødt og skident Føre.

slupsutur [slopsœtœr] adj. skvulpende, urolig (om Sø); dyndet, blødt og snavset (om Føre).

slupur [slœpœr] n. (s) slubret el. slimet Masse.

slúrir [slœuˈrœr] m. (s; ar) Fýr, Knægt, Laban.

slúta [slœuˈta] v. (að) hænge fremover, udover.

slýggj [slœdˈdʒ] n. Slim, slimet Masse; en Algeart (porphyra umbilicalis).

slýggjutur [slœdˈdʒœtœr] adj. slimet.

slys [slɪs] n. 1) i Udtr.: leggja ein í s., dræbe, myrde en. 2) Lur (det at lure), i Udtr.: leggja seg í s., lægge sig paa Lur.

slysni [slɪsni] n. indvendig Skade el. Men (f. Eks. af Forløftelse), hann fékk s.

slær [slæar] 1. el. 3. pers. sing. af sláa.

slætta [slæˈta] v. (að) jævne, gøre jævn el: flad, glatte,

slætti [slæˈti] m. (a; ar) Flade, (lille) Slette.

slættiboka [slæˈtibœka] f. Grønlandshval.

slættis [slæˈtis] adv. i Forb.: s. ekki, slet ikke, aldeles ikke.

slættlendi [slæˈtlændi] n. jævnt og fladt Land. **-ligur** [-liör] adj. ringe, uanselig, af ringe Byrd el. Herkomst; simpel og jævn, tarvelig (om Mad).

slættna [slatna] v. (að) jævnes, blive jævn el. flad (glat); blive rolig (om Sø).

slættubaka [slæˈtœbæaka] f. (pl. -bœkur) = slættibœka. **-bœka** [-bœka] f. = slættibœka.

slættur [slæˈtœr] adj. (slætt el. slœtt, slætt) 1) jævn, flad, s. vœllur, flad Mark, Slette. 2) jævn, glat. 3) rolig (om Sø). — n. slætt ofte som adv., rætt og slætt, ret og slet, ganske simpelt (ligefrem).

sløð [slœœ] n. (s) 1) Hø, som ligger henstrøet efter en, som bærer Hølæs; tyndt Lag (af noget, som ligger henstrøet). 2) liden Hob Fisk, adskilt fra Hovedstimen (LF); (især om Fisk) ringe Mængde, Ubetydelighed. 3) uordentlig og skodesløs Person.

sløða [sløa] *v.* (dd) 1) (om en, som bærer Hølæs) frembringe slóð (se dette Ord) ved Hø, som tabes undervejs og bliver liggende; miste Hø undervejs, spille Hø. 2) slænge omkring med en Ting, lade Genstande ligge uordentligt henslængte; s. nakað burtur, lade noget komme bort paa Grund af Uagtsomhed, Skødesløshed. — **sløðast**, blive slængt omkring, tumles omkring; ligge uordentligt henslængt (om Genstande), liggja og sløðast; festið mundi sløðast um tvær merkur, Fæstet (Fæstegaarden) var vist ca. 2 merkur (se mørk).

sløðr [sløær] *n.* (s; pl. ds.) Slingren, slingrende Bevægelse.

sløðra [sløæra] *v.* (að) slingre, vakle.

sløður [sløævór] *n.* (s; pl. ds.) Slingren, Vaklen, Overbalance; tá ið s. kom á risarnar, naar Riserne fik Overbalance.

sløg [sløæ] *pl.* af slag.

sløga [sløa] *v.* (gd) tage Indvoldene (slógv) ud af Fisk; s. fisk, opskære Fisk og tage Indvoldene ud.

sløkja [sløtša] *f.* (u; ur) 1) Skov-Angelik (angelica silvestris). 2) speedlemmet og ranglet Person.

slökking [slö'tšing] *f.* (ar) Slukning.

slökkja [slö'tša] *v.* (kt) slukke, udslukke; standse, stille, dæmpe; s. tost-an, slukke sin Tørst.

slør [sløær] *n.* (s; pl. ds.) Slør.

slött [slö't] *f.* sing. el. *n.* pl. af slættur.

smálbarn [smáabadr] *n.* lille Barn. **-bátur** [-báatör] *m.* lille Baad. **-drongur** [-drängör] *m.* Smaadrenge, (lille) Dreng. **-fiskateggja** [-fiskatæd'dža] *f.* Bundt af vindtorrede, ved Halen sammenbundne og ophængte Smaafisk. **-fiskur** [-fiskör] *m.* Smaafisk, mindre Fisk (Torsk). **-fólk** [-fö'lk] *n.* Smaafolk. **-fuglur** [-foglör] *m.* Smaafugl, lille Fugl. **-genta** [-džæ'nta] *f.* lille Pige. **-grót** [-gröu't] *n.* (coll.) Smaastene. **-hark** [-ha'rk] *n.*

Smaafolk, Børn (LF). **-kalvi** [-kalvi] *m.* (coll.) smaa Helleflyndre.

smakka [sma'ka] *v.* (að) 1) (intr.) smage, have en vis Smag, s. væl (illa). 2) (tr.) smage, smage paa, s. nakað, ogsaa uegl.: nyde, spise (af noget), s. mat. 3) s. sær á (fløskuna), tage sig en Taar (af Flasken).

smakkur [sma'kör] *m.* Smag.

smaksa [smaksa] *v.* (að) smække med Læberne, idet man tygger (LF).

smala [smæala] *f.* (u; ur) smaat Kvæg (især Hjord af Faar); goymir at smalu og geit, vogter Faar og Geder; egl. i coll. Bet., men træffes ogsaa i pl. (smalur): allar rekur hann smalurnar saman á grønan vøll, han driver hele Hjorden sammen paa den grønne Mark.

smaladrongur [smæaladrängör] *m.* Hyrdedreng, Faarevogter.

smálamb [småalamb] *n.* Smaalamb, lille Lam.

smali [smæali] *m.* (a; ar) = smala.

smáligur [småalijör] *adj.* 1) lille i Mængde el. Antal (LF). 2) smaalig.

smalka [sma'ka] *v.* (að) 1) gøre smal el. smallere, s. um nakað. 2) blive smal el. smallere. — smalkast, blive smal el. smallere.

small [smadl] 1. el. 3. pers. sing. præet. af smella.

smaludrongur [smæalódrängör] *m.* smaladrongur.

smalur [smæalör] *adj.* (smøl, smalt; comp. smalri el. smalari, sup. smalstur el. smalastur) smal.

smálutur [småalütör] *m.* lille Genstand, lille Ting. — *pl.* smálutir, Smaating. **-maður** [-mæavör] *m.* fattig Almuesmand; smámenn, Smaafolk. Jf. smáfólk. **-munaligur** [-münaliör] *adj.* ubetydelig. **-munir** [-münir] *m.* pl. Smaating, Bagateller, Ubetydeligheder. **-mýla** [-moila] *v.* tygge som Børn eller gamle Folk (LF). **-oyggj** [-äd'dž] *f.* lille Ø; helst i pl. småoyggjar, Smaøer. **-piltur** [-pi'l'tör] *m.* Smaa-

dreng, lille Pilt. **-putl** [-potl] *n.* Smaateri, Pilleri. **-sárur** [-sáarór] *adj.* ømskindet, ømfindtlig; som let bliver fornærmet, stødt. **-sil** [-sojl] *n.* lille sil. **-sild** [-sild] *f.* lille Sild; helst coll. smaa Sild. **-steinur** [-stainór] *m.* lille Sten; især i pl. smásteinar, Smaasten. **-stjörna** [-stjödna, -šödna] *f.* lille Stjerne. — *pl.* smástjörnur, Asteroider, Smaaplaneter. **-sveinur** [-svainór] *m.* Smaasvend, lille Dreng (i Kvadene). **-ting** [-tɪŋg] *n.* Smaating, ringe Ting. **-triggi** [-troð'dži] *n.* pl. smátrø (Suðuroy-Form). **-trø** [-trø] *n.* pl. Smaatrøer. **-trøll** [-trödl] Smaatrolld, lille Trolld.

smatt [smát] 1. el. 3. pers. sing. præet. af smetta.

smátta [smátta] *f.* (u; ur) Hytte, lille (og ringe) Hus.

smátutla [smáatutla] *v.* mumle, smaa snakke. **-tøkin** [-tøetšin] *adj.* som tager lidt ad Gangen.

smáur [smáavór] *adj.* (smá, smátt; comp. smærri, sup. smæstur [smarri, smastór]) smaa, lille; ringe, ubetydelig; knap; alm. kun brugt 1) i *n.* smátt, a) smaat (fint, bestaaende af smaa Dele, om en Mængde), hetta er so smátt, b) fin, tynd, smátt garn, c) smaat, ringe, ubetydeligt, tað gongur smátt fram, det gaar kun smaat frem, d) knapt (utilstrækkeligt), tað er smátt fyri honum, det er smaat for ham, han har det smaat, e) i Udtr.: smátt í hann, gid han faa Skam, gid han faa en Ulykke; — smátt og smátt el. smátt um smátt, lidt efter lidt. 2) i pl. smáir, smaa, som pl. til litil. — dyrgja fyri smátt, fiske (se dyrgja) efter smaa Sej.

smá|vandin [smáavandin] *adj.* per-tentlig. **-vegis** [-vejis] *adv.* ubetydeligt, i ringe Grad el. Mængde.

smeðgongdur [smeagǫndór] *adj.* kun i *n.* smeðgongt, se smeðin.

smeðin [smeəjin] *adj.* glat, som man vanskelig kan fæste Foden paa, som

glider, giver efter under ens Fødder (f. Eks. om Sne; nogle Steder siges ogsaa: tað er so smeðgongt).

smegin [smeəjin] *adj.* = smeðin.

smeita [smaita] *v.* (tt) sidde paa Lur; komme listende.

smeitur [smaitör] *m.* = neisa.

smekka [smækka] *f.* (u; ur) Bryst-smække (LF).

smella [smædla] *v.* (smellur; small, smullu; smollin) smælde, knalde, give en smældende (knaldende, smækkende) Lyd; falde med Smæk, med Knald, nakkin í helluna small, Nakken knaldede i Stenen (Stensletten), hurðin small afturá, Døren smækkede i; — hann small sum fyri kúluni, han faldt (pludselig) ned som for en Bøsse-kugle (et Bøsseskud). — Bruges ogsaa med svag Bøjning: smelti (smeldi), smelt; meg droymdi, at mitt góða svørð á gyltum hjálmi smelti. **smella** [smædla] *v.* (lt el. ld) smække, lade smælde; s. hurð í lás, smække Døren i Laas; smælde, frembringe Knald.

smelli [smædh] *n.* (s; pl. ds. el. r) smuk, fyldig Person (Kvinde).

smellur [smædlör] *m.* (ar; ir) Smæld, Knald, haardt Fald.

smelta [smæлта] *v.* (að) smelte, gøre flydende, s. spik, — bræða; uegl. (ved Sammenblanding med et tilsvarende stærkt bøj, nu forældet Verbum; jf. smoltur) smelte, blive flydende, for bráðna.

smetikokkur [smeetiká'kór] *m.* = snoðbalingur.

smetta [smætta] *v.* (smettur; smatt, smuttu; smottin) smutte (hurtigt). Jf. smúgva.

smetta [smætta] *v.* (að) sladre.

smettusoga [smætösøva] *f.* egl. Sladder, hvad Sladdereren fortæller, alm. brugt = søgusmetta.

smeyg [smæi] 1. el. 3. pers. sing. præet. af smúgva.

smíð [smoi] *n.* (s) Handlingen at smíða, Forarbejdelse.

smíða [smoija] *v.* (að) *smede, forarbejde (Metal, Træ), s. jarn, smede Jern; s. tuflur, gøre Træsko; s. bát, bygge Baad; s. hús, opføre Hus.*

smíðakol [smoijakœl] *n.* *Smedekul.*

smíði [smoiɹi] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) *Smedearbejde, forarbejdet Genstand; coll.: smedede el. forarbejdede Redskaber, Regin kastar smíði øllum.*

smíðja [smíja] *f.* (u; ur) *Smedje, Smedeværksted.*

smíðjubjolgur [smíðjœljœgœr] *m.* *Smedebœlg, Blæsebœlg.*

smíðligur [smíðliœr] *adj.* *net og bekvemt tildannet, bekvem, let haandterlig; (om Mennesker) af net og slank Figur.*

smíður [smíjœr] *m.* (s; ir) *Haandværker; spec. Sméd (— jarnsmíður).*

smikra [smíkra] *v.* (að) *smigre.*

smikur [smíkœr] *n.* *Smiger.*

smikursøtur [smíkœrsœtœr] *adj.* *vammelsœd.*

smíl [smoíl] *n.* (s; *pl. ds.*) *Smíl. Jf. bros.*

smíla [smoila] *v.* (lt) *s. el. smílast, smíle. Jf. brosa.*

smíldra [smíldra] *v.* (að) *knuse smaat, smadre. — smíldrast, gaa i Knas.*

smíldringur [smíldringœr] *m.* (s; ar) *= snoðbalingur.*

smíldur [smíldœr] *n.* *Smuld, Smaa-stykker, Smadder, sláa í s.*

smílka [smoí'lka, smœí'lka] *v.* (að) *s. el. smílkast, smíle (lídt); ofte: smíle ironisk.*

smíður [smoíldœr] *m.* *Duft, Lugt (f. Eks. af Kaffe.)*

smírást [smoírást] *v.* (rd) *smíle.*

smítta [smí'ta] *f.* (u) *Smitte.*

smítta [smí'ta] *v.* (að) *smitte.*

smíttur [smí'tœr] *m.* *Smule, Spor; ikki smíttin mætari, ikke en Smule (ikke Spor) bedre.*

smög [smœ] *n.* (s; *pl. ds.*) *= smoga.*

smoga [smœva] *f.* (u; ur) *(Smøge) smal Gennemgang, Aabning (til at smutte*

igennem); spec. lav og smal Aabning i Faarefold (rætt).

smogið [smœjɹi] *part. præt. n. af smúgva.*

smokka [smá'ka] *v.* (að) *synke ned, glide ned (om jævn Synken el. Nedgliden), s. niður (f. Eks. om et Klædningsstykke paa ens Krop), s. niður í eitt hol, í evju, synke ned i et Hul, i Dynd.*

smokkuleggur [smá'kœlæggœr] *m.* *en, som har Aal i Strømperne, ganga s. — Bruges alm. som adj., f. Eks. hon gongur smokkulegg.*

smöllin [smáðln] *part. præt. af smella.*

smoltur [smá'ltœr] *n.* (s) *flydende Fedt, Fedt af Svømmefugle.*

smolturskotin [smá'ltœrskoetin] *adj.* *1) hvis Fedt er blevet flydende. 2) (om Mennesker) med fedtglinsende Ansigt; (overf.) flov.*

smottíð [smá'tɹi] *part. præt. n. af smetta.*

smoyggja [smáddža] *v.* (gd) *1) (smøge) stikke, putte (noget igennem en Aabning); s. seg í kotið, trække Koften paa. 2) smøge, trække (af el. paa), s. (troyggjuna) av sær, upp á seg, smøge (Trøjen) af sig, paa sig. — s. sær út, smutte ud. — smoyggjast, smøges; smutte, smoyggjast út, smutte ud.*

smoykin [smái'tšin] *adj.* *flov, skamfuld.*

smoykna [smákna] *v.* (að) *blive flov, skamfuld, s. burtur.*

smúgva [smígva] *v.* (smýgur; smeyg, smugu; smogin [smoijœr; smæi, smüö; smœjln]) *smutte, trænge el. bore sig (frem, igennem, ind, ud); s. seg, s. seg undan, smutte bort.*

smullu [smodlœ] *præt. pl. af smella.*

smurdi [smordi] *præt. sing. af smyrja.*

smuttu [smœ'tœ] *præt. pl. af smetta.*

smýgur [smoijór] 2. el. 3. pers. sing. præs. af smúgva.

smyldra [smildra] v. = smildra.

smyldringur [smuldringör] m. se smildringur.

smyldur [smildör] n. smildur.

smyril [smiril] m. (s; smyrlar) Dvergfaulk (*falco aesalon*).

smyrja [smirja] v. (smyr; smurdi, smurdur [smír, smordi, smordör]) 1) smøre, stryge, s. á, smøre paa. 2) besmore, bestryge.

smyrsl [smiʀsl] n. (s; pl. ds.) Smørelse, Salve.

smæast [smæast] v. (dd) være undselig, genere sig; s. ein el. fyri e-m, undse sig for en.

smædni [smadni] f. indecl. Undseelse, Genérthed.

smæin [smæajm] adj. (acc. m. smædnan [smadnan]) undselig, genert.

smækka [smæʀka] v. (að) 1) s. um (nakað), gøre mindre, formindske, gøre ringere. 2) formindskes, forringes. — smækkast = s. 2).

smæra [smæara] f. (u; ur) Kløver (*trifolium repens*).

smærri [smarri] comp. af smáur.

smæstur [smastör] sup. af smáur.

smør [smøer] n. (s) Smør.

smørbitil [smörbitil] m. mest i pl. Smørpartikler (i Mælk), smørbitlar í mjólkini. **-gerð** [-džær] f. Fremstilling af Smør. **-klíningur** [smöʀ-kloinngör] m. 1) (stor) Smørkugle. 2) Stykke Brød med paaklínset Smør, Stykke Smørrebrød (FA). **-leypur** [-læiʀpör] m. leypur (se dette Ord) med Smør, gammelt (forældet) Maal for Smør (2 Vaager el. 72 Pund), betales i Jordleje og lagdes i en leypur. **-nartil** [-naʀtil] n. Smule Smør, se nartil. **-sin(a)** [-sín(a)] f. Knæskal (paa Faar).

snáð [snåa] f. (ar; ir) Forhoved (paa Kreatur); Ansigt.

snáðhvitur [snåakvoiʀtör] adj. med en hvid Stribe ned ad Forhovedet (f. Eks. om en Hest).

snáka [snåaka] v. (að) s. sær, ordne, sætte (især sit Haar) i Stand. Jf. snákutur.

snáki [snjáatʃi] m. (a; ar) = snákur.

snákur [snåakör] m. Snude; Mule, Tryne.

snákutur [snåakötör] adj. 1) snudeagtig, med sliktet el. glat Pande el. Forhoved, med tilbagestrøget Haar. 2) (om Kreatur, Hest) med (hvid) Stribe ned ad Forhovedet, blisset.

snáldur [snåldör] n. (s; pl. ds.) Fjæs.

snar [snæar] n. 1) Løkke, dannet ved Løbeknude. 2) den Løkke, hvori Bismerstangen hænger, naar der bliver vej. — Talemaade: ríða um snarið, lige akkurat kunne klare en Situation, tað ríður um snarið.

snara [snæara] v. (að) 1) sno, dreje, vride; s. í tráð, sno Traad; s. sær runt, dreje sig rundt, s. sær á, dreje sig; s. fyri, skrue for. 2) s. seyð, lade en Løkke, som er dannet ved en Løbeknude paa Enden af et Tov, gribe fat om Hovedet paa Faar, som staar paa et Sted i Fjeldvæggen, hvor Mændene ikke kan komme.

snarliga [snarlía] adv. hurtigt, snart. **-ljós** [-ljouʀs] n. Lyn. Jf. ljós.

-lýsi [-loiʀsi] n. tað er s., det lyner.

snarpur [snæʀpör] adj. (snørp, snarpt) skarp; tapper, rask (i Strid); ogsaa: hidsig, ilsindet.

snarsintur [snæʀsiʀntör] adj. = bráðlyndur.

snarur [snæarör] adj. (snør, snart) snar, hurtig; nu mest i best. Udtr.: s. fyri nösini, som let bliver stødt el. fornærmet. — n. snart ogsaa som adv., snart. Jf. skjótur.

snarvallaður [snarvadlavör] adj. stejl, med jævn valling (se dette Ord), hvor man let glider og vanskelig standser igen. **-virkin** [-viʀtʃín] adj. som hastigt forretter sit Arbejde (LF).

snati [snæati] m. (a; ar) 1) Knage. 2) fremspringende Klippe.

snáva [snáava] *v.* (að) *snuble, glide, falde (ved Fejltrin); hann snávaði á, han snublede.*

sneið [snai] *f.* (ar; ir) *afskaaret Stykke, Skive.*

sneiða [snaija] *v.* (dd) 1) *afrunde, give (afrundet el. skraa) Form; tilskære (afrundet el. skraat).* 2) *(intr.) bøje el. dreje af, gaa paa skraa.* 3) *s. til, skose. — part. præet. n. sneitt, med et Stykke skaaret skraat af Toppen, om et mærket Øre paa et Faar.*

sneiðing [snaijing] *f.* (ar; ar) 1) *Afrunding, (afrundet el. skraa) Tilskæring; afrundet el. skraa Form.* 2) *Stiklerier, Skoser.*

sneiðorð [snaioər] *n. pl.* *Skoser.*

sneis [snai's] *f.* (ar; ir) 1) *cylinderformet Træpind.* 2) = *greytarsneis.*

sneisa|boð [snai'saboə] *n.* *Ærende for et Syns Skyld, Ærende uden Betydning (LF).* -**ørindi** [-øərindi] *n.* *Smaa-ærende (LF).*

snekkja [snæ'tša] *f.* (u; ur) *Snække, Skib.*

snerkja [snæ'rtša] *v.* (kt) 1) *snerpe, sammensnerpe, rynke; gøre rynket ved Varme, stege lidt (ved Ild), s. skræðu (Fiskeskind).* 2) *rynke paa Næsen, vrænge.*

snerra [snærra] *f.* (u; ur) *Snare.*

snetur [snæ'rtør] *m.* *daarligt Vejr med Kulde (især af kort Varighed), kold Blæst.*

snevil [sneəvil] *m.* *Lugt (Sansning), Fært; hava snevilin av nøkrum, have Færten af noget.*

snevja [snævja] *v.* (að) *snuse, lugte, vejre.*

sneyta [snæi'ta] *v.* (að) *snuse, opsnuse, opspore, s. (nakað) upp.*

snið [sni] *n.* (s; pl. ds.) 1) *skraa Stilling; upp á s., paa Sned, paa skraa; ogsaa = sniðgøta.* 2) *Form, Snit.*

***sniða** [snoija] *v.* *skære, tilskære, afskære; jf. uppsniða; hann letur síni orð væl s., han følger saa vel sine Ord.*

snið|band [snibband] *n.* *Skraastøtte, Skraabjælke.*

-fundigur [snifon'dijør] *adj.* *snedig, listig, underfundig.* -**gøta** [snigøta, snigg-] *f.* *Skraavej; Krogvej.*

sniði [snoiji] *n.* *se snýði.*

sniðra [snidra] *v.* (að) *tilskære, snitte omhyggeligt, kunstfærdigt.*

snigil [snijil] *m.* (s; sniglar) *Snegl.*

sniðkja [snoi'tša] *v.* (kt) *snige, snylte; s. seg, snige sig.*

snikka [sni'ka] *v.* (að) *skære, tilskære, snitte.*

snikkaři [sni'kari] *m.* (a; ar) *Snedker.*

snikur [snikør] *m.* *se snykur.*

snild [snild] *f.* (ar; ir) *Dygtighed og Tapperhed; Snildhed, Kløgt; Anlæg, Talent, hava snildir til nakað.*

***snildarbragd** [snildarbragd] *n.* *tapper el. snild Bedrift; (en enkelt Gang i Kvadene brugt i omskrivende Bet.) Kamp, Strid.* -**gávur** [-gåavør] *f. pl.* *Anlæg, Talent, s. til nakað.* *-**meingi** [-mañdzi] *n.* *omskrivende og digt. Udr. for: Kamp, Strid.*

snildi [snildi] *f.* = **snild.**

snildiliga [snildilja] *adv.* *snildt, kunstfærdigt; listigt.*

snildur [snildør] *adj.* *dygtig, tapper; snild, kløgtig; snedig, listig. — n. snilt alm. som adv., snildt, snedigt, listigt.*

snimma [snimma] *adv.* *tidligt. Jf. árla og tíðliga.*

snípa [snoi'pa] *f.* (u; ur) *Sneppe, se mýrisnípa.*

snippur [sni'pør] *m.* *Snip, Flug, Spids.*

snipsur [snipsør] *adj.* *aldeles brat, lodret, s. klettur, snipst berg.*

snirra [snirra] *v.* (að) *dreje hurtigt og behændigt til Side, s. undan nøkrum.*

snjallibjalli [snjadlibjadh] *m.* *Skjaller (alectorolophus minor).*

snjallur [snjahlør] *adj.* (snjoll, snjalt) 1*) *tapper, kæk, kappin tann hin snjalli.* 2*) *kløgtig, snild, tú dvörgamoygginn snjalla.* 3*) *veltalende, tungu bar so snjalla,*

havde saa veltalende en Tunge. 4) højtlydende, højrostedet, skingrende.

snjella [snjædla] v. (lt) klinge, gjalde, genlyde.

snjó [snjəu] *digt.* = **snjógv**, *acc.* af **snjógvur**.

snjó|fönn [snjəufán(n)] f. *Snedrive* (*digt.*). **-fuglur** [-foglör] m. *Sneværling*, *Snespurv* (*emberiza nivalis*).

snjógva [snjægva] v. (að) (*om Faar*) søge *Ly* mod *Snevejr* i **snjóstöða** el. **ból**.

snjógvur [snjægvor] m. *Sne* (*digt.*). *Jf. kavi.*

snjó|hvítur [snjəukvoitör, snjökvoitör] adj. *snehvid*. **-kelling** [snjəuktšædliŋg] f. *Snemand*. **-stöða** [snjəuktšəa, -stəva] f. *Tilflugtssted* i *Udmarken*, hvortil *Faar* kan søge i *Snevejr*, *spec.* = **ból**. **-títlingur** [snjəuktítliŋgör] m. = **snjófuglur**.

snjúgva [snjigva] v. = **snúgva**. ***snó** [snəu] v. *uregelmæssigt og digt.* for **snúgva**.

snoð [snə] n. i *Udtr.*: leggia seg el. leggjast (*upp*) i s., lægge sig hen i *Krog*, begrave sig for *Verden*, begrave sig under *Dyrerne*, *Jákup* legði seg upp í s.

snoðbalingur [snəðbæaliŋgör, snáðbæaliŋgör] m. (s; ar) *nøgent Faar*, *Faar*, *hvoraf Ulden* er blevet plukket.

snoðda [snádda] v. (að) *snuse*, *snuse omkring*, *støve* (f. *Eks. om Hunde*).

snoðfilingur [snəðfi'liŋgör, snáf'fi'liŋgör] m. (s; ar) = **snoðbalingur**.

snoðin [snəjɪn] adj. *med korte og glatte Haar*, *korthaalet*, *glathaalet*; (*om Haar*) *kort og glat*.

snópin [snəu'pin] adj. *slukøret*, *flov*.

snópis|liga [snəu'pislia] adv. *flovt*. **-ligur** [-liör] adj. *flov*.

snoppur [snáför] m. *Snip*, *fremstaaende Ende* (*LF*).

snor [snəer] n. (s) *Snot*.

snórabeinur [snəurabainör] adj. = **snórbeinur**.

snórbeinur [snörbainör] adj. *snorlige*, *fuldstændig lige*; *fuldstændig rigtig*.

snorka [snáfka] v. (að) *snorke*.

snórur [snəurör] m. (s; ar) *Snor*.

snót [snəu't] f. (ar; ir) (*og *digt.*) *Kvinde*. *Jf. snóta*.

snóta [snəu'ta] f. (u; ur) *ondskabsfuldt Kvindfolk*.

snoti|fríður [snoetifroiör] adj. *mest* i n. *snotifrítt*, = *tespiligt* (*se tespiligur*). **-ligur** [-liör] adj. 1) *pyntelig*, *pæn*, *omhyggeligt lavet*. 2) = **snotifriður**.

snúaður [snúuavör] adj. *snoet*, *drejet*.

snubb [snobb] f. (ar; ir) = **snubba**.

snubba [snobba] f. (u; ur) *Le*, *der er blevet meget kort og smal af Slid*.

snubbutur [snobbötör] adj. *studs*.

snuddur [snoddör] m. (ar; ir) *Beskadigelse* (*Legemsbeskadigelse*), *Stød* el. *Slag*; *Skaar*, (*lidet*) *Saar*, *Snit* (*LF*).

snúði [snúu] *præt. sing.* af **snúgva**.

snúðigur [snúuijör] adj. *listig*, *snedig*, *snu*.

snúður [snúuör] m. (*acc.* **snúður**) *Snoning*, *Drejning*; *Slyngning*, *Kurre* paa *Traad*; *loypa* s. i *tráð*, *bringe* *Snoning* i en *Traad*, *tvinde* en *Traad*.

snúgva [snigva] v. (**snýr**; **snúði**, **snúð** [snöir, snúu, snúu]; ogsaa: **snúgvar**, **snúgvaði**, **snúgvað**) 1) (*med dat.*) *vende*, *dreje*, s. *drýlinum*, *vende* el. *dreje drýlur* under *Bagnin-gen*; s. *sær*, a) *dreje sig*, *vende sig*, b) (*overført*) *sno sig*, *om en*, *som er snu paa egen Fordel*, c) *blive urolig*, *blive heftig* el. *vred*, d) *henvende sig*, s. *sær til ein*. — *uegl. og helst digt.*: s. *sínum orðum*, *dreje sin Tale*; (*digt.*) s. *e-m svik til handar*, *øve Svig imod en*; *hann læt síni orð so s.*, *han lod sine Orð falde saaledes*. 2) *sno*, *flette*; *jf. det almindeligere snara*. —

snúgvast, *dreje sig, vende sig* (= snúgva sær), grátandi snúð-ist Hjördis Sigmundi frá; snúgvast (heim) aftur, *vende tilbage, vende hjem igen*; Elin snúð-ist av hœllini út, *Ellen vendte sig om og gik ud af Hallen*.

snúgviliga [snigvília] adv. i en Haandevending, rask, hurtigt. -ligur [-liör] adj. rask, hurtig (*i Vendingen*).

snúgvín [snigvín] adj. som forstaar at sno sig.

snúgvískinn [snigvísinn] n. = snúískinn.

snúískinn [snúuískinn] n. et Stykke Skind, hvorpaa man snor Haandtenen (lægges over Knøet).

snulta [sno'tla] v. (að) snylte.

snultigestur [sno'tidžæstör] m. Snyltegæst.

snúning [snúuning] f. (ar) Henvendelse.

snúningur [snúuningör] m. (s; ar) Omdrejning.

snups [snops] f. (ar; ir) fremspringende Klippeparti.

snurr [snorr] n. Hefthighed, Vrede, i Udtr.: s. kom í hann, han blev vred.

snurra [snorra] v. (að) snurre, snurre rundt.

snurrudansur [snorróða'nsör] m. Pardans (brugt om fremmed Dans i Modsætning til færøsk Dans).

snurrutur [snorrótör] adj. som let bliver fornærmet el. vred.

snús [snúu's] n. Snus.

snúsa [snúu'sa] v. (að) snuse (To-bak).

snutti [sno'ti] n. (s; pl. ds. el. r) = snyði.

snyði [snoiji] n. (s; pl. ds. el. r) Kæleord for: Ansigt, „Snude“.

snyka [sníka] v. (að) lugte el. smage af Tran.

snykur [sníkor] m. trannet Lugt el. Smag; Tranfedt (f. Eks. af Spæk el. Fiskelever).

snypsus [snipsör] adj. = snipsur.

snýr [snoir] 2. el. 3. pers. sing. præf. af snúgva.

snýrra [snirra] v. (að) = snirra.

snýsa [snoi'sa] v. (st) 1) nyse, snøfte. 2) s. sær, pudse (snyde) Næse.

snældi [snalda] f. (u; ur) 1) Spindet, a) Haandten, nu alm. kaldet handsnælde, b) Rokketen, c) Tensfuld (spundet Garn). 2) Ege i Rokkehjulet, ogsaa Ege i Alm. 3) Støtte (Træpind), der staar fra en Spante i en Baad op under Rorbænken.

snældupinnur [snaldópinnör] m. Pind, som stikkes igennem en spunden snælde (se 1) c)) for at holde paa den, naar Traaden skal opvindes i Nøgle.

snævur [snævör] adj. trang og brat, om Sti; brat og vanskelig.

snøgga [snögga] v. (að) glatte, gøre glat og pæn.

snøggliga [snögglia] adv. pludselig, hastigt. -mæltur [-ma'tlör] adj. snar-talende (LF).

snøggur [snöggör] adj. med kort Haar, korthaaret; (om Jord) med kort Græs; glat, glat og pæn; (i overf. Bet.) bar, plukket, blottet.

snøkil [snøtšil] m. (s; snøklar) (smal) Strimmel; pengarnir fara sum snøklar uttanum, Pengene gaar til (mange) Smaaavgifter i Stedet for til det, de egentlig skulde bruges til.

snøklast [snøklast] v. (að) gøre sig Anstrengelser for at komme i Besiddelse af noget (brugt i lidt nedsettende Betydning).

snøra [snøra] v. (rd) snøre; s. at sær, spænde Livremmen ind.

snøri [snøri] n. (s; pl. ds. el. r) Snøre, Fiskesnøre.

snørisendi [snørisændi] m. Ende paa en Fiskesnøre. -gögn [-gögn, -gövn, -göun] n. pl. Redskab til at slaa Fiskeliner med. -longd [-långd] f. en Fiskesnøres Længde (ca. 60 Favne). -noða [-nōa, -nūa] n. Nøgle Snøre. -töl [-töl] n. = snørisgögn.

snøs [snøəs] *f.* fremspringende Kant, Klippefremspring, Fjeldkant.

so [soə] *adv.* 1) *saa*, *saaledes* (baade tilbagevisende og fremadvisende), *so sigst*, *saaledes fortæller man*; (*ved adj. el. adv.*) *saa*, *so stórirur*, *so nógv* (*sum*), *saa stor*, *saa meget* (*som*); *so* — *sum*, *saa* (*saaledes*) — *som*; *so at* (*el. blot*: *so*, *med Indikativ*) *saa at*; — *men so siggi eg ta björtu sól*, *at hann skal ekki byggja kongsins stól*, *men sau sandt som jeg ser den klare Sol*, *skal han ikke indtage Kongens Højsæde*; *so og so*, *saa nogenlunde*; *hvørki so: tað var hvørki so*, *det var ikke saa rart*; *minni enn so*, *mindre end som saa*, *langtfra*. 2) *saa*, *derpaa*, *derneest*.

soð [soə] *n.* (s) *Suppe*, *Vand*, *hvori Kød el. Fisk er kogt*.

soða [soəva] *f.* (u) *Skum paa* (*sydende*, *kogende*) *Vædske i en Gryde*.

soðhol [soəhoəl] *n.* = **soðuhol**.

soðin [soəjin] *adj.* (*egl. part. præt. af sjóða*) *i Forb.*: *sodnar hendur*, *sprukne Hænder*.

sodna [sädna] *v.* (að) *opløses*, *fordøjes*; *alt sodnar i sveins maga* (*Ordspr.*), *den unge kan fordøje alt*; *om* (*Huden paa*) *Hænderne ved Tøjvask*, *blive runken*, *hendurnar sodna*.

sodnhús [sädnhúu's] *n.* *Korntørringshus*. **-ker** [sädnt'seər] *n.* *Rummet under Korntørringsløgterne* (*sodnspøilir*) *i et sodnhús*. **-kerakorn** [sädnt'serakädn] *n.* *Korn* (*Aks*), *som ved Tørringen falder ned mellem Løgterne og er halvbrændte eller alt for stærkt tørrede* (*LF*). **-kona** [säd'ŋkoəna] *f.* *Kone*, *som tørrer Kornet i sodnhús*. **-munni** [-monni] *m.* *Aabning i den i Korntørringshuset* (*sodnhús*) *paa tværs anbragte Væg af Stene og Græstørv til at lægge den ene Ende af Løgterne* (*se sodnspøilir*) *paa*, *i hvilken Aabning den Ild optændes*, *som skal tørre det paa Løgterne liggende*

Korn (*den anden Ende af Løgterne hviler paa Udvæggen i den ene Ende af Huset*). **-spøilir** [säd'nspeəlör] *m.* *en af de Løgter*, *hvorpaa Kornet tørres i sodnhús* (*se sodnur*).

sodnur [sodnur] *m.* (a; ar) 1) *den til Kornets Tørring i sodnhús opførte Indretning*, *bestaaende af a) en paa tværs anbragt Væg af Stene og Græstørv* (*eller to saadanne i et Hjørne opførte Vægge*) *og b) Korntørringsløgter* (*se sodnspøilir*), *hvis ene Ende hviler paa den paa tværs opførte Væg*, *medens den anden hviler paa Udvæggen i den ene Ende af Huset*; *Ilden*, *hvorved Kornet tørres*, *lægges i sodnmunni* (*munni*), *se dette Ord*. 2) *det Kvantum Korn*, *som tørres paa een Gang paa sodnur*, = *avlatning* (*jf. lata av*); *jf. einnáttar-sodnur*.

sodspónur [sädsspeunör] *m.* *Skummeske*.

soðuhol [soəv(ö)hoəl] *n.* *Kogehul i en Gryde*, *hvori der farves Garn el. Vadmel* (*Hullet fremkommer ved, at Hasperne el. Vadmelet bliver lagt omkring en lodret Træpind*, *som derefter fjernes*).

soga [soəva] *f.* (u; ur) 1) *Sugen*, *Patten*. 2) *det Kvantum*, *som suges el. pattes paa een Gang*, *fåa eina sogu*. 3) *Kølsvin i Bunden af Baad*, *hvor det Vand samler sig*, *som øses ud* (*jf. eystur*).

sogin [soəjin] *part. præt. af súgva*. **sokkaband** [säd'kaband] *n.* *Sokkebaand*, *Baand om sokkur*. **-leggald** [-læggald] *n.* *Strømpeeskæft*, *Strømpe uden Fod*. **-littur** [-li'tör] *adj.* *sort tværs over Benene* (*om hvidt Faar*). **-tógv** [-tægv] *n.* *Strømpegarn* (*Uldgarn til Strømper*).

sokkin [säd'tšin] *part. præt. af sökka*.

sokkur [säd'kör] *m.* (s; ar) *Sok*, *Strømpe* (*for Kvinder*).

sókn [sökn] *f.* (ar; ir) 1) *det at søge*, *Søgen*, *Søgning*. 2) *Hjemsøgelse*;

Angreb; Anfald, = atsókn; jf. sóknarjarn, sóknarongul. 3) Menighed, som søger til en fælles Kirke, Sogn, Kirkesogn.

sóknarjarn [söknarjadn] n. = sóknarongul. -krókur [söknar(r)-kröu'kór] m. = sóknarongul. -ongul [-ängöl] m. stor Jernkrog, hvor med store Fiske trækkes ind i Baaden eller Grindehvaler op paa Land. -prestur [söknapræstör] m. Sognepræst.

sóknast [söknast] v. (að) s. eftir nökrum, søge efter noget.

sól [söl] f. (ar; ir) 1) Sol; Solskin, sita í sólini. 2) Maane (= nátt-sól), i visse Forb.: full s., full Maane, vaksandi s., tiltagende Maane, hvörvandi (minnkandi) s., aftagende Maane. 3) Perioden fra Nymaane til Nymaane igen.

sóla [söula] v. (að) sole, udsætte for el. varme i Solskinnet; s. sær, sole sig.

sólaleður [söulaleövör] n. Saaleleder.

sólar|gangur [söula(r)gængör] m. Solens Gang; har er góður s., der kan Solen komme til at skinne det meste af Dagen. -geisli [-gai'sh] m. Solstraale. -glotti [-glá'tu] m. Aabning i Skyerne, som Solen skinner igennem. -hvörving [-kvörving] f. aftagende Maane. -lag [söularlæa] n. Solnedgang. -ljós [-ljou's] n. Sollys. -magn [-magn] n. (egl. Solens Magt el. Styrke) det Sted, hvor Solen har sin største Styrke el. staar højest paa Himlen; risin leit í s., Risen saa lige midt ind i Solen. -renning [söularænniŋg] f. sólarriis. -ris [söularis] n. Solopgang. -setur [-seätör] n. = sólsetur. -tendring [-tændring] f. det Tidspunkt, da Nymaanen begynder at lyse, tændt Ny.

sóleiðis [söelajis] adv. saaledes.

sóleya [söulæia, sölja] f. (u; ur) = sólja.

sólgul [sölgül] n. Blæst omkring Middagstid, naar Solen staar højt paa Himlen.

sóli [söuli] m. (a; ar) Saal, Skosaal. sólja [sölja] f. (u; ur) Ranunkel; Engkabbeleje (ranunculus; caltha palustris (Svabo)).

sóljukoppur [söljöká'pör] m. Blad (og Stængel) af sólja.

sólmyrking [söulmi'rtšing, söl-] f. Solformørkelse. -setur [söulseätör, sö'l-] n. Solnedgang. -skin [sö'lšin, söl-] n. Solskin. -stöða [söulstöva, sö'l-] f. Solhvert.

soltin [sá'tin] adj. mager.

soltna [sá'tna] v. (að) udmagres, blive mager.

sólturking [söulto'rtšing] f. Soltørring (f. Eks. af Klipfisk), modsat kunstig Tørring, inniturking.

sóm [soəm] f. sing. el. n. pl. af samur.

sómi [söumi] m. (a) hvad der sømmer sig; Hæder, Ære.

sómul [soəmól] n. pl. af samal.

sómuleiðis [soəmölajis] adv. ligeledes.

sonar|kona [soənarköna] f. Sønnekone, Svigerdatter. -leysur [soenalæi'sör] adj. sønneløs, uden Søn. -sonur [soəna(r)soənör] m. Sønneson.

song [sång] f. (gen. songar el. seingjar; pl. seingir el. sengur) Seng; liggja á song, ligge i Barselseng; liggja á seingini el. songini, være syg og sengeliggende.

songar|felagi [sångarfeal(aj)] m. Sengenælle, Sengenammerat. -feli [-feəl] m. (a; ar) = songarfelagi. -kona [-köna] f. Barselkone. -matur [-mæatör] m. Barselmad. -síða [-soi(j)a] f. Sengeside. -stokkur [-stá'kór] m. Sengestok, Sengenkunt.

songbók [sångböu'k] f. Sangbog. -lag [-læa] n. Melodi.

songur [sångör] m. (dat. sing. seingi el. songi, gen. songs; pl. seingir [sañðžir] el. songir el. sangir) 1) Syngen, Sang. 2) Sang (Digt el. Salme til at synge). Jf. sangur.

sonn [sänn] f. sing. el. n. pl. af sannur.

sonur [soənór] *m.* (*dat syni* [sīni] *el. soni, gen. sonar; pl. synir* Søn.

sópa [səu'pa] *v.* (að) 1) feje, rage, skrabbe; s. saman, feje (rage) sammen; s. út, feje ud. 2) feje, rense ved Fejning, s. gólv, feje Gulv; spec. muge (en Kostald), s. undan neytum, muge under Køerne.

sópanarkona [səu'pana(r)koəna] *f.* = sópingarkona.

sopi [soəpi] *m.* (a; ar) Taar, Slurk, i Sms. som: mjólksopi, vatnsopi o. lign.

sopin [soəpin] *part. præt. af súpá.*

sóping [səu'ping] *f.* (ar) Fejning; Mugning.

sópingarkona [səu'pinga(r)koəna] *f.* Kvinde, der muger.

soppatorv [sə'patárv] *n.* Tørv med Grønsvær paa.

soppur [sə'pør] *m.* (s; ar) Visk, Hovisk; fara á soppin, komme i Barselseng.

sor [soər] *n.* Sønderknusning, sønderknust Masse; sláa (sundur) í s., ganske sønderknuse; fara í s., ganske sønderknuses.

sora [soəra] *v.* (að) knuse, ganske sønderslaa.

sorg [sárg] *f.* (ar; ir) Sorg, Bedrøvelse.

sorgarboð [sárgarboə] *n.* Sørgebudskab. **-bundin** [-bondin] *adj.* sorgbetyngt, inderlig bedrøvet. **-fullur** [-fodlör] *adj.* bedrøvet. **-kvæði** [-kvæaʃi] *n.* Sørgekvad, Klagesang. **-ljóð** [-ljəu] *n.* = sorgarkvæði. **-tíð** [-toi] *f.* Sorgens Tid, sorgelig Tid.

sorgblíðni [sárgbloiðni] *f.* *el. n.* Vemod. **-blíður** [-bloiður] *adj.* vemodig. **-leikur** [-lai'kør] *m.* Sørge-spil, Tragédie. **-samur** [-sæamör] *adj.* bedrøvet.

sorinskrivari [soərinskrīvari] *m.* (a; ar) Sørenskriver.

sorl [sárl] *n.* = sor.

sorla [sárla] *v.* (að) = sora.

sornur [sáðnr] *m.* = sodnur.

sorta [sá'rtá] *f.* (u; ur) Sværte;

Jord, hvormed man sværter, sort Farvejord, flydende og jernholdig Jord.

sorta [sá'rtá] *v.* (að) sværte, farve sort.

sorti [sá'rti] *m.* (a) noget sort, spec. om: a) (sort) Stykke Indmark om Foraaaret, naar det er blevet bearbejdet med Spade, b) mørk, Regnsky, Uvejrssky, hann setti ein sorta, der trak en Uvejrssky op.

sortna [sá'rtna] *v.* (að) sortne, blive sort el. mørk; indhylltes i Mørke; tað sortnar fyrri eygunum, det sortner for mine Øjne.

sortudíki [sá'rtódoi'tsi] *n.* díki (Morads), hvoraf sorta (Farvejord) tages; Morads, Mudderpøl. **-gras** [-græas] *n.* Skov-Storkenæb; Mjødurt, Engdronning (geranium silvaticum; spiræa ulmaria).

sorturur [soərótör] *adj.* som har mørk Bund med alt for tætte Blomster (om trykt Tøj) (LF).

sós [sou's] *f.* (ar) Sovs.

sót [sou't] *m.* (s) Sod.

sótgingin [sou'tdžínđžin] *adj.* sodet, overdækket med Sod, tróðrið var sótgingið.

sótt [sø't] *f.* (ar; ir) Sot, (farlig, dødelig) Sygdom.

sóttarsong [sø'ta(r)sång] *f.* Sygeseng.

sóttroll [sou'trödl] *n.* „Sodtroll“, Sodflage; tá ið hann hevði vaskað tróðrið, hingu s. eftir.

sóttverja [sø'tværia] *f.* Karantæne.

sótu [sou'tò] *præt. pl. af sita.*

sótutur [sou'tótör] *adj.* sodet.

sou [səuð] *præt. pl. af siggja.*

sova [soəva] *v.* (svevur; svav, svóvu; sovið [sveəvör; svæav, svəuð; soəvi]) 1) sove; ogsaa med acc., s. dagin burtur, sove Dagen bort; s. upp í hit (*el. niður í posa*), se hit; s. sær niðurfyri, sove i Forvejen den Søvn, som man siden mister. 2) (om en Legemsdel) sove, være lammet og følelsesløs.

sovna [sávna] *v.* (að) falde i Søvn.

sovorðin [so(ə)voərɪn] *adj.* saaledes beskaffen, saadan; okkurt sovorð-ið, noget i den Retning.

soyma [sáima] *v. (md)* fastgøre med Søm, slaa Søm i, spigre.

soymi [sáimi] *m. (a; ar)* Sene af Hval, der tidligere brugtes til at sy f. Eks. húðaskógvar med (= strongur).

soytil [sáiˈtɪl] *m. (s; soytlar)* = gørtur.

spáa [spāa] *v. (spáar, spáddi el. spáðaði, spátt el. spáað el. *spáð [spáar, spáddi, spáaji; spáˈt, spāa, spāa])* 1) spaa, forudsige, varsle. 2) under Slagting (Flaaning) af et Faar komme til at ramme forkert i Benledet, saa at spávøla skæres af sammen med Benet.

spaðar [spæar] *m.* Spa(de)r (i Kortspil).

spádómur [spáaðóumør] *m. (s)* Spáðóm.

spáka [spáaka] *v. (að)* spanke, spad-sere.

spakfóru [spakfœrør] *adj.* spag-færdig, sagtmodig.

spaki [spæatši] *m. (a; ar)* Spade.

spákona [spáakoəna] *f.* Spaakone, Spaakvinde.

spaklyndi [spæaklɪndi, spag-] *n.* Sagtmodighed. **-lyndur** [-lɪndør] *adj.* sagtmodig. **-lyntur** [-lɪˈntør] *adj.* = spaklyndur. **-mæltur** [spagmaˈltør] *adj.* som taler sagte.

spakuliga [spæakóliə] *adv.* spag-færdigt, stílfærdigt, sagte. **-ligur** [-liør] *adj.* spagfærdig, langsom og stille.

spakur [spækør] *adj. (spøk, spakt [spøk, spakt])* 1) spag, spagfærdig, fredsommelig; tær verið nú so spakir, værer nu saa stille og rolige. 2) (om Dyr) spag, tam. 3*) i Kvadene undertiden: forstandig, hann átti dóttur spaka.

spámaður [spáamævør] *m.* Spaa-mand; Profet.

***spangabelti** [spangabæˈlti] *n.* Spændebælte.

spann [spann] *f. (ar; ir)* Spand, Blikspand.

spann [spann] 1. el. 3. pers. sing. præet. af spinna.

spanna [spanna] *v. (að)* maale med Fingrene. Jf. sponn.

spannir [spannir] *pl. af sponn.*

spanskur [spaˈnskør] *adj. (spönsk, spanskt)* spansk.

spara [spæara] *v. (rd)* spare, skaane; spare, lade være at bruge; undertiden med dat., ei mundi hann orðum s., han sparede ikke paa Ord; skinsakjötinum var ekki spart, der blev ikke sparet paa skinsakjöt.

sparikassi [spæaríkassi] *m.* Sparekasse.

sparin [spæarin] *adj.* sparsommelig.

spark [spaˈrk] *n. (s; spörk)* Spark.

sparka [spaˈrka] *v. (að)* sparke.

sparl [sparl] *n. (s; pl. ds.)* Faare-bønne.

sparla [sparla] *v. (að)* møge (om Faar).

sparlak [sparlæk] *n.* Sparlagen, Sengeomhæng, Gardin (LF).

sparnaður [sparnavør] *m. (ar)* Besparelse.

sparni [sparni] *n. (s)* Sparsommelighed.

spávøla [spáavøla] *f.* Knæskal paa Faar.

spegil [speəjɪl] *m. (s; speglar)* Spejl.

spegilslættur [speəjɪlslaˈtør] *adj.* spejlglat.

spegl [spægl] *n. (s; pl. ds)* = spegil.

spegla [spægla] *v. (að)* s. sær, spejle sig; overf.: s. sær í (e-m el. nökrum), spejle sig i, tage til Eks-empel, til Mønster.

spei [spai] *n. (s)* Spe, Spot. Jf. spæ.

speiliga [spailia] *adv.* spottende, haanende; halda speiliga at e-m, drive Spot med en, tale haanligt til en. **-ligur** [-liør] *adj.* spottende, haanlig. **-reka** [-reəka] *v.* spotte.

speiskur [spai^ˈskór, spái^ˈskór] *adj.* spöðsk, spyðig.

speking [speoðsɪŋ] *f.* (ar) *i* Udtr.: reka (seyð) til spekingar, drive Udmærkens (halvvilde) Faar sammen i Fold for at gøre dem mere spage (tamme).

spekja [speoðsa] *v.* (kt) gøre spag, tæmme.

spekt [spækt] *f.* (ar) 1) Spagfærdighed, Stiltfærdighed, Ro. 2) Forstandighed, bæði við s. og prýði.

spektakkul [spæktak^ˈkól, spetak^ˈkól] *n.* (s; pl. ds.) Skræmsel, Uhyre, „Abekat“ (som Skældsord).

spela [speəla] *v.* (að) skridte ud, ile af Sted.

spelkin [spæ^ˈltʃɪn] *adj.* knejsende, flot (med flot Holdning).

spell [spædl] *n.* Skade, Tab; tað er s., det er Skade, det er slemt.

spelverk [spælvæ^ˈrk] *n.* Kniplinger (LF).

spengur [spæŋgør] *pl.* af spong. **spenn** [spænn] *n.* *i* Udtr.: seta fótur í s., se spennni.

spenna [spænna] *v.* (nt) 1) spænde, omspænde (s. um); dvørgur spennir sín hest við spora, Dværgeren giver sin Hest af Sporerne. 2) spænde, stramme. 3) sætte af Sted, ile hurtigt. 4) skubbe el. sparke til noget, saa det glider el. falder, spentu við fótunum stórar klettur.

spenni [spænni] *n.* (s; pl. ds. el. r) 1) Spænde. 2) Tov, hvormed en Mast stottes, Bardun. 3) *i* Udtr.: seta fótur í s., sætte Fødderne (haardt) imod ved en stærk Kraftanspændelse.

spenniskógvur [spænniskæg^ˈvør] *m.* Sko (Lædersko) med Spænde.

spærðil [speərɪl] *m.* (s; spærðlar) Endetarm.

sperra [spærra] *f.* (u; ur) 1) Spær, Sparre (Tagsparre). 2) det andet lange Ben fra Skulderbladet (paa et Kreaturs Ben).

sperru|leggur [spærrólæg^ˈgør] *m.* — sperra 2). **-lutur** [-lütør] *m.*

Halvspær, den ene Sparre i et sammenføjet Sparrepar.

spik [spɪk] *n.* (s) Spæk.

spikari [spoi^ˈkarɪ] *m.* (a; ar) Spiger, Nagle.

spik|biti [spigbɪti] *m.* Stykke Spæk. **-sneið** [skiksnai] *f.* Skive el. Stykke Spæk (LF).

spila [spoila] *v.* (að) spile, udspærre.

spildurnýggjur [spildørnod^ˈdžør] *adj.* splinterny.

spíli [spoiɪ] *m.* (a; ar) Pind, hvormed et Skind eller andet udspiles (LF).

spilla [spɪdla] *f.* (u; ur) Fordærvelse.

spilla [spɪdla] *v.* (lt) 1) spilde, bortspilde; s. burtur, forøde. 2) spilde, fordærve; forspilde, s. nógv fyri sær, forspilde meget for sig. 3) uegl.: spilde, s. tíðina (jf. tarna tíðina). — s. (ein) út, tale ondt om, bagtale (en).

spilli [spɪdlɪ] *n.* (s) *i* Udtr.: til spillis, til Spilde.

spilnakin [spɪlnæatʃɪn] *adj.* splinternøgen.

spina [spɪna] *f.* (u) (nogle Steder om) den mandlige Sæd.

spini [spɪni] *m.* (a; ar) 1) Patie. 2) mandligt Avleem, Penis (LF).

spinna [spɪnna] *v.* (spinnur; spann, spunnu; spunnin [spinnór; spann, sponnó; sponnin]) 1) spinde, s. garn, spinde Garn. 2) røre sig, give Livstegn, kun brugt upers. (og nægtende): tað spann ikki í honum, han gav ikke Livstegn fra sig (efter et voldsomt Fald el. Slag). 3) s. nakað í, være Ophavsmand til noget.

spinnandi [spinnandi] 1) (part. præs. og) *adj.* lynende vred, flyvende gal. 2) (alm. som) *adv.*: s. óður = spinnandi (adj.).

spinnikona [spinnikoəna] *f.* Spindekone, rundt Brikke med Pind igennem, hvormed Børn leger (LF).

spinnil [spinnil] *m.* (s; spinnlar) Spil (Spindel) i Kværnen, den Jernpind, hvorom Kværnen drejes (LF).

spíra [spoiɹa] *f.* (u; ur) Spire.

spíra [spóira] *v.* (að) *spire.*

spíri [spóiri] *m.* (a; ar) = spíra, *f.* spírstunga [spóir'stonga, spóirs-] *f.* *uheldig Tunge; hann hefur spírstungu, alt, hvad han taler godt om, mislykkes.*

spískur [spói'skor, spói'skór] *m.* (s; ar) *Spids.*

spískur [spói'skór, spói'skór] *adj.* *spids.*

spíssa [spóissa, spóissa] *v.* (að) *spildse (Tov), s. tog.*

spíssingarsneis [spóissingasnai's, spóiss-] *f.* *Mærlespiger.*

spítalskur [spí'ta'lskór] *adj.* *spedalsk; ogsaa: forbandet, rent forbistret, tað er spítalskt.*

spítalskusjúka [spí'ta'lskóšúu'ka] *f.* *Spedalskhed.*

spjaða [spjæa] *v.* (dd) *strø, sprede omkring, s. útum.*

spjaldur [spjaldór] *n.* (s; spjöldur)

1) lille Plade el. Skive, *spec.* *Mærkeplade.* 2) ganske lille Helleflynder. 3) (*ironisk om en*) *Forlovelsesring.*

spjálka [spjá'lka] *v.* (að) *spjætte, sparke ud.*

spjálki [spjá'ltši] *m.* (a; ar) *Træstykke, Spile, Skinne.*

spjarrar [spjarrar] *pl.* af spjærr.

spjót [spjəu't] *n.* (s; *pl. ds.*) *Spyd.*

spjótsoddur [spjəu'tsáddór] *m.* *Spydsod.*

spjöldur [spjöldór] *pl.* af spjaldur.

spjærr [spjærr] *f.* (spjarrar; spjarrar)

1) *pjaltet Klædningsstykke, Pjalt, Klud.* 2) *uvelig, karakterløs Person.*

split [splít] *n.* = splitt.

splitt [spli't] *n.* *Splid, Forstyrrelse, loypa s. í, bringe Forstyrrelse í, Gyðja loypti s. í dansin.*

splitta [spli'ta] *f.* (u; ur) *Split, Aabning.*

spógva|býti [spægva|boi'ti] *n.* *daarlígt Bytte. (Jf. Talemaaden: tað er sum (tá ið) spógvi býtti nevið (við ravnin)). -gras [græas] n. Vandstjerne (callitriche).*

spógvi [spægvi] *m.* (*gen.* spógva, *i*

Sms. ogsaa: spós [spöss]; pl. spógvar) Spove; spec. den lille Regnspove (numenius phaeopus). — tá ið spógvi sær sátu, so kylir í knokkinum (Ordspr. hentydende til, at Spoven, der drager bort sidst i September, allerede bliver urolig, naar den ser den første Høstak o: i Begyndelsen af August).

spók [spəu'k] *n.* (s; *pl. ds.*) *Skræmsel, Utsky.*

spóna|lag [spəunalæa] *n.* *Apparat (af Træ), hvormed man former Hornskeer -maður [-mæavör] m. Mand, der laver Skeer (Hornskeer) (LF).*

spónbark [spəunba'rk] *n.* *rødagtig Bark, formentlig af Gran, der driver op af Søen, og bruges til Garvning (LF).*

spónblað [spəunblæa] *n.* *Skeblad.*

spong [spång] *f.* (spangar; spengur) *egl. Plade, Spænde, jf. spangabelti, dernæst: 1) Sene under Huden. 2) Fjeder i Laas.*

spóngraś [spəungræas] *n.* *Bladene af Gøgeurt (orchis maculatus).*

sponn [spánn] *f.* (spannar; spannir) *Spand (Længdemaal med Fingrene). Jf. langsponn og stuttasponn.*

spónur [spəunór] *m.* (*dat. sing.* spóni el. spøni, *gen.* spónar; *pl.* spønir) 1) *Spaan, Flis. Jf. hólvispönir.* 2) *Ske, Spiseske.* 3) *Slibebræt til at hvesse Le med.*

spor [spəør] *n.* (s; *pl. ds.*) *Spor, Fodspor.*

spora [spəøra] *v.* (að) *sætte Spor (i), sætte Mærke (med Fødderne), alm. med acc., s. gólvið, tilsmudse Gulvet med Fodspor; komme ansporende, løbe hurtigt (jf. tvíspora), hann sær nú tann fjallatussa niður úr fjøllum s.*

sporabarn [spəørabadn] *n.* *Barn, som gaar smaa og uvigtige Ærender (LF).*

spordreisast [spárrai'sast] *v.* (*om Hvaler*) *holde sig oprejst el. over Ende i Vandskorpen.*

spori [spoəri] *m.* (a; ar) *Spore.*

sporl [spárl] *n.* (s; pl. ds.) *Hale* (paa *Fisk*); (*i Kvædene ogsaa om*) *Hale* paa *Slange*. — frá hævur (uregelmæssigt for: hævdi) til s., frá Hoved til Hale.

sporsnjógvað [spáˈrsnjægva] *part.* præt. *n.* i *Udtr.*: tað er s., der er faldet et tyndt *Lag Sne*, tilstrækkeligt til at *Spør* kan sættes og ses deri.

spott [spáˈt] *n.* (s) 1) *Spot*, halda s. at e-m, halda ein fyri s., reka s. á ein, drive *Spot* med en, spotte en. 2) *Nar*, ganga sum eitt s., gaa som en *Nar*.

spotta [spáˈta] *v.* (að) *spotte*, drive *Spot* (med).

spottan [spáˈtan] *f.* (ar; ir) *Spot*, *Bespottelse*.

spottari [spáˈtari] *m.* (a; ar) *Spotter*.

spottorð [spáˈtoər] *n.* *spottende Ord*.

-reka [-reaka] *v.* *spotte*. Jf. *speireka*.

spoyskur [spáiˈskór] *adj.* se *speiskur*.

spragga [spragga] *f.* (u; ur) *lille Flynder*, *lille Helleflynder*.

sprakk [spraˈk] *n.* *Nys*, fáa s. av nökrum, faa *Nys* om noget, faa lidt at høre om noget.

sprakk [spraˈk] 1. el. 3. pers. sing. præt. af *springa*.

sprakla [sprækla] *v.* (að) *sprælle*.

spratt [spraˈt] 1. el. 3. pers. sing. præt. af *spretta*.

spreiða [spraija] *v.* (dd) *sprede*, *udsprede*, s. út; s. sundur, *sønder-sprede*.

spreingiknöttur [spráñðʒiknötˈtór] *m.* *Bombe*; *Mine*. **-kúla** [-küula] *f.* *Bombe*.

spreinging [spráñðʒing] *f.* (ar) *Sprængning*.

spreingja [spráñðʒa, spráñðša] *v.* (*spreingir*, *sprongdi* [spráñði], *sprongdur*) 1) *sprænge*, faa til at *springe* el. *briste*. 2) tilføje *Men* (*Skade*) ved alt for stærkt at *anspænde* el. *overanstreng*e, tú *spreingir* fola tín,

s. *seg*, ødelægge sig ved at *overanstreng*e sig; hann skal teg, *Heming*, á sundi s., han skal fuldstændig *udmatte* el. *tilintetgøre* dig, *Heming*, ved at *svømme* om *Kap* med dig.

sprek [spreæk] *n.* (s; pl. ds.) *lille Stykke Træ*.

spretta¹ [spræˈta] *v.* (*sprettur*; *spratt*, *spruttu*; *sprottin* [spræˈtór; spræˈt, sproˈtó; spráˈtin]) *egl. springe*, nu: *udspringe*, *spire frem*, *spire op*, sjaldan *hefur* góður *kvistur* *sprottið* av illum *runni*, se *runnur*.

spretta² [spræˈta] *v.* (tt) (*egl. faa til at springe*, *spretta*¹) 1) (*intr.*) *stænke*, *sprøjte*, tað *spretti* upp á meg; jf. *sletta*. 2) *sprætte*, *sprætte op*, *opskære*, s. upp, f. *Eks. Tøj*.

spríkja [sproiˈtša] *v.* (kt) (*om noget flydende*, *Vædske*) *trænge igennem*, *trænge frem*, *springe frem*.

spring [spring] *n.* (s; pl. ds.) *Spring*. Jf. *lop*.

springa [springa] *v.* (*springur*; *sprakk*, *sprungu*; *sprungin* [springór; spraˈk, sprongó; sproñðʒin]) 1) *springe*, *gøre Spring*, ogsaa: *løbe* (et kort *Stykke Vej*) i *Spring* el. *kurtigt*; jf. *leypa*; *spec. om Fisk* (*især Sej*), *springe op over Vandfladen* (*andre Steder: kastast*). 2) *springe*, *briste itu*.

springgás [springgáas] *f.* *Springgaas*, *Brystben af en Gaas*, hvormed *Børn* *leger* (LF).

sprit [sprit] *n.* (s; pl. ds.) 1) *Pind*, jf. *sprita*. 2) *Spid*, *Stegespid*.

sprita [sprita] *f.* (u; ur) *lille Træpind* (f. *Eks. til at sammenfæste Enderne af homluband*); en af de *Pinde*, hvorpaa man *udspiler* f. *Eks. en Hud*.

sprita [sprita] *v.* (að) *spidde*; *udspile* (f. *Eks. en Hud*) med *Pinde* (se *sprita*, f.).

spritt [sprit] *n.* *Sprit*.

sprongd [spráñd] *f.* (ar) *stærk Udspæn-*

ðing, stærk Overfyldning, stundum á s. og stundum á svongd, snart ved at sprække (af Overfyldning) og snart ved at sulte.

sprongdi [sprǫndi] *præt. sing. af spreingja.*

sproti¹ [sproeti] *m. (a; ar) 1) Stikke, Pind; nálin stendur sum ein s., Naalen staar stiv som en Pind. 2) Slags Spænde el. Fæstenaal; Brystnaal (i den gamle Kvindedragt). — Talemaade: reyður sum ein s. (rød som en sproti), om noget, som er meget rødt og straalende. 3) lille Lap (som fæstes i noget).*

***sproti**² [sproeti] *m. (a) Spruden, Udspruden.*

sprottin [spráˈtin] *part. præt af spreitta.*

sprottna [sprátna] *v. (að) om noget sammensyet: løsnes, gaa op i Sømmen, s. upp.*

sprund [sprond] *n. (s; pl. ds.) Kvinde (digt.).*

sprunga [sprongja] *f. (u; ur) Revne.*

sprungu [sprongó] *præt. pl. af springa.*

sprutt [sproˈt] *n. (s) Sprud, Sprøjt.*

sprutta [sproˈta] *v. (að) sprude, sprøjte.*

spruttkóka [sproˈtkəuˈka] *v. sprut-koge.*

spruttu [sproˈtó] *præt. pl. af spreitta.*

spryta [spríta] *f. (u; ur) = sprita.*

spryta [spríta] *v. (að) = sprita.*

sprækin [spræatšin] *adj. som er i Bevægelse, livlig, overgiven, kaad.*

spræna [spræana] *v. (nt el. nd) sprøjte, sprude, tr. og intr.; ogsaa: udspy, spytte (i Straaler).*

sprænur [spræanór] *m. Vædske-stræle.*

spröklutur [spræklotór] *adj. spraglet.*

spunna [spūnalæa] *n. Spindere-dskab (alt Tilbehør: rokkur, strá, snælda, strongur o. s. v.). -maður [mæavór] m. Mand, som spinder for Folk.*

spuni [spūni] *m. (a; ar) 1) det at spinde, Spinden. 2) hvad der spindes paa een Gang; spundet Garn.*

spunnu [spønnó] *præt. pl. af spinna.*

spuns [spoˈns] *n. (s; pl. ds.) Spuns.*

spunsl [spoˈnsl] *n. (s; pl. ds.) = spuns.*

spunsla [spoˈnsla] *v. (að) sætte Spuns i, spunse til.*

spurdi [spordi] *præt. sing. af spyrja.*

spurin [spūrin] *adj. som spørger meget, som spørger om alt muligt.*

spurni [sporni] *m. (a; ar) = spurning.*

spurning [sporning] *f. (ar; ar) Spørgsmaal.*

spurningur [sporningór] *m. (s; ar) = spurning.*

spursmál [spoˈrsmáal] *n. = spurning. -tunga [-tonga] f. se spirstunga.*

spurv [sporv] *f. (ar; ar) Spurv.*

sputt [spoˈt] *n. (s; pl. ds.) Spyt, Spytklad.*

spýggja [spodˈdža] *f. (u) Spy, Bræk.*

spýggja [spodˈdža] *v. (spýr, spýði, spýð [spoir, spoiði, spoi]) spy, udspy; kaste op, brække sig.*

spýggjtvöst [spodˈdžótövöst] *n. usundt Hvalkød, som er gjort spiseligt.*

spyrja [spirja] *v. (spyr, spurdi, spurdur) 1) spørge, s. ein um nakað, eftir nøkrum, spørge en om noget, efter noget. 2) erfare, faa at vide. — spyrast aftur, opspørges, komme for en Dag igen, om en forsvunden Person el. Ting; teir spurdust ekki aftur, man hørte aldrig noget til dem siden.*

spýta [spoiˈta] *n. (tt) spytte.*

spýtt [spoiˈt] *n. (s) Spyt.*

spæ [spæa] *n. (s) Spe, Spot. Jf. spei.*

spæl¹ [spæal] *n. (s; pl. ds. el. spöl) Spil, Leg; ogsaa: Spil paa Musikinstru-ment.*

spæl² [spæal] *n.* (s; *pl. ds. el. spöl*) *Spil (Gangspil).*

spæla [spæala] *v.* (ld) *lege, øve Leg el. Spil, ogsaa: s. sær; spille, s. kort, spille Kort; ogsaa: spille paa Musik-instrument.*

spælimaður [spæalmæavör] *m.* *Spillemand; ogsaa i Bet.: Sprællemand.*

spælin [spæalín] *adj.* = *spölin.*

spælni [spæalni] *n.* = *spölni.*

spælumaður [spæalomæavör] *m.* *spælimaður.*

spök [spøæk] *f. sing. el. n. pl. af spakur.*

spökilsí [spøætšilsí] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) *Spøgelse.*

spökja [spøætša] *v.* (kt) *spøge, gaa igen.*

spöl [spøæl] *pl. af spæl.*

spölin [spøalín] *adj.* *oplagt til Leg, kaad, barnagtig kaad.*

spölkumma [spö'lkomma] *f.* (u; *ur*) *Spölkum.*

spölni [spölni] *n.* *Leg, i Udtr.: i s., i Leg, i Spøg.*

spölur [spøælör] *m.* (ar; *ir*) 1) *Spile, Stang, Lægte; spec. = sodnspölur.* 2) *Stribe i Tøj.*

spölutur [spøælötör] *adj.* *stribet (om Tøj). Jf. spölur.*

spönir [spøænir] *pl. af spónur.*

spør [spøær] *n. pl. vanskelig Ting, Vanskelighed, tað eru eingi s., det er ingen Vanskelighed, det er en let Sag (LF).*

spørk [spö'rk] *pl. af spark.*

stá [stáa] *v. dígt. for standa.*

stabbi [stabbi] *m.* (a; *ar*) 1) *Blok, Træklods; Huggeblok; Træstub, Stump af Træbul, som man sidder paa; Ryghvirvel af royður, brugt til at sidde paa.* 2) *kort og tyk, undersætsig Person, lille tælbegget Person.*

stað [stæa] *n.* (s; *stöð*) *Sted. Jf. staður.*

staðarmúrur [stæarmúurör] *m.* *Bymur.*

staddur [staddör] *adj.* *stedt, stillet paa et vist Sted, værende i en vis Stil-*

ling el. Tilstand; aðrir, sum ikki vóru har staddir tá, andre, som ikke var til Stede dengang; væl (illa) s., vel (ilde) stedt. — hvussu er statt, hvorledes er det fat, hvorledes staar det til? so statt, under de Omstændigheder; — væl (illa) s. við nakað, godt (daarlig) forsynet, udrustet.

staðfastur [stæafastör, staf-] *adj.* *stadig, standhaftig. -festa* [-fæsta] *v.* *stadfæste, bekræfte. — staðfestast, tage fast Ophold. -festing* [-fæsting] *f.* *Stadfæstelse, Bekræftelse.*

staðigur [stæajör] *adj.* *stadig.*

staðin [stæajín] *adj.* (*acc. stadnan*) (*egl. part. præt. af standa*) *moden (om Plantevekst, spec. Korn; egl. som har staaet længe nok).*

stadna¹ [stadna] *v.* (*að*) *modnes, jf. staðin; begyndt at tørres, blive lidt stiv og tør (om Fisk), stadnaður fiskur.*

stadna² [stadna] *v.* (*að*) *standse. Jf. steðga.*

staður [stæavör] *m.* (ar; *ir*) 1) *Sted, Plads; úr stað, af Stedet; Punkt; — uegl. i en Del Udtr.: ikki koma úr stað (úr staðnum, av staðnum), ikke komme af Stedet, standa í stað, staa paa samme Sted, staa i Stampe, ikke gøre Fremskridt; í staðin, í tann stað, i Stedet (i Stedet derfor), í staðin fyri (med acc.) i Stedet for; eiga sær stað, finde Sted; í stöðum, paa sine Steder. Jf. -staðni í adv. som allastaðni, ongastaðni. — Jf. stað n., der alm. bruges for staður 1) i egl. Bet. 2) Stad, By el. større Bygd.*

sták [stáak] *n.* (s) = *stákan.*

stak- [stæak-] *bruges ofte i Sms. i Bet. enestaaende, stakgóður, enestaaende god, stakkönur o. s. v.*

stáka [stáaka] *v.* (*að*) *have travlt med festlige Forberedelser (f. Eks. til Barselgilde, Bryllupsgilde), s. fyri (med dat.), træffe Forberedelser til (Fest), stákað er fyri brúð-*

leypinum, *der er truffet Forberedelser til Bryllupet (Bryllupsgildet), har var stákað í roykstovu, der var Travlhed med Forberedelser i roykstova.*

stákan [stáakan] *f.* (ar) *Travlhed med festlige Forberedelser.*

staki [stæatši] *m.* (a; ar) *Stage, Lysestage.*

stakk [sta'k] *1. el. 3. pers. sing. præt. af stinga el. stökka.*

stakkal [sta'kal] *m.* (s; stakklar) *Stakkel. Jf. stavkallur.*

stakkalastjörna [sta'kalaštjødna, -šödna] *f.* *Planeten Venus.*

stakkalur [sta'kalór] *m.* = **stakkal.**

stakkur¹ [sta'kór] *m.* (s; ar) *1) Stabel. 2) høj enligt staaende Klippe i Søen (= drangi, drangur, hvilket sidste dog gerne betegner en Klippe af mere tilspidset Form).*

stakkur² [sta'kór] *m.* (s; ar) *Kvindekjole (senere spec. Stadskjole), hvori Skørt og Trøje gaar ud i eet; sid Kvindekjole (især Bryllupsdragt).*

stakmaður [stæakmæavór] *m.* *en enkelt Mand; ogsaa: en enestaaende Mand. -pláss* [-pláss] *n.* *en enkelt Plads; et enkelt Sted; ogsaa: en enestaaende Plads.*

stakur [stæakór] *adj.* (stök, stakt) *1) uden Mage, uparret; overkomplet. 2) (om Tal) ulige, stakt tal, ulige Tal.*

stál [stáal] *n.* (s) *Staal; digt. om blanke Vaaben.*

stala [stæala] *v.* *se stæla.*

stallur [stadlór] *m.* (s; ar) *1) (Klippe ved Strandbredden) fremspringende Fjeldknæ, Afsats i en Bjergvæg. 2) Krybbe, Stald.*

stálmi [stálm] *m.* (a; ar) *Yvérets Opsvulmen af Mælk hos et Kreatur, som skal føde.*

stáltráður [stá'ltráavór] *m.* *Staaltraad.*

stama [stæama] *v.* (að) *stamme (i Tale).*

stami|gukkur [stæamigo'kór] *m.* (s; ar) *en, som stammer meget, Stamihak. -kukkur* [-ko'kór] *m.* = **stami-gukkur.**

stamma [stamma] *f.* (u; ur) *Stamme.*

stampur [sta'mpór] *m.* (s; ar) *Stamp, stort Kar, Bøtte.*

standa [standa] *v.* (stendur; stóð, stóðu; staðin [stændör; stau, stauó; stæajin]) *1) staa, være i opret Stilling. 2) staa, være stillet el. anbragt paa et vist Sted, være beliggende, báturin stendur í neystinum, Baaden staar i Nøstet, húsini standa afturundir, Husene ligger, skjult bagved; lykilin stendur í (hurðini), Nøglen sidder i (Døren); tað stendur í bókinu, det staar i Bogen. 3) staa, være i en vis Tilstand, grasið (kornið) stendur væl, Græsset (Kornet) staar godt, s. í vökstri, staa i Vækst, Opvækst, s. í stað, staa i Stampe, s. undir vatni, staa under Vand; — (med acc.) s. brúður, staa Brud. 4) staa, indtage samme Stilling el. Tilstand; vedvare, staa paa; hetta veðrið stendur ekki leingi, dette Vejr staar ikke længe paa. 5) staa, være vendt i en vis Retning, vindurin stendur beint á (ímóti), Vinden staar lige paa (imod); ogsaa: føres (strømme) i en vis Retning, tað stóð ein guva upp úr pottinum, der stod en stærk Damp op af Gryden; hvört stendur ferðin tín, hvorhen gaar (gælder) din Rejse? 6) staa, være standset; klokkan stendur, Klokken staar. 7) uegl., staa, i en Del Udtr. som: har stóð ein bardagi, der stod en Kamp, et Slagsmaal; hvar skal brúðleypið s., hvor skal Brylluppet staa? 8) (med dat.) anstaa, klæde, passe, s. e-m væl (illa). 9) veje, haglið stóð hvört oyri (se oyri), hvør steinur stóð meira enn pund, hver Sten vejede mere end et Pund; ogsaa: maale, tað var hvalur! hann stóð 96 fœtur.*

— *Med præg. og adv.:* s. á, a) hann stendur ekki á tí miði, hans Fiskeline er for kort til den Banke (Fiskeplads), b) tað stóð á mær, jeg blev ganske undselig el. skamfuld, ogsaa: jeg følte stor Ængstelse, c) koste stor Anstrengelse, tage meget paa ens Kræfter, tað stendur á honum, det koster ham stor Møje, det lægger Beslag paa alle hans Kræfter, tað stendur á, det fordrer store Kræfter, det er vanskeligt, d) gælte om, komme an paa, tað stendur á tær, det kommer mest an paa dig, tað stendur á slótttri, det gælder om at faa slaaet saa meget Hø som muligt (jf. standa um), e) (om Kniv) ekki s. á, slet ikke bide, slet ikke kunne skære, knívurinn stendur ekki á, f) (om Baand, Tov) strammes, tað stendur á tjóðrinum, g) vedvare, staa paa. — s. av = standast av; s. eftir, a) staa tilbage, b) s. e-m eftir lívinum, staa (tragte) en efter Livet; s. fyri (med dat.), forestaa (raade for); s. ímóti, gøre Modstand, modstaa; s. niður, hænge lige ned (om Fiskelinen); s. til, a) e-m stendur til (med gen. el. inf. med at), det hælder (stærkt) til — for en, um langt og leingi stóð hinum gamla til vinningar, langt om længe hældede det stærkt til Sejr for den gamle, b) s. e-m til, staa til Rede for en, tað stendur tær til, det er overladt til dig (f. Eks. at tage, vælge), c) staa til, forholde sig, s. væl (illa) til, d) s. til eins, ein, staa til en, afhænge af en, tað stendur til tín, e) honum stendur ekki til bót, hans Skade kan ikke oprettes, han staa ikke til at redde. — s. um, gælte om, tað stendur um lívið, det gælder Livet, tað stendur um at koma fram (jf. standa á, ráða um), tað stendur um, det er tvívilsumt; s. upp, opstaa (jf. rísa), triðja dagin staðin upp frá

deyðum; s. uppfyri, rage hindrende op; s. uppundan, rage op, stikke frem; s. uppúr, a) rage frem, stikke frem af noget, b) slaa op, stige frem, f. Eks. om Røg, Damp; s. uppi: húsini standa uppi enn, Huset staa der endnu (er ikke revet el. faldet ned); s. (úti) við: tað stóð úti við húsbrott, det var nær ved, at der skete Ødelæggelse paa Husene, tað stendur við húsbrott; s. við, a) staa ved det samme, paa samme Standpunkt, b) staa ved, vedkende sig, s. við nakað, c) mundu ekki neipir staðið við, Støtterne havde næppe holdt Stand. — standast, a) staa sig, have fast Fodfæste, b) her stendst ekki, her er ikke til at staa, her kan man ikke staa (her er ikke standandi), c) standast e-m, kunne taale, tað stendst ei barni klappan tín, Barnet kan ikke taale dine Klap; — standast á, fattes, mangle (om den manglende Genstand), einki stendst á; standast av, følge af, hidrøre fra, ilt man fara at standast av tí, har man ilt fara at standast av, der vil komme ondt ud af det; tað standist hvat av ið má, lad følge hvad der vil; standast til: e-m stendst til at fáa, en staa paa Nippet til at faa; standast við: (upers.) e-m stendst við (ein, nakað), en føler Afsky el. Væmmelse (for en, noget). — part. præt. staðin, se staðin.

standmynd [standmýnd] f. Statue.

standur [standúr] m. 1) Stand, Stilling. 2) Tilstand; Orden; gera í stand, gøre i Stand; ofte = daarlig Tilstand, tað er ein s., det staa meget daarligt til, har er ringur s.

stanga [stænga] v. (að) stange (om Krægl). Jf. stúta.

stangar [stængar] gen. sing. af stong.

stangararmur [stængararmór] m. „Arm“ paa fleygistong, den ene

af de to tynde Træstænger, imellem hvilke Nættet sidder (er udspændt). **-horn** [-hådn] *n.* Hornplade yderst paa stangartræ med et Hul i hver Ende, hvorigennem det inderste Stykke af stangararmar gaar. **-træ** [-træa] *n.* den lange tykke Stang paa fleygistong, hvortil stangararmar med Net bindes.

stangræddur [stæŋgraddør] *adj.* (om Søfugle) sky for fleygistong.

stanka [stæŋka] *v.* (að) stamme, hakke.

stapi [stæapi] *m.* (a; ar) 1) enligt staaende Klippe. 2) halvvoksen Fuglefjer; *pl.* stapar ogsaa: Skægstubbe.

stápil [stáapil] *m.* (s; stáplar) Dørstabel.

stappa [staˈpa] *v.* (að) stoppe, trykke sammen, presse ned.

stápul [stáapól] *m.* (s; stáplar) = stápil.

staputur [stæapötör] *adj.* a) (om en Fugl) med (mange) halvvoksne Fjer, b) (om Personer) med Skægstubbe.

stara [stæara] *v.* (rd) stirre.

staraflökkur [stæarafláˈkór] *m.* Flok Stære.

starblindur [starblindör] *adj.* stærblind.

stargras [stargræas] *n.* Star (*carex*).

stari [stæari] *m.* (a; ar) Stær (*sturnus vulgaris f. faeroënsis*).

starta [staˈrta] *v.* (að) gaa tit og ofte, trippe om (LF).

startin [staˈrtin] *adj.* som idelig gaar frem og tilbage.

starv [starv] *n.* (s; störv) Arbejde, Virksomhed, Beskæftigelse; ogsaa: Møje, Anstrengelse.

starva [starva] *v.* (að) arbejde, anstrenge sig (med Arbejde); *alm.* starvast, starvast við nakað, arbejde haardt (slide med noget), starvast fyri (nøkrum), have Besvær, kæmpe for noget, starvast í (nøkrum), være ivrigt beskæftiget med noget.

starvsamur [staˈrsæamör] *adj.* arbejdsom, flittig.

starvsbróðir [staˈrsbrœur] *m.* Værkfælle, Kollega.

starvsemi [staˈrseami] *f. el. n.* Arbejdsomhed, Flid.

stás [stáas] *n.* Stads. Jf. skart, skreyt, skróð.

stásiligur [stáasiliör] *adj.* stadselig, pragtfuld.

stás|klæði(r) [stáasklæai(r)] *n. pl.* Stadsklæder. **-stova** [-stoəva] *f.* Stadsstue.

stava¹ [stæava] *v.* (að) stave, bogstavere.

stava² [stæava] *v.* (að) (danne Striber, kaste Straaler) afspejle sig tydeligt i Vandet, sólin skein bjørt og stavaði niður í tann spegil-slætta sjógvin.

stavalgóðs [stæavagöss] *n.* Fadeværk, Tøndegods (LF). **-ilát** [-oiláat] *n.* Stavkar, Kar af Staver.

***stavargrein** [stæavargrain] *f.* Skrift (Bogstavers Ordning), i Udtr.: stilla s., nedskrive, berette, foresynge, nú skal stilla s., nu vil jeg fortælle el. istemme et Kvad.

stavbrot [stabbroæt] *n.* kort, ringe Kæp (LF).

stavingar|bók [stæavingarboʊk] *f.* ABC-Bog. **-lag** [-læa] *n.* Stavemaade, Retskrivning.

stavkallur [stæavkadrör] *m.* Betler, Tigger, Stodder. Jf. stakkal.

stavnamaður [stavnamæavör] *m.* (paa de gamles Skibe) Stavnbo, Mand, som har sin Plads i Forstavnen.

stavn|hald [stavnhald] *n.* Mærke paa Land, som man styrer efter. **-hetta** [-hæˈta] *f.* Hætte, med to opstaaende Spidser (en Hovedbeklædning til Højtidsbrug). **-húgva** [-higva] *f.* = stavnhetta. **-skoyti** [-skáiˈti] *n.* det andet Stykke i Stævnen (LF).

stavnur [stavnör] *m.* (s; ar) 1) Stavn, Stævne (paa Baad, Skib). 2) opstaaende Spids paa Hætte (stavnhetta). 3) Fyr, Karl, Rad.

stav|pikur [stæavpoiˈkór] *m.* Pig paa Stav. **-prukka** [staˈproˈka] *f.* lille

Kæp (LF). -seting [-seating] *f.* Ret-skrivning, Ortografi.

stavur [stæavør] *m.* (s; ir) 1) *Stolpe, Støtte.* 2) *Stav, Stok.* 3) *Stav i Trækar;* — *om (Stav el. Bræt i) Panelvæg i Udtr.:* millum stavs og veggjar, imellem Panel og Ydervæg (*Mur*). 4) *Bogstav.* 5) *Linje, Stribe* (med egen *Farve*).

steðga [stægga] *v.* (að) 1) (*tr., med dat.*) standse, få til at standse el. staa stille, s. e-m; *vente paa, steðga mæ.* 2) (*intr.*) standse, gøre en Standsning, gøre et Ophold.

steðgur [stæggør] *m.* (ar; ir) Standsning, Ophold, Pause; loypa steðg í (nakað), forårsage Standsning i.

steðji [stæji] *m.* (a; ar) — stiði.

steffa [stæffa] *f.* (u; ur) Søfugle-unge i sit andet Aar, spec. Unge af Alke el. Lomvie. *Jf. urðnakona.*

stegga [stægga] *v.* (að) = steðga.

steggi [stæd'dži] *m.* (ja; jar) *Han, Hanfugl* (hos mange Svømmefugle).

steig [stai] 1. el. 3. pers. sing. præter. af stiga.

steik [stai'k] *f.* (ar; ir) *Steg.*

steikiteinur [stai'tsítainør] *m.* *Stegespíd.*

steikja [stai'tsa] *v.* (steikir, stokti, stoktur) *stega.*

steina [staina] *v.* (að) *stene.*

steinamosi [stainamoəsi] *m.* *Skaallav* (*parmelia saxatilis*).

stein|bitur [stainboi'tør, stai'n-] *m.* *Soulv, Havkat* (*anarrhichas lupus*).

-blindur [-blindør] *adj.* stenblind, stokblind.

-bogi [stainboəji, -bū] *m.* *Stenbue, Stenhvælving.*

-brá [stain-bráa] *f.* *Snerre* (*galium saxatile*).

-býttur [-boi'tør] *adj.* stokdum.

-deyður [-dæi(j)ør] *adj.* stendød.

-doyggja [-dåd'dža] *v.* dø fuldstændig.

-fall [stai'nfadl] *n.* Omvikling (det Baand, som vikles, Mohr) om Fiske-loddet (*LF*).

-geit [staingai't] *f.* Stenged.

-geitarmarki [staingai'tarmæ'rtši] *n.* Stjernebilledet Stenbukken.

steingja [staándža, stándža] *v.* (steingir, stongdi, stongdur) stænge, spærre; s. fyri, stænge for; s. seg inni, stænge el. lukke sig inde.

stein|kobbi [stainkábbi, stai'n-] *m.* Stenkobbe (*Sæl*), modsat látur-kópur.

-kol [-koel] *n.* Stenkul.

-kópur [-kəu'pør] *m.* = steinkobbi.

-mettur [stainmæ'tør, stai'n-] *adj.* fuldstændig mæt.

-olja [stainálja] *f.* Petroleum.

-oyða [staináija] *f.* fuldstændig Mangel paa Fisk (paa en Fiskebanke).

-pirra [stainpirra, stai'n-] *f.* (meget) lille Sten.

-salur [stai'n-sælør] *m.* Stensal, Sal el. Bolig af Sten (*dig.*).

-seta [stai'nseəta] *v.* besætte el. belegge med Sten.

-smiðja [stai'nsmi(j)a] *f.* Stensmedje, Stenhuggerværksted.

-smiður [stai'nsmi(j)-ør] *m.* Stenhugger, Arbejder i Sten.

-stappaður [stai'nsta'pavør] *adj.* propfuld, pakfuld, Norðurhavið var steinstappað av fiski.

-stólpa [stai'nstö'lpə] *f.* (u; ur) Stenpikker (*saxicola oenanthe*).

-svíma [stai'nsvoima] *v.* fuldstændig besvime.

steinur [stainør] *m.* (s; ar) Sten (Stenstykke; tilvirket Sten el. Stenredskab, jf. hvørvisteinur; Sten som Stof el. Masse; Ædelsten; Sten i Frugt).

Jf. grót. — tveir harðir steinar mala ikki væl (*Ordspr.*); fara undir steinin, dø; ikki liggja undir hvørjum steini, ikke hænge paa Træerne.

steinöld [stainöld] *f.* Stenalder.

stelkur¹ [stæ'lkør] *m.* (s; ar) Stilk, Stængel.

stelkur² [stæ'lkør] *m.* (s; ar) rød-benet Klire (*totanus calidris*).

stelling [stædliŋ] *f.* (ar; ar) Tap, hvorom en Dør drejer sig.

stellingur [stædliŋgør] *m.* (s; ar) smal Afsats i Klippevæg.

stemma¹ [stæmma] *v.* (md) dæmme (for), opdæmme, standse, s. fyri (med dat.)

stemma² [stæmma] *v.* (að) stævne frem, sætte af Sted, ro med Kraft.

stempul [stæˈmpól] *n.* (s; *pl. ds.*)
Stempel.

stendur [stændör] *2. el. 3. pers. sing. præs. af standa.*

stengur [stængör] *pl. af stong.*

stenka [stæˈŋka] *v. se stanka.*

sterkur [stæˈrkör] *adj. 1) stærk, kraftfuld, kraftig. 2) stærk, solid, varig. 3) stærk, heftig, f. Eks. om Vind. 4) stærk, berusende.*

stertur [stæˈrtör] *m.* (s; ar) *Stjært, (ikke haaret) Hale; spec. Fiskehale.*

setla [stætla] *v.* (að) *humpe, gøre smaa og usikre Skridt.*

stev [steəv] *n.* (s; *pl. ds.*) *1) Omkvæd (i Kvæd el. Vise). 2) Takt (i Runddans), Dansetakt, hava s.*

stevna [stævna] *f.* (u; ur) *Møde til fastsat Tid og Sted, aftalt Møde, større Sammenkomst.*

stevna [stævna] *v.* (nd) *1) stævne, styre, beræge sig el. gaa i en vis Retning; s. at (nøkrum), stræbe imod, tilsigte. 2) (med dat.) stævne, indstævne, indkalde, ogsaa: sætte Stævne, indbyde til at komme, s. e-m.*

stevni [stævni] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) *Stavn, spec.: det indvendige Stykke af Stavnen, der hvor Rølingerne med Es-singerne løber sammen, sjúti alin og fyra til var kjølurin millum stevna.*

stevning [stævning] *f.* (ar; ar) *Stævning (Indstævning, Sammenstævning).*

stevningsbein [stævningibain] *n.* *Krageben paa Helleflynder (LF).*

stevnu[skrá] [stævnuˈskrã] *f. Program. -vállur* [-vãlör] *m. Tinghøj (som Navn paa en Høj, hvor Eysturoy-Beboerne tidligere holdt Tingforsamling).*

steyp [stæiˈp] *n.* (s; *pl. ds.*) *Stob, Bæger, Krus, lille Kar.*

steypur [stæiˈpör] *m.* (ar; ir) = *steyp.*

steyrgras [stæirgræas, stær-] *n.* = *störur.*

steyrrættur [stæirraˈtör] *adj. opret, lige opgaaende, lodret.*

steyrur¹ [stæirör] *m.* (s; ar) *1) Stavre, Pæl, spids Stang. 2) spids Klippe, som staar op af Søen. 3) Rumpe.*

steyrur² [stæirör] *m.* = *störur.*

steyrvongur [stæirvångör] *m.* *udstaaende, fremstaaende Abnormitet ved det yderste Led paa en Fugls Vinge.*

steyta [stæiˈta] *v.* (að) *støde, stikke (løst, smaat — med Stang, Pind); s. tenn, stange Tænder; ogsaa: gaa, komme stikkende (sig frem) med Stav, hann fer steytandi, steytar illa.*

stiði [stiji] *m.* (ja; jar) *Ambolt med spidse Ender (forskellige fra den fir-kantede amboltur).*

stig [sti] *n.* (s; *pl. ds.*) *Skridt, Trin; Takt (i Runddans), Dansetakt (jf. stev); Trin, Stadium; Grad.*

stiga [stoija] *v.* (stigur; steig, stigu; stigin [stojör; stai, stjör; stjinn]) *stige, træde, gøre (et) Skridt (frem); s. á nakað, træde paa noget; s. fram, a) gøre et Skridt frem, b) (om et Ur) vinde, gaa for hurtigt; s. aftur, (om et Ur) tabe; s. niður, sætte Foden ned (paa fast Grund); s. stórum, tage store Skridt; (digt.) s. fótum á land, stige i Land.*

stiggjur [stodˈdžör] *m.* (gen. stígs; *pl. stíggjar*) *Sti, Gangsti, alm.: vanskelig og stejl Opgang (til Fjelds el. gennem en hamar).*

stigi [stiji] *m.* (a; ar) *Stige; pl. stigar ogsaa = stigi.*

stigingarstev [stojngarsteəv] *n.* *den almindelige Maade at danse (færøsk Dans) paa. Jf. stev.*

stigur [stojör] *m.* (s; ar) = *stíggjur.*

***stigur** [stjör] *m.* (s; ar) = *stíggjur; sóu hvörki himmal ei jörð og valla stig fyri sali, de saa hverken Himmel eller Jord og næppe Vej til Salen el. Borgen.*

stik [stik] *n.* (s; *pl. ds.*) *Gærdestave (i Reglen støttende et Stengærde) med Traad spændt imellem.*

stika [stika] *f.* (u; ur) *Gærdestav, Hegnpæl.*

stika¹ [stika] *v.* (að) *sætte Gærdestave (Hegnpæle) op.*

stika² [stika] *v.* (að) *sy med utætte Sting, s. einar skølingar.*

stikka [sti'ka] *f.* (u; ur) *Alen (færøsk Alenmaal, lidt kortere end det danske).*

stikka [sti'ka] *v.* (að) *maale med Alen, maale ud i Alenmaal (LF).*

stikkont [sti'ka'nt] *f.* *Spidsand (anas acuta).*

stikl [stikl] *n.* (s; pl. ds) 1) *Trille, fara á s., begynde at trille (henad Jorden).* 2) = *stikul* 1); nú er hann komin í stiklið á horni, nu er han kommet i Knibe.

stikla [stikla] *v.* (að) 1) (tr.) *trille (ned), faa til at løbe hen ad Jorden, s. hornaklingrur.* 2) (intr.) *trille, løbe (hen ad Jorden).*

stikna [stikna] *v.* (að) *begynde at steges.*

stikul [stikól] *m.* (s; stiklar) 1) *Spids af et Kreaturs Horn.* 2) *nederste Rand (el. Begyndelsen) af en Trøje (Baadsmandstrøje) under Strikning.* 3) = *stikl* 1); fara á s. = fara á stikl.

stíla [stoila] *v.* (að) *stíle, ordne.*

stilla [stidla] *v.* (lt) 1) *stille, standse, bringe til Ro, s. sjógv, bringe Søen til at være rolig, s. vreiði sína, stille sin Vrede; betvinge, tæmme.* 2) (stille, sætte i en vis Stilling) *stemme et Instrument, s. harpu, stemme Harpen.* 3) = *stillast* b), spec.: s. av, blive *Havblik*, hann (tað) stilti av. — *stillast*, a) *stilles, (om Vind og Sø) sagtnes, lægge sig; bringes til Ro.* b) *stíle (af), sagtnes, lægge sig.*

stillhentur [stidlhæ'ntór] *adj.* med støt Haand, som ikke ryster paa Haanden.

stilli [stidh] *f.* el. *n.* *Stilhed; Stille (Stilhed i Luften og paa Søen).*

stilli [stidh] *n.* (s; pl. ds. el. r)

Gærde, bag hvilket en Fugleskytte gemmer sig.

***stillir** [stidlr] *m.* *Konge, Fyrste, stakk ígjøgnum stillis bróst.*

stillis|liga [stidhsliá] *adv.* *stílfærdigt, paa en stílfærdig Maade; fara s. fram, gaa stílfærdigt til Værks. -ligur [-liór] adj. stille i sin Optræden, stílfærdig.*

stillnaður [stilnavór] *m.* (ar) *Stilhed.*

stillur [stidlór] *adj.* *stille, ubevægelig, tavs; rolig.*

stílví [stílví] *m.* (a; ar) = *stívlí.*

stima [stíma] *v.* (að) *snøre (sammen).*

stimaligur [stímalíór] *adj.* *mandig, kraftig og af tiltalende Ydre.*

stimatroyggja [stimatråd'dža] *f.* *Kvindetrøje til at snøre sammen (med stími) foran paa Brystet.*

stimbraður [stimbravór] *adj.* *udstyret (med Kraft), udrustet.*

stimbur [stimbór] *m.* (urs) *godt Grundstof i noget, Kraft, Fasthed, Soliditet; spec. Kraft, Legemsstyrke (med Bibegreb af Førlighed).*

stimburmikil [stimbórmítíl] *adj.* *kraftig (med Bibegreb af Førlighed); før og kraftig.*

stími [stími] *m.* (a; ar) *Snorelidse.*

stinga [stínga] *v.* (stingur; stakk, stungu; stungin [stíngór; sta'k, stíngó; stíngó] 1) *stikke, støde (spec. med et spidst Redskab), a) med Redskabet som Objekt, s. knívin í, stikke Kniven i, b) med den Person el. Ting, som stikkes, til Objekt, s. ein, stikke en, s. seg, stikke sig; — s. kúgv, stikke (slagte) en Ko; — frembringe ved Stik, s. hol á, stikke Hul paa.* 2) *stikke, putte, s. fingurinn í oyrað, stikke Fingeren i Øret, s. nakað í lumman, stikke noget i Lommen.* 3) (i Kortspil) *stikke, stikke over.* 4) *om en stikkende Fornemmelse (jf. níta): tað stingur í, der gaar Sting igennem (f. Eks. Bylden).* — 5) *stingast, i Udtr.: tað stingst*

upp á hann, *han faar et pludseligt, lunefuldt Indfald.*

stingunebbi [stingónæbbi] *m.* (a; ar) *Spryd (paa Skib).*

stingur [stingör] *m.* (s; ir) 1) *Stik, Stod (med spidst Redskab); Sting med Naal.* 2) *Sting, stikkende Fornemmelse i Legemet.* 3) (*i Kortspil*) *Stik (det at stikke over).*

stinka [stiŋka] *v.* (að) *stinke, lugte ilde.*

stinnur [stinnör] *adj.* *sterk, stiv og haard.*

stintur [stiŋtör] *m.* (s; ar) *Mesan.*

stirðil [stirli] *m.* (s) *Stivhed, Kraft, Legemsstyrke.*

stirðna [stirna] *v.* (að) *blive stivfrossen el. forfrossen, blive stiv og kold; uegl.: stivne, stagnere.*

stirdur [stirdör] *adj.* *stivfrossen.*

stirvin [stirvin] *adj.* *stiv, stram, træg.*

stivlaleggur [stivlæggör] *m.* *Støvle-skaft.*

stivli [stivli] *m.* (a; ar) *Støvle.*

stívna [stoivna, stóivna] *v.* (að) *stivne, blive stiv.*

stíður [stoivör] *adj.* 1) *stiv, haard, ubøjelig el. vanskelig at bøje (egl. og overf.).* 2) (*om Fartøj, Baad*) *stiv, s. bátur, sigla stívt, sejle stíft.* 3) *stiv, afmaalt, stram.* 4) *stiv, rigelig.*

stjala [stjæla] *v.* (stjelur; stjól, stjólu; stolin [stjealör; stjoul, stjoulö; stoeln]) *stjæle, s. nakað frá e-m, s. burtur, bortstjæle. — stjalast, stjæle sig, liste sig, stjalast (inn) á ein, liste sig ind paa en.*

stjelur [stjealör] 2. el. 3. pers. sing. *præs. af stjala.*

stjól [stjoul] 1. el. 3. pers. sing. *præt. af stjala.*

stjóra [šoura] *v.* (að) *med Line at drage Folk el. Varer fra Baaden til Land i Brændingen (LF).*

stjóri [stjouri, šouri] *m.* (a; ar) 1) *Reb el. Fæste, hvormed Folk og Varer drages i Land i Brænding. Jf. eftirstjóri.* 2) *Bestyrer, Direktør.*

stjórn [stjödn] *f.* (ar; ir) *Styrelse; Bestyrelse, Direktion; Regering.*

stjórna [stjödna] *v.* (að) *styre, lede.*

stjúk|dóttir [šogdö'tur] *f.* *Steddatter, Stifdatter. -faðir* [šøkfaejr] *m.* *Stedfader, Stiffader. -mamma* [-mamma] *f.* = stjúkmóðir. **-móðir** [-mour] *f.* *Stedmoder, Stifmoder. -pápi* [šøkpåpi] *m.* = stjúkfaðir. **-sonur** [šøksoenör] *m.* *Stedsøn, Stifsøn.*

stjolaður [šøelavör] *adj.* *illa s., ilde tilpas, daarlig oplagt, i daarligt Humør.*

stjölur [šøelör] *m.* (stjalar; stjölir) 1) *nederste Ende af et Neg, Enden med de afskaarne Straa (paa et Neg), modsat Aksene.* 2) *i Udtr.: nú er (ringur) s. á honum, nu er han ilde tilpas el. i daarligt Lume.*

stjørna [stjödna, šödna] *f.* (u; ur) *Stjerne. — tá vóru stjörnur í honum, da spillede hans Øjne (af Overraskelse, Glæde el. Skræk); nú eru stjörnur í risanum, nu spiller Risens Øjne (af Glæde).*

stjörnhagi [stjödnhaldži, šödn-] *f.* *Tiden fra Jul til 20. Juledag (ellers lidt forskelligt paa de forskellige Steder).*

stjörnu lýsi [stjödnölöi'si, šödnö-] *n.* *Stjernelys, Stjerneskin. -skot* [-skoæt] *n.* *Stjernesku.*

stöð [stau] 1. el. 3. pers. sing. *præt. af standa.*

stokkagrein [stá'kagrain] *f.* *Aabning imellem Maskerne paa en Strømpe, Maskeskel (LF). -leggald* [-læggald] *n.* *Strømpeskaft, (ufærdig) Strømpe til Forfødning. Jf. stubbuleggald. -stova* [-stoəva] *f.* *Blokstue, Stue(hus), opført af vandret lagte Tømmerstokke. -viður* [-vi'jör] *m.* *Tømmer, Ved, bestaaende af Tømmerstokke.*

stokkin [stá'tšin] *part. præt. af stökka.*

stökkont [stá'ká'nt] *f.* *Vildand, Græsand (anas boschas).*

stokkur [stá'kör] *m.* (s; ar) 1) *Stok, Tømmerstok, Bjælke.* 2) *Strikkepind.* 3) (*øverste*) *Kant paa Baad el. Skib.* 4) *Sengestok, Sengekant; fram um stokkin, op af Sengen; jf. songarstokkur.*

stokkukur [stáˈkótór] adj. stakket, kortvarig.

stokti [stákti] præt. sing. af steikja.

stólaþak [stóulabæk] n. Stolerýg.

-setur [-seátór] n. Stolesæde.

stolin [stoˈlín] part. præt. af stjála.

stólpa [stöˈlpa] v. (að) stolpe, stolpre.

stólpi [stöˈlpi] m. (a; ar) 1) Stolpe, Støtte (i en Bygning). 2) aflang, firkantet Kasse.

stólpur [stöˈlpór] m. (s; ar) i Udtr.: s. og steinur, Stok og Sten, nú skal taka stólp og stein.

stoltleiki [stáˈltlaiˈtši] m. (a) Stolthed.

stoltsliga [stáˈlslia] adv. stolt, med Stolthed.

stoltur [stáˈltór] adj. stolt.

stólur [stóulór] m. (s; ar) Stol; i Poesi ogsaa = Højsæde, Konge- el. Fyrstesæde, kongsins stól. Jf. borðstólur.

stong [stǽng] f. (stangar; stengur) 1) Stang. 2) = fleygistong. 3) smal Landtunge, i enkelte Stednavne: á Stongunum.

stongdi [stǽndi] præt. sing. af steingja.

stongil [stǽndzil] m. (s; stonglar) Bom, Slaa (for en Dør).

stongsil [stǽˈŋsil] n. (s; pl. ds.) Stængsel, Bom, Slaa; Stængsel, Hindring.

stoppa [stǽˈpa] v. (að) stoppe; s. hosur, stoppe Strømper.

stoppinál [stǽˈpinaál] n. Stoppenaal.

stórþóndi [störbóndi] m. Storbonde.

-bærur [-bæarór] adj. fornem, stor paa det, overmodig. **-dýr** [-doir] n. stort Dyr. **-fingin** [stöˈrfíndzín] adj. mægtig (stor). **-fluglur** [stöˈrfoglór] m. (coll.) store Fugle  : Alker og Lomvief. **-gráta** [-gráata] v. græde højt og heftigt. **-hvalur** [stöˈrkvæalór] m. stor Hval (modsat Grindehval). **-kavi** [stöˈrkæavi] m. Vejr med megen Sne. **-keypmáður** [stöˈrtšæpmæavór] m. Storkøbmand.

storkin [stáˈrtšín] adj. storknet, stivnet, s. sveitti (Sved), storkið blóð; stivnet, bedækket med en stork-

net el. stivnet Vædske, s. í blóði, stivnet af Blod, bedækket med storknet Blod, s. í sveitta, s. í lýsi, bedækket med stivnet Sved, stivnet Tran; mín er skjúrtan av sveitta s., min Skjorte er stivnet af Sved.

storkna [stáˈrtna] v. (að) storkne.

storkur [stáˈrkór] m. (s; ar) Stork (Fugl).

stórland [störland] n. stort Land.

-látaður [-láatavór] adj. = stór-bærur. **-látin** [-láatin] adj. =

stórbærur. **-leiki** [-laiˈtši] m. (a) Störhed. **-leypa** [-læiˈpa] v. løbe meget hurtigt og i Spring, galopere. **-liga**

[-lia] adv. storlig, i høj Grad. **-ligur** [-lijór] adj. 1) (noget) stor el. grov

(m. H. t. Legemsbygning el. Ansigtstræk). 2*) overmodig, við so stórligum hátttri, med saa overmodig Adfærd. **-lop** [-loep] n. stort Spring. **-læti** [-læati] n. (s) Overmod.

storma [stárma] v. (að) 1) storme, blæse haardt. 2) storme, gaa frem paa en stormende og voldsom Maade; s. inn á ein, storme ind paa en.

stórmannsligur [störmaˈnslíór] adj. overmodig. **-mastur** [-mastór] f. Stormast. **-menni** [-mænni] n. (s; pl. ds. el. r) fremragende Mand.

stormur [stármór] m. (s; ar) Storm, meget stærk Vind.

stóröngul [stáurǽngöl] m. stor Fiskekrog. **-orðaður** [-oeravór] adj. som bruger store Ord. **-oygdur** [-ǽgdór] adj. som har store Øjne. **-segl** [stöˈrsægl] n. Storsejl. **-skorin** [stöˈrskoerin] adj. med grove og plumpe Lemmer; med store og grove Ansigtstræk. **-sleggia** [stöˈrslædˈdza] f. stor Slægge (Forhammer). **-sleingin** [stöˈrslándzín] adj. som kræver stort Sving; stórsleingið var at fáa vent sær hjá hesum trimum, det tog stor Plads for disse tre at faa vendt sig. **-slongin** [stöˈrslándzín] adj. = stórsleingin. **-staður** [stöˈrstæavór] m. stor Stad, stor By. **-stova** [stöˈrstoæva] f. Storstue. **-tíðindi**

[støˈrtoijndi] *n. pl. vigtig Tidende, betydelig Nyhed; stor Begivenhed. -tøkin* [støˈrtøatšin] *adj. som tager meget ad Gangen; som tager mere end der tilkommer en; ogsaa: rundhaandet, gavmild.*

stórum [stəurón] *adv. (egl. dat. pl. af stórir) højlig, i høj Grad, overmaade, líkari var tær faðir at hevna enn herja os so s.; Høgnaboði hevði brotið s., der havde været meget stærk Brænding paa Høgnaboði; stíga s., se stíga.*

stórir [stəurór] *adj. (comp. størri, sup. størstur [störri, stöstör]) 1) stor, af stort Omfang, stor af Vækst; fuldvoksen. 2) stor, som er el. finder Sted i høj Grad, som er naaet til en vis Grad af Fuldkommenhed, stór neyð, sorg, stor Nød, Sorg, s. klókskapur, stor Klogskab; s. meistari, yrkjari, stor Mester, Digter, s. býttlingur, stor Dumrian; — stor, betydelig, vægtig o. lign.; stór mannamúgva, stor Flok Mennesker, s. munur, stor Forandring el. Forskel; stórt tal, stort Tal. 3) stor, fornem. — í stórum, højlig, i høj Grad. Jf. stórum.*

stórvegis [størvejis] *adv. storlig, betydelig. -vældi* [-vældi] *n. Stormagt. -verk* [-væˈrk] *n. Størverk, Stordaad.*

stova [stoəva] *f. (u; ur) 1) Stue, Værelse. 2) (i Husnavne) Hus.*

stovna [stávna] *v. (að) grunde, grundlægge, oprette.*

stovnur [stávnór] *m. (s; ar) 1) (firkantet) Stabel Hø, Rest Hø, som er tilbage om Vaaren. 2) Grundvold; seta á stovn, grunde, grundlægge, oprette; av nýggjum stovnum, helt fra nyt af.*

stovuðyr [stoəvðír] *f. pl. Dør (Døraabning) ind til en Stue. -gildi* [-džildi] *n. Gilde, som en, der sætter Bo, lader afholde, naar Huset er bygget. -gólv* [-gölv] *n. Stuegulv. -hurð* [stoəv(ð)hūr] *f. Stuedør (Dørskiven).*

-veggur [-væggör] *m. Stuevæg, Husvæg.*

stoyla [stáila] *f. (u; ur) Brudepige.*

stoypa [stáiˈpa] *v. (pt) støbe, gyde ud i Støbeform, forme ved Støbning, se stoyta 2).*

stoyta [stáiˈta] *v. (tt) 1) støde, nedstyrte, s. oman; hælde ud, s. vatn úr byttu, hælde Vandet ud af Bøtten (Spanden). 2) = stoypa; altid: stoyta ljós, støbe Lys. 3) støde, tildele Stød, s. ein burtur frá sær, støde en bort fra sig, s. ein fyri bróstið, give en et Stød for Brystet. 4) støde, knuse smaat (spec. i Morter). 5) (intr.) støde (imod, paa), s. ímóti nökrum, støde imod noget. — stoytast (ogsaa: stoyta) til, støde til, tilstøde, indtræffe, især om ondt, Ulykke (= koma e-m til handa); stoytast, (intr.) styrte.*

stoyting [stáiˈtʊŋ] *f. (ar; ar) Støbning. Jf. ljósastoyting.*

stoytingur [stáiˈtʊŋgør] *m. (s) Øsregn, ogsaa (stærkere): s. í bein.*

stoytiregn [stáiˈtræŋ] *n. = stoytingur.*

stoytur [stáiˈtør] *m. (ar; ir) 1) Stød; Mærke efter Stød. 2) (uegl.) Stød, Uheld.*

strá [stráa] *n. (s; pl. ds.) 1) Straa; draga s., trække Lod (LF). 2) den Del af Spindereskabet, hvori Tenen er anbragt.*

strábonkur [stráabāˈŋkør] *m. Bænk, hvorpaa strá 2) er anbragt.*

straff [straff] *f. (ar) Straf.*

straffa [straffa] *v. (að) straffe.*

straffur [strafför] *m. = straff.*

straks [straks] *adv. straks. Jf. alt fyri eitt.*

strála [stráala] *f. (u; ur) Straale.*

strála [stráala] *v. (að) bestre med Halm.*

strálingarhálmur [stráalɪŋgahálmør] *m. Halm, hvorpaa Sæden el. Kornet lægges for at tørres (LF).*

stramba [stramba] *v. (að) arbejde sig frem med Besvær, kæmpe sig frem.*

stranda [stranda] *v.* (að) *strande.*

strandar [strandar] *gen. sing. af strond.*

strangi [strændzi] *m.* (a; ar) *langt smalt Træ, hvormed man bestiger Bjer-gene (LF).*

strangliga [strænglia] *adv. strenge-lig, strengt, haardt.*

strangur [strængör] *adj. (strong, strangt) streng, haard, heftig.*

strát [stráat] *n. (s; pl. ds.) lille Fiskemed.*

stravin [strævin] *adj. = strevin.*

streingir [straéndzir] *pl. af strongur.*

streingja [straéndža, strándža] *v. (streingir, strongdi, strongdur) 1) stramme, spænde, pílurin streing-in strongdi, Pilen strammede Buestrengen, fast hon á hann strongdi, den (Flynderen) halede og strammede stærkt i hans Snø-re. 2) uegl. i en Del Udtr.: *s. (h)eiti, aflægge Løfte (om at bejle), hagar streingi eg heiti mítt, did lover jeg at drage hen at sejle; (med dat.) *hagar skal eg s. mínum bønarorðum á, did lover jeg at vende mit Frieri; — s. tann váða, forsøge det Vovestykke. 3) s. á, a) trække stærkt, anspænde sig, jf. seta á, b) kræve med Strenghed, c) s. á ein, trænge ind paa en, over-hænge en.*

strekki [stræʰtsi] *n. (s; pl. ds. el. r) Stykke Vej, Strækning, Afstand.*

strekkja [stræʰtsa] *v. (kt) strække, trække ud.*

stremba [stræmba] *v. (að) = stramba.*

stremban [stræmban] *f. (ar) møj-sommeligt Arbejde, Kæmpen sig frem.*

strendur [strændör] *pl. af strond.*

strendur [strændör] *adj. = trí-strendur; strend nál, træegget Naal.*

strentur [stræʰntör] *adj. = strendur.*

strev [streäv] *n. (s) (stærkt) Arbejde, Anstængelse, Besvær; Stræben, Stræv.*

streva [streäva] *v. (að) arbejde stærkt, anstrenge sig. — strevast, a) strevast við nakað, arbejde haardt paa noget, slide med noget, b) strevast eftir nökrum, anstrenge sig for at faa noget el. for at naa et Maal.*

strevin [streävin] *adj. besværlig, an-strengende.*

streyk [stræiʰk] *1. el. 3. pers. sing. præt. af strúka.*

streyma [stræima] *v. (að) strømme.*

streyma|sjógvur [stræimašægvör] *m. = streymsjógvur. -skifti [-šifti] n. Strømskifte, Strømkæntning.*

streym|bára [stræimbåara] *f. stærk Træk af Strøm; Strøg, hvor der er stærk Strøm. -böllur [-bödlör] m. sammenpakket Strøm (LF).*

streym|fjóra [stræimfjœra] *f. stor Forskel mellem Vandstanden under Ebbe og Flod. -harður [-hæarör] adj. med haard Strøm; har er ógvuliga streymhart, der er der overmaade haard Strøm. -krak [-kræak] n. urolig Strømsø. Jf. krak. -krakl [-kræakl] n. = streymkrak. -sjógvur [-šægvör] m. Sø med Strøm, urolig Sø (mod-sat deyðavatn). -talva [-talva] f. Strømtavle, Strømtabel. -tangi [-tæñdži] m. Tange med stærk Strøm.*

streymur [stræimör] *m. (s; ar) Strøm.*

stríð [stroj] *n. (s; pl. ds.) 1) Strid, Trætte; Kamp. 2) indre Kamp, Lidelse, Sorg, av so tungum stríði. 3) Besvær, Plage, ogsaa i coll. Bet.: Plager, Besværligheder.*

stríða [stroija] *v. (dd) stride, kæmpe; alm. stríðast, a) strides, twistes, kæmpe, b) være optaget af besværligt Arbejde, ase, være besværet, stríðast við nakað, arbejde strengt, ase med noget, c) drages (strides) med Døden, liggja og stríðast.*

stríðsmaður [stroiʰsmæavör] *m. Stridsmand, Kriger.*

stríður [stroijör] *adj. (stríð, strítt) 1) strid, stærk, rivende, f. Eks. om Strøm,*

s. streymur. 2) (om Haar) strid; strítt hár, strídt, groft og stíft Haar, ogsaa: indfíltret Haar. 3) strídig, stívsíndet; hvør er snótin stríð, begge Kvínder er stívsíndede.

stríggi [stroð'dž] m. (ja) = strýggi.

stríggín [stroð'džín] adj. stríð, træg, vanskelíg.

stríggj [stroð'dž] n. = strýggj.

stríggja [stroð'dža] f. (u; ur) = strýggja.

stríggjur [stroð'džór] adj. stríð-haaret, stríð. Jf. stríður.

strik [strik] n. -(s) í Udtr. som: tað kom eitt s. á hann, han blev syg (i Forbigaaende).

strika [strika] f. (u; ur) Streg, Línje.

strika¹ [strika] v. (að) strege, sætte Streg el. Streger; s. út, strege ud; s. yvir, strege over.

strika² [strika] v. (að) í Udtr.: s. segl, stryge Sejl; (dígt. í Kvadene) s. niður á bunka, = s. segl.

stríltín [strí'ltín] adj. 1) som bringer ringe Udbytte og koster meget Besvær; fiskiskapurin hevði verið s. um vetrarmagnið, Fiskeriet ved Midvinterstíd havde kun bragt ringe Udbytte (med længere Mellemrum, hvor íntet var at fiske). 2) om Personer: vanskelíg at faa noget ud af.

strímlakýsi [strímlakoi'sí] m. Kyse med Baandstrimler (brede, hvide kniplede Strimler omkring Panden).

strippa [stri'pa] f. (u; ur) Spand, Bøtte, Stríppe.

stríta [stríta] v. (að) arbejde sig frem med største Besvær (f. Eks. mod Vind, Uvejr), kun med Nød og næppe kunne naa frem.

strok [stroæk] n. (s; pl. ds.) 1) Strygen, Strygning. 2) s. í vindi, forrygende Blæst; jf. glaðustrok. 3) omstrygende Person. — fara til stroks, løbe bort, strejfe om uden Plan el. Maal.

strokin [stroætšín] part. præet. af strúka.

strond [stránd] f. (strandar; strendur) Strand, Kyst, Strandbred.

strong [strång] f. sing. el. n. pl. af strangur.

strongdi [strångdi] præet. sing. af streingja.

strongur [strångór] m. (gen. streingjar; pl. streingir [strándžar; strándžir]) 1) Streng, Snor; spec. a) = rokkastrongur, b) tørret Sene af Gríndehval (flænges í tynde Smaa-strimler og bruges til at sy f. Eks. húðaskógvur med), c) (i Kvadene alm.) = bogastrongur, d) Streng paa Musikinstrument. 2) smalt og stærkt Strømløb.

stropaður [stroæpavór] adj. med sammenløbet Blomme og Hvide (om et Æg).

stropi [stroæpi] m. (a; ar) et Ægs Blomme og Hvide, som er begyndt at løbe sammen (naar Fuglen har ligget paa Ægget í nogen Tid).

stroya [stráija] v. (dd) strø.

stroyggj [stråd'dž] n. Ruskregn, Støvregn.

stroyggja [stråd'dža] v. (að) ruskregne, støvregne.

stroyma [stráima] v. (md) strømme.

strúgva [strígva] v. (að) rense Halm for Ukrudt (strúgví), s. burtur úr hálminum.

strúgví [strígví] m. (a) Ukrudt, Græs iblandt Halm.

strúka [strúu'ka] v. (strýkur; streyk, struku; strokin [stroí'kór; stræí'k, strúkó; stroætšín]) 1) stryge (med Haanden), s. hárið upp, stryge Haaret op, s. e-m um ennið, stryge en om Panden; stryge, føre (lade glide) hen over, s. pensul eftir nøkrum; stryge, glatte, f. Eks. Tøj. 2) stryge, udviske, udlette; s. burturav, stryge (noget) af, stryge bort. 3) komme í Berøring med, have med at gøre, tær (c: flundrunar) eru ikki

mjúkar at s., hann var ei mjúkur at s. 4) (*sjæld. og digt. for strika*) stryge *Sejl*, segl á bunka s. 5) (*intr.*) stryge, fare hastigt af *Sted*, rende, s. avstað, fara strúk-andi.

strúkur [strúuˈkór] *m. stærk Blæst, ein s. av vindi. Jf. strok,*

struntur [stroˈntór] *m. Dræk, Møg; draga strunt, paa en Kohud at drage Gødning ud paa Marken (LF).*

strútur [strúuˈtór] *m. (s; ar) Tud; spec. Tud paa Hætte.*

strýggi [stroˈdʒi] *m. (ja) = strúgvi.*

strýggj [stroˈdʒ] *n. Blaar.*

strýggja [stroˈdʒa] *f. (u; ur) Haartjavs.*

stryka [striˈka] *v. (að) = strika².*

*strykkja [striˈtʃa, striˈtʃa] *f. (u; ur) Elv, Aa (kun forekommende i den gaadefulde Tale (i pl. strykkjur) i Færøsk Anthologi I 338,26).*

strýkur [stroˈiˈkór] *2. el. 3. pers. sing. præs. af strúka.*

strýpi [stroˈiˈpi] *n. (s; pl. ds. el. r) Mælkébøtte (LF).*

stræta [stræˈata] *f. (u; ur) Byføjte (LF).*

stræta [stræˈata] *v. (að) trippe om, føjte om.*

stræti [stræˈati] *n. (s; pl. ds. el. r) smal, brolagt Vej, Stræde.*

strætispurvur [stræˈatisporvór] *m. et andet Navn paa snjófluglur.*

strævin [stræˈavin] *adj. = strevin.*

stubbi [stobbi] *m. (a; ar) Stub, Stump, kort Stykke; Brudstykke.*

stubbuleggald [stobˈbóˌlæggald] *n. Strømpeskæft, Strømpe uden Fod.*

stuða [stúa] *v. (að) støtte en Mand under Opstigning i Fuglebjerg (ved Hjælp af Fuglestangen). Jf. studn-ingur.*

studda [stodda] *v. (að) s. e-m til, = stuðla e-m til.*

studdi [stoddi] *præt. sing. af styðja.*

studentafelag [stodæˈntafeˌlæa] *n. Studenterforening.*

studentsprógv [stodæˈnsprægv] *n. Studentereksamen.*

studentur [stodæˈntór] *m. (s; ar) Student.*

stuðla [stúla] *v. (að) s. e-m til, tilskynde, opfordre en til.*

studla [stodla] *v. (að) = stuðla.*

stuðlaberg [stúlabærg] *n. Søjlebasalt.*

stuðli [stúli] *m. (a; ar) = stuðul.*

studling [stodlung] *f. (ar) Tilskyndelse, Opfordring.*

stuðlur [stúlór] *m. (s; ar) = stuðul.*

studnaður [stodnavór] *m. (ar) Støtte, Understøttelse.*

studni [stodni] *m. (a) = studnaður.*

studningur [stodningór] *m. (s; ar)*

1) Støtte, hvad der tjener til at understøtte el. fæste; ved Opstigning i et Fuglebjerg: den Understøttelse, som den første i Bjerget opstigende Mand faar af den anden (idet den bageste støtter den forreste opefter fra Afsats til Afsats ved Hjælp af Fuglestangen, i hvis tykke Ende er anbragt en Jernpig, som bliver stukket ind i den forrestes Bukselinning, hvorhos han selv hjælper til med Hænder og Fødder samt med sin egen Stang), ogsaa: a) Opstigning i Fuglebjerg paa denne Maade, b) Afstanden imellem to saadanne Afsatser.

stuðul [stúól] *m. (s; stuðlar) 1) Støtte, Stolpe (f. Eks. i leypur, paa Seng). 2) Støtte, Understøttelse.*

stúgva [stigva] *v. (að) stuve, sammenstuve.*

stúgvur [stigvór] *m. (gen. stúvs; pl. stúgvur) Stuv, Stump, spec. a) lille, kort Pibe, b) Stuv el. Rest Hø, som er tilbage om Vaaren (alm. kaldet stovnur, se dette Ord). — miðjúlutað úr stúgv, Faaremærke: aflangt, firkantformet Indsnit ned imod Midten af Øret, efter at først Toppen er taget af.*

stúka [stúuˈka] *f. (u; ur) Uldskjorte.*

stukku [stoˈkó] *præt. pl. af stökka.*

stúku[ermi [stúuˈkóærm] *f. Uld-skjortæarme. -lepi* [-lepi] *m. slet Uld-skjorte (LF). -leysur* [-læiˈsór] *adj. uden Uldskjorte (stúka); undertiden = sjóstúkuleysur. -vel* [-veəl] *n. Flig el. Snip af stúka.*

stuldur [stoldór] *m. (acc. stuldur) Tyveri.*

stumbla [stombla] *v. (að) = stumla.*

stumla [stomla] *v. (að) gaa snub-lende og famlende, hann stumlar aftur í hellið.*

stumpa [stoˈmpa] *v. (að) støde, styrte, skyde.*

stumpabreyð [stoˈmpabræi] *n. (sy-ret) ovenbagt Brød.*

stumpur [stoˈmpór] *m. (s; ar) Stump.*

stumt [stoˈmt] *adj. n. meget tæt (mørk, taaget), i Udtr.: tað er s. í mjørka, Taagen ligger meget tæt.*

stun [stün] *n. (s; pl. ds.) Støn, Stønnen.*

stuna [stüna] *v. (að) = stynja.*

stund [stond] *f. (ar; ir) Stund, kort Tid, Øjeblik; um s., for en Stund, for en (kort) Tid, ogsaa: for Tiden, nu, titar títt um s.; í stundini, øjeblikkelig, straks; hava stundir, have Stunder el. Tid, leivast henni stundir, at, faar hun Stunder til, at.*

stunda [stonda] *v. (að) bie, vente med Længsel, stunde, hige, længes, s. á nakað el. (i daglig Tale alm.) eftir nøkrum, hon stundar á tín fund, hun higer (venter med Længsel paa) at mødes med dig, eftir tí at s.*

stundan [stondan] *f. Længsel, Higen, Tragten.*

stundi [stondi] *præt. sing. af stynja.*

stundum [stondon, -ón] *adv. stund-dom, undertiden.*

stunga [stonga] *f. (u; ur) Hudrem, som hæfter Krogen til Fiskelinen.*

stungu [stongó] *præt. pl. af stinga. stúra [stúura] *v. (rd) være mod-falden, nære Bekymring, s. fyrir nøkrum.**

stúrin [stúurin] *adj. modfalden, som nærer Bekymring.*

stúrsa [støˈrsa] *v. (að) studse.*

sturnast [stoˈrtnast] *v. (að) falde udover, styrte paa Hovedet.*

stúta [stúuˈta] *v. (að) (om en Væd-der) stange. Jf. stanga.*

stuttasponn [stoˈtaspánn] *f. kort Spand (se sponn), regnet fra Spidsen af Tommelfingeren til Spidsen af Pege-fingeren.*

stutt|leika [stotlaiˈka] *v. (að) med dat. fornøje, more; s. sær, more sig.*

-leiki [-laiˈtši] *m. (a) Tidsfordriv, Fornøjelse, Morskab. -leittur* [-laiˈtór] *adj. som har kort Ansigt. -liga* [-lia] *adv. morsomt, fornøjeligt. -ligur* [-lijór] *adj. fornøjelig, morsom. -mintur* [-miˈntór] *adj. som har utro Hukommelse, glem-som. -skygdur* [stoˈtšigdór] *adj. kort-synet.*

stuttur [stoˈtór] *adj. (comp. styttri, sup. stytstur [stítri, stístór]) kort (om Udstrækning i Rum og Tid). — n. stutt alm. som adv., kort, kortfattet.*

stúvur [stúuór] *m. (s; ar) = stúgvur.*

stýbbingur [stíbbingór] *m. (s; ar) lille Helleflynder.*

styðja [stíja] *v. (styðjar, studdi el. styðjaði, stutt el. styðjað [stíjar, stoddi, stíjaj, stoˈt, stíja]) støtte, holde oppe (i opret Stilling), s. ein; under-støtte, ledsage ved at yde Støtte. — s. seg, styðjast, støtte sig.*

stygga [stíðˈdža] *v. (gd) gøre sky, gøre bange el. vild; s. burtur, skræmme bort.*

stygur [stíggór] *adj. sky, vild (mødsat tam), bange.*

stykki [stíˈtši, stítši] *n. (s; pl. ds. el. r) Stykke, Del, Afsnit; ogsaa: Eks-empel.*

stymbur [stímbór] *m. = stimbur.*

stynja [stínja] *v. (stynur, stundi,*

stunið; *el.* stynjar, stynjaði, stynjað) stønne.

stynjan [stynjan] *f.* (ar) Stønnen.

stýra [stoira] *v.* (rd) med dat. 1) styre (*i en vis Retning*), *spec.* styre *et Fartøj*, *en Baad*, *s. bátinum*. 2) styre, forestaa, lede, *s. húsi*; styre, regere. 3) beherske, holde *i Tømme*; *s. sær*, styre sig, beherske sig.

stýri [stoiri] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) 1) Styre, Bestyrelse; Regering. 2) Ror (*paa Baad*); *jf.* leysastýri.

stýriborð [stoiriþorð] *n.* Styrbord (*modsat bakborð*). -**borðslær** [-báʀs-læar] *n.* Styrbordslaaring. -**borðsrúm** [-báʀsrúum] *n.* Styrbordssiden af eys-rúm. -**fjóður** [-fjœvôr] *f.* Styrfjer. -**maður** [-mæavôr] *m.* Styrmænd.

stýrisjörn [stoirisjœdn] *n.* *pl.* alt det Jern, der hører til Roret. -**maður** [-mæavôr] *m.* Styrrer, Bestyrer, Leder. -**völur** [-vœlôr] *m.* Rorstang (*paa Baad*).

styrja [sturja] *f.* (u; ur) Stør (*acipenser sturio*).

styrki [stiʀtʃi] *f.* indecl. Styrke.

styrkja [stiʀtʃa] *v.* (kt) styrke, gøre stærk *el.* stærkere.

styrkleiki [stiʀklaiʀtʃi] *m.* (a) Styrke, Kraft.

styrkna [stiʀtna] *v.* (að) styrkes, blive stærk *el.* stærkere, faa Kræfter.

styrkur [stiʀkôr] *m.* (s) Undsætning, Understøttelse, Hjælp.

stytta [stiʀta] *v.* (tt) gøre kort *el.* kortere, forkorte, *s. um nakað*.

stytting [stiʀtʃing] *f.* (ar; ar) Forkortelse.

styttri [stuttri] *comp.* af stuttur.

styttstur [stustôr] *sup.* af stuttur.

stývingur [stoivʏngôr] *m.* (s; ar) halvoksen Helleflynder.

stæði [stæði] *præt. con.* af standa.

stækin [stæatʃm] *adj.* stram, væmmelig (*baade om Lugt og Smag*).

stæla [stæala] *v.* (ld) staalette.

stættur [staʀtôr] *m.* (ar; ir) Fod (*paa Beger, Lampe o. lign.*).

stöð [stœ] *f.* (ar; ir) 1) Landings-

plads for Baade, Sted, hvor Baade trækkes *i Land* og staa opstillede. 2) Station.

stöð [stœ] *n.* (s; *pl. ds.*) Sted (*i hoygarður*), hvor *et Høhæs sættes*, *se hoystöð*.

stöð [stœ] *pl.* af stað.

stöða [stœa, stœva] *f.* (u; ur) 1) Stade, Stilling, Standpunkt; Situation. 2) Sted, som bærer Mærke af, at nogen har siddet *el.* ligget der, helst om: Plet *i en Græsmark*. 3) Tilflugtssted (Slags Fold) *i Udmarken*, hvor Faar kan søge Ly imod Uvejr (Snevejr). 4) Station (= stöð, *f.*)

stöðast [stœast] *v.* (að) være rolig *paa samme Sted*, hann stöðast ekki.

stödd [stœdd] *f.* (ar; ir) Størrelse.

stöðga [stœgga] *v.* (að) = steðga.

stöðgur [stœggôr] *m.* (ar; ir) = steðgur.

stöði [stœði] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) Stade, Grundvold; *spec.* Plads, hvorpaa man sætter Hø *el.* Grund til Hus.

stöðil [stœðil] *m.* (s; stöðlar) Malkeplads.

stöðuförur [stœvófœrôr] *adj.* som kan staa *paa Benene*.

stöðugliga [stœvölia] *adv.* stadig.

stöðugur [stœvövôr] *adj.* stadig, varig; stöðugt veður = stöðuveður.

stöðu|hylur [stœvöhilôr] *m.* Pyt med stillestaaende Vand. -**krógv** [-krægv] *f.* Fold, tjenende til Ly for Faarene. -**gildi** [-ðildi] *n.* lille Traktament, som en eller anden kan give den, der strikker en Trøje, naar den er kommet saa vidt, at den kan staa *paa Skødet* (LF). -**vatn** [-vatn] *n.* stillestaaende Vand. -**veður** [-vevôr] *n.* varigt, liggende Vejr.

stökk [stœʀk] *n.* (s; *pl. ds.*) = stökkur.

stökka [stœʀka] *v.* (stökkur; stökk *el.* stakk, stukku; stokkin [stœʀkôr; stœʀk, staʀk, stœʀkô; stæʀtʃm]) 1) fare *el.* springe med hastig Bevægelse, *i Forb.*

som: s. upp, springe hastigt op, fare op (i Forskrækkelse); s. undan, springe hastig sin Vej el. til Side, tage Flugten; heilir allir Ólavs menn aftur í stavn ræðu s., uskadte sprang alle Olafs Mænd hen i Bagstaven. 2) springe, briste (pludselig), gaa itu, s. sundur; s. av: árin stökk av (tvørturav), Aaren knækkede over (midt over). 3) uegl. springe, begynde el. komme pludselig, i enkelte Udtr.: hann stökk upp at blöða nasablóð, han begyndte pludselig at bløde Næseblod, hans Næse sprang op at bløde, tað stökk fram úr honum, det kom pludselig og uventet ud af ham (om en Ytring). 4) (dryppe, stænke i Udtr.) tað stökk ikki av kúnni, Koen gav ikke en Draabe Mælk. 5) aflægge et ganske kort Besøg, alm. i Udtr.: s. inn um gáttina (s. inn, innum) hjá e-m, se lidt ind til en, s. niðan á Reyn, gaa hen (op) paa Reyn til et kort Besøg; — s. út, gaa ud (forlade Huset) et lille Øjeblik.

stökkinn [støʔtʃin] adj. som let springer el. gaar itu, skør, olju-klæðini eru s.

stökkja [støʔtʃa] v. (kt) brække, knække, s. nakað el. s. nakað av.

stökkur [støʔkór] m. (ar; ir) 1) Bræk, Knæk, Skavank. 2) Forskrækkelse, loypa stökk í ein.

stør [støær] n. = stórir.

störri [störri] comp. af stórir.

störstur [stöstör] sup. af stórir.

stórir [støærör] m. Star; Sand-Marehalm (carex; elymus arenarius).

störv [störv] pl. af starv.

subb [sobb] n. (s) (fin) Taagregn.

subba [sobba] v. (að) regne fint (LF).

súð [sùu] f. (ar; ir) Fuge, Sammenføjning, spec. (vandret) Bræddesammenlægning, i hvilken et Bræts nederste Kant skyder ud over det nedenfor liggendes øverste Kant (i Baad, Fjælevæg).

súð [sù] n. (s) Susen.

suða [sūa] v. (að) suse, summe.

súð|klæðing [sùuklæajng] f. (vandret) Beklædning med Brædder, saaledes at et Bræts nederste Kant skyder ud over det nedenfor liggendes øverste Kant (súðklæðing om Sammenføjningsmaaden, medens súðklæðingur betegner selve Bræddebeklædningen). Jf. súð. -klæðingur [-klæðingör] m. se súðklæðing. -tekja [sùuʔtætʃa] v. tække med Brædder, lagte Kant over Kant; súðtaktur, tækket med Fjæle, lagte Kant over Kant (LF).

suður [süör] n. Syd, den sydlige Himmeleg; hann rekur av (á) suðri, Skyerne driver for Søndenvind, Vinden er sydlig.

suður [süör] adv. mod Syd, sydpaa.

suðuri [süör] adv. i Syd, sydpaa.

suður|land [süörland] n. Sydland, sydligt Land. -ætt [-aʔ] f. den sydlige Himmeleg; Vind fra Sydkanten.

suff [soff] n. (s; pl. ds.) Suk, Sukken.

suffa [soffa] v. (að) sukke.

súg [sùu] f. (ar) = súgur.

sugga [sogga] f. (u; ur) 1) Sted ved Strandbredden, hvor Tang og andet, som driver om i Søen, samles. 2) Sted, hvor forskellige Sager henkastes hultur til bulter.

sugu [süó] præf. pl. af súgva.

súgur [sùuör] m. Dragsø, Træk af Søen ved Stranden frem og tilbage. Jf. rennisúgur.

súgv¹ [sigv] f. (ar; súgvir el. sýr) So.

súgv² [sigv] f. = súgur.

súgva [sigva] v. (sýgur; sey, sugu; sogin [soijör; sæi, süó; soəjn]) sugе, indsuge; die, patte.

súgvur [sigvör] m. = súgur.

sukka [soʔka] v. (að) sukke, drage Suk.

sukku [soʔkó] præf. pl. af sökka.

sukur [sükör] n. (s) Sukker.

sukur|moli [sükörmoəh] m. (lille) Stykke Sukker. -petti [-pæʔti] n. =

sukurmoli. **-toppur** [-tá'pór] *m.*
Sukkertop.

súla¹ [sùula] *f.* (u; ur) 1) kløftet, gaffelformet Træredskab, Ramme, hvorpaa Fiskesnøren ophæspes. 2) Søjle, Pille, Støtte.

súla² [sùula] *f.* (u; ur) Sule, Hav-sule (*sula bassana*).

sulk [so'lk] *n.* (s) Snavs, Plet (*LF*).

sulka [so'ka] *v.* (að) skidne, gøre skiden; sulkaður, besudlet, som er gjort skiden (*LF*).

sullakoyna [sodlakáina] *f.* Blegn med Svulst.

sullur [sodlór] *m.* (s; ar) = svullur.

súludagur [sùulódæavór] *m.*
pálsmessu (25. Januar).

súlundaður [sùulondavór] *adj.* i *Udtr.*: alt var súlundað, alt var forbi el. opædt (*LF*).

sum [som] *A* *conj.* (sammenlignende) 1) som, ligesom, saaledes som, so góður s., saa god som, tað var tá s. oftum enn, det skete dengang som saa ofte endnu, hann sigur, sum er, han fortæller, saaledes som det forholder sig o: han siger den rene Sandhed; so verði, s. frá er sagt, saaledes bliver det, som det er berettet; tað glumdi, s. hennara gangari rann, det drøede, saa stærkt som hendes Ganger løb. 2) som om, hann rann, s. hann var óður, han løb, som (som om) han var rasende, s. vart tú skyggið vaks, som om du var genemsigtigt *Voks*. 3) forstærkende ved *sup.* af *adj.*: s. skjótast, hurtigst muligt, saa hurtigt som muligt, s. best, saa godt som muligt. *B*) relativ Partikel (-ið), 1) *pron.* (indef.) som, hvílken, hvør, s. vil (enhver, som vil). 2) hvor, der hvor (har sum), har s. hennara blóðið dreiv, der, hvor hendes Blod flød, hann kom fram at kelduni, s. heiðin lá og drakk, han kom hen til Kilden, hvor Hedningen laa og drak, Brynhild situr í salinum,

s. ríkir ganga inn, *B.* sidder i Salen, hvor mægtige Mænd gaar ind; ogsaa: hvorhen.

summa [sómma] *v.* (að) s. seg, sunde sig, besinde sig.

summagi [sommæaj] *m.* (a; ar) se -sundmagi.

summar [sommár] *n.* (s; summør) Sommer.

summar|dagur [sommardæavór] *m.*
Sommerdag. **-dái** [-dåaj] *m.* Tusindfryd (*bellis perennis*). **-hagi** [-hæaj] *m.* Sommergræsang. **-kvöld** [-kvöld] *n.* Sommeraften. **-lýkka** [-loi'ka, -lói'ka] *f.* Sommerlunhed, mild Sommervarme. **-máladagur** [-máaladæavór] *m.* 14. April. **-málamorgun** [-máalamárgön] *m.* Morgenen 14. April. **-máli** [-máah] *m.* Sommerens Begyndelse, den Tid, hvorfra Sommerhalvaaret regnes (14. April). **-nátt** [-nå't] *f.* Sommernat.

summarsdagur [sommarsdæavór] *m.* fyrsti s., 25. Maj.

summarseiður [sommarsaijör] *m.*
ung Sej, som er eet Aar gammel.

summarsligur [sommarsliör] *adj.*
som passer til Sommeren, som sig hør og bør om Sommeren.

summar|sól [sommarsöl] *f.* 1) Sommersol. 2) Maane (*Nymaane*), som falder ved Sommersolhverv (21. Juni). **-vöktur** [-vöktör] *m.* Sommervekst.

summpart [so'mpa'rt] *adv.* dels, s. — s., dels — dels.

summa [somra] *v.* (að) blive Sommer.

summstaðni [so'mstæani] *adv.* sommesteds, nogle Steder.

summur [sommör] *adj.* nogen, en Del, en vis Art (til Forskel fra en anden), summ mjólk er skjót at at ystast, en Slags Mælk har større Tilbøjelighed til at løbe sammen end en anden; i *sing.* mest alm. *n.* sumt, en Del (af), visse Arter el. Partier af noget; *pl.* summir, somme, nogle, visse.

sund [sond] *n.* (s; *pl.* ds.) 1) Sund, Stræde, smalt Farvand. 2*) Svømming,

leika á s., *prøve Kræfter i Svømning (Kapsvømning)*, tá ið hann kom av sundi, *da han kom fra Svømningen el. Svømmelegen*.

sunda [sonda] v. (að) 1) intr. (om Kreaturer) *svømme, fastgjort i et Tov, bagefter en Baad, s. yvirum, svømme over*. 2) tr. lade (Kreaturer) *svømme, transportere Kreaturer paa den ovenfor nævnte Maade, s. yvirum*.

sundmagi [sommæaji] m. *Svømme-blære (hos Fisk)*.

sundra [sondra] v. (að) *sønderslaa, sønderhugge; søndersplitte*.

sundur [sondör] adv. *sønder, itu, i Stykker: fara s., gaa itu*.

sungu [songö] præt. pl. af syngja.

sunnan [sannan] adv. *sønden, syd-fra (helst om Vind): vindurin er s., Vinden er sydlig; ogsaa brugt som Subst.: Søndenvind. Jf. sunnanífrá. — s. fyri el. fyri s. (med acc.), sønden for, Syd for*.

sunnan|eftir [sonnanæ'tir] adv. *i Retning fra Syd til Nord, syd-fra*.
-fyri [-fīr] adv. *søndenfor*. **-ífrá** [sonnanífráa] adv. *syd-fra*. **-maður** [-mæavör] m. *Mand syd-fra, Mand fra den sydlige Del af Færøerne*. **-vert** [-væ'rt] adv. *paa den sydlige Side; s. á eiðinum, paa den sydlige Side af Ejdet; s. við (med acc.), lidt Syd for, i sydlig Retning af*. **-vindur** [-vindör] m. *Søndenvind*.

sunnari [sonnari] adj. el. adv. comp. *sydligere, sydligst (af to)*.

sunnarlaga [sonnalæa] adv. *sydligt*.

sunnast [sonnast] adv. sup. *sydligst*.

sunnastur [sonnastör] adj. sup. *sydligst*.

sunnu|dagsklæði(r) [sonnóda(k)s-k-læji(r)] n. pl. *Søndagsklæder*. **-dags-kvöld** [-da(k)skvöld] n. = *sunnu-kvöld*. **-dagur** [-dæavör] m. *Søndag*. **-kvöld** [-kvöld] n. *Søndag Aften*. **-morgun** [-márgön] m. *Søndag Morgen*. **-nátt** [-ná't] f. *Natten imellem Lørdag og Søndag*.

súpa [súu'pa] v. (sýpur; seyp, supu; sopin [soi'pór; sæi'p, süpu; soəpin]) *søbe (en Vædske), spise (f. Eks. Suppe) med Ske*.

súpan [súu'pan] f. (ar) *Sulevælling, Grynsuppe, kogt paa Kød el. Ben*.

súpanar|kíkur [súu'panakoi'kór] m. „Suppemave“, *en, der spiser megen súpan*. **-spónur** [-spəunör] m. *Skefuld súpan*.

súr|deiggj [sørdad'dž] n. *Surdej*. **-epli** [súureəpli] n. *Æble (Træfrugt)*.

súrğa [sørga] f. (u) *Surhed, noget surt*.

surk [so'rk] n. (s) *Støvregn, Taage-regn (lidt tættere end sirm)*.

surka [so'rka] f. (u; ur) *skiden-færdigt Kvindfolk*.

surka [so'rka] v. (að) *støvregne. Jf. surk*.

surkutur [so'rkötör] adj. *skiden-færdig*.

súrna [sørna] v. (að) *blive sur*.

surr [sorr] n. (s) *Surren, Summen*.

surra [sorra] v. (að) 1) *surre, summe*. 2) *klynke, græde (om Børn) (LF)*.

súrur [súurör] adj. *sur, syrlig; uegl.: a) sur, ubehagelig, b) (om Personer) sur, af surt Udseende*.

sús [súu's] n. *Sus, Susen*.

súsa [súu'sa] v. (að) *suse*.

suss [soss] n. 1) *(ustandselig) Sludren, Snakken*. 2) *(om Personer) Sludderbøtte*.

sussa [sossa] v. (að) *snakke (ustandselig), sludre*.

sút [súu't] f. (ar; ir) *Sorg, Kummer, Smerte*.

sutla [sotla] v. (að) *drikke lidt og tit (som Børn); snage i (om Ænder)*.

sutlari [sotlari] m. (a; ar) *en, som drikker lidt og ofte (LF)*.

sutra [sütra] v. (að) *klynke, græde; ogsaa: væve, sludre om det samme (LF)*.

sutur [sütör] n. *Klynken, Klagen, Graad (LF)*.

svá [svåa] adv. (digt.) *saa, saaledes, = so*.

svað [svæa] n. (s; svøð) *Klippe-*

flade el. Bjergskraaning, hvor Jorden er flækket af el. nedstyrtet ved Skred; hyppigst i pl. svøð, „i svøð-unum“.

svaðasvørður [svæasvøørór] *m.* i *Udtr.*: eta á svaðasvørði, spise Rub og Stub, spise alt uden at levne noget.

svágarskapur [svääarskæapór] *m.* *Svogerskab.*

svágður [svágdór] *adj.* besvogret; vera s. við ein, være besvogret med en.

svágur [svåavór] *m.* (*gen.* svágurs el. svágar; *pl.* svágrar el. svágir) *Svoger.* Jf. konubróðir, systurmaður og mágur.

svakligur [svaglijór] *adj.* (lidt) *sindsyg.*

svakur [svæakór] *adj.* (svøk, svakt) *sindsyg.*

svala [svæala] *f.* (u; ur) *Svale* (*cy-pselus apus*, *hirundo rustica*, *h. urbana*).
svala [svæala] *v.* (ld el. að) *svale*, *køle.*

svali [svæali] *m.* (a; ar) — *svala.*

svall [svadl] *1. el. 3. pers. sing. præt. af svølla.*

svalligur [svallijór] *adj.* (noget) *sva*, (noget) *kølig.*

svalt [sva'lt] *1. el. 3. pers. sing. præt. af svøлта.*

svalur [svæalór] *adj.* *sva*, *kølig.*

svam [svæam] *1. el. 3. pers. sing. præt. af svimja.*

svambl [svambl] *n.* (s) *Plasken*, *Skulpen.*

svambla [svambla] *v.* (að) *plaske* om i Vand, bade sig.

svangligur [svænglijór] *adj.* som ikke tilfredsstiller ens Sult, knap (om Mad); har var mangan svangligt, der var der ofte knapt med Føde.

svangur [svængör] *adj.* (svong, svangt) *sulten.*

***svanna** [svanna] *f.* (u; ur) (*digt. Betegnelse for en*) *Kvinde*, tá legði hann ást við svannu.

***svanni** [svanni] *m.* (a; ar) — *svanna.*

svans [sva'ns] *n.* noget sammenmikset; ogsaa *Person*, der mikser noget sammen.

svansa [sva'nsa] *v.* (að) *mikse* noget sammen, *søle.*

svanur [svæanór] *m.* (s; ir) *Svane*; *spec. Sangsvane* (*cygnus musicus*).

svar [svæar] *n.* (s; *pl. ds. el. svør*) *1) Svar. 2) Ansvar*, i *Udtr.*: standa til svars, staa til Ansvar, være ansvarlig.

svara [svæara] *v.* (að) *1) svare*, give *Svar*, s. e-m (nakað), *svare en* noget, s. aftur; *uegl.*: *svare*, *genlyde.* *2) være ansvarlig*, s. til nakað el. fyri nøkrum, *svare til el. indestaa for* noget. *3) udrede*, s. skatt, *svare* (udrede) *Skat.* *4) passe*, *svare til*, *svara el. s. til*; s. saman, *passe sammen*, kunne parres.

svardartorv [svæaratárv] *n.* *Tørv* med Grønsvæer paa.

svarðir [svæarir] *pl. af svørður.*
svarðloysi [svarlái'si, sva'rt-] *n.* *Stykke Jord uden Grønsvæer* (svørður).

svarlisti [svæarlisti] *m.* *Facitliste.*

svarmur [svarmör] *m.* *Os* (af Damp).

svarta|felli [sva'rtafædli] *n.* *uhyre Dødelighed* (felli) blandt *Faarene* (næsten fuldstændig *Udryddelse*). **-kalk** [-ká'lk] *n.* tyndt *Isslag* paa *Stene* og *Klippepartier.* **-klukka** [-klo'ka] *f.* *Løbeville.* **-salt** [-sa'lt] *n.* *Tangaske el. -salt.* **-skógvur** [-skægvr] *m.* (*sort*) *Lædersko* (alm. europæisk *Fodtøj*; jf. húðaskógvur og rotuskógvur). **-spilla** [-spidla] *f.* den sorte *Kartoffelsyge.* **-stilli** [-stidh] *f.* *Havblik*, fuldstændigt stille *Vejr* paa *Søen.*

svart|bakur [sva'r(t)bækór] *m.* — *bakur.* **-ber** [svarbear] *n.* *Rævling* (*empetrum nigrum*). **-flekkutur** [sva'r(t)-flæ'kótór] *adj.* *sort med hvide Flækker* (især om *Kvæg*). **-hálsa** [sva'rthá'lsa] *f.* (u; ur) *Præstekrave* (*aegialitis hiaticula*). **-klæddur** [sva'r(t)kladdór] *adj.*

sortklædt; hin svartklæddi, (*Ta-bunavn for*) *Præsten*.

svartloysi [svaˈrtlaiˈsi] *n.* se svarð-loysi.

svart|ryggjuttur [svaˈrtriddzótór] *adj.* svartryggjut kúgv, a) sort og hvidrygget *Ko*, b) (nu alm.) sort-rygget *Ko*, *Ko* med sort *Ryg*. **-skeggjuttur** [-šædˈdžótór] *adj.* sortskægget. med sort *Skæg*. **-stakkur** [svaˈrstaˈkór] *m.* Ravn, hoppa sum s. á steini, springe vild og uregerlig som Rannen paa en *Sten* (*LF*).

svartur [svaˈrtór] *adj.* (svørt, svart) sort, baade i egl. og overf. *Bet.*; svarti deyði, den sorte *Død*.

svárur [sváarór] *adj.* tung, haard, smertelig.

svarva [svarva] *v.* (að) 1) svarre, file (*LF*). 2) snakke, sludre.

svass [svass] *n.* 1) Snak, Sludder. 2) (om Personer) Vrøvl, hann er eitt s.

svassa [svassa] *v.* (að) sludre, vrøvle.

svav [svæav] 1. el. 3. pers. sing. præf. af sova.

svávul [svåavól] *m.* (s) Svovl.

svávuleskja [svåavólæstša] *f.* Æske Tændstikker (egl. Svovlstikker), Tændstikæske. **-pinnur** [-pinnór] *m.* Svovlstik, Tændstik.

sveið [svai] 1. el. 3. pers. sing. præf. af sviða.

sveig [svai] *n.* = sveiggj.

sveiga [svaija] *v.* (að) = sveiggja.

sveiggj [svadˈdž] *n.* 1) noget (*f.* Eks. Tov), som er i gyngende Bevægelse frem og tilbage. 2) Slæng, (daarlign, støjende) Selskab, Følge. 3) Tummel.

sveiggja [svadˈdža] *v.* (að) være i gyngende Bevægelse, s. sær á, sætte sig i gyngende Bevægelse; svinge, s. við nøkrum.

***sveigur** [svaijór] *m.* Kreds, Følge, ein rekka sveigurin hálvur, Halvdelen af Krigernes Skare.

sveik [svaiˈk] 1. el. 3. pers. sing. præf. af svikja.

sveima [svaima] *v.* (að) svæve omkring, fare omkring, sværme om, s. um.

sveingjast [svándžast] *v.* (sveingist, svongdist, svongst) blive sulten.

sveinur [svainór] *m.* (s; ar) 1) Ungkarl (modsat gift Mand). 2) Svend, Dreng. 3) Svend, Tjener.

sveip [svaiˈp] *n.* (s; pl. ds.) 1) Sving med Leen (*jf.* sveipa 2)). 2) Aareslag, hvormed man holder Baaden fra Land (*jf.* sveipa 3)).

sveipa [svaiˈpa] *v.* (sveipar, sveipaði el. sveipti, sveipað el. sveipt) 1) svøbe, vikle (om), s. um seg, svøbe om sig, ogsaa: s. at sær; svøbe, indhulle, s. seg inn, svøbe sig ind, sveipar (indsvøber) hon hann í klæði góð. 2) (om en, som slaar Hø) gøre Sving (sveip) med Leen. 3) ved at ro med en Aare holde Baaden lidt fra Land (at den ikke skal gaa til en af Siderne).

sveipur [svaiˈpór] *m.* (ar; ir) = sveip 1).

sveitalivur [svaiˈtalivór] *f.* Klump af størknet Blod.

sveiti [svaiˈti] *m.* (a; ar) Blod, hann mangan sveitan rendi; spec. Blod af slagtet Dyr; ogsaa: størknet, levret Blod (*jf.* sveitalivur).

***sveitka** [svaiˈka] *v.* (að) (begynde at) svede; svede Bloddraaber (som Trolldomstegn).

sveitta [svaiˈta] *v.* (að) svede, udsvæde; (intr.) svede. — sveittast: (digt., upers.) e-m sveittast; áður tú meg við lurkum lemjir, sveittast tær um ennið, førend du mørbanker mig med Knippler, kommer du til at svede om Panden o: vil det koste dig store Anstrengelser.

sveittabrot [svaiˈtabroæt] *n.* Frembrud af Sved, standa (og arbeida) við s. (saa Sveden bryder frem o: af al Kraft).

sveitti [svaiˈti] *m.* (a; ar) Sved.

sveittur [svai'tór] *adj.* svedt, svedig.

sveiv [svaiv] *f.* (ar; ir) Hale paa Hval.

sveiva [svaiva] *v.* (að) s. í seg svæva í seg (*se svæva*).

svenskur [svæ'nskór] *adj.* svensk.

svevur [sveəvór] *2. el. 3. pers. sing. præs. af sova.*

sviða [svoija] *v.* (sviður; sveið, sviðu; sviðin [svoijór; svai, svijó; svijn]) 1) sviðe, brænde paa Ydersiden; s. seyðarhóvd, sviðe *el. brænde Haarene af et Faarehoved.* 2) svie, bide; kuldin sviður í andlitið, Kulden bider i Ansigtet. 3) svie, smerte, tað sviður í (sárinum), det svier (i Saaret). — sviðin: verða við sviðið soð, blive den forurettede Part.

sviði [sviji] *m.* (a) Svie, Smerte.

svidna [svidna] *v.* (að) afsvīdes, falme, visne.

svidningur [svidningór] *m.* (s; ar) nyfødt Sælunge (LF).

sviðu|soð [svijósoə] *n.* sviðið soð, *se sviða.* **-sneis** [-snaí's] *f.* Svidepind.

svigna [svigna] *v.* (að) bøjes, give efter for Tryk.

svigta [svikta] *v.* (að) = svigna.

svik [svík] *n.* (s; pl. ds.) Svig, Bedrageri, Forræderi; svigefuldt Anslag. Oftest i pl.

svika[fullur] [svikafódlór] *adj.* svigefuld, forræderisk. **-ligur** [-liór] *adj.* som svigter, svigtende, uholdbar. **-list** [-list] *f.* Svigelist, listigt og svigefuldt Anslag. **-profetur** [svíkaprofe'tór] *m.* falsk Profet. **-ráð** [-ráa] *n.* svigefuldt Anslag, Forræderi.

svikari [svikari] *m.* (a; ar) Bedrager, Forræder.

svikil [svitšil] *m.* (s; sviklar) Svikel paa Strømpe (LF).

svikja [svoi'tša] *v.* (svikur; sveik, sviku; svikin [svoi'kór; svai'k, svikó; svitšin]) svige, bedrage, forraade; svigte, være upaalidelig; ogsaa: ikke kunne gøre Fyldest for sig.

svikjari [svoi'tšari] *m.* (a; ar) svigefuld Person, Bedrager, Forræder.

svikráð [svíkråa] *n.* Svig, Rænker. **-ræði** [-ræaji] *n.* Forræderi.

svikur [svoi'kór] *m.* (ar; ir) Person, der ikke kan gøre Fyldest for sig.

svíma [svoima] *v.* (að) besvime, — falla í óvit.

svimbla [svimbla] *v.* (að) svimle, løbe rundt (LF).

svimbul [svimból] *n.* (s) Svimmel, Hovedsvimmel (LF).

svímilsí [svoimilsí] *n.* (s) Besvimelse, óvit.

svímja [svimja] *v.* (svimur; svam *el.* svumdi, svumu *el.* svumdu; svomið *el.* svumt [svímór; svæam, svomdi, svümó, svomdó; svoəmi, svo'mt]) svømme.

svimjing [svimjing] *f.* (ar) Svømning. **svimjingarhyllur** [svimjingarhilór] *m.* Svømmebassin.

svín [svoin] *n.* (s; pl. ds.) Svin; ogsaa: svensk Person.

svína|bøli [svoinabøəli] *n.* Svinesti.

-feitt [-fai't] *n.* Svinefedt. ***-hirdi-**

dóttir [-hírdö'tir] *f.* Svinehyrdedatter.

-hvonn [-kvánn] *f.* almindelig Smørblomst (*ranunculus acer*). **-sólja** [-sölja]

f. krybende Ranunkel (*ranunculus repens*). **-tippi** [-ti'pi] *n.* Indhegning for Svin (LF).

svínhundur [svoinhondór] *m.* Svinehund, Svinebæst (som Skældsord).

svinnur [svinnór] *adj.* 1*) klog, forstandig, upp stóð Grimhild drottningin, hin svinna og hin sæla. 2) (mest betegnende ens ydre Væsen *el.* Holdning) tænksom og stille, tavs og alvorlig, erbar og stille, ofte med lidt Bibetydning af Haan: stiv og tavs, sita s.

svinta [svi'nta] *f.* (u; ur) (uldent) Forklæde; Oljeforklæde (særlig benyttet af Fiskerne.)

svíri [svoiri] *m.* (a; ar) Halshvirvler, Hals (bagtil), spec. tyk Hals.

svirr [svirr] *n.* (s) Svirren, Tumlen, Støj; Uvej (temmelig kortvarigt).

svíska [svíska] *f.* (u; ūr) *Sveske*.
svítast [svítast] *v.* (að) *glippe, slaa fejl, alm. med Nægtelse: tað svítast ekki*.
svölloð [svådli] *part. præt. n. af svølla*.

svomin [svøamin] *part. præt. af svimja*.

svongd [svånd] *f.* (ar) *Sult*.

svongdist [svåndist] *præt. sing. af sveingjast*.

svór [svøur] *1. el. 3. pers. sing. præt. af svørja*.

svorið [svøari] *part. præt. n. af svørja*.

svóvu [svøuó] *præt. pl. af sova*.

svullu [svodló] *præt. pl. af svølla*.

svullur [svodlór] *m.* (s; ir) *Svulst, Byld*.

svultur [svøltór] *m.* *Sult, Hunger; standa í svulti, (om Faar ved Vintertid) staa ude og lide Sult*.

svumdi [svomdi] *præt. sing. af svimja*.

svumu [svümó] *præt. pl. af svimja*.

svæva [svæava] *v.* (vd) *1) dræbe (især Faar) ved Stik gennem Halsen, s. seyð, lamb. 2) drikke hurtigt og i eet Drag, s. í seg, hann svævdi tað í seg*.

svævingarbonkur [svævingabáŋk-ór] *m.* *Slagterbænk, Bænk, hvorpaa et Faar lægges, naar det skal slagtes*.

svøð [svøæ] *pl. af svað*.

svølgja [svöldža] *v.* (gd) *svælge, nedsvælge, s. niður, sluge; uegl.: s. orðini, sluge Ordene, s. aftur í seg, holde inde med noget, som man gerne vilde sige*.

svølgrúm [svölgrúum] *n.* *Svølg (Mundhulens bageste Del)*.

svølla [svöldla] *v.* (svøllur; svall, svullu; svollin [svödlór; svadl, svodló; svådli] *opsvulme, bulne (om en Legemsdel), spec. afsondre Materie; hann svøllur í fótinum, han har en Byld el. Svulst paa Foden*.

svølpast [svølpast] *v.* (að) *svulme op (især af Fugtighed)*.

svøltá¹ [svøltá] *v.* (svøltur, *svalt, soltin; nu altid: svøltar, svøltaði, svøltaður) *sulte, lide Sult; s. í hel, sulte íhjel. Jf. soltin*.

svøltá² [svøltá] *v.* (lt el. að) (*tr.*) *sulte, udhungre; inni svølti hann bæði tey, han lod dem begge sulte íhjel inde*.

svøltur [svøltór] *m.* = *svultur*.

svøltur [svøltór] *adj.* *udhungret (LF)*.

svør [svøer] *pl. af svar*.

svørð [svøer] *n.* (s; pl. ds.) *Sværd*.

svørðsbrandur [svørsbrandór] *m.* *Sværdklinge, -egg [-ægg] f. Sværdsæg, -lutur [-lütór] m. Sværdstump, -oddur [-áddór] m. Sværdspeids*.

svørður [svøerór] *m.* (svarðar [svæarar]; svarðir) *1) Hovedbund, den Del af Hovedbunden, hvorpaa Haaret sidder. 2) Jordskorpe, Grønsvær*.

svørja [svørja] *v.* (svør; svór, svóru; svorin [svøer; svøur, svøuró; svøarin] *sværge, forsikre under Ed, svørja el. s. fyri (nakað), hann svór fyri tað, han gjorde Ed paa, at han var uskyldig deri; sværge, bande; tað skaltú ekki s. fyri, det skal du ikke bande paa; eg skal s. fyri (tað, tí), at —, jeg tør (næsten) bande paa, at —*.

svøvngras [svøvngræas] *n.* *Perikum (hypericum pulchrum). -hit [-hoi't] f. Syvsover. Jf. hit. *-hús [-húus] n. Soveværelse. -loysi [-lái'si, svøn-] n. Søvnløshed. -pískutur [-poi'skótór, svø'n-] *adj.* med Søvn (endnu) i Øjnene, søvndrukken. -skarvur [-skarv-ór, svø'n-] *m.* 1) „Soveskarv“, Skarv, der fanges sovende paa Skærene i Oktober. 2) = svøvnhit*.

svøvntur [svøntór] *adj.* *væl s., som har faaet tilstrækkelig Søvn, udsovet; illa s., som ikke har faaet tilstrækkelig Søvn, forvaaget*.

svøvnur [svøvnór] *m.* (s) *Søvn*.

svøvnurt [svøvnórt] *f.* *Lostilk (halescias scoticum)*.

svøvul [svøvól] *m.* (s; svøvlar) *Hvirvel til Fiskesnøre el. Tøjr o. lign.*

syðri [sigrí, síri] *adj. comp. sydligere.*

syðrumegin [siró-, sigrómeajin] *adv. el. præp. med acc. paa den søndre el. sydlige Side (af).*

syðstur [sistór, sigstór] *adj. sup. sydligst.*

syfrisviður [sifrisví(j)ör] *m.*

syprisviður.

syfta [sifta] *f. (u; ur) Sving, Kast; Kast el. Tag i Brydekamp, Brydetag.*

syfta [sifta] *v. (ft) 1) svinge, ryste; trække (Fisk) op med Medestang, s. seið. 2) slynge, kaste med Kraft. 3) (i Brydekamp) slaa el. kaste til Jorden. — syftast, brydes, tage Brydetag.*

syftilsí [siftalsí] *n. (s) paahekset Sygdom (Svabo); Slagtilfælde el. Besvimelse, der paakommer Folk, som staar i Forbindelse med de underjordiske, naar disse kommer ind til dem (LF).*

syftunsoka [siftönsøka] *f. St. Svittuns Dag (2. Juli). -økugras [økógræas] n. Eng-Røvehale; Rottehal (alopecurus pratensis; phleum pratense).*

syftusoka [siftösøka] *f. = syftunsoka.*

sýgur [soijör] *1. el. 3. pers. sing. præs. af súgva.*

sýl [soil] *f. (ar; ir) Syl, Skomagersyl.*

sýldur [soildör, söildör] *adj. mærket med Indsnit i Toppen, om Kreaturs (Faars) Øre; især i n. sýlt, brugt som Subst. og betegnende et Indsnit som Øremærke; s. dúkur, Splitflag.*

***sylgja** [sildža] *f. (u; ur) Sylje, Spende.*

sýling [soilng] *f. (ar) kegleformet Indsnit i Toppen paa et Faars Øre. Jf. sýldur.*

sýll [sidl] *f. (ar; ar) Bærebjælke, Fodstykke i Bindingsværksbygning, Hovedbjælke, som forbinder Hjørnestolperne i en Bygning. Jf. undir- og yvir-sýll.*

syllaroyra [syllaráira] *n. Enden af Sylten, hvor denne er sammenføjet med en anden Syld (LF).*

sýn [soin] *f. (ar; ir) 1) = sjón.*

2) Højde, fremspringende Fjeldside, hvortil man har Udsigt, Højde i Horisonten.

sýna [soina] *v. (nd) lade se, vise, fremvise, s. e-m nakað. — sýnast, a) vise sig (paa en vis Maade), so fleyt blóð á Orminum, at knørrurin sýndist reyður (at Skibet viste sig rødt at se til), b) synes, forekomme, sýnast e-m, hyppigt upers.: mær sýnist, det forekommer mig, c) synes rigtigt, finde for godt, sum tær sýnist, som du synes (i Bet. b) og c) i præf. sýntist).*

synd [sind] *f. (ar; ir) 1) Synd, Forsyndelse (spec. imod Guds Bud). 2) Uretfærdighed, gera s. við ein, behandle en uretfærdigt, ubilligt. 3) Synd, Skade, hvad der er at beklage, i Udtr.: som: tað er s. (fyri hann), det er Skade (for ham), det (han) maa beklages; tað er s. í honum, man maa ynkes over ham, han er at beklage, mær tykir el. tykist s. í honum, det gør mig ondt for ham, jeg har Medlidenhed med ham.*

synda [sinda] *v. (að) synde.*

syndari [sindari] *m. (a; ar) Synder.*

syndarligur [sindarlíör] *adj. bedrøvelig, sørgelig, ynkværdig.*

syndigur [sindijör] *adj. syndig.*

syndra [sindra] *v. (að) smule, smuldre (tr.). — syndrast, splittes, skilles, adskilles.*

syndugur [sindovör] *adj. = syndigur.*

syngja [sindža] *v. (syngur; sang el. seyng, sungu; sungin [singör; sang, sæng, songö; söndžin] 1) syng, spec. syng Salmemelodi, Salme(r), s. sálmar (i Modsætning til kvøða, se dette Ord); — tale med syngende Tonefald. 2) (om Fugle) syng, kvadre. 3) syng, klinge, tað sang eftir í, det gav en syngende el. klingende Genlyd; tað syngur fyri oyrunum, det synger for mine Øren.*

sýni [soini] *n. (s; pl. ds. el. r) 1) Syn; jf. sjón; helst i Udtr.: til*

sýnis, til Syne; tað er gott s. í dag, man kan se tydeligt og langt i Dag (paa Grund af klar Luft). 2) (haanligt) sært og løjerligt Menneske; ynkelig, lurvet Person.

synir [sínir] pl. af sonur.

sýnisbreyð [soinibrei] n. Skuebrød.

synja [sinja] v. (að) nægte, afslaa, vægre sig (ved), synja el. s. fyri (med dat.); hann synjaði tað el. fyri tí, hann synjaði fyri at gera tað, han nægtede, afslog (at gøre det); ei vildi hon vegin s., ikke vilde hun nægte at vise ham Vejen.

synjan [sinjan] f. (ar) Nægtelse, Afslag, Vægring.

syprisviður [sīprisivī(j)ór] m. Cypres, Cyprestær.

sýpur [soi'pór] 2. el. 3. pers. sing. pres. af súpa.

sýr [soir] pl. af súgv.

sýra [soira] f. (u; ur) 1) Syre (rux mex acetosa). — Talemaade: ikki eiga sýru í vegg el. veggi, være ludfattig. 2) Syre (syrlig Vædske).

syrgiligur [sirdžilíór] adj. sørgelig.

syrgin [sirdžin] adj. sørgmodig.

syrgja [sirdža] v. (gd) sørge, føle el. bære Sorg; sørge over, begræde, alla sína ævina syrgir hon Hermund illa; s. um ein, sørge over en, være bedrøvet over en (for ens Skyld); s. eftir ein, bære Sorg for en (en afdød).

sýruleggur [soirólæggór] m, Stængel af sýra.

sýsa [soi'sa] f. (u; ur) senfærdigt Menneske (især om Kvinder) (LF).

sýsa [soi'sa] v. (að) være senfærdig, nøle.

sýsla [soi'sla, soi'sla] f. (u; ur) Syssel, Distrikt.

sýslast [soi'slast, soi'slast] v. (að) sysle, nusle, være beskæftiget med Smaaarbejder.

sýslumaður [soi'slómævór, soi'slò-] m. Sysselmand. -mannsembæti [-ma'ns-ambæti] n. = sýslumannsembæti.

æti. -mannsembæti [-ma'nsæmbæti] m. Sysselmandsembede. -mannsstova [-ma'nstøva] f. Sysselmandens Forretningsværelse.

systir [sístir] f. (cobl. systur; pl. sysstrar) Søster.

systkin [sístsín] n. pl. Søsken.

systkinabarn [sístsínabadr] n. Søskende, Søskende, Fætter el. Kusine.

systurldóttir [sístó(r)dö'tir] f. Søsterdatter. -maður [-mævór] m. Søsters Mand, Svoger. -sonur [-soenór] m. Søstersøn.

sýsutur [soi'sótór] adj. nølende, som er senfærdig (LF).

sýta [soi'ta] v. (tt) nægte, afslaa, sýta el. s. fyri (nakað).

sýtin [soi'tin] adj. som siger nej, uwillig til at give.

syvja [sivja] v. (að) være (spec. gaa el. sidde) i halvsovende Tilstand, halvsove, dase.

sæddur [saddór] part. præet. af síggja (n. sæð el. sætt [sæa, sa't]).

sækúgv [sæakígv] f. Søko, Harko (i Sagn).

sæla [sæala] f. (u) Lyksalighed, Lykke.

sælur [sæalór] adj. lykkelig, lyksalig; velsignet (kær), tað var hansara sæla móðir; hon (o: tungan) er sær so lítil og sæl, den er saa lille og velsignet kær; biður hana sæla sita, ønsker hende til Lykke el. beder hende være velsignet, som hun sidder; i Kvadene alm. ved hilsende Tiltale el. som Hilsen: hoyr tað, sæla móðir mín (mín velsignede, kære Moder), hoyr tú tað, mín sæla dóttir, mín sæli faðir; heil og sæl, tú sævar-kvinna, hil og sæl (hil dig), du Havfrue; ogsaa om en afdød: „salig“, aðrar vil eg sømdir hava til sæla faðir mín, se sømd.

sæneyt [sæanæi't] n. pl. Søkvæg, Havkvæg (i Sagn).

sær [sæar] dat. af seg.

sær [sæar] 3. pers. sing. præs. af síggja.

særa [sæara] v. (rd) saare.

særdeilis [sardailis] adj. særdeles megen el. stor.

særdur [sardór] adj. saaret.

sæta [sæata] v. (sætir, sætti el. sætaði [sa'ti, sæataji], sætt el. sætað [sa't, sæata]) 1) (ligge i Baghold for at) lure paa, passe op; eg skal s. brúðrini, eg skal s. honum, jeg skal passe ham op el. faa Bugt med ham. 2) skade, fattes, fejle, hvad sætir honum? 3*) have Hensyn til el. Sammenhæng med, betyde, hvad skal slikum s., hvad skal saadant betyde? Jf. gegna 2).

sæti [sæati] n. (s; pl. ds. el. r) Sæde, Siddeplads.

sætti [sa'ti] n. (s) Overenskomst, Enighed, i Udtr.: koma til sættis (um), komme overens el. blive enig(e) (om). Jf. sátt. — Nogle Steder: koma til sættis, komme til Nytte, ikke gaa til Spilde.

sætti [sa'ti] num. ord. sjette.

sættingur [sa'tingör] m. (s; ar) Sjettedel.

sættungur [sa'tingör] m. (s; ar) = sættingur.

***sævarflóð** [sæavarflou] f. yderste Del af Stranden, hvor Søen skyller op paa Land, vit skulum okkum í s., út í s. ***-floti** [-floeti] m. Flaade. ***-kvinna** [-kvinna] f. Havfrue. ***-maður** [-mæavör] m. Havmand. **-máli** [-máli] m. = sjóvarmáli; fylgdi henni í sævarmála. ***-song** [-sång] f. Seng el. Leje ved Søen? Usikkert Ord. ***-strond** [-stránd] f. = sjóvarstrond.

søga [søva] f. (u; ur) Saga, Historie, Beretning.

søgdu [söddó] præter. pl. af siga.

sögn [sögn] f. (sagnar; sagnir) 1) Sigende, Udsagn, Beretning; sjón gongur fyri s., Syn gaar for (forud for) Sagn. 2) Sagn, (gammel) Fortælling.

söguþiti [søavöþiti] m. Sladder-

præmie, Belønning for Sladder (LF). **-háttur** [-há'tör] m. (gramm.) den fremsættende Maade, Indikativ. **-ligur** [-liör] adj. historisk. **-smetta** [-smæ'ta] f. (u; ur) Sladderhank.

sögutur [søavötör] adj. aabenmundet, som ikke kan tie med noget (LF).

sök [søøk] f. (sakar; sakir [sæak-ar; -sæatšir]) 1) Sag, Søgmaal; Tristemaal; til tess erum vit higar komnir bróður sakir at hevna (at hævne min Broders Udestaaende med dig). 2) Anklage, Beskyldning. 3) Skyld, Brøde, eg veit onga s. við hann, jeg ved ingen Brøde hos ham; hvad havi eg gjørt til sakar, hvad har jeg gjort, hvorved jeg har paataget mig Skyld el. Brøde? 4) Skyld, Aarsag, Grund, fyri ta s.; fyri — sakir, for — Skyld, fyri systur sínar sakir, for sin Søsters Skyld. 5) Sag, Anliggende.

sökil [søætšil] m. (s; sökilar) lille Sænkelod paa Medesnoren (LF).

sökin [søætšim] adj. som gerne vil erhverve, som driver godt sin Næring og lægger ind til Husholdningen (LF).

sökja [søætsa] v. (kt) 1) søge, søge at faa fat paa; hente, (tað búna svørð) ið faðir tín søkti úr fjalli; spec. samle Faar ved Slagtetiden; — søge at opnaa, s. embætti, søge Embede. 2) s. ein, opsøge en, henvende sig til en; s. doktara, søge Læge. 3) søge, søge hen til; s. havn, søge Havn. 4) hjemsøge, angribe; kongin søkti helsótt, Hel-sot angreb Kongen; tó at hann sækir elli, skönt Alderdom hjemsøger ham; — s. kalva, hugge Krog i en Helleflynder (jf. sóknarkrókur, -ongul); s. at e-m, angribe en (jf. atsókn). 5) drive (paa noget), i Udtr. som: s. sjógvin, drive Fiskeri, tage ud paa Fiskeri, s. björgini, drive Fuglefangst (i Fuglebjergene), tage ud paa Fuglefangst. 6) anklage, beskyld, hann, ið kallar meg

køgulsbarn, til illsku söki eg hann (*ham anklager jeg for Ondskab*).

7) sagsøge, indstævne for Retten.

sökk [söˈk] *n. (s)* Stene, som bindes til en Fiskeline (for at denne ikke skal flyde op).

sökka [söˈka] *v. (sökku; sökk el. sakk, sukku; sokkin [söˈkór; söˈk, saˈk, soˈkó; såˈtšm])* synke, synke ned.

sökkja [söˈtša] *v. (kt)* sænke, ned-sænke, sökkja *el. s. niður*.

söklaðin [söˈklæajɪn] *adj. (om Baad)* overladet, næsten synkefærdig paa Grund af for stor Ladning.

söksmål [söksmáal] *n.* Søgsmaal, Sagsanlæg; taka upp s., anlægge Sag.

söl [søal] *n.* Søl (*en Rødalge*) (*rhodymenia palmata*).

søla [søla] *f. (u)* Salg; til sølu, til Salg.

sölja [sölja] *f. (u; ur)* = sölja.

søltukjöt [söˈltótsøet] *n.* saltet og tørret Lammekød (*LF*).

söluþúð [søaløbúu] *f.* Butik. -ting [-tɪŋg] *n.* Auktion.

söma [søma] *v. (md)* sømme sig, passe sig, anstaa; med Personen i dat.: tað sémir honum ikki. *Jf.* sáma og sómi.

sömd [sömd] *f. (ar; ir)* *egl.* hvad der anstaar *el.* sømmer sig, dernæst: Hæder, Ære; *alm. i pl.* sømdir, a)

sömd, eg vil teg við sømdir fá, jeg vil vinde dig *el.* tage dig til Ægte paa hæderlig og ærlig Vis, b) Oprejsning, Fyldestgørelse, Bøder, spec. i Anledning af et Drab: aðrar vil

eg sømdir hava til sæla faðir mín, anden Oprejsning vil jeg have efter min salig Fader, gera sømdir eftir e-m, give Oprejsning (Bøder) for Drabet paa en Person, fáa sømdir av e-m.

sömiligur [søemiliör] *adj.* sømmelig, anstændig.

søpla [søpla] *v. (að)* sammenfiltre, bringe i Uorden, blande sammen; *alm.* ogsaa: lade en Genstand bortkomme paa Grund af Uorden (*uordentlig Sammenblanding*), s. burtur.

söpul [søepöl] *m. (s; søplar)* 1) Fejeklud (*hvormed man sammenrager det ved Kornmaling omkringstrøede Mel*). 2) sammenfiltret Genstand, uordentlig sammenviklet Ting, *f.* Eks. Traad, Snor, Tøj.

sörur [søarör] *adj.* ganske bar *el.* tom, aldeles blottet *el.* lens, s. fyri nakað, blottet for noget; tað er ikki sört (*forstærket: heilt el. reint sört*), der er Spor *el.* Smule deraf, det er ikke ganske frit; — hann er ikki s., (*spec.*) han har faaet en lille Taar over Tørsten. *Jf.* eiðasörur.

sotagras [søetagræas] *n.* Muse-Vikke (*vicia cracca*).

søtur [søetör] *adj.* 1) sød, sød af Smag. 2) sød, behagelig, yndig. — I kærlig Tiltale bruges Udtr.: søti mín (*i Femininum: søta mín*), mín Engel, min søde *el.* kære Ven, veldiga søta mín; (*som rent Subst. med den bestemte Artikel*) søtin mín.

sövn [sövn] *pl. af savn.*

T.

tá [tåa] *f. (ar; tær)* Taa (*paa Fod*).

ta [tæa] *acc. sing. f. af tann.*

***tá** [tåa] *acc. pl. m. el. acc. sing. f. af tann; ófriður* gekk á tá heilu höll.

tá [tåa] *adv.* 1) da, dengang, paa den Tid. 2) da, i det Tilfælde; *jf.* so. 3) til sin Tid, ved passende Lejlighed (*i Fremtiden*), hon kemur tá. 4) da, altsaa. — tá ið [tāoi, tåaj] som

conj. a) *da*, *dengang da*, b) *naar*, *i det Tilfælde at, naar, eftersom, siden.*

tá [tāa] conj. = *tá ið* (se *tá*, adv.).

tað [tæa] n. sing. (nom. og acc.) af *tann*.

taða [tæa] v. (að) *gøde*.

taðfall [tæafall] n. = *tøð*.

tadna [tadna] v. (að) *gaa itu, gaa fra hinanden, t. sundur.*

tága [tāa] f. (u) *fine, seje Rodtrævler i Tørv, t. i torvi.*

tagað [tæa] part. præt. n. af *tiga*.

tagði [tagði] præt. sing. af *tiga*.

taggutur [taggótór] adj. *takket.*

tagl [tagl] n. (s; pl. ds. el. tøg) *langt og stift Haar, Haar paa Hestehale (Kohale); Hestehale (sjæld. Kohale); — Haleben, det øverste Parti af Halen, hvorfra de lange Haar udgaar.*

tagna [tagna] v. (að) *blive tavs, tie stille, forstumme.*

tagnar [tagnar] gen. sing. af *tøgn*.

táið [tāji] conj. = *tá ið* (se *tá*).

tak¹ [tæk] n. (s; pl. ds. el. tøk)

Tag (paa Hus). Jf. tekja.

tak² [tæk] n. (s; tøk) 1) *Tag, Greb (det at tage el. gribe); Tag, Greb, Hold (Holdepunkt), have t. i e-m; geva takið, slippe Taget, overgive sig. 2) Tag, Ryk; jf. árartak og ódnartak. 3) Tag, Brydetag; taka tak el. tøk, tage Brydetag, brydes; i tøkum, i Brydekamp. 4) (uegl.) Tag, Forsøg, Anstrengelse.*

taka [tæaka] v. (tekur; tók, tóku; tikið [teækór; tœʊk, tœʊkò; títšín]) 1) *tage, gribe (baade egl. og uegl.). 2) tage, snappe, bemægtige sig, tilegne sig. 3) tage, bringe (noget, som man griber om); tage føre, bringe; t. burtur el. taka, tage, borttage, bortføre. 4) tage til Benyttelse, tage i Brug; antage, modtage; t. ráð av e-m; t. í læru, í ténastu, tage i Lære, i Tjeneste. 5) tage, vælge, t. sær konu. 6) naa, række (med præp.), roykstovu-tekjan tekur upp á hálfvan skjöldurin, Røgstuens Tag naar til halvt op paa Gavlen. 7) berøre (fast),*

slutte tæt til (noget); blive stødt (ved Fald), hann datt og nakkin tók; jf. taka í. 8) (med dat.) angribe, afkræfte, f. Eks. om Sygdom, tað hevur tikið honum, det har angrebet eller afkræftet ham. 9) gøre Virkning (jf. muna); smerte, gøre ondt, tað tók mær (fast); hatta slagið tók, det Slag gjorde sin Virkning, gjorde ondt. 10) tage, rumme, holde, f. Eks. om et Kar. 11) tage, oppebære (som Betaling); — udkræve, tað tekur tíð, det tager Tid. 12) (uegl.) tage paa en vis Maade, opfatte. 13) med efterfølgende inf. med at, (tage fat paa) begynde, teir tóku at oysa, de begyndte at øse (Vandet ud af Baaden), tá tók token at lýsa av, da begyndte Taagen at sprede sig. — fiskurin tók, Fisken bed (paa Krogen); t. bát, trække en Baad op af Søen (op paa det tørre), modsat: skjóta bát; t. ferð á seg, sætte Farten op; t. ilt fyri seg: sárið tókilt fyri seg, der kom Betændelse i Saaret; seyðurin tók vatn, Faarene blev angrebet af Ikke- el. Flyndersygge; t. seyð, udtage Faar til Slagtning, um heystið verða vedurlombini tikið. — Med præp. og adv.: t. á, gøre et Tag, tage fat (paa), anvende Kraft; so verður tikið á at bera, saa tager man fat paa at bære (Hø), t. á slótturin, tage fat paa Høslætten; tage Hul paa (noget), t. á nakað; t. á at spýggja, ville til el. forberede sig til at kaste op; t. aftur í orðið, gøre en Tilføjelse for at uddybe noget allerede omtalt; t. (inn) at sær, føle sig truffet (af en Finte), hann tók tað (inn) at sær; t. at sær, (om Kær) holde inde med at malke; t. av, a) aftage, borttage, b) tage af, skærme, t. av fyri nøkrum, c) tage til Slagtning, dræbe, slagte, d) tage Masker ind (ved Strikning), jf. taka uppá, e) fotografere, f) acceptere (et Tilbud); t. burturímillum, tynde ud; t.

eftir, a) lægge Mærke til, b) efterligne, nemme af andre, lære ved Efterligning af andre, t. eftir (e-m); t. frá: t. segl frá, bjerge Sejl; t. fram, a) tage frem, b) anføre, fremføre; t. fyri, a) (med acc.) tage, antage for, b) anse for umuligt, eg tók fyri tí, ekki t. fyri, ikke anse for urimeligt el. umuligt, eg taki ekki fyri tí el. tað taki eg ekki fyri, det kan godt være muligt, c) tage imod Betaling (for noget, man har solgt), d) (om Saar) t. ilt fyri seg, tað tekur ilt fyri seg, der kommer Betændelse i; t. í, a) tage (fat) i, b) støde imod, hann datt og nakkin tók í helluna (slog Nakken imod Klipperne); t. ímóti, tage imod, t. ímóti e-m; t. inn, (ved Strømpestrikning) snævre ind, gøre smallere; t. niður, a) tage ned, b) blive blæst ned el. omkuld, blæse om af Vind (alm. om Hus), t. niður av vindi; t. saman, naa sammen, slutte tæt til; t. sundur, sønderdele, skille ad; t. til, a) gribe til, tage sin Tilflugt til, b) nævne som Eksempel, citere, t. til ein (eins) el. nakað, c) hava nakað til at t., have i Baghaanden, have som Reserve; t. undan, a) tage bort, til Side (f. Eks. et Underlag, en Støtte), b) undtage; t. undir, a) tage fat for at løfte op el. understøtte, hjælpe (træde hjælpende) til, b) (ved Afsyngelsen af et Kvad) tage fat (for at hjælpe en anden), c) t. undir nakað, (uegl.) tage imod noget, optage noget (paa en vis Maade el. i en vis Mening); t. upp, a) tage op, b) (digt.) begynde et Kvad, c) t. upp söksmál, anlægge Sag, d) t. upp bústað, tage Bolig, e) t. (eitt evni) upp, tage (et Emne) op til Behandling, f) t. upp á seg, tage en Byrde paa Ryggen; paatage sig (noget), g) t. upp á tunguna, tage i sin Mund, bringe over sine Læber, h) t. (orðini) upp eftir e-m, gentage ens Ord; t. uppá, tage Ma-

sker op (ved Strikning); t. útyvir, undskyldte, bære over med; t. við (e-m, nøkrum), a) tage imod, b) antage, f. Eks. en Tro, en Mening, c) tage fat, træde hjælpende til, d) *tak-ið nú tygur við, skynder Eder nu. — t. seg: t. seg aftur í orð-unum, rette sig i Talen; t. seg fram, udvikle sig, vokse; t. seg saman, slutte sig sammen; t. seg sundur, sønderdeles, gaa fra hinanden; t. seg upp, a) hæve sig, stige (f. Eks. om en Bølge), b) (om Vejret) udvikle sig, blive paa en vis Maade; t. seg út fyri at gera nakað, (turde) paatage sig at udføre noget. — takast: takast hondum el. blot takast, tage Brydetag med hinanden, brydes; takast við nakað, være beskæftiget med (besværligt Arbejde). — part. præs. takandi, a) tagende, b) som kan tages el. egnet (skikket) til at tages (jf. tókur).

takk [taˈk] f. = tókk.

takka [taˈka] v. (að) (med dat.) takke, sige Tak, t. e-m.

takkaleysur [taˈkalæiˈsør] adj. takkeløs, uden Tak, upaaskønnet.

takkar[hátið] [taˈkarhátoɪ] f. Takkefest. -offur [-áför] n. Takoffer. -songur [-sångör] m. Takkesang.

takk[læti] [taklæati] n. Taknemmelighed. -samur [-sæamör] adj. taknemmelig. -semi [-sæmi] f. Taknemmelighed.

tákn [tákn] f. (ar; ir) Gælle (paa Fisk), mest i pl. táknir, Gæller.

tákna [tákna] f. (u; ur) = tákn.

takti [takti] præf. sing. af tekja.

tal [tæal] n. (s; töl) 1) Tellen, Optælling, Tal, fáa t. á (med acc.), faa Tal paa, faa optalt; í teirra tali, i deres Tal, iblandt dem. 2) Tal, Antal, vita t. á (med dat.), vide Tal paa. 3) Tal, Taltegn; um tað talið, omtrent ved den Tid (ved det Aarstal). 4) Tale, a) det at tale, b) det, som siges, c) Samtale, (hava) á tali, (have) paa Tale.

tala [tæala] f. (u; talur el. tölur)

Tale (*Evnen at tale; det, som siges*); *Samtale*.

tala [tæala] *v.* (að) *tale*, ekki t. eitt orð, ikke tale el. sige et Ord; holde Tale; tale, samtale; — t. at, gøre Indvending, Indsigelse.

talaraustólur [tæalaraustólur] *m.* *Talerstol*.

talari [tæalari] *m.* (a; ar) *Taler*.

talbrot [talbroet] *n.* *Brøk*. Jf. brot.

taldi [talði] *præt. sing. af telja*.

tálg [tálg] *f.* (ar) *Talg, Tælle*.

tálgarðiki [tálgarðiki] *n.* *moradsagtigt Sted, hvor ættet Talg nedgraves*.
-gras [-græas] *n.* *Snærre (galium saxatile)*.
-greytur [-græitór] *m.* *Bygmelsgrød, styrket med lidt Rugtalg (LF)*.
-klunkur [-kloŋkór] *m.* *Talgklump*.

tálma [tálma] *v.* (að) (*med dat.*) *hindre, sinke, staa i Vejen for, mangt man honum t.; — tálmast eftir nøkrum, udstaa langvarig Møje for at opnaa noget, ogsaa: gøre sig forgæves Umage for at faa noget, tálmast um ein, anstrenge sig meget el. forgæves til Bedste for en*.

talorð [tæaloər] *n.* *Talord*.

talsmaður [taˈlsmaevor] *m.* *Talsmand*.

talv [talv] *n.* (s; pl. ds. el. töl) *Tavl, Brætspil, Skakspil; leika t., lege Tavli, spille Skak, (digt.) leika i talvi. — tað er mangur leikur í longum talvi (Ordspr.), Rom blev ikke bygget paa een Dag*.

talva [talva] *f.* (u; ur) *Tavle, Tabel*.

talvborð [talboər] *n.* *Skakbræt*.

-fólk [taˈlfoˈlk] *n.* *Skakbrikker*.

tám [tåam] *n.* *Dis, tynd Taage i Horisonten; tynd Røg*. Jf. royktám.

tamb [tamb] *n.* *Udspilen; standa áambi, være ved at sprække, revne*.

tamba [tamba] *v.* (að) *udspænde, strække, spile*.

tamdi [tamði] *præt. sing. af temja*.

tamur [tæamór] *adj.* (tom, tamt) *tum*.

támur [tåamór] *adj.* = *támutur*.

támutur [tåamötór] *adj.* *diset*.

tána [tåana] *v.* (að) *tø, optø*.

tandi [tandi] *præt. sing. af tenja*.

tandur [tandór] *n.* (s; pl. ds.) (*et enkelt*) *usselt Dyr (Faar, Fisk)*.

tang [tæŋg] *n.* *en Slags Brunalge (alaria esculenta)*,

alari [tæŋg] *gen. sing. af tong*.

tangbjolla [tambjödla] *f.* *Stilken af tang*.

tangi [tæŋdži] *m.* (a; ar) 1) *Tange, det smalle og spidse Parti af en Kniv el. et andet Instrument, som gaar ind i Skaftet og skjules af dette*. 2) *Landtunge, smal ud i Havet skydende Landodde*.

tangspógvi [taˈnspægvi] *m.* *den store Regnspøve (numenius arquatus)*.

tangur [tæŋgór] *m.* = *tang*.

tankalás [tæŋkalåas, taŋka-] *n.* *et Slags Puslespil*.

tanki [tæŋtši, taŋtši] *m.* (a; ar) *Tanke*.

tann [tann] (*tann, tað* [tæa]; *acc.* *tann, ta el. (sjæld.) tá* [tæa, tåa], *tað; dat. tí el. *teim* [toi, taim], *teirri* [tairri] *el. tí, tí; gen. tess, teirrar, tess; pl. teir, tær, tey* [tair, tæar, tæi]; *acc. teir el. (sjæld.) tá, tær, tey; dat. i alle Køn: teim el. teimum* [taim(ón)]; *gen. i alle Køn: teirra*) 1) *pron. dem. den, a) brugt som adj., tann maður, sum, den Mand, som, tann maðurin, den Mand, tann ferðin, den Rejse, den Færd, ta ferðina, den Gang, b) brugt som Subst. (= hann) i Forb.: tann ið, tann sum, den som; n. tað alm. som Subst. det; — pl. teir (tær, tey), de, bruges til at erstatte det manglende Pluralis af hann*. 2) *best. art. tann góði maður(in), den gode Mand, tað stóra húsið, det store Hus, tann fyrsti, den første, teir bestu, de bedste*. Jf. hin.

tanna [tanna] *gen. pl. af tonn*.

tanna|bit [tannabít] *n.* *det at bide Tønderne sammen, Ærgrelse, Gøren gode Miner til slet Spil; við ringt*

t., i slet *Humør*, gørende gode *Miner* til slet *Spil*. -**grísil** [-groi'sil] *n.* Tænders *Gnidsel*. -**pína** [-poina] *f.* = tannverkur. -**steytari** [-stæi'tari] *m.* Tandstikker.

tann|**garður** [tanngæarör, taŋ-] *m.* Tandrække. -**hald** [tannhald] *n.* Tandkød. **tannla** [tanla] *v.* (að) gnave paa, bearbejde med Tænderne.

tann|**leysur** [tanlæi'sör] *adj.* tandløs. -**lækni** [-lakni] *m.* Tandlæge. -**verkur** [-væ'rkör] *m.* Tandpine.

tap [-tæap] *n.* (s; pl. ds.) Tab.

tapa [tæapa] *v.* (tapir *el.* tapar, tapti, tapt) *tabe* (*tr.* og *intr.*).

tappa [ta'pa] *v.* (að) tappe, aftappe, t. burturúr.

tápu|**ligur** [tåpöliör] *adj.* taabelig. -**lingur** [-lingör] *m.* (s; ar) Dumrian, Tosse.

tár [táar] *n.* (s; pl. ds.) Taare.

***tar** [tæar] *adv.* = har, der; ogsaa henvisende for hvar *el.* tá ið (hvor, da, naar), um summarið, tar allir fuglar syngja væl.

tára [tåara] *f.* (u; ur) = tár.

tára [tåara] *v.* (að) fælde Taarer, græde.

tara|**blað** [tæarablæa] *n.* Blad af Tang, Sotang. -**blöðra** [-bløara] *f.* den nederste Del af reipatari.

-**brosma** [-brásma] *f.* Tangspræl (centronotus gunellus). -**brúgv** [-brígv] *f.* = tarabruk. -**brúk** [-brúu'k] *f.*

Dyng raadden Tang. -**köstur** [-köstör] *m.* (Dyng Sotang) Tangmødning.

-**leypur** [-læi'pör] *m.* leypur med Sotang. -**skinn** [-šinn] *n.* Skind (Faarskind), som lægges over Ryggen ved Transport af Sotang i leypur (Sotang anvendes til Gødning). -**skógvyur** [-skægvör] *m.* Tangskov.

***tarav** [tæaræv] *adv.* digt. for harav (har av).

tarft [ta'rt] *2. pers. sing. præs. af turva.*

tari [tæari] *m.* (a) Tang, Sotang. — Talemaade: fiskurin var sum tarin (om meget tæf Fisk).

tari [tæari] *n.* Materie, Fasthed, Egenskab, Styrke, tað er gott t. í tí.

***tari** [tæaroi] *adv.* digt. for harí (har í).

tarmalop [tarmaloep] *n.* Brok.

tarmur [tarmör] *m.* (s; ar) Tarm.

tarn [tarn] *n.* = tarni.

tarna [tarna] *v.* (að) sinke, opholde, spille ens Tid.

tarni [tarni] *m.* (a) Forsinkelse, Tidsspille.

tartl [ta'rtl] *n.* lille Stykke, spec. lille Garnrulle (gørtur).

tarv [tarv] *1. el. 3. pers. sing. præs. af turva.*

tarvast [tarvast] *v.* (að) være fornøden, t. e-m.

tarvasviri [tarvasvoiri] *m.* Tyrehals, Tyrenakke.

tarvkálvur [ta'rkálvör] *m.* Tyrekælv.

tarv|**leysur** [tarvlæi'sör] *adj.* ubehøvelig, unødvendig. ***ligur** [-liör] *adj.* fornøden, som trænger til (med gen.), so t. er hann tín, han trænger højlig til din Hjælp. -**loysi** [-lái'si] *n.* Unødvendighed.

tarvs|**merki** [ta'rsmaertsi] *n.* Stjernebilledet Tyren. -**mykja** [-mĩtsa] *f.* Tyremag.

tarvur¹ [tarvör] *m.* (s; ar) Tyr; vera til tarvs (tarv), (om en Ko) være tyregal.

tarvur² [tarvör] *m.* = tørvur; alm. i Udr.: tað kom í tarvi, det kom højlig tilpas.

taska [taska] *f.* (u; ur) Taske.

táta [tåata] *f.* (u; ur) Pattebøsse, Sut, a) lille Stykke omviklet Tøj med Sukker og Brød i til Madning af Pattebørn, b) Træpind, om hvis Ende er viklet en Klud, dyppet i Mælkevand, til Madning af smaa Lam.

táta [tåata] *v.* (að) sutte; uegl: tygge paa noget, idelig gentage noget, sita og t.

tátíð [tåatoi] *f.* Datid, Imperfektum.

táttur¹ [tå'tör] *m.* (ar; tættir [ta'tir]

el. táttar) 1) en af de Snore, hvoraf et Reb, Tov el. Line bestaar. 2) Afdeling af et Kvad. 3) kort Sang (med episk Indhold); satirisk Vise.

táttur² [tá'tór] m. = tattur, konginum tókti lítlan tátt.

tattur [ta'tór] m. (acc. tatt el. tattur) Morskab, Munterhed, mær tykir tað eingin t.; kun digt.

táur [táavór] adj. (tá, tátt [tåa, tá't]) bar, hvoraf Sneen er borttøet, fri for Sne, t. steinur.

tefsast [tæfsast] v. se tevsast.

teg [teə] acc. sing. af tú.

teggj [tæd'dž] f. (teggjar; teggir) = teggja.

teggja [tæd'dža] f. (u; ur) Bundt sammenbundne Fisk, ophængte til Tørring.

tegir [teajr] 2. el. 3. pers. sing. præs. af tiga.

tegnur [tægnór] m. (s; ar) Mand i en Fyrstes Tjeneste, (Konges) Undersaat.

teigalendi [taijalændi] n. Stykke Land, bestaaende af teigar (se teigur).

teigsendi [tåksændi] m. Ende af en teigur.

teigur [taijór] m. (s; ar) Jordstykke, afgrænset ved Grøfter; Rude i en Ager; Strimmel Mark.

teim [taim] 1) dat. sing. m. af tann. 2) dat. pl. af tann el. hann.

teimum [taimón] dat. pl. af tann el. hann.

teinkja [ta'ntša, tå'ntša] v. (teinkir, tonkti, tonktur) tænke.

teinur [tainór] m. (s; ar) 1) Ten, tynd og smal Stang; Spid, eg skal seta teg upp á teinar; i Kvadene ogsaa om: Sværd el. Spyd, heldur á gyltum teini, holder paa det gyldne Sværd. 2) langt Stykke Vej, langur t.

teinutur [tainótór] adj. spøl-utur.

teipa [tai'pa] v. (að) narre, bedrage.

teir [tair] nom. el. acc. pl. m. af tann el. hann.

teirra [tairra] gen. pl. af tann el. hann.

teistapisa [tai'stapisa] f. Unge af teisti.

teisti [tai'sti] m. (a; ar) Tejste (cephus grylle).

teita [tai'ta] v. (að) gaa langsomt og med lange Skridt.

teiti [tai'ti] f. el. n. Morskab, Glæde, Lystighed, Munterhed; halda sær at t., være munter og glad; í góðum t., under stor Munterhed el. Fornøjelse.

teitur [tai'tór] adj. glad, lystig, munter.

tekin [teətšin] n. (s; pl. ds.) Tegn; Under, Vidunder, Særsyn.

tekja [teətša] f. (u; ur) Tag, Tagbedækning (paa et Hus).

tekja [teətša] v. (tekir, takti, taktur) tække, lægge Tag paa, bedække.

tekkiligur [tæ'tšiliór] adj. tækkelig, behagelig, yndig.

tekkja [tæ'tša] v. (kt) øjne, blive var, kende (især langt borte).

*tekkur [tæ'kór] adj. tækkelig, behagelig, yndig; kær.

tekn [tækn] n. (s; pl. ds.) = tekin.

tekna [tækna] v. (að) tegne.

*teknar [tæknar] egl. at opfatte som gen. af et Ord *tekn (jf. oldn. tign, Ære, Højhed, Værdighed) og (som første Led i Sms.) betydende: prægtig, herlig o. lign., tann teknarring; jf. teknarstólur.

teknarstólur [tæknarstaulór] m. (foruemt el. prægtigt) Højsæde, Trone.

tekning [tækning] f. (ar; ar) Tegning.

tekstaroð [tækstarøə] f. Tekst-række.

tekstra [tækstra] v. (að) irettesætte, tugte, straffe.

tekstur [tækstór] m. (ar; ir) Tekst.

tekur [teəkór] 2. el. 3. pers. sing. præs. af taka.

tel [teəl] Løv af korki.

telgiknívur [tældžiknoivór] m. Tællekniv, Tollekniv. -muddur [-modd-

ör] *m.* (*lille, sløv*) Tællekniv, Tollekniv; helst i haanlig Tale. -spónur [-spoun-ör] *m.* Snitspaan.

telgja [tældʒa] *v.* (*gd*) tilskære, snitte.

telja [tælja] *v.* (*telur, taldi, taldur*) 1) tælle, optælle, opregne; níggju mán-aðir taldar, i fulde ni Maaneder. 2) sige, fortælle, telur sín dreyim so brátt, fortæller sin Drøm saa hastigt; ogsaa: t. frá, telur frá sínum dreymi, fortæller sin Drøm. 3) regne (*for*), anse, verða taldur ímillum teir stóru.

teljandi [tæljandi] *adj.* 1) tællende; fortællende. 2) som kan tælles, (*some*) til at tælle, tællelig, tað er ikki t.

teljari [tæljari] *m.* (*a; ar*) Tæller (*i Brøk*).

teljing [tæljing] *f.* (*ar; ar*) Tælling.

telva [tælva] *v.* (*vd*) spille Brætspil (*lege Tavl*), spille Skak.

temja [tæmja] *v.* (*temur, tamdi, tamdur*) tæmme, gøre tam.

tempil [tæmpil] *n.* (*s; pl. ds.*) = tempul.

tempra [tæmpra] *v.* (*að*) styre, holde i Ave.

tempul [tæmpól] *n.* (*s; pl. ds.*) Tempel.

tendra [tændra] *v.* (*að*) tænde, t. ljós, tænde Lys. — tendrast, a) tændes, b) (*om Nymaanen*) begynde at lyse, sólin (*mánin*) tendrast.

tendring [tændring] *f.* (*ar; ar*) 1) Tænding, Optændelse. 2) det Tidspunkt, da Nymaanen begynder at lyse, Ny. 3) = ljósatendring.

tengur [tængör] *pl.* af tong.

tenja [tænja] *v.* (*tenur, tandi, tandur*) udstrække, udspile, t. út; t. song, syng i meget langsomt Tempo, trække Sangen meget langt ud; t. skrift, udhæve Skrift.

tenn [tænn] *pl.* af tonn.

tenna [tænna] *v.* (*nt*) tirre op, gøre en rasende, t. ein upp; tennandi some part. og adj., irriterende, til at blive gal over.

tennast [tænnast] *v.* (*nt*) faa Tæn-

der; hann ið seint tennist, hann seint mennist (*Ordspr.*).

tentur [tæntör] *adj.* tandet, forsynet med Tænder; beskaffen *m. H. t.* Tænder, væl (*illa*) t.

teppa [tæpa] *v.* (*pt*) tilstoppe, spec. stoppe Munden paa en, t. ein.

teppi [tæpi] *n.* (*s; pl. ds. el. r*) Teppe.

teppir [tæpir] *pl.* af tæppur.

tepsast [tæpsast] *v.* (*að*) = tevsast.

tepur [tæpör] *adj.* (*tepur, tepurt*) yderlig, paa Yderkanten, for yderlig i Kanten (*ved Sammensyning af to Stykker*); mest i *n.* og som *adv.*: hætta er so tepurt, seyma tepurt, liggja tepurt.

terna [tærna] *f.* (*u; ur*) Terne, Tjenestepige (*digt.*).

terna [tædna] *f.* (*u; ur*) Terne (*sterna macrura*).

terningur [tærningör] *m.* (*s; ar*) Tærning.

ternu[murtur] [tædnómoʁtör] *m.* lille bitte Sej; Sejyngel. -snerdur [-snæʁtör] *m.* (*Uvejr med Frost og Kulde* ved) det Tidspunkt om Foraaret, da Tærnerne (*se terna*) plejer at trække til Landet.

terradaður [tærradæavör] *m.* Dag, paa hvilken der er terri.

terri [tærri] *m.* (*a*) (*stærk*) Tørke, Tørvejr; spec. = hoyterri, fiskaterri, torvterri.

terridaður [tærridæavör] *m.* = terradaður.

tertlingur [tærtligör] *m.* (*s; ar*) lille Stykke, spec. a) lille Garnrulle, jf. tartl, b) lille Fisk.

tesk [tæsk] *n.* (*s; pl. ds.*) Hvisken.

teska [tæska] *v.* (*að*) hviske; spec. hviske Sladder.

teskeið [tæskai] *f.* Teske.

tespiligur [tæspilior] *adj.* behagelig, lystvekkende.

tess [tæss] *gen. sing. m. el. n.* af tann.

tessámillum [tæssamidlón] *adv.*

imidlertid. **-líka** [-loi'ka] adv. deslige.
-vegna [-vægna] adv. af den Grund,
 derfor.

tetta [tæ'ta] v. (tt) = tætta.

tev [tæv] n. Lugt, Lugtfor-nem-melse; kenna t. av, fáa t. av (e-m, nøkrum), faa Flerten af, kunne lugte.

tevja [tævja] v. (að) lugte, snuse, spore (ved Lugtesansen), t. ein el. nakað.

tevsast [tæfsast] v. (að) faa Ulyst til at spise mere paa Grund af Mæthed; nú fer barnið brátt at t., nu kan Barnet snart ikke spise mere.

tey [tæi] n. pl. af tann el. hann.

teyma snøri [tæimasnøri] m. Snor, der bruges til Fortømme. **-spjaldur** [-spjaldör] n. Redskab af Træ til at slaa Angeltømmer med. **-stykki** [-sti'tsi] n. Haspe teymasnøri.

teymur [tæimör] m. (s; ar) Snor, Reb, Tømme (Hestetømme); spec. Fortømme, kort Snor forneden paa Fiske-line, hvortil Krogen fastbindes.

teys [tæi's] f. (ar; ir) Tøs.

tí [toi] (egl. dat. sing. af tað) 1) conj. thi, derfor. 2) adv. tí at, thi, fordi.

tiansheldur [toijangshældör] conj. endsige.

tiat [toi(æ)at] conj. se tí.

tiati [toiati] num. card. hundrede.

tíbetur [toiβe'tör] adv. heldigvis.

tíð [toi] f. (ar; ir) Tid, Tidsrum; Tidspunkt; Tid, Lejlighed, hava góða t.; í t., i Tide; — av fyrstu t., til at begynde med, oprindelig.

tíða [toija] adv. — tíðum.

tíðan [toijan] adv. = tíðum.

tíðarandi [toijarandi] m. Tidsaad.

tíðari [toiari] comp. af titt el. tíðum.

tíðarmerkja [toiarmæ'rtša] v. da-tere. **-skeið** [-skai] n. Tidsafsnit, Tidsrum. **-skrift** [-skrift] n. Tidsskrift. **-spell** [-spædl] n. Tidsspilde.

tíðast [toiast] sup. til titt el. tíðum.

tíðinda|blað [toiɪndablæa] n. 1) Avis. 2) (om en Avis) Nyhedsblad, gott (ringt) t. **-fróður** [-fræuör] adj. som er fuld af Nyheder, og som gerne vil fortælle Nyheder. **-leysur** [-læi's-ör] adj. 1) uden Efterretninger. 2) be-givenhedsløs. **-ríkur** [-roi'kór] adj. be-givenhedsrig. **-skrivari** [-skrivari] m. (et Blads) Korrespondent.

tíðindi(r) [toiɪndi(r)] n. pl. Tidende, Nyhed, Efterretning; Nyheder, Efter-retninger.

tíðkast [toi'kast, tòi'kast] v. (að) ske oftere, ske tiere (LF).

tíðliga [toiɪja, tòiɪja] adv. tidlig.

tíðna [tíðna] f. se tinna.

tíðna [tína] v. (að) tø op, smelte (om frossen Sne).

tíðum [toiɪön] adv. tit, hyppigt.

tíður [toiɪör] adj. som sker, som er paa Færde, som er i Folkemunde, alm. kun i n. titt: hvat er titt, hvad er paa Færde? hvad nyt? hvat er titt á Sakslandi, hvad gaar der for sig i Saksland, hvad nyt fra S.; hyppig, idelig, sædvanlig, jf. titt og tíðum.

tiga [tíja] v. (tegir el. tigir, tagdi, tagað el. tagt el. tegið [teɪjɪr, tɪjɪr, tagdi, tæa, takt, teɪjɪ]) tie, være tavs, t. við nøkrum, tie med noget; for-tie, t. nakað fyri e-m.

tigandi [tíjandi] adj. indecl. tavs; stiltiende.

tiggja [tɪd'dʒa] v. (tiggur, —) mod-tage, faa. Ufuldstændigt Verbum.

tiggja [tɒd'dʒa] v. (að) t. sær, te sig, opføre sig.

tíggju [tɒd'dʒó] num. card. ti.

tíggju króna [tɒd'dʒókróna] f. Ti-krone. **-mannafar** [-mannafæar] n. Baad, som ros af ti Mand.

tíggjund [tɒd'dʒönd] f. (ar; ir) Tiende.

tíggjunda [tɒd'dʒönda] v. (að) ti-ende, give Tiende.

tíggjundarförur [tɒd'dʒöndafoerör] adj. (om Helleflynder) saa stor, at man (i gamle Dage) skulde give Tiende af den.

tíggjundi [tod'džóndi] *num. ord.* tiende.

tíggjuoyra [tod'dž(ó)áira] *n.* Tí-
öre.

tíggju(r) [tod'džó(r)] *n. pl.* Tien i
Kortspil, eini t., tíggjuni.

tíggju|sinni [tod'džósinni] *adv. egl.* ti Gange, *alm.:* mange Gange, t.
verri. -ti [-ti] *num. card.* hundrede.

tígn [tígn] *f.* (ar; ir) Værdighed,
Højhed, Rang.

tígna [toigna, tóigna] *v.* (að) be-
handle med Ærbødighed, med Opmærk-
somhed, væl fagnaður og tígna-
aður.

tígnar|ligur [tígnarlíör] *adj.* værdig.
-maður [-mævör] *m.* fornem, højt-
staaende Person.

tígul [tíjöl] *n.* (dat. tigli, gen. tiguls)
Tegl, Teglsten.

tíguligur [tojölíör] *adj.* prægtig,
herlig.

tígul|steinur [tíjölstainör] *m.* Tegl-
sten. -talv [-talv] *n.* Teglbretspil.

tík [toi'k] *f.* (ar; ir) Hunhund,
Tispe, Tæve.

tíkin [títšm] *part. præt.* af taka.

tíl [tíl] *A)* *præp.* med gen. el. acc.
tíl, 1) om Bevægelse til el. i Retning
af: til Skálavíkar, Havnar, til
(Bygden) Skálavík, Tórshavn; t. mín,
tíl mig; koma t. lands, t. landið,
t. bygdina; fara til sjós; — (i
uegl. Forstand) ganga til þrest;
hann hugdi ekki til mín, han
saa ikke til mig; — sjæld. uden Forestil-
ling om Bevægelse: sita t. borðs,
sidde til Bords. 2) om Tíð, tíl, indtil
(tíl Indtrædelsen af), t. jóla, tíl Jul;
t. sín deyðadag (Dødsdag), t. mid-
nátt; — uegl. uden Forestilling om
overf. Bevægelse: t. allar tíðir, til
alle Tider. 3) overf. om Henvendelse til
en Person: tala t. ein; hann tal-
aði ekki til mín; biðja t. Gud.
4) a) i forskellige Forhold, hvor der
er Forestilling om Bevægelse el. Ret-
ning, egl. el. overf., f. Eks. halda
seg t. ein, holde sig til en; tó er

ikki býtt javnt til øll, dog bliver
der ikke delt jævnt ud til alle; (trø)
umskapað t. stein, (Træer) for-
vandlede til Sten, verða t. ís, blive
til Is; ráða e-m t. nakað, ægge,
tilskynde en til noget, seta ein t.
nakað, sætte en til (at gøre) noget;
fríggja t. eina gentu, fri til en Pige;
hava tokka t., nære Godhed for,
bera hat t., nære Had til; taka t.
nakað, se under taka; síggja út
t. nakað, se ud til noget; fara til út-
róðrar, tage ud paa Fiskeri (med Baad);
— fara t. gongu, tage af Sted til
Fods; b) om Virkning af noget el. om det,
hvortil noget tjener: stinga seg t.
blóðs, stikke sig til Blods, verða
e-m t. gagns, t. skaða, t. gleði,
tíl Gavn, tíl 'Skade, tíl Glæde; (tíl)
at undrast á (yvir), tíl at un-
dres over; eta fisk t. dögurða
(tíl Middag); fáa krækling og
kúving til agns, skaffe sig Mus-
ling og Havsnegle til Mading; t.
hjálp(ar), tíl Hjælp; c) om Hensigt,
Bestemmelse: ein triðing t. hvønn,
en Tredjedel til hver; tólv skinn t.
bátin; goyma (gemme) nakað t.
ein; vera sum skaptur t. nak-
að (som skabt til noget); læra t.
prest, t. doktara (tíl Læge);
rækka t. nakað, være tilstrækkelig
til noget; t. hvørs, hvortil, til hvad?
t. fugla, paa Fuglefangst; t. viður-
lag, tíl Vederlag; d) med Hensyn til,
i Henseende til: dúglicur t., góð-
ur t. nakað, dygtig til, god til noget,
hava handalag t. at smíða,
have godt Haandslag til at smede el.
forrette Haandværkerarbejde; hava
ráð t., have Raad til, hava rætt
t., have Ret til; t. útsjóndar, af
Udseende. — B) uden Styrelse som
adv. (i forskellige Betydninger): hann
hefur t., han har i Overflod, har
var t., der var Forraad nok, der var
Overflod; af Naturen, fra Naturens
Haand, i Udtr. som: eg eri ekki
so framligur t.; vel (stor, lille) i

Udr. som: skógvurin var t. stórir (lítil).

til baka [tilbæʰaʰka] adv. tilbage. Jf. aftur. **-biðja** [-biʰja] v. tilbede. **-biðjan** [-biʰjan] f. Tilbedelse. **-boð** [-boə, til-] n. 1) Tilbud. 2) Mod paa noget, tilbøðið er so óført. **-búningur** [-búningör] m. 1) Forberedelse, Anstalter. 2) Udrustning. **-bundin** [-bondin] adj. tilbundet. **-burður** [-būrör] m. Hændelse, Tildragelse, Begivenhed. **-evni** [-ævni] n. Anledning. **-fallandi** [-fadl-andi] adj. indecl. tilfældig. **-far** [-fæar, tilfæar] n. Stof, Materiale. hvad der gaar med til Udførelsen el. Tilberedelsen af noget. **-felli** [-fædli, til-] n. Tilfælde. **-gangur** [-gængör, til-] m.

tilburður. **-gerð** [-džær] f. Tilberedelse. **-geva** [-džæva] v. tilgive. Jf. fyrigeva. **-gingin** [-džindžin] adj. konfirmeret. Jf. ganga til. **-gjörður** [-džördör] adj. tillavet, tilberedt; udrustet, beredt. Jf. gera til. **-gonga** [-gænga] f. 1) = tilgongd. 2) Konfirmation. **-gongd** [-gænd] f. Tingenes Gang, den Maade, hvorpaa noget er gaaet til. **-hald** [-hald] n. Tilhold, Op- hold; Tilholdssted; hava t. hjá e-m, have Tilhold, opholde sig hos en. **-hoyr** [-háir] n. Tilbehør. **-hoyra** [-háira] v. tilhøre, t. e-m.

tilíkur [toiloi'kór] adj. saadan, slig, t. maður, (ein) tilík ferð.

tilja [tilja] f. (u; ur) 1) (i Baad) a) Fjæl, som lægges over Kølsvinet (= botntilja), b) løs Rorbænk (= leysatilja). 2) (Skibs) Dæk.

*tiljubekkur [tiljóbæ'kór] m. Guld, frúgvín fell á t.

tilkomin [tilkœmin, til-] adj. udríkt, som har naaet sin fulde Kraft; noget til Aars, som er naaet ud over den yngste Alder, til Skelsaar og Alder. **-leggin** [tillæd'džin] adj. som vover meget, spec. som tager ud paa Fiskeri, selv om Vejret er tvivlsomt (í ivaveðri). **-líka** [tiloi'ka] adv. tillige. **-löga** [tillœva, tilœa, til-] f. hvad der ydes en af Soen, godt Fiskeri, alm. i pl.: til-

lögur. **-lögutal** [tillœvótæal, til-] n. Addend. **-mæla** [tilmæala] v. anbefale. **-mæli** [tilmæali] n. Henstilling; Anbefaling. **-reiða** [tilraiʰa] v. berede. **-rend** [tilrænd, til-] n. Sted, hvor man plejer at ty til, Tilflugtssted. **-sagnarbræv** [tillsagnarbræv] n. (skriftligt) Tilsagn. **-saman** [sæa'man] adv. tilsammen. **-samans** [sæa'mans] adv. = tilsaman. **-samantikið** [sæa'mantitši] adv. ialt, tilsammen. **-sjón** [-šjun] f. Tilsyn, Opsigt, t. um, Opsyn med. **-skapan** [-skæapan] f. Tildannelse, Bearbejdelse. **-skilaður** [-šilavör] part. præf. af skila til. **-skilan** [-šilan] f. Bestemmelse; Henvisning; Anførelse, Angivelse, nærmere Betegnelse, Sigtelse; Tilkendelse; ogsaa: særlig Indbydelse. **-skorin** [-skoerin] adj. tilskaaren. **-skot** [-skoet] n. Tilskud, Bidrag. **-standur** [-standör] m. Tilstand. **-svar** [-svær] n. Gensvar. **-sögn** [-sögn] f. Tilsagn. **-tak** [-tæk] n. noget, som man tager til, naar man har Brug derfor; noget, som man ofte plejer at anføre, Mundheld. **-tiltaksgrunnur** [-taksgronnör] m. Reservefond. **-taksmaður** [-taksmaevör] m. Mand, som haves i Reserve; Suppleant. **-tíkin** [-titšin] adj. 1) som man tager til for at bruge, tað er ekki heima til-tikið, det er ikke ved Haanden hjemme. 2) meget omtalt, berømt. Jf. taka til. **-töggjaður** [-täd'džin] adj. udholdende. **-týggjaður** [-tod'džavör] part. præf. og adj. tilredt, tilsolet, illa t. **-tökumaður** [-tökömæavör] m. berømt, udmærket Mand. **-tökur** [-tökör] adj. som let kan tages (gribes) til. **-tössaður** [-tössavör] adj. tilsolet, vaad og snarset. **-vera** [tilveæra] f. = tilveran. **-veran** [tilveæran] f. Tilværelse. **-ætlaður** [tilatlavör] adj. tiltenkt, bestemt. **-ætlan** [tilatlan] f. Hensigt, Mening.

tíma [toima] v. (md) gide, ekki t. at gera nakað.

timaglas [toimaglæas] n. Timeglas. timbra [timbra] v. (að) tømre.

timbrari [timbrari] *m.* (a; ar) Tømrer.

timbur [timbór] *n.* (s) Tømmer.

timburmaður [timbórmæavór] *m.* Tømmermand. **-verk** [-værk] *n.* Tømmerarbejde.

timegin [toimeəjɪn] 1) *adv.* paa den Side. 2) *præp.* med *acc.* paa den Side af.

timi [toimi] *m.* (a; ar) 1) Tid (Tidsrum; Tidspunkt), „Time“, passende, belejlig Tid, drongurin fell væl í tíma; tímin er komin; *jf.* tíð. 2) Time (¹/₂₄ af Døgnet).

timiligur [toimiliör] *adj.* 1) betimeelig. 2) timelig.

tín [tín] *n.* (s) Tin.

tín [toin] 1) *gen. sing.* af tú, til tín, til dig. 2) *pron. poss.* (tín, títt) din.

tína [toina] *v.* (nd) 1) plukke, udtaget enkeltvis, t. burtur av nøkrum, plukke af noget (tage lidt efter lidt); tað tíndist burturav allan vegin hjá honum, han mistede (tabte) deraf lidt efter lidt el. saa smaat hele Vejen. 2) rense Korn, drifte (drøfte) Avner fra Korn, t. korn, t. dumbuna (Kornavnerne). 3*) opregne, fortælle, tað vil eg fyri tykkum t.

tind [tnd] *f.* (ar; ir) Mellemgulv.

tindur [tndór] *m.* (s; ar) frem- el. opstaaende Spids; Tind; Tand (paa Kam, Rive el. i Karte), Gren, (paa gaffelformede Redskaber); Fjeldtinde, Fjeldtop.

tindutur [tndótör] *adj.* takket.

ting¹ [tɪŋ] *n.* (s; *pl. ds.*) Ting, Tingforsamling; seta t., sætte, beramme Ting.

ting² [tɪŋ] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) Ting, Tingest, Genstand. 2) Væsen, Tingest.

tinga [tɪŋga] *v.* (að) tinge, forhandle; tingast um nakað, tinge om noget.

tinga krossur [tɪŋgakræssör] *m.* Budstikke (egl. korsformet), kongurin sker ein tingakross. **-nest** [-næst] *n.* Markedsgave, Foræring, som

gives ved Hjemkomsten fra en Rejse; Godter, Slikkerier.

tinghús [tɪŋhús] *n.* Tinghus. **-lesa** [-leəsa] *v.* tinglæse. **-maður** [-mæavór] *m.* Medlem af et Ting, spec. Lagtingsmand. **-seta** [tɪŋseəta] *f.* Ting-samling, den Tid, som Tinget (spec. Lagtinget) er sammen. **-staður** [tɪŋstæavör] *m.* Tingsted. **-stova** [tɪŋstoəva] *f.* Tinghus.

tingsvitni [tɪŋsvitni] *n.* Tingsvidne. **tingingar** [tɪŋŋa(r)skūla] *f.* Kasteskovl. **-trog** [-troə] *n.* Trug, hvori Avnerne udskilles fra Kornet ved Rysten frem og tilbage.

tinna [tɪdna] *f.* (u; ur) Flint, Flintesten: krystalagtig Sten.

tinning [tɪnnɪŋ] *f.* (ar; ar) Tinding.

tint [tɪnt] *f.* (ar; ir) 3¹/₂ Pægl (forældet Maal for flydende Varer), t. av náttróma.

tínæst [toinast] *adv.* dernæst.

tippa [tɪpa] *v.* (pt) tilstoppe, forstoppe; *part. præt.* tiptur, a) tilstoppet, b) optaget, benyttet (især om Kar), ílátið er tipt, c) Jógván var ikki tiptur, J. var ikke tabt bag af en Vogn, blev ikke Svar skyldig.

tippi [tɪpi] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) Fold, Indhegning for Faar. *Jf.* kyrringar-tippi.

tíril [tɪril] *m.* se tyril.

tírilstunga [tɪrilstɒŋga] *f.* se tyrilstunga.

tísheldur [toishældör] *conj.* endsige.

tístil [tɪstɪl] *m.* (s; *tistlar*) Tidsel (*cirsium palustre*).

tít [tɪt] *nom. pl.* af tú.

tita [tɪta] *v.* (að) gaa hurtigt med korte Skridt, trippe.

títil [tɪtɪl] *m.* (s; *titlar*) 1) Substans, Natur. 2) lille Gran af noget. 3) lille Kirtel (eítill), spec. (i Mod-sætning til eítill) lille udvendig synlig Ud vækst, Begyndelse til en Byld.

títlingabrestur [tɔiŋgabræstör, tóit-] *m.* Knips; gera títlingabrest, knipse (med Fingrene).

títlingur [toiˈtɪŋgór, tóiˈt-] *m.* (s; ar) *Fugl af Spurvearten, spec. = grátítlingur.*

titra [ˈtitra] *v.* (að) *sitre, skælte, bæte.*

títt [toiˈt] *n.* af *tín.*

títt [toiˈt] *adv.* (egl. *n.* af *tíður*) 1) *hurtigt (med korte Mellemrum, med hurtigt paa hinanden følgende Gentagelser af en og samme Bevægelse el. Handling), tita t., trippe hurtigt af Sted, t. tað fer, hurtigt farer det af Sted.* 2) *tit, ofte.* Jf. *tíðum.*

titta [tɪˈta] *f.* (u; ur) *Kvindemenneske.*

títtmæltur [toiˈtmaˈltór] *adj.* *som taler hurtigt.*

títtur [toiˈtór] *adj.* 1) *hurtig (med korte Mellemrum, med hurtig paa hinanden følgende Gentagelser af en og samme Bevægelse el. Handling); spec. = títtmæltur.* 2) *hyppig.* Jf. *tíður* og *títt.*

tíva [tɪˈva] *v.* (að) *puste, stønne, være forpustet.*

***tívi** [toiˈvi] *m.* (a; ar) (*digt.*) *Hersker, Fyrste.*

tjak [tʃæk] *n.* = *kjak.*

tjakast [tʃækast] *v.* (að) = *kjakast.*

tjald [tʃald] *n.* (s; tjöld) 1) *Tæppe, Forhæng; spec. Tæppe paa Teater.* 2) *Telt.*

tjalda [tʃalda] *v.* (að) *behænge med Tæpper, tjælde.*

tjaldhúð [tʃal(d)búu] *f.* *Telt. -dyr* [tʃaldír] *f.* *pl. Teltjør.*

tjaldra [tʃaldra] *v.* (að) *opsætte el. udspænde Telt; udspænde, ophænge til Bedækning, tjaldraði fagurt lín* (*digt.*). Jf. *tjalda.*

tjaldur [tʃaldór] *n.* (s; tjöldur) *Strandskade (haematopus ostreologus).*

tjaldurslegg [tʃaldórsægg] *n.* 1) *Strandskadeæg.* 2) *Anker Brænderin (hentydende til Skibsnavnet „Tjaldur“).*

-grælingur [-græalngör] *m.* *Stenven-der (strepsilas interpres). -ungi* [-oúdzɪ] *m.* 1) *Strandskadeunge.* 2) (*digt.*) *Færing (hentydende til Fuglekvaedet).*

tjarnir [tʃadnɪr] *pl.* af *tjörn.*

tjena [tʃeəna] *v.* (að) 1) *tjene, gøre Tjeneste.* Jf. *tæna.* 2) *tjene (Penge), t. pengar.* 3) *tjene, du, nytte.*

tjóð [tʃou] *f.* (ar; ir) 1) *Folk, (stor) Skare, vald(r)a manna t.* 2) *Folk, Nation.*

tjóðra [tʃoura] *v.* (að) *tøjre, fastbinde (Kreaturer) med Tøj.*

tjóðskaparkensla [tʃouˈskæapar-tʃæˈŋsla] *f.* *Nationalfølelse. -skapliga* [-skæapli] *adv.* *nationalt. -skapligur* [-skæapliór] *adj.* *national. -skapur* [-skæapór] *m.* (ar) *Nationalitet.*

tjóður [tʃouór] *n.* (s; pl. ds.) *Tøj, Baand, hvormed et Kreatur bindes paa Græsgang.*

tjógv [tʃægv] *n.* (gen. tjós; pl. ds) 1) *Laar (paa Kreatur).* 2) *den Del af Leen, som er nærmest Skaffet.*

tjógvakjót [tʃægvatʃœt] *n.* *Laarkød af Kreaturer, spec. af Faar.*

tjóleggur [tʃouˈlæggör] *m.* *Laarben.*

***tjóna** [tʃouna] *v.* (að) *med dat. tjene.*

tjórneyt [tʃœrnæiˈt] *n.* 1) *gildet Tyr, Stud.* 2) *Ærkedumrian, rigtig Tosse.*

tjórur [tʃourór] *m.* *gildet Tyr, Stud.* Jf. *tjórneyt.*

tjóvafoli [tʃouafoɫɪ] *m.* (a) *Tyvekoster.*

tjóvskapur [tʃœskæapór] *m.* *Tyveri.*

tjóvskur [tʃœskór] *adj.* 1) *tyvagtig.* 2) *gavtyvagtig, ondskabsfuld; ogsaa: om Fisk, der ikke vil bide paa Krogen, = varbeittur.*

tjóvspirra [tʃœspirra] *f.* *tyvagtig Kvinde (LF). -pör* [-pœr] *n.* *pl. Tyvestreger, Tyvagtighed (LF). -porutur* [-pœrótór] *adj.* *tyvagtig; ogsaa: som gerne gør Fortræd (LF). -vætti* [-vaˈtɪ] *n.* (s; pl. ds. el. r) *Tyveknægt.*

tjóvur [tʃouór] *m.* (s; pl. tjóvar el. tjóvir) 1) *Tyv.* 2) *Tyv i Lys, t. í ljósinum.*

tjúgu [tʃúuó] *num. card.* *tyve.*

tjúgundahálgi [tʃúuóndahaldʒɪ] *f.* 13. Januar.

tjúgundi [tšúuõndi] num. ord. tyvende.

tjúkki [tšøʰtši] m. (a; ar) Læg (paa Benet).

tjúkkna [tšøkna] v. (að) blíve tyk el. tykkere; blíve tætt (tættare); (om Vædske) blíve tyk, stíve; (om Luften) blíve overtrukken af tætte Skyer.

tjúkkur [tšøʰkór] adj. (comp. tjúkkri [tšíkri] el. tjúkkari, sup. tjúkkstur el. tjúkkastur) 1) tyk, drøj (i Omfang el. Gennemsnit). 2) tyk, som staar (ligger) tætt sammen, grasið er tjúkt; tjúkt hárr. 3) (om Vædske) tyk, stív. 4) (om Luften) fuld af tætte Skyer.

tjúkn [tšøkn] n. (s; pl. ds.) Tykning (i Luften). Jf. kavatjúkn.

tjúkt [tšøkt] f. (ar; ir) 1) Tykkelse, Omfang, Drøjde. 2) Tæthed.

tjöld [tšöld] pl. af tjald.

tjöldur [tšöldór] pl. af tjaldur.

tjóra [tšøæra] f. (u) Tjære.

tjóra [tšøæra] v. (að) tjære, overstryge med Tjære. Jf. bræða.

tjörga [tšörga] v. (að) = tjøra.

tjörn [tšödn] f. (tjarnar; tjarnir) (større) Dam, lille Indsø.

tjörnuboka [tšödnøbøka] f. Fantasihval.

tjörubræddur [tšøærobæddór] adj. tjæret, overstrøget med Tjære. **-klæði(r)** [-klæaj(r)] n. pl. tjærede Klæder. **-tunna** [-tonna] f. Tjæretønde.

tjörutur [tšøærotór] adj. tjæret.

***tó** [təu] f. græsbevokset Afsats (Klippeafsats), ryktust teir um tóna inni.

tó [təu] 1) adv. dog, alligevel; ogsaa uden prægnant Bet.: dog, jo dog o. lign., tað veitst tú t., det ved du dog (jo); hoyr meg t., hør mig dog; — t. at som conj., skönt, endskönt. 2) conj. = tó at.

tóat [təu(æ)at] conj. se under tó.

tódna [tödna] v. (að) (om Uldtøj) filtes ved Valkning, krybe sammen.

toft [tåft] f. (ar; ir) gammel Grund af Hus el. Bygning, Ruiner af et Hus.

tofta [tåfta] f. (u; ur) forreste Rorbænk i Baaden (= toftubekkur). Jf. rættatofta, rangatofta.

toftu bekkur [tåftøbæʰkór] m. forreste Rorbænk i Baad. Jf. tofta. **-rúm** [-rúum] n. Rummet imellem toftubekkur og bógbekkur, det næstforreste Rum i Baaden.

tog [tø] n. (s; pl. ds.) 1) langt Haar paa Faareskind. 2) Tov, Reb (af Hamp).

toga [tōa, tūa] v. (að) trække, drage, t. til sín, trække til sig; strække paa (noget). — togast, (om stridende Personer) trækkes, nappes, togast við ein um nakað.

togarn [toægadn] n. en Slags groft og stærkt Garn (Uldgarn) af tog 1), spundet paa Haandten. **-garnsbuksur** [-gaʰnsboksór] f. pl. Bukser af toggarn. **-kambur** [-kambór] m. stor Kam med Jerntænder til at kæmme Uld med.

togna [tåгна] v. (að) strække sig, udstrækkes, blive længere.

***tögv** [tægv] f. = *tó.

tögv [tægv] n. Uldtraad, Uldgarn til Strikning.

togverk [toævæʰrk, tåvvæʰrk] n. Tovværk.

tögví [tægví] m. (a; ar) Filt, sammenfiltet Tot Uld, (toggarnsbuksur) tøvdar upp í tógva (valkede sammen til Filt).

tögvín [tægvín] adj. sej, med stærk Sammenhængskraft; udholdende, vedholdende, utrættelig.

***tögvir** [tægvír] num. card. forældet Form, = tveir.

tóhattur [təuhaʰtór] m. Filthat.

tók [təuk] 3. pers. sing. præs. af taka.

toka [toeka] f. (u; ur) Taage. Jf. mjörki, skadda.

toka [toeka] v. (að) trænge, rykke frem, Högni tokar í herin fram.

tokki [tåʰtši] m. (a) Yndest, Velvilje, Godhed, so kaldur er kvinnu t.; ongar höviskar kvinnur

tykja í mæ^r tokka, ingen hœviske Kvinder nærer Godhed for mig el. synes om mig; hava tokka til ein, nære Godhed for en, finde Velbehag i en.

tokna [tåkna] *v.* (að) lide (kunne lide), holde af; toknast e-m, tækkes en; væl toknaður, vel lidt, afholdt.

tókona [tœuˈkoena] *f.* Kone, der forarbejder Uld.

tókti [tœkti] *præt. sing. af tykja.*

tól [tœul] *n.* (s; pl. ds.) Redskab, Værktøj.

tol [tœul] *n.* (s) Taalmodighed; geva seg til tols, slaa sig til Taals.

tola [tœla] *v.* (tolir, toldi, tolt el. tolað) taale, udholde; finde sig i, fordrage; t. av, taale at udsættes for, t. nógv av, a) taale at udsættes for meget, b) (om Personer) taale at blive drillet, hann tolir lítið (el. ekki nógv) av, han taaler ikke at blive drillet, han bliver let vred.

toligur [tœlijœr] *adj.* = tolin.

tolin [tœlm] *adj.* taalsom, taalmodig.

tolinmóður [tœlmnoúœr] *adj.* langmodig.

tollaks¹messa [tœdlaksmœssa] *f.* Torlaksmesse (23. December). **-messu-aftan** [-mœssœftan] *m.* 22. December. **-messudagur** [-mœssœdæavœr] *m.* 23. December.

tollari [tœdlari] *m.* (a; ar) Tolder.

tollbúð [tœlbúu] *f.* Toldbod. **-krevjari** [tœˈkrævjari] *m.* = tollari. **-mark** [-maˈrk] *n.* Toldgrænse. **-sýnismaður** [tœˈlsœnismæavœr] *m.* Toldbetjent.

tollur¹ [tœdlœr] *m.* (s; ar) Told, Aaretd.

tollur² [tœdlœr] *m.* Told (Vareskat). Jf. nevtollur.

tolni [tœlni] *n.* Taalmodighed; bið^a í t., vente taalmodigt.

tolsintur [tœˈlsœntœr] *adj.* med et taalmodigt Sind.

tolugur [tœlœvœr] *adj.* = tolin.

toluliga [tœlœlœa] *adv.* taaleligt (om

hvad der kan gaa an), t. væl gjort (taalelig godt gjort); nogenlunde, temmelig, t. stó^rur, temmelig stor. **-ligur** [-liœr] *adj.* 1) taalelig, (som er) til at taale. 2) som kan gaa an, ikke helt daarlig, antagelig; tað er toluligt, det kan gaa an; í dag hevur hann verið t., i Dag har han været saa taalelig rask.

tólv [tœlv] *num. card. tolv.*

tólvalnastokkur [tœlválnastâˈkœr] *m.* Bjælke paa tolv Alens Længde. **-áraður** [-âaravœr] *adj.* tolvaa^rig, tolv Aar gammel. **-mannaeiður** [-mannaaijœr] *m.* Tolvmandsed, Ed, aflagt af tolv Mænd.

tólvti [tœˈlti] *num. ord. tolvte.*

tóm [tœun] *dat. pl. af tá.*

tom [tœam] *f. sing. el. n. pl. af tamur.*

tómhentur [tœumhæˈntœr] *adj.* tomhændet.

tómleiki [tœumlaiˈtœi, tœm-] *m.* (a) Tomhed. **-ligur** [tœmliœr] *adj.* noget tom; temmelig œde el. ensom (kedsommelig).

tomur [tœmœr] *i Udr.: fáa t. á, faa tæm^met, kunne tæmme.*

tómur [tœumœr] *adj.* tom, uden Indhold (baade egl. og overf.); ledig, ubesat; œde og forladt. — í tóman heim, forgæves, til ingen Nytte.

tóna [tœuna] *f.* (u; ur) (hos en enkelt moderne Digter) = tóni.

tóna [tœuna] *v.* (að) tone, klinge.

tóna¹lag [tœunalæa] *n.* Melodi. Jf. lag. **-skald** [-skald] *n.* Komponist.

tong [tâng] *f.* (tangar; tengur) Tang (Apparat til at gribe og klemme med).

tongul [tângœl] *m.* (s; tonglar) Stilk af Laminaria.

tóni [tœuni] *m.* (a; ar) Tone.

tonkti [tœˈkti] *præt. sing. af teinkja.*

tonn [tânn] *f.* (tannar; tenn) Tand; ogsaa uegl. om en af Tænderne paa et tandet Redskab (f. Eks. Sav). — ekki eiga undir tonnina, ikke have en Bid Mad (i Huset).

tonutur [toənótör] *adj.* = lang-leittur.

toppönt [tá'pá'nt] *f.* toppet Skalle-sluger, Fiskeand (mergus serrator).
-segl [tápsægl] *n.* Topsejl.

toppur [tá'pör] *m.* (s; ar) Top, øverste Spids; ogsaa om: kegleformet Ting el. noget, som løber ud i en Spids. *Jf.* sukurtoppur.

tora [toəra] *f.* (u) Torden; toran gongur, det tordner.

tora [toəra] *v.* (torir, tordi, tort el. torað) turde, vove, driste sig til (forbindes med inf. med at), hann torir ekki at gera tað.

tóra [təura] *v.* (að) = ana.

***toran** [toəran] *f.* = tora.

torföru [tá'rfəror] *adj.* vanskelig at befare el. komme fremad (*f.* Eks. om en Vej), t. vegur.

torg [tārg] *n.* (s; pl. ds.) Torv.

torga [tārga] *v.* (að) 1) (forstærket for tora) vove (sig), driste sig; t. út, vove sig ud (i Uvejr). 2) (forstærket for tola) fordrage, udstaa, kunne udstaa; hann torgar meg ekki (hann kann ekki t. meg), han kan ikke udstaa mig.

torn [tārn] *n.* (s; pl. ds.) Taarn.

torna¹ [tādna] *v.* (að) tørres; blive tør; t. upp, optørres, udtørres; tað tornaði upp, det blev tørt, det holdt op at regne; kúgvín tornaði upp, Koen holdt op at malke. — tá ið av tornar, naar det kommer til Stykket.

torna² [tārna] *v.* (að) tordne.

tornarunnur [tārnaronnör] *m.* Tornebusk.

tornur [tārnör] *m.* (ar; ir) 1) Torn, *Fig.* 2) Torn, Tornebusk.

tor|næmi [tārnæami] *n.* Vanskelighed ved at lære, Tungnemhed. **-næmur** [-næamör] *adj.* som har Vanskelighed ved at lære, tungnem.

torparasveinur [tá'rpasvainör] *m.* Tølper.

***torpur** [tá'rpör] *m.* (s; ar) Gaard, Flække, tá skulvu torpar og garðar.

torra|fiskur [tārrafiskör] *m.* (coll.) Fisk, som indtræffer ved Landet om Foraaret (egl. i torri). **-hýsa** [-hoi'sa] *f.* Kuller, som indtræffer ved Foraars-tid (i torri). **-sól** [-söl] *f.* Maane (Nymaane) i Maanedens torri.

torri [tārr] *m.* (a) Maaned i den færøske Almanak, fra den 25. Januar (pálsmessá) til 24. Februar (leypársmessá).

tórsdagur [təu'(r)sðævör] *m.* = hósdagur.

torskalivur [tāskalivör] *f.* Torskelever.

torskarhövd [tāskarhödd] *n.* Torskehoved.

torskilin [tā'ršilin] *adj.* vanskelig at forstaa.

torskur [tāskör] *m.* (s; ar) (stor) Torsk (*gadus callarias*).

tortil [tā'rtil] *m.* (s; tortlar) rund Hornbrikke eller lille Træhjul paa Rokketen, hvorom Snoren gaar.

tortla [tā'rtla] *v.* (að) spinde paa slet og ubehændig Maade (LF).

tor|trúgvín [tā'trúgvín] *adj.* vantro.

-tryggin [-trú'džín] *adj.* = tortryggur. **-tryggur** [-trúggör] *adj.* tilbageholden, træg, sky, undselig. **-tryggni** [-trúgni] *n.* Mistillid; Mistroiskhed.

toru|rødd [toərorödd] *f.* Tordenrøst.

-sláttur [-slá'tör] *m.* Torden, Tordenbulder.

torv [tārv] *n.* (s) (coll.) Tørv; skera t., skære Tørv; fara burtur í t., gaa ud (i Udmarken) paa Tørvearbejde.

torva [tārva] *f.* (u; ur) 1) (opspadet, firkantet) Stykke Græstørv el. Brændetørv. 2) grønsversbedækket Plet i stejle Bjerger. 3) Fiskestime.

torv|bökil [tārbøatšil] *m.* Klump Tørv. **-eyga** [tārvæija] *n.* lille Tørvegrav. **-grøv** [-grøv] *f.* Tørvegrav.

-hald [tārvhald] *n.* Sidefjæl paa Tag, som hindrer Græstørvene fra at glide ud. **-heiði** [tārvhai(j)i] *f.* Hede, hvor Tørv skæres. **-hús** [tārvhús] *n.* Hus, til Opbevaring af Tørv. **-kongul** [tā'r-

kångöl] *m.* lille Klump Tørv. **-krubba** [tår'krobba] *f.* Gemmedest for Tørv (tæt ved Arnen). **-leypur** [-læi'pør] *m.* leypur til Transport af Tørv. **-lutur** [-lütör] *m.* Stabel Tørv, Tørvestak, som opstables saaledes, at den kan bevares imod Regn, idet den ovenpaa er til-dækket med Græstørv (tyrvdur, se tyrv). *Jf.* krógv. **-mold** [-máld] *f.* Tørvsmuld, Tørvestøv. **-reisa** [-rai'sa] *f.* lille Tørvestabel, to el. tre til Tørring sammenstillede Klodstørvstrimler. *Jf.* reisa. **-skeragrev** [tår'sheragreav, tås'sera-] *n.* Spadesko til Tørvspade (torvsker). **-skeri** [ta'rs'seri, tås'seri] *m.* (a; ar) Redskab til at skære el. opspade Tørv med, (smal) Tørvspade. **-skurðarmaður** [tår'skura(r)mæavör] *m.* Mand, der skærer el. opspader Tørv. **-skurður** [tår'skurör] *m.* Tørveskær, det at skære el. opspade Tørv. **-terri** [tår'tærri] *m.* Vejr, som er gunstigt *m.* H. t. Tørring af Tørv.

torvunnin [tårvonnin] *adj.* vanskelig at udføre el. arbejde med, vanskelig at faa Bugt med.

torvvegur [tårveavör] *m.* Vej til Tørvene.

tos [toas] *n.* 1) Summen, Slags summende Lyd, *f.* Eks. af Maddiker. 2) Snakken, Talen; Snak, Tale.

tosa [toasa] *v.* (að) 1) summe, give en vis summende Lyd fra sig, *f.* Eks. om Maddiker. 2) snakke, tale.

tósdagur [táu'sdæavör] *m.* se tórsdagur.

toskur [tåskör] *m.* se torskur.

tostadrykkur [tåstadrí'kör] *m.* Læskedrik.

tosti [tåsti] *m.* (a) Tørst.

tostleittur [tås(t)lai'tör] *adj.* som bevirker Tørst, tostleitt veður.

tót [toæt] *n.* (s) Bestræbelse for at gøre et Arbejde færdigt; sita í tóti, bestræbe sig for at gøre et Arbejde færdigt.

totast [toætast] *v.* (að) t. við nakað, bestræbe sig for at gøre et Arbejde færdigt.

***tótti** [tö'ti] *præt. sing.* af tykja. **tóvari** [təuari] *m.* (a; ar) Valke. **tóvi** [təui] *m.* (a; ar) = tógvi. **toya** [tåija] *v.* (að) tå, være Tøvejr. **toybil** [tåibíl] *n.* Tid, hvor Tøvejr indfalder, Tøbrud.

toygga [tåd'dža] *v.* (gd) strække, strække ud, forlænge ved Udstrækning, t. seg, strække sig, strække Kroppen el. Lemmerne; tað toyggir á, det trækker ud.

toygga [tåd'dža] *v.* (að) = toya.

toygjur [tåd'džör] *m.* = toyur.

toygur [tåijör] *adj.* saa pas duelig el. god (til noget); saa pas rask (efter Sygdom); *comp.* toygari, dygtigere, noget bedre, (om en syg) lidt raskere; *sup.* toygastur, dygtigst, bedst (mindst daarlige). *Jf.* frægur.

toyur [tåijör] *m.* Tø, Tøvejr.

trá [tråa] *f.* (ar) Attraa, Længsel; Higen, Tragten; ogsaa undertiden (i Kvadene): dyb Sorg, eg beri um teg t., jeg bærer dyb Sorg for din Skyld.

tráa [tråa] *v.* (að) attraa, længes el. hige (efter noget); trage efter; t. nakað el. t. eftir nøkrum.

tráan [tråan] *f.* Higen, Tragten, Længsel.

tráða [tråava] *f.* (u; ur) Medestang.

tráðarmaður [træarmæavör] *m.* Mand, der ejer en trøð (se trøð 2)).

tráðdraga [tråadræa] *v.* gøre lange Sting med Naalen, trokle (LF).

tráðir [træajir] *pl.* af trøð.

tráðk [trá'k] *n.* Træden, Trampen.

tráðka [trá'ka] *v.* (að) træde, træde under Fødder; trampe paa; t. á, træde paa, t. niður, nedtræde.

tráður [tråavör] *m.* (dat. tráði el. træðri [tråji, træri], *gen.* tráðar; *pl.* træður el. træðir el. træðrir [træavör, træajir, træarir el. tragrir]) Traad.

tráfiskin [tråafistšin] *adj.* taalmodig ved Fiskeri (LF).

trakka [trá'ka] *v.* (að) = tráðka.

trákkast [trá'kast] *n.* (að) længes, hige efter noget, t. eftir nøkrum.

trakt [trakt] *f.* (ar; ir) Tragte.

tralalei [tralalai'] *interj.*, *trum*, *trum t.*

trálíga [tráalia] *adv.* *indstændigt*, *spyrja t. eftir e-m (nøkrum).*

tramar [træamar] *gen. sing. af trom.*

tramin [træamin] *m. (best. Form) Djævelen, Fanden.*

tramp [tra'mp] *n. (s; pl. ds.) Tramp, Trampen.*

trampa [tra'mpa] *v. (að) trampe.*

trána [tráana] *v. (að) blive harsk.*

trangur [traŋgør] *adj. se trongur.*

trantur [tra'ntør] *m. (s; ar) fremstaaende Mund, Snude, Tryne; Skonæse, Støvlænæse.*

trappa [tra'pa] *f. (u; ur) Trappe.*

tráskitin [tráašítin] *adj. grundig snavset, f. Eks. om Klæder, som man har gaaet længe med.*

tráur [tráavør] *adj. (trá, trátt [tráa, trá'tt]) 1) vedholdende, stadig, standhaftig. 2) haardnakket, paastaaelig, egensindig. 3) harsk (af Smag).*

travsa [trafsa] *f. (u; ur) Trævl, Pjalt, Las.*

travsutur [trafsótør] *adj. trævlet, laset.*

træða [trēa] *v. nyere Sideform til træða i Bet. 1).*

træður [trævør] *2. el. 3. pers. sing. præs. af træða.*

tregi [træji] *m. (a) Sorg, Bedrøvelse.*

trein [train] *1. el. 3. pers. sing. præst. af trína.*

treingja¹ [trañdža, trándža] *v. (treingir, trongdi, trongdur) 1) trænge, trykke, presse. 2) trykke, trænge (haardt) ind paa, t. ein. 3) t. seg fram, inn, trænge sig frem, ind.*

treingja² [trañdža] *v. (treingir, trongdi, trongdur) trænge, være i Trang, lide Nød, t. til nakað, trænge til noget. — treingjast, tiltrænges, behøves, (upers.) tað treingist til.*

treingja³ [trañdža, trándža] *v. (treingir, trongdi, trongdur) gøre trangere, snævrere, t. um nakað. — treingjast, blive trangere, snævrere.*

treiskast [trai'skast] *v. (að) være uwillig og fortrædelig, være stædig.*

treiski [trai'stši] *n. Stædighed.*

treiskur [trai'skør] *adj. uwillig og fortrædelig, stivsindet, stædig.*

treiv [traiv] *1. el. 3. pers. sing. præst. af tríva.*

trekkur [træ'kør] *m. (s) Skarn, Ekskrementer. Jf. mannatrekkur.*

treklíga [træekliá] *adv. trægt, modstræbende.*

trekur [træ'kør] *adj. træg.*

tremur [træmør] *pl. af trom.*

treskitræ [træstšitræa] *n. Apparat (Træ), hvormed man tærsker Korn, Tærsekølle.*

treskja [træstša] *f. (u; ur) = treskitræ.*

treskja [træstša] *v. (að) tærske, tærske Korn, t. korn.*

tretívti [trætífti, trætínti] *num. ord. tredivte*

tretívu [trætíví] *num. card. = tríati.*

trettan [træ'tan] *num. card. tretten.*

trettandi [træ'tandi] *1) num. ord. trettende. 2) (som et Slags Subst.) Hellig-trekongersdag.*

trevil [trævít] *m. (s; trevlar) Trævl.*

trevsa [trafsa] *v. (að) optrævla.*

trévsi [trafsi] *m. (a; ar) Trævl, Las.*

trevsutur [trafsótør] *adj. optrævlet, laset.*

treýður [træijør] *adj. nødig, uwillig, modstræbende; eg geri tað t., jeg gør det nødig.*

treyst [træi'st, træst] *f. se troyst; gav honum ikki betri t.*

treyst [træi'st, træst] *n. 1) Styrke, Udholdenhed (= treystleiki). 2) Fortrøstning, Tillid, godt Mod.*

treysti [træi'sti, træsti] *n. = treyst, n.*

treystleiki [træis(t)lai'ší, træs(t)-] *m. (a) Styrke, Udholdenhed.*

treystur [træi'stor, træstør] *adj. egl. paalidelig, trofast, 1) stærk, solid, udholdende. 2) tæt og fast, vanskelig at fordoje (om forskellig Slags Mæd).*

treyt [træi't] *f.* (ar; ir) 1) *Styrke-prøve, Idræt, ger mær treytin stór, det er en stor Idræt, jeg paatager mig; svært Foretagende, majsommeligt Arbejde, vanskelig Opgave, vinna (udføre) treytir; leggja treytir á (fyri) ein, paalægge en at udføre svære Foretagender, vanskelige Opgaver (spec. for Opmaalsen af noget), hvørjar eru tær fyrstu treytir, ið tú vilt á meg leggja; hjartað úr orminum, tað leggi eg treytir á, Ormens Hjerte paalægger jeg dig at bringe mig; eg havi lúkað treytir mín', jeg har udstaaet min(e) Prøve(r), vundet i Væddestriden; tá mást tú lúka treytir mín', da maa du udføre, hvad jeg paalægger dig. 2) *Betingelser, Vilkaar (jf. Eksemplerne under Bet. 1)), leggja treytir á (ein), paalægge (en) Betingelser. 3*) Nød og Fare, Nød, hann tóktist vera í t., ogsaa i denne Bet. i pl.; — góður í treytum, trofast i Nød.**

treyt [træi't] *præt. sing. af tróta.*
treytagóður [træi'taguoðr] *adj. trofast i Nød.*

treyti|liga [træi'tilja] *adv. trægt, besværligt.* **-ligur** [-liör] *adj. trægt, besværlig.*

triati [troijati] *num. card. tredive.*

trí|bekkur [troibæ'kór] *m. Baad med tre Rorbænke.* **-botnaður** [-båtn-avór] *adj. om Tønde, spec. stor Tønde (amma): med tre Bundstykker (et for hver Ende og et i Midten, jf. miðbotnur).*

triði [triði] *num. ord. (acc. triðja) tredje.*

triðingur [triðingór] *m. (s; ar) Tredjedel.*

triðjungur [triðjungór] *m. (s; ar) = triðingur.*

triggi [trod'dži] *pl. af træ.*

tríggjar [trod'džir] *num. card. (tríggjar, trý [troi]; acc. tríggir, tríggjar, trý; dat. i alle Køn: trimum [trímón]; gen. i alle Køn: triggia) tre.*

trí|littur [troi|l'itör] *adj. trefarvet.*

trilva [trilva] *v. (að) famle, føle sig for ved at famle omkring sig; t. eftir nokrum, famle efter noget (f. Eks. i Mørke).*

trí|mastraður [troimastravór] *adj. tremastet.* **-menningur** [troiminnigór] *m. (s; ar) Slægtning i tredje Led, Næstsøskendebarn.*

trimum [trímón] *dat. af tríggir.*

trína [troina] *v. (trinur; trein, trinu; trinin [troinór; train, trínó, trínin]) trine, træde.*

trinnandi [trinnanda] *adj. indecl. tre Slags.*

trinnur [trinnór] *adj. tredobbelt, alm. i n.: trint av klæðum (= trinni klæði(r)), trint av nokrum, tre Par, tre; pl. trinnir, trende, tre Par, trinnar hosur, tre Par Strømper; trinni tíggju, a) tre Gange ti, b) 3 Tier (i Kortspil).*

trí|trendur [troistrændór] *adj. om Naal: træegget, trístrend nál.*

trístur [tristór] *m. (s; ar) = trí-bekkur.*

trí|stykkishúgva [troistit'sishigva] *f. Hue, sammensyet af tre Stykker.*

tritla [tritla] *v. (að) tage smaa Trin (om Heste); lade en Hest tage smaa Trin (LF).*

tríu(r) [troijó(r)] *n. pl. Treen (i Kortspil), eini t., tríuni.*

tríva [troiva] *v. (trívur; treiv, trivu; trivin [troivór, traiv, trívó, trivin]) gribe, snappe, gribe fat, t. í ein, gribe fat i en; t. í, gøre en Bemærkning, tage til Orde.*

tríva|liga [trívalja] *adv. omhyggeligt, ordentligt.* **-ligur** [-liör] *adj. ordentlig, omhyggelig.*

trívast [troivast] *v. (trívst; treivst, trivust; trivist) trives, blomstre, være i Velgaaende.*

trívnaligur [trivnaliör] *adj. trivelig.*

trívna(st) [trívna(st)] *v. (að) vokse til, trives.*

trivni [trivni] *m. (a) 1) Trivsel, Vækst. 2) stor Flid, Huslighed, nú er*

t. komin á Torkils dötur, nu er man begyndt at blive usædvanlig flittig el. huslig.

tróð [trou] *præt. sing. af troða.*

troða [trōa] *v. 1) (treður; tróð, tróðu; troðin [treavór; trau, trauð; troðin]; ogsaa: præt. troddi, part. præt. trott [tráddi, trá't]) træde; t. dans, træde en Dans, troðið nú lættliga dansin, træder nu Dansen saa let; ofta havi eg um díkið trott (fra Kvadene), ofte har jeg gaaet (traadt) over Moradset. Jf. traðka. 2) (alm. med Udtalen [trūa] og med svag Bøjning: troðar, troðaði, troðað [trūar, trūaji, trūa]) (om Hanfugle) bedække, besprænge; troðast, parre sig, ravnur troðast í torra, Ravnene parrer sig i torri. — part. præt. troðin, (om Æg) befrugtet, eggið er troðið.*

troðka [troəka] *v. (að) 1) gøre smaa hoppende Trin i Dans, danse i tæt Råd med smaa Trin. 2) trænge paa, trænge sig frem; ogsaa tr.: t. seg fram.*

troðking [troətsing] *f. (ar) det at træde Dans (Runddans) med smaa Trin (paa Stedet). Jf. afturstig.*

troðkingarstev [troətsingarsteəv] *n. en vis Dansetakt (ved Runddans), det at danse i tæt Råd med smaa Trin (paa Stedet).*

tróðraviður [trəuraví(j)ör] *m. Tømmer til Taglægte, Brædder til at tække med.*

tróður [trəuör] *n. (s; pl. ds.) Tagtømmer, Taglægte.*

trog [troə] *n. (s; pl. ds.) Trug; (overf. om) en udelig, karakterløs Person.*

troka [troəka] *v. se troðka.*

trol [troəl] *n. (s; pl. ds.) Trawl; — fara upp á t., gaa ud med en Pige.*

trola [troəla] *v. (að) 1) trawle, drive Trawlfiskeri. 2) gaa ud med en Pige.*

trolari [troəlari] *m. (a; ar) Trawler.*

trom [troəm] *f. (tramar; tremur*

[træamar, treəmör]) *Rand, Kant, især øverste Kant paa ilát el. paa Gryde; á tremur, (fyldt) til Randen, bredfuld.*

tróna [trəuna] *f. (u; ur) trone.*

tróna [trəuna] *v. (að) trone.*

***trong** [trång] *f. Trang, Nød. Jf. trongd.*

trongd [trånd] *f. (ar; ir) 1) Tranghed, Trængsel. 2) snæver Gennemgang, Sted, hvor en Vej indsnævres. 3) Trang, Trængsel, Nød.*

trongdi [tråndi] *præt. sing. af treingja.*

trongi [tråndži] *m. (a; ar) snæver Gennemgang, Snævring, Stræde, Pas.*

trongligur [trångljör] *adj. 1) (lidt) trang, snæver, knap (om Rum). 2) (lidt) trang, vanskelig, knap (om Føde el. Penge). -rúm [-rűum] n. i Udtr. som: vera til t., fylde op, tage Plads op. -skygdur [-sigdör, trá'g-] adj. snæversynet.*

trongur [trångör] *adj. 1) trang, snæver; knap (m. H. t. Rum, Plads). 2) trang, vanskelig, trykkende.*

trónur [trəunör] *m. (s; ar) Nese paa Sko el. Støvle (= trantur).*

trot [troət] *n. (s) det at noget slipper op, Ophør, Slutning, koma á t., slippe op, faa Ende, tað er einki t. á tí enn; Mangel (det at noget er udtømt for en), tað er ekki t. av (á) tí, der er ingen Mangel derpaa.*

tróta [trəu'ta] *v. (trýtur; treyt, trutu; trotin [troi'tör, træi't, trütö; troətin]) slippe op, tage Ende; lívið man teg t.; være forbi, være sluppet op, tá ið dagur treyt, da Dagen var til Ende; mangle (om Tingen, der mangler), ekki trýtur honum peningingurin, ham fattes ikke Penge, han har nok af Penge, ekki trýtur, der er ingen Mangel, der er fuldt op; fyrr trýtur streymur í á, enn kvinnu tróta ráð (Ordspr.), før standser Strøm i en Aa, end Kvinden mangler Raad.*

troti¹ [troəti] *m. (a; ar) yderste Grad af Udmattelse; tá var hann*

komin til trota, *da var hans Livskraft aldeles udtømt.*

troti² [troəti] *m.* (a; ar) *Hævelse, Hovenhed.*

trotið [troəti] *part. præt. n. af tróta.*

tróttugur [trö'tóvór] *adj. udholdende.*

troyggja [tráð'dža] *f.* (u; ur) *Trøje, spec. Baadsmandstrøje (skips-troyggja).*

troyggja [tráð'dža] *v.* (troyggjar, troyggjaði *el.* troyddi, troyggjað *el.* troytt) *egl. (men nu forældet el. digt.) tilbringe (Tiden) under urolig Længsel, gennemgaa, udholde, sorgina man hann t.; (nu altid): længes, føle (stærk) Længsel, t. eftir nókrum, længes efter noget, ogsaa: t. á el. til nakað; hann troyggjar á bóndans deyð, han higer efter Bondens Død, á henda skóg hefur troytt.*

troyst [trái'st, trái'st] *f.* (ar) *Trøst, Husvælgelse.*

troyst [trái'st, trái'st] *n.* (s) *Fortrøstning, Tillid; í tí troysti, i den Fortrøstning, i Tillid dertil.*

troysta¹ [trái'sta, trái'sta] *v.* (að) 1) *t. á ein, have Fortrøstning el. Tillid til en, stole paa en, so væl eg á teg troysti.* 2) *t. sær, (trøste sig) til, have Hu til, have Mod paa, tro sig i Stand til o. lign.; eg troysti mær ekki at gera tað, jeg tør ikke binde an med det, jeg har ikke Lyst til at gøre det (hvori tillige indbefattes en vis Mangel paa Mod el. Kræfter), eg troysti mær ekki upp, jeg har ingen Lyst til at staa op.*

troysta² [trái'sta, trái'sta] *v.* (að) *trøste, husvale.*

troystari [trái'stari, trái'stari] *m.* (a; ar) *Trøster.*

troyta [trái'ta] *v.* (tt) *tilendebringe, fuldføre (noget langvarigt og besværligt); opbyde sine Kræfter paa Opnaaelsen af noget, som koster Tid; holde ud for at opnaa et Maal; søge at udnytte til det yderste; t. kúnna, forsøge at faa ind-*

til den sidste Draabe Mælk af Koen; — (om en syg) hann troytir nakað enn, áðrenn hann doyr, han holder en Del ud endnu, inden han dør, han hænger nok en god Stund ved Livet endnu.

troytin [trái'tin] *adj. som malter nær til Bæretiden (især om Køer) (LF).*

troyttkast [trái'kast] *v.* (að) *blive træt.*

troyttur [trái'ttór] *adj. træt, ud-mattet. Jf. móður.*

trú [trúu] *f.* (ar; ir) = *trúgv; eg svørji tann eið á míni t. (paa min Tro), hefur tú Brynhild lovað t., har du lovet Brynhild Troskab; eg havi hildið t. fyrri vist, jeg har for vist holdt mit Løfte, halda sína trú.*

trúar|bót [trúar|bóu't] *f.* = *trú-bót. -flokkur* [-flá'kór] *m.* *Trossamfund, Sekt. -játting* [-já'ting] *f.* *Trosbekendelse. -orð* [-oər] *n.* *Trosartikel.*

trú|boðari [trúu|bōari] *m.* (a; ar) *Missionær. -boði* [-boəji] *m.* (a; ar) = *trúboðari. -bót* [-bóu't] *f.* *Reformation. -fastur* [trúu'fastör] *adj. trofast. -festi* [trúu'fæsti] *f.* *Trofasthed.*

trúgv [trigv] *f.* (ar; ir) 1) *Tro, Overbevisning. 2) Tro, Religion. 3) Tro, Troskab, Ærlighed; á míni trúgv, paa min Tro; Troskabsløfte.*

trúgva [trigva] *v.* (trýr, trúði, trúð [troir, trúu, trúu]) 1) *tro, anse for sandt, mene. 2) (med dat.) tro, tro paa, have Tro til, t. e-m væl (illa), have god (daarlig) Tro til en, t. e-m, tro en; t. e-m nakað til, tiltro en noget. 3) om religiøs Tro, t. upp á Gud, tro paa Gud. 4) t. e-m nakað upp í hendur, betro en noget, t. e-m at gera nakað, betro en at gøre noget. — part. præs. trúgvandi, a) troende, b) til at tro, trolig.*

trúgvur [trigvór] *adj. (trúgv, trútt [trigv, trø't]) tro, paalidelig, trofast.*

trú|leysur [trúulæi'sòr] *adj. troløs. -liga* [-lia] *adv. trolig, trofast. -ligur*

[li-jör] *adj.* trolig. **-lova** [-loəva] *v.* love paa sin Tro, trolove, forlove, t. seg.

trum [trom] *interj.*, t. t. tralalei.

trumma [tromma] *f.* (u; ur)

Tromme.

trumsa [troˈmsa] *v.* (að) 1) være i slet Lune. 2) gaa tungt og klodset.

trumsutur [troˈmsötör] *adj.* 1) gnaven, vranten. 2) klodset.

trúnaðar|maður [trúunavarmæavör] *m.* (ens) fortrolige. **-táta** [-táata] *f.* en, som man stoler blindt paa, ens Afgud.

trúnaður [trúunavör] *m.* (ar) 1) Troskab. 2) Fortrolighed.

trúnar- [trúunar-] *se* trúnaðar-.

trúni [trúuni] *m.* (a) = trúnaður.

trunka [troˈŋka] *v.* (að) *dyng*e (sammen), t. (nakað) saman.

trunkur [troˈŋkór] *m.* *Dynge*, *Hob.*

trupul [trúpól] *adj.* indviklet, vanskelig, besværlig.

trupulleiki [trúpólaiˈtši] *m.* (a) Vanskelighed, Besvær(lighed).

trú|sagður [trúuˈsagdör] *adj.* tro, tilforladelig. **-skapur** [-skæapör] *m.* (ar) Troskab, Paalidelighed, Trofasthed.

trútin [trúuˈtin] *adj.* opsvulmet, hoven; surmulende, gnaven.

trútna [trötna] *v.* (að) *svulme* op, *hovne*; *udvide* sig (*f.* Eks. om Træ).

trútt [trøˈt] *n.* af trúgvur.

trúttá [trøˈta] *v.* (að) *paanøde* (en) sine Meninger, være paastaaelig, t. nakað inn í ein.

trutu [trütö] *præt. pl.* af tróta.

***trúur** [trúuör] *adj.* = trúgvur.

trý [troi] *n.* af triggir.

trygd [trigd] *f.* (ar; ir) Troskabsløfte, Betryggelse, Tryghed, Sikkerhed; Paalidelighed, Trofasthed.

trygdareiður [trigdaraijör] *m.* Troskabsed, højtideligt aflagt Ed.

tryggin [trodˈdžin] *adj.* 1) trofast. 2) lettroende (LF).

trygging [tridˈdžing] *f.* (ar; ar) 1) Sikkerhed, Garanti. 2) Forsikring, Assurance.

tryggja [tridˈdža] *v.* (að) forsikre, assurere.

tryggur [triggör] *adj.* 1) tryg, paa-lidelig, sikker. 2) tryg, uden Fare. 3) tryg, ubekymret.

trygil [trijil] *m.* (s; tryglar) 1) lille trugformet Kasse (aflang med skraa Sider) til Opbevaring af *f.* Eks Korn el. Sand. 2) lille Dam, Vandpyt.

trykkja [triˈtša, tritša] *v.* (kt) trykke, presse; trykke, besvære.

tryllskur [triˈlskör] *adj.* som har Troldnatur, troldagtig; trøll og tryllskir veita, Trolde og Troldpak er Skyld deri.

trýni [troini] *n.* (s; pl. ds. 'el. r) Tryne, Snude.

trýr [troir] 3. pers. sing. præs. af trúgva.

trýsinstjúgu [troiˈ(s)instšúö, troiss-tröss-] *num. card.* = seksti.

trýss [troiss] *num. card.* = seksti.

trýsta [troista, tröista] *v.* (st) trykke, klemme, presse, t. á (med acc.).

trýtur [troiˈtör] 2. el. 3. pers. sing. præs. af tróta.

træ [træa] *n.* (s; pl. trø el. (Suður-oy) tríggi [trøə, trodˈdži]) Træ (voksende Træ; Træmaterialie, = viður; Stykke Træ, Træredskab).

træ|bein [træabain] *n.* Træben.

-bílæti [-boil(æ)ati] *n.* Træbillede.

-brúgv [-brigv] *f.* Træbro. **-bulur** [-bülör] *m.* Træstamme.

træða [træa] *v.* (dd) træde (en Naal), t. nál.

træðir [træajir] *pl.* af tráður.

træðrir [træarir, tragrir] *pl.* af tráður.

træður [træavör] *pl.* af tráður.

trækulvi [træatsælvi] *n.* (cylinderformet) Træstok, Træstang.

træla [træala] *v.* (að) trælle.

træla|arbeiði [træalaarbaiji] *n.* Trællearbejde. **-biti** [-biti] *m.* det yderste af Slagsiden af en tørret Faarekrop. **-band** [-band] *n.* Trællebaand. **-mosi** [-moəsi] *m.* Jomfruhaar, Guldhaar (polytricum commune). **-ætt** [-aˈt] *f.* Trælleæt.

træl|dómur [traldóumór] *m.* Trældóm. -**dómi** [-dømi] *n.* trældómur.

trælka [tra'ka] *v.* (að) gøre til Træl *el. Slave*; underkue.

trællskur [tra'lskór] *adj.* fortrædelig, drilagtig; skælmisk.

trællur [trædlór] *m.* (s; ar) lumsk Menneske, Skurk; Skælm, Råd.

trælur [træalór] *m.* (s; ir) Træl, Slave.

træna [træana] *f.* (u; ur) en tør (træt) hómilia.

træna [træana] *v.* (að) blive træt; trænaður, træt.

træ|nagli [træanagli] *n.* Træsøm, Træagle. -**petti** [-pæ'ti] *n.* (lille) Stykke Træ. -**rót** [-rø'ut] *f.* Trærød.

-**smið** [-smoi] *n.* Tømmerarbejde, Snedkerarbejde. -**smiður** [-smi(j)ór] *m.* Tømmermand, Snedker. -**sprek** [tra-sprek] *n.* lille Stykke Træ.

træta [træata] *f.* (u) Trætte, Uenighed, Tvist.

træta [træata] *v.* (tt *el.* að) trætte, kives; trætask, trætte(s), kives, træta(st) um nakað.

trætin [træatin] *adj.* trætteker.

trætnaður [tratnavór] *m.* (ar) Trætte, Tvist.

træt|ni [tratni] *m.* (a) = trætnaður.

trætu|evni [træatðævni] *n.* Trætteemne, Stridsemne. -**mál** [-máal] *n.* 1) Trætte, Tvist. 2) Sag, hvorom der er Trætte.

træverk [træaværk] *n.* Rækværk, Gelænder af Træ.

træveturseyður [træaveatð(r)sæiør] *m.* Faar, der er 3 Aar gammelt.

trø [trøə] *pl.* af træ.

trøð [trøə] *f.* (traðar; traðir [træar, træajr]) 1) indhegnet Græsgang, indhegnet Stykke Jord, som optrædes af Kreaturer. 2) (indhegnet og) opdyrket Jordstykke, Stykke Indmark.

trøða [trøa] *v.* (dd) lægge Træbeklædning paa et Tag. Jf. trøður.

troll [trödl] *n.* (s; pl. ds.) Trolld;

ogsaa: meget hæsligt Menneske, Menneske af usædvanlig Figur *el.* Størrelse.

trolla|barn [trödlabadr] *n.* Trolldbarn, Trolldunge. -**blomstur** [-blá'mst-ór] *n.* Brunelle (*brunella vulgaris*).

-**gleimur** [-glaimör] *m.* Troldeylystighed, Støj af Trolde. -**kambur** [-kambör] *m.* = trøllakampur. -**kampur** [-ka'mpör] *m.* Bregne (*aspidium filix mas.*).

-**skortur** [-ská'rtör] *m.* synsk Person.

troll|dómur [tröldóumör] *m.* Trolldóm. -**hali** [trödlhæali] *m.* den yderste Spids af Tangstilk (LF). -**kelling** [trö'ltšædhlng] *f.* Troldekelling. -**kona** [trö'lkøana] *f.* Troldekvinde, Heks; —

tað koma trøllkonur á ein, en faar Nykker, Luner. -**konufingur** [trö'lkøanðfingör] *m.* Begerbregne (*cystopteris fragilis*). -**maður** [-mæavör] *m.* Trolldmand. -**skapur** [trö'lskæapör] *m.* Trolldskab, Trolldom.

trollskur [trö'lskór] *adj.* som har Trolldnatur, trolldagtig; ríkur av trøllskum alvi, rig paa Trolldomskraft. Jf. tryllskur.

trollsligur [trö'lslijör] *adj.* trolldagtig, af trolldagtigt Udseende.

trolltoppa [trö'ltá'pa] *f.* (u; ur) 1) vild og uregerlig lille Pige. 2) Klude-dukke.

tú [túu] *pron. pers.* (acc. teg, dat. tær, gen. tín; pl. nom. (ældre) tær *el.* (yngre) tit, acc. (ældre) ydur *el.* (yngre) tykkum, dat. (ældre) ydrum *el.* (yngre) tykkum, gen. tykkara [teə, tæar, toin, tæar, tit, idör, ti'kón, idrön, ti'kón, ti'kara]) du.

tu [tū] *interj.* Udraab til Hesten for at standse den, tu, tu, tu (prø, prr!).

tubbak [tobbak] *n.* (s) Tobak.

tubbaks|neyð [tobbaksnæi] *f.* Tobaksmangel. -**pípa** [-poi'pa] *f.* Tobakspibe. -**rulla** [-rodla] *f.* Tobaksrulle. Jf. nevi. -**tugga** [-togga] *f.* Skraa.

tufla [tofla] *f.* (u; ur) Træsko (især uden Bagkappe); einar tuflur, et Par Træsko.

tuflu|smiður [toflósmijör] *m.* Tøffel-mager, Træskomager. **-træ** [-træa] *n.* Træ, egnet el. udset til at lave Træsko af.

tugdi [togdi] *præt. sing. af tyggja.*

tugga [togga] *f.* (u; ur) hvad der tygges paa een Gang, Mundfuld.

tuggumatur [toggómæatör] *m.* Tyggemat; ogsaa overf.: Formaal for ens Spot og Skænden, en, som man stedse taler ilde om (L.F.).

tugna [togna] *v.* (að) = tigna.

túgva [tigva] *f.* (u; ur) Tue.

túgvugras [tígvógræas] *n.* Limurt (*silene acaulis*).

tukt [tokt] *f.* (ar) 1) Tugt, Ave (Revselse). 2) Tugt, Tugt og Ære.

tukta [tokta] *v.* (að) tugte, ave.

túmark [túumaˈrk] *n.* Tomarkstykke.

tumla [tomla] *v.* (að) tumle.

tumma [tomma] *v.* (að) tage Skindet af Kroppen paa Faar, løsne et Faars Skind ved Hjælp af Haanden, især Tommelfingeren.

tummasmessa [tommasmæssa] *f.* 21. December.

tummastokkur [tommastáˈkór] *m.* Tømmestok (Maal).

tummi [tommi] *m.* (a; ar) Tomme (Maal).

tummil [tommil] *m.* (s; tummlar) Tommelfinger.

tummilfinger [tommilfingör] *m.* = tummil.

tún [túun] *n.* (s; pl. ds.) Gaardsplads, brolagt Plads mellem Huse el. ved et Hus.

tundur [tondör] *n.* (s) Tønder, Trøske; Kork.

tundurteppur [tondó(r)töˈpör] *m.* Korkprop.

tunga [tonga] *f.* (u; ur) 1) Tunge; letur av tungu falla 3: udbrøder; ogsaa a) hvad der har Form af Tunge, alm. om et smalt Stykke Jord, Stykke Jord mellem to konvergerende Bække, b) = tungumál. 2) Rødtunge (*pleuronectes microcephalus*).

tung|arbeiði [tongarbaiji] *n.* tungt

Arbejde. **-floygdur** [toˈŋflágdör] *adj.* som flyver tungt, tung til at flyve.

-föru [toˈŋföerör] *adj.* tung, svær, besværlig. **-liga** [tonglia] *adv.* tungt, besværligt. **-ligur** [tonglijör] *adj.* noget tung, lidt besværlig; tung, følelig.

-lyndur [-lindör] *adj.* tungsindig, melankolsk. **-svöndur** [toˈŋsvövdör] *adj.* = tungsvövnur. **-svövnur** [toˈŋsvöˈntör] *adj.* som sover haardt; vera t., sove haardt.

tungu|leysur [toˈŋgölæiˈsör] *adj.* uden Tunge; hin tunguleysi 3: Skarven. **-list** [-list] *f.* Ordsnildhed. **-mál** [-máal] *n.* Tungemaal, Sprog.

tungur [tongör] *adj.* (comp. tyngri, sup. tyngstur [tyngri, tˈŋstör]) 1) tung, vægtig, svær. 2) tung, trykkende, besværlig, tung skepna, tung sorg; majsommelig, anstrengende, t. róður, tung, anstrengende Røning, tung gongd, tung Gang, tungt arbeiði. 3) (uegl.) tung, stærk, haard, fast, tungt fall, tungt Fald, t. svövnur, tung Sövn; t. ert tú í höggunum, tung er du i Huggene 3: tunge er de Hug, du uddeler, gjørdist hann í höggum t. 4) tung, tungfærdig (som bevæger sig tungt), t. á fótunum. 5) tung, dorsk, døsigt, noget ubevegelig og stiv. 6) tung, som føler Tyngsel, vera t. fyri bróstinum, føle Trykken for Brystet; t. um hjartað, tung om Hjertet; av tungum, af tungt Hjerte. 7) tung el. mörk i Hu, tungsindig, = t. í huga. 8) bedrøvet. — vera t. fyri málinum, have en tung Udtale. — n. tungt brugt som adv. (jf. tungliga).

tungu|snild [tongösnild] *f.* Veltalenhed. **-snjallur** [-snjadlör] *adj.* veltalende.

tunna [tonna] *f.* (u; ur) Tønde.

tunni [tonni] *m.* (a; ar) det tynde af Siden neden for Ribbenene, Slaget (L.F.).

tunnleittur [tonlaiˈtör] *adj.* mager i Ansigtet.

tunnu|botnur [tonnóbátnór] *m.* Tøndebund. **-posi** [-poəsi] *m.* Tøndesæk.

tunnu [tonnór] *adj.* (comp. tynnri, sup. tynnstur [tinnri, tínnstór]) 1) tynd (i Gennemsnit). Jf. klænnur. 2) tynd, som staar utæt; tunt gras, tyndt (utætstaende) Gries. 3) (om Vædske) tynd, flydende; svag, vandet.

tunnu|stavur [tonnöstæavór] *m.* Tøndestav. **-tyngi** [-tíndži] *n.* (s; pl. ds. el. r) en Korntøndes (Rugtøndes) Vægt, ca. 100 kg.

tunnvæmbi [tonvæmbi] *n.* = tunni (LF).

tún|strok [túunstroek] *n.* omstrygende Person, Landstrygger. **-strúkari** [-strúu'kari] *m.* = túnstrok.

turka [to'rká] *v.* (að) 1) tørre, gøre tør, aftørre; (med dat.) t. sær, tørre sig. 2) udtørre. 3) tørre, tilberede ved Tørring, t. fisk, t. korn. 3) tørre, bortstryge; t. sveittan av sær, tørre Sveden af sig. — tá ið av turkaði, = tá ið av tornaði, se torna. — turkast, tørres, blive tør, udtørres, ogsaa: kunne tørres, = torna.

turkageykn [to'rkadžæk] *f.* Løn til sodnkona, bestaaende i saa meget Korn, som hun kan rumme i samlede Hænder, af hver sodnur.

turkatræ [to'rkatræa] *n.* Vissenspind.

turkilag [to'rtšilæa] *n.* Stillads til at tørre Hø paa.

turking [to'rtšing] *f.* (ar) Tørring.

turkur [to'rkór] *m.* (s) Tørke.

turn [torn] *n.* (s; pl. ds.) rask Træk el. Ryk, som en Fisk gør i en Snøre; Stød.

turna [torna] *v.* (að) tørne, støde (haardt, pludselig) imod, t. á; styrt, storme; t. á, gøre et rask Træk el. Ryk.

turra|frost [torrafrást] *n.* tør Frost. **-rak** [-ræk] *n. el. adj.* = tussarak.

turr|föttur [to'rfö'tór] *adj.* tør paa Fødderne. **-geldur** [tordžældór] *adj.* 1) fuldstændig gold, som slet ikke giver Mælk (om en Ko). 2) (overf. om Personer) gold, fantasiløs.

turriklaði [torriklæaji] *n.* Tørklæde, spec. farvet Krindedørklæde.

turr|klæði [to'rkklæaji] *n.* = turriklæði. **-lendi** [torlændi] *n.* Landskab med tør Jordbund. **-lendur** [torlændór] *adj.* med tør Jordbund (om Landskab).

-ligur [torlijór] *adj.* noget tør. **-modna** [tormädna] *v.* blive fuldstændig muggen el. skimlet; ogsaa overf.: sita og t. á einum skrivstovukrakkii. **-sköddur** [-sköddór] *adj.* tørskoet.

turrur [torrór] *adj.* 1) tør (modsat vátur). 2) tør, safløs. 3) tør, udtørret; gold, om en Ko, som ikke malke, turr kúgv (geld kúgv). 4) tør, tørret, tilberedt ved Tørring, t. fiskur. — upp á turt, op paa tørt Land; ganga á turrum, gaa paa tørt Land; sita við turran munn, sidde inden at faa Mad el. Drikke.

turtildúgva [to'rtildigva] *f.* Turteldue.

turva [torva] *v.* (tarv, turvdi, turvt) behøve, tiltrænge. Jf. tørva, tarvast.

tuska [toska] *v.* (að) 1) banke, prygle (stærkt), t. ein (e-m) av. 2) slide, slæbe, døjse Strabadser. 3) anstrenge sig for at komme hurtigt af Sted, skynde sig voldsomt (i Løb). — tuskast, tumle ude i strengt Vejr.

tuskan [toskan] *f.* (ar; ir) 1) Prygl, Bank, Hug. 2) Slid, Slæb, Strabadser. 3) Anstrengelse for at komme hurtigt af Sted, voldsomt Løb. 4) slemt Vejr, Uvejr til Søs.

túsna [tøsna] *v.* (að) bulne, hæve sig, svulme op.

tussarak [tossaræk] 1) *n.* yderste Grad af Afmagrelse, koma upp í t., blive aldeles afmagret, blive til Skind og Ben. 2) *adj.* indecl. aldeles afmagret. — Jf. diddarak, párrak.

tussatongul [tossatångól] *m.* Strengtang (chorda filum).

tussi [tossi] *m.* (a; ar) Turse, Jætte.

tussingur [tossingör] *m.* (s) en Slags Brunalge (laminaria hyperborea); det frynsede og forrevne Løv paa tangur.

tusti [tostu] *præt. sing. af tysa, tysja.*

túsund [túu'són, túu'sín] 1) *n. (s; pl. ds.) Tusind.* 2) *num. card. tusind, Tusind.*

túsundatal [túu'sóndatæal] *n. Tusindtal, Tusindvis.*

túsundfaldur [túu'sónfaldór] *adj. tusindfoldig.*

túta [túu'ta] *v. (að) tude.*

tutl [totl] *n. Hvisken, Smaasnakken.*

tutla [totla] *v. (að) hviske, smaa-snakke.*

***tuttugu** [to'tóvö] *num. card.*

tjúgu.

tútur [túu'tór] *m. (s; ar) Tud; Krán.*

túva [túua] *f. (u; ur) = tógva.*

***tvá** [tvåa] *acc. m. af tveir; forekommer ogsaa i Kradene som acc. f. i Stedet for tvær: dregur hann eina (s: flundru), dregur hann tvá (for tvær).*

tváa [tvåa] *v. (að el. *tvó, *tvógu, tvigin [tvøu, tvøuo, tvijn]) to, tvætte, vaske.*

tvag [tvæa] *n. (s) (skarp) Vaskelud, Urin.*

tvagstampur [tvæasta'mpör] *m. Balje el. stort Kar med tvag.*

tvagla [tvagla] *v. (að) gaa solende, slentre, drive; sludre, vrøle.*

tvári [tvæari] *m. (a; ar) (lille) Bor.*

tvarr [tvarr] *n. Slentren, Driven omkring.*

tvarra [tvarra] *v. (að) slentre, drive omkring.*

tvassa *v. (að) gaa solende og plaskende.*

tváttur [tvá'tór] *m. (ar) Tvæt, Vask.*

tveggja [tvæd'dža] *gen. af tveir.*

tveimum [tvaimón] *dat. af tveir.*

tveingir [tvándžir] *pl. af tvongur.*

tveir [tvair] *num. card. (tvær, tvey; acc. tveir el. *tvá el. *tógva, tvær, tvey; dat. i alle Køn: tveimum, gen. i alle Køn: tveggja [tvæar, tvæi; tvair, tvåa, tægva, tvæar, tvæi; tvaimón tvæd'dža]) to.*

tveita [tvai'ta] *v. (tt) smide, kaste, henstænge; — tveitast, tveitast um, stryge om, tumles om.*

tvekkja [tvæ'tša] *v. (kt) drive, jage (om Faar).*

tvey [tvæi] *n. af tveir.*

tveykróna [tvæikrōuna] *f. Tokrone.*

tveygu(r) [tvæijó(r)] *n. pl. To (i Kortspil), eini t., tveyuni.*

tví [tvoi] *interj. tvi, t. vorði tær el. t. vorti tær, tvi vorde dig! Skam faa du!*

tvíbakki [tvoiba'tši] *m. Tvebak. Jf. karvingur. -buktaður [tvoi'bok't-avór] adj. 1) snoet i Urede (om Fiske-line). 2) overf.: hovedkulds. -burabarn [-burabadn] *n. Tvillingbarn, Tvilling. -burafostur [-burafástór] n. Tvilling-foster. -buramerki [-buramæ'rtši] n. Stjernebilledet Tvillingerne. -burðarbarn [-burabadn] n. = tvíburaabarn. -buri [-buri] m. (a; ar) Tvilling. -dráttur [-drá'tór] m. Tvedragt, Uenighed. -eggjaður [-æd'džavór] adj. tveegget. -faldur [tvoi'faldór] adj. tvefold, dobbelt; n. tvifalt ogsaa som adv.: tvifalt samanlagdur.**

tvíggja [tvod'dža] *v. (að) sige tvi til, skamme ud.*

tvigin [tvijn] *part. præt. af tváa.*

tvíhvöldur [tvoikvöldór] *adj. dobbelt, af dobbelt Bredde (om Tej); tvíhvølt av vaðmali, dobbelt bredt Vadmel. -lemba [-læmba] f. (u; ur) Faar, som har læmmet to Lam. -lembaður [-læmbavór] adj. = tvílembdur; tvílembað ær, Hunfaar med Tvillinglam. -lembdur [-læmdór] adj. (om Faar) som har læmmet Tvillinglam; tvílemd ær, Hunfaar med Tvillinglam. -lembulamb [-læmbólamb] n. Tvillinglam. -ljóð [-ljøu] n. Tvetyd, Diftong.*

tvinga [tvinga] *v. (að) tvinge.*

tvingast [tvingast] *v. (að) (om Tørv) skrumpe ind ved Tørring, blive helt gennemtørt (og tilpas indskrumpet), torvið er tvingað.*

tvíningur [tvoinngör] *m. (s; ar)*

den ene af de to Dele, hvori et helt er delt; fara í tvíningar, gaa i to Stykker, vera í tvíningum, være i to Stykker el. i to Dele.

tvinna [tvínna] v. (að) *tvinde* (Traad).

tvinnanda [tvinnanda] adj. *indecl.* *dobbelt, tvende, to; t. sløg, to Slags.*

tvinningarsnelda [tvínningsnelda] f. *Haandten at tviste Garn med, Tvindeten* (LF).

tvinnur [tvínnór] adj. *dobbelt mest i n.* *tvint* (tvint av nøkrum), *dobbelt, to Par, og i pl.: tvinnir, to Par, tvinnar hosur, to Par Strømper; tvinni fimtan, to Gange femten; tvinni tjúgu, to Snese.*

tví|skefta [tvói'sæfta] f. (u) *Vadmel, vævet med to Skafter.* **-skera** [-šæra] v. i Forb.: *t. torv, skære Tørven to Spadestik dybt* (LF). **-skinnaður** [-šinn-avór] adj. (om Personer) *tvetunget.* **-skinningur** [-šínníngör] m. 1) *Skind, hvis Hinder, hvoraf det bestaar, adskilles* (LF). 2) (overf.) *har kom t. í, der gik Brok i Sagen, Sagen mislykkedes.* **-spora** [tvói'spoera] v. (að) *løbe af Sted i stærk Fart, galopere.* **-sterta** [tvói'stæ'rta] f. (u; ur) *Ørentvist.*

tvístur [tvístór] adj. *tavs og sørgmodig, nedslaaet.*

tvíta [tvói'ta] v. (tt) = **tvíggja**.

tvítin [tvítin] adj. *uvillig, modstræbende, tvær.*

tvó [tvou] 1. el. 3. pers. sing. præter. af tváa.

tvongur [tvångör] m. (tvongs el. tveingjar; tveingir [tvaúðzir]) *Tvinge, Skotvinge.*

tvær [tvæar] f. af tveir.

tvætl [tvatl] n. 1) *Smaavask, unytig Vask.* 2) *t. í sjónum, nogen Uro i Søen.* 3) *Snak, Vrovl.*

tvætla [tvætla] v. (að) 1) *smaavaske* (vaske ubetydeligt el. til ingen Nytte). 2) *pludre, snakke, vrovle.*

tvætt [tvæt] n. = **tvætl**.

tvætta [tvætta] v. (tt) = **tvætla**.

tvæveturjörð [tvæaveatò(r)jær] f. *Jord, som er blevet opdyrket for to*

Aar tilbage. **-seyður** [-sæijör] m. 2 *Aar gammelt Faar.*

tvøga [tvøva] f. (u; ur) 1) *Viskeklud, Karklud.* 2) *Person, som følger om (jf. brúðleypstvøga); hvørs manns t., hver Mands Skovisk.*

tvøra [tvøra] f. (u; ur) *Rørestang, Tvære* (LF).

tvör|ball [tvörbadl] n. 1) *urimelig, forvirret Snak* (LF). 2) *Tværdriver, tvær, vrangvillig Person.* **-bonkur** [-bã'þkór] m. *Tværbenk.*

tvøri [tvøri] m. (a) i Udtr.: *av um tvøra, tvørs (midt) over, syllin fór av um tvøra, Bjælken (syll) gik tvørs (midt) over.*

tvör kirkja [tvö'rtsi'rtsa] f. *Tværkirke, Korskirke.* **-liga** [tvörliã] adv. *besværligt, til Hinder; ubelejligt, paa tvørs, uheldigt.* **-ligur** [tvörlijør] adj. *besværlig, hinderlig; ubejelig.* **-lyndi** [tvörliñdi] n. *Stivsind, Genstridighed.* **-mál** [tvörmáal] n. *Tværmaal, Diameter.* **-mýla** [tvörmoila] v. *slibe skævt, saa Æggen er borte* (LF).

tvørra [tvørra] v. (að) *aftage, slippe op, mangle.*

tvørri [tvörrí] m. (a; ar) 1) = **tvøra**. 2) *Dvæle i Saar* (LF).

tvør|sintur [tvö'rsi'ntór] adj. *genstridig.* **-sjógvaður** [-šægvaðr] adj. *tað er tvørsjógvað, Strømmen gaar paa tvørs.* **-skora** [-skoera] f. *Enderne af Baadens Planker, hvor de føjes sammen* (LF). **-skoruspjör** [-skoròspjör] f. *ulden Lap, som lægges imellem de øgede Planker el. Bordender* (LF). **-skurður** m. *Tværsnit.* **-syll** [-sidi] f. *Tværbjælke, se syll.* **-træ** [-træa] n. 1) *Tværtræ.* 2) = **tvörball**.

tvörtur [tvö'rtór] adv. *tvært, tvørs, i Sms.: t. ígjøgnum, tvørs igennem, t. ímóti, tværtimod, t. um, tvørs over, t. um fjörðin, tvørs over Fjorden.*

tvörur [tvøarör] adj. 1) *som gaar paa tvørs, liggja t., ligge paa tvørs (med Siden til); hann klývur*

hvönn um tvórar herðar, han kløver enhver tværs over Skuldrene. 2) besværlig, hinderlig, generende. Jf. tvørigur. 3) tvær, uvillig; genstridig. — fyri tvört (tvört fyri), til Spilde; i Udtr. som: mangt fer fyri tvört, meget forkommer el. spildes, tað fór tvört fyri, det gik til Spilde.

tvör|velta [tvörvæˈlta] v. (ved Jorddyrkning) bedække Gødningen paa Ageren med omvendte Græstov i Stedet for Muld alene. **-velting** [-væˈltiŋ] f. Handlingen at tvörvelta. **-viðaður** [-viˈjəvør] adj. som har skæve el. tvære Gaarer (om Træ) (LF).

tvöst [tvöst] n. (s) Hvalkød.

tvöst|lykkja [tvös(t)liˈtʃa] f. (langt og smalt) Stykke Hvalkød, hvorigennem der skæres en Rift, og som derefter op-hænges til Tørring. **-snertur** [-snæˈrtør] m. Sygdom (stærk Spy og Durkløb) af fordærvet Hvalkød (LF).

týða [toija] v. (dd) 1) tyde, udtyde, forklare. 2) oversætte. 3) betyde; hava at t., have at betyde.

týðan [toijan] f. = týður, n. el. m.

týðari [toijari] m. (a; ar) Oversætter.

týðing [toiŋg] f. (ar; ar) Oversættelse.

týdligur [toidlijör, tóid-] adj. 1) blid, venlig, omgængelig, rar. 2) af sædelig og lidt alvorlig Karakter, sagtomodig. 3) behagelig, rar, tað var ikki týdligt at fáast við.

týðningamikil [toidningamitʃil] adj. betydningsfuld, vigtig.

týðningur [toidningör] m. Betydning, Vigtighed.

týðuliga¹ [toijölia] adv. tydeligt.

***týðuliga**² [toijölia] adv. blideligt, fornøjeligt, so t. seta teir sín teknarstól.

týðuligur¹ [toijöliör] adj. tydelig.

týðuligur² [toijöliör] adj. 1) týdligur. 2*) prægtig, herlig.

týður [toijør] n. el. m. (acc. týður) 1) Parringsdrift, Kærlighedsdrift. 2) Venskabsfølelse i Følge med Gen-

kendelse; e-m rennur t. til (ein), a) en fatter Kærlighed til el. Godhed for en Person ved Synet af vedkommende, b) en genser og genkender efter længere Tids Fraværelse et kært Sted el. en god Ven, mær rann t. til hansara.

týður [toijør] adj. mild, blid, venlig, forekommende, alm. i Forb.: blíður og t., blid og venlig, venlig og forekommende.

tygara [tjara] (gen. af tygum) Deres.

tyggj [todˈdʒ] n. (pl. týggi) alm. i pl. Hestetøj. Jf. rossatýggj.

tyggja [tdˈdʒa] v. (tyggur, tugdi, tugdur) tygge.

tygil [tjil] m. (s; tyglar) Stykke Ben ved Siderne af Væven, hvorved den bindes til Opstanderne, at den ikke skal krympe sig, en Pind, som holder Væven udspændt (LF).

tygra [tigra] pron. poss. (gen. til tygur, tygum) 1) (pl.) eders. 2) = tygara.

tygum [tjón] pron. pers. (acc. og dat. tygum, gen. tygara) De (i høflig Tiltale for tú).

tygur [tjör] pron. pers. 1*) (2. Person i pl.) I, Eder. 2) = tygum.

tykja [tʃtʃa] v. (tykir, tókti el. *tótti [tökti, töˈtʃ] el. tykti, tókt el. tykt) tykkes, synes, forekomme, dels alm. personligt med nom. og den, hvem noget synes, i dat., dels upersonligt med dat. og inf. tillige med acc.; e-m tykir nakað, mær tykir tað vera væl gjørt, jeg synes, at det er vel gjort, hesin báturin tykir mær (vera) ringur el. mær tykir henda bátin vera ringan, jeg synes, at dette er en daarlig Baad; tykja (el. tykjast) ogn í nøkrum, e-m tykir ogn í nøkrum, se ogn; — i Poesi undertiden med den, hvem noget synes, i nom. som Subjekt: tykir hon í tí tattur, hun finder Fornøjelse deri, ongan tykir Buðla dóttir vera javn-

líka sín; ongar hǫviskar kvinnur tykja í mæ'r tokka, ingen hǫviske Kvinder finder Behag i mig. — tykjast, a) *tykkes sig, synes el. mene om sig selv*, hann tykist vera mikil maður, han anser sig for (mener, at han er) en stor Mand, ormur er skriðin av gullinum, tykist hava grið (mener, at den har Fred), b) tykja; mæ'r tykir *el. mæ'r tykist*.

tykkara [tʰikara] *pron. poss. (gen. pl. til tú) eders.*

tykki [tʰitʃi, titʃi] *n. 1) Tykke, Mening. 3) Mistykke, taka at t., tage ilde op, blive stødt over noget. Jf. tykkni.*

tykkin [tʰitʃm, titʃm] *adj. pirrelig, let at blive fornærmet.*

tykkni [tʰikni] *n. Pirrelighed, Forskydelse, det at være kort for Hovedet og let at støde; taka sær t. av nökrum, blive stødt, fornærmet over noget.*

tykkum [tʰikón] *acc. el. dat. pl. af tú.*

tykkur [tʰikór] *acc. pl. af tú (tykkum).*

tykta [tʰikta] *v. (að) tugte, revse.*

tylft [tʰilt] *f. (ar; ir) Tylft.*

týna [toina] *v. (nd) tilintetgøre, meget formindske, sólin týndi kavan, Solen bortsmeltede Sneen: desuden i Udtr.: a) t. e-m á lívið, t. e-m av lívi, berøve en Livet, dræbe en, b) t. lívið, miste Livet, c) eg skal tínum lívi t., jeg skal gøre Ende paa dit Liv. — týnast, týnast av, tilintetgøres, meget formindskes.*

tyngd [tʰynd] *f. (ar; ir) 1) Tyngde, Vægt. 2) Tungthed, Døsigheid, Søvnighed, t. er komin á hann.*

tyngja [tʰindʒa] *v. (gd) 1) tyngje, gøre tung el. tungere, t. um ein el. nakað; — t. á, tyngje paa, trykke paa (ved ovenpaa anbragt Vægt), t. niður, tyngje ned. 2) (uegl.) tyngje, trykke, besvære. 3) tyngje, gøre mat,*

døsig el. søvnig. — tyngjast, tynges; blive søvnig.

tyngri [tʰingri] *comp. af tungur.*

tyngsl [tʰiŋsl] *f. (ar; ir) Byrde, Skattepaalæg.*

tyngsla [tʰiŋsla] *f. (u; ur) = tyngsl.*

tyngstur [tʰiŋstór] *sup. af tungur.*

tyнна [tʰinna] *v. (nt) fortynde, gøre tynd el. tyndere, t. (um) nakað; ogsaa tynnast, nú tekur liðið at t., tynnir í tað myrka æl, det lysner, klarer op i den mørke Byge. — tynnast, fortyndes, blive tynd (tyndere el. mindre tæt).*

tynni [tʰinni] *comp. af tinnur.*

tynnstur [tʰinstór] *sup. af tinnur.*

typpa [tʰipa] *v. = tippa.*

typpi [tʰipi] *n. = tippi.*

tyril [tʰiril] *m. (s; tyrlar) Træpind, hvortil der forneden er fastgjort Svineborster el. et rundt takket Træstykke; bruges til at piske Mælk el. Fløde med. — tað verður ikki alt fleytir, ið t. kemur í (Ordspr.), det bliver ikke alt Flødeskum, som bliver pisket.*

tyrilsgras [tʰirilsgræas] *n. Padde-
rokke (equisetum). -hattur* [-ha'tór] *m. 1) Mælkebøtte (taraxacum). 2) Borst (leontodon). -tunga* [-tonga] *f. Kællingetand (lotus corniculatus).*

tyrlast [tʰirlast] *v. (að) stritte som Mælkekost (tyril), være stikkelhaaret (LF).*

tyrpast [tʰirpast] *v. (pt) stimle, flokkes.*

tyrsta [tʰusta] *v. = tysta.*

tyrva [tʰirva] *v. (vd) tildække med Grestorr, t. ein torvltut, t. krógv.*

tysa [tʰisa] *v. (tysur, tusti, tustur) 1) suse, bruse heftigt, strømme, blóðið tusti fyri oyrunum á mæ'r. 2) styrte frem, løbe af Sted i stor Mængde, flokkes i Løb. 3) myltre, vrimle. 4) hann tusti í brim, der opstod pludselig en stærk Brænding.*

týsdagur [tʰoi'sdæavór] *m. Tirsdag. -kvöld* [-kvöld] *n. Tirsdag Aften.*

tysja [tʰusja] *= tysa.*

týskur [toi'skór] *adj.* tysk.
 tyssi [tussi] *n.* (s; pl. ds. el. r) *Bundt, Knippe.*
 tysta [tista] *v.* (st) tørste.
 tystur [tistór] *adj.* tørstig.
 tyta [tita] *v.* — tita.
 tæga [tæa, tæava] *f.* (u; ur) lille flettet *Kurv, Kurv af flettet Straa.*
 tæga [tæa] *v.* (að) pille løs, trævle op, t. ull.
 tægungur [tæajngör] *m.* (s) = tægungur.
 tægna [tadna] *v.* se tadna.
 tægr [tagr] *f.* (ar; ir) Sene, Trævl.
 tægungur [tæavingör] *m.* (s) en Slags Tørv.
 tæguskoltur [tæavöskóltór] *m.* Person med uredt, pjusket Haar.
 tæna [tæana] *v.* (nt) (med dat.) 1) tjene, gøre Tjeneste, t. e-m, t. hjá e-m. 2) nytte, due, være passende: tað man t, det duer, det er nok til-pas el. tilstrækkeligt.
 tænarí [tæanarí] *m.* (a; ar) Tjener.
 tænasta [tæanasta] *f.* (u; ur) 1) Tjeneste, tjenende Stilling. 2) Tjeneste, Bistand, Medvirkning.
 tæ nastukvinna [tæanastókvinna] *f.* Tjenerinde.
 tær [tæar] *pl.* af tá.
 tær¹ [tæar] *nom. pl.* af tú; ogsaa tidligere brugt i høflig Tiltale til en Person (for tú). Formen tær er nu i daglig Tale fortrængt af tit.
 tær² [tæar] *dat. sing.* af tú.
 tær³ [tæar] *f. pl.* af tann.
 tæra [tæara] *v.* (rd) 1) tære, fortære, opløse; ogsaa: hentære, afkræfte. 2) fortære, forbruge, spise.
 tærisliga [tæarislíá] *adv.* yderst lidt og maadeholdent, særlig om Spisning, eta t. -ligur [-líör] *adj.* lidet tærende, yderst maadeholden i Spisning.
 tætta [ta'ta] *v.* (tt) fortætte, gøre tæt.
 tættir [ta'tir] *pl.* af táttur.
 tættna [tatna] *v.* (að) tættes, blive tæt.

tættur [ta'tór] *adj.* (tætt el. tøtt, tætt) 1) tæt, som staar tæt sammen; jf. tjúkkur. 2) tæt, uden Sprækker, ikke gisten, t. bátur, tøtt hús; tæt, fast (sammenpresset). 3) (om Personer) som holder tæt (som kan tie), paalidelig, sikker. — *n.* tætt alm. brugt som *adv.*, tæt.

tøð [tøe] *n. pl.* Gødning. Jf. tað-fall.

tøða [tøa, tøeva] *f.* (u) Gødningsstof.

tøða [tøa] *v.* (að) gøde. Jf. taða.

tøðhólkur [tøehó'lkör] *m.* en, som gaar tungt og ikke tager sig i Agt for at blive skiden om Fødderne (LF).

-leypur [-læi'pör] *m.* høj Trækasse, hvori Gødning transporteres paa Ryggen.

tødna [tödna] *v.* se tódna.

tøðufrekur [tøavöfreakör] *adj.* som kræver megen Gødning. -gras [-græas] *n.* Græs, der er vokset op af megen tødna.

-leypur [-læi'pör] *m.* tødleypur.

tögl [tögl] *pl.* af tagl.

tögn [tögn] *f.* (gen. tagnar) Tavshed; t. kemur ikki á ting, tavs Mand bliver ikke tiltalt for sin Mund.

tök [tøk] *pl.* af tak.

töka [tøka] *f.* (u; ur) 1) Tagen, det at tage. 2) Indhegning til at fange Faar i, — heldi (se dette).

tökk [tök] (takkar; takkir) Tak.

tökur [tøkör] *adj.* 1) som kan tages; passende til at tage, færdig til at tages; alt er tøkt í útifærð, man tager til Takke med alt, naar man er paa Rejse; í tøkum tíma, i rette Tid. 2) antagelig, ret smuk.

tökutonn [tøkótân(n)] *f.* Hjørnetand (især hos Hunde).

töla [tøla] *v.* (ld) forføre, besnære, við ástir man teg t.

töma [tøma] *v.* (md) tømme, udtømme; tømast, tømmes, blive tom, udtømmes.

tømiligur [tøemiliör] *adj.* egl. passende, nu alm. lidt mindre end maa-delig.

tømingur [tøemingör] *m.* (s) vedholdende Blæst fra samme Kant, oftest

fra Sydøst med overtrukken Luft. Jf. hæsingur.

toppur [tō'pór] *m.* (tappar; teppir) *Prop.*

törva [törva] *v.* (að) være fornøden, tað tørvar á. Jf. tarvast.

törvur [törvör] *m.* Tarv, Behov, Fornødenhed, Trang, t. á nøkrum, Trang til noget, tað er t. á tí. Jf. tarvur².

tössutur [tössótór] *adj.* snavset, solet (om Føre).

tota [tøta] *v.* (að) gøre Uldarbejde, tilvirke Uldtøj.

tøting [tøting] *f.* (ar) Handlingen at tøta.

tött [tō't] *f.* *sing. el. n. pl.* af tættur.

tøva [tøva] *f.* (u; ur) hvad der valkes paa een Gang.

tøva [tøva] *v.* (að) 1) sammenfilte, valke (Uldtøj enten — navnlig de større Ting — med Fødderne eller med Hænderne). 2) sludre, vaase. 3) gaa uden Fremgang, flytte Fødderne paa Stedet.

tøvan [tøvan] *f.* (ar) 1) Valkning. 2) Sludren, Vaasen. 3) Gaaen (Flytten Fødderne) paa Stedet.

U, Ú.

uddi [oddi] *præt. sing.* af yðja.

ugga [ogga] *f.* (u) = uggi¹.

ugga [ogga] *v.* (að) trøste, stille til Ro, stille tilfreds.

uggabein [oggabain] *n.* (paa Fisk) et af de to Ben, som omslutter uggi² og holder den udspændt. **-fjødur** [-fjævör] *f.* Brystfinne.

uggan [oggan] *f.* (ar) = uggi¹.

uggastykki [oggastitši] *n.* (paa Fisk) „Hovedstykke“, det Stykke af Kroppen, som sidder om Brystfinnerne og er nærmest ved Hovedet.

uggi¹ [od'dži] *m.* (a) Trøst, Tilfredsstillelse; lítill er barnsins u. (Ordspr.).

uggi² [od'dži] *m.* (a; ar) Stykke af en Fisks Krop imellem Brystfinnerne, Fiskens tynde Underside med de to

be *n.* Jf. uggastykki.

uggilsí [od'džilši] *n.* (s) = uggi¹.

ugla [ogla] *f.* (u; ur) Ugle.

uks [oks] *f.* (ar; ir) = ups.

úla [úla] *f.* (u; ur) = ugla. Jf. kattúla.

úldrynja [øldrinja] *f.* (u; ur) gammel Hunsæl.

úldur [øldór] *part. og adj.* se úlma.

ulka [o'lka] *f.* (u; ur) Ulk (cottus scorpius).

ulka [o'lka] *v.* (að) kaste op, ville brække sig (LF).

ull [odl] *f.* (ar) Uld.

ullarfólk [odlafö'lk] *n.* Folk, som (i gamle Dage) rejste om Landet for at trygle Uld (LF). **-kona** [-koəna] *f.* 1) omstripende Uldtryggerske (LF). 2) Mælkebøtte (taraxacum), naar den har afblomstret. **-lagdur** [-lagdór] *m.* Uldtot, Tot Uld.

ullast [odlast] *v.* (að) flosses, trævles (LF).

ullferð [o'lfear] *f.* Uldens Beskaffenhed.

ullintur [odlmtör] *adj.* ulden.

ullnast [olnast] *v.* (að) blive til Uld, flokkes (LF).

ullvirkihús [olvi'rtšihúus] *n.* Uldfabrik.

úlma [ølma] *v.* (að) gaa i Gæring, begynde at gaa i Forraadnelse; *part. præt. alm.* úl(m)dur [øldór] og brugt om det, som er i Gæring *el.* begyndende Forraadnelse, fordi det har været indesluttet og ikke udsat for tørrende Vind (modsat ræstur, som bruges om det af Vinden tørrede Kød *el.* Fisk).

úlvhundur [ølvhondór] *m.* 1) Ulvhund. 2) Asen, Uhyre.

úlvur¹ [ølvør] *m.* (s; ar) *Ulv.*

úlvur² [ølvør] *m.* (s; ar) *Drøbel.*

um [om] *A*) *præp.* med *acc.*, *a*) om Stedet, 1) om, omkring (rundt om), taka el. tríva um nakað, runt um borðið. 2) hen over, inden for Grænserne af noget, omkring i, paa el. til, ganga runt um gólvið, fara vitt um landið, um allar bygdir (omkring til el. i alle Bygder). 3) forbi; over (ad Vejen over; ogsaa: yvir um), ud over; sigla um nesið, seyle forbi Næset, rógva um tangan, ro forbi Tangen, tað rekur um mánan, Skyerne driver forbi Maanèn; (yvir) um fjørðin, over Fjorden, (yvir) um áнна, over Aæn; upp um knæið, op over Knæet; leypa um, springe over, forbigaa; fram um, forbi, hen foran; tvørtur um, tværs over; — hyggja el. líta aftur um seg, se sig tilbage. 4) (ind el. ud) ad, igennem, inn, út um dyrnar, ind, ud, gennem Døren, hann fer ikki út um dyrnar, han gaar ikke uden for en Dør; skúm um nasar gekk, Skummet stod ud gennem Næsen. — *b*) om Tiden, 1) (om Tidsvarighed) om, i Løbet af, um náttina, om Natten, Natten over, um summarið, om Sommeren, Sommeren over el. i Løbet af Sommeren; um ein mánað, om en Maaned, i Løbet af en Maaned; um eina løtu, om et Øjeblik; um stund, se stund; eina ferð um dagin; — (om Tidspunktet) om, ved, paa, um kvöldið, om Aftenen, um náttina, om Natten, ved Nattetid; um hvítusunnu, ved Pinsetid; um somu tíð, ved samme Tid, paa samme Tid; tað var komið um sólarris, det var tæt ved Solopgang. 2) forbi, ud over (i Tid), komin um hesar dagarnar, kommen over disse Dage, tað leið út um mikkjalsmessu, det gik over Mikkelsdag, tað var farið um midnátt, det var blevet over Midnat; um

langt og leingi, langt om længe. — *c*) om andre Forhold: 1) hvor en stedlig Bet. ligger til Grund og skinner igennem, som: vera nógvir um ein, være mange om (at faa Bugt med) en; fleiri um arbeiðið, flere om Arbejdet; gera nógv (lítið) um seg, se gera. 2) om, i Færd med, vera langa tíð um at gera nakað; vera um nakað, varetage, røgte, passe noget. 3) forbi, i enkelte Udtr. som: ganga um ein, gaa ens Næse forbi (f. Eks. Fornøjelse, Indbydelse o. lign.), se um *A*, *a*) 3); vera komin um tað versta, være over det værste. 4) om, angaaende, med Hensyn til, i en Mængde Udtr. og helst føjet efter Verbum (el. adj.) for at betegne en Handlings Genstand: vón var um, at —, der var Haab om, at —; biðja um, hugsu um, røða, tala um, spyrja um, yrkja um o. s. v.; bota um, fækka um, hækka um, kenna e-m um, tykja(st) um, se de forskellige Verber; bera prógv um, se prógv; fegin um, gláð over, ræddur um, bekymret for; vera varur um nakað, være forsigtig, omhyggelig med noget; — hon svór um Gud, hon svór um menn, hun svor ved Gud, hun svor ved Mænd. — *B*) som *adv.*, 1) om, omkring, fara (víða) um, drage (vidt) omkring. 2) om (tilbage i den tidligere Tilstand), gera nakað um aftur, gøre noget om igen. — Talemaade: tað er um at siga, det er tvivlsomt.

um [om] *conj.* 1) om, hvis, dersom; um enn, om end, selv om. 2) om, hvorvidt, spyr hann, um hann veit tað.

um aftur [omatør] *adv.* om igen. -bera [-beæra] *v.* 1) bære over, undskylde, have Taalmodighed, u. við ein, bære over med en, undskylde en, lade en faa Frist (f. Eks. m. H. t. Betaling); u. ein (við nøkrum), u. við ein, tú mást u. meg so leingi, du maa bære over el.

have Taalmodighed med mig saa længe, umber meg við hesum tileina tíð, lad mig beholde dette til Laans el. laan mig dette i nogen Tid. 2) erstatte, umber skaða mín. 3) u. seg, undslaa sig. **-boð** [-boə] n. (s) Overdragelse, Fuldmagt, Forvaltning. **-boðsmaður** [-bosmæavör] m. Ombudsmand, befuldmægtiget; Repræsentant. **-boðssöla** [-bosøəla] f. Kommission, Agentur. **-boðsvald** [-bosvald] n. Departement, Ministerium. **-broyta** [-brái'ta] v. forandre, forvandle. **-broyting** [-brái'ting] f. Forandring. **-búnaður** [-búunavör] m. Tilrettelegning, Forberedelse; vera í umbúnað, være under Opsejling, forberedes (f. Eks. et Frieri, en Forlovelse). **-búni** [-búuni] m. — um-búnaður. **-bæri** [-bæari] n. Taalmodighed, det at kunne styre sig el. holde sig fra noget; hann hevði ekki u. við tað, han kunde ikke holde sig derfra. **-bøting** [-bøeting] f. Forbedring. **-far** [o'mfæar] n. Omgang (Række, som gaar i Rundkreds), alm. kun brugt a) om en Omgang el. Rad Masker i Strikketøj, b) om en Rad Planker rundt om en Baad, de sammenstødende Planker, økker paa begge Sider af en Baad, u. á báti. **-farast** [o'mfæarast] v. gaa el. drage forbi hinanden uden at træffe sammen. **-ferð** [o'mfæar] f. Omløb (f. Eks. Maanens O.). **-ferðartíð** [o'mferartoi] f. Omløbstid. **-fram** [o'mfram] adv. og præp. (med acc.) — umfram. **-framt** [o'mfra'mt] adv. el. præp. (med acc.), 1) adv. i Tilgift, desforuden. 2) præp. i Tilgift til, foruden, fraregnet; u. alt hetta, foruden alt dette. **-gyklaður** [omdžiglavör] (part. præet. og) adj. omskabt ved Gøgleri el. Trolddom. **-hildin** [omhildin] (part. præet. og) adj. anset, afholdt, nógv u., lítið u. **-hugsan** [omhoksan] f. Betænksomhed, Overvejelse. **-hugsin** [omhoksin] adj. betænksom, omhyggelig, forsynlig. **-hyggin** [omhíd'džin] adj. varsom, omhyggelig. **-komast** [o'mkoəmast] v. om-

komme. **-kring** [omkring] adv. og præp. (med acc.) omkring. **-liðin** [omljin] (part. præet. og) adj. forbigangen, hængaaet, forløbet. **-ljóð** [-ljəu] n. (gramm.) Omlyd. **-lopin** [omloəpin] (part. præet. og) adj. 1) forbigaaet, oversprunget. 2) forbigangen, forløbet, hængaaet. **-loysur** [-lái'sör] f. pl. det, som gaar med i Købet, det, som faas i Tilgift; Sportler. **-mál** [-máal] n. Omfang, Omkreds; gen. um máls som adv., i Omfang. **-mæli** [-mæali] n. Omtale, Ytringer, udtalt Formodning, hava ilt u. (um), tale ilde om, spaa et slet Udfald; Erklæring; Boganmeldelse. **-nevndur** [-nævndör] adj. (før) omtalt, fornævnt. **-ráð** [-ráa] n. 1) Raadførelse, Raadslagning; jf. ráð(a)gerð. 2) Betænkning, Overvejelse. 3) umráð í ættini, vinding, veðrinum, Forandring i Vind, i Vejr, Udsigt til ættaskifti, veðurskifti. **-ráða** [-ráa] v. u. seg, betænke sig, anstille Overvejelser. **-ræða** [-rəa] f. Diskussion, Drøftelse; Forhandling; Behandling (af en Sag). **-ræða** [-rəa] v. omtale. **-sagnarorð** n. (gramm.) Omsagnsled til Grundled, Prædikatsnomen. **-seta** [o'mseəta] v. oversætte. **-seting** [o'mseəting] f. Oversættelse. **-síðir** [-soi'jir] adv. omsider. **-siting** [o'msiting] f. Røgt; Vedligeholdelse. **-sjón** [o'msəun] f. Opsyn, Tilsyn, Inspektion. **-sjónarmaður** [o'msəunarmæavör] m. Opsynsmand, Tilsynsmand, Inspektør. **-skapa** [o'mskæapa] v. omskabe, forvandle, forandre, for: skapa um. **-skapan** [o'mskæapan] f. Forvandling. **-skarast** [o'mskæarast] v. = skarast um. **-skera** [o'mšæara] v. omskære. **-skering** [o'mšæaring] f. Omskærelse. **-skifta** [o'mšifta] v. omskifte, for: skifta um. **-skiftan** [o'mšiftan] f. Omskiftelse, Forandring. **-skipa** [o'mšipa] v. (að) forandre, forvandle. **-skipla** [o'mšipla] v. (að) = umskipa. **-sókn** [o'msökn] f. (ar; ir) Ansøgning, Henvendelse. **-sóknarmaður** [o'msöknarmæavör] m. Ansøger. **-sorgan** [o'msərgan] f. Omsorg. **-spenna**

[o' MSPænna] v. omspænde, for: spenna um. **-stöða** [o'mstōa, -stōva] f. Omstændighed. **-sögn** [o'm-sögn] f. (gramm.) Omsagn, Prædikat. **-tala** [o'mtæala] f. Omtale. **-tyktur** [o'mtiktör] (part. præt. og) adj. = umtóktur. **-tóktur** [o'mtöktör] (part. præt. og) adj. anset og afholdt; vælt (illa) u., vel (ilde) anset el. lidt. **-varðandi** [-værandi] adj. magtpaaliggende. **-vegis** [-veðis] adv. middelbart, indirekte. **-venda** [-vænda] v. omvende; u. seg el. umvendast, omvende sig. **-vending** [-væding] f. Omvendelse. **-væling** [-væalng] f. Istandsættelse, Reparation. **-vøling** [-vøalng] f. = umvæling.

undan [onda] præp. med dat. og adv., A) som præp., 1) fra Undersiden af noget, ned fra, ud fra, turka burtur u. skónum, tørre Skoene af paa Undersiden, fóturinn gleið u. honum, Foden gled fra ham; fáa mjólk u. kúnni, faa Mælk af Koen; — u. eini kúgv, ryssu, avlet af en Ko, Hoppe; — (digt.) fáíð Sjúrði hjálmin tann, ið hann skal u. drekka, bringer Sigurd den Hjelm, som han skal drikke af. 2) fra Stillingen neden under, frem under, krúpa fram u. borðinum, krybe frem under (fra Stillingen under) Bordet, u. fótunum á e-m, bort under ens Fødder. 3) fra den skjulte Side af noget, (frem, til Syne) fra Stillingen bagved, koma u. nesinum, komme til Syne ud for Næset (f. Eks. om en Baad, som kommer roende el. sejlene frem). 4) bort fra (i Retningen foran), renna u. e-m, løbe fra en; ogsaa uegl.: sleppa u. nökrum, slippe fra el. fri for noget; — foran, ganga u. e-m, gaa foran en, ogsaa egl.: gaa hurtigere end (forlade) en; — hvör u. øðrum, den ene efter (egl. foran) den anden. 5) med, i samme Retning el. Lænje som (modsat: móti), u. vindinum, med Vinden (i Vindens Retning), u. ljós-

inum, i den Retning. i hvilken Lyset falder, u. sólini; u. brekkuni, ned ad Bakken. 6) (om Tid) før, framman u. e-m; jf. frammanundan og undan B). — B) som adv. bort (i Retningen foran), flýggja u., flygte sin Vej; leggja u., løbe stærkt for ikke at lade sig fange, ogsaa: lægge Baaden til Vinden til undangonga, springa u., springe bort el. til Side for at undgaa f. Eks. et Slag; sleppa u., a) slippe bort, b) slippe fri; — foran, i Forvejen, ganga u., renna u.; — frem, til Syne (om noget fremdukkende), koma u.; standa upp u., rage op; — med, i Følge, f. Eks. om Vind, vindurin er u.; — (om Tid) før, i Forvejen, jf. frammanundan. — I Forb. med adskillige Verber: bera seg (berast) u., hava (seg) u., koma u., lata u., taka u. o. s. v. (se de enkelte Verber).

undan|dráttur [ondandrátör] m. det at undslaa sig, Vægring, Udsættelse. Jf. dragast undan. **-farin** [-fæarin] adj. foregaaende, i undanfarnum árum. **-forsla** [-försla] f. Renselse for Beskyldninger, Bevisførelse for sin Uskyldighed. Jf. først undan. **-gonga** [-gánga] f. Sejls fordevind; Vind, som kommer agterind; hava beina undangongu, sejle lige fordevind. **-gongumaður** [-gángómæavör] m. Foregangsmand. **-maður** [-mæavör] m. Formand, Forgænger. **-skurður** [-skúrör] m. Hvalked, der hænger fast i Spekket, naar dette skæres af Hvalen. **-stökkingur** [-stötsingör] m. (s; ar) 1) Vantrivning (især om Faar). 2) (om Personer) Undermaaler. **-tak** [-tæk] n. Undtagelse. **-takandi** [-tækandi] adj. undtagen. **-tíkin** [-títin] adj. = undantakandi. **-tøka** [-tøka] f. 1) Handlingen at taka undan, Borttagelse. 2) Undtagelse (= undantak).

undarliga [onda(r)lia] adv. underligt, paa underlig Maade. **-ligur** [-liör] adj. 1) underlig, besynderlig. 2) under-

lig til Mode el. tilpas, gennemstrømmet af en Fornemmelse, som man vanskelig kan forklare.

undir [ondir] *præp. med acc. el. dat.* under, A) med acc. (om en Bevægelse el. Retning) 1) hen under, ind el. ned under, u. borðið, syfta ein u. seg; u. kav, se kav; mere uegl. i Udtr.: fara u. segl, sætte Sejl til; u. hendur, op til Skuldrene (i Vand); (komin) undir högg o: saa vidt, at man kan hugge til; eg fór el. rann u. höggið, jeg greb Øjeblikket, inden Uvejret el. Ulykken indtraf; — inden for (ind under), (inn) u. húðina. 2) til den nedre Side af, til Foden af, koma u. fjallið, u. heyggin (til Foden af Fjeldet, Højen), upp u. húsini, slíta upp u. land, se slíta. 3) aftur u., bag ved, i Skjul af, hann fór aftur u. ein stein. 4) under (i Værdi el. Tal), lavere (ringere) end, u. ein gyllin, u. prísinn. 5) under, i Afhængighed af, leggja u. seg, underlægge sig, undertvinge; under ens Varetgæt. 6) fram u., (om Tiden) hen imod, fram u. jól. — B) med dat. (om en Væren, i Stillingen under), 1) inde el. nede under, liggja u. borðinum; inden for, inde under, u. húðini. 2) under, ved Foden af, u. fjallinum, (uppi) u. húsunum. 3) aftur u., bag ved, i Skjul af, aftur u. heygginum; — (sita) u. liðini á e-m, (sidde) ved Siden af en. 4) under, i Afhængighed af, standa u. e-m; under ens Ledelse el. Varetgæt. — C) som adv. under; har býr okkurt u., der stikker noget under. — spæla „undir“, lege „Skjul“ (en. Leg). — D) føjet til Verber: fara u., ganga u., liggja u. o. s. v., se under de enkelte Verber.

undir|brotligur [ond(r)bráthljör] adj. underdanig; krybende høftig, servil. **-fólk** [-fó'lk] n. (coll.) undergivne; menige; (paa et Skib) Matroser. **-gangur** [-gæŋgør] m. Undergang. **-gingin**

[-dʒíndʒín] (part. præt. og) adj. 1) gaaet under, gaaet til Grunde. 2) gaaet af Syne, forsvundet bag ved en Forhøjning el. et Fremspring. 3) overgroet, jørðin lá u. í jarðarsipu og mosa. Jf. mosagingin. **-givin** [-dʒívin] adj. undergiven, underdanig. **-givni** [-dʒívnɪ] f. indecl. Undergivenhed, Underdanighed. **-gjörður** [-dʒörður] adj. udrustet, forsynet, væl (illa) u. **-grind** [-grind] f. det nederste sammenføjede Bjælkelag under Bygningens Gulv (o: undirsyllar og undirsløg). **-grøv** [-grøv] f. den Grøft el. Løvning, som fremkommer ved reinaveltning. **-hagi** [ondirhæaj] m. den Del af Udmarken (hagi), der er nærmest Indmarken (bøur), Græsgang ved Foden af Fjeldene. **-hár** [-háar] n. de korte Haar nederst i Nakken (paa Mennesker). **-höka** [ondirhøeka] f. Dobbeltthage. **-kavaður** [-kæavavør] adj. tilsneet. **-kjóli** [-tʃóuli] m. Underkjole. **-klæði(r)** [-klæaj(r)] n. pl. Undertøj. **-kongur** [-kåŋgør] m. Underkonge. **-lag** [-læa] n. Underlag. **-lagður** [-lagdør] (part. præt. og) adj. undirløgd mjólk, Mælk med undirløga. **-lendi** [-lændi] n. Forstrand under stejle Bjerge. **-luti** [-lūti] m. (a) 1) nederste Del af noget. 2) Underlegenhed, Tab, i Udtr.: vera við undirlutan, tabe, lide Nederlag. **-lutur** [-lütør] m. nederste Del af noget; ogsaa: ringere Del, Tab, jf. undirluti. **-löga** [-lōa, -lōæva] f. Løbe, Osteløbe. **-lögugras** [-lōævógræas] n. alm. Vibefedt (pinguicula vulgaris). **-maður** [-mæavør] m. Undermand, underordnet. **-meldur** [-mældør] m. Understrøm, som hvirvler rundt. **-munur** [-monnør] m. Undermund. **-ritaður** [-ritavør] adj. underskrevet, undertegnet. **-skeyti** [-šæi'ti] m. Underklampe paa Aaren. **-skjúrt** [-šö'rt] n. Underskørt. **-skrift** [-skrift] f. Underskrift. **-skriv-aður** [-skrivavør] adj. underskrevet, undertegnet. **-slag** [-slæa] n. de Tværbjælker, som bærer Gulvet i et Hus.

-standa [ondirstanda] *v. forstaa (digt).*
-stjóri [-šʊri] *n. Snor, fastgjort i Bjerglinen ved den i denne værende Mands Sæde; angaaende Brugen se loft.* **-syll** [-sɪdl] *f. Underbjælke, se syll.* **-tøka** [-tøka] *f. den Modtagelse el. Tilslutning, et Forslag el. en Sag faar, fålig var undirtøkan.* **-vísa** [-voi'sa] *v. undervise.* **-vísing** [-voi'sing] *f. (ar) Undervisning.* **-vörr** [-vörr] *f. Underløbe.*

undra [ondra] *v. (að) undre, sætte i Forundring; undrast, undre sig, være forundret, undrast á nakað (over noget).*

undran [ondran] *f. (ar) Undren, Forundring.*

undranarhávirðing [ondranarhávirng] *f. Beundring.*

undur [ondór] *n. (s; pl. ds.) Under, Vidunder, noget forunderligt; ei u. í, det er ikke til at undres over, saa kan jeg forstaa det.*

undur fagur [ondórfæavór] *adj. underskøn, vidunderlig, overordentlig skøn.* **-fullur** [-fodlór] *adj. underfuld.* **-gerð** [-džæʀ] *f. Undergerning, Under.* **-gerningur** [-džærningór] *m. Undergerning.* **-sjón** [-šʊn] *f. underfuldt Syn.* **-verk** [-væ'rk] *n. Undergerning, Underværk, Under.*

ung[dómur] [ongdóumór] *m. Ungdom.* **-fólk** [ongfó'lk, o'ŋ] *n. (coll.) Ungdom.* **ungi** [o'ndʒi] *m. (a; ar) Unge; spec. brugt om Unger af Landfugle (om Søfugleunge alm. pisa).^a*

ung[lingi] [onghlúdzɪ] *m. (a; ar) Yngling, ungt Menneske.* **-lingur** [-lɪng-ór] *m. (s; ar) = unglingi.* **-mannafelag** [-mannafæ'la] *n. Ungdomsforening.* **-menni** [-mænni] *n. n. Yngling, ungt Menneske.* **-moy** [-mái] *f. Ungmø, Jomfru, Frøken.* **-neyt** [-næi't] *n. Ungkvæg.*

ungur [ongór] *adj. (comp. yngri, sup. yngstur [ɪngri, i'ŋstór]) ung.*

unna [onna] *v. (nt el. að) 1) (med acc. el. dat., nu mest digt.) elske, holde af, u. e-m væl, elske en højt, holde*

meget af en; at tú unnar manninn tann; mær unti Brynhild Buðla-dóttir; i Kvadene forekommer den gamle Præsensform ann: keisarin illa ann, Kejseren synes lidet derom. 2) *unde, u. e-m nakað. — unnast, være dristig og uforsagt, ikke nære Frygt, unnast væl; unnast illa, ikke ret driste sig.*

unnileiki [onnlai'tʃi] *m. (a) Befrielse fra el. Frihed for Frygt; Uforsagthed; tað er ein u. í, at tú kemur við mær, det gør mig dristig el. giver mig Mod, at du kommer med mig.* **-ligur** [-líór] *adj. 1) elskelig; som man holder af; helst digt. 2) uden Frygt, uforsagt, i Udtr. som: tað er unniligt hjá mær at ganga, tá ið ein er við, jeg er ikke bange for at gaa, naar en er med.*

unnusta [onnósta] *f. (u; ur) Kæreste, elskede.*

upp [o'p] *adj. 1) op, i Vejret (om Bevægelse el. Retning opad), ganga u., koma u., lyfta u., vaksa u.; rísa u., hæve sig, staa op; byggja u., opbygge; gera u., opføre, sætte op; beint u. og niður, lodret. 2) ind imod Landet (fra Søen af), u. undir landið. 3) op, frem for Lyset, til en aaben Stilling, lata u., aabne, lukke op, fáa u., faa lukket op, faa løst op; grava u., grave op; leita u., opsøge. 4) op, til større Omfang, bólgna u., svulme op. 5) op til en højere Grad (frem), hita u., ophede, opvarme; ala u., opføde, opdrage; — mere uegl., f. Eks. koma upp at berjast, komme op at slaas. 6) op (sammen i en vis Rækkefølge), leggja u.; rokna u., telja u. 7) op, til Ende (saa intet er tilbage), eta u., spise op; torna u., helt udtørres. — u. á seg (med Tryk paa sidste Ord), forholdsvis, relativt; u. eftir (nøkrum), op ad; u. í, a) i, op i, skeinkja e-m u. í glasið, b) (ved Overgang, helst til det værre), koma u. í einki, blive til intet,*

koma u. í mœsn, blive til det bare Snak.

upp|á [o'paa, opaa'] adv. paa. **-aftur** [o'patör] adv. igen, paany. **-aftur-latin** [o'patö(r)læatin] part. præ. lukket op igen. **-ala** [o'pæala] v. opføde, opdrage, for: ala upp. **-alari** [o'pæalari] m. (a; ar) Opdrager. **-aling** [o'pæaling] f. Optødning, Opdragelse. **-at** [opæat] adv. i Udt.: geva u. við nökrun, opgive noget, standse med Udførslen af noget, geva u. at sigla, holde op med at gaa til Søs, halda u., holde op, standse. **-bera** [o'pbeara] v. digt. for bera upp; u. kvøðu, frembære Hilsen. **-daga** [o'pdæa] v. (að) opdage. **-dyrking** [o'pdr̥rt̥sing] f. Opdyrkning. **-eftir** [o'pæ'tir] adv. opad. **-faringar-tið** [o'pfæaringa(r)toi] f. Tid til at staa op (om Morgen). **-fatan** [o'pfæatan] f. Opfattelse. **-finning** [o'pfinning] f. Opfindelse. **-fostran** [o'pfåstran] f. Opfostring, Opdragelse. **-fylla** [o'pfidla] v. opfylde, u. jørðina. **-gangur** [o'pgængör] m. stærk Brænding. **-gáva** [o'pgáava, ogg-] f. Fledførelse, Overdragelse af sin Ejendom til en anden, imod at denne sørger for ens Underhold; geva seg í uppgávu, fledføre sig. **-gávudröngur** [o'pgáavódrångör] m. Fledføring, ung ugift Mand, som har fledført sig. **-gávugenta** [o'pgáavóðzæ'nta] f. Fledføring, Pige, som har fledført sig. **-gávukona** [o'pgáavókoæna] f. Fledføring, Kvinde, som har fledført sig. **-maður** [o'pgáavómæavör] m. Fledføring, Mand, som har fledført sig. **-gerð** [o'pdžear] f. Opgørelse, Opgør. **-gjald** [o'pdžald] n. Opgæld. **-gjerdur** [o'pdžördör] part. præ. opviklet, uppgjörd snøri, se gera upp. **-gonga** [o'pganga] f. Opgang. **-gongd** [o'pgand] f. = uppgonga. **-gongu-tið** [o'pgångótoi] f. Opgangstid. **-halda** [o'phalda] v. digt. for halda upp. **-hav** [o'phæav] n. Ophav, Begyndelse, Oprindelse. **-havliga** [o'phavlia] adj.

oprindeligt. **-havsmáður** [o'phafsmæavör] m. Ophavsmand. **-hevjaður** [o'phævjavör] adj. ophøjet.

uppi [o'pi] adv. 1) oppe (paa et højere Sted), u. á takinum. 2) oppe, i oprejst Stilling, standa u.; vera u., være paa Benene, oven Senge. 3) opbrugt, til Ende, forbi. vera u. 4) boðin er u. = boðin brýtur, se bróta 2). — hava knív u. á sær, have Kniv hos sig; vera u. í nökrun, være med i, deltage i noget.

uppi [o'poi] adv. i, med i.

uppiþorið [o'piboəri] part. præ. n. fortjent, hava nakað u. **-hald** [-hald] n. Ophold, Underhold. **-halda** [-halda] v. opholde, opretholde. **-lagstur** [-lakstör] part. præ. (af leggjast uppi) (om en Fisker) som har lagt sig op paa Land og ikke driver Fiskeri. **-løga** [-lōa, -lōeva] f. = uppløga. **-lögudagur** [-lōævóðæavör] m. Dag, man ligger hjemme fra Fiskeri. **-setur** [-seatör] n. udslidt og ubrugelig Tilstand, vera í uppisetri, a) være udslidt (egl. om Baade, men nu ogsaa overf.), b) være lens, blottet for noget.

uppiskoyti [opoi'skái'ti] n. Tilføjelse, Tillæg.

uppkast [o'pkast] n. Udkast, Koncept. **-kiptur** [-t̥s̥iptör] adj. korthalset (LF). **-kolaður** [o'p'koæ'lavör] adj. afbrændt, templið var uppkolað. **-koma** [-koæma] f. Opkomst; (et Himmellegemes) Opgang. **-lestur** [-læstör] m. Oplæsning. **-liva** [-loiva] v. (að) oplive. Bedre lívga, lívga upp. **-lop** [-loep] n. en forbigaaende Bevægelse. **-loysa** [-lái'sa] v. opløse. **-loysing** [-lái'sing] f. Opløsning. **-lutur** [-lütör] m. øvre Del af en Særk (LF). **-lýsa** [-loi'sa] v. oplyse. **-lýsing** [-loi'sing] f. Oplysning. **-læring** [-læaring] f. Oplæring, Undervisning. **-læsa** [-læasa] v. digt. for læsa upp. **-løga** [-lōa, -lōeva] f. (u; ur) det at ligge paa Land og ikke kunne komme paa Søen for at fiske (formedelst daarligt Vejr el. Mangel paa Fisk

i *Farvandeti*) **-mikil** [-mítʃɪl] adj. med stor Overkrop. **-reising** [-raiˈsɪŋ] f. Oprensning. **-ris** [-rɪs] n. 1) det at hæve sig op, Opgang, Opkomst. 2) Urolighed i Søen, Bølgegang. **-rit** [-rít] n. Referrat. **-runaliga** [-rūˈnaliːa] adv. oprindelig. **-runaligur** [-rūˈnaliór] adj. oprindelig. **-runi** [-rūni] m. (a) Oprindelse. **-rættur** [-raˈtór] adj. oprejst. **-sikt** [-sikt] f. = yvirkbregði. **-sitari** [-sitari] m. (a; ar) Forpagter af Jord. **-skot** [-skoæt] n. Forslag. **-skrift** [-skrift] n. Opskrift. **-skrýddur** [oˈpˈskroidˈdór] (part. præt. og) adj. pyntet, opstadset. **-sniða** [-snoija] v. vel egl. give skraat Snit opad, dernæst løfte op fra en Side, holde el. løfte skraat op (digt.). **-sókn** [-sókn] f. Eftersporelse, Efterforskning, gera u. um nakað, efterforske, søge at efterspore. **-spurningur** [-spornɪŋgór] m. Opspørgen, Efterretning, Underretning (gennem anstillet Efterforskning), i Udtr.: fáa uppspurning um nakað, få noget opspurgt, opdage, komme efter noget. **-standa** [-standa] v. staa op, digt. for standa upp. **-standari** [-standari] m. (a; ar) Opstander, opstaaende Redskab paa noget; spec. om de paa Langlinerne befæstede Liner, til hvilke Bøjerne (kikarnir) er befæstede, og ved hvilke Langlinerne trækkes op. **-stig** [-sti] n. Uro, Staahej, „Opstandelse“. **-støða** [-støa, -støva] f. Begyndelse, i Forb.: u. og niðurløga, Begyndelse og Ende, Alfa og Omega, tað er u. og niðurløga hjá honum, det er hans Alfa og Omega, hans et og alt. **-svölpaður** [oˈpˈsvölˈpavór] adj. opsvulmet, hoven. **-sögn** [-sögn] f. Opsigelse. **-tíl** [-tíl] adv. paa Overkroppen. **-túsnaður** [oˈpˈtösˈnavór] part. præt. opsvulmet, se túsna. **-tøka** [-tøka] f. 1) det at tage op, Optagelse. 2) hvad der tages op paa een Gang, spec. ved Fiskefangst med Line, Fiskedræt. **-undan** [oponˈdan] adv. standa u., rage op (over). **-undirris** [oponˈdʀis] n. pludselig Brænding i stille Vejrsom

Forbud paa en forestaaende Fralandsstorm. **-vækstur** [oˈpvøkstór] m. Opvækst. **-øsing** [-øsing] f. Ophidselse. **-østur** [-östór] adj. ophidset. **ups** [oˈps] f. (ar; ir) Klippekant, øverste skraanende Kant af en Klippevej.

upsa [oˈpsa] f. (u; ur) = ups.

upsatorva [oˈpsatárva] f. Stime af upsar (se upsi).

upsi [oˈpsi] m. (a; ar) stor Sej (gadus virens). Jf. seiður, murtur.

ur [ūr] n. (s; pl. ds.) Ur, Lommeur.

úr [uur] præp. med dat. 1) af, ud af, ud fra (spec. fra det indre af el. ud af en skjult Stilling); út úr húsinum, upp úr jörðini; fram úr seingini; úr hendi, úr hondum; fram úr flokkinum; úr Føroyum, fra Færøerne; — mere uegl.: úr øllum ættum, fra alle Verdenskhjørner, Kanter; drekka úr einari spölkummu, drikke af en Spölkumme; lata seg el. fara úr (klæðunum), klæde sig af; sleppa sær burtur úr nøkrum, sige sig løs fra noget, úr lagi, af Lave; upp úr svövn, op af Søvn; bregða úr ætt, vanslægte; (om Tid) úr tíð, i Utide; — burtur úr, ud af (udskilt, udsondret iblandt flere, om Personer el. Ting), hin djarvasti burtur úr flokkinum. 2) af, af et vist Stof, úr jarni, af Jern, úr viði, af Træ; jf. av. — ogsaa absol., uden Styrelse: snúðurin loypur úr, den snoede Traad løsnes op igen.

urð [ūr] f. (ar; ir) 1) Stendynge (dannet ved Fjeldskred) i en Fjeldskrænt, Samling større Stene el. Klippestykker neden for en Klippeskrænt el. Bjergveg; Skrænt med saadanne større Stene el. Klippestykker. 2) hvad der ligner urð 1); Dyng af Skind, som dækker og skjuler.

urðargrót [ūragróʊt] n. Stene i en urð.

-kálvur [-kálvór] m. lille urð.

-kovi [-koəvi] m. = urðarkálvur.

-murtu [-moˈrtu] n. smaat Affald af

Tang og andet, der findes i Fjæren i Ebbetiden; sum u., i stor Mængde (LF). **-seyður** [-sæi(j)ör] m. Faar, som opholder sig i en urð.

urðnakona [ornakoəna] f. Unge af Søpapegøje (Lunde) i sit andet Aar. Jf. steffa.

úrdrag [úurdræa, ør-] n. Uddrag, Udtog. **-dráttur** [-drá'ttör] m. Produkt.

urga [orga] f. (u; ur) = urgan.

urgan [organ] n. el. f. Orgel.

urganspipa [organspoi'pa] f. Orgelpibe.

úrgrynna [ørgrynna] n. el. f. stor Mængde, Utal. Jf. ørgrynna. **-lagi** [-læaji] adv. usædvanlig, frygtelig, overvættes, ú. ringur, ú. fátækur. **-mælingur** [-mæahngör] m. ypperlig, fremragende Mand el. Kvinde; udmærket Dyr el. Genstand, f. Eks. om Baad: ú. at rógva.

ursi [o'rsi] m. (a; ar) gammel Tyr.

úrslit [ø'rslit] n. afgørende Bestemmelse, Beslutning; Resultat.

ursmiður [ürsmi(j)ör] m. Urmager.

urt¹ [o'rt] f. (ar; ir) Urt, Plante.

urt² [o'rt] f. (ar; ir) Æglægning; Kuld.

urt³ [o'rt] f. (ar) Urt, det første Afkog af Malten, naar Øl brygges.

urtagarður [o'rtagæarör] m. Urtegaard, Have. **-pottur** [-pá'tör] m. Urtepotte.

úr'tíð [ø'rtoi] f. i Forb.: í ú., i Utide (ø: for sent, paa et for sent Tidspunkt).

-tøka [-tøəka] f. Udbytte, Resultat; í úrtøku, i Virkeligheden, naar det kommer til Stykket. **-val** [ørvæal] n. Udvalg.

ússaligur [øssaliör] adj. ussel, elendig.

út [úu't] adv. ud (modsat inn), a) indenfra ud, út úr húsinum, út um dyrnar; uegl.: loysa út, udløse; b) ud, længere bort fra et vist Midtpunkt, út á vegin, út um markaskilið; út ímót Sökanten el. ud paa Söen, út ímóti sjónum, rógva út (ro ud paa Fiskeri); sigla út, rejse (sejle) til Udlandet; — detta út av (útav), falde over en Kant; c) ud, frem af en Mængde,

leita út, udsøge, velja út, udvælge, (overf.) finna út, udfinde; d) ud af ens Eje, geva út, give ud, laane ud; bjóða út, udbyde; e) ud (om Strækken el. Spreden ud), 'toygga út, udstrække, breiða út, udbrede; ogsaa om Tíð: tað dró út, det trak ud; f) ud, i Udtr. som: skera út, udskære; dálka seg út, tilsole sig; g) ud til Enden, helt, fullstændig, lesa út, læse ud; doyggja út, uddø; h) i Forb. med en Del præp.: gera út á, se under gera, o. s. v.

útbanki [úu'tba'ntsi] m. Filialbank.

-borin [-boərin] adj. oplagt, i Humør, væl (illa) ú. **-búnaður** [-búunavör] m. Udrustning. **-búningur** [-búunngör] m. = útbúnaður. **-dálkaður** [úu't'-dál'kavör] adj. tilsolet. **-ferð** [-feər] 1)

Udfærd, Udgang, Udvandring: Udflygt. 2) Ligfærd's Bekostning. **-flentur** [úu't'-flæ'ntör] part. præet. udgrint. **-fluttningsmaður** [-flotnngsmæavör] m. Eksportør. **-fluttningur** [-flotnngör] m.

Udførsel, Eksport. **-færsla** [-fö'rsla] f. = útfluttningur. **-gá** [-gáa] v. digt. for ganga út. **-ganga** [-gænga] v. for ganga út. **-gangur** [-gængör] m. Udgang. **-gátt** [-gá't] f. den yderste Dørtærskel (ved Yderdøren, úthurð).

-gáva [-gáava] f. Udgivelse; Udgave; Udgift. **-gerð** [-džear] f. Udrustning, Udrødning, Indretning. **-gevari** [-džəvari] m. (a; ar) Udgiver. **-gingin** [-džíndžin] part. præet. 1) gaaet ud, 2) sluppet op, forbrugt, til Ende. **-givin** [-džívin] part. præet. vurderet, anslaaet til en vis

Værdi, Sunnbøur var útgivin ímóti nærum øllum Føroyalandi til fugl í teirri tíðini, Bygden Sunnbøur ansloges paa den Tíð til at være næsten lige saa rig paa Søfugle som alle de øvrige Færøer til-

sammen. **-gjald** [-džald] n. Udgift. **-gjördur** [-džördör] (part. præet. og) adj. udrustet, forsynet. **-gonga** [-gænga] f. Udgang; spec. om Handlingen at gaa ud. **-gongd** [-gæŋd] f. Udgang.

-grunnur [-gronnör] adj. grund ud

fra Kysten, har er útgrunt. **-handil** [-handil] *m.* Filialforretning. **-havn** [-havn] *f.* Havneby. **-heimur** [-haimór] *m.* Udland. **-hella** [-hædla] *v.* udgyde, ú. blóð. **-hurð** [-hūr] *f.* Yderdør (paa et Vaaningshus). *Jf.* innhurð. **-hús** [-húus] *n.* Udhus, Hus (Forraadshus, Fæhus, Lade), som ligger lidt borte fra Gaardens Hovedbygning.

úti [úu'ti] *adv.* (modsat inni) 1) under aaben Himmel, liggja úti; uden for Huset, borte fra Hjemmet; udenlands. 2) nærmere ved Søkanthen (fra det indre af Landet af); ude paa Søen, bœurin sást langt úti. 3) ude, til Ende, forbi, vera úti, være ude, forbi (*f.* Eks. om en Fortælling; derimod vera uppi om noget, som er blevet brugt op). 4) vera úti við nakað, være lige ved, paa Nippet til noget.

útiarbeiði [úu'tiarbain] *n.* Arbejde uden for Huset. **-deyðaveður** [-dæijavevör] *n.* Vejr, hvori det er livsfarligt at færdes ude. **-deyður** [-dæijör] *adj.* død paa en Rejse fra en Bygd til en anden (*p. G.* af Uvejr o. lign.). **-ferð** [-feər] *f.* det at færdes ude, det at være paa Rejse; alt er tókt í ú., man tager til Takke med alt, naar man er paa Rejse. **-hýsa** [-hoi'sa] *v.* ú. e-m, ikke give en Husly. **-løgudröngur** [-lø(ə)vó-drångör] *m.* Dreng el. ung ugift Mand, som er borttrømt fra Bygden og har taget skjult Ophold paa et eller andet øde afsides Sted. **-løgukattur** [-lø(ə)vó-ka'tör] *m.* bortløben Kat, Vildkat. **-løguketta** [-lø(ə)vótšæ'ta] *f.* = útilögukattur. **-lögumaður** [-lø(ə)vómæavör] *m.* Mand, som er borttrømt fra Bygden og har taget skjult Ophold paa et eller andet øde afsides Sted.

útinna [úu'tinna] *v.* fuldføre, udføre; gennemgaa til Enden, fuldende, hvør skal sina ævi ú.; ogsaa (digt.): fortælle.

útróður [úu'trøuör] *m.* = útróður. **-rógvín** [-rægvín] *adj.* = útrógvín. **-strok** [-stroæk] *n.* Per-

son, som følger meget rundt, og som sjældent er hjemme.

útjaðar [úu'tjæar] *m.* Udkant, Yderkant. **-kaldur** [-kaldör] *adj.* útkalt var á grúgvuni, Ilden var gaaet ud paa Arnen. **-karðaður** [-kæaravör] (*part. præt. og*) *adj.* udkartet, kartet færdig (om Uld). **-koyrdur** [-kairdör] *adj.* udjaget. **-lagður** [-lagdör] *adj.* = útlægur; ogsaa: udstødt, udsendt (*p. G.* af daarlig Opførsel), gera seg útlagdan av fólki. **-lagin** [-læajín] *adj.* = útlagður. **-land** [-land] *n.* 1) (især brugt i pl.) Udland (*ö:* alle Land med Undtagelse af Færøerne). 2) Koloni; Biland. **-legd** [-lægð] *f.* Landflygtighed, Landsforvisning. **-leggja** [-læd'dža] *v.* udlægge, udtide. **-leiki** [-lai'tši] *m.* (a) fjern Belliggenhed. **-lendingur** [-lændingör] *m.* (s; ar) Udlending, fremmed. **-lendskur** [ø'tlæ'nskör, øtliskör] *adj.* udenlandsk, fremmed. **-lit** [-lít] *n.* Udseende; Udtryk i Øjet, Blik, stilt og róligt ú. úr eygunum; Udsigt. **-loysing** [-lái'sing] *f.* Udløsning, Forløsning. **-lúgvaður** [úu't'lg'vavör] *adj.* udaset, udmattet. **-læginn** [-læajín] *adj.* = útlægur. **-lægur** [-læavör] *adj.* fredløs, landflygtig. **-löga** [-lōa, -lōva] *f.* Udlæg, Udgifter. **-myntur** [-mi'ntör] *adj.* med fremstaaende Mund. **-mælingshestur** [-mæalingshæstör] *m.* sjældent god Hest, udmærket Hest. **-mælingur** [-mæalingsör] *m.* (s) = úrmælingur. **-möddur** [úu't'möd'dör] *adj.* = útlúgvaður. **-nes** [-neəs] *n.* Udnæs, Udpynt. **-norður** [-noərör] *n.* Nordvest; hálvga ú., Kl. 7½ om Aftenen. **-nyrðingur** [øtnirngör] *n.* Nordvestvind, Nordvest; ú. norðan, Nord Nord-Vest; ú. vestan, Vest Nord-Vest. **-oyggj** [-åd'dž] *f.* Ude, Ø, som ligger længere borte fra Landet el. fra andre (nærmere ved hinanden liggende) Øer. **-pjössaður** [úu't'pjös'savör] *adj.* tæt indhyllet, helt indpakket i Klædningsstykker. **-rák** [-råak] *n.* Strøm, der gaar ud fra Landet. **-rakstur**

[-rakstór] *m.* 1) Uddrivning. 2) Vej, ad hvilken Kvæg drives ud i Udmarken. **-reið** [-rai] *f.* Udriden, Udridt. **-reiðsla** [-raisla] *f.* (u; ur) især i pl. út-reiðslur, Omkostninger Udgifter. **-riða** [-roi(j)a] *v.* udríða, digt. for ríða út. **-róðrarbátur** [-rourabáatór] *m.* Baad, hvormed man tager ud paa Fiskeri, Fiskerbaad. **-róðrarlíkindi** [-rouraloi'tsindi] *n. pl.* passende Vejr til at lógt út paa Fiskeri. **-róðrar-maður** [-rouramæavór] *m.* Mand, som ror ud paa Fiskeri, Fisker. **-róðrar-partur** [-rourapa'rtór] *m.* Andel i Fangsten efter en enkelt Fisketur. **-róðrar-skrín** [-rouraskroin] *n.* lille Kasse el. Kiste, der haves med paa Fisketure (bruges til at gemme foruden Mad ogsaa f. Eks. Fiskekroge og Kompas i). **-róður** [-rour] *m.* Roning ud paa Fiskeri; det at være ude paa Fiskeri; fara til útróðrar, tage ud paa Fiskeri (med Baad), vera á útróðri, være ude paa Fiskeri, koma frá útróðri, komme hjem fra Fiskeri. **-rógvin** [-rægvín] (*part. præt. og*) *adj.* vera ú., være paa Fiskeri, teir vóru útrónir. **-ryðja** [-rija] *f.* (u; ur) den Del af et Skind, som dækker Maven og Siderne. **-rætta** [-ra'ta] *v.* (að) udrette. **-síða** [-soi(j)a] *f.* Udkant, Yderkant. **-sjón** [-šoun] *f.* = útsjónd. **-sjónd** [-šönd] *f.* Udseende; til útsjóndar, af Udseende. **-sker** [-šær] *n.* Skær, som ligger lidt længere borte fra Kysten. **-skot** [-skoæt] 1) Udskud, hvad der er blevet udskudt el. vraget. 2) (i pl. om:) Strøm i Vending, uadgaende. **-skotin** [-skoetin] *adj.* udskudt, forstødt; hin útskotni, Fanden. **-slipaður** [úu't'sli'pavór] *part. præt.* Forstærkning af slipaður (se slipa), tilstimet, belagt med Slim. **-spilla** [-spidla] *v.* bagtule, bagvaske, digt. for spilla út. **-standa** [-stan'da] *v.* udstaa, fordrage, (kunne) lide. **-standur** [-standór] *m.* Strid, Umage, Besvær, Ulejlighed (forvoldt af Mennesker el. Omstændigheder), tað er ein ú. vit

hava av tær. **-stappaður** [-sta'p-avór] (*part. præt. og*) *adj.* udstoppet. **-suður** [-sūór] *n.* Sydvest. **-sýni** [-soim] *n.* Udsyn, Udsigt. **-synningur** [össinngör] *m.* Sydvestvind; Sydvest; ú. sunnan, Syd Syd-Vest; ú. vest-an, Vest Syd-Vest. **-søga** [-søeva] *f.* = útsøgn. **-søgn** [-sögn] *f.* Udsagn. **-søla** [-søela] *f.* Udsalg.

uttan [o'tan] *adv., præp. og conj.* A) *adv.*, 1) udenfra (indad), jf. uttanífrá; fra Havet af el. fra Kysten ind i Landet, jf. uttanífrá; u. av, af, fra den ydre Side af noget. 2) udivendig, paa den ydre Side, u. og innan; fyri u., udenfor. B) *præp.* 1) udenfor, egl. med gen.: u. dura, u. garðs, u. hallar; nu mest i Forb. med fyri og styrende acc. u. fyri húsið. 2) (med acc.) uden, foruden (uden Brug af, manglende), u. mat og klæði. 3) (som en Slags conj. uden at styre nogen Kasus) uden, undtagen, eingin u. tú, hann, ingen uden du, han, eg sá ongan uttan tykkum báðar, jeg saa ingen uden jer to. C) *conj.*, 1) u. at el. blot uttan, uden at, uden, med mindre, eg fáí einki gjørt, u. (at) tú hjálpir mær, jeg faar intet udrettet, uden (at) du hjælper mig; — u. so er at, med mindre. 2) (efter Nægtelse) men.

uttaná [o'tanaa] *adv.* udenpaa. **-at** [-æt] *adv.* udenad. **-biggjarjörð** [-bod'džajør] *f.* Jord, der ejes af Folk, der bor i en anden Bygd. **-biggjar-maður** [-bod'dža(r)mæavór] *m.* Mand, som er fra en anden Bygd. **-bjálka** [-bjá'la] *adv.* „uden for Bjælken“ o: uden for den yderste Tværbjælke (biti) i Røgstuen (roykstova). Jf. innanbjálka. **-borðs** [-bå'rs] *adv.* udenbords (paa Baad, Skib).

úttandur [úu'ttandór] *part. præt.* af tenja út, udstrakt, udspilet.

uttanðura [o'tandūra] *adv.* uden-dørs, ude af Huset. **-fyri** [-firi] *adv.* udenfor. **-garðs** [-ga'rs] *adv.* „uden

for Gærðet“ ǝ: uden for bøgærður, alm. betegnende den uopdyrkede Jord, Udmarken. **-handa** [-handa] adj. indecl. i Forb. som: tað var so u. onga mjólk at hava í húsinum, det føltes som en stor Mangel (Savn), at man ikke havde nogen Mælk i Huset. **-hýsis** [-hoi'sis] adv. uden for Huset. **-ífrá** [o'tamfráa] adv. udenfra; fra Havet af el. fra Kysten ind i Landet; ogsaa: fra Udlandet. **-lands** [-la'ns] adv. udenlands (ǝ: uden for Færøerne). **-til** [-tíl] adv. uidentil, udivendig. **-um** [-om'] adv. udenom. **-velta** [-væ'ita] adj. indecl. 1) (i Kortspil) udenvælt. 2) staaende uden for (en Forening el. en Sag). **-veltaður** [-væ'itavór] adj. = uttanvelta. **-vert** [-væ'rt] adv. ved den udivendige el. ydre Side, u. við (med acc.), ved den ydre Side af, uden for. **-yvir** [-i'vir] adv. udenpaa, udivendig, yderst, hann hevði kot u.

uttar [o'tar] adv. (egl. comp. til út) længere ud; længere ude; fara u. í

glasstovu, gaa ud i glasstova (se dette Ord), hvor man paa Dansk hellere vilde sige: ind, men paa Færøerne betragtes roykstova som Husets Midtpunkt.

uttari [o'tari] 1) adj. længere ude, ydre, yderst (af to). 2) adv. længere ude.

uttarlaga [o'talæa] adv. temmelig langt ude, yderligt.

uttast [o'tast] adv. yderst.

uttastur [o'tastór] adj. yderst.

úttikin [úu't'tí'tšin] adj. udaset,

udmattet. **-týða** [-toi(j)a] v. udtyde. **-val** [-væal] n. Udvalg, hvad der er udvalgt.

-valda [-valda] adv. i Forb. ú. væl, udmærket, paa en udmærket Maade, roynast ú. væl, vise sig at være udmærket. **-valdur** [-valdór] (part. pret. og) adj. udvalgt. **-vega** [-væa] v. (að) skaffe til Veje, tilvejebringe.

-vegur [-veavór] m. Udvej. **-velja** [-vælja] v. udvælge, for velja út.

-vortis [-vâ'rtis] adv. udvortes, udivendig.

V.

vábrestur [vâabræstór] m. stærkt Brag el. Knald, der varsler om forestaaende Fare el. Ulykke.

vað¹ [væa] n. (s; pl. ds.) Vadested.

vað² [væa] n. (s; pl. ds.) Fiskeline; en Fiskelines behørig Længde.

vað³ [væa] n. (s; pl. ds.) Stime, Fiskestime (sjældent, almindeligere torva, f.).

váð [vâa] f. (ar; ir) vævet, uldent Tøj; vævet, uldent Klædningsstykke, hon reiv av honum frosna váð (de frosne Klæder). Jf. rekkjuváð.

vaða [væa] v. (veður; vóð, vóðu; vaðin [vævór, vðu, vðuð, væajin]) vade, gaa igennem noget, som omspænder ens Fødder, f. Eks. Vand, Dynd,

v. í kava, vade i Sne, v. yvir áanna. — sólin vóð í havsbrúnni ǝ: det nederste Parti af Solen var nedsænket i Havet ude i Horizonten; sólin veður í luftini, Solen kan næppe skimtes gennem Skyerne.

vaðagot [væagoæt] n. Strømning paa stille Vand, i Fjorde el. Sunde, hvor Tidevandsstrøm ikke (el. kun svagt) mærkes (ved stærkt stigende Barometer strømmer Vandet ud af Fjorden og omvendt).

váðalogi [vâaloəji] m. Vaadelue, Ulykkeslue (vistnok forvansket af vavurlogi, flagrende Lue).

vaðans [væans] n. Gilde, som den,

der for første Gang fanger en Helleflynder, giver for det øvrige Baadsmandskab.

vaðanskálvi [væanskálvi] *m.* den første Helleflynder, som en Mand fanger i sit Liv.

váðaverk [væaværk] *n.* vovelig Handling.

váðbein [vabbain] *n.* Træpind, som anbringes i Rælingen af et Fiskefartøj, og som foroven er forsynet med en Rille, hvorom man lader Fiskesnøren løbe. -blyggj [vabbloð'dž] *n.* Blylod paa Fiskesnøre. Jf. vaðsteinur.

-hald [væahald] *n.* = vaðans.

-horn [væahádn] *n.* Hælben paa Køer.

váði [våaj] *m.* (a; ar) Vaade, Ulykke, stor Fare el. Nød.

váðkallur [va'kadlör] *m.* lille, afrundet Træklods, som er fastgjort i Rælingen af en Baad, og hvorover man lader Fiskesnøren løbe.

vadkrunma [vadkromma] *f.* Hovenhed el. Hævelse og Smerte ved idelig at trække Fisk, især Kuller (LF).

váðmal [vammal] *n.* = vadmal.

vadmál [vadmál, vabmal] *n.* Vadmel.

vadmalskot [vadmalskoæt, vab-] *n.* Vadmelskofte.

váðsa [vassa] *v.* (að) = vassa.

váðskitur [vasskoitör, vav-] *m.* (s; ar) i Udtr.: draga vaðskít, forgæves trække Fiskesnøren op i den Tro, at der er Fisk paa Krogen. -steinur [vasstainör, vav-] *m.* Lod, Sænkesten, paa en Fiskesnøre.

vaff [vaff] *n.* gammelt Navn paa Bogstavet v.

vág¹ [våa] *f.* (ar; ir) lille Bugt el. Vig.

vág² [våa] *f.* (ar; ir) Søgang, Bølgegang. Jf. vindvág.

vág³ [våa] *f.* (ar; ir) Vægt paa 36 Pund (3 bismarapund) el. 72 merkur.

vága [våa] *v.* (vágur, vágaði, vágað el. *vág^t) 1) vove el. udsætte for Fare. 2) vove, driste sig til. 3) prise, rose; eg vági tær, jeg priser dig derfor.

vágamikil [væamitšil] *adj.* som vover meget (LF).

vagga [vagga] *v.* (að) 1) vugge, v. barni. 2) slingre, vraltte.

vágiligur [våajlilör] *adj.* vovelig, risikabel.

vágin [våajm] *adj.* dristig, forvoven; v. vinnur (Ordspr.).

vágkoyna [våakåina, vâ'kåina] *f.* = vágpírra.

vagl [vagl] *n.* (s; pl. ds. el. vögl) Stang, Pind, hvorpaa Fugle (navnlige Høns) sidder.

vagnur [vagnör] *m.* (s; ar) Vogn.

vágpírra [vâ'pírra] *f.* Filipens, spec. lille Byld paa Øjenlaaget, Bygkorn.

vágsarmur [váksarmör] *m.* den ene Side af en Bugt (vágur).

-botnur [-båtnör] *m.* den inderste Del af en lille Bugt.

vágskál [våaskåal] *f.* Vægtskaal.

vágskorin [våasköerin] *adj.* indskaaret af Bugter el. Fjorde, tunget.

vágs móðir [váksmœur] *f.* den faste Materie i en Byld, Byldemoder.

vágur¹ [våavör] *m.* (s; ar) lille Bugt el. Vig (= vág¹).

vágur² [våavör] *m.* (s) Pus, Materie.

vaka [væaka] *v.* (kt) vaage, være vaagen; v. alla náttina, vaage hele Natten; v. upp yvir e-m, sidde og vaage hos en; v. yvir (med dat.), vaage over, bevogte; vak upp (vaagn op), vak upp, Álvur kongur. For inf. vaka bruges nu oftest vakja ved Sammenblanding med vekja.

vakín [væatšin] *adj.* vaagen.

vakja [væatša] *v.* (kt) se vaka.

vakka [va'ka] *v.* (að) vanke.

vákn [vákn] *n.* (s; pl. ds.) se vápn.

vakna [vakna] *v.* (að) vaagne, baade egl. og uegl. — imper. vakna! vaagn op!

vaks [vaks] *n.* Voks.

vaksa [vaksa] *v.* (veksur; *vóks el. vaks, vuksu; vaksín [væksór; vöks, vaks, vöksó; vaksín]) 1) vokse,

blíve større. 2) vokse op el. frem, gro. 3) vokse, tillage, formeres el. forøges.

4) v. um (nakað), forøge, formere. vaksin [vaksin] adj. voksen.

vakstar [vakstar] gen. sing. af vøkstur.

vakstrar [vakstrar] gen. sing. af vøkstur.

vakstrarlag [vakstra(r)læa] n. Legemsbygning, Legemsfigur; Maade, hvorpaa man har udviklet sig ved Vækst.

vakt [vakt] f. (ar; ir) 1) Vagt, Bevogtning, halda vakt. 2) Vagt, Vagtpost, Mænd, som holder Vagt.

vaktar [vaktar] m. = vøkufiskur. -hald [vaktarhald] n. Vagthold, Hold af Vogtere.

vaktari [vaktari] m. (a; ar) Vogter, Vægter.

vaktar|kona [vaktarkoæna] f. Vøgeterske. -maður [-mæavór] m. 1) = vøkumaður. 2) = vaktari. -stöða [-støa, -støæva] f. Vagtplads.

vakti [vakti] præet. sing. af vekja.

vakur [væakór] adj. (vøkur, vakurt) smuk, vakker.

vakurleiki [væakórlai'tši] m. (a) Skønhed.

val [væal] n. (s; pl. ds.) Valg, det at vælge; ogsaa: Udvalg, hvad der er udvalgt; jf. útval og úrval. — standa el. vera í vali(num), være at vælge imellem. — ekki hövdu garpar tveir verið í verri vali (rimeligvis = i værre Kaar el. Omstændigheder).

vála [våala] v. (að) gaa frem og tilbage, gaa uden Øjemed, slentre, ganga og v.

vala- [væala-] som første Sammensætningsled i Substantiver, udmærket, ypperlig, fortrinlig.

valaks [væalaks] n. sekskantet Byg (hordeum hexastichum).

vala|dagur [væaladæavór] m. en udmærket Dag. -hús [-húus] m. mønstergyldig Gaard (el. Hjem).

-maður [-mæavór] m. ypperlig, udmærket Mand. -matur [-mæatór] m.

fortrinlig, udsøgt Mad. -mið [-mi] n. fortrinligt, ypperligt Fiskemed. -smýrsl [-smi'rsl] n. udsøgt Salve. -svørð [-svøer] n. ypperligt, fortrinligt Sværd. -viður [-vi(j)ór] m. udsøgt Tømmer.

valborgarmessa [valbårgarmæssa] m. Valborgdag (1. Maj).

vald [vald] n. (s) Magt; Herredømme; tá ið vesælamaður fær v., kann hann sær ekki afturhald, naar Ustingen faar Magt, kan han ikke styre sig; hava v. á nökrum, have Magt el. Raadighed over noget.

valda [valda] v. (að) 1) (med dat.) have Magt el. Raadighed over, valda nökrum. 2) (med acc. og dat.) volde, forvolde (i denne Betydning er Bøjningen: veldur, veldi el. voldi, volt [vældór, vældi, völdi, vält]); tað skal eg um v., det skal jeg sørge for; tað veldi til, det var fornødent, det behøvedes. — valdast, komme an paa; vinir og vinir valdast el. tað valdast vinir, alle Venner er ikke lige gode; tað veldst um, det kommer an paa.

valdfúsur [valdfúu'sór] adj. magtbegærlig.

valdi [valdi] præet. sing. af velja.

valds|gerð [va'ldszær] f. Vold, Overlast. -harri [-harri] m. Hersker, Tyrann. -maður [-mæavór] m. = valds-harri.

valdur [valdór] adj. (egl. part. præet. af velja) valgt, udvalgt. — gen. pl. valdra: valdra manna lið.

válgari [vålgari] m. (a; ar) Stykke af Brystet tillige med en Del af Siden paa et slaget Kreatur (Faar).

valhöll [væalhödl] f. Valhal.

válka [vålka] v. (að) v. sær (i nökrum), svine, grise sig til (om Hænderne).

valkyrja [va'ltširja] f. (u; ur) Valkyrie.

valla [vadla] adv. næppe.

vallaður [vadlavór] adj. forsynet med Grønsvær, græsgrøet.

vallar [vadlar] *gen. sing. af vøllur.*

vallari [vadlari] *m. (a; ar) 1) Pilgrim. 2) omstrygende Person, Landstryger.*

vallast [vadlast] *v. (að) blive bevokset med Græs, tað vallast ekki aftur.*

vallgrógvin [valgrægvin] *adj. grønsværgroet.*

***valli** [vadli] *m. (a; ar) = vøllur.*

valling [vadling] *f. (ar) Beskaffenhed af vøllur.*

vallrök [valrœuk] *f. græsbevokset Afsats i en Klippevæg.*

***vallur** [vadlör] *m. = vøllur.*

***valmannadrykkur** [valman(n)adri'kör] *m. Valmuedrik?*

valmási [valmáasi] *m. hvidvinget Maage og Graamaage (larus leucopterus og l. glaucus).*

valnöt [valnøt] *f. Valnød. -nøta [-nøta] f. = valnöt.*

valur [væalör] *m. (s; ir) Val, Valplads, Kampplads.*

válur [våalör] *m. Jordforhøjning, Høj.*

vambar [vambar] *gen. sing. af vom b.*

vambarfylla [vambafidla] *f. Mavefyld. -siður [-soi(j)ör] adj. sidbuget.*

vaml [vaml] *n. (s) Væmmelse, Afsmag.*

vamlast [vamlast] *v. (að) væmmes, vamlas.*

vampi [va'mpi] *m. (a; ar) Kofte. Jf. kot.*

vamm [vamm] *n. (s; vomm) Fejl, Lyde, Skrøbelighed, mong eru ellis vomm. Jf. vomm, f.*

vammir [vammir] *pl. af vomm.*

ván [våan] *f. (ar; ir) Udsigt (til), Forventning. Jf. vón.*

vána [våana] *adj. indecl. = vána-.*

vanafastur [væanafastör] *adj. vanefast.*

vána|jörð [våana|jær] *f. daarlig, mager Jord. -liga [-lía] adv. temmelig daarligt. -ligur [-líör] adj. ringe, daarlig, skrøbelig. -maður [-mæavör] m. temmelig ussel Mand. -veður [-vævör] n. temmelig daarligt Vejr.*

vanboðin [vanboəjin] *adj. i Udtr.: verður tað nakað vanboðið (vandboðið), bliver der beredt os nogen Ufred el. Vanskelighed (vandi).*

vanda [vanda] *v. (að) gøre omhyggeligt el. med Omhu, v. um nakað. — vandast (el. vanda sær) um, bryde sig om.*

vandaður [vandavör] *adj. godt forarbejdet, omhyggelig forarbejdet.*

vanda|ferð [vandafeər] *f. farlig, vanskelig Færd, Rejse. -fullur [-fodlör] adj. vanskelig, farlig. -fóru[r] [-fœrör] adj. vanskelig, besværlig. -leysur [-læi'sör] adj. ufarlig; uden for Fare.*

vandaliga [vandaliä] *adv. omhyggeligt. -ligur [-líör] adj. omhyggelig.*

vanda|mál [vandamåal] *n. vanskelig Sag. -mikil [-mĩtsil] adj. vanskelig, farlig.*

vandar [vandar] *gen. sing. af vond.*

vandari [vandari] *adv. comp. i Udtr.: ekki v., ikke bedre, ikke anderledes.*

vandasjógvur [vandašægvr] *m. farligt, vanskelig Farvand.*

vandboðin [vandboəjin] *adj. = vanboðin.*

vandi¹ [vandi] *m. (a; ar) (sjæld.) Vane, Sædvane.*

vandi² [vandi] *m. (a; ar) Vanskelighed, Fare.*

vandi [vandi] *præt. sing. af venja.*

vandin [vandin] *adj. omhyggelig, som anvender Omhu; kræsen, nøjeregende, nidkær.*

vandræði [vandräəji] *n. Vanskelighed.*

vandur [vandör] *adj. vanskelig (ikke let at finde ud af; ogsaa: vanskelig at tilfredsstille); tað er vant um nakað, noget er vanskeligt at faa.*

vangagráur [vængagråavör] *adj. med graa Kind; hin vangagrái, brugt som Omskrivning for Lunden (lund).*

vangi [vændzi] *m. (a; ar) Kind.*

van|halga [vanhalga] *v. (að) vanhellege. -heilsa [væanhai'sa] f. Sygehelleg.*

vani [væani] *m.* (a; ar) Vane. *Jf.* vandi¹.

vanka [vaŋka] *v.* (að) vænke (= reika).

vanliga [vanlia] *adv.* sædvanligvis, i Almindelighed. **-ligur** [-lijør] *adj.* sædvanlig; ordentlig, ordinær, v. aðalfundur.

vanlukka [vanlo^oka] *f.* Vanskæbne, Ulykke; som første Led i Sms. i Bet.: ulyksalig, skæbnesvanger, ogsaa: ussel, sølle.

vannlukku|dagur [vanlo^okóðæavór] *m.* Ulykkesdag. **-dýr** [-doir] *n.* Stakkel, sølle Person. **-háttur** [-há^ttór] *m.* ulykkelig el. frygtelig Maade, á vanlukkuhátt. **-ligur** [-lijør] *adj.* ulykkelig, uheldig. **-tíð** [toi] *adv.* til al Ulykke.

vann [vann] 1. el. 3. pers. sing. præet. af vinna.

vanrökun [vanrøet^sim] *adj.* forsømmelig. **-røkja** [-røet^ssa] *v.* vanrøgte, forsømme. **-røkt** [-røkt] *f.* Vanrøgt, Forsømmelse. **-røktaður** [-røktavór] *adj.* vanrøgtet, forsømt.

vansi [vaⁿsi] *m.* (a; ar) Skade, Afbræk, Fornærmelse.

van|skapa [vaⁿskæapa] *v.* vanskabe. **-skapningur** [-skabningór] *m.* vanskabt Dyr el. Menneske. **-skepilsí** [-šæpilsí] *n.* vanskabt, forkrøblet Person, Ting. **-skepla** [-šæpla] *v.* (að) forkrøble. **-skepna** [-šæpna] *f.* Vanskæbne. **-sketta** [-šæ^tta] *v.* forsømme. **-skil** [-šil] *n.* Uregelmæssighed, Forstyrrelse.

vant [vaⁿt] 1. el. 3. pers. sing. præet. af vinda.

vanta [vaⁿta] *v.* (að) mangle, fattes, e-m vantar nakað. — nakað vantar í, der mangler noget.

vantrúgv [vaⁿtrigv] *f.* Vantro. **-trúgvín** [-trigvín] *adj.* vantro.

vanur [væanór] *adj.* (von, vant) 1) vant; v. við nakað, vant til noget. 2) sædvanlig, alm. kun i n. vant; tað er ekki honum vant, det er ikke hans Sædvane; sum vant er at vera, som det plejer at gaa.

van|varur [vanvæarór] *adj.* vanske-

lig at opbevare, skør, som let gaar i Stykker, især brugt i n. vanvart. **-virða** [-vira] *f.* (u) 1) Vanære, Skam. 2) Ringeagt, Foragt. **-virða** [-vira] *v.* ringeagte, foragte. **-virði** [-viri] *m.* el. n. = vanvirða, *f.* **-virðing** [-viriŋg] *f.* = vanvirða, *f.* **-virðisligur** [-viri^sliør] *adj.* vanærende, nedsettende. **-virðuligur** [-viri^oliør] *adj.* = vanvirðisligur. **-æruligur** [-æaróliør] *adj.* skændig, skammelig, vanærelig skomm.

vápn [vápn] *n.* (s; pl. ds.) Vaaben. *Jf.* vákn.

vápna [vápna] *v.* (að) væbne; v. seg, bevæbne sig.

vápnabrestur [vápnabræstór] *m.* Vaabenbrag, Vaabengny.

vápnður [vápnavór] *adj.* væbnet, bevæbnet.

vápn|gerð [vápnadžæ^r] *f.* Vaabensmedning, Vaabenforfærdigelse. **-fimur** [-fimiør] *adj.* behændig i Vaabenbrug. **-föru** [-føarór] *adj.* vaabenfør. ***-pró(g)v** [-prøu, -prægv] *n.* Rustning, Vaaben. ***-prónur** [-prøunór] *m.* Spyd. ***-skjaldur** [-šaldór] *n.* Vaabenkamp, Strid.

vápnleysur [vápnlæi^sór] *adj.* vaabenløs.

vappa [va^pa] *v.* (að) gaa rokkende, trippe.

vár [váar] *n.* (s; pl. ds.) Vaar, Foraar.

vár [váar] *pron. poss.* vor (i daglig Tale bruges som oftest okkara).

var [væar] 1. el. 3. pers. sing. præet. af vera.

vara [væara] *f.* (u; ur) = vøra.

vara¹ [væara] *v.* (rd) 1) mærke, lægge Mærke til, iagttage. 2) ane, formode (upers. med Personen i acc.): tað varir meg; nú fór, sum meg vardi, nu gik det, som jeg anede el. formodede; ogsaa pers.: eg vardi hetta, jeg anede dette.

vara² [væara] *v.* (að) vare, advare, paaminde, v. ein el. v. ein við; v. ein við nakað, advare en imod noget.

vara³ [væara] v. (að el. rd) vare, vedvare.

vára [váara] v. (að) 1) upers. blive Foraar. 2) pers. udføre Foraarsarbejde (i Marken).

varamaður [væaramæavór] m. Suppleant.

varbeittur [varbai'tór] adj. forsigtig, varsom til at bide paa Krogen (om Fisk), fiskurin er v.

varð [væar] 1. el. 3. pers. sing. præet. af verða.

varða¹ [væara] v. (að og (mindre rigtigt) rd) 1) vogte, bevare, beskærme; ogsaa: passe paa, tage i Agt, v. um; hvør varðar um sítt, enhver vogter el. passer paa sit eget; varða seg, vare sig, tage sig i Agt. 2) upers. være af Vigtighed, af Betydning, v. um; tað varðar (varðir) um, det er af Vigtighed, det gælder om; einki varðar um, det har ingen Betydning, det gør intet til Sagen. 3) varða av, være beslægtet el. besvogret med, v. av e-m; tey, sum av v., de paarørende.

varða² [væara] (að) binde fangede Sofugle sammen i vørður (se vørða).

varðhald [væarhald] n. 1) Vagthold, Vagt. 2) Forvaring. **-hundur** [-hondór] m. Vagthund.

varði [væari] m. (a; ar) Varde, opstablet (især kegledannet) Stenhob, Stendysse (tjenende som Vejmærke).

vardi [vardi] præet. sing. af verja.

varðmaður [varmæavór] m. Vogter, Vagt. **-veita** [-vai'ta] v. bevogte, have i Varetaget, passe paa. **-veitsla** [-vai'sla, -vaisla] f. Bevogtning, Varetagt.

várfiski [váarfistši] n. Vaarfiskeri. **-fiskur** [vá'rfiskór] m. Fisk, som fanges om Foraaret (mest Torsk). **-fuglur** [-foglór, vá'r-] m. den Fugl (Lomvie), som bliver fanget ved fygling i Fuglebjergene fra Slutningen af Februar til Midten af Maj.

varga fylgi [vargafildži] n. en Flokvilde Faar. **-seyður** [-sæijór] m. vildt, utæmmet Faar; ogsaa coll.: vilde, utæmmede Faar.

varglíki [vargloi'tši] n. Ulveskikkelse.

várgeldingur [várdžældingór] m.

gildet Vædderlam i Udmarken (LF).

-gonga [-gąnga] f. første Fjeldgang (fjallgonga) til áseyðaroyting.

-grunnur [váargronnór, vár-] m. Fiskeplads, hvor der drives Vaarfiskeri.

vargur [vargór] m. (s; ar) 1) Ulv. 2) vildt, utæmmet Faar; coll.: vilde, utæmmede Faar; ogsaa: vild, utæmmet Tilstand, v. er í seyðinum.

Várharra [várhar'ra] m. indecl. Vorherre.

várhólgi [váarhöldži] m. hólgi om Foraaret; Ordet bruges sammenligningsvis om noget meget let (Person, Ting).

varhugi [væarhūi] m. Varsomhed, Forsigtighed, fremkaldt ved Anelse el. Mistanke om noget; Anelse, Mistanke om noget, hava varhuga(n) av nökrum.

vari [væari] f. indecl. Varsomhed, Forsigtighed.

varin [væarin] adj. varsom, forsigtig; vera v. um seg, være forsigtig, være paa sin Post.

váring [váaring] f. (ar) Vaararbejde, Arbejde med Jorden ved Foraarstid. Jf. várvinna.

varisliga [væarislía] adv. = varliga. **-ligur** [-liór] adj. = varligur.

várkuldi [vá'rkoldi] m. Foraarskulde.

várkunn [vá'rkun] f. (ar) Medlidenhed, Overbærenhed. **-kunna** [-konna] v. (að) vise Medlidenhed med, fare sagte med. **-kunnsamur** [-konsæamór] adj. barmhjertig, overbærende.

varla [vadla] adv. = valla.

varliga [varlia] adv. forsigtigt, med Varsomhed. **-ligur** [-lijór] adj. som gaar forsigtigt til Værks, varsom.

várligur [várlijór] adj. vaarlilig, forarsagtig.

varmi [varmi] m. (a) Varme.

varna [varna] v. (að) blive var, lægge Mærke til.

varnast [varnast] v. (að) 1) vare

sig, tage sig i Agt. 2) undse sig ved, v. fyri nøkrum; v. ein, være undselig for en, genere sig for en.

varningur¹ [varningör] *m. (s)* Varer, Købmandsgods.

varningur² [varningör] *m. (s; ar)* Advarsel.

varnir [varnir] *pl. af vörn.*

varp [vaʀp] *n. (s; vörp) 1) Kasten, det at kaste. 2) Sted, hvor Fugle lægger Æg.*

varp [vaʀp] *præt. sing. af verpa.*

varpa [vaʀpa] *v. (að) 1) med dat. kaste, v. gróti. 2) med acc., varpaði risan á hellisgól. Jf. kasta, blaka.*

varrar [varrar] *gen. sing. el. nom. og acc. pl. af vörri.*

vársgdagur [váʀsdæavör] *m. Foraarsdag; fyrsti v., den første Foraarsdag (22. Februar).*

varsemi [vaʀseami] *f. indecl. Forsigtighed, Varsomhed.*

vársíða [váʀsoija, váʀr] *f. Foraarstid. Jf. síða.*

vársjandögur [váʀsjandøavör] *n. Foraarsjævndegn (21. Marts).*

várskerpingur [váʀskæʀpingör] *m. vedholdende tørt, koldt Vejr om Foraaret.*

varskógva [vaʀskægva] *v. (að) varsko, advare, v. ein.*

vársól [váʀsoul] *f. 1) Foraarssol. 2) = einmáнасól.*

varteinur [vaʀtainör] *m. en af de tre Snore, som det øverste af Rendingarnet hæftes til (LF).*

vár|tíð [váʀtoi] *f. Foraarstid; den Tid, da Foraarsfiskeriet indtræffer (spec. ved Hjemmefiskeri). -ting [váʀting] *n. Vaarting.**

varugur [væarövr] *adj. = varur.*

várull [váarodl] *f. Vaaruld, den Uld, der om Foraaret tages af Faarene.*

varur [væarör] *adj. 1) var, opmærksom paa noget; vera v. við nakað, blive noget var, opdage noget. 2) varsom, forsigtig (= varin), vera v. um nakað, passe vel paa noget.*

vár|veikur [váʀvaiʀkór] *adj. 1) som om Foraaret er læns med (el. kun har lidt af) sit Vinterforraad. 2) svag om Foraaret p. G. af Vinterens Strengthed (om Kreaturer) (LF). -vinna [-vinna] *f. = váring. -vinnutið [-vinnótoi] *f. den Tid, da Foraarsarbejdet begynder (22. Februar).***

vas [væas] *n. Larm, Bulder; en, som gør Larm, Bulderbasse.*

vás [váas] *n. Besvær, Strabadser, Møjsommeligheder; fátt verður tær á vási, kun lidt Besvær faar du at udstaa.*

vasa [væasa] *v. (að) gøre Larm, støje.*

vásaklæði [váasaklæaj] *n. pl. = vásklæði.*

vasi [væasi] *m. (a; ar) (sammenviklet) Klump, Bundt.*

vask [vask] *n. (s; pl. ds.) Vasken, Vask; Vask, Kummel til Spildevand.*

vaska [vaska] *v. (að) vaske, med dat. om Personer, v. einum, vaske en, v. sær, vaske sig; med acc. om Genstande, v. ull, vaske Uld.*

vásklæði [váasklæaj] *n. pl. Klæder, som man ifører sig til møjsommelige Arbejder el. Ture, til Fiskeri o. lign.*

vaskur [vaskór] *adj. rask, tapper.*

vassa [vassa] *v. (að) vade, soppe. Jf. vaða.*

váta|kálk [váatakáʀk] *n. vaad Sne (LF). -kavi [-kæavi] *m. vaad Sne, Tøsne. -slettingur [-slæʀtingör] *m. = vátakavi.***

vát|lendi [váatlændi] *n. fugtig Jordbund. -ligur [vátliör] *adj. fugtig, noget vaad; ogsaa overf. om en drikkelig Person.**

vatn [vatn] *n. (s; vötn) 1) Vand. 2) Indsø, større end tjörn. 3) Ikte- el. Flyndersyge; seyðurin tekur v., Faarene bliver angrebet af Ikte- el. Flyndersyge. — har rennur ekki v. ímillum, de er de fortroligste Venner; kasta sær av vatni, lade Vandet; tað er sum at sletta v. á gás, det er aldeles frugtesløst.*

vatna [vatna] *v.* (að) vande; vatn-ast, blive vaad (om Øjnene).

vattabak [vanbæk] *n.* varmt Om-slag. **-borð** [-boər] *n.* det nederste Bræt i Tagrejsningen, som bærer torv-hald. **-bytta** [-bi'ta] *f.* Vandspand. **-bóli** [-bøli] *n.* Sted, hvor Vand er at faa, og hvorfra det hentes (LF). **-deyvur** [-dæivør] *adj.* vandet, flov (om Smag). **-dropi** [-droepi] *m.* Vanddraabe. **-druknaður** [-droknavør] *adj.* helt gennemtrængt af Væde (om Tommer). **-garður** [vaggæarør] *m.* Ring om Solen eller Maanen; vindur kemur, eftir vatngarð, efter stærk Regn kommer Vind (LF). **-gingin** [vándžindžin] *adj.* gennem-trukket af Vand (om Træ) (LF). **-kaggi** [va'ŋkad'dži] *m.* tøndeformet Trædunk (kaggi) til Vand, særlig brugt ved Fiskeri med Baad. **-kattur** [va'ŋka'tør] *m.* Praas, Pissepraas (LF). **-ker** [va'ntŕseər] *n.* Vandkar. **-lilja** [-lija] *f.* Engkarse (cardamine pratensis). **-lop** [-loep] *n.* Jord-skred, forårsaget af en Vandopsam-ling. **-mannsmerki** [-mansmæ'rtši] *n.* Stjernebilledet Vandmanden. **-ræsi** [-ræasi] *n.* Vaandaare. **-sjúka** [va'n-šiu'ka] *f.* = iglasótt. **-sjúkur** [va'n-šiu'kór] *adj.* vattersottig. **-skin** [va'n-šin] *n.* stærkt Solskin med paafølgende Regnvejr. **-skol** [va'nskoəl] *n.* noget, der er alt for meget spædt op med Vand, „Skyllevand“. **-skorpa** [va'n-skå'rp] *f.* Vandskorpe. **-sopaeyga** [va'nsoəpaəija] *n.* en, som altid græder, endog for Smaating (LF). **-sopi** [va'nsoepi] *m.* (a; ar) Slurk Vand. **-stöða** [va'nstøəva] *f.* Vandstand.

vátta [vá'ta] *v.* (að) bevidne, bevise; *v.* sær einki, ikke være anselig el. iøjnefaldende.

vattabak [va'tabæk] *n.* Bagsiden af en Vante; spec. Bagsiden af en Vante, omsyet og brugt til Uldsko paa den glatte Strandbred, eini vattabæk ofte = einir skól-ingar. **-par** [-pæar] *m.* Par Vanter.

vattar [va'tar] *gen. sing. af vøttur.*
vattatummil [va'tatommil] *m.* Tom-melfinger paa en Vante.

vattleysur [vatlæi'sør] *adj.* uden Vanter.

vátur [våatør] *adj.* vaad, fugtig. — honum liggur vát undir føti el. fótum, det er ikke første Gang, han har forset sig.

vátveður [våatveövør] *n.* fugtig Vejr, Regnvejr.

vav [væav] *n.* (s) Svøb, Bind, hvad noget indvikles i, Surring.

vav [væav] 1. el. 3. pers. sing. præet. af veva.

vavdi [vavdi] *præt. sing. af vevja.*

vavgreytur [vavgræi'tør] *m.* Pærevælling.

ve [væ] *kun bevaret i den ord-sproglige Talemaade: reittur veður vargur til vea* [væ] *o: selv den sagtmodigste kan ophidses.*

veð [væ] *n.* = veður², *n.* — standa í veði, staa paa Spil.

vedda [vædda] *v.* (að) vædde.

veðra [vægra] *v.* (að) = viðra.

veðra gjólingur [væradžaulingør] *m.* Vædderlam, naar det har sprunget. — reisa veðragjóling, en Leg el. Behændighedsprøve, der bestaar i at rejse sig op med visse Kunster. **-horn** [vægr(a)hådn] *n.* Vædderhorn. **-merki** [vægramæ'rtši] *n.* Stjernebilledet Vædderen.

veðrast [vægrast] *v.* (að) henvejres, *v.* burtur í einki.

veðrastavur [vægrastæavør] *m.* Stav (Fjeldstav) med veður², *m.*

veðri [vægri] *m.* (a; ar) = veðrur.

veðrur [vægrør] *m.* (s; veðrar) Vædder.

veður¹ [veövør] *m.* (urs; veðrar [vægar]) = veðrur.

veður² [veövør] *m.* (urs; veðrar [vægar]) Knold, hornlignende Jernkrog under Holken (Ring) paa den nederste Ende af en Stav (Fjeldstav, Pigstav). En saadan veður forhindrer

Staven i at gaa for langt ned i Jorden. Ligeledes kan en veðrastavur bruges til at holde Faar fast, idet den nævnte Krog indvikles i Ulden.

veður¹ [veəvór] *n.* (dat. veðri [vægri], gen. veðurs) *Vejr, Vejrlig; spec. (i Kvadene) Storm, Uvejr, vaksa tók tá v.*

veður² [veəvór] *n.* 1) *Pant, Bor-gen; seta í v., sette i Pant.* 2) *Spil, Risiko, Fare. Jf. veð.*

veður [veəvór] 2. el. 3. pers. sing. præs. af vaða.

veður|bardur [veəvórbardór] *adj.* stormpisket; (om Personer) vejrbidt. **-fastur** [-fastór] *adj.* paa Grund af Vejrforholdene forhindret fra at rejse fra det Sted, hvor man opholder sig, liggja v. **-garður** [-gæarór] *m.* Ring om Maanen el. Solen. **-góður** [-gəuór] *adj.* med en god Beliggenhed *m.* H. t. Vind og Vejr. har er veðurgott. **-hvíld** [-kvoíld] *f.* Ophør i Uvejr. **-hövd** [-hödd] *n.* = brenning 1). **-lag** [-læa] *n.* Vejrforhold, Vejrlig.

veður|lamb [veəvórlamb] *n.* Vædderlam, Hanlam. **-lambshorn** [-la'ms-hádn] *n.* Horn af Vædderlam. **-lambshövd** [-la'ms-hödd] *n.* Hoved af Vædderlam. **-lambsmessa** [-la'msmæssa] *f.* 23. November (klæmints-messa). **-lambsskurður** [-la'mskūrór] *m.* 1) Slagtning af Vædderlam. 2) de Vædderlam, som er udset til Slagtning. 3) den Tid (om Efteraaret), da veðurlambsskurður 1) finder Sted. **-lambsstíki** [-la'msstíki] *n.* se stíkul.

***veðurringur** [veəvóringór] *m.* Vejrhane, Skibsføj, gyltir leika veðurringar upp í miðjan ský.

veður|ringur [veəvóringór] *adj.* ugunstigt beliggende *m.* H. t. Vind og Vejr, har er veðurringt. **-sjúkur** [veəvó(r)šúu'kór] *adj.* vejrsyg. **-skifti** [-šifti] *n.* Vejrskifte. **-skygdur** [veəvó(r)-šigdór] *adj.* fremsynt *m.* H. t. Vejrforhold; som er i Stand til at forudse, hvorledes Vejret bliver.

veftur [væftór] *m.* (ar) Islæt.

vega¹ [vēa] *v.* (vegur; vá, vógu; vegin el. vigin [veəvór; vāa, vəuó; veəjin, vījin]) 1*) løfte, heve i Vejret. 2) veje, udmaale Vægten af noget. Jf. viga. 3) (intr.) veje, have en vis Vægt. Jf. viga. 4) kæmpe, fægte, hugge; hon vegur á báðar hendur, hun hugger til begge Sider; — v. seg á ein, anfalde en. 5) dræbe, ihjelslaa; ogsaa: sønderhugge, kløve, bæði má eg v. við tí jarn og so stál.

vega [vēa, vīja] *v.* (að) bane, anlægge Vej; v. gøtur, bane Vej.

vegamót [vēaməu't] *n.* Sted, hvor Veje mødes, Gadehjørne.

vegari [vēari, vījari] *m.* (a; ar) Vejbyrder, Anlægger af Veje.

veggjahús [væd'džahús] *n.* Hus, hvis Vægge er opført af Sten, Muld og Græstørv uden indvendig Bræddbeklædning. **-kroya** [-krái'sa] *f.* lille veggjahús. **-lús** [-lúu's] *f.* Væggelus.

veggjarhol [væd'džarhoəl] *n.* Hul paa en Væg (veggur).

veggja|smiður [væd'džasmī(j)ór] *m.* Væggesmed (termes pulsatorius) (LF). **-smýril** [-smíríl] *m.* Termit (termes pulsat.) (se veggjasmíður) (LF). **-tutl** [-totl] *n.* Træklanner (dermestes typographus) (LF).

veggur [væggór] *m.* (jar; ir) Væg, spec. om et Huses Ydervæg af Sten, Muld og Græstørv (modsat bróst). — ekki eiga sýru í vegg(i), være fattig som en Kirkerotte.

veg|leiða [vəlaíja, væg-] *v.* vejlede. **-leiðari** [-laíjari] *m.* Vejleder; Vejledning. **-leiðing** [-laíjng] *f.* Vejledning.

vegligur [vægljór] *adj.* prægtig, herlig; af smukt og skinnende Udseende.

veglongd [væglānd, veə-] *f.* Vej-længde, Stykke Vej.

***veglund** [væglond] *f.* Stormodighed, Overmod?

vegna [vægna] *præp. med gen. el. acc. paa Grund af, paa — Vegne.*

vegrur [vægrór] *m. se veðrur.*

vegur [veavór] *m. (ar; ir) 1) Vej; allan vegin, hele Vejen. 2) (i uegl. Forstand) Vej; fara sín veg, gaa sin Vej, standa í veg(i)num, staa i Vejen; — (om Fremgang, Fremskridt) vera væl á veg, være godt paa Vej; tað kemur ongan veg (= onga leið), -det kommer ingen Vegne, det gør ingen Fremskridt; — ganga allir vegir væl til, dersom Omstændighederne vil føje sig, dersom alt gaar godt. 3) Vej, Vej-længde (Afstand), langur v. at ganga. 4) Vej, Retning, Side; henda vegin, denne Vej, til denne Side (ad denne Kant); — har um vegir, paa det Strøg, paa den Kant. 5) Adgang, Lejlighed; hava vegir til, have Lejlighed til, have Raad til. — fáa til vegar, skaffe til Veje; vera upp á vegin, være frugtsommelig; koma vegin fram, komme til Bestemmelsesstedet.*

vegvaksin [vægvaksin, veə] *adj. kileformet.*

vegvisari [veəvoisari] *m. (a; ar) Vejviser.*

vei [vai] *interj. ve! vei honum, ve ham!*

veiða [vaija] *f. (u; ur) = veiði.*

veiða [vaija] *v. (dd) fange (gøre Fangst paa), v. fisk, v. fugl; jage (gøre Jagt paa), fælde, tey villu djór at v.*

veiði [vaiji] *f. (ar el. indecl.; ar) Fangst, Jagtudbytte, spec. Udbytte af Fiskeri.*

veiði|fall [vaijifadl] *n. Fald el. Snublen, som skal være Varsel om god Fangst, om godt Udbytte af en forestaaende Fisketur. -maður [-mæavór] m. Jæger; Fisker. -tröll [-trödl] n. Troll, som gaar paa Jagt. el. Fiskeri.*

veiðu- [vaijó-] *se veiði-.*

veiggj [vad'dž] *n. Kraft, Duelighed, Fasthed, i Udtr. som: tað er lítið*

v. í honum, der er kun lidt Marv i ham.

veiggja [vad'dža] *v. (að) vaje.*

veik [vai'k] *1. el. 3. pers. sing. præt. af víkja.*

veikin [vai'tšm] *m. best. Form, Fanden, fara til veikans.*

veikja [vai'tša] *v. (kt) svække, gøre svag. Jf. vikna.*

veikleiki [vai'klai'tši] *m. (a) Svaghed. -ligur [-lijór] adj. (lidt) svag.*

-lyndi [-lind] *n. Viljesvaghed.*

veikur [vai'kór] *m. (ar; ir) 1) Knopsiv (juncus conglomeratus). 2) Væge, Lysvæge, Lampevæge.*

veikur [vai'kór] *adj. svag, kraftløs.*

veila [vaila] *f. (u; ur) Fordybning, Revne. Kloft.*

veingir [vañðžir] *pl. af vongur.*

veipa [vai'pa] *v. (að) svinge, v. við nòkrum, v. høgge; med dat.: v. fótum.*

veit [vai't] *f. (ar; ir) Groft, Vandgrøft.*

veit [vai't] *1. el. 3. pers. sing. præs. af vita.*

veita [vai'ta] *v. (tt) 1) lede i en vis Retning, spec. lede Vand ved Hjælp af Grøfter; eg skal v. foss-in heim, jeg skal lede Fossen hjem. 2) yde, give, tildele; v. e-m nakað, yde el. tilstaa en noget; v. e-m ein beina, gøre en en Tjeneste.*

veitsla [vai'sla, va'sla] *f. (u; ur) 1) Ydelse; Gave, Hjælp. 2) Gæstebud, Gilde; ogsaa: god Fortæring el. Mad, Herremaaltid.*

veitslugáva [vai'slógáava] *f. Gave ved Gæstebud, Gæstebudsgave. -lag [-læa] n. = veitsla 2).*

veittra [vai'tra, vai'tra-] *v. (að) vinke; víste frem og tilbage.*

veitraljós [vai'traljou's, vai'tra-] *n. = vættraljós.*

veittur [vai'tór] *f. (veittrar; veittrar) = vættur.*

vekja [vætša] *v. (vekur, vakti, vaktur [vækór, vakti, vaktór]) vække (op af Søvn); ogsaa uegl. a) vække til Eftertanke el. Liv, v. hug hjá*

e-m til nakað, b) vækka, foraaarsage, v. ófrið.

vekraður [vækraður] *adj.* forvaaget.

vekka [vækka] *v.* = vaksa.

veksla [væksla] *v.* (að) veksle, v. pengar.

veksur [vækstur] *2. el. 3. pers. sing. præs. af vaksa.*

vekt [vækt] *f.* (ar; ir) Vægt, Tyngde; Vægt, Redskab til at veje med.

vektari [væktari] *m.* (a; ar) Vægter.

vekur [vækör] *m.* (urs) Vaagen, Nattervaagen.

vekur [vækör] *2. el. 3. pers. sing. præs. af vekja.*

vel [veəl] *n.* (s; pl. ds.) Stjert, Hale (paa Fugle); Ende, Flig el. Snip af noget.

veldi [vældi] *n.* (s; pl. ds. el. r) 1) Vælde, Magt, stor Indflydelse. 2*) Rige. 3) Lejlighed til at udvikle Hjælpeskilder; Hjælpeskilder.

veldigur [vældijör] *adj.* vældig, mægtig.

veldismaður [vældismæavör] *m.* Magthaver. **-stavur** [vældistæavör] *m.* Herskerstav, Scepter.

veldur [vældör] *2. el. 3. pers. sing. præs. af valda.*

velja [vælja] *v.* (velur, valdi, valdur) vælge, udvælge.

vella [vædla] *v.* (ld) vælde, syde, koge.

velli [vædli] *dat. sing. af vøllur.*

vellingur [vædlingör] *m.* (s) Vælling.

velta [væʔlta] *f.* (u; ur) Stykke Jord, som er blevet bearbejdet med Spade.

velta [væʔlta] *v.* (lt) 1) vælte, vælte om., 2) bearbejde Jorden med Spade. — **veltast**, vælte sig, rulle sig.

velting [væʔlung] *f.* (ar) 1) (sjæld.) Væltning. 2) Jordens Bearbejdelse med Spade, Dyrkning (af Jorden). 3) den Tid (om Foraaret), da velting 2) foregaar.

vembur [væmbör] *pl. af vom b.*

vena [veəna] *v.* (að) v. seg, klage sig, vaande sig.

vend [vænd] *f.* (ar; ir) Vending, Drejning, Svingning; Forandring, Omslag; gjord gerð fær onga v., gjort Gerning staar ikke til at ændre.

venda [vænda] *v.* (nd) 1) (tr. med dat.) a) vende (omkring el. til Siden), v. el. v. við, v. hoynum, vende Hoet; v. bátinum, vende Baaden; v. nøkrum við, vende omkring, op og ned; v. sær á, gøre en Vending til Siden; v. sær við, vende sig. b) (uegl.) vende, forvandle, fordreje. Jf. broyta, skifta um. 2) (intr.) vende, gøre en Vending el. Omdrejning. Jf. snúgva. 3) vende, være vendt i en vis Retning; garðurin vendir bakið ímóti Botnhaga og bróstið ímóti Gjógvaráfjalli. 4) vende Klæder, v. kotinum. 5) vende, henvende, v. sær til ein(s). — v. aftur, a) vende tilbage, b) vende om; v. um, vende om, omvende sig; v. undan, halse om; v. uppi, stagvende; v. við, omvende.

vendi [vændi] *n.* (s) Vending, seinur ert tú í v.

vendilókur [vændilouʔkór] *m.* Klods, Stymper. Jf. lókur.

vending [vænding] *f.* (ar; ar) Vending, Svingning.

vendur [vændör] *pl. af vond.*

venja [vænja] *f.* (u; ur) Vane, Sædane, sum v. er til. Jf. vani.

venja [vænja] *v.* (venur, vandi, vandur) vænne (tilvænne, øve), v. ein við nakað; v. seg el. venjast við nakað, vænne sig til noget; v. ein upp, oplære en.

venjing [vænjing] *f.* (ar; ar) Oplæring.

ver [veər] *n.* (s; pl. ds.) Vaar. Jf. dýnuver.

vera [veəra] *f.* (u; ur) Virkelighed; i roynd og veru, i Virkeligheden.

vera [veəra] *v.* (er, eru; var, vóru; con. væri; verið [eər, eərö; væar, vœurö; væari; veəri]) 1) være, findes, eksi-

stere, alt livandi, sum er á jörðini; være for Haanden, tað er ikki meira at fáa av hesum slaginum, der er ikke mere at faa af denne Slags; eg gav honum alt sum var, jeg gav ham alt, hvad der var. Jf. vera til. 2) være, finde Sted, forholde sig paa en vis Maade, sig mær frá tí, sum tað er, fortæl mig det, som det er el. forholder sig; um so er, hvis det er Tilfældet, ikki man tað v., det er næppe sandt, næppe Tilfældet; sum vera man, som det plejer at være el. gaa, som det sig hør og bør, ganske naturligt, sum vera vil, som det bedst kan gaa; hvussu fer nú at vera, hvorledes skal det nu gaa? so er, saaledes forholder det sig, vist saa; tað var so, eg slapp, jeg undslap med Nød og næppe, jeg fik med Nød og næppe Lov. 3) være, befinde sig, opholde sig (paa et Sted), hann er heima. 4) være i Forb. med Subst., adj. og adv. i Udtr. som: v. bóndi, være Bonde, v. sýslumaður, være Sysselmand; hatta var ein hvørvisjón, det var en Øjenforblændelse; tað er halgidagur (gerandisdagur) í dag, det er Helligdag (Søgnedag) i Dag; v. ungur, være ung, v. veikur, være svag; v. einki, være ingenting; tað var rætt, det var rigtigt; tað eri eg, det er mig, tað vóru teir, det var dem (naar tað og enkelte lignende Ord er Subj. i Sætningen og Predikatsordet er pl., sættes Verbet i pl.). 5) som Hjælpeverbum a) i Forb. med part. præf. af visse andre Verber til at danne Perfektum og Plusquamperfektum, hann er komin, han er kommet, teir vóru farnir, de var gaaet el. draget af Sted, b) til at betegne Passiv (ved Verber, som i Aktiv forbindes med hava), húsið er selt, Huset er solgt, hatta var væl gjørt, det var godt gjort. 6) upers. omskrivende i Forb. med part. præs.

for at udtrykke en Dvælen i Tanken: mær var gangandi, jeg gik (var i Færd med at gaa), jeg kom (tilfældig) gaaende, teimum var rógvandi, de roede (var i Færd med at ro). — I Forb. med forskellige præp. og adv.: v. at (nøkrum), være i Færd med, jf. havast at; v. av, a) (med dat.) komme af, hidrøre fra, b) (med dat.) være af, høre til, c) (med dat.) være af, bestaa af (et vist Stof), v. av jarni, v. av træ. Jf. vera úr. d) være til Ende, være forbi. — v. eftir, være tilbage; v. fyri, a) (med dat.) staa i Spidsen for, forestaa, b) være, findes paa ens Vej, c) (med dat.) være Forbud paa, varsle om, ofta er ljótur dreymur fyri lítlum, ofte har en styg Drøm lidet at betyde, d) (med dat.) skaffe til Veje, v. e-m fyri nøkrum, skaffe en noget, e) (med dat.) hændes, tilstøde, v. fyri e-m, v. e-m fyri (se verða fyri), f) (med acc.) v. fyri einki, intet due, være uden Betydning. — v. hjá, være til Stede; v. til, a) være til, eksistere, b) være for Haanden, være til Stede i tilstrækkeligt Forraad, c) være til Stede, eg vildi mín Óðin væri til, d) være fra Naturens Haand, i Udtr. som: hann er stórus til. — v. um (med acc.), a) sørge for, varetage, v. um nakað, hava nógv um at v., v. e-m um nakað, sørge for noget til en, skaffe en noget, b) (upers.) v. e-m um, skotte, bryde sig om, lítið er mær um mjøðin tín, kun lidet skatter jeg om din Mjød, c) tað er einki um, det er ikke sandt; tað er einki um hann í dag, han er meget trist el. nedslaaet i Dag, d) v. um seg, a) være om sig, b) vogte sig. — v. uppi, a) være staaet op, b) leve, c) være forbi, være sluppet op; v. uppi í (nøkrum), være med i noget; v. úr, se verða úr; v. við, a) (med dat.) være med, følge med, b) være med, være delagtig, c) (med acc.) vedkende sig, indrømme,

v. við nakað, d) v. við barn, være frugtsommelig, e) (upers. med dat.) være til Mode, se verða við. — verandi, a) værende, forblivende paa et Sted, hann varð verandi har, han kom til at forblive der, b) i Udr. som: her er ekki verandi, her er ikke til at være.

veraldarbardagi [vearaldarbardæai] *m.* Verdenskrig. **-strið** [-stroir] *n.* = veraldarbardagi.

veraldligur [vearaldliór] *adj.* verds-
lig, timelig.

veran [vearan] *f.* (ar; ir) 1) Væsen, Skabning. 2) Tilværelse.

verð [vear] *f.* (ar; ir) Verden; de i Verden boende Mennesker. — fyrr i verðini, engang i gamle Dage. Jf. veröld.

verð [vear] *n.* (s; pl. ds.) 1) Værd, Værdi, Betydning. 2) Værði, Pris, Betaling. Jf. virði.

verða [veæra] *v.* (verður; varð *el.* vart, vórðu; vorðin [vearór; væar, vaʀrt, vouró; voærin]) 1) blive, indtræffe, ske, tað man ekki fara at v.; um so varð, hvis det hændte. 2) v. at (med inf.), komme til at (maatte, nødes til at), eg verði væl at fara. Jf. ljóta. 3) blive, forblive, eg verði heima, jeg bliver hjemme. 4) blive, blive til noget, a) (med Subst.) v. formaður, blive Formand, v. keypmaður, blive Købmand (jf. gerast; verða bruges mere om, hvad der vil ske i Fremtiden); tað verður gott veður, regn, det bliver godt Vejr, Regn, b) (med adj.) v. stórir, blive stor, v. sjúkur, blive syg; tað verður ringt, det bliver vanskeligt; — ogsaa med part. præt. til at udtrykke Futurum i Passiv: hann verður dripin, han bliver dræbt, jf. verða 5). — 5) i Forb. med part. præt. af et andet Verbum til at danne inf., præs. og præt. i Passiv: v. dálkaður (= dálkast), blive tilsolet, v. dæmdur (= dæmast), blive dømt, v. útkoyrdur, blive udjaget; tað

verður gloymt (= tað gloymist), det glemmes. — I Forb. med præp. og adv.: v. á (upers.): e-m verður á at, en kommer (pludselig, tilfældig) til at, varð e-m gomlum manni á hinum bátinum á at hosta; v. av, a) komme af, b) blive Følgen af, púl og strið varð av tí, Besvær og Møje fulgte deraf, mundi ekki sögnin v. av tí, kom Traditionen ikke deraf, hidrerte Traditionen ikke deraf, c) blive af, gaa paa en vis Maade, ilt skuldi v. av honum, det skulde gaa ham ilde, v. av ongum, ikke blive til noget, ikke blive udført; v. eftir, blive tilbage; v. fyri (med dat.), a) komme paa ens Vej, hann drap alt, sum fyri varð, b) komme i Vejen, være til Hinder, c) hændes, tilstøde, v. fyri e-m, v. e-m fyri; v. harvið: tað verður harvið, det kan gøre det samme, det er lige meget; v. uppi, slippe op; v. til, a) blive til, v. til einkis, blive til intet, b) forefindes villig *el.* i Stand til noget, indlade sig paa noget; v. úr: mær verður illa úr, det bliver ikke noget heldigt Udfald for mig; v. við, a) v. við nakað, faa noget med Vanskelighed, b) v. við undirlutan, bukke under, komme til kort, c) (upers. med dat.) blive til Mode, e-m verður við, honum varð illa við, han blev ilde til Mode; mær varð dátt við, jeg ramtes af en pludselig Overraskelse *el.* Forskrækkelse; v. væl: væl verði tær, vel vorde dig! Lykken følge dig!

verðarkerald [vearátsearald] *n.* li-
det Kar *el.* Bøtte, hvori Grød *el.* anden Skemad øses for et Menneske (LF).

verðigur [vearjór] *adj.* værdig, værd.

verðugur [vearóvór] *adj.* = verð-
igur.

verður [vearór] *m.* (ar; ir) Maaltid, Kvantum Mad, som medgaar til et Maaltid for en Mand *el.* Kvinde.

verður [veərór] *adj.* værd, værdig.

verdur [værdór] *adj.* — verður.

verfaðir [væʁfæajr] *m.* Svigerfader.

veri [veəri] *m.* (a) Værg, Eje, Gemme, hava í veranum.

veri [veəri] *n.* Væren.

verja¹ [væɹja] *f.* (u; ur) 1) Forsvar, det at værg sig, v. býður ekki ófrið. 2) Værg, noget (Vaaben) at værg sig med. 3) Værg, Varetægt, hava nakað í verju síni.

verja² [væɹja] *f.* (u; ur) Beklædning, Bedækning, spec. Overkappe.

verja [væɹja] *v.* (verjir, vardi, vardur) værg, forsvare; dække, beskytte, vogte; v. fyri (med dat.), værg imod, forebygge; verjast við ein, værg sig imod en.

verjari [væɹjari] *m.* (a; ar) Værg, Forsvarer; heilagur v., Skytshelgen.

verji [væɹji] *m.* (a; ar) — verjari.

verjuleysur [væɹjólæiʁsór] *adj.* værgeløs, forsvarsløs. **-røða** [-røa, -røva] *f.* Forsvarstale. **-skip** [-šip] *n.* Inspektionsskib.

verk [væʁrk] *n.* (s; pl. ds.) Værk, Arbejde (baade om Handlingen og om det fuldførte Værk). — í óðum verkum, i Galskab, i Raseri.

verka [væʁrka] *v.* (að) virke, tilvirke.

verkfróðingur [væʁrkfrøjɿngór] *m.* (s; ar) Ingeniør. **-hestur** [-hæstór] *m.* et Slæb (om et Menneske) (LF).

verkja [væʁrtša] *v.* (kt) smerte, pine, gøre ondt; tað verkir í hǫvðinum á mær, jeg har Hovedpine.

verkstaður [væʁrkstæavór] *m.* Værksted. **-stjóri** [-stjouri] *m.* Driftsbestyrer.

verkur [væʁrkór] *m.* (jar; ir) Værk, Pine, Smerte; eg havi sovorðnan verk í hǫvðinum, jeg har saadan Hovedpine.

verma [væɹma] *v.* (md) 1) varme, gøre varm; vermast, blive varm. 2) (om Fugle) ruge.

vermamma [væɹmamma] *f.* —

vermóðir. **-móðir** [-mǫur] *f.* Svi-germoder.

vernd [værnd] *f.* (ar) Værn.

verndarhond [værndarhánd] *f.* beskyrmende Haand.

verndari [værndari] *m.* (a; ar) Værner, Beskytter.

verndar **kvinnu** [værndarkvinnu] *f.* Beskytterinde. **-leysur** [-læiʁsór] *adj.* forsvarsløs.

verpa [væʁpa] *f.* (u; ur) i Udtr.: skjóta verpur, kaste til Maals med Sten. Jf. vørpa.

verpa [væʁpa] *v.* (verpur; varp, vurpu; vorpin [væʁpór; væʁp, voʁpó; våʁpin]) (om Fugle) lægge Æg, v. egg; v. burtur, lægge Æg uden for Reden, saa at man ikke kan finde dem.

verpápi [væʁpáapi] *m.* — verfaðir.

verping [væʁping] *f.* (ar) Æglegning.

verpingartíð [væʁpingartoi] *f.* Æglægningsstid.

verri [væɹri] *adv.* el. *adj.* (comp. af óndur, illur og ringur samt *adv.* illa) værre, daarligere; tí verri, des værre.

versna [væsna] *v.* (að) forværres, blive værre.

verst [væst] *sup.* af illa, værst.

verstur [væstór] *sup.* af óndur, illur, ringur, værst, daarligst; hin verst, den lede, Fanden.

vert [væʁt] *f.* i Udtr.: tað liggur vertin á, det ligger der ingen Vægt paa.

vertsfolk [væʁrsföʁlk] *n.* pl. Vertsfolk.

vertskapur [væʁrskæapór] *m.* festligt Lag, Selskab.

vertur [væʁrtór] *m.* (s; ar) Vært.

veröld [væəröld] *f.* (gen. veraldar) Verden.

vesa [væsa] *f.* (u) (Tabuord, brugt af Fiskerne ude paa Søen) Røg.

vest [væst] *n.* (s; pl. ds.) Vest (Klædningsstykke). Jf. vestur.

vestafíkka [væstafiʁka] *f.* Veste-lomme.

vestan [væstan] *adv.* *vestfra*; *fyrri v.*, a) *præp. med acc.*, *Vest for, vesten for*, b) *adv. i Vest.* — *hann er v.*, *Vinden er vestlig*; *högur v.*, *Vest til Nord*; *lágur, v.*, *Vest til Syd*; *útnyrðingur v.*, *Vest Nord-Vest*; *útsýnningur v.*, *Vest Syd-Vest.*

vestan|eftir [væstanæʰtir] *adv. i Retningen Vest til Øst, vestfra mod Øst.* **-fyri** [-firi] *adv. i Vest.* **-maður** [-mæavór] *m.* *Mand vestfra, Mand fra den vestlige Del af Færoerne.* **-vert** [-væʰrt] *adv.* *paa den vestlige Side, -v. við (med acc.), paa den vestlige Side af.* **-vindur** [-vindór] *m.* *Vestenvind.*

vestari [væstari] *adj. el. adv. comp.* *vestligere, længere mod Vest.*

vestarlaga [væstalæa] *adv.* *vestligt.* **vestast** [væstast] *adv. sup.* *vestligst.* **vestastur** [væstastór] *adj. sup.* *vestligst.*

vestfall [væs(t)fadl] *n.* *Vestfald, den Strøm, der i de færøske Fjorde løber i vestlig Retning.* **-fallsbroddur** [-faʰlsbráddór] *m.* *vestlig løbende Strøm paa sit højeste.*

vestur [væstór] *m.* (s; ar) *vest.*

vestur [væstór] *n.* *Vest, den vestlige Himmeleg; í vestri, i Vest, í vestur, mod Vest.* — *Som Tidsangivelse: Kl. 6 Aften, frá eystri til vesturs, fra Kl. 6 Morgen til Kl. 6 Aften; hálvga v., Kl. 4½ Eftermiddag.*

vestur [væstór] *adv.* *vestpaa, mod Vest.*

vesturhallur [væstórhádlór] *adj.* *vestlig; v. norðan, Nord til Vest, v. sunnan, Syd til Vest, v. útnyrðingur, Nordvest til Vest, v. útsýnningur, Sydvest til Vest.*

vesturi [væstóri] *adv.* *vestpaa, har v., der vestpaa.*

vestur|síða [væstórsoija] *f.* *Vestsíða.* **-skin** [-šín] *n.* *Eftermiddagssol.* **-ætt** [-aʰt] *f.* *vestlig Vindretning, vestlig Vind.*

vesæl [veəsál] *adj.* = *vesælur.*

vesæla|maður [veəsælamæavór] *m.* *ussel, uduelig Mand, Usling; tá ið v. fær vald, kann hann sær ikki afturhald (Ordspr.), se vald.* **-vætti** [-vaʰti] *n.* *ussel, lille Skabning.*

vesæl|dómur [veəsaldóumór] *m.* *Useldom, Elendighed.* **-dømi** [-døəmi] *n.* = *vesældómur.*

ve|sæligur [veəsaliór] *adj.* *ussel, stakkels; eitt vesæligt, et usselt Væsen.* **-sælingur** [-sahingór] *m.* (s; ar) *Stakkelt, uduelig, krafílos Person.* **-sælur** [-s(æ)alór] *adj.* *ussel, uduelig, stakkels, skrøbelig.*

vet [veət] *n.* (s; pl. ds.) *Smule, Gran, ikki eitt v.*

veta [veəta] *v.* (að) *væde, læske en Smule; hann vetar einki, han læsker intet. Jf. væta 3).*

vetrar|breyt [veətra(r)bræiʰt] *f.* *Mælkevejen.* **-dagur** [-dæavór] *m.* *Vinterdag.* **-friða** [-frija] *v.* (að) *frede (for Fuar) om Vinteren, v. traðir.* **-friðing** [-frijng] *f.* *Vinterfredning.* **-hagi** [veətrarhæaj] *m.* *den lavere liggende Udmark, hvor Faarene græsser om Vinteren.* **-kavi** [-kæavi] *m.* *Vintersne.* **-kuldi** [-koldi] *m.* *Vinterkulde.* **-kvöld** [-kvöld] *n.* *Vinteraften.* **-magn** [-magn] *n.* *Midvinter, Hjertet af Vinteren. Jf. hávetur.* **-síða** [-soija] *f.* *Vintertid. Jf. síða.* **-sól** [-soul] *n.* *Maane (Ny-maane), som falder ved Vintersolhverv (21. December).* **-tið** [-toi] *f.* *Vintertid.* **-vist** [-vist] *f.* *Vinterophold.*

vetringur [veətringór] *m.* (s; ar) *aarsgammel Kalv el. Kvie.*

vetur [veətór] *m.* (dat. vetri, gen. vetrar; pl. vetur el. vetrar) *Vinter; í v., a) i Vinter, denne Vinter, b) sidste Vinter, forleden Vinter, = í vetur, ið var; ofte ved Tidsberegning at oversætte ved Aar, bíða vil eg í sjey v., jeg vil vente i syv Vintre o: syv Aar.*

vetur|gamal [veətörgæamal] *adj.* *aarsgammel.* **-nætur** [-næatór] *f.* *pl.*

det Tidspunkt, hvorfra Vinterhalvaarets Begyndelse regnes, 14. Oktober.

veva [veəva] v. (vevur; vav, vóvu; vovin [veəvór; væav, vauð; voəvin]) væve, v. vadmál.

vevari [veəvari] m. (a; ar) Væver.

veving [veəving] f. (ar) Vævning, det at væve. Jf. vefstur.

vevja [vævja] v. (vevur, vavdi, vavdur) vikle (omvikle), svøbe, v. um; (overf.) væve, vrøve, v. upp í saman.

vevkona [væfkoəna] f. Væverske.

vevlingur [vævlingör] m. (s; ar) Rem, hvormed man binder Ærmet til Armen (LF).

vevmoyggj [vævmád'dž] f. Fejl i Væven, naar en Traad brister og ikke gøres ordentlig til rette (LF).

vevnaður [vævnavör] m. (ar; ir) Tøj, vævet Tøj, Tekstil, Manufaktur.

vev[skeið] [væfskai] f. aflangt Stykke Ben (Hvalben), hvormed Islætten slaas fast (i den gamle færøske Væv).

-staður [-stæavör] m. Væverstol, Væv.

-stólur [-stólör] m. = vevstaður.

vevur [veəvör] m. (jar; ir) Væv, a) Traadene i Væven el. de til Vævning oplagte Traade, b) vævet Tøj, det i en Omgang vævede Vadmel, c) = vevstaður.

við [vī] præp. med acc. el. dat. ved, med. A) med acc. 1) ved, i Nærheden af, nær ved, niðri við sjógvin, nede ved Søen, nær við land, við grúgvuna, ved Arnen; — (om Vedhængen) áfastur v., fast til (hængende fast i). 2) (om Tiden) ved, hen imod, við ta tíð. 3) ved, i Færd med, standa v. arbeiðið, være ved sit Arbejde. 4) udtrykkende a) en Virksomhed, Handling, b) Sindelag, Stemning, som gaar ud over en el. ud paa noget: ved, med, (med Hensyn el. i Forhold) til, imod o. lign., berjast v. ein, slaas med en, fáast v. nakað, være sysselsat med noget, gera nakað v. ein, gøre noget ved el. imod en, nerta v., røre ved, siga v. ein, sige til en, tala

v. ein, tale med en; bera eyga v., faa Øje paa; eg kann ikki gera v. tað, jeg kan ikke gøre derfor; líkna v., sammenligne med, á aldur v., paa Alder med, af samme Alder som; — góður v. ein, god imod en, illur v. ein, ond imod el. vred paa en. 5) ved, formedelst, v. tað at, af den Grund at, baka v. eld, bage ved Ild; skammast v., skamme sig ved, smæast v., undse sig ved, verða illa v. nakað, blive ilde til Mode ved noget. 6) ved (med) i enkelte Udtr., betegnende en Maade el. ledsagende Omstændighed: v. tað fór hann fram, saaledes (egl. dermed) gik han til Værks; v. tað gamla, ved det gamle; lat tað vera v. tað, lad det blive ved det; v. tað sama, med det samme, straks; v. hvørt, undertiden. — B) med dat. med, 1) med, i Følge med, i Forening med, fara, vera v. e-m, rejse, være med en; aftur v. nøkrum, (som Krydderi) til noget. 2) med (om hvad man har el. bringer med sig), hava, taka v. sær; fara v. brøvum (med Breve); koma v. fiski; — overf. i Udtr. som: v. gleði, med Glæde, v. harmi, med Sorg, v. nógvum stríði, med megen Møje og Besvær, við tí skili, under de Omstændigheder. 3) med (for-synet med, i Besiddelse af), knívur v. skafti; maður við kertuljósi; v. ringum beini, med daarligt Ben; eskja v. loki, Æske med Laag. 4) med (om det Middel el. Redskab, hvormed man foretager noget), skera v. knívi; taka v. hondini, v. klovnum, v. stavi; — overf. i Udtr. som: royna v. tí góða, prøve med det gode, v. góðum, med det gode. 5) med, med Hensyn til, hvussu verður v. tí, hvad bliver det til dermed, tað er illa vorðið v. honum, det er slemt fat med ham; — fara (væl, illa) v. e-m, behandle en (godt, ilde); — taka v. e-m, nøkrum (se taka). 6) fram

v., (*frem*) *langs með*, *fram v. sjón-um*; *javnt v.*, *jævnt langs með*, *og-saa með acc.*: *javnt v. jörðina*. — *Ofte absolut, uden Styrelse*, 1) *ved*, *bera v.*, *hava og havast v.*, o. s. v. (*se de enkelte Verber*); *tað gerst ekki v.*, *der er intet at gøre derved*; *hann læði v.*, *han lo derved*, *ad det*, *hann hvapp v.*, *han for sammen (derved)*. 2) *med (i Følge)*, *kom v.*, *kom með*; *ganga v.*, *gaa heldigt, lykkes*. 3) *med*, *ogsaa, í dag v.*, *i Dag ogsaa*. 4) (*so*) *v. og v.*, *lidt efter lidt*, *saa smaat, efterhaanden*.

***við** [voi] adv. = **viða**.

viða [vojja] adv. *vide, vidt omkring*; *v. hvar*, *vide omkring, paa mangfoldige Steder*.

viðagitin [voijadžítin] adj. *vide om-talt*.

viðahöggari [vījahöggari] m. *Brændehugger*.

viðari [vojari] comp. af **viður** el. adv. **viða**.

viðarlund [vījarlund] f. *Lund, (lille) Skov*. **-skógvur** [-skægvor] m. *Skov*.

viðavangur [voijavængör] m. *aaben Mark*; *á viðavangi*, *under aaben Himmel*.

viðbót [vībøʊt] f. *Tillæg*; *í v.*, *i Købet*. **-brá** [-bráa, víbráa] n. = **viðbragð**. **-bragð** [-bragð, víbragð] n. *hastig el. pludselig Bevægelse*; *øjeblikkelig Handling*. **-burður** [-būrór, víbburór] m. = **tilburður**. **-byrgi** [-birdži, víbbirdži] n. = **viðurbyrgi**.

viðd [voidd, vóidd] f. (*ar*; *ir*) *Vidde (Bredde, Omfang), Udstrækning*.

viðfang [vi(f)fæng] n. *Øjeblik, i Udtr.*: *í sama (tí, hesum) viðfangi*, *i samme (det, dette) Øjeblik*.

-fáningur [-fáanīngör] m. *Syslen (Beskæftigelse) for et Syns Skyld*. **-farin** [-fæarin] adj. *medtagen, illa v.* **-ferð** [-feər] f. *Behandling, Medfart*.

viðferur [voi(f)feərór, vóif-] adj. *vide berejst*, = **viða farin**.

viðföri [vīfœri, víf-] n. *hvad man*

fører el. bringer med sig af løs Ejendom, Løsøre; spec. ved Fledførelse (se uppgáva), *hon hevði nógv í v. (hún meðbragte meget Løsøre)*; *hvad man fører el. bringer med sig paa en Rejse, Bagage, hava nógv í v.*, *have stor Bagage*. **-förligur** [vīfförlījör] adj. *som let kan behandles (LF)*. **-ganga** [vīgæŋga] v. *vedgaa, indrømme*. **-gangur** [vīgæŋgör] m. *Omkvæd*. Jf. **viðurgangur**. **-gerð** [vīðžear, vīd'ðžear] f. *Behandling, spec. af en Sag*. **-gitin** [vīd'ðžitin] adj. *vide omtalt (jf. víða-gitin)*, *navnkundig, berømt, udmærket*. **viðgongdur** [voigāŋdör] adj. *vidt-gaaende, omfattende*.

viðhald [vīhald] n. *Medhold*.

viðja [vīja] f. (*u*; *ur*) *Kvist, Vaand (af Pil)*.

viðka [voi'ka, vói'ka] v. (*að*) *gøre vid (videre)*, *udvide*, *v. um nakað*.

viðkvæmur [vīkvæmör] adj. *følsom, modtagelig for Indtryk*. **-mæli** [-mæli, vímmæli] n. *Anbefaling*.

viðopin [voioəpin] adj. *liggende paa Ryggen, vindaaben*.

viðra [vīgra] v. (*að*) *blive godt Vejr*; *tað viðrar*, *det bliver godt Vejr*, *Vejret bliver bedre*, *tað viðrar ekki*, *Vejret er vedholdende daarligt*.

viðrák [vīráak] n. *medgaaende Strøm*.

viðseting [vīseəting] f. *det at lægge (Avlsdyr) til*. **-skeri** [vīs'seəri, vī(s)-šeəri] m. (*a*; *ar*) *hvad der spises til Maden, Sul til Brød og Fisk*. **-skurður** [vīsskurör] m. *Anskrig (LF)*.

viðskygdur [voi'sīgdör] adj. *vidt-skuende*. **-skyggni** [-sīgni] n. *Vidsyn*.

viðstaddur [vīstaddör] adj. *tilstede-værende, nærværende*. **-taka** [-tæaka] v. *vedtage, bestemme*. **-tekt** [-tækt] f. (*ar*; *ir*) = **viðtøka**. **-tøka** [-tøeka] f. *Modtagelse; Vedtagelse, Vedtægt, Afgørelse*. **-tökuförur** [-tökóføərör] adj. *beslutningsdygtig*. **-tökugarður** [vī-tökógæarör] m. *Gærde, langs med hvilket Faarene drives i Folden (LF)*.

viður [vījör] m. (*ar*; *ir*) *Ved, Træ, Tømmer*; *fara el. ganga til viðar*,

viða, (om Solen) gaa ned (egl. svinde bag Skoven), sól til viða gekk.

viður [vojör] adj. (við, vitt) vid (bred), udstrakt, rummelig; n. vitt ogsaa brugt som adv. = viða.

viðurbyrgi [vǫrðbirði] n. opdyrket Stykke Jord, som er blevet lagt til Hjemmemarken (og under fælles Indhegning med denne). -gangur [-gængör] m. = viðgangur. -gjald [-ðjald] m. = viðgangur. -lag [-læa] n. = viðurgjald. -móði [-møði] f. (sing. indecl.; pl. viðurmóðir) Genvordighed. -skifti [-šifti] n. 1) Anliggende, Mellemværende. 2) Forhold, Omstændighed. -stygd [-stigd] f. = andstygd.

viðvaring [víværing] f. (ar; ar) Advarsel. -víkjandi [-vøitšandi] part. præs. som præp. med dat. angaaende, vedrørende; v. tí, angaaende det, desangaaende.

víg [voi] n. = víggj.

viga [víja] v. (að) 1) veje, udmaale Vægten af noget. 2) (intr.) veje, have en vis Vægt. Jf. vega.

víga [voija] v. (gd el. að) 1) vie, indvie. 2) vie, ægtevie.

vígir [vøððir] m. pl. Spyfluelarver.

víggj¹ [vøððj] n. (pl. víggi) Kamp, Drab; førur til víggja, i Stand til at kæmpe, kampdygtig.

víggj² [vøððj] n. (pl. víggi) = víggir.

víging [vojing] f. (ar; ar) Vielse.

vigli [vilh] m. (a; ar) = karða-vigli.

vignast [vignast] v. (að) gaa paa en vis Maade, lykkes, tað vignast væl fyri honum.

*vígskarð [vøikskæar] n. Skaar el. Aabning i Fæstningsmur (Skydeskaar; Aabning, hvorigennem der gøres Udfald).

vígsla [voiksla] f. (u; ur) Vielse, Indvielse.

vígvollur [voigvøðlör] m. Valplads, Kampplads.

vík [vøik] f. (ar; ir) Vig, Bugt.

vik [vøik] n. (s; pl. ds.) lille Bøj-

ning el. Krumning; Bevægelse til Siden; lille Afvigelse; til viks [viks], paa Skraa, til Side(n), hyggja til viks, se til Siden.

vika [víka] f. (u; ur) Uge; hetta verður dagur í viku, dette bliver en Dag, som man husker længe.

vika [víka] v. (að) bevæge, rokke, flytte lidt, alm. med dat.: v. steininum; (med acc.) v. seg (eitt sindur), flytte sig en Smule; v. seg á, gøre en lille Bevægelse med Overkroppen. — vikast, bevæges lidt, rokkes.

viking [vøitšing] f. (ar) Viking, Vikingsferd.

víkingaskip [vøitšingaskíp] n. Víkingeskib.

víkingur [vøitšingör] m. (s; ar) Viking.

víkja [vøitša] v. (víkur el. víkir; veik el. víkti, viku el. víktu; víkið el. víkt [vøitkór, vøitšir; vai'k, voiktu, víkò, voiktò; vøitši, voikt]) 1) bevæge sig i en vis Retning, gaa, v. at e-m, gaa hen til en, hen imod en; báturin veik á hann, Baaden drejede sig lidt til hans Side; ogsaa uegl.: a) gaa (strække sig) i en vis Retning, triggjar eru gøturnar, ein víkur ifra, b) hvussu tað víkur og vendir, hvorledes det end gaar el. falder ud, c) v. á ein, henvende sig til en, paa-kalde en, bede en om en Tjeneste, hann er makaleysur at v. á, d) hon (o: tungan) læt so orð-um v., saaledes føjede den (den dødes Tunge) sine Ord. 2) vige, gaa tilbage, trække sig tilbage; give efter.

víkna [vikna] v. (að) blive svag, svækkes; blive afkræftet og slap, v. í fótum, synke i Knæerne af Udmattelse.

víksteinur [vigstainör] m. Pimpsten.

víkurur [vøitkòtör] adj. bugtet, med mange Indbøjninger, egl. om en Strandbred.

víl [vil] n. (s; pl. vil, gen. vilja) Tyndtarm.

vild [vild] *f.* (ar) *Vilje, Ønske, Tykke, Behag, gera e-m til vildar, handle efter ens Ønske (en til Behag), føje en, alt gongur honum eftir vild.*

vilgoði [vilgøði] *n.* *Villighed, Tjeneste.*

viligur [viljör] *adj.* *villig, bered-villig, føjelig, viligum hesti skal maður makliga riða.*

vilja [vilja] *v.* (vil, vildi, viljað) 1) *ville, være villig til (at), hann vil ekki koma, tað vil eg ekki.* 2) *ville, ønske, attraa (med inf. el. en Sætning med at), eg vil fegin síggja tað, eg vil, at tú skalt fara; ogsaa styrende tað, vilt tú tað; absolut (og med et adv.), hann vil heim, út, tey vilja avstað; ville, have i Sindø el. til Hensigt, hann vil royna; — med Personen i dat.: v. e-m nakað, ville en noget.* 3) *ville, komme til at, tað vil vísa seg, tú vilt fáa nógv at hoyra.* 4) *om hvad der er forudbestemt af Skæbnen: tað vil so vera, det maa nu ske saaledes, so vildi til, det skulde nu gaa saaledes, tá ið illa vil til, naar slemt skal være.* 5) *om hvad der udkræves: har vil annað til, der skal andet til.*

vilja fastur [viljafastör] *adj.* *viljefast.* **-leysur** [-læi'sör] *adj.* *viljeløs.*

vilji [vilji] *m.* (a; ar) 1) *Vilje, (Ønske, Lyst), við vilja, med Vilje, med Forsæt.* 2) *Villighed, Tjeneste, Gestur, ger mær viljan ein. Jf. beini.*

villa [vidla] *f.* (u; ur) *Forvildelse; Vildfarelse; Fejltagelse.*

villa [vidla] *v.* (lt) *lede vild; forville; blænde, forvirre. — villast, forville sig, fare vild; blændes, forvirres.*

villdjör [vildžör] *n.* *Vilddyr.* **-dúgva** [-digva] *f.* = *villdúva.* **-dunna** [-donna] *f.* *Vildand (anas boscas).* **-dúva** [-dúua] *f.* *vild Due (columba livia).*

villi bráð [vidhbráa] *f.* *Steg af Vildt.* **-dunna** [-donna] *f.* = *villdunna.*

villingarsamur [vidlingasæamör] *adj.* *vildsom.*

villingur [vidlingör] *m.* (s; ar) *Farve, som er en Blanding af graat, sort og hvidt (Svabo); som har skidne og blandede Farver (især om Faar) (Mohr) (LF).*

***villini** [vidlini] *adj.* *indecl. 1) vild, levende i vild Tilstand, tað søgdu honum v. fuglar. 2) vild, vildsom.*

villleiða [vidlajia] *v.* *vildlede.* **-skapur** [vil'skæpör] *m.* (ar) *Vildhed, Vildskab.* **-svín** [vil'svoin] *n.* *Vildsvin.*

villur [vidlör] *m.* *Bom el. Tværtræ, hvorpaa Garnet forneden i Væven hviler (LF).*

villur [vidlör] *adj.* 1) *vild, levende i vild Tilstand.* 2) *vild, vildsom, út á villar vegir.* 3) *som farer vild, vildfarende; ogsaa uegl.: forvildet.*

vilstur [vil'stör] *adj.* (egl. part. til villast) *gaaet vild, faret vild.*

viltur [vil'tör] *adj.* (egl. part. præet. af villa) *forvildet, ført paa Afveje.*

vimsa [vi'msa] *v.* (að) *vimse, være vims, vimsar hon í aftur-beinum.*

vín [voin] *n.* (s) *Vin.*

vínaliga [vínalía] *adv.* *venlig(t).*

-ligur [-liör] *adj.* *venlig, forekommende.*

vínarhol [vínarhol] *n.* *Splitte el. Aabning paa Bukser el. Skørt (LF).*

vínarliga [vína(r)lía] *adv.*

vínaliga. **-ligur** [-liör] *adj.* = *vínaligur.*

vínasælur [vínasæalör] *adj.* *vennesæl.*

vínber [voinbær] *n.* *Vindrue.*

-berjatýssi [-bærjatýssi] *n.* *Vindrueklase.*

vinda [vinda] *f.* (u; ur) 1) *Vinde.* 2) *Islætsnogle (i Væv) (LF).*

vinda [vinda] *v.* (vindur; vant, vundu; vundin [vindör; va'nt, vondó; vondin]) 1) *vride, spec. vride Tøj, Klæder, for at presse Vandet ud deraf, v. ull, klæði.* 2) *vinde, vikle; v. í noða, vinde sammen i Nogle; v. av snældu, vinde el. vikle af Tenen.* 3)

vinde, vinde op, hejse, v. upp segl. 4) dreje en Valse (f. Eks. en Slibesten) ved Hjælp af et Sving, v. undir knívi, dreje Slibestenen rundt, medens man sliber en Kniv. 5) v. seg upp, ophidse sig; vindandi óður el. blot vindandi, flyvende gal, vred. 6) v. upp á seg, tiltage i Mængde el. Styrke.

vind|blak [vin(d)blæk] n. Vindstød. **-eyga** [vindæia] n. Vinduesaabning, Vindue. **-eygakarmur** [vindæia-karmör] m. Vindueskarm.

vindil [vindil] m. (s; vindlar) 1) snoet Tot (Uldtot), Rulle Traad el. Garn. 2) Cigar.

vind|samur [vi'nsæamör] adj. (om Vejret) ledsaget af megen, hyppig Blæst; tað hefur verið vindsamt, vi har haft hyppig Blæst, megen Vind. **-skeið** [-skai] f. Vindsked, skraa Tværfjæl for Enden af Taget langs med det yderste af Gavlen.

vindur [vindör] m. (s; ar) Vind. Blæst.

vindvág [vindvåa] f. Søgang, Bølgegang, fremkaldt af Vinden. Jf. vág.

vínfloska [voinflöska, voi'n-] f. Vinflaske.

vínfólk [vi'nfö'lk] n. (coll.) Venner, ventigsindede Mennesker.

vín|garðsmaður [voingarsmæavör] m. Vingaardsmand. **-garður** [-gæarör] m. Vingaard.

vingla [vingla] v. (að) 1) dingle, gaa paa en dinglende el. vaklende Maade; hví vinglaði tú her inn, hvórför kom du dinglende herind; ogsaa tr.: føre paa en dinglende Maade, komme dinglende med, hvør vinglaði teg her inn, hvem kom dinglende herind med dig. 2) vakle frem og tilbage, være uselvstændig. 3*) (tr.) komme trækkende med.

vinglisköltur [vingliskö'ltör] m. vaklevorn, uselvstændigt Menneske, der let bringes til en anden og modsat Mening.

vínkona [vi'ukoena, vi'ukoena] f.

Veninde. **-maður** [vinmæavör, vim-mæavör] m. Ven, Omgangsfælle.

vinna [vinna] f. (u; ur) Fuldførelse af noget; Arbejde, Udførelse af Arbejde, spec. Markarbejde om Foraaret.

vinna [vinna] v. (vinnur; vann, vinnu; vunnin [vinnör; vann, vonnó; vonnin]) 1) udføre, fuldføre (et Arbejde), v. roysnisverk, udføre Stordaad; ogsaa: arbejde, spec. udføre Markarbejde (om Foraaret), her er liðugt at v., her er alt tilsaet; v. e-m neisur (se neisa), v. e-m mein, tilføje en Men, gøre en Skade. 2) (intr.) vinde, naa til et vist Maal, v. fram, vinde frem, naa Land med stort Besvær, v. heim (til hús), naa hjem med Besvær. 3) vinde, forskaffe sig, opnaa, v. sær fœðina, skaffe sig Føden, v. sigur af e-m, vinde Sejrr over en, v. tíð, vinde Tid; faa Fordel af noget, tú vinnur einki við tað, du vinder (udretter) intet derved. 4) vinde, vinde Sejrr, hann vann; overvinde, v. ein; v. á el. af e-m, overvinde en.

vinning [vinning] f. (ar; ar) Vinding, det at vinde (sejre), Sejrr; e-m stendur til vinningar, en staar til at vinde (sejre).

vinningur [vinningör] m. (s; ar) Vinding, Fordel, Fortjeneste.

vinnu|lív [vinnóliv] n. Næringsliv. **-tíð** [-toi] f. den Tid, da Markarbejdet staar paa om Foraaret. **-vegur** [-veavör] m. Næringsvej.

vinpersa [voinpæ'rsa] f. Vinperse.

vínskapur [vi'nskæapör, vi'n-] m. (ar) Venskab.

vínstradýði [vi'nsradæi(j)i] m. en vis Sygdom hos Faarene (Suduroy) (LF).

vínstri [vi'nstri] adj. (kun i best. Form) venstre, vinstra hond, venstre Haand.

vinstrumegin [vi'nsstrómeajm] 1) adv. paa venstre Haand (Side). 2) præp. (med acc.) paa venstre Side af.

vinstur [vi'nstör] f. (vinstrar;

vinstrar) den fjerde Mave-hos et drøv-tiggende Dyr.

vin|sæla [vĩnsæala, vĩ'n-] *f.* Venne-sælhed. **-sælur** [-sæalór] *adj.* = **vinasælur**.

vín|træ [vointræa] *n.* Vintæ. **-tunna** [-tonna] *f.* Vintonde.

***vintur** [vĩntór] *m.* = **vetur**.

***vinturnátt** [vĩntórna't] *f.* = **vetarnátt**.

vinur [vĩnór] *m.* (ar; ir) *Ven*.

vípa [voi'pa] *f.* (u; ur) *Vibe* (*vanellus cristatus*).

virða [víra] *v.* (rd) *vurdere, agte, v. ein; bryde sig om, v. ein lítið el. v. lítið um ein, bryde sig lidet om en.*

virði [víri] *n.* (s; pl. ds. el. r) *Værd, Værdi, Pris.*

virðileysur [vĩrlæi'sór] *adj.* *værdi-løs.* **-liga** [-lía] *adv.* *paa en hæderlig, ærefuld Maade; paalideligt, solidt, dygtigt, v. og væl, paalideligt og godt, dygtigt og solidt.* **-ligur** [-líór] *adj.* *hæderlig, anselig, agtet; brav, dygtig.*

virðing [vĩring] *f.* (ar; ar) *Vurdering, Anseelse; Ærbødighed, Respekt, Agtelse.*

virðis|gripur [vĩrsgrípór] *m.* *Kostbarhed.* **-lön** [-løen] *f.* *Præmie.* **-mikil** [-mĩtsil] *adj.* *værdifuld.*

virðu|liga [vĩrólía] *adv.* = **virðiliga.** **-ligur** [-líór] *adj.* = **virðiligur.**

víriksgras [voin(k)sgræas] *n.* *Perikum* (*hypericum pulcrum*).

vírikur [voinkór] *m.* (s; ar) *Knytt* (*paa Foden*).

virka [vírka] *v.* (að) *virke, udrette; gøre Virkning; tilvirke, forfærdige. Jf. verka.*

virki [vírtši] *n.* (s; pl. ds. el. r) 1) *Værk, Arbejde, Gerning* (= *verk*). 2) *opkastet Vold, Skanse.*

virkja [vírtša] *v.* (kt) 1) *virke, forfærdige, gøre.* 2) = **verkja.**

virtur [vírtór] *m.* *sødt* (*ugæret*) *Øl, virtin og so vín, virtin og so bjór; nu kun bevaret i Udtr.*

som: vera søtt sum v., smakka sum v. (for at betegne en særdeles sød Smag).

vísa [voi'sa] *f.* (u; ur) *Vise, Sang.*

vísa [voi'sa] *v.* (st) 1) *vise, lade se, v. e-m nakað, vise en noget; lægge for Dagen, v. e-m vælvild, vise en Velvilje.* 2) *vise, vise Vej el. sende i en vis Retning, v. e-m burtur, heim, út.* 3) *v. á, vise, vise hen til, anvise, v. e-m á nakað. — tað er so at vísa seg, det er tilsyneladende saadan.*

vísdómur [voi'sdómór] *m.* *Visdom.*

vísi [voi'si] *n.* *Vis, Maade, Maner, i Udtr. som: á eins v.; á manna v., paa Menneskers Vis.*

visin [visin] *adj.* *vissen; slunken.*

visindalligur [voi'sindallíór] *adj.* *videnskabelig.* **-maður** [-mæavór] *m.* *Videnskabsmand.*

vísindi [voi'sindi] *n.* *pl. Videnskab.*

vismaður [voi'smæavór] *m.* *Vismand.*

visna [visna] *v.* (að) *blive vissen* (*f. Eks. om et Lem*). — **visnaður** *fiskur, ophængt Fisk, som begynder at blive tør.*

vissa [vissa] *f.* (u) *Vished.*

vissa [vissa] *v.* (að) *v. sær* (*nakað*), *sikre sig* (*noget*).

vissuliga [vissólía] *adv.* *visselig.*

víst [vist] *f.* (ar; ir) *Ophold, Underhold.*

vísti [vist] *præt. sing. af vita.*

vísur [voi'sór] *adj.* 1) *vidende* (*om*), *underrettet, verða nakað v., blive opmærksom paa noget* (*blive var*), *erfare, blive klog paa noget, mangt varð hann har vís, meget blev han var el. meget blev han klog paa* (*erfarede han*). 2) *vis, forstandig, indsigtsfuld, v. maður.* 3) *som er lige for ens Øjne, nem at finde el. opdage, bókin liggur vís* (*vís fyrir*), *Bogen ligger lige for dine Øjne, vísir lógu teirra vegir til himnakongsins út, tydelige laa deres Veje*

op til Himmels Konge. 4) *vis*, utvivlsom, sikker, v. i nøkrum, *vis* paa noget. — n. *víst* alm. brugt som adv.: *víst*, *visselig*, sikkert.

vit [vīt] n. (s) *Vid*, *Kløg*, *Forstand*; *Sans* og *Samling* (*Bevidsthed*), *míssa vitið* el. *ganga av vitinum*, *gaa fra Forstanden*, *miste Fornuftens Brug*.

vit [vīt] pl. af eg.

vita [vīta] v. (*veit*, *visti*, *vitað* [*vai't*, *visti*, *vīta*]) 1) *vide*, *kende*, *have Kundskab om*, med acc., v. svar, v. vegin, v. mangt; v. skil á nøkrum, *have Rede paa*, *vide Besked med*; med en afhængig Sætning: eg *veit*, at *tað* er *galið*, *hann veit ekki*, *hvussu hann skal fara at*, *ella hvat hann skal siga*, *veitst tú*, *um hann er komin*, *ella nær hann kemur?* 2) med inf. med at, *forstaa at*, *kunne*, v. at *snúgvá sær*, *forstaa at sno sig*, *hann veit at siga frá*, *han kan fortælle*. 3) v. í, *pege hen paa*, *tegne til*, *varsle* (særlig om *Vejr*): *hvat veit hann í*, *hvað Vind tegner det til at blive*, *hann veit høgætt* (norðan) *í*, *hetta upprisið í sjónum visti veður í*, *sum var á ferð*, *denne Urolighed i Søen bebudede*, *at et Uvejr nærmede sig*. 4) v. *við*, *befindes*, *være fat med*, *forholde sig paa en vis Maade*, *hvussu veit við*, *hvorledes er det fat?* *hvussu veit honum við*, *hvorledes er det fat med ham?* alt *veit væl við*, alt *staar vel til*. 5) v. sær um *nakað*, se at forskaffe sig noget. 6) v. sær *nakað*, *vide*, *hvað man skal tage sig til*, *vide Raad el. Udvej*. — v. á sær, *have paa Fornemmelsen*; v. av (nøkrum), *vide Besked om*, *være underrettet om* (noget); fáa av at v., *faa at føle*; v. til sín, *være ved Bevidsthed*. — part. præs. *vitandi* findes ogsaa brugt passivisk som: *dælt er manni vitandi orð*, *den forstandige Mand fatter let en Tale* (egl. enhver er fortrolig med det Ord, han kender).

vita [vīta] v. (að) (*faa at vide*) *undersøge*, *prøve* (*undersøge*, *hvorledes noget forholder sig*, el. *hvor noget er*), med en afhængig Spørgesætning: *far og vita*, *hvussu honum gongst* (*hvat hann gær*, *hvar hanner*), *gaa hen og undersøg* (*faa at vide*), *hvorledes det gaar ham* (*hvað han foretager sig*, *hvor han er*); *gakk og vita*, *um so er* (om det forholder sig saaledes); ogsaa: v. eftir, *styrende et subst.* el. *helst pron.*, (*far og*) *vita eftir honum* (*eftir tí*), *faa at vide el. undersøg*, *hvor han* (det) *er*; — præet. omskrives alm. med: *fór at v*.

viti [vīti] m. (a; ar) 1) *Bavn*, *Ildbavn*, som brændes om Aftenen og om Natten, *brenna vita*. 2) *Fyr*, *Fyrtaarn*.

vitigur [vītjör] adj. *forstandig*, *klog*, *kløgtig*.

vitja [vītša] v. (að) *besøge*, *tage ind paa Besøg hos*, oprindeligt med gen.: *Gunnar kongur frægur og fúsur hennar reið at v.*; nu alm. med acc., v. ein; undertiden i Forb. med adv. og præp., *vitja oman til okkara*, *kom ned og besøg os!* v. aftur á ein, *komme igen* (om tilbagevendende Sygdom).

vitjan [vītšan] f. (ar; ir) *Besøg*, *Besøgelse*.

vitjunar|dagur [vītšonardæavör] m. *Besøgesdag*, *Bebudelsesdag*; v. *Mariu*, *Mariæ Bebudelsesdag*. -**tíð** [-toi] f. *Besøgelsestid*; *Besøgstid*. -**timi** [-toimi] m. *vitjunartíð*.

vitleysur [vītłæi'sör] adj. 1) (*sjældnere*) *dum*, *taabelig*, *tosset*. 2) *sanseløs*, (alm.) *ude af sig selv*, *gal*, *forstyrret*, v. av øði, *ude af sig selv af Raseri*. -**loysa** [-lái'sa] f. (u) = *vitloysi*. -**loysi** [-lái'su] f. el. n. 1) (*sjældnere*) *Dumhed*, *Taabelighed*. 2) *Sanseløshed*; *Galskab*, *Raseri*, *Forrykthed*.

vitna [vītna] v. (að) 1) *bevidne*. 2) *vidne*, *aflægge Vidnesbyrd*.

vitni [vītni] n. (s; pl. ds. el. r)

1) Vidne, Vidnesbyrd. 2) Vidne (Person, som aflægger Vidnesbyrd).

vitnisburður [vitnisbūrör] *m.* Vidnesbyrd; bera vitnisburð, aflægge Vidnesbyrd. **-fastur** [-fastör] *adj.* vidnefast. **-fóru** [-föörör] *adj.* som har Betingelser for at kunne aflægge gyldigt Vidnesbyrd.

vitormalögur [vitǫrmalǫævör] *m.* Vand, hvori en vitormur koges el. er kogt. **-ormur** [-ǫrmör] *m.* en Art mytisk Orm el. Slange. Den havde i Følge gammel Overtro en overnaturlig Kraft, saaledes at den, der smagte paa det Vand, hvori en saadan Orm kogtes el. var kogt, kom i Besiddelse af Trolddomskraft.

vitkska [viska] *f.* (u) Forstand, Klogskab, Indsigt.

vitkskapligur [vitksæplijör] *adj.* vísindaligur. **-skapur** [-skæapör] *m.* (ar) = vísindi.

vittuggi [vit'od'dži, vit'odži] *n.* (s; pl. ds. el. r) en, som intet duer til, Dumrian, Tosse; Døgenigt; (nu alm.) slem Fyr, Gæst.

vitugur [vitöuvör] *adj.* = vitigur.

vituligur [vitöliör] *adj.* som man let kan vide el. tænke sig, indlysende, selvfølgelig; mest i Udtr. som: tað er vituligt, det er indlysende, sum vituligt (sum vituligter), saaledes som man let kan tænke sig, selvfølgelig.

vitun [vitön] *adj.* = vitur.

vitunýra [vitönaira] *n.* Mimosefrø, som fra Amerika (Vestindien) driver op paa Kysten af Færøerne.

vitur [vitör] *adj.* (acc. vitran) forstandig, klog.

vív [voiv] *n.* (s; pl. ds.) Viv, a) Kvinde, b) Hustru.

vóð [vøu] 1. el. 3. pers. sing. præter. af vaða.

vognur [vågnör] *m.* (s; ar) = vagnur.

voks [våks] *n.* = vaks.

vóks [vöks] *præter. sing. af vaks.*

voksljós [våksljøus] *n.* Voksllys.

***-ljús** [-ljüus] *n.* = voksljós.

vola [voela] *v.* (að) (i Kortspil) tage alle Stik hjem; verða volaður, ikke tage et eneste Stik hjem.

vomb [våmb] *f.* (vambar; vembur) Vom, Mavesæk.

vomm [våmm] *f.* (vamar; vammir) = vamm, *n.*

vomm [våmm] *pl. af vamm.*

vón [vøun] *f.* (ar; ir) 1) Forventning, Haab, hava v. um nakað; tað fór eftir v., eftir vónum, det gik efter Forventning; (tað er ekki) lívsins v., (der er ikke) Haab om Liv; tað, ið tú hevur í v. hjá tær, det, som du har i Vente hos dig o: det, som du skal føde; Sjúrdur sá ekki svikara v. o: Sigurd havde ingen Tanke om Svig. 2) Udsigt (til), Rimelighed (for), v. til; tað er ekki meira enn v., det er ikke mere end, hvad man har Grund til at vente, tað er ekki meira enn v. at honum, mere kunde man ikke vente sig af ham, det er ikke ilde af ham at være, tað er v. at.

von [vøen] *f.* sing. el. *n.* pl. af vanur el. vænur.

vóna [vøuna] *v.* (að) med acc. 1) have Forventning om, haabe (paa). 2) mærke, fornemme, hann vónaði einki; hyppigt = smage, med Nægtelse (ikke), eg havi ekki vónað brennivín, jeg har ikke smagt Brændevin, Brændevin er ikke kommet over mine Læber; v. til, fornemme Virkningen af, i Udtr.: ekki v. til brennivín, til sjóver (til Søsyge); mær vónaði ekki, jeg følte ingen Trang til at kaste op.

vónaligur [vøunaliör] *adj.* svarende til Forventningen, som kan gaa an, saa nogenlunde.

vón|brot [vøunbroat] *n.* Skuffelse. **-brotin** [-broatin] *adj.* skuffet.

vond [vånd] *f.* (vandar; vendur) 1*) Vaand (tynd Stok, Gren), Stav. 2*) Mast, settu segl á v. 3) Splint, som nagles over en Revne i en Baad. 4) Vævning i Tøj, Vævningsmaade.

vondul [vándól] *m.* (s; vondlar) *lille Knippe, Haandfuld (LF).*

vondur [vándór] *adj. ond, slet, = óndur.*

vong|brigða [vámbríja] *f.* (u; ur) *Brystmuskel paa Fugl. -knúgví* [vâ-ŋ-knigvî] *m.* *Vingeled.*

vongur [vångör] *m.* (dat. veingi *el.* vongi, *gen.* veingjar *el.* vongs; *pl.* veingir [vándži, vándži, vándžar, vâŋs; vándžir]) *Vinge.*

vóning [vounng] *f.* (ar; ar) *svag Rus.*

vón|leysur [vounlæi'sór] *adj. haab-løs. -loysi* [-lâi'si] *f. el. n.* *Haabløshed.*

-ríkur [-roi'kór] *adj. forhaabningsfuld.*

vorði [voeri] *i Udr.: tví v. tær, tví vorde dig! Skam faa du!*

vorðin [voern] *adj. (egl. part. præt. af verða) beskaffen, af en vis Beskaffenhed, hvussu er nú vorðið, hvorledes ser det ud nu, hvad er der nu paa Spil? nú er illa vorðið, nu er det slemt fat; ofte nedsettende: maadelig, daarlig, hatta er vorðið, det er maadeligt, det er der ikke noget ved, det er ingen Sag; — vorðið sum, rigtigt, i høj Grad, udmærket, vorðið sum hentur, udmærket bekvem el. nyttig, vorðið sum blíður; tað er vorðið sum, det er fortræffeligt.*

vórðu [vourò] *præt. pl. af verða.*

vorpin [vâ'rpín] *part. præt. af verpa.*

vóru [vourò] *præt. pl. af vera.*

vóvin [voevin] *part. præt. af veva.*

vóvu [vauò] *præt. pl. af veva.*

vrá [vrâa] *f.* (ar; ir) *Vraa, Krog.*

vrak [vræk] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) *Vrag, Skibsvrag. 2) Vrag, Vragning; Vraggods, Udsbudsvare.*

vraka [vræaka] *v. (að)* 1) *vrage, v. fisk. 2) vrage, forsmåa.*

vrakari [vrækari] *m.* (a; ar) *Vrager.*

vraking [vræatsing] *f.* (ar) *Vragning.*

vreiði [vraiði] *f. indecl. Vrede. Jf. reiði.*

vreiður [vraiðr] *adj. vred. Jf. reiður.*

vuksu [voksó] *præt. pl. af vaksa.*

vundu [vondó] *præt. pl. af vinda.*

vunnu [vonnó] *præt. pl. af vinna.*

vurpu [vo'rpó] *præt. pl. af verpa.*

væðing [væajng] *f.* (ar; ar) *den Del af Loftet, som støder op til Taget paa begge Sider, den yderste Del af den spidse Vinkel, som Taget danner med Loftet.*

væl [væal] *f.* (ar; ir) *List, Kneb, Puds, við vælum, med List, vita vælir við nøkrum, hitte paa Raad for noget, brúka vælir við ein, bruge List mod en, eg brúki ikki við teg vælir.*

væl¹ [væal] *n.* (s; *pl. ds.*) 1) = *væl, f. 2) kunstfærdig Indretning, kunstig Ting, sóu eitt so lítið v., de saa en saa kunstig lille Ting.*

væl² [væal] *n.* *Vel, Velfærd.*

væl [væal] *adv. vel, godt, a) heldigt, tað gongur væl, b) velvilligt, kærligt, gera v. ímóti e-m, c) med Tilfredshed, tað dámar mær v., láta v., d) omhyggeligt, ansa v. eftir, e) rigeligt, v. so mikið, halda v. pottamál, tað kann v. bera til, det kan godt ske; — v. verði (veri) el. v. verði (veri) tær, vel vorde (dig)! Lykken følge (dig)! tey eru so væl, de er saa gode Venner.*

væla [væala] *v. (að) v. um (med acc.), a) holde i god Stand, søрге for, hygge om, b) istandsætte reparere.*

væl|borin [vælboerin] *adj. velbaaren, af god og ædel Herkomst. -búgvín [-bigvín] *adj. vel forsynet, vel udrustet. -ferð* [-feær, va'l-] *f. Velfærd. -gerð* [-džæar] *f. Velgerning. -gerningur* [-džærningór] *m.* = *vælgerð.**

væli [væalh] *n.* (s; *pl. ds. el. r*) = *væl¹.*

vælinði [væalɪnði] *n.* (s; pl. ds. el. r) *Spiserør.*

vælkomin [væalkoɪmɪn] *adj.* velkommen. **-signa** [vælsɪg'na] *v.* velsigne; vælsignaður *part. præter.* og *adj.* [vælsɪg'navór, val-]. velsignet, ogsaa alm. *Tiltaleord i venlig Tiltale:* vælsignaður! min kære, risin biður hann vælsignaðan vera ekki at drepa seg, Risen beder ham indstændigt om ikke at dræbe ham, hann biður teir vælsignaðar vera og leggja sær ráð, han beder dem saa indtrængende om at give ham Raad. **-signi** [vælsɪg'nɪsi, val-] *n.* (s; pl. ds. el. r) Velsignelse. **-vild** [-vɪld] *f.* (ar) Velvilje, Forekommenhed, Godhed, fáa v. til, fatte Godhed for. **-vorðin** [-voərɪn] *adj.* velskapt, skøn.

vænleiki [væanlai'tʃi] *m.* (a) Skønhed.

vænta [væ'nta] *v.* (að) vente (nære Forventning om, haabe at faa el. se), oprindelig med gen., skalt tú mín aftur v., skal du vente mig tilbage; nu alm. med acc., v. ein, nær skal eg teg aftur v., naar skal jeg vente dig tilbage; forbindes ogsaa alm. med en Genstandssætning: tú skalt ekki v., at hann lönar tær tað aftur, du skal ikke vente, at han lønner dig det igen. — v. sær nakað, vente sig noget, eg vænti mér einki gott; eg vænti at síggja teg aftur, eg vænti hann at koma aftur; eg vænti okkum ekki at koma fram, jeg tror ikke, at vi naar frem (fuldfører Rejsen). — *part. præter.* væntandi bruges hyppigt passivisk: som kan ventes, báturinn er væntandi, Baaden kan ventes, teir eru væntandi; tað er væntandi, det er rimeligt, sandsynligt, sum væntandi var, som det var at vente, som rimeligt var.

væntan [væ'ntan] *f.* (ar) Venten, Vente.

væntin [væ'ntɪn] *adj.* tilbøjelig til at nære Forventninger; som venter (haa-

ber), skönt der er tvivlsom Grund dertil.

vænur [væanór] *adj.* (f. væn el. von el. vön [væan, voən, vöən]) væn, smuk, vakker.

vær [væar] *pl.* af eg, vi; nu bruges i daglig Tale udelukkende vit.

væri [væari] *n.* Sted at være paa, koma sær í gott v.; Stilling, Omstændighed, hann er komin í gott v.

væri [væari] *præter. con.* af vera.

væta [væta] *f.* (u) Væde, Fugtighed; ogsaa a) Regn, nógv v., b) Sump, sumpagtig Vandsamling.

væta [væata] *v.* (tt) 1) væde, gøre vaad el. fugtig. 2) lække, ikke holde Vand. 3) drikke en Smule, lække, nyde lidt, hann vætti einki, han lækede intet; v. hálsin, væde Halsen, lække en Smule. *Jf.* veta.

væti [væati] *f.* = væta, f., i Bet. Regn.

vætti [væ'tɪ] *n.* (s; pl. ds. el. r) ussel, lille Person; alm. som sidste Led i Sms.

vættraljós [væ'traljəu's] *n.* Lygte-mand.

vættur [væ'tór] *f.* (vættrar; vættrar) Vætte, sagnagtigt lille Væsen, en Slags Genius (god Aand), som efter Folketroen beskytter Mennesket, naar den nyder god Behandling af dette, men i modsat Fald forfølger det. *Jf.* dansk: Nisse.

vöddi [vöddɪ] *m.* (a; ar) det tykke af Laaret bagtil, Arsbakke (LF).

vögga [vögga] *f.* (u; ur) Vugge.

vögl [vögl] *pl.* af vagl.

vøka [vøka] *f.* (u; ur) 1) Vaagen. 2) Vigilie, aarlig tilbagevendende (Helgen-) Festdag (egl. Nattevaagen, natlig Gudstjeneste forud for saadan en-Dag), kun i Sms. med bortkastet v.

vækstur [vökstór] *m.* (acc. vökt el. vöktur, dat. vöksti el. vökstri, gen. vakstar el. vakstrar; pl. vökstir el. vökstrir) 1) Vækst, Opvækst. 2) Skikkelse, Figur. 3) Vækst, Groning. 4) Plante.

vöku|fiskur [vøækófiskór] *m.* *Fisk,* som den faar i Løn, der vækker og samler Baadsmandskabet tidlig om Morgen til Fiskeri. **-nátt** [-náʔt] *f.* *genemvaaget, søvnløs Nat, Vaagenat.*

vøkur [vøækór] *f.* *sing. el. n. pl. af vakur.*

vøla [vøəla] *v.* (að) *v. um, istand-sætte, reparere. Jf. væla.*

vøllur [vødlór] *m.* (dat. vølli *el. *velli, gen. vallar; pl. vøllir*) *græs-groet Mark.*

vølur [vøəlór] *m.* (ar; ir) *Sene-knude.*

vølva [vølvə] *f.* (u; ur) *Vøve, Spaakvinde.*

vøn [vøən] *f.* *sing. el. n. pl. af vænur.*

vøra [vøəra] *f.* (u; ur) *Vare, Handelsvare.*

vørða [vøəra] *f.* (u; ur) *et Knippe Søfugle, 5 Lunder (Søpapegøjer).*

vørðuskítur [vøəróskoíʔtór] *m.* *Mand, som ved Fuglefangst ikke har opnaaet en fuld vørða (Antal af 5 Lunder).*

vørild [vøərild] *f.* = *veröld.*

vørn [vøərn] *f.* (varnar; varnir) *Værn.*

vørp [vøʔrp] *pl. af varp.*

vørpa [vøʔrpa] *f.* (u; ur) *i Udtr.: skjóta el. spæla vørpur, kaste til Maals med Sten. Jf. verpa, f.*

vørpuskel [vøʔrpøseəl] *f.* *riflet Muskel (concha aspere striata) (LF).*

vørr [vøərr] *f.* (varrar; varrar) 1) *Læbe.* 2) *Sted ved Strandbredden (aaben Vej mellem Stenene med Træstokke, lunnar, over), hvorover Baaden drages.*

vørrur [vøərrór] *m.* (ar; ir) 1) *Aareslag i Søen under Røning, gera ein vørr.* 2) *det Stykke, en Baad skrider frem ved et Aareslag; so var at líta á vørru (forældet acc. pl.) hans.*

vørsla [vøʔrsla, vøsla] *f.* (u; ur) *Indgang til en Faarefold, Rum imellem to fra Faarefolden udløbende Gærder.*

vørtá [vøʔrta] *f.* (u; ur) *Vorte; spec. Brystvorte.*

vørufarmur [vøərófarmór] *m.* *Vareladning.*

vøsa [vøəsa] *f.* (u; ur) *Gilde, Selskab.*

vøtn [vøətn] *pl. af vatn.*

vøttur [vøʔtór] *m.* (vattar; vøttir) *Vante; bruges i visse Talemaader om noget meget let, hann er ein v. í hondunum á honum; ogsaa overf.: Nathue.*

Y, Ý.

yðja [ijə] *v.* (yður, uddi, utt [ijór, oddi, oʔt]) *vrímle, myldre.*

yðjan [ijən] *f.* (ar) *Vrimlen, Myldren.*

***yðrum** [iðrón] *forældet dat. pl. til tú.*

***yður** [iðór] *forældet acc. pl. til tú, Eder.*

ykst [íkst] *adv.* = *ytst.*

ykstur [íkstór] *adj.* = *ytstur.*

ýl [oil] *f.* (s; pl. ds.) *Hyl, Brøl; Skraal.*

ýla [oila] *v.* (ld) *hyle, tude, brøle.*

ýlan [oilan] *f.* (ar) *Hylen, Tuden, Brølen.*

ýlheitur [ilhaiʔtór] *adj.* *som holder længe paa Varmen; hesar gløðurnar eru so ylheitar, disse Gløder holder længe paa Varmen (om Tørvegløder).*

ylja [iljə] *v.* (yljar *el. ylur; yljaði el. uldi; yljað el. ult* [iljar, ilór; iljaj, oldi; ilja, oʔlt]) *udstraale mild Varme (ylur); varme, opvarme (jævnt, mildt).*

ylna [ilna] *v.* (að) *blive varm.*

ylur [īlör] *m.* (jar. el. s) 1) *mild Varme, som holder sig længe, indegemt Varme. Jf. sátuytur.* 2) *lummer Varme.* 3) *Varmblodighed, Hidsighed; tá dró y. at Tummasi, da blev Tomas hidsig.* 4) *varm, venlig Følelse.*

ymis [īmis] *adj.* = **ymissur.**

ymiskur [īmiskör] *adj.* 1) = **ymissur.** 2) *bruges altid, naar der skal udtrykkes en Tvivl m. H. t. Personer el. Ting, noget, der kan finde Sted, men lige saa godt kan slaa fejl, teir verða ymiskir at fáa, det bliver tvivlsomt, om man faar dem med; hava ymiskar tankar, nære Mistanke. — ymiskt, tvivlsomt, tað er ógvuliga ymiskt, det er meget tvivlsomt; ymis(k)t var, hvør leikurin fór, uvist var det, hvorledes det vilde gaa.*

ymisliga [īmisliá] *adv.* *forskelligt, paa forskellig Maade.* **-ligur** [-liör] *adv.* *forskellig, forskelligartet.*

ymissur [īmissör] *adj.* (*pl. m.* *ymissir* el. *ymsir*, *f. ymissar* el. *ymsar*, *n. ymiss* el. *ymsi*) *forskellig, vekslen- de, foranderlig (om hvad der ikke altid er ens, men af skiftende Natur el. Udseende), ymiss (ymis) er manns- ins eydna, vekslen- de, foranderlig er Menneskets Skæbne. — pl. ymsir, forskellige (adskillige), ymsir menn, vekslen- de, snart den ene og snart den anden, ogsaa: afvekslen- de den ene og det andet Parti; hann snúðist til ymsa handa, han vendte sig snart til den ene og snart til den anden Side; ymsir undir og ymsir á, skiftevis (afvekslen- de den ene og den anden) under og ovenpaa. — n. ymist som adv., a) paa forskellig Maade, ulige, ymist gongur á, ulige gaar det til, b) skiftevis.*

ymja [īmja] *v.* (*ymur, umdi, umt* [īmör, omdi, o'mt]) *suse, bruse; uegl.: munn(ur) og nasar umdu í blóði a: Blodet styrtede ud af Næse og Mund.*

ymsumegin [ī'msóməjin] *adv.* og *præp. (med. acc.) snart paa den ene, snart paa den anden Side (af), y. vegin.*

ymsuminni [ī'msóminni] *adv.* og *præp.* = **ymsumegin.**

ynda [īnda] *v.* (að) *finde Behag i, ynde.*

yndi [īndi] *n. (s)* *Behag, Yndest, Godhed, Kærlighed, fáa yndi til ein, fatte Yndest for el. Kærlighed til en, hon yndi til hans fekk, ei fært tú nakað yndi av mær; elur teir upp við yndi, opdrager dem kærligt, med Godhed og Interesse.*

yndigur [īndijör] *adj.* *yndig, elskelig, hoyr tað, yndiga ríka frú.*

yndisbarn [īndisbadn] *n.* *Yndling.*

-fullur *adj.* [-fodlör] *yndefuld, yndig.*

-liga [-liá] *adv.* *yndigt, dejligt.* **-ligur** [-liör] *adj.* *yndig, dejlig, takkelig.* **-orð** [-oær] *n.* *kærligt Ord.*

yndugur [īndövör] *adj.* = **yndigur.**

ynging [īndžing] *f. (ar)* 1) *For- yngelse, Fornylse.* 2) *Tillæg, Opfø- ning (af Kreaturer), Opdræt.*

yngja [īndža] *v.* (gd) 1) *gøre ung, forynge.* 2) *„lægge til“, opføde Ung- kvæg som Tillegsdyr. — yngjast upp, forynges, blive ung igen.*

yngri [īngri] *comp.* af *ungur.*

yngstur [ī'ngstör] *sup.* af *ungur.*

yinna [īnna] *v.* (að) *ynde, holde af, elske; tá ið tvey ynnast, tey væl finnast, naar to elsker hinanden, finder de nok hinanden. — ynnast, føle Behag, føle sig vel.*

ynniligur [īnniliör] *adj.* *elskelig, tað ynniliga sprund.*

ynnisligur [īnnisliör] *adj.* = **ynni- ligur.**

ynski [ī'nstši] *n. (s; pl. ds. el. r)* *Ønske.*

ynskisháttur [ī'nstšishá'tör] *m.* *Ønskemaade, Konjunktiv.*

ynskja [ī'nstša] *v.* (*ynskir, ynskti, ynskt* [ī'nstšir, ī'ngsti, ī'ngst]) *ønske, y. sær el. e-m nakað.*

ynskur [ī'nskör] *m.* = **ynski.**

yppa [i'pa] v. (pt) 1) hæve i Vejret, hejse op, nu forældet undtagen i enkelte Udtryk som: y. kálv, dræbe en Kalv ved Stik i Nakken el. gennem Halsen og derefter, naar den har forblødt, og dens Indvolde er blevet udtaget, hænge den op ved Bagbenene med Skindet paa; y. øksl, trække paa Skulderen. 2) yppa sær, bryste sig, gøre sig til. 3) yppe, volde, opvække, y. klandur, y. ráð. — yppast, opstaa, opkomme, yppist nú ráð av illari dáð, Anslag opstaa nu af den onde Gerning.

yrkadagar [i'rkadæar] m. pl. Arbejdsdage, Søgnedage. Jf. yrkudagur.

yrki [i'rtši] n. (s; pl. ds. el. r) Arbejde, Gerning, Beskæftigelse.

yrking [i'rtšing] f. (ar; ar) Digt, Digtning.

yrkingar|forur [i'rtšinga(r)fœrør] adj. som kan (er i Stand til at) digte. **-gávur** [-gávør] f. pl. digterisk Begavelse.

yrkisevni [i'rtšisævni] n. 1) Værktøj, mest i pl.. 2) Emne for et Digt.

yrkis|leysur [i'rtšislæi'sór] adj. som er uden Beskæftigelse, uden Arbejde, uvirksom. **-loysi** [-lái'si] n. Uvirksomhed.

yrkja [i'rtša] n. (yrkir, yrkti el. orkti, yrkt el. orkt [i'rtšir, i'rti, á'rti, i'rt, á'rt]) (egl. virke, arbejde) 1) digte, y. kvæði, tátt, digte Kvad, Vise, ogsaa absolut: y. um ein. 2) y. orði á ein, tiltale en, y. (orðum) á, begynde sin Tale, Ragnar yrkir orðum á.

yrkudagur [i'rkódæavør] m. Arbejdsdag, Søgnedag, — gerandisdagur.

ysta [ista] v. (st) faa (Mælk) til at løbe sammen, y. mjólk. — ystast, (om Mælk) løbe sammen, skilles, blive til Ost.

ystingur [istungör] m. (s) ostet Mælk, kogt, skilt Mælk.

ystur [istór] adj. blevet til Ost, skilt ad, yst mjólk, ostet Mælk.

ýta [oi'ta] v. (tt) bestemme (f. Eks. et Fartøjs) Sted paa Havet ved Hjælp af Mærker paa Landet.

ýti [oi'ti] n. (s; pl. ds. el. r) Sømærke for Fiskere, Mærke paa Land, hvorved en Fiskebanke findes igen.

ytri [itri] adj. el. adv. i comp. (af út) ydre, (som er) længere ude, yderst af to.

ytst [ist, ikst] adv. i sup. yderst, længst ude, ytst úti, ytst útá.

ytstur [istór, ikstór] adj. i sup. (af út) yderst, (som er) længst ude.

ývin [oivn] adj. 1) strid, som stritter ud, ývið hár, stridt Haar. 2) hoven, oppustet. 3) opblæst, knejsende, vigtig, ý. sum tarvur.

ývnast [oivnast, öivnast] v. (að) puste sig op, rejse sig.

yvir [ivir] præp. med acc. og dat. over, 1) med acc. (udtrykkende en Bevægelse el. Retning), a) (i egl. særlig Betydning) over, henover, ovenover, fara yvir land, drage over Land, breiða út yvir seg, brede over sig, b) (i overf. Bet. efter visse Verber og Udtryk) bera yvirluta yvir ein, have Overtaget over en, overgaa en, klaga (færa klagu) yvir ein, klage over en; fáa ráð, vald yvir nakað (ogsaa alm. med dat.: yvir nøkrum), faa Raadighed, Magt over noget. 2) med dat., a) (om Stedet, udtrykkende en Væren over) over, oven over, pottur hekk yvir eldinum; uppi yvir bönnum, oven over Hjemmemarken, b) (i overf. Bet. efter visse Verber og Udtryk) vaka (upp) yvir e-m, vaage hos en syg, vaka yvir grindini, vaage over den dræbte Grindehvalflok, sjúkur er, ið yvir sjúkum situr, syg er den, der sidder og passer en syg, sita (upp) yvir nøkrum, sidde optaget af noget; hava (fáa) ráð, vald yvir nøkrum, have (faa) Raadighed, Magt over noget, fáa tröllini vald yvir tær; hava yvirluta

yvir e-m, = bera yvirluta yvir ein. 3) som adv. over, hann fekk skorið hælsinuna yvir, *han fik skaaret Senen ved Hælen over, fyrr er fult, enn yvir flýtur.* — leggja (lok) aftur yvir nakað, lægge (Laag) over, tildække; skava aftur yvir nakað, glatte over noget, bringe en Forseelse i Glemmebogen; vera fegin (gleða seg) upp yvir nökrum, være glad (glæde sig) over noget; hjúkla upp yvir e-m, kæle for en; láta væl upp yvir nökrum, ytre Glæde og Tilfredshed over noget; yvir um ána, over Aæn.

yvirav [iviræav] adv. lige ud for (modsat). **-bragð** [ivir(r)bræa] n. = yvirbragd. **-bragd** [ivir(r)bragd] n. Udseende, Manerer, Fremtræden, Mine, Væsen, Ydre, hann hefur so undarligt y.; pl. yvirbrøgd: kallmanna hefur hon yvirbrøgd. **-bregði** [ivir(r)bræði] n. Maade, hvorpaa man ser ud af Øjnene; hava gott y., se frit el. lige ud af Øjnene, hava ringt y., skule, skæve. Jf. uppsikt. **-brigðan** [ivir(r)brija] f. Fortrin, Forrang; Overvegt. **-deild** [ivir(r)daild] f. den øverste Del af Særken, som er af Lærred (LF). **-eftir** [æʰtir] adv. over, over til den anden Side. **-flóð** [ivir(r)flau] f. Overflod. **-færsla** [ivir(r)fœʰrsla] f. Overførsel. **-gangskroppur** [ivir(r)gæʰnskraʰpœr] m. anmassende Person, voldsomt Menneske, Voldsmand. **-gangsmáður** [ivir(r)gæʰsmæavœr] m. = yvirgangskroppur. **-gangswerk** [ivir(r)gæʰsværk] n. Voldshandling. **-gangur** [ivir(r)gængœr] m. Anmasselse, Voldsomhed. **-gerðsmáður** [ivir(r)dœʰrs-mæavœr] m. Voldsmand. **-grind** [ivir(r)-grind] f. det øverste sammenføjede Bjælkelag (i Loftet) paa en Bygning (o: yvirsyllar og bitar). **-hagi** [hæaji] m. Sommergræs-gang (til Fjelds). Jf. undirhagi. **-hond**

[-hånd] f. Overhaand. **-honds** [-hâns] adv. overmaade, overordentlig. **-hoyring** [-håirng] f. Overhøring, Eksamination; Forhør. **-hugi** [-hūi] m. stor Hidsighed, Aandsheftighed. **-hovur** [-hœʰvœr] adv. overhovedet, i det hele taget. **-klæði** [ivir(r)klæði] n. Overklæde, Overtræk. **-lit** [ivir(r)lit] n. Overblik; Oversigt. **-luti** [ivir(r)lūti] m. Overtag, Fortrin frem for en anden, hava yvirlutan el. vera við yvirlutan; bera yvirluta yvir ein el. hava yvirluta yvir e-m, have Overtaget over, overgaa en. **-lærari** [ivir(r)læarari] m. Overlærer. **-maður** [ivir(r)mæavœr] m. 1) overordnet, foresat. 2) Overmand. **-syll** [ivir(r)sidi] f. Oversyld, se syll. **-sintur** [ivir(r)siʰnt-œr] adj. ude af sig selv af Raseri. **-sjón** [ivir(r)šœun] f. Blendværk, Synsbedrag. **-skipan** [ivir(r)šipa] f. for stor Faarebesætning. **-skrift** [ivir(r)-skrift] f. Overskrift. **-tala** [ivir(r)tæala] v. overtale. **-trom** [ivir(r)troem] f. øverste Rand el. Kant (f. Eks. paa Kar, Spand); spec. Taget paa en Bygning med Sparrer, Hanebjælker o. s. v., den Del af en Bygning, der er oven over yvirgrind. **-um** [ivirœm] adv. over, over paa den anden Side. **-vald** [ivir-vald] n. Overhaand, (fuldkommen) Magt el. Herredømme over, hava y. á e-m, have Haand i Hanke med en, have en helt i sin Magt. **-vaksin** [ivir(r)vaksin] adj. overvætted stor, kæmpestor; styrende Subst. i acc.: y. var hann (seyðurin) allan seyð, det (Faaret) overgik i Vækst og Størrelse alie andre Faar. **-vœrr** [ivir(r)vœrr] f. Overlæbe.

ývnast [oivnast, œivnast] v. (að) rejse sig, puste sig op (LF).

yvri [ivri] f. Heftighed, y. dregur at Sjúrdi unga, den unge Sigurd bliver heftig, opbragt. Jf. yvirhugi.

yvrin [ivrin] adj. voldsom, yvrið, harri, var høggið titt.

Æ.

æða [æa, æava] *f.* (u; ur) *Ederfugl* (*somateria mollissima*).

æðr [agr] *f.* (ar; ar) *Aare* (*Blod-, Pulsaare*). *Jf.* lívæðr.

æðublikur [æavóblíkor] *m.* *Han-ederfugl*.

æðukongur [æavókångör] *m.* *Pragt-ederfugl* (*somateria spectabilis*).

ægi [æaji] *Sø, Hav, kun* bevarer i det poetiske Udtryk: ægin blá, det blaa Hav.

ægr [agr] *f.* = æðr.

æl [æal] *n.* (s; pl. ds.) *Byge, Regnbyge; ogsaa Hagl- el. Snebyge*.

æla [æala] *v.* (að) 1) *regne* (sjælden *hagle, sne*) med *Ophold* imellem, *være Bygevejr; hann* (tað) *ælar*, det er *Bygevejr*. 2) *græde* for en *Ubetdelighed* (*spottende, helst om Børn*).

æla|bogi [æalaboøji] *m.* *Regnbue*.

-slit [-slit] *n.* *Ophold* imellem *Bygerne*.

-veður [-veavór] *n.* *Bygevejr*.

ældró [aldrœu] *n.* lille *Regnbyge*.

ælingur [æahngör] *m.* (s; ar) lille *Byge* (*Regn el. Sne, Hagl*).

ælmusk [almosk] *n.* — ældró.

-slit [a'lslít] *n.* *Ophold* efter stærk *Regn* (LF).

ær [æar] *f.* (*gen. sing. ær; pl. nom. ær, dat. óm* [oun]) *Hunfaar, Moderfaar*.

æra [æara] *f.* (u; ur) *Ære, Hæder, Anseelse*.

æra [æara] *v.* (rd) *ære, hædre*.

ærfrælsi [a'rfra'lsi] *n.* *Stykke Græsgang, tilstrækkeligt til Fodring* af et *Hunfaar*. *Jf.* frælsi.

ærligur [arlijör] *adj.* *ærlig*.

ærseyður [a'rsæi(j)ör] *m.* *Besætning* af *Hunfaar* i en *Udmark*.

ærufrykt [ærófríkt] *f.* *Ærefrygt*.

ærugur [æarövör] *adj.* *høflig, forekommende, tjenstagtig*.

ærull [æarodl] *f.* *Uld* af *Hunfaar*.

æru|skemdari [æaróšæmdari, -šændari] *m.* *Æreskænder*. **-skemma** [-šæmma] *v.* *æreskænde*.

ærutur [æarótör] *adj.* = ærugur.

ærviðri [arvigri] *n.* (s; pl. ds. el. r) *hermafroditisk Faar*.

æs [æas] *f.* (ar; ir) *et af de fire Huller i Skindskoenes Kant, hvorigennem Tvingerne drages*. *Jf.* framæs. — *føra nakað út í æsir, behandle noget udtømmende*.

æsa [æasa] *f.* (u; ur) = æs.

æsagráur [æasagråavör] *adj.* som *Tilnavn til Odin: Óðin æsagrái, Odin, den graa As*.

æsing [æasing] *f.* (ar; ar) *Endestykke af en Baads Rælinger*.

æt [æat] *præt. sing. af eita*.

æta [æata] *f.* (u) *Æde, Spise, Føde*.

æti [æati] *n.* (s) *hvad der kan spises el. tjene til Føde; spec. brugt om smaa Fisk, som tjener til Føde for de store Fisk*.

ætl [atl] *n.* (*omtrentlig*) *Beregning, Skøn, Formodning*.

ætla [atla] *v.* (að) 1) *mene, antage, formode; hvat ætla* *tú um hetta?* *hvad mener du om dette?* *eg ætli, at teir eru farnir nú, jeg antager, at de er taget af Sted nu*. 2) *anslaa, beregne* (*omtrentligt*) *Størrelse, Omfang, Maal, Antal, Værdi af noget; teir ætlaðu grindina minnst til einar átta hundrad hvalir, de anslog Grindhvalflokken til mindst otte Hundrede Hvaler*. *Jf.* meta. 3) *bestemme, beramme, æ. ein dag; snarlíga læt til brúðleyps æ., lod hurtigt beramme Bryllup; tiltenke, mangur fær, hvat øðrum er ætlað, men eingin fær, hvat øðrum er lagað (se laga); æ. e-m nakað, tiltænke en*

noget; æ. nakað til, bestemme noget. 4) agte, have i Sinde; eg ætli at royna, jeg agter at forsøge; ogsaa med tilføjelset sær, æ. sær, der alm. bruges i spec. Betydning: agte sig et Sted hen, eg ætli mær (at fara) til Havnar.

ætlan [atlan] *f.* (ar; ir) 1) Mening, Antagelse, Formodning. 2) Agt, Hensigt, Bestemmelse, mongum brestur æ. (se bresta).

ætleri [atleri] *m.* (a) i Udtr.: evri veit eg ætlaran, en højere Styrer ved jeg.

ætling [athing] *f.* (ar) Skøn, iøvrigt = ætlan.

ætt [a't] *f.* (ar; ir) 1) Æt, Stamme, Slægt, bregða í ætt, bregða úr ætt (se bregða); sjáldan bregður maður úr ætt, sjálden vanslegur en Mand fra sin Æt; ikki verður dugandi maður, ið nevndur er burtur úr ætt (se dugandi). 2) Retning, Kant (spec. m. H. t. Vejr og Vindretning); Himmelen, Verdenshjørne; Vindretning; hvørt í sína ætt, hver i sin Retning; hvaðani er ættin? hvorfra kommer Vinden.

ættaður [a'tavór] *adj.* 1) blæsende fra en vis Kant (om Vind); hvussu er hann ættaður? hvussu er ættað? hvorfra kommer Vinden el. fra hvad Kant er Vinden? 2) af en vis Slægt, stammende fra; vera ættaður frá, nedstammende fra.

ættar[bók] [a'tarbók] *f.* Slægtebog. -bragð [-bræa] *n.* Slægtegenskab, Slægtlighed. -bregði [-breði] *n.* = ættarbragð. -brigð [-brí] *f.* = ættarbragð. -brigd [-brigd] *f.* = ættarbragð. -faðir [-fæjir] *m.* Stamfader. -fólk [-fö'lk] *n.* Slægt, Slægtninge.

-grein [-grain] *f.* Stamme. -lag [-læa] *n.* 1) Folkefærd. 2) = ættarbragð. 3) omtrentlig Vindretning. -leysur [-læi'sör] *adj.* som er uden Slægt. -lið [-lí] *n.* Slægtled. -liður [-lí(j)ör] *m.* = ættarlið. -maður [-mævör] *m.* Slægtning. -mót [-mou't] *n.* fjernere Slægtskab. Jf. skyldskapur. -skifti [-sifti] *n.* Forandring af Vindretning. -skil [-sil] *n.* Forstaaelse af Vindretningerne. -slag [-slæa] *n.* Slægt, Familie, Race. -tal [-tæa] *n.* Slægtregister.

ævi [ævi] *f.* (indecl. sing.; pl. ævir) 1) Levetid, Livstid, alla sína ævi el. ævina; tað er ikki á tínari ævi, det er ikke i din Levetid; hvør skal sína ævi útinna (se útinna). 2) langt Tidsrum, meget lang Tid; ævi og allan aldur el. aldur og alla ævi, a) hele Levetiden, b) evigt, evindeligt. — *pl.* ævir, evig Tid, Evighed; í allar ævir el. allar ævir til enda el. aldur og allar ævir, i al Evighed.

ævigur [ævi'jör] *adj.* evig.

æviliga [ævili'a] *adv.* = ævinliga.

ævinleiki [ævinlai'tsi] *m.* (a) Evighed. -liga [-li'a] *adv.* evigt, evindeligt. -ligur [-liör] *adj.* evig, evindeligt.

ævintýr [ævintoir] *n.* Eventyr, fabelagtig Fortælling.

ævintýriligur [ævintoir'liör] *adj.* eventyrlig.

ævintýrsøga [ævintoirsøva] *f.* Eventyr, Historie.

æviskeið [æviskai] *n.* Levetid. -søga [-søva] *f.* Livshistorie, Levnedsskrivelse.

ævugur [ævövör] *adj.* = ævigur.

Ø.

øða [øa, øva] *f.* (u; ur) *Hestemusling* (*modiolus vulgaris*).

øða [øa] *v.* (dd) *gøre gal, vild el. ustyrlig, bringe i Raseri, ø. ein. — øðast, blive gal, ustyrlig, komme i Raseri.*

øði [øəju] *f. indecl. Galskab, Raseri, Ustyrlighed; loypa øði i ein, bringe en i Raseri.*

øðiliga [øəjlía] *adv. = øðisliga. -ligur* [-líör] *adj. = øðisligur. -mikil* [-mítšil] *adj. = øðismikil.*

øðisliga [øəjislía] *adv. paa en vild, ustyrlig Maade. -ligur* [-líör] *adj. noget vild, ustyrlig. -mikil* [-mítšil] *adj. vild, rasende.*

øðrum [øərón] *dat. sing. m. el. n. el. dat. pl. af annar.*

øðrumegin [øərómeəjin] *adv. og præp. (med acc.) paa den ene el. den anden Side (af).*

øðruminni [øərómínni] *adv. = øðrumegin.*

øðrvisi [ørvói'si] *adv. anderledes, paa en anden Maade; ø. vorðin, af en anden Beskaffenhed; tú kemur ø. vorðin í dag, din Ankomst i Dag sker under andre Omstændigheder.*

øðulingur [øvólingór] *m. (s; ar) lille øða el. Unge af samme (LF).*

øðuskel [øvóðseəl] *f. Skal af øða.*

øga¹ [øa] *v. (gd) forskrække, skræmme, gøre sky, ø. ein. — øgast, forskrækkes, blive sky; mongum øgdist at síggja, mange forfærdedes ved at se det. Jf. ógva.*

øga² [øa] *v. (að) vokse, tiltage i Voldsomhed (om Uvejrr); ø. uppá = herða.*

øgiliga [øəjlía] *adv. paa en skrækindjagende Maade, frygteligt. -ligur* [-líör] *adj. skrækindjagende, frygtelig.*

øgn¹ [ögn] *f. (agnar; agnar) Avne, Aksekæg; ogsaa uegl.: en Smule. — pl. agnar, a) Avner, Emter, b) smaa Pletter i Faarskind af en anden Farve end selve Skindet.*

øgn² [ögn] *f. i Udtr.: vera væl i øgn við ein, have et godt Øje til en, være venlig stemt overfor en; vera illa í øgn við ein, se skævt til en, være uwillig stemt overfor en.*

øgn [ögn] *pl. af agn.*

øgnutur [ögnótör] *adj. 1) arnet. 2) som har enkelte hvide Haar i den sorte Udbeklædning el. enkelte sorte Haar i den hvide Udbeklædning (om Faar).*

øguiliga [øvólía] *adv. = øgiliga. -ligur* [-líör] *adv. = øgiligur.*

øki [øætši] *n. (s) Plads, Rum, Omraade, Areal.*

økil [øætšil] *m. (s; øklar) Ankel (Led, som forbinder Benet og Foden).*

øking [øætšing] *f. (ar; ar) Tillæg, Forøgelse, tilføjet Stykke.*

økja [øætša] *v. (kt) øge, forøge, tilføje, legge til.*

øklaknútur [øəklaknú'tör] *m. Ankelkode, Ankel.*

okrum [øəkrón] *dat. pl. af akur.*

öks [öks] *f. (ar; ir) Økse.*

öks [öks] *pl. af aks.*

oksa [öksa] *f. (u; ur) = øks, f.*

öksar [öksa(r)blæa] *n. Økseblad. -hyrna* [-hídna] *f. et af Hjørnerne paa et Økseblad. -skaft* [-skaft] *n. Økseskaft. -skegg* [-šægg] *n. Kant, Æg paa Økse.*

øksi [öksi] *f. (ar; ir) = øks.*

øksi [öksi] *m. (a; ar) Uldbald i Faars Mave (LF).*

øksl [öksl] *f. (akslar; akslar) Ak-sel, Skulder.*

okt [ökt] *f.* (ar; ir) *Tidsrum* paa 3 Timer, ¹/₈ af Døgnet.

økul [økól] *m.* (s; øklar) = økil.

økusól [økósól] *f.* næste Maane (Nyumaane) efter summarsól.

øl [øal] *n.* Øl. — táíð ølið fer inn, fer vitið út (se fara); øl er annar maður, Øllet gør Men-nesket til et andet.

öld [öld] *f.* (aldar; øldir) 1) Tid, Tidsalder. 2) Aarhundrede.

øll [ödl] *f.* sing. el. *n.* pl. af allur.

øna¹ [øəna] *v.* (að) strippe om, ø. um.

øna² [øəna] *v.* (nt) = ønta.

øni [øəni] *n.* (s; pl. ds. el. r) mindre Flok Faar, som græsser sammen.

ønskrast [ö'nskrast] *v.* (að) gyse, grue, ø. við nakað el. fyri nökrum.

ønskriligur [ö'nskriljör] *adj.* gru-opvækkende, gyselig.

ønta [ö'nta] *v.* (nt) (ymte), give et knapt og løseligt Svar, ø. aftur; alm. med Nægtelse: ekki ø. aftur, ekki ø., ikke give et Kny fra sig til Svar, hann ønti (mær) ekki (aftur).

ør [øər] *n.* (s; pl. ds.) Ar (Mærke efter Saar), eg beri her ør í vanga. Jf. err.

ør [øər] *f.* = ørv.

øra [øəra] *v.* (að) svimle (upers.); meg ørar, det svimler for mig, jeg bliver svimmel, ogsaa: tað ørar fyri mær. — ørast, blive ør, svimmel.

ør|brattur [örbra'tör] *adj.* fuldstændig brat, stejl. -**deyði** [-dæi(j)] *m.* fuldstændig Undergang el. Ødelæggelse.

-drepa [-dreəpa] *v.* fuldstændig ødelægge el. udrydde, *f.* Eks. Fuglene i et Fuglebjerg.

ørðugur [øərövör] *adj.* besværlig (besværlig at gaa), stejl, stærkt hældende, ø. vegur at ganga.

ørðutur [øərötör] *adj.* = ørð-ugur.

ørfátækur [ö'rfáatakör] *adj.* meget-fattig, bellefærdig.

ørg [örg] *f.* (argar; argir [argar; ardžir]) stenet Strækning. Ordet forekommer i en Del Stednavne.

ørg [örg] *f.* sing. el. *n.* pl. af argur.

ørgryнна [örgrinna] *f.* Fiskebanke, hvor der er Fisk i stor Mængde.

ørilsí [øərilsí] *n.* (s) Svimmelhed.

ørinda|ðröngur [øərindadrängör] *m.* Ærindsvend, Bud. -**leysur** [-læi'sör] *adj.* uden (vigtigt) Ærinde; tú kemur ekki ø., du kommer ikke uden et vigtigt Ærinde. -**smiður** [-smi(j)ör] *m.* Versemager. -**sveinur** [-svainör] *m.* Ærindsvend, Bud.

ørindi¹ [øərindí] *n.* (s; pl. ds. el. r) Ærinde, Anliggende; gera sær ø., gøre sig et Ærinde; eg fari eitt ø., far el. gakk mær eitt ø.; ganga ørindi(r), gaa Ærinder; reka ø., forrette et Ærinde.

ørindi² [øərindí] *n.* (s; pl. ds. el. r) Vers, Strofe.

ørindisleysur [øərindislæi'sör] *adj.* = ørindaleysur.

ørindreki [øərindreətši] *m.* (a; ar) Ærindsvend.

ørk [ö'rk] *f.* (arkar; arkir) Ark.

ørk [ö'rk] *pl.* af ark.

ørkelma [ö'rtšælma] *v.* (að) = ørkymla. -**kvisi** [-kvísi] *f.* = erkvisi. -**kvisin** [-kvísín] *adj.* = erkvisin. -**kymla** [-tšímla] *v.* (að) mishandle, beskadige ved pirrende Berøring, pirre for meget i el. ved (*f.* Eks. Saar, Bullenskab o. lign.), ø. ekki fingurin, sárið.

ørligur¹ [örlijör] *adj.* usædvanlig megen, rigelig.

ørligur² [örlijör] *adj.* (noget) forstyrret, forvirret, ør.

ør̃m [ör̃m] *f.* sing. el. *n.* pl. af armur.

ør̃maktast [ör̃maktast] *v.* blive afmægtig, vansmægte. -**minnast** [-minnast] *v.* erindre utydeligt, huske dunkelt, ø. um nakað.

ormundarhús [örmonda(r)húus] *n.* armt, fattigt *Hús*, i *Udtr.*: eta ein út á ø. el. av ørmundarhúsi, fuldstændig fortære ens *Forraad*.

ørn [ørn] *f.* (*gen.* arnar el. ørnar; *pl.* ørnir) *Ørn*, *Havørn* (*haliaëtus albi-cilla*).

ørska [ö'rska] *f.* (*u*; *ur*) *Forvirring*, *Vildelse*, *Sanseløshed*.

ørskapur [ö'rskaepör] *m.* (*ar*) *Galskab*.

ørskrast [ö'rskrast] *v.* (*að*) = ønskrast.

ørsmáur [ö'rmsmáavör] *adj.* meget lille, lille bitte (= *ersmáur*).

-tystur [-tístör] *adj.* meget tørstig.

ørur [ø'ror] *adj.* 1) ør, svimmel (*sjæld.*). *Jf.* ørutur. 2) ør, forstyrret, forvirret. 3) fra *Forstanden*, gal, ø. i høvдинum.

ørutur [ø'røtör] *adj.* svimmel; ogsaa: svimlende, som volder *Svimmelhed*; her er ørut at ganga, man bliver svimmel af at gaa her; *jf.* ørðugur og ørðutur.

ørv [örv] *f.* (*ar*; *ar*) *Pil*.

ørva [örva] *f.* (*u*; *ur*) = ørv.

ørvald [örvald] *n.* *Heftighed i Vejr*, ø. i brimi.

ørvarhúsi [örvarhúusi] *m.* *Pilekogger*.

-garpur [-ga'rpör] *m.* *Bueskytte*.

-oddur [-áddör] *m.* *Pilespids*.

ørvastrangur [örvastrångör] *m.* *Buestreng*.

ørviti [örviti] *n.* (*s*) *Vildelse*, *forstyrret Tilstand*, *Forvirring*; vera í ø., 1) være forstyrret i *Hovedet*, være forvirret. 2) tale el. gaa i *Vildelse* (i so-vende *Tilstand*).

ørvitigur [örvitijör] *adj.* forstyrret, forvirret.

ørviti|knokkur [örvitiskná'kór] *m.* forstyrret, forvirret *Person*; *Projekt-mager*. **-ligur** [-liör] *adj.* som i *Regelen* er lidt forstyrret, som blander sammen i sin *Hukommelse*. **-skalli** [örvitiskadli] *m.* = ørvitis-knokkur. **-skapur** [örvitskaepör]

m. *Forvirring*, *Daarskab*. **-tos** [-toəs] *n.* forstyrret, forvirret *Snak*.

ørvitugur [örvitövör] *adj.* = ør-vitigur.

ørvur [örvör] *m.* (*s*; *ar*) = ørv.

øsa [øəsa] *v.* (*st*) *ophidse*, bringe i *Forbitrelse*, bringe i *Oprør*, ø. upp, ø. ein upp. — øsast upp, komme i *Oprør*, bruse op.

øsi [øəsi] *n.* (*s*) *Halspartiet fra Hagen til Nøglebenet*; undir ø., under *Hagen*.

øsing [øəsing] *f.* (*ar*; *ar*) *Ophid-selse*, *Forbitrelse*.

øska [øska] *f.* (*u*) *Aske*.

øskrast [øskrast] *v.* (*að*) = ønskrast.

øsku|bökil [øskóbøetšil] *m.* *Askeklump*.

-dagur [-dæavör] *m.* *Aske-onsdag*.

-dólgur [-dölgör] *m.* *Askefis* (*Person*, som sidder og rager i *Asken*), *Drog*, *Dovenkrop*.

-dungi [-do'ndži] *m.* *Askedyng*, *Askemødding*.

-físur [-foi'sör] *m.* (*ar*; *ir*) *Askefis*.

-hirðil [-hiril] *m.* = øskudólgur.

-kaldur [-kaldör] *adj.* ganske udbrændt til *Aske* og *kold* (*koldt*), forlængst udbrændt (*om lld*, *Brændsel*); har lá øskukalt, táið teir komu, *Ilden* var forlængst udbrændt, da de kom.

-krás [-kråas] *f.* *Lækkerbidsken*, bagt el. stegt i *Asken*.

øsn [ösn] *n.* *Staahej*.

øсна [öсна] *v.* (*að*) gøre *Staahej*; ogsaa øsnast, hvad øsnast tú við.

øsp [ösp] *f.* (*aspar*; *aspir*) *Asp*, *Aspetræ*.

øt [øæt] *n.* *pl.* *Fællesnavn* for *eldurt* og *mjaðarurt* (*LF*).

øtast [øtast] *v.* (*að*) forfærdes, grue, ø. við (*nakað*).

øtiligur [øtuliör] *adj.* forfærdende, overvældende.

øtla [øtla] *v.* (*að*) (*om Vejr*, *Uvejr*) øga. — hann øtlar veðrið, *Uvejret* tager til.

øtuligur [øetöliör] *adj.* = øti-ligur.

øvigur [øəvijör] *adj.* 1) i omvendt el. bagvendt *Stilling*, *baglæns*; øvigur

mátti jallurin leypa, *baglæns* maatte Jarlen springe; øvigan bardi hann risan tá, av høgum borgum út, *han bankede da Risen baglæns ud af den høje Borg.* 2) avet (*akavet*), *bagvendt*, *forkert*, ø. atburður. — gera nakað øvigt, *gøre noget forkert (bagvendt, avet).*

øvugur [øævòvòr] adj. = øvigur.

øvund [øævònd] f. (ar) *Avind*, *Misundelse*, *Skinsyge*.

øvunda [øævònda] v. (að) 1) *bære Avind til, misunde, ö. ein.* 2) *stikle, give Stikpiller paa Grund af Misundelse, ø. ein (við nøkrum), stikle paa en.*

øvundarmaður [øævòndarmæavòr] m. *Avindsmand, Fjende, Misunder.*

øvund[sjúka] [øævònšúuˈka] f. *Misundelse, Avindsyge.* -sjúkur [-šúuˈkòr] adj. *misundelig, avindsyg.*

øvutur [øævótòr] adj. = øvigur.

TILFØJELSER OG RETTELSE.

ábreiðsla, ogsaa: *Grusning* (paa *Vej*).

aðal, tilføj under 1): modsat lættikorn og sodnkerakorn.

áðan, [oijáani], l.: [oijáa'ní].

áfallin [áafadlin] adj. med udprægede *Sympatier* og *Antipatier* (overfor de enkelte Mennesker el. Ting), overdreven i sin Følelse m. H. t. hvem el. hvad man synes om el. ikke synes om.

áfastur, vera áfastur, l.: vera áfastir.

aftan, tilføj: aftan á (præp. med acc. el. dat.), efter, bagefter; aftan fyri (præp. med acc.), bagved.

aftanvert, oversættes vist rigtigst: lidt (el. lige netop) bagved.

afturhaldsflokkur, [-há'ls-] l.: [-ha'ls-].

afturhittan, [-hi'tan], l.: [-hi'tan].

afturstig, ogsaa: *Tilbageskridt*.

agnar, acc. pl., l.: nom. el. acc. pl. **aldubára**, ogsaa: *svag Bevægelse* i *Søen*.

aleiðis, koma e-m á., l.: koma nøkrum á.

allahalgannadagur, ogsaa: *allahelgannadagur* [alhæl'gónadæav-ór].

almenningur, l. [-mænningór].

álvuligur, [álvóli'jór], l.: [álvóli'ór].

ámillum, [áamídlón], l.: [áamí'dlón].

angi², bruges spec. om *Ryghvirvel-tapper*.

ankar, ogsaa som *Maal*: *Anker*.

ann [an(n)] præs. sing. af *unna*.

annaðhvört, som pron. indef.: eet af to.

annaðslíkt, tilføj: *annaðslíkt afturat*, lige saa meget til.

annar, tilføj: í annað kvöld, i *Morgen Aften*.

armur, tilføj: spec. = *stangar-armur*.

ásamt, [-samt], l.: [áasa'mt, á(a)-sa'mt].

ásjón, l.: [áa'sjón].

ástriki, l.: [ástroi'tši].

at [æat, áa] o. s. v., l. 1) [áa] *Infinitivsmærke*, at. 2) [æat] conj. at.

átala, rettere: *Daddel*, *Irettesættelse*, *Bebrejðelse*.

atfangadagur, l. [-fængadæavór].

atfangakvöld, l. [-fængakvöld].

átfliskur, **átufiskur** [áat(ö)fiskór] m. *spiselig Fisk*.

atkomandi, tilføj: har var atkomandi, der var det værd (behageligt) at komme til.

atkvoða, l. [-kvøa, -kvøva].

av, tilføj: maður av manni, den ene efter den anden.

avgerð, l. [avdžær].

ávik, l. [áavík].

avindsjúkur, l. [æavin'sjú'kór].

avmergjaður, tilføj: afkræftet p. G. af *Magerhed*.

avoyða, tilføj: rydde.

avseta, tilføj: mest i pl. *avsetur*, = *avsetra*.

avstað, l. [áastæa].

ávokstur, bruges ogsaa ellers særlig

om en *Plantes overjordiske Del i Mod-sætning til den underjordiske, eplini* hava ov stóran ávøkstur.

baða, *l.* [bæa].

baggi, (a; ar), *l.* (ja; jar).

baka, *her kan tilføjes et nyt Udtr.* som: baka bonk el. beinkir, „varme Bænke“.

bakborðsmegin, **bakborðsrúm**, *l.* [bagbárs-].

bálaeldur, *l.* [båal(a)ældór].

balaveður, *betyder nok Uvej, men ikke værre end, at man kan balast úti, altsaa: Vejr, der gør det besværligt at færdes (arbejde) ude.*

báleldur, *flammende, l. flammende.*

barnamóðir, *l.* [-møur].

beiggi [bað'dži] *m.* (ja; jar) *Broder. Jf. bróðir og baggi.*

beinserkur [bainsæ'rkór, bai'n-] *m.* *Benhinde.*

bera, *tilføj: bera med dat., a) b. e-m væl (illa), give en godt (daarlígt) Vidnesbyrd, b) klæde el. passe en paa en vis Maade, tað ber tær væl.*

berg, *tilføj: fyri berg, ud over Kanten paa en Klippevæg.*

biða, *tilføj: so góðan sigur beið, opnaade saa god en Sejr. — beið (búði), l.: beið (= búði).*

biðiskinn, *tilføj: sum b. (siges om en, som ikke har Farve i Kinderne).*

bílegging, *ogsaa: Maade at fæste Enden paa en Traad, hvormed noget er omviklet.*

bíleggja, *ogsaa: hæfte Enderne paa en Traad, hvormed noget er omviklet.*

birki, *se bjørk.*

biti, (4), *i de gamle Huse: en gen-nem Røgstuen anbragt Tværbjælke.*

biskupur, *ogsaa: Løber (i Skakspil).*

bjálki, *spec. = biti 4).*

bjartleiki [bja'rtlai'tši] *m.* (a) *Skin, Klarhed.*

blákollur, **líragras**, *l. = líra-gras.*

bløðruskali, *ogsaa (el. vel egl.): en af Ægget nylig udkommet Unge af*

Vandfugleslægten med Blæredannelse i Hovedet.

bløka, *ogsaa: karakterløs Person.*

boða, *tilføj: b. frá e-m, bringe Budskab om en; b. e-m til útróðr-ar, bringe en, som man ønsker med paa Fiskeri, Budskab om en fore-staaende Tur.*

bókavørður [bøu'kavørør] *m.* (-varðar; -verðir) *Bibliotekar.*

borð, *verða á b. við, l. vera á b. við.*

borðbein [bårbain] *n.* *Bordben.*

borði, *ogsaa (alm.): Tøjbændel, Kantebaand.*

bráa², *se bregða við (der er Hovedformen).*

bragd, *Mandoms-, l. Manddoms-.*

bragda, *tilføj: hann sló hann, so hann bragdaði ekki, han slog ham, saa han rørte sig ikke.*

brandur, *hyppigst: halvt udbrændt (el. noget brændt) Stykke Tørv.*

bregða, *tilføj: ei brást moyggj-arnavn, ej forandredes hendes Mønavn.*

breiða, *b. borð, dække Bord, staar rettere efter „at man vil sættes over“.*

brennivínspuss [brænnivoinssposs] *n.* *Læsson, som man har paadraget sig i Fuldskab.*

brimbardur, **-gangur**, **-garður**, *ved disse Ord kan ogsaa Udtalen være [brim-].*

brósk, *det forreste Stykke, l.: det forreste tynde Stykke.*

brúgv, *ogsaa: Afsats i en hældende Bjergside, hvor Klippen af og til kommer frem, dog svagere end i hamar¹.*

***brynjugjálv** [brinjödžálv] *n.* „Brynjedønning“ o: *Kamp.*

bullingur [bodhngór] *m.* *Bevægelse i Søen (forarsaget af Strøm).*

búrók, *tilføj: modsat oyðirók.*

borkuvisa, *tilføj: Roden bruges alm. til Garvning (Barkning) af Skind, hvoraf Sko skæres.*

deyðarak, *adj., l. adj. indecl.*

dik, *tilføj: taka bátin eitt d.*

fram, *trække Bauden et kort Stykke frem.*

dravin, alm.: gennemblødt.

duga, tilføj: d. føroyskt, kunne *Flerøsk.*

dýrandi [doirandi] adv. d. fullur, aldeles fuld, fuld til Randen, ogsaa: „overkørt“.

eftir, tilføj: morgunin eftir, den følgende Morgen.

eggvella [ægvædla] f. (u; ur), se ógvella.

eingin, einki, l. einki [áˈntʃi, aˈntʃi].

einskefta, et Skaft (2 Gange), l. eet Skaft.

citrandi, ogsaa som adv. i forstærkende Bet., e. gott, fortrinligt.

etandi, tilføj: illa e., næppe spiselig.

evja, ogsaa: opløst, forraadnet Masse.

eyeygameg, [æiæiameə], l. [æiæiˈja-meə]; — bruges nu alm. som Glædesudraab: det var dejligt, det var morsomt.

eygnabragd, tilføj: Blink med Øjet (FA).

eystanvert, e. við, oversættes vist rigtigst: lidt (el. lige netop) Øst for.

fáa, tilføj: fáa sær, forsyne sig, tage (Mad) til sig, spise; fáíð tygum, forsyn Dem, tag for Dem af Retterne.

falla, falla á kan ogsaa bruges om: at synes godt eller dårligt om nogen eller noget. Jf. áfallin.

fána, ogsaa: tabe i Styrke (om Lys), ljósið (lampan) fánar.

feimin, den alm. Brug af Ordet er dog vist (om noget) usammenhængende, f. kavi, tør, løs Sne.

festi, festi fót, synke (ned) i, idet man sætter Foden paa et fremmed Sted (skal betyde, man skal komme til at bo eller forblive der eller faa sin Ægtemage derfra).

fiskur, til Bet. 2) ogsaa: spec. stor Torsk i Modsætning til Smaatorsk eller

anden Fisk, fimm fiskar (o: torsk-ar) í part og nakað av smáum. fíti, Fedme, l. Fedt, Fedme.

fítjingur [fítʃingór] m. (s; ar) Huden af Foden paa et Storkreatur (Ko).

fjala, Opdspr., l. Ordspr.

fjør², skrives rigtigst: fjørð (i fjørð, i fjørð summar o. s. v.).

flyta, f. um (med acc.), l.: f. um (med acc.), fremskynde.

fógverni, er ikke Kro, men Kraas (Kroen hedder kjós).

fógvevni [fægævni] n. (s; pl. ds. el. r) = fógverni.

fólkaskikkur, fólkaskik, l. fólkaskikk.

forgarn [fárgaðn] n. den Halvdel af Garnet (i den gamle Væv), som er løst. Jf. baggarn.

fótur, [fautór], l. [fauˈtór]. — Tilføj: hetta kvæðið fellur væl undir fótum, dette Kvad egner sig godt til at danse efter. — festa fót, se festa (ovenfor).

fræa [fræa] v. (að) fræa el. fræast, sætte Frø. — fræaður, som har sat Frø (el. Blomst), fræaður sýruleggur.

frægur, tilføj under Bet. 2): tað er so frægt i Udr. som: tað er so frægt, at ein seyður kann standa har, der er lige akkurat (kneben) Plads til et Faar der.

frælsi, ogsaa: Ret til at lade et Kreatur (f. Eks. Faar) græsse i Udmarken. — I Sammensætninger har Ordet i daglig Tale ofte Formen -fræls, f. Eks. ærfræls for ærfrælsi.

fullfóra, tilføj: fuldføre.

fýsislígur [foiˈsliór] adj. lystvæk-kende, behagelig.

fýsn [foiˈsn] f. Behag, Lyst.

føroyskur, f. klæðir, l. føroysk klæðir.

gall, Galde, l. Galde, Galdeblære.

gamalseyður, gamalseyða-, helst om et fedt gammelt Faar, modsat av-deyðaseyður, -kjøt o. s. v.,

(Bede eller Moderfaar, som har været goldt).

gandaseðil [gandaseðil] *m.* Hekse-sæddel.

ganga, árið gekk út, *l.* áðrenn árið gekk út, inden Aaret var omme.

geisa [gai'sa] *f.* (u; ur) Straale.

geit, 2) Gede, Splint, en Træstammes yderste Lag, som endnu ikke er blevet helt haardt (træet).

gler, især tynd Is (*f.* Eks. over Vandpytter).

gloprutur, groprut, *l.* gloprut.

gluggi, [glod'dža], *l.* [glod'dži].

góðsintur [gəusi'ntör] *adj.* godsindet, godhjertet.

greðingur, betyder alm.: Hingst.

grindadistrikt, [-distrikt], *l.* [-distrikt].

gróðrarhold, oversættes vist rettest: Kød el. Hud *m.* H. t. dets saarlægende Erve.

gryða, [grəu't], *l.* [gro't].

grynna, Forhøjning i Søen, rettere: Forhøjning af Havbunden (Søbunden).

grøðisteinur, tilføj: anvendtes til Nedskrabning i nye Saar for at standse Blodet.

grönskudrýlur [grö'nsködroilör] *m.* drýlur, bagt af Aarets første Kornhøst. — Paa Sandoy i Formen grónsku- [grá'nskö-].

gudsbadn, *l.* gudsbarn.

gæsa *f.*, oversættes: Flane.

going [gə'jɔŋ] *f.* (ar) stærkeste Strøm. Jf. mysing.

hagalamb, Oversættelsen rettes til: moderløst Lam.

hálv|bardur, -beiggi *o. s. v.*, [hálv-] rettes til [hál-].

hamarskjölur, *l.* hamarstjölur.

harðleiki, Haardhed, *l.* Haardhed, Strenghed.

harðræði, ogsaa: Strenghed.

harður, tilføj: tosa hart, tale højt.

hárógva, tilføj: det bageste af de tre Stykker, hvori Ryggen paa et Kreatur deles.

havnabygging, *l.* [havna-].

heilnæmur [hailnæamór] *adj.* lægende, sund, mest brugt i *n.*, nakað er heilnæmt.

helma, tilføj: holde inde, ophøre, aflade med noget, bruges alm. med Nøgtelse.

hílnast, skrives vist rigtigst: hyllnast (af hollur; jf. holligur, rummelig).

hím, ogsaa: tyndt Lag, (tynd) Hinde.

hjáputur, [-putör], *l.* [tšáa-pütör].

húshagi, er en Udmark („Hauge“), i hvilken Ejerne af alle (eller flere af) Bygdens Hauger er iødtagne, og hvor disse har Ret til at grave Græstørv (flag) til Hustækning, drive Køerne ud i *o. s. v.* De Faar, der faas af denne Græsgang, ejer alle Ejerne af de Hauger, for hvilken den er húshagi, i Forhold til det Antal merkur (se mørk), de besidder.

hvíla *v.*, ogsaa: være i Hvile, hvíla á nokrum.

hyrni, Udtalen er vist altid [hɪrni].

hælkappi, Hælkappe *o. s. v.*, *l.* Hæl paa Sko el. Støvle.

ídráttur, ítráttur [oidrá'tör, oi'trá'tör] *m.* (ar; ir) Idræt. — Formen fejlagtig, burde være ítrótt [oi'tró't] *f.* (ar; ir).

innanvert, *i.* við, oversættes vist rigtigst: lidt (el. lige netop) indenfor.

jabba, ogsaa (og alm.): idelig gentage det samme, *j.* nakað upp í saman.

javni², tilføj: med denne Plante bejdes Uldtøj (Uld), før det farves gult med Hvidkløver (smæra, seyðasmæra).

javnræði [javnræði] *n.* Lighed, Ligestilling.

jólafosta [jəula'fösta] *f.* Advent.

kaldskjarrur [ka'lsjarrör] *adj.* (om Metal) som ikke taaler at hamres eller bøjes i kold Tilstand, tað er kaldskjart.

kanna², som Maal = fire Potter.

keða [tšēa, tšēəva] *f.* (u; ur) Kæde. — Nu alm. i Formen keta.

ketil, forekommer i Stednavne i Bet. „kedel- el. grydeformet Fordybning“ og med Bøjningen: *nom.* og *acc. pl.*

katlar, *dat.* køtlum, *gen.* katla. — *Bet.* Kogekar er nu forældet.

kjaftur, *tilføj:* halt kjaft, *a)* hold Kæft, *a)* lad bare være.

kjallhentur [tʃaðlhæˈntór] *adj.* kejthaand. **-lámur** [-lámór] *m.* Kejte; kejthaandet Person. — Antagelig er den sidste Sms. den oprindelige, saa at første Led maaske kan forklares som *skjalg- (se skjalgur). I saa Fald er g tidlig bortfaldet, og Lyden š blevet ombyttet med tš; den omvendte Overgang er et ikke helt ukendt Fænomen.

klangur [klangör] *m.* (ar; ir) Klang.

klovi, forekommer i Stednavne i ligin. *Bet.* som geil.

knúska, knúskti honum, *l.* knúskti hann.

knúta, bruges spec. om de tykke Endestykker paa For- og Baglemmerens Benpiber.

koma *f.*, *tilføj:* glaður var eg tinni komu.

kongur¹, ogsaa: Konge i Skakspil, Kortspil.

kósarband, bruges ogsaa om et Baand, som paa en Hestegrime spændes ned om Hestens Underkæbe.

kostarhald, ogsaa: Betaling for Kost og Ophold.

kraftleysur [kraftlæiˈsór] *adj.* kraftløs, svag. **-loysi** [-láiˈsi] *n.* Kraftløshed, Svaghed.

krovásur [kroaváasór] *m.* Bjælke, bæhængt med Faarekroppe (til Tørring).

kveikamagi, [kvaika-], *l.* [kvaiˈka-].

kvöld, [kvöld], *l.* [kvöld].

kýsi, [koiˈsi] *m.* (a; ar) Kyse (kvindelig Hovedbeklædning).

landa² [landa] *v.* (að) passe sammen (om pløjede Brædder).

leðra [leəra] *v.* (að) (om en Hest i staaende Stilling) hvile (løfte) det ene Bagben, saa den kommer til at hælde til den ene Side.

leðring [leəring] *f.* (ar; ar) Svajen snart til den ene, snart til den anden Side (om Heste, Fartøjer) i daarligt Føre, høj Søgang.

lega, ogsaa: Beliggenhed.

legmeis [lægmaiˈs] *f.* doven Pige.

leivur [laivör] *m.* (s; ar) groft Brød i Bolleform, Lev. Jf. korkaleivur.

lesull, [leasódl], *l.* [leasodl].

líka *adv.*, *tilføj:* som affejende Svar paa et Spørgsmaal: tað veiteg líka, det ved jeg ingen Besked med (hvad skulde jeg vel vide om det?); tað vita vit líka.

líradagur, 24. August, *l.* 26. August.

lýsan [loiˈsan] *f.* (ar) Lysen, Lys; Skin. Klarhed.

lývæti [loivæati] *f.* Støvregn i mildt Vejr.

lættförur, ogsaa: let til Fods (Bens).

logi(r) *n. pl.* — ogsaa overf.: Pause i Skænderi, nú eru l.

mai [mai] (*m.*) Maj, Maj Maaned.

mannagongd, ogsaa: Gaaen af Mennesker, Menneskers Gang.

mina [mína] *f.* (u; ur) Mine, Ansigtsmine. Nyere Ord.

mirkjallur (ogsaa mirkjalli), bruges ogsaa om hele Tangplanten (tangbjølla, kráka og tang).

móðbitar [möðbitar] *m. pl.* krota af smeltet Spæk.

munga, i *Bet.* misunde o. s. v. forbindes Ordet med præp. frá, altsaa *m.* frá e-m.

nál, ogsaa: Spire fra Rod el. Mellemstok (Knolde), grasnál, eplanál.

náttarlundi, *l.* [-londi].

norðanvert, *n.* við, oversættes vist rigtigst: lidt (el. lige netop) Nord for.

nýlendi, (Korn, Kartofler), *l.* (Korn).

næskur, [noskór], *l.* [naskór].

óheppni, [-hæˈni], *l.* [-hæˈpni].

ólíkligur, *l.* [-loiˈgljör, -lóiˈg-].

ómannsligur, *l.* [ɔumaˈnsljör].

opinekra, forekommer nogle Steder i *Bet.*: utilsaet Jord, der Aaret i Forvejen har baaret Kartofler eller Roer (eventuelt Korn).

óskilligur, *l.* [ɔušillijör].

ovskipa, *l.* [oəʃipa, əsˈs-]

ovtala, [oætala], l. [oætæala].

perma, ogsaa: Omslag (om Bog).

pertin, alm. (om Klæder) snæver, trang, stram.

pjask [pjask] n. svag, skrabende Lyd.

plaga, præt. plagdi [pladdi].

politikk(ur), l. [politiˈkʰ, politiˈkór].

politistur, l. [politiˈstór].

prentvilla [præˈntvídla] f. (u; ur) Trykfejl.

rá¹, ogsaa: (rund) Stok. Jf. ráskera.

ráðaríkur, ogsaa: raadvís.

rák, ogsaa: Skydrift, rák í luftini.

rákamikil, ogsaa: som gíver ráki.

ráki, ogsaa: Smag í Munden.

rakstur, 3), bruges ogsaa om det Stykke af Marken (hagi), hvor den samlede Flok sædvanlig drives.

ráskera, bedre: flække en Fisk paa en bestemt Maade, at den kan hænge over en rá (Stok), ráskorin fiskur.

rasshaft, tilføj under Bet. 1): Ulden vikles ofte om begge Bagben.

rend n., r. av fiski, Samling af Fisk, som søger ind til en Fiskeplads. Jf. rensl (nedenunder).

renna f., svarer nærmest til, hvad man paa Dansk kalder „Rendesten“.

rensl n., det samme som rend (se ovenfor) i mindre Omfang.

ribbingsveður, l. [ribbiˈps-]

riddaraklæði(r), l. [-klæajr].

ríkis|skjalasavn [roiˈtsiˌsæalasavn] n. Rigsarkiv. -skjalavörður [-sæala-vøarór] m. Rigsarkivar.

ringan, l. [ringan].

riski, l. [ristši].

risla, v. (að), ridse, indridse (løse- lig). Jf. rísla.

ritstjóri [ritstjœuri] m. Redaktør.

rokkaásur [ráˈk(a)åasór] m. cylind- derformet Stykke Træ, hvorom Hjulet paa en Skotrok drejer sig.

rongutoft, l. [rángótáft].

rót, i Udr.: bera rót, faa et Stykke Træ bundet om Halsen (f. Eks. om vilde Tyre).

rumbul, spec. Uro i Søn.

rættlestur [raˈtlæstór] m. Korrektur- læsning.

røði, ogsaa (og almindeligst): Ro- redskaber (ár, áraskeyti, borð- skeyti og tollur).

sessur, ogsaa: Sæde for en Rorkarl; eiga sess í báti, eje et Sæde i en Baad (d. v. s. $\frac{1}{8}$ — $\frac{1}{6}$ o. s. v. efter det Antal Mænd, der skal ro med Baaden).

seta, (Side 314, første Spalte, Linje 9—10): setur, l. setir. — seta av, tørres, nú er sett av grótinum.

sigurhandski, l. [siˌjörhaˈnstši].

sípan, ogsaa: (ufuldstændig) Lighed (i Udseende).

sissa, v. (að) berolige, s. ein. — sissast, berolige sig.

sjaldsamliga, l. [-samlia].

sjálvræði, Uafhængighed, l. Uaf- hængighed, Frihed.

sjúkdómur, tidligere især: smitsom Sygdom, Tyfus (landfarsótt).

skarlak, l. [skarlæk].

skarngörn, l. [-gödn, skang-].

skerpikjót, bruges mange Steder kun om aarsgammelt, tørt (vidtørret) Kød eller ældre. — Yngre (nyere) Kød bliver først ræst (se ræstur), derefter turt (tørt).

skifta, (Side 328, første Spalte, Linje 1 f. n.): Guðr-unu, l. Guð-runu.

skjalavörður [sæalavøarór] m. (-varðar; -verðir) Arkivar.

skjálgur [šalgör] adj. vinskæv, som staar usikker, ryster.

skjarrur, tilføj: bruges ogsaa om liv- løse Ting, skor, som let knækkes eller gaar i Stykker (ogsaa om Mennesker, som let bliver fornærmet). Jf. kald- skjarrur.

skjóla, [šœula] v. (ld) skjule. Jf. skýla.

skreppa [skræˈpa] v. (skreppur; skropp, skruppu; skroppin) liste sig bort, glide bort.

skróa, l. [skrœua].

skrokkur, ogsaa: Hoved, Hovedskal.

skrukka f., ogsaa = nævur- skrukka.

skvagg [skvagg] n. Skvulpen.

skýggjatur, ogsaa: skyet, skýggj-
ut luft.

skyldmaður, l. [šilmæavór]

slað, slaða, slaðin, slaðuveður,
skrives vist rigtigt: slag, slaga,
slagin, slaguveður.

sleðja [slævja], er muligvis slevja.

slitur, l. [slitór].

slunkin, l. [sloʔntšin].

sløð, l. [sløə].

snáki, l. [snåatši].

snyka, ogsaa: smitte, smudse med
snykur.

snykutur [snikótór] adj. smudset af
snykur.

sóljukoppur, er kun Blad (og Stæn-
gel) af Eng-Kabeleje.

sópakona [souʔpakoəna] f. =
sópingarkona.

sótgingin, rettere: gennemtrængt af
Sod.

spávøla, sidder ikke i Kneet, men
i Fodroden, kan mulig kaldes Fodrods-
ben; s. er en lille Knokkel, hvorfra
Hæl- el. Hasebenet udgaar.

spinnil, ogsaa = nokki (i spuna-
lag), Aksel.

spissabein [spoissabain, spöissa-]
n. et Storkreaturs Albueben, der bruges
som spissingarsneis.

stálmi, ogsaa (og alm.): Yverkødet.

standa, tilføj: brimið stendur
í grasið, se brim.

steyrhvalur [stærkvælør] m. =
bóghvítuhvalur.

stinkur [stiʔnkór] m. Stank.

sjúk|dóttir o. s. v. (Side 369), l.
stjúk-.

stokkaleggald, bruges ogsaa om: et
gammelt Strømpeskæft, hvori stokkar
(Strikkepinde) opbevares.

stova, tilføj til Bet. 2): synes i
visse Stednavne (Husnavne) at være
brugt som Betegnelse for en Storbondes
Bolig, i Modsætning til hús (o: Hus-
mandsbolig).

strangleiki [strænglaiʔši] m. (a)
Strengbed. Jf. harðleiki, harð-
ræði.

streymbullingur [stræimbodlungór]
m., se bullingur.

stoða, tilføj: Beliggenhed.

sunnan, l. [sonnan].

sunnanvert, s. við, oversættes vist
rigtigt: lidt (el. lige netop) Syd for.

svølla, [svådhi], l. [svådhn].

taka, tilføj: Kirkjubømenn
tóku Hest, satte Kursen mod Øen
Hestur.

tandur, ogsaa: svagt brændende Lys,
Praas (brændende).

tap, l. [tæp].

tátaskifti [tåʔtaʃifti] n. Overgang
til et nyt Afsnit (i Kvad).

tertlingur, l. [tærʔthngór].

tilrend, ogsaa: Samling af noget
(Folk, Fisk), som søger til et bestemt
Sted.

tingakrossur, brugtes for en Men-
neskealder siden som Navn paa de
aarlige Bekendtgørelser om, paa hvilke
Dage de aarlige Vaarting i de forskel-
lige Sysler skulde holdes.

tintarpottur [tʔntapåʔtór] m. lille
Gryde, som rummer een tint.

tjarga [tʃarga] v. (að) overstryge
med Tjære, tjære.

tjóður, l. [tʃəuór].

tjørubøka, Fantasihval, l. en Slags
Fantasihval.

trappa, bruges ogsaa om et enkelt
Trappetrin og om trappelignende Af-
satser, hvorpaa Foden kan sættes ved
en stejl Opgang; teir hava høgt
trappur í klettin; seks trapp-
ur vóru upp á hásetið, og á
hvørjari trappuni lógu tvær
gullløvur.

trekkur, m. Træk, Vindtræk. —
Bedre: gjóstur.

trinnandi, l. trinnanda.

troða, præet. ogsaa: *trað.

tróta, peningingurin, l. pen-
ingurin.

troysta, t. sær bruges spec. om at
taale Kulde, t. sær væl (illa).

tugga, tilføj: spec. en Skraa
(tubbakstugga).

turkur, ogsaa: Tyrk.

týggj, den alm. Form (i pl.) er týggir, eini týggir.

tykki, 3), l. 2).

tæga v., at tæga er at trævle Ulden op med Fingrene. Dette var Skik paa Færøerne, førend Karter kom i Brug.

toppur, pl. teppir el. (de fleste Steder) tøppar.

uppgávugenta, fiedført, l. fiedført.

uppisetur, vera í uppisetri, ogsaa spec.: mangle Ord til at udtrykke sig med.

úti, ogsaa: udenlands.

útreiðslur, Omkostninger Udgifter, l. Omkostninger, Udgifter.

uttanvert, u. við, oversættes vist rigtigst: lidt (el. lige netop) udenfor.

váðalogi, l. *váðalogi.

varða¹, varða seg, skrives rigtigst: vara seg.

vestan, tilføj: vestan fyri, Vest for, vestan fyri Sandoynna.

vestanvert, v. við, oversættes vist rigtigst: lidt (el. lige netop) Vest for.

við, tilføj: við aldur, til Aars.

viðja, bruges spec. om gamle Kviste og Grene (formentlig af baraldur), som findes i Tørvejord.

víggi [vod'dži] n. (s; pl. ds. el. r) = víggj¹; lýsa v., forkynde et Drab, man har begaaet.

vóning, den anførte Bet. er ikke udtømmende. Ordet bruges om en svag Mærken eller Fornemmelse af noget; tað var ein v. eftir av eystfalli, man kunde endnu mærke en lille Smule til eystfall.

vorðin, tilføj: hvussu er kúgv-in (húsið) vorðin (vorðið)? hvordan ser Koen (Huset) ud. Bruges maaske mest om Farver, men kan absolut ogsaa bruges i andre Henseender (Størrelse, Form o. s. v.).

yvirgangur, tilføj: hetta fær ein yvirgang, dette faar en Ende. (Muligvis dansk Paavirkning).

ærull, tilføj: saa megen Uld, som et Faar har el. kan have paa Kroppen i royting (se royting 2)); en fast Vægt af Vaaruld.

ødn [ödn] f., se ódn.

ørga [örga] f. (u; ur) stejl Skraa-ning af Marken, stejl Bjergside.

FORKLARING TIL LYDSKRIFTEN

Den anvendte Lydskrift er den af Dr. phil. Jakob Jakobsen (under Medvirkning af Otto Jespersen og Vilh. Thomsen) til Lydskriftsprøverne i „Færøsk Anthologi“ dannede fonetiske Skrift. — Udtalen i nærværende Ordbog er ligesom i „Færøsk Anthologi“ angivet i Suðurstreymoy-Dialekten.

En enkelt Unøjagtighed ved den anvendte Udtalebetegnelse skal der her gøres opmærksom paa. Naar i Ordbogen f. Eks. Ordene *sveiti* og *sveitti* begge i Udtalen betegnes *svaiˈti*, saa er dette ikke korrekt. Reglen ved denne Slags Ord er den, at Diftongen udtales kortere, hvor der i den normale Skrift skrives Dobbeltkonsonant.

LYDTEGN

1. Vokaler.

a) Korte Vokaler.

i omtrent som i dansk *hvidt*; i Reglen kun ubetonet (ellers *ī*).

ı som i dansk *Fisk*.

e lukket, lidt aabnere end dansk e; kun som Forkortelse af *eā*.

æ som dansk e, æ i *Hest*, *Præst*, i Diftongen *æa* noget mere aaben.

a som i Dansk.

u omtrent som i Dansk *nu*; kun ubetonet (ellers *ū*).

o lukket, omtrent som dansk o i *Ost* eller u i *Hul*.

o Lyd mellem o og å (kun i Diftongen *ou*).

å som dansk aa.

æ kun i Diftongerne *eā*, *oā*, *oæ*; æ i *eā* omtrent som dansk ubetonet e i *Gave*; æ i *oā*, *oæ* se nedenfor.

ū som norsk u i *huske*, kun ved Afkortning af *ūu* og da vekslende med ø som *húsböndi* og *høsböndi*.

ö noget svævende, tilsyneladende mellem ö og ø, nærmer sig i Diftongen *öi* o eller ø; oftest ubetonet og da beslægtet med ø i *eā*.

ø lukket, omtrent som i Dansk, undertiden, som i *šøˈrta*, noget nærmere ved dansk y.

ö omtrent som i dansk *Ørn*.

b) Lange Vokaler.

Lange Vokaler (monoftongiske) er i det hele sjældne. Selv *ī* og *ū* er ikke rent monoftongiske, men = ¹ij og ⁰uw, hvad der navnlig er fremtrædende i Udlyd og foran en Vokal. Ellers indtræder lange Vokaler kun, hvor en af de svævende eller faldende Diftonger (se nedenfor) i Udtalen kommer foran en Vokal. Saaledes erstattes f. Eks. Diftongen *æa* foran *a* af *æ*: *klæa* (skrevet *klaga* og *klæða*); ligesaa *āa* af *ā* (egl. *ā⁰*): *fāa* (skr. *fāa*), *eā* af *ē*: *glōa* (skr. *gleða*), *oā* af *ō*: *bōa* (skr. *boða*), *øā* af *ø*: *høalāft* (skr. *høgaloft*). Dette Forhold indtræder dog kun foran *a*, thi foran de andre Vokaler (*i*, *ó*, *o*) indskydes henholdsvis *j* og *v*, *āajin* (skr. *áin*), *fāavór* (skr. *fáur*).

c) Diftonger.

Diftonger forekommer i temmelig stor Mængde og af forskellig Art:

¹) svævende Diftonger, ved hvilke der inden for samme Stavelse glides jævnt fra den ene Vokal til den anden, saaledes at Akcenten er omtrent ligelig fordelt paa begge Led; i Reglen synes dog den sidste Vokal at have størst Vægt. Disse Diftonger er:

æa, som *mæavór* (oldn. *maðr*);

āa, som *båatór* (oldn. *bátr*);

oi (*oij*, jf. ovenfor) eller *õi*, som *loiv*, *lóiv* (oldn. *líf*);

ūu, som *hūus* (oldn. *hús*), *šūu^kkór* (oldn. *sjúkr*).

Ved Afkortning bliver:

æa, *æ* til *a*: *aldór* af *æala* (oldn. *ala*), *kladdór* af *klæa* (oldn. *klæða*);

āa, *ā* til *ā*: *vā^tt*, Neutrum af *våatór* (oldn. *vátr*), *rāddi* af *rāa* (oldn. *rāða*);

oi til *oi* (*o*: *o* med en svagere Efterklang af *i**) eller til *o* el *ó*: *skoilt*, part. præter. n. af *skoila* (oldn. *skýla*); *toð'dzó* eller *tóð'dzó* (oldn. *tiu*); *skornavatn* (oldn. *skírnarvatn*);

ūu til (*ū* eller) *ø*, se ovenfor.

²) faldende Diftonger, som har Vægten paa første Led og ender paa en ubetonet aaben Vokal:

ea (*a* se ovenfor), som *džeæra* (oldn. *gera*);

oa (*a* her nærmere ved *å* eller fransk *o* i *dot*), som *hoæla* (oldn. *hola*);

øa (glidende jævnt fra *ø* hen imod *ö*), som *krøætša* (oldn. *krækja*).

De to sidste Diftonger synes undertiden at staa paa Grænsen til de svævende.

³) stigende Diftonger, som har Vægten paa første Led, men ender paa *i* eller *u* (udtalt med det ovenfor omtalte Efterslag af *j*, *w*):

ai, som *bain* (oldn. *bein*), *stainór* (oldn. *steinn*), *aia* (oldn. *eiga*);

æi, som *læi^ssór* (oldn. *lauss*), *ræijór* (oldn. *rauðr*);

ái, som *râina* (oldn. *reyna*), *âia* (oldn. *eyða*);

ou, som *ouór* (egl. *ouwór*; oldn. *óðr*).

2. Konsonanter.

d, *t*, *l*, *n* er dentale.

d', *ú*, *f* er dorsale, svagt mouillerede eller palatale Lyd.

š er ligeledes mouilleret, omtrent *šj*, som nork *sj*.

*) Ved en beklagelig Fejltagelse er denne Forkortning ikke blevet gennemført i Udtalebetegnelsen.

tš og dž omtrent = henholdsvis engelsk ch og j, dog saaledes at Overgangen (Glidningen) til de færøske Lyd efter en Vokal er mere mouilleret, hvad der betegnes f. Eks. d'dž, ndž: læd'dža (skrevet leggia), ándžin (skr. eingin).

ŋ: Ganeklassens Næselyd (gænga med ŋ + g).

r: nærmest som engelsk r, dannet med Tungespidsen, i Reglen med svag Snurren; minder ofte, især i Udlyd, om z i engelsk zeal.

Klusilerne p, t, k er aspirerede omtrent saa stærkt som i Dansk. — b, d, g er halvstemte.

Et ˘ betegner et svagt Pust foran en Klusil, som i Islandsk; med ˙ betegnes, at dette Pust er ledsaget af en svag i-Resonans, parallel med de førnævnte svagt mouillerede Lyd.

˘r, ˘m, ˘n, ˘ŋ, ˘l angiver stemmeløst r, m, n, ŋ, l.

Efter en kort Vokal udtales de fleste Konsonanter temmelig langt i Udlyd og foran en anden Konsonant, i hvilket sidste Tilfælde denne Udtale ikke er betegnet i Lydskriften; saaledes især tydeligt s og f (ogsaa l, m, n) som hæstór (omtrent hæsstór), áfta (áfsta), alda (allda), sandór (sanndór).

En tilføjet Prik betegner, at Trykket falder paa den Stavelse, hvorefter den staar, f. Eks. atræat'. — To Prikker og enkelt Prik betegner henholdsvis Hovedtryk og Bitryk paa den forudgaaende Stavelse.

FORKORTELSER.

*	Ord, som kun forekommer i den ældre Litteratur (Kvadene).	gramm.	grammatisk.
		imper.	Imperativ.
		indecl.	indeclinabile, ubøjeligt.
o :	scilicet, nemlig.	inf.	Infinitiv.
acc.	Akkusativ.	interj.	Interjektion.
adj.	Adjektiv.	intr.	intransitiv.
adv.	Adverbium.	isl.	Islandsk, islandsk.
alm., Alm.	almindelig, Almindelighed.	jf.	jævnfør.
		LF	„Lexicon færøense“.
art., Art.	Artikel.	litt.	litterær.
best.	bestemt.	m.	Maskulinum.
Bet.	Betydning.	m. H. t.	med Hensyn til.
cobl.	casus obliqui, de bøjede Fald.	n.	Neutrum.
		nom.	Nominativ.
coll.	kollektivt.	num. card.	numerus cardinalis, Grundtal.
comp.	Komparativ.	num. ord.	numerus ordinalis, Ordenstal.
con.	Konjunktiv.	oldn.	Oldnordisk.
conj.	Konjunktion.	o. lign.	og lignende.
dat.	Dativ.	opr.	oprindelig.
desl.	deslige.	Ordspr.	Ordsprog.
digt.	digterisk.	o. s. v.	og saa videre.
ds.	det samme.	overf.	overført.
d. v. s.	det vil sige.	part. præs.	participium præsens, Tillægsmaade i Nutid.
egl.	egentlig.	part. præter.	participium præteriti, Tillægsmaade i Fortid.
el.	eller.	pass.	Passiv, passiv.
e-m	einum.	p. G. (af)	paa Grund (af).
e-s	eins.	pl.	Pluralis, Flertal.
f.	Femininum.	pron.	Pronomen, Stedord.
FA	„Færøsk Anthologi“.	pron. dem.	pronomen demonstrativum, paaegende Stedord.
f. Eks.	for Eksempel.	pron. indef.	pronomen indefinitum, ubestemt Stedord.
FFÆ	„Færøske folkesagn og æventyr“ (udg. af Jakob Jakobsen).		
Forb.	Forbindelse.		
følg.	følgende.		
gen.	Genitiv.		

pron. pers.	pronomen personale, personligt Stedord.	sing.	Singularis, Ental.
pron. poss.	pronomen possessivum, Ejestedord.	sjæld.	sjældent.
pron. refl.	pronomen reflexivum, tilbagevisende Stedord.	Sms.	Sammensætning(er).
pron. rel.	pronomen relativum, henførende Stedord.	spec.	speciel Betydning.
præp.	Præposition.	subj., Subj.	Subjekt.
præs.	Præsens, Nutid.	subst., Subst.	Substantiv.
præt.	Præteritum, Fortid.	sup.	Superlativ.
refl.	reflexivum, gensidigt virkende.	tr.	transitiv.
rel.	relativum, henførende.	ubest.	ubestemt.
		Udtr.	Udtryk.
		uegl.	uegentlig.
		upers.	upersonligt.
		v.	Verbum.

Ved Substantiver angives i Almindelighed Genitiv i Ental og Nominativ i Flertal; ved de stærke Verber angives de vigtigste Bøjningsformer, og ved de svage dissers Klassemærke. Ved Adjektiver angives som oftest Femininum og Neutrum, naar der er Omlydsformer.

